

Giới thiệu Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc

Truyện Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc của tác giả Tử Sắc Kinh Cức là một tiểu thuyết full khá thú vị trong tháng. Tình huống xảy ra vô cùng bất ngờ khi Lâm Mộc bị đẩy xuống vực sâu cứ nghĩ đã chết đi thì lại được xuyên không tới thế giới khác rất thần kỳ.

Bất gặp chính là hình ảnh Mãng xà có cánh dài biết bay, được rồi, coi như thấy rắn thần Maya trong truyền thuyết;

Con rết rất lớn có thể bay trên trời, được rồi, trong Tây Du Ký cũng đã thấy qua;

Con sói bự to lớn như voi, ừ, coi như gien biến dị giới;

...

Tuy rằng đám động vật trước mắt kỳ dị một ít, dù sao cũng là động vật a, nhưng vì sao mấy người biến thành người chứ. Nhìn thấy mãnh thú, trên tâm lý Lâm Mộc có thể tiếp thu, có thể thấy được yêu tinh, Lâm Mộc liền... hưng phấn.

Cái gì, mấy người là du thú ác độc, tôi không cần biết; mấy người làm nhiều tội ác tày trời? Tôi không nhìn thấy.

Vì thế Lâm Mộc bắt đầu ở dị thế kiến thiết gia viên, sinh hoạt vất vả mà lại thỏa mãn. Mời bạn cùng đón đọc truyện hay này.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Bị Đẩy Xuống Vực Sâu

Post kết cục truyện xong, Lâm Mộc nhìn câu chuyện mình viết đã được hoàn thành, hít một hơi thật sâu. Gương mặt tuần tử hiện lên nụ cười thỏa mãn. Đứng dậy, vuốt thắt lưng. Dáng người thon dài đi đến bên cửa sổ, kéo bức màn thật dày ra, cậu luôn có thói quen viết truyện trong phòng tối.

Ánh nắng rạng rỡ chiếu rọi vào phòng, không hề nghi ngờ, khí trời bên ngoài cửa sổ rất tốt. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, đã là ba giờ chiều, Lâm Mộc có chút kinh ngạc, cậu thể mà lại quên mất bữa trưa. Tắt đèn cậu ra khỏi thư phòng.

Lâm Mộc là một nhà văn mạng, có mở mục riêng trên trang văn học XX, số tiền thu vào mỗi tháng cũng không tệ lắm.

Tuy là một nhà văn, nhưng thói quen sinh hoạt của cậu cũng rất quy luật. Mỗi ngày đều buổi sáng bảy giờ rời giường, mười giờ rưỡi đi ngủ, một ngày ba bữa cơm cũng do chính mình làm, rất ít khi gọi bên ngoài. Sinh hoạt hằng ngày luôn chỉ có hai nơi là nhà và siêu thị.

Lâm Mộc không thích những mối quan hệ xã giao phức tạp, không thích miễn cưỡng cười vui, không thích khẩu thị tâm phi (miệng nói thế này nhưng lòng nghĩ kiểu khác), cho nên cuối cùng cậu chọn nghề viết tiểu thuyết, cậu cảm thấy mình hợp với việc giao lưu trên thế giới ảo hơn. Cậu có rất ít bạn, nhưng người nào người nấy đều là người đã quen biết mấy chục năm, cho nên lúc nghỉ ngơi cậu luôn tụ tập đi ăn với bạn mình. Cậu cảm thấy tuy rằng không thể thường xuyên gặp bạn bè, nhưng tình bạn của bọn họ chưa bao giờ biến mất.

Lâm Mộc đặt bát xuống, chuẩn bị đi về phòng ngủ, để mắt mình nghỉ ngơi một chút. Cậu nằm xuống chiếc giường mềm mại, khẽ rên một tiếng đầy thoải mái, vừa mới kéo chăn, di động lại không đúng lúc vang lên.

Nhìn cái tên hiện lên trên điện thoại di động, Lâm Mộc nhú mày, toàn bộ vẻ thoải mái vừa rồi lập tức biến mất. Nhìn di động nhấp nháy đèn, Lâm Mộc bình tĩnh bắt máy.

“Chuyện gì?” Giọng Lâm Mộc không chút thăng trầm.

“Mộc Mộc, cuối tuần này nhà chúng ta có một cuộc họp mặt, mau về đi.” Trong điện thoại truyền ra một giọng nói kiên nghị, hoàn toàn là ngữ khí ra lệnh.

Lâm Mộc khẽ hít vào một hơi, cổ nén lửa giận của mình xuống, hừ lạnh một tiếng: “Lâm tiên sinh, nhà ngài họp mặt thì một người ngoài như tôi đến làm gì chứ?”

“Con!” Đầu điện thoại bên kia, giọng nói nọ chợt dừng lại, dường như đang cố hòa hoãn con tức của mình, tiếp theo là bình tĩnh mở miệng, “Lần họp mặt này rất quan trọng, con nhất định phải về.”

“Thật có lỗi, tôi không rảnh.” Nói xong Lâm Mộc lập tức ngắt máy, ném mạnh xuống giường.

Điện thoại lần thứ hai vang lên.

”Tôi đã nói là không rảnh, tôi sẽ không về!”

“Mộc Mộc, là anh hai đây.”

Lâm Mộc nghe vậy, bỗng chốc bình tĩnh lại, ” Xin lỗi anh hai, em tưởng là ông ta.”

“Ha ha... Không sao. Ba ba muốn anh khuyên em về nhà.”

Lâm Mộc tuy chán ghét ngôi nhà kia, nhưng không thể nào tức giận nổi với người anh luôn quan tâm đến mình này.

“Anh hai, em không muốn trở về đó. Anh cũng biết, mấy người trong nhà đó chẳng ai muốn nhìn thấy em cả.” Lâm Mộc nở một nụ cười chua xót.

“Không phải còn có anh sao? Anh luôn hoan nghênh em trở về.” Giọng nói ở bên kia đầu dây vẫn ôn hòa như trước. “Cuối tuần về đi, nghe ba ba nói thì cuộc họp mặt lần này rất quan trọng, tất cả mọi người đều phải có mặt. Mộc Mộc, nhất định phải về đó. Cứ định như vậy đi. Cuối tuần anh sẽ đi đón em.” Nói xong liền cúp máy, không cho Lâm Mộc cơ hội cự tuyệt.

Lâm Mộc không nói gì nhìn đi động, anh hai đúng thật là chả cho cậu cơ hội nào cả. Lại nghĩ đến người mình phải gặp vào cuối tuần, Lâm Mộc nhin không được mà đầu đầu không thôi.

Tâm trạng Lâm Mộc vô cùng buồn bực, con buồn ngủ vừa rồi cũng biến mất. Cậu quyết định đi mua sắm, buổi tối ăn lẩu, vì tâm tình cực kỳ xấu.

Cuối tuần, Lâm Mộc đứng giờ thức dậy như mọi ngày, khoảng 10 giờ, chuông cửa vang lên.

Lâm Mộc uể oải đi ra mở cửa.

“Mộc Mộc, chuẩn bị về nhà chưa?” Người đàn ông mặc đồ vest, đeo kính gọng vàng, bên môi là nụ cười ôn hòa, toàn thân tản ra khí tức tinh anh.

Lâm Vũ đi theo Lâm Mộc vẫn còn đang thiếu ngủ vào phòng, ngồi xuống ghế sofa, nhìn áo ngủ màu vàng trên người Lâm Mộc, “Mộc Mộc, anh ở đây chờ em.”

Lâm Mộc đặt mông ngồi xuống sofa, mặt đầy thống khổ hỏi, “Không đi được không vậy?”

Lâm Vũ không nói lời nào, chỉ mỉm cười nhìn Lâm Mộc. Một lúc sau, Lâm Mộc bại trận, cúi đầu tiến phòng ngủ đi thay quần áo.

Lâm Vũ thấy Lâm Mộc vào phòng, nụ cười trên mặt nháy mắt biến mất, ánh mắt dưới cặp kính lóe lên một tia quỷ dị.

Nhìn căn nhà quen thuộc hiện ra trong tầm mắt, biệt thự xinh đẹp không những không khiến Lâm Mộc thấy vui vẻ, ngược lại còn làm cậu vô cùng áp lực.

Hai người mới vừa xuống xe, liền có một người hầu đi tới, “Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia. Lão gia bọn họ đều ở trong phòng khách.”

Lâm Mộc nhìn nơi mình đã sống mười năm, nơi mà mình liều mạng muốn thoát khỏi, tuy trên mặt không có chút biểu tình nào, nhưng trong lòng lại cực kỳ khó chịu. Nơi được trang hoàng vô cùng hoa lệ này từng làm cho áp lực đến khó thở.

“Mộc Mộc, chúng ta đi thôi.”

Lâm Mộc nhìn nụ cười ôn nhã trên mặt Lâm Vũ, thật may trong nhà còn có người này, khiến cậu cảm nhận được phần nào ấm áp.

Cậu cười với Lâm Vũ, cùng anh đi về phía phòng khách.

Trong đại sảnh, Lâm Ngọc Huy mặt không đổi sắc ngồi trên sofa. Nhìn đám “người nhà” không ngừng xum xoe nịnh nọt mình, cười lạnh trong lòng. Ông hiểu rất rõ, những người này không một ai là không vì tiền. Mấy thứ hư tình giả ý này ông đã nhìn nhiều lắm rồi, người thật sự quan tâm lại chẳng có mấy ai, thậm chí là con ruột của mình. . .Lâm Ngọc Huy như nghĩ đến điều gì, ánh mắt chợt trầm xuống.

Lâm Mộc nhìn mười người ngồi trong phòng khách, Lâm Ngọc Huy thì nghiêm mặt ngồi ở chủ vị, ngồi cạnh là một người đàn ông xa lạ mặt không đổi sắc, nhìn bộ dáng thì có vẻ khoảng chừng 40 tuổi.

Không thèm để ý đến những ánh mắt hoặc trào phúng hoặc khinh bỉ ném về phía mình, Lâm Mộc đi đến ngồi xuống một chiếc sofa trống.

Một thiếu phụ ăn mặc khá chưng diện nhìn Lâm Mộc đầy chán ghét, gắt gỏng lên tiếng: “Hừ, đúng là không có quy củ, không biết chào hỏi trường bối.” (Thiếu phụ: phụ nữ đã có chồng)

Lâm Vũ cười cười đưa ly nước trái cây cho Lâm Ngọc Uyển: “Cô, Mộc Mộc hôm nay không khỏe lắm, cô đừng chấp nệ với em ấy.”

Lâm Mộc nhìn Lâm Ngọc Uyển cười híp mắt với Lâm Vũ, thái độ vô cùng tán thưởng Lâm Vũ, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cậu dĩ nhiên hiểu được Lâm Ngọc Uyển đối đãi tốt như thế với Lâm Vũ là vì Lâm Vũ là người thừa kế của Lâm gia.

”Chị cả, đừng nóng giận. Chị không thể bắt ai cũng có thể giống như Lâm Vũ được. Dù sao thì “dã” sao có thể so với “chính” được chứ.” Một người phụ nữ trung niên đang mang thai trào phúng nói.

Những tiếng cười khẽ chợt truyền đến từ mấy người không nói gì bên cạnh như cũng đồng ý với lời của người đàn bà nọ, nhưng không ai nói gì thêm. Suy cho cùng thì thân thể của Lâm Mộc là điều mà Lâm Ngọc Huy không muốn nói đến nhất.

” Bà!” Lâm Mộc có thể dễ dàng tha thứ những lời châm chọc mình, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác nói cậu là con hoang. Nếu không phải đây là ý nguyện của người mẹ đã qua đời, cậu căn bản sẽ không đến Lâm gia, cậu thà đến cô nhi viện, cũng không muốn ở cùng mấy người luôn thêm thường tài sản của Lâm gia này.

“Được rồi! Cảm miệng hết cho tôi!” Lâm Ngọc Huy lên tiếng khiến đại sảnh nháy mắt lặng ngắt như tờ. Ông nhìn thoáng qua đứa con trai nhỏ đang làm như không thấy mình, trong lòng thở dài một tiếng, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn những người có cùng huyết thống với mình trong phòng khách này, giọng lạnh băng: “Hôm nay tôi muốn nói với các cô cậu về di chúc.”

Lâm Ngọc Huy vừa dứt lời, trừ người đàn ông ngồi bên cạnh Lâm Ngọc Huy, Lâm Mộc không thêm để tâm đến cùng Lâm Vũ về mặt thâm trầm, những người khác hoặc ít hoặc nhiều đều có chút kinh ngạc, dù sao Lâm Ngọc Huy mới hơn năm mươi tuổi, thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh, bây giờ lập di chúc có vẻ hơi sớm.

Lâm Ngọc Uyển có huyết thống gần với Lâm Ngọc Huy nhất cười nói: “Anh hai, sao lại đột nhiên muốn lập di chúc thế?” Cô ta tuy rất muốn vòi tiền từ anh hai của mình nhưng vẫn cảm thấy có hơi bất ngờ.

“Không vì nguyên nhân gì cả, chỉ là muốn xác định chuyện này sớm thôi.” Nói xong liền nói với người đàn ông vẫn luôn im lặng bên cạnh, “Luật sư Kim, cậu đọc di chúc cho bọn họ nghe đi.”

Lâm Mộc về đến nhà liền ngã xuống giường, theo thói quen đuổi người thả lỏng để cơ thể thoải mái hơn. Nghĩ đến số tài sản Lâm gia tuyên bố lúc trưa lại thấy đau đầu không thôi, cậu thật sự không hiểu tại sao người kia lại chia một nửa tài sản cho cậu, mà Lâm Vũ, thân làm con trưởng Lâm gia lại chỉ có 25 phần trăm. Lại nhớ đến vẻ mặt như muốn cắn chết mình của Lâm Ngọc Uyển lúc gần đi, đầu Lâm Mộc lại càng thêm đau nhức.

Hiện tại điều Lâm Mộc lo lắng nhất chính là Lâm Vũ sẽ giận mình. Trong lúc Lâm Mộc đang u sầu thì di động đột nhiên vang lên.

“Anh hai, em... em không cần đồng tài sản đó.” Lâm Mộc không hy vọng Lâm Vũ sẽ xa cách mình.

Bên kia đầu dây truyền đến tiếng cười, “Nói cái gì đó, ba ba đưa tài sản cho em thì đó là của em, sao lại không cần chứ.”

Lâm Mộc lo lắng Lâm Vũ sẽ nổi giận, vội vàng lớn tiếng nói: “Em thật sự không cần. Thật đó, em không lấy đâu, em sẽ đưa anh hết. Chỉ cần anh không giận em là được.”

“Nói mê sáng cái gì đấy, sao anh lại giận em. Tiền cũng không phải không thể kiếm, anh cần chi phải để tâm đến đồng tài sản đó.”

” Thật sự không giận?”

” Thật hơn cả trân châu. Ha ha.”

Nghe thấy thanh âm thoải mái, thật sự không giống như đang tức giận của Lâm Vũ, Lâm Mộc mới thấy an tâm.

Trong điện thoại tạm dừng một chút, “Nghe nói sắp tới em không định viết truyện mới, vậy em có tính toán gì không?”

” Vẫn chưa nghĩ xong, chắc là đi du lịch.” Cuộc sống của Lâm Mộc vẫn luôn rất quy luật, nếu cảm thấy mệt mỏi thì sẽ nghỉ ngơi một thời gian, kéo vali đi du lịch. Cậu cảm thấy ra ngoài nhiều không những có thể mở rộng tầm mắt, còn có thể trải lòng hơn.

” Em chưa có dự định gì thì đi leo núi với anh đi. Trước đó đã bận rộn rồi, bây giờ nghỉ ngơi chút đi. Cuối tuần đi Vân Sơn được không?”

“Đi Vân Sơn ngắm mặt trời mọc, cũng không tồi. Cứ quyết định như vậy đi.”

Cúp điện thoại với Lâm Vũ, lo lắng trong lòng Lâm Mộc dần tiêu tan. Cậu chỉ để ý thái độ của Lâm Vũ, những người khác cậu không quan tâm. Vì thế cậu vui vẻ rời giường, chuẩn bị làm thức ăn đêm bù cho việc cơ thể và tinh thần mình bị “ngược đãi” từ sáng tới giờ. “Ừm, trong tủ lạnh hình như còn nửa con vịt, làm một nồi canh cũng không tệ đấy.” Nghĩ xong, Lâm Mộc khẽ ngâm nga đi vào phòng bếp.

Trong phòng làm việc, Lâm Vũ đứng trước cửa sổ thủy tinh, nhìn dòng người qua lại dưới lầu, khóe miệng nở một nụ cười đầy quý dī, “Tao không hề tức giận, một chút cũng không!”

Bởi vì phải đi leo núi với Lâm Vũ, Lâm Mộc nghiêm túc chuẩn bị những dụng cụ thiết yếu cho việc leo núi, nhồi đầy ba lô.

Lâm Mộc đeo ba lô xuống lầu liền nhìn thấy Lâm Vũ mặc một bộ quần áo đơn giản đứng tựa vào xe thể thao. Dưới ánh mặt trời, người đàn ông trông vô cùng chói mắt, những người những người đi ngang qua anh ta đều nhìn không được mà quay đầu liếc một cái. Lâm Mộc rất hâm mộ dáng người của Lâm Vũ, Lâm Vũ có gương mặt nam tính đầy hấp dẫn, dáng người cao lớn.

Vóc dáng Lâm Mộc lại vốn nhỏ, hơn nữa luôn thích ở trong phòng, khiến làn da cậu cũng trắng hơn bình thường, lại thêm gương mặt thanh tú, đem so với Lâm Vũ thì Lâm Mộc lại trông có phần gầy yếu.

Mặt trời mọc ở Vân Sơn rất đẹp, đáng tiếc lúc này Lâm Mộc lại không có tâm tình để thưởng thức.

”Tại sao?” Lâm Mộc nắm chặt lấy chân Lâm Vũ, phía sau là vực sâu vạn trượng.

Cậu không thể tin được, tất cả chuyện này là thật, người anh ruột mình đi xem mặt trời mọc thế mà lại muốn đẩy cậu xuống chốn vực sâu.

“Ha ha ha ha... Tại sao, hóa ra mày không biết tại sao à?!”

Nhìn Lâm Vũ cười đến điên cuồng, Lâm Mộc cảm thấy thật đáng sợ, “Bởi vì tài sản sao? Em đã nói em không cần, tất cả sẽ cho anh hết, thật đó. Hơn nữa, trên di chúc có nói nếu em xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tất cả tài sản thuộc về em sẽ được quyền tặng hết, nếu anh giết em, chẳng phải anh sẽ không chiếm được cái gì sao?”

“Di chúc, mày nghĩ tao làm thế này là vì tiền sao? Mày có biết tao hận mày đến cỡ nào không? Sự xuất hiện của mày khiến mẹ tao trở nên điên cuồng, rồi lại cướp đi tình thương của cha vốn nên thuộc về tao. Ông ta thế mà lại chia cho mày 50% tài sản, chính là bởi vì lo lắng tao sẽ thương tổn mày. Mày, tại mày mà gia đình vốn đầm ấm của tao đã không còn nữa. Tao liều mạng cố gắng làm việc chính là để ba ba có thể để mắt đến tao, nhưng cuối cùng ông ta lại chỉ muốn trải tốt đường lui cho mày mà không hề nghĩ tới cảm thụ của tao. Mày nói xem tao có nên hận mày, có nên giết mày không!”

Nhìn Lâm Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hết thảy, Lâm Mộc khiếp sợ nhìn hắn, “Nếu anh hận em như vậy, tại sao còn đối xử tốt với em như thế.”

Lâm Vũ nghe cậu nói vậy, nở một nụ cười đầy tà ác ” Như thế thì mày mới thông khổ. Bị phản bội bởi người thân cận với mình chính là chuyện đau khổ nhất, không phải sao?”

Nghe Lâm Vũ nói vậy, Lâm Mộc cảm thấy không những đầu đau mà trong lòng cũng đau, phải, cậu rất đau khổ, nghĩ đến người anh duy nhất tốt với mình từ nhỏ đến lớn duy nhất lại luôn oán hận mình như thế, nghĩ đến phần âm áp duy nhất kia chỉ là giả dối, chỉ vì muốn trả thù chính mình, cậu liền thấy tuyệt vọng.

Cậu hối hận, tại sao lại nghe lời mẹ tiến vào Lâm gia, tại sao không rời đi khi thấy không hợp với cái nhà đó, tại sao lại vẫn cố chấp chờ mong tình thân không bao giờ tồn tại đó. Cậu hối hận, thật sự rất hối hận. Lần đầu tiên cậu nghi ngờ sự tồn tại của mình. Tại sao phải cô độc sống trên thế giới này. Sống ở cái thế giới có ba ba và anh trai hận mình.

Lâm Mộc thấy chóng mặt vô cùng, lại nhìn gương mặt mơ hồ của Lâm Vũ, kiệt sức buông tay.

Trước khi mất đi ý thức, Lâm Mộc nghĩ, thật ra rời khỏi thế giới này cũng rất tốt, tìm cậu đã cô đơn lâu lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thử - Xuyên Việt Chi Du Thử Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

Hwan / Anika 1208

Ánh nắng ấm áp xuyên qua những tán cây chiếu khắp khu rừng, tạo thành nhiều tia sáng, một số thì đọng lại trên lá cây, cành lá lay động lấp lánh ánh sáng, khiến cho khu rừng tăng thêm vài phần mộng ảo.

Rừng rậm vào buổi sớm bao giờ cũng mang lại cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, trên những đóa hoa xinh đẹp đọng lại những giọt sương, tỏa ra những tia sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời. Có vài giọt sương sớm cũng đọng lại trên cành lá xanh biếc, nom có vẻ như vừa muốn rơi xuống lại như không muốn...

Tỉ tách...

Hơi lạnh truyền đến từ mặt đất khiến cho Lâm Mộc đang mê man dần có lại ý thức, tuy rằng không muốn tỉnh lại, nhưng cậu cậu vẫn cố gắng mở mắt.

Tách...

Vừa khéo có một giọt sương rơi đúng ngay trên gương mặt vừa mới tỉnh lại của Lâm Mộc. Đưa tay lau đi nước trên mặt, cậu ngồi dậy hoang mang nhìn bốn phía. Ánh vào mắt toàn bộ đều là những cái cây cao lớn dị thường, vì lá cây quá rậm rạp dày đặc nên ánh nắng chiếu xuống bị chia thành từng chùm sáng. Dưới thân là mặt cỏ mềm mại, xen lẫn một số loài hoa không biết tên.

Không phải đã là mùa thu rồi sao? Vì sao nơi này cây cỏ không khô héo, lá vàng rụng xuống? Ngọn núi mà cậu rơi xuống kia, rõ ràng đã sang thu rồi mà. Minh hiện tại đang ở nơi nào đây?

Lâm Mộc lòng đầy nghi vấn khẽ cử động cơ thể, cậu thế mà lại không hề thấy đau đớn! Thật kì quái, ngã xuống từ nơi cao như thế mà lại không chết,

hơn nữa còn không bị thương chỗ nào. Chuyện khó tin như vậy khiến Lâm Mộc thật sự chả hiểu ra làm sao, vì thế cậu kết luận là do mình quá may mắn thôi rồi không quan tâm nữa.

Xoa nhẹ bụng mình, cảm thấy có chút đói bụng. Cậu nhìn bốn phía xung quanh, thấy không có gì nguy hiểm liền kéo ba lô rơi cùng mình xuống qua xem. Trong balo có một vài dụng cụ dùng để leo núi, một bộ quần áo, ba chiếc bánh mì, mười chiếc bánh quy và hai bình nước, một ít gia vị, còn có bao thuốc phòng thân nữa, luôn mang theo thuốc phòng hờ khi ra khỏi cửa nhà đã thành thói quen của Lâm Mộc. Nghĩ đến leo núi, Lâm Mộc liền nghĩ tới Lâm Vũ. Tâm tình trở nên vô cùng mất mát. Nghĩ tới ý muốn mình phải chết, Lâm Mộc không biết mình nên làm gì sau khi trở về nữa. Trả thù ư? Vẫn là... Đến một nơi thật xa thôi, vĩnh viễn không cần gặp lại nữa. Hiện tại, mình đã hoàn toàn không còn người thân nào rồi. Người cô đơn, nghĩ đến từ đó, Lâm Mộc không khỏi cười khổ. Ổn định lại tâm tình, cậu quyết định không nghĩ đến mấy việc này nữa.

Nhìn ba lô đựng thực vật, Lâm Mộc cảm thấy có chút may mắn, uống mấy ngụm nước trước rồi mới cầm một chiếc bánh mì bắt đầu ăn. Cậu vừa ăn vừa quan sát cây cối xung quanh, sau đó nhận thấy mình chẳng nhận ra loại này cả. Chuyện này làm cậu thấy hơi nghi ngờ, đây không phải lần đầu tiên cậu đến Vân Sơn, nhưng lại không biết ở đây còn có mấy loại cây này nữa. Thậm chí cả là cả khu rừng này... Nó khiến cậu cảm thấy có gì đó là lạ. Nhưng lạ ở chỗ nào thì cậu lại không chỉ ra được.

Lâm Mộc ăn nửa ổ bánh mì liền dừng lại, cậu không thể tiếp tục ăn được, ở một nơi xa lạ như thế này, trực giác cho thấy cậu hẳn là nên tiết kiệm đồ ăn. Dù trong ấn tượng của cậu thì không hề có việc đi cả ngày trời mà vẫn không thể ra khỏi rừng được.

Lấy di động trong túi áo ra, không ngoài dự đoán, di động đã hoàn toàn mất tín hiệu. Cậu nhớ tới tổng đài khẩn cấp có thể gọi trong bất kỳ tình huống nào. Vì thế cậu liền bấm thử nhưng di động lại không có chút phản ứng nào.

“Tại sao có thể như vậy?” Lâm Mộc nhìn di động không thể nào gọi được mà trong lòng kích động không thôi. Nơi này hoàn toàn không giống những ngọn núi mà cậu từng leo, rốt cuộc đây là đâu. Tuy rằng trong lòng đã có đáp án nhưng cậu không thể nào tin tưởng được.

Đeo ba lô trên lưng, Lâm Mộc quyết định tự mình đi tìm đường ra ngoài.

Lâm Mộc dựa vào sự sinh trưởng của cây mà đi, cậu quyết định đi thẳng về hướng bắc.

Lâm Mộc đi tầm năm sáu giờ đến khi chân mềm nhũn mới chịu dừng lại để nghỉ ngơi, thở dốc ngồi tựa lưng vào cây. Lúc này cậu đã đem áo khoác bỏ vào trong ba lô, trên người chỉ mặc mỗi áo sơ mi. Cảm thấy thân thể tốt hơn rồi, cậu mới lấy bình nước ra uống vài hớp, ăn hết phần bánh mì chưa lại lúc sáng. Nhìn khu rừng rậm rạp trải dài vẫn không thể thấy được điểm cuối như trước, Lâm Mộc chợt có loại cảm giác như mình sẽ vĩnh viễn không thể ra khỏi đây được.

Mấy ngày sau.

Ánh dương vào giữa trưa có phần chói chang, cho dù ở sâu trong rừng rậm cũng có thể cảm nhận được. Lâm Mộc vắt tấm khăn ướt, uống xong chút nước cuối cùng, bắt đầu cảm thấy lo lắng không biết mình đi có đúng hướng không. Cậu đã đi liên tục năm ngày rồi, trong năm ngày này cậu thấy rất nhiều thứ kì quái. Trái cây có hình dạng kì quái; đóa hoa không biết tên có cánh hoa to bằng cái chậu, trong cánh hoa còn chảy ra chất lỏng màu trắng ngà; trên cây có một con gà đang rìa bộ lông đầy màu sắc của nó, cậu cảm thấy đây có lẽ là một con gà, tuy rằng nó trông khá là lớn so với gà bình thường, và có một cái đuôi thật dài, Lâm Mộc vẫn cảm thấy nó thật sự rất giống gà;...

Tuy rằng còn chưa nhìn thấy động vật nguy hiểm, trong ấn tượng của Lâm Mộc, vùng núi Vân Sơn không có lấy một con hổ. Nhưng Lâm Mộc lại cảm thấy khu rừng này thực đáng sợ. Hiện tại điều khiến cậu lo lắng nhất là thức ăn, thức ăn trong ba lô cậu ăn sắp hết rồi, nhưng lại vẫn chưa nhìn thấy bìa rừng.

Nhìn chiếc bánh quy trong tay, Lâm Mộc hít một hơi, cậu rất khát, cảm thấy họng mình đã khàn đặc cả rồi. Tuy rằng dọc đường cậu cũng gặp được một ít trái cây, nhưng chẳng loại nào là cậu biết cả, trong rừng rậm có rất nhiều thứ không xác định được, cậu cũng không dám tùy tiện nếm thử.

“Phải nhanh chóng tìm nước mới được, không chết đói thì cũng chết khát mất thôi.” Lâm Mộc xách ba lô lên tiếp tục đi.

Lâm Mộc vừa khát vừa đói, vừa đi vừa quan sát cây cối xung quanh, cậu rất muốn tìm thấy loại trái cây mà mình biết. Dạ dày rất đau, cậu bắt đầu bóp chặt bụng mình, nhìn con đường trước mắt, cậu bắt đầu thấy nghi ngờ không biết mình đi có đúng đường hay không. Ngay lúc cậu gặp phải một ngã ba thì đột nhiên, một bóng trắng phóng ra từ bụi cỏ, hiện ra trước mắt cậu.

Con thỏ! Tuy rằng thể tích có hơi khác so với những con thỏ mà cậu từng gặp, nhưng mà, nó có bộ lông trắng muốt cùng đôi tai dài, cậu thật sự không nhìn nhầm, Lâm Mộc vội vàng đuổi theo.

Vừa đói lại khát, sức của Lâm Mộc đương nhiên có hạn, nhưng mà cậu vẫn kiên trì đuổi theo, cậu cảm thấy nếu mình bắt được con thỏ béo kia, cậu có thể ăn no nê. Cho nên vì thức ăn, cậu có thể liều mạng.

Chạy theo vết tích con thỏ, Lâm Mộc cầm đầu đuổi theo, quẹo trái rẽ phải mấy lần, thẳng đến khi nhìn thấy ánh sáng, cậu mới vì cảnh tượng trước mắt mà ngừng lại thất thần.

Bờ sông rất lớn, có hơn mười con hươu đang uống nước ở đó. Mấy cái con gọi là hươu đó không quan trọng, tuy bọn nó cũng là thức ăn, nhưng trong lòng Lâm Mộc lúc này, chúng không thể nào so sánh được với nước.

“Ha ha ha, nước, mình rốt cuộc cũng tìm được nước rồi! Nước, tao tới đây!”

Lâm Mộc cao hứng hô to chạy về phía bờ sông, giọng đương nhiên rất lớn nhưng đàn hươu lại méo thêm để ý đến cậu, vẫn nên uống nước thì uống nước, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi như trước. Lâm Mộc tất nhiên không có chú ý tới điểm này, bởi tâm trí cậu đã hoàn toàn bị con sông trước mắt hấp dẫn. Chạy đến bờ sông, Lâm Mộc vốc nước lên uống.

Cho đến khi con khát biến mất, Lâm Mộc mới cảm thấy mình như sống trở lại, con người quả nhiên không thể sống thiếu nước. Hai tay thò xuống sông hất nước lên mặt. Nước sông mát lạnh vẩy lên mặt, cảm giác mát mẻ thoải mái làm cho buồn phiền mấy ngày nay của Lâm Mộc gần như biến mất hoàn toàn. Cậu giương mắt nhìn chung quanh, nơi này nước sông không sâu, hơn nữa còn trong suốt thấy đáy, thậm chí có thể thấy rõ đàn cá đang bơi qua bơi lại trong nước.

Tìm chỗ nước nông, cởi quần áo đặt bên bờ sông, Lâm Mộc vui vẻ nhảy xuống nước.

Thoải mái ngâm mình trong làn nước, Lâm Mộc không biết phải dùng từ nào để diễn tả cảm giác của mình lúc này, sự mệt mỏi dường như đã tiêu tan theo dòng nước. Cậu vui vẻ dùng hai tay hất nước lên không trung, làm kinh động đến đàn cá bơi cách đó không xa.

“Ha ha ha ha...”

Đây có thể nói là lúc mà Lâm Mộc thấy vui sướng nhất trong mấy ngày qua. Chơi mệt, cậu ngồi trên thềm cát nông trong nước bắt đầu nghiêm túc tắm rửa.

Tuy rằng không có dụng cụ để tắm rửa, Lâm Mộc vẫn nghiêm túc kỳ cọ người thật kỹ từ trên xuống dưới. Bởi vì không có tìm được nguồn nước nên Lâm Mộc mấy ngày nay vẫn chưa tắm rửa gì, tuy rằng cậu không có bệnh sạch sẽ, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu khi người cứ có cảm giác dính dính.

Vẩy nước sông mát lạnh lên người, Lâm Mộc vẫn luôn rất vui vẻ từ này đến giờ. Cậu ngồi ở trong sông một bên tắm một bên quan sát đến động vật đang nghỉ ngơi bên bờ sông. Lúc này cậu mới phát hiện, đàn thú mà cậu nghĩ là hươu kia rất khác so với loài hươu mà cậu từng thấy. Tuy rằng chúng có cặp sừng rất đẹp, có bộ lông lấm tấm chấm đỏ, nhưng mà cậu thấy bọn nó lại càng giống bò hơn. Hơn nữa từ khi cậu xuất hiện, chúng không tấn công cậu là có thể thấy đây là một loại động vật rất hiền.

Bơi trong sông thêm một lúc nữa, Lâm Mộc mới lên bờ. Mặc đồ lót vào, lại ăn vài miếng bánh bích quy, sau đó liền cầm hai bộ quần áo ra sông giặt.

Không có bột giặt nên có chút vết bẩn giặt không ra, Lâm Mộc đành vò nhiều hơn một chút, còn hơn là không làm gì cả. Như vậy còn có thể tự ám thị mình rằng quần áo thật ra rất sạch sẽ.

Trên bờ sông có mấy tảng đá lớn, Lâm Mộc hất nước rửa sạch bề mặt, đặt quần áo đã giặt sạch lên để phơi khô, bản thân cậu cũng tìm một tảng đá khác mà nằm lên, bắt đầu thoải mái nhắm mắt vừa nghỉ ngơi vừa phơi nắng. Buổi tối mấy ngày nay Lâm Mộc ngủ không được tốt lắm, trong rừng rậm luôn tràn ngập nguy hiểm, tuy rằng hiện tại cậu vẫn chưa gặp được, thế nhưng tiếng sói tru mà cậu nghe được vào một đêm nọ khiến cậu không cách nào an tâm ngủ được. Cho nên trong tình huống an tĩnh dễ chịu này, Lâm Mộc nằm không được bao lâu đã thiếp đi.

Lâm Mộc bị đánh thức bởi con đoi bụng, nhìn đồng hồ, sắp bốn giờ chiều rồi. Lúc tới đây, Lâm Mộc phát hiện mỗi ngày có đến hơn 40 máy tiếng, cậu không rõ là do đồng hồ của mình hư hay là thật sự có ngày dài đến vậy, chuyện mình nghĩ không ra cậu không bao giờ cưỡng ép mình nghĩ. Dẫu thất vọng mệt mỏi, cảm thấy một giấc này ngủ thật đã. Lâm Mộc cảm thấy chính mình hiện tại tràn đầy sức sống.

Đi đến chỗ tảng đá phơi quần áo, cầm lấy quần áo của mình. Quần áo đã phơi khô, nhìn quần áo sạch sẽ, Lâm Mộc thấy mình rốt cục có thể chấm dứt cái cảm giác dính dính và mùi lạ trên người rồi. Cậu mặc quần áo vào rồi cất mấy cái còn lại vào ba lô.

Giương mắt nhìn cá bơi trong sông, con nào con nấy đều rất mập mạp. Cả ngày ăn có vài miếng bánh bích quy, tất nhiên chẳng no được bao lâu. Con thỏ đã chạy mất dạng, cho nên cậu liền chuyển chủ ý sang đàn cá. Lục lọi ba lô một chút, Lâm Mộc lấy thanh dao găm mua được trong một lần đi du lịch ra, bởi vì cậu rất thích cái dao găm này cho nên luôn đem theo mỗi khi đi du lịch. Chặt xuống một nhánh cây, vót nhọn một đầu rồi cầm nó xuống sông.

Lâm Mộc kéo ống quần phất đầu dưới sông một lúc, không bao lâu liền có thu hoạch. Cá dễ bắt hơn cậu tưởng nhiều, không bao lâu Lâm Mộc đã bắt được hai con cá to. Hai con này rất giống loài cá vược (hay còn gọi là cá rô châu Âu, cá pecca), rất to béo.

Lâm Mộc dùng dao xử lý cá bên bờ sông rồi đặt trên lá cây sạch sẽ, sau đó cẩn thận dùng gia vị rắc lên, tiếp theo thì ghim nhánh cây đã vót nhọn vào cá để nướng.

Dùng bật lửa đốt nhánh cây lên xong rồi bỏ vào ba lô cất kỹ, trong rừng, lửa là thứ vô cùng quan trọng, đặc biệt là vào ban đêm, bởi vì có lửa cậu mới dám chợp mắt một chút. Nhìn con cá mình đang nướng, nghĩ đến mỹ vị sắp được thưởng thức, Lâm Mộc nhịn không được nuốt nước miếng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thú Nhân? Xuyên Không Rồi?

Lâm Mộc đang chìm đắm trong mùi cá nướng nên không để ý thấy mấy con thú cách đó không xa đột nhiên trở nên xôn xao bất an. Toàn bộ tâm trí của Lâm Mộc đều đặt trên việc cá sắp chín rồi. Vui vẻ đặt cá lên lá cây đã chuẩn bị trước, mà ngay lúc cậu đang chuẩn bị ăn, mới chỉ ngược mắt nhìn thoáng qua đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Sói, một con sói rất to, một con sói bạc to như voi! Lâm Mộc rất tức giận, tức giận ngay khi bản thân cuối cùng cũng có thể ăn no nê, lại đột nhiên phát hiện mình biến thành thức ăn của “người” khác! Nhìn con sói to lớn mắt xanh đang nhìn mình trước mắt, Lâm Mộc biết mình hôm nay xem như là chạy trời không khỏi nắng rồi. Cậu hiểu rõ bất kể mình vật lộn hay chạy đua với con sói này đều không có khả năng chiến thắng. Vì thế Lâm Mộc hung tợn trừng con sói trước mắt rồi há mồm nhồm nhoàm cá nướng trên tay, trước hết không nói bản thân có phải làm ma no hay không, cho dù thế nào cũng không thể đem con cá mà mình vất vả nướng xong dâng cho kẻ thù được.

Một bên chú ý con sói một bên nhanh chóng ăn cá, Lâm Mộc phát hiện sói bạc kia chỉ ngồi cách đó không xa nhìn mình chứ không hề tỏ vẻ hung tợn chuẩn bị tấn công. Cho đến khi Lâm Mộc ăn xong con cá, con sói bạc mới đứng lên. Nhìn tình cảnh này, Lâm Mộc nhìn không được mà phun tào trong lòng, chẳng lẽ nó còn để ý tới mong muốn được làm ma no của mình? Lâm Mộc cũng tự bội phục mình khi còn có thể suy nghĩ miên man trong tình huống thế này.

Ngay lúc Lâm Mộc chuẩn bị chịu chết, thì thấy con sói bạc ngẩng đầu lên trời tru một tiếng dài.

Chẳng lẽ nó gọi thêm đồng bọn, chẳng lẽ nó cũng có đạo đức, biết chia sẻ con mồi? Nghĩ tới tí nữa mình có thể bị xé xác, cả người Lâm Mộc nhìn không được run rẩy, nếu con sói có thể nghe hiểu tiếng người nói, Lâm Mộc nhất định sẽ kéo nó qua thương lượng một chút, để nó một mình giải quyết cậu thôi, vì cậu thật sự rất sợ đau. O_O

Đột nhiên Lâm Mộc thấy trời tối sầm, cậu nhìn không được mà ngẩng đầu nhìn lên. Nếu có thể, Lâm Mộc thật muốn kéo người tới để họ nhìn thấy cảnh tượng hiện tại.

Trên bầu trời có mười mấy thân hình siêu lớn đang bay, đi đầu chính là một con rắn khổng lồ dài hơn 30 mét, đôi cánh đen khổng lồ gắn liền với thân thể cường tráng, cực giống rắn thần Maya được miêu tả trong tiểu thuyết. Tiếp theo là con rết với thân hình cực kỳ to, dài 50 mét, nó không có cánh, làm cho Lâm Mộc chẳng hiểu sao mà nó có thể bay trên trời được. Một con hổ trắng đang vỗ đôi cánh lớn của mình, thân hình còn lớn hơn cả voi làm cho Lâm Mộc lo lắng không biết cánh của nó có đỡ nổi cả người nó hay không, sợ nó rơi xuống đè chết mình. Lâm Mộc nhìn một đám nào là sư tử, báo, sói... con nào cũng biết bay. Con nào con nấy đều to khủng khiếp. Cho nên khi mười con thú khổng lồ đáp xuống bao quanh mình, Lâm Mộc chợt thấy nghi ngờ. Bản thân cậu nhỏ như vậy chỉ sợ còn không đủ nhét kẽ răng tụi nó ấy chứ. May mắn Lâm Mộc đang miên man suy nghĩ, chứ không đã bị cả đám khổng lồ này dọa cho ngất xỉu rồi.

Đến khi một con trong đó biến thành một con người cao gần hai mét, Lâm Mộc mới biết được, không có chuyện sốc nhất, chỉ có sốc hơn thôi.

“Mấy người là... Yêu tinh?!” Lâm Mộc hét to biểu lộ sự hưng phấn của mình. Đúng vậy, là hưng phấn, vốn cho rằng mình sẽ bị phanh thây, tuy có thể vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị xé xác, nhưng nói thế nào thì cậu đã gặp được ‘yêu tinh’ trong truyền thuyết rồi, xem như cuộc đời này sống không uổng phí. Dù sao không phải ai cũng đều có cơ hội được nhìn thấy yêu tinh.

Patrick nhìn gương mặt hưng phấn của giống cái nhỏ nhắn trước mắt, gương mặt vô cảm nhìn không được thoáng nhăn lại.

Carl có mái tóc đỏ vui cười nói với Patrick: “Ồ ô, lão Đại, xem tôi nhìn thấy cái gì này. Một giống cái nhỏ nhắn xinh đẹp.”

Bộ dạng của Lâm Mộc thật sự rất thanh tú. Thân hình mảnh mai, làn da trắng nõn, ngũ quan xinh xắn giống hệt mẹ, mái tóc để dài làm cậu càng thêm tuấn tú. Mà chiều cao 170 của cậu so với cả đám toàn hơn hai mét này trông có vẻ vô cùng nhỏ nhắn.

“Này, tiểu giống cái, đoán ra chúng tôi là ai không?” Carl nhìn gương mặt đỏ bừng vì hưng phấn của Lâm Mộc, nhìn không được muốn chọc ghẹo cậu.

Lâm Mộc nhìn người tóc đỏ nói chuyện với mình, bộ dạng của hắn rất là đẹp trai, thuộc loại người năng động sáng sủa rất được các nữ sinh yêu thích. “Tôi biết chứ, mấy người là yêu tinh phải không?”

“Yêu tinh? Chúng tôi không phải là yêu tinh gì hết, chúng tôi là du thú.” Nói xong còn cố tình làm ra vẻ dữ tợn vô cùng dọa người. Những người xung quanh thấy lời hắn nói đều trung ra vẻ mặt vô cảm.

“Du thú là cái gì? Mấy người không phải là yêu tinh sao có thể biến thành người?” Lâm Mộc nghi hoặc hỏi.

Carl nhìn bộ dáng nghi ngờ không giống như đang giả vờ của Lâm Mộc, dù sao thì bình thường giống cái mà nghe thấy bọn hắn nói mình là du thú thì đều lập tức trở nên sợ hãi.

“Thú nhân có thể biến thân, cậu không biết sao?” Carl thắc mắc không biết đối phương rút cuộc đến từ nơi xa xôi nào.

“Thú nhân? Anh là nói các anh là người có thể hóa thú sao.” Lâm Mộc ở trong lòng cầu nguyện chuyện không phải như mình nghĩ, “Nơi này là thời đại nào?”

“Ha ha, tiểu giống cái, rốt cuộc là cậu đến từ đâu vậy. Ngay cả thời đại thú nhân mà cũng không biết. Chúng tôi là thú nhân, có thể biến thân. Mà cậu, là giống cái, có thể sinh con cho chúng tôi.” Nói xong còn nở một nụ cười xấu xa, có mấy thú nhân đi theo cũng cười rộ lên.

Patrick nhìn bộ dáng hồn bay phách lạc của Lâm Mộc, lạnh lùng bảo bọn họ câm miệng. “Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây. Carl, bây giờ cậu dẫn người đi săn thú đi.”

Lâm Mộc không có quan tâm bọn họ làm cái gì, chỉ ngáy người ngồi bên cạnh đốt lửa. Cậu bây giờ xem như là xuyên qua rồi sao? Có lẽ sẽ không bao giờ trở về được nữa? Nhớ lại khu rừng cậu đi suốt mà vẫn không ra được, chẳng phải là nó quá xa lạ sao?

Lâm Mộc không biết nên diễn tả tâm trạng mình lúc này như thế nào nữa, sợ cũng có mà thoải mái cũng có. Rồi khỏi thế giới mà mình đã sống hơn chục năm, đến một thế giới hoàn toàn xa lạ, nói cậu không sợ hãi là không có khả năng. Nhưng thoát khỏi cái thế giới có người luôn muốn mình chết đi, cậu lại thấy rất nhẹ nhõm. Cậu không biết nên đối mặt với Lâm Vũ như thế nào, lại càng không muốn gặp người cha kia. Bây giờ nghĩ lại, mình đã thoát khỏi nơi đó rồi.

Khi Lâm Mộc tự hỏi xong xuôi, những thú nhân kia đều đang bận rộn việc của mình. Nhặt củi, nhóm lửa, xử lý con mồi. Lâm Mộc không hề có hứng thú với mấy việc máu me này, cũng không nhìn xem bọn hán săn động vật gì. Chỉ cảm thấy chúng rất to.

Liếc nhìn mấy con cá còn lại, Lâm Mộc quyết định nướng hết. Vừa mới lật cá lại, đột nhiên Lâm Mộc thấy một bé con xuất hiện cạnh mình. Một nhóc sói con mũm mĩm, bộ lông màu xám xanh, cổ mang một vòng lông trắng. Thấy nó nhìn chăm chăm vào con cá không nhúc nhích, một nhóc con rất đáng yêu. Lâm Mộc cười cười.

“Muốn ăn cá?” Nói xong liền nhìn không được vờn tay muốn sờ sờ nó, lại thấy nhóc con kia nhe răng với mình. Lâm Mộc cũng không sợ, cậu biết rõ bé con trước mắt không giống sói con bình thường. Cho nên vô cùng lớn “to gan” tiến tới sờ sờ. Lông rất mềm, Lâm Mộc nhìn không được ôm sói con vào lòng, chà đạp thẳng bé một phen. “Ha ha, mày cũng là thú nhân giống bọn họ nhỉ? Biến thân cho tao xem đi.”

Nhưng sói con không thể để ý đến cậu, chỉ nhìn con cá trên nhánh cây.

“Biến cho tao nhìn đi, tao cho mày ăn cá. Thế nào?”

Sói con quay đầu nhìn Lâm Mộc một cái, còn nhìn không được trọn trắng mắt trong lòng, giống cái này ngốc quá.

Lâm Mộc cảm thấy mình bị sói con khinh thường, nhất thời buồn bực không thôi.

“Casso mới một tuổi, vẫn chưa thể biến thân.” Giọng nói thanh lãnh của Patrick vang lên phía sau Lâm Mộc.

Patrick cảm thấy giống cái này rất đặc biệt, làm cho ánh mắt của anh không thể nào dời đi được, anh biết loại cảm xúc này đại diện cho điều gì, thế nhưng du thủ không có quyền có được giống cái.

Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, anh có mái tóc đen dài, để xổ tự nhiên trên lưng. Trên gương mặt lạnh tanh là đôi mắt đen kịt làm cho người ta nhìn không được mà trầm mê vào đó.

Lâm Mộc thu tầm mắt về, “Vậy nó...Casso, đến lúc nào mới có thể biến thân?”

“Đến ba tuổi, tiểu thú nhân mới có thể biến thân, chuyện này cậu thật sự không biết sao?”

Lâm Mộc lắc lắc đầu, làm sao mà cậu biết được chứ.

Trong mắt Patrick hiện lên nghi ngờ, “Rốt cuộc cậu đến từ đâu?”

“Tôi biết nhà mình đâu, chỉ là không biết tại sao mình lại đến đây thôi.” Lâm Mộc vừa gỡ cá cho sói con ăn, vừa nói, “Khi tôi tỉnh lại thì thấy mình đã ở khu rừng này rồi. Chỉ là vẫn chưa ra khỏi rừng thôi, nhưng mà tôi nghĩ tôi cũng chẳng thể nào trở về được rồi.” Cậu gượng cười, lúc chuẩn bị lấy miếng thịt cá ăn, liền nhìn thấy bộ dáng liếm miệng vì ăn chưa đã của Casso.

“Ách... Mày ăn nhanh thật.” Nói xong liền nhìn không được mà vò cái đầu nhỏ của Casso.

“Cùng ăn với bọn tôi đi.” Patrick nghĩ mặc kệ lời Lâm Mộc nói là thật hay giả, anh quyết định trước hết cứ tin tưởng cậu ấy đi.

Lâm Mộc bị Casso nhỏ bé lôi kéo đến chỗ Patrick nướng thịt, chỉ thấy cậu nhóc chạy tới bên cạnh một thú nhân có một khuôn mặt khá dữ dằn.

“Đó là a cha của Casso, Damon.” Patrick ngồi xuống bên cạnh Lâm Mộc, giải thích cho cậu.

Lâm Mộc mỉm cười gật đầu với Damon. Tuy Damon không tỏ vẻ gì, vẫn gật đầu với Lâm Mộc xem như chào hỏi.

Carl xử lý xong con mồi liền nhìn thấy tiểu giống cái ngồi bên cạnh lão đại, bèn chạy đến ngồi xuống kế cậu.

“Này, tiểu giống cái, tiếp theo cậu định đi đâu? Về bộ lạc của cậu sao? Còn nữa, cậu đến từ bộ lạc nào?”

“Đừng có gọi tôi là tiểu giống cái gì đó, tôi không phải giống cái, cũng không thuộc bộ lạc nào cả.” Lâm Mộc thật chịu không nổi việc người khác cứ gọi cậu là giống cái, rõ ràng cậu là đàn ông mà. Còn chuyện kể tiếp muốn đi đâu, cậu cũng không biết nữa. Trước đó vẫn luôn cố gắng thoát khỏi rừng rậm, hiện tại biết thế giới đã thay đổi, cho dù có ra khỏi rừng được đi chăng nữa cũng không biết phải đi nơi nào.

Patrick nhìn về mặt Lâm Mộc thoáng trở nên có chút cô đơn liền muốn ngăn Carl lại, ý bảo cậu ta đừng hỏi nữa.

Đáng tiếc Carl tuyệt đối là một tên không có mắt, “Cậu vốn là giống cái, này, nói cho tôi biết tên của cậu đi.”

Lâm Mộc nhin không được liếc mắt xem thường, “Tại sao phải nói cho anh biết chứ?”

“Tôi nói tên mình cho cậu biết rồi, cậu cũng nên giới thiệu tên cậu cho tôi biết chứ. Tôi tên Carl, người này là đại ca của tôi, Patrick.” Nói xong liền chỉ chỉ Patrick ngồi bên phải Lâm Mộc.

Lâm Mộc thật sự rất bội phục cái bản mặt dày như tường thành của Carl, thật ra Lâm Mộc không biết là da mặt của thú nhân giống đực đều rất dày, bởi vì đó chính là một vũ khí lợi hại được dùng để theo đuổi giống cái.

“Tôi tên Lâm Mộc.” Nói xong Lâm Mộc cúi đầu cắn một miếng thịt từ xiên thịt do Patrick đưa qua, “Các anh không bỏ muối vào à?”

Mấy thú nhân đang ăn đều dừng lại nhìn Lâm Mộc. “Có cái gì không đúng sao?” Lâm Mộc thấy tất cả mọi người đều nhìn mình liền nhin không được lên tiếng hỏi, “Chẳng lẽ các anh không có muối sao?”

“Chỉ có bộ lạc được tán thành mới vào được hồ mặn lấy muối, chúng tôi là du thú làm sao có thể có muối ăn chứ?” Carl oán hận nói.

“Tại sao là du thú thì không được?”

Những thú nhân khác yên lặng ăn, chỉ có Carl tự giễu nói: “Bởi vì du thú đều là những thú nhân mang điềm xấu, đánh cướp bộ lạc, gian dâm giống cái, sát hại tiểu giống đực. Bởi vì chúng tôi là du thú cho nên không chuyện ác nào là không làm, tội ác tày trời. Đương nhiên sẽ không được phép có muối.”

Lâm Mộc nhìn các thú nhân trước mặt, lại thấy được một đứa bé, theo như lời bọn họ hẳn là giống cái, đang suy yếu tựa vào trong ngực một thú nhân ăn cái gì đó, cậu còn nhớ rõ thú nhân kia, chính là sói bạc khi nãy.

“Mấy người có làm vậy không? Không có đúng không?” Lâm Mộc cảm thấy những người này không phải người xấu.

“Chúng tôi có cướp bóc.” Carl nhin không được bĩu môi. Nói xong yên lặng ăn, không nói chuyện nữa.

Lâm Mộc nhìn Patrick ở bên phải mình, “Tôi có một ít đồ gia vị dùng để nướng thịt, các anh có muốn dùng không? Tôi cũng sẽ ăn.” Lâm Mộc cảm thấy bọn họ nhất định rất đề phòng mình, dù sao thì phần lớn mọi người đều muốn bọn họ chết.

Patrick nhìn nhìn ánh mắt nhìn y tràn ngập chờ mong của Lâm Mộc, “Tùy cậu.”

Lâm Mộc cười lấy gia vị trong ba lọ ra, sau đó dùng dao cắt thịt thành từng lát, rắc chút gia vị lên rồi nướng.

“Tôi giúp cậu.” Patricia nhận lấy cây xiên thịt từ trong tay Lâm Mộc.

Carl ngir ngir gia vị mà Lâm Mộc lấy ra, “Mùi thật lạ, tôi thử xem.” Hắn cũng không sợ mình bị tiểu giống cái này hạ độc.

Bữa chiều hôm đó Lâm Mộc ăn rất vui vẻ, Patrick thật sự rất giỏi nướng thịt, hoặc cũng có thể bởi vì bọn họ chỉ biết mỗi món thịt nướng.

Có mỗi Carl là dùng gia vị, Lâm Mộc cũng không trách bọn họ vì đã không tin mình, dù thế nào thì bọn họ cẩn thận là đúng. Nhưng mà nhóc Casso cũng ăn, Damon không phản đối, dù sao thì ngay khi gã còn chưa kịp ngăn cản thì Casso cũng đã ăn cá nướng của Lâm Mộc rồi.

Buổi tối bọn họ nghỉ ngơi bên cạnh đồng lửa, có thú nhân canh gác, Lâm Mộc cảm thấy mình cuối cùng mình đã có thể ngủ một giấc thật ngon rồi.

Lâm Mộc đang chuẩn bị trải quần áo ra đất để ngủ thì một tấm da thú chợt xuất hiện trước mắt, cậu ngược lên nhìn thú nhân cao lớn trước mắt.

“Cậu dùng cái này đi.” Patrick bỏ da thú xuống rồi bước đi.

Lâm Mộc mỉm cười trải tấm da ra, thoải mái nằm lên. Nhắm mắt lại một lúc liền thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Cùng Nhau Rời Đi

Hwan

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào căn phòng. Lâm Mộc giơ tay lên che mắt, nghi ngờ nhìn mọi thứ quen thuộc. Đúng vậy, quen thuộc. Đây

rõ ràng là nhà của mình. Chẳng lẽ những ký ức kia đều là giả, anh trai đối tốt với mình không có hận mình điên cuồng, rừng rậm tươi tốt kì lạ và những thú nhân đều là ảo tưởng do tiểu thuyết xuyên qua độc hại.

Lâm Mộc vui vẻ mở tủ lạnh, giờ phút này, cậu rất yêu nó.

Cậu một bên vui vẻ nhìn căn nhà mình, một bên vặn nước trái cây trong tay, vừa mới đưa chai đến bên miệng. Không? Cậu nghi ngờ nhìn cái chai mới này còn đầy giờ đã không còn, lật ngược chai lại, chai nước biến mất, cậu kinh hoàng mở tủ lạnh, bên trong không có gì hết.

“Sao lại như vậy chứ?”

Trong lúc bối rối Lâm Mộc nhìn thấy mọi thứ từ từ biến mất.

“Không cần! Tủ lạnh của tôi, ghế sofa của tôi, giường của tôi...” Lâm Mộc liều mạng muốn ngăn cản nhưng lại không được.

Casso nghi hoặc nhìn giống cái đang liều mạng quơ tay, thét lên những từ kì lạ. Casso cảm thấy giống cái tên Lâm Mộc thật sự rất kỳ quái, không chỉ có không sợ hãi du thú, (bé nhớ rõ từng có một giống cái nhìn thấy bọn họ đã bị dọa ngất đi) lại còn biết làm đồ ăn ngon. Nghĩ đến tối hôm qua bé ăn cá do Lâm Mộc nướng, mùi vị này, um, bé chỉ nghĩ thôi đã chảy nước miếng rồi.

Casso hừ một tiếng trong lòng mình, Mischa còn chửi mình là quỷ tham ăn, đừng cho là bé không biết do cậu ta không được ăn món ngon nên mới ghen tị thôi. A cha nói rất đúng, giống cái đều rất dã man.

Nhìn nhóm người lớn đang chuẩn bị bữa sáng, giống cái này sao còn chưa tỉnh chứ, bé còn muốn ăn món thịt nướng ngon lành tối qua kia. Ăn ngon mới là trọng điểm, cho nên Casso lắc lư thân thể nhỏ bé, cong người, chuẩn bị, nhảy!

Trong lúc đang ngủ mơ không muốn tỉnh lại, Lâm Mộc cảm thấy bụng mình giống như bị ai đó đâm một cái “Á!” Cậu rên lên trong đau đớn rồi tỉnh luôn.

Nhìn những thân ảnh thú nhân đang bận rộn, hít một hơi, nói cho cùng trở về chỉ là một giấc mộng mà thôi. Lâm Mộc cảm thấy buồn bã, trong lòng cậu vẫn hy vọng những chuyện đau lòng kia chưa từng xảy ra.

Cúi đầu nhìn nhóc béo tròn trong lòng mình, xách hai chân nhỏ lên, tuy giả bộ nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng trong đôi mắt tràn đầy ý cười “Cả người nhóc đều là thịt, nhóc nhảy lên bụng tôi như thế, nhóc không biết nhóc mập lắm à?”

Casso thật muốn khinh thường Lâm Mộc, chỉ sợ ảnh hưởng tới hình tượng sói bay của bé thôi. Lại nhớ a cha từng bảo, giống đực yêu quý giống cái cho nên từng giây từng phút đều phải lấy lòng giống cái, cho nên bé quyết định không thêm chấp nhặt, còn lè lưỡi liếm mặt Lâm Mộc, bởi vì a cha bảo đó là chiếm tiện nghi. Tuy bé không biết chiếm tiện nghi là gì nhưng lời a cha nói nhất định sẽ không sai, cho nên bé thấy rất vui.

Lâm Mộc thấy biểu hiện của Casso rất moe, giống như chú cún con mềm mềm, cho nên cậu ôm lấy bé cọ cọ.

Nếu Casso biết bé đường đường là con sói bay lại bị Lâm Mộc nghĩ thành chó, tuy bé không biết chó là con gì nhưng bé sẽ tặng cho cậu cái nhìn đầy khinh thường.

Patrick ở cách đó không xa nhìn về phía Lâm Mộc, thấy cậu vui vẻ ôm Casso, giây phút ấy anh cảm thấy rất ghen tị. Nhớ lại thú hình của mình, độc ác nhất trong truyền thuyết, ánh mắt anh đen kịt lại. Bề ngoài tà ác thì làm gì có giống cái nào dám tiếp cận.

Patrick rất nhanh vút những sâu não trong lòng, đi tới chỗ Lâm Mộc.

Lâm Mộc đang ôm Casso chơi đùa thấy tới Patrick đi về phía mình, lễ phép mỉm cười với anh.

Giống cái mỉm cười thân thiện với anh, đây là điều Patrick chưa từng được trải qua, cho nên anh bị nụ cười của Lâm Mộc làm cho rung động. Nháy mắt hoàn hồn, sắp xếp từ ngữ “Chúng tôi ăn xong sẽ lên đường, cậu.....” Anh không có cách nào nói ra những lời kế tiếp, nói gì đây, mới cậu đi cùng chúng tôi sao? Đây là chuyện cực kỳ vớ vẩn. Giống cái rất yếu ớt nên đều chọn thú nhân có bộ lạc. Huống chi bọn họ còn là du thú có thanh danh thối nát.

Lâm Mộc nghe thấy Patrick nói rồi đi, giây phút ấy cậu hơi hoảng hốt, cậu nghe ra nhóm Patrick không có ý định dẫn cậu theo. Lại chỉ còn mình cậu ư? Ở thế giới xa lạ này, cậu vẫn cứ cô đơn. Lâm Mộc cười khổ trong lòng, con người vẫn là động vật sống theo đàn, sự cô đơn sẽ làm cho người ta sợ hãi.

Cậu lấy lại bình tĩnh, vì để cho bản thân không bị bỏ lại, Lâm Mộc quyết định cố gắng hơn, cậu không muốn sống mờ mịt như mấy ngày trước nữa.

Cậu dè dặt hỏi “Không thể dẫn tôi đi cùng sao?”

Patrick bị vấn đề của Lâm Mộc làm cho ngỡ ngàng, giống như ý anh nghĩ sao? Cậu ấy nguyện ý đi theo anh?

Lâm Mộc thấy Patrick không trả lời nên càng cảm thấy khẩn trương, cánh tay ôm Casso nhìn không được siết lại.

Casso thấy không thoải mái nên giẫy dụa, phát ra âm thanh hừ hừ khó chịu.

Patrick dứt khỏi suy nghĩ thì thấy Lâm Mộc đang khẩn trương nhìn anh, tuy cậu ấy nguyện ý đi cùng làm cho anh thấy sung sướng nhưng anh vẫn phải nói rõ với cậu.

Patrick cau mày “Đi theo chúng tôi sẽ rất vất vả, chúng tôi không có bộ lạc, không có chỗ ở cố định, hoàn cảnh như thế không thích hợp cho giống cái sinh hoạt. Hơn nữa, lễ tế thần gần đến rồi, nếu chúng tôi không tìm thấy đủ thức ăn, mùa đông đến sẽ khó mà vượt qua. Nếu cậu lo lắng không đi ra khỏi rừng rậm được, tôi có thể đưa cậu đến nơi có bộ lạc.

“Tôi nguyện ý đi theo các anh, tôi.”

Patrick ngắt lời Lâm Mộc nói “Đừng vội quyết định, cậu nên nghĩ cho kĩ vào, ăn xong bữa sáng rồi nói tiếp.” Tuy anh hy vọng cậu đi cùng bọn anh nhưng anh không thể phụ nhận, bộ lạc mới là nơi thích hợp để cho giống cái sinh tồn.

Lâm Mộc ăn bữa sáng không biết mùi vị, cậu nghiêm túc nghĩ những lời Patrick nói. Nhìn các thú nhân đang ăn trước mắt, bọn họ là du thú, nghe nói mang danh tà ác. Bọn họ không có chỗ ở cố định, thậm chí không biết có thể săn bắn đầy đủ thức ăn sống qua mùa đông không nữa.

Lâm Mộc biết những người này không phải người xấu, lại bị những thú nhân khác đuổi đi. Nhìn bé giống cái ho khan, bọn họ không nên sống cuộc sống như vậy, Lâm Mộc âm thầm quyết định ở trong lòng.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Mộc ôm Casso ăn no đang lơ đãng buồn ngủ đi đến bên cạnh Patrick, anh đang chỉ huy các thú nhân khác thu dọn đồ đạc.

“Patrick” Lâm Mộc cười chào Patrick.

Patrick biết Lâm Mộc đã chọn xong quyết định, tuy trong lòng rất khẩn trương nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, trong mắt cũng chỉ có thấn sắc nghi vấn.

“Tôi quyết định rồi, tôi sẽ đi cùng các anh. Tôi nghĩ các anh nhất định sẽ thành lập bộ lạc của riêng mình.”

“Thành lập bộ lạc của riêng mình?” Patrick nhìn các thú nhân đang bận rộn, đó là giấc mộng của toàn thể bọn anh, chỉ là việc thành lập nên bộ lạc không có đơn giản.

“Ừ, thành lập bộ lạc của riêng mình, chuyện đầu tiên là tìm một nơi định cư.” Lâm Mộc nhớ lại lời Patrick nói.

Patrick nhìn Lâm Mộc “Chúng tôi đã từng thành lập bộ lạc, nhưng rồi lại bị đuổi đi. Không có bộ lạc nào nguyện ý ở bên cạnh bộ tộc mình có bộ lạc du thú.”

Lâm Mộc khó hiểu nhìn Patrick “Chúng ta có thể rời xa bọn họ, chỉ cần một nơi thích hợp để sống thôi.”

“Chúng tôi không tìm được nơi thích hợp để bộ lạc sinh sống. Hang núi thích hợp để ở cũng không dễ tìm.” Patrick nhìn mười mấy người đi theo anh, tuy người không nhiều nhưng muốn tìm hang động không bị bộ lạc khác dấu hiệu cũng không dễ, cho dù tìm được rồi cũng sẽ bị đuổi đi.”

“Hang động?” Lâm Mộc hy vọng không như cậu nghĩ, lúc cậu muốn hỏi tiếp thì thấy Carl lôi Patrick đi mất.

Lâm Mộc nhìn hai người đứng cách đó không xa nói nhỏ, Carl còn dùng ánh mắt nóng rực nhìn về phía cậu, Lâm Mộc cảm thấy khó hiểu quá.

Mà bên này sau khi Carl nghe xong tin Lâm Mộc muốn đi cùng bọn họ liền cười xấu xa với lão đại nhà mình “Khà khà, lão đại, tuy nhìn ra anh có ý với bé giống cái kia nhưng tôi sẽ không tặng cậu ấy cho anh đâu, mặc dù cậu ấy hơi ngờ ngác nhưng tôi quyết định muốn theo đuổi cậu ấy.”

Patrick nhìn đồng bạn của anh đang kích động, chỉ phán một câu “Đừng bộ hình dáng của cậu.”

Carl thiếu chút nữa bị Patrick nghẹn chết, cố cãi lại “Hình dáng của tôi thì sao nào, nhìn thế nào cũng thấy rất mê người.”

“Không bao gồm thú hình”

“Thú hình của tôi cũng mê người chứ bộ.”

Lần thứ hai Lâm Mộc nhìn thấy thú nhân biến hình vẫn nhìn không được hưng phấn, ánh mắt liếc nhìn sư tử, hổ, sói.

Carl đang đứng ở một bên nhìn thấy mai mắt Lâm Mộc tỏa sáng, vội vàng đi đến trước mặt cậu “Lâm Mộc, tôi chờ cậu bay đi nhé?”

Lâm Mộc nhìn Carl cười hi hi, nhớ đến thú hình của hắn, vội vàng né ra, đùa gì vậy, cậu không có hứng thú với con rết.

Nhìn thấy Lâm Mộc né tránh mình, Carl cảm thấy ‘con tim pha lê’ của hắn vỡ tan tành.

Lâm Mộc không đành lòng khi Carl dùng ánh mắt ‘sao cậu nữ tử tổn thương tôi’ nhìn cậu, chỉ là.cậu vội kéo Patrick qua một bên “Tôi chỉ muốn đi cùng Patrick. Ừm, anh không để ý chứ?”

Carl nhìn Patrick rồi lại nhìn Lâm Mộc, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Carl hiện giờ là đang ngạo kiều sao? Lâm Mộc nhìn xuống dục vọng muốn vò đầu hắn.

“Nếu cậu không nguyện ý, tôi bảo người khác chờ cậu?”

Lâm Mộc quay đầu lại khó hiểu hỏi “Không nguyên ý gì?”

“Tôi là rắn.” Patrick biết thú hình của anh rất khủng bố.

“Tôi biết anh là rắn. Khi nào thì anh biến hình?” Bộ dáng nóng lòng muốn thử, rắn thần Maya đó! Không phải ai cũng có thể cười lên đầu.

Patrick thấy Lâm Mộc không sợ thú hình của anh, tuy trên mặt không biểu hiện ra nhưng trong lòng lại cảm thấy sung sướng. Lâm Mộc không sợ anh, thật quá tốt rồi.

Nhìn thân rắn gần ngay trước mắt, Lâm Mộc rất là rung động. Mình ở trước mặt anh ta thật nhỏ bé.

Vây sáng lóe màu đen, cánh đen to lớn. Bởi vì ở cạnh bên nên Lâm Mộc thấy trên chiếc cánh không có cọng lông nào cả, đang lóe sáng dưới ánh mặt trời.

Bò lên thân rắn, Lâm Mộc cẩn thận ngồi xuống cổ Patrick “Chúng ta cất cánh thôi” Ngồi trên người con rắn lớn làm cho tâm tình của Lâm Mộc rất tốt.

Cảm giác cánh đang vỗ, thân thể chậm rãi lên cao, cho đến khi rừng rậm nhỏ bé đi ở dưới chân mình, Lâm Mộc mới nhìn thấy toàn bộ rừng rậm liên miên không dứt trong mắt cậu.

“Patrick, chúng ta đi đâu?”

Thú nhân có thể tự do biến thân nên sau khi hóa thú vẫn có thể nói chuyện “Phương bắc, ở hướng đó có ít bộ lạc.” Giọng nói trầm thấp trả lời Lâm Mộc.

Phương hướng có ít bộ lạc, là nơi có hoàn cảnh không tốt sao? Lâm Mộc nhìn về phương xa, cậu không biết cuộc sống về sau của cậu sẽ thế nào, nhưng cậu nhất định sẽ sống thật tốt.

Nhìn thoáng qua mặt trời phía sau lưng, quay đầu lại, ánh mắt của Lâm Mộc kiên định nhìn về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5

Hwan

Đã được mười ngày kể từ ngày Lâm Mộc quyết định đi cùng bọn họ, trong lúc di chuyển cậu đã nhìn thấy những động vật hung hãn của thế giới này, mỗi loại đều rất hung tàn, làm cho cậu cảm thấy thật may mắn, trong thời gian cậu lang thang trong rừng không có gặp loại mãnh thú nào uy hiếp đến sinh mệnh của cậu.

Đã tới thời gian nghỉ ngơi, hồ cánh trắng tên là Kohn được phái đi tìm kiếm chỗ thích hợp để nghỉ ngơi. Patrick bảo bọn họ tìm những nơi có nước để làm chỗ nghỉ, nơi đó vừa an toàn lại vừa có nguồn nước để bổ sung. Nước đối với bọn họ – những người đi đường – rất quan trọng, lúc trước bọn họ phải đi đến những nơi có nguồn nước thì mới có nước uống, mà hiện tại, bởi vì khi đi tìm thức ăn Lâm Mộc đã phát hiện ra một rừng trúc, cho nên bọn họ đều có ống trúc đựng nước để uống, so với trước khi tiện lợi hơn nhiều.

Căn cứ vào tin tức mà Kohn truyền tới, bọn họ lập tức bay đến bờ sông. Những thân hình thật lớn từ từ giảm tốc độ hạ xuống, sau khi hạ xuống trong nháy mắt liền hóa thành người.

Lâm Mộc cố hết sức từ trên lưng Matt xuống. Mấy ngày nay chạy không ngừng làm cho Lâm Mộc từ hết sức hưng phấn biến thành mệt mỏi không chịu nổi. Toàn thân mệt mỏi làm cho cậu cần tìm một chỗ cỏ mềm mại để nằm xuống.

Nằm ở trên cỏ, thả lỏng toàn thân, thở phào một cái, cả ngày không có tinh thần thật sự là một cảm giác rất buồn bực.

Sau khi Patrick sắp xếp xong mọi chuyện, từ xa đã thấy Lâm Mộc lười biếng nằm trên mặt đất. Patrick biết mấy ngày chạy liên tiếp làm cho Lâm Mộc vất vả, mỗi lần nhìn thấy Lâm Mộc chỉ ăn chút ít thức ăn làm cho Patrick thật sự lo lắng. Nghĩ tới nguyên nhân Lâm Mộc ăn không nổi thức ăn, mất Patrick tối sầm lại, nắm chặt tay mình. Nghĩ đến tộc nhân của mình, anh rủ tay xuống.

Lâm Mộc cảm thấy trước mặt tối sầm, mở to mắt, “Patrick?” Sau đó ngồi dậy.

Patrick ngồi xuống bên cạnh Lâm Mộc, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Lâm Mộc nghe y hỏi, nhìn không được bĩu môi, “Không tốt.” Đúng vậy, không tốt, một chút cũng không tốt. Đã bảy ngày nay Lâm Mộc không có ăn muối, đối với một người Trái đất mà nói đây là loại sự tình khiến người ta không vui. Nghĩ đến mấy ngày qua ăn thịt nướng không có hương vị, Lâm Mộc cảm thấy dạ dày đau.

Các thú nhân có thể thông qua việc uống máu động vật để mà bổ sung lượng muối cần thiết cho cơ thể, lúc Patrick ép Lâm Mộc uống máu, Lâm Mộc mới hiểu được tại sao lúc xử lý con mồi, các thú nhân lại làm ra chuyện tình máu me này, đó là uống máu. Đối với Lâm Mộc mà nói, kết quả ép cậu uống máu chính là làm cho cậu phun đến trời đất tối sầm. Cho nên đối với việc bé giống cái Mischa có thể mặt không đổi sắc uống máu, Lâm Mộc chỉ có thể bội phục, nhưng tuyệt đối sẽ không học theo bé.

Lâm Mộc nghĩ đến muối liền đau đầu. Cau mày nhìn Patrick, sau đó làm ra biểu tình đặc biệt trình trọng nói với anh: “Hôm nay tôi cũng sẽ không uống máu, tuyệt đối không!” Trải qua vài ngày ở chung, đối với vị thủ lĩnh của nhóm du thú này, thú nhân rất khủng bố trong truyền thuyết, cậu không sợ hãi chút nào. Tuy rằng anh ta mặt than, đôi khi tự thả khí lạnh ra ngoài, thời điểm đó ngay cả Casso luôn nghịch ngợm cũng sợ hãi, nhưng mà Lâm Mộc lại không sợ anh. Có lẽ bởi vì Lâm Mộc cảm thấy anh là một người rất thiện lương đi.

Tuy rằng đối với việc Lâm Mộc không nguyện ý uống máu làm Patrick thực đau đầu, nhưng hiện tại anh cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Nhìn mặt trời sắp lặn ở phía tây, Lâm Mộc đứng lên, vỗ vỗ cổ ở trên người xuống, xoay người nói với Patrick “Đi thôi, tôi muốn đi tìm chút gì có thể ăn.” Lâm Mộc không thể nào giống như bọn họ mỗi ngày đều ăn thịt, mấy ngày nay ăn thịt không làm cho Lâm Mộc thật đau khổ. Tuy rằng cậu cũng có ăn trái cây, nhưng đáng tiếc dạ dày của cậu bắt đầu phản đối.

“Hiện tại ăn rau xào tuy rằng không dễ dàng, nhưng có thể tìm một chút rau nướng ăn.” Đối với việc bọn họ có thể dùng lửa nướng thịt nhưng lại không biết đến nồi niêu, Lâm Mộc vẫn có chút bị đá kích.

Patrick gật đầu đáp ứng, “Nhưng không thể đi xa.” Từ sau khi Lâm Mộc đi hái trái cây để ăn suýt làm mồi cho tiểu thú có răng nanh, Patrick liền không cho phép cậu một mình đi tìm thức ăn cùng đi quá xa, Patrick tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện này nữa.

“Ừ, ừ, đi nhanh thôi.” Nói xong nhìn không được kéo Patrick đi nhanh lên. Mà Lâm Mộc vui vẻ kéo Patrick đi tìm thức ăn lại không có nhìn thấy Carl dùng ánh mắt u oán nhìn cậu, bởi vì hành vi quá mức ‘thân mật’ giữa cậu cùng Lão Đại, “Tiểu Mộc Mộc, cậu, cậu làm tôi bị thương.”

Kohn ở bên cạnh hần bị về mặt khoa trương của hần làm cho buồn nôn, vì thế nhìn không được đá kích hần “Nếu cậu không nhanh đi săn thú, Lão Đại sẽ làm cho thương thế của cậu nặng thêm.”

Đi ở trong rừng rậm, Lâm Mộc cảm thấy tinh thần tốt hơn, “Patrick, không khí ở đây thật mát mẻ, khi hít sâu cảm thấy thoải mái. Không giống nơi đó của bọn tôi, trong không khí đều mang theo cả mùi thối.”

“Ừ.” Patrick không có cảm thấy nơi này không khí có cái gì đặc biệt, anh nhìn gương mặt Lâm Mộc mang theo tia vui vẻ, anh cảm thấy cậu cười lên thật xinh đẹp. Tuy rằng đôi khi cậu có nói những lời khó hiểu, nhưng anh rất thích những lúc cậu tìm anh nói chuyện, nhìn bộ dáng cậu thật vui vẻ phấn chấn. Việc này còn hay hơn so với việc cậu thi thoảng toát ra tia ưu thương, mỗi lần nhìn thấy Lâm Mộc ngẩn người, Patrick luôn không cảm nhận được thế giới của cậu, cái loại cảm giác này làm anh lo lắng bất an.

Lâm Mộc vừa đi vừa cùng Patrick nói chuyện phiếm, tuy rằng mỗi lần đều chỉ được đáp trả những từ như ừ, ờ, Lâm Mộc vẫn thật thích cùng anh nói chuyện, có lẽ cậu cảm thấy có người ở bên cạnh làm cho cậu không còn cảm giác cô đơn tịch mịch.

“Ài, còn không tìm thấy đồ tôi muốn ăn. Trời không còn sớm, chúng ta vẫn là hái ít trái cây trở về đi. Anh cảm thấy sao?” Lâm Mộc hỏi

Không thấy câu trả lời, chỉ thấy Patrick đột nhiên nhìn vào bụi cỏ không xa, Lâm Mộc chưa kịp kêu anh, anh đã muốn đến đó. Trong tay có thêm một vật nhỏ.

Lâm Mộc nghi hoặc nhìn vật nhỏ không ngừng giãy dụa trong tay Patrick, nghe nó phát ra tiếng kêu nho nhỏ ‘ồ ồ’, “Đó là con gì?”

“Con này cho cậu.” Patrick đem vật nhỏ đưa cho Lâm Mộc, nhìn vật nhỏ giống như quả cầu, mày hơi nhăn “Tôi cũng không biết nó là con gì.”

“Phải không?” Lâm Mộc nhìn nhóc đầy thịt kia, kích cỡ bằng con mèo, da lông màu trắng, lông trên người rất dài, thân thể tròn vo, đầu nhỏ tròn tròn, mắt nhỏ màu lam, hơn nữa lỗ tai nhỏ tròn tròn, “Thật đáng yêu quá!” Lâm Mộc dùng sức xoa nắn thân thể vật nhỏ, ôm nó lên mặt cọ một phen, ngoài ý muốn chính là, vật nhỏ không có giãy dụa còn rất vui vẻ lê lười liếm mặt Lâm Mộc. Không thể phủ nhận Lâm Mộc nhanh bị nó chinh phục.

Patrick nhìn bộ dáng Lâm Mộc vui vẻ đùa vật nhỏ, ở trong lòng cảm khái một chút, giống cái đều thích các loại không có ích gì (thịt không đủ nhét kẻ răng) nhưng được xưng danh sinh vật thật ‘đáng yêu’, tuy rằng anh không giải thích được từ ‘đáng yêu’. Nhưng mà có một điều rất rõ ràng, hiện giờ anh ghen tị với vật nhỏ không có chút chương ngại mà liếm hai má Lâm Mộc.

Ngay khi Patrick dùng ánh mắt lạnh băng làm cho vật nhỏ cảm nhận sự tức giận của anh, Lâm Mộc đã đem tên của vật nhỏ định ra, một cái tên thực giống nhau —— Cầu Cầu, hơn nữa Lâm Mộc cảm thấy Cầu Cầu cũng thích tên này, bởi vì khi Lâm Mộc kêu nó, nó đã thân thiết liếm liếm mặt hần. Tuy rằng thật lâu về sau Lâm Mộc mới hiểu được đây chẳng qua là Cầu Cầu đang lấy lòng mình làm cậu cho nó đổi tên, bởi vậy Lâm Mộc xem nhẹ tiếng kêu phản đối của nó. Nhưng bây giờ Lâm Mộc còn không biết, cho nên tên Cầu Cầu liền xác định.

Lâm Mộc đem Cầu Cầu ôm vào trong ngực, trên mặt ý cười còn không có thối lui, “Patrick, sắc trời không còn sớm, cũng không có nhìn thấy đồ gì có

thể ăn. Chúng ta đi về trước đi.”

Patrick cau mày xung nhìn một chút, ngay cả trái cây cũng không thấy, “Ừ.” Patrick ở trong lòng tính toán làm sao để cho cậu ăn nhiều chút.

Lâm Mộc vui vẻ nhắc Cầu Cầu lên “Cầu Cầu đi cùng bọn tao nhé.”

Ngay khi Lâm Mộc chuẩn bị rời đi, Cầu Cầu đột nhiên từ trong ngực Lâm Mộc nhảy ra, chạy đi.

“Cầu Cầu!” Lâm Mộc lập tức nhắc chân muốn chạy theo, liền trượt, mắt thấy liền muốn tiếp xúc đất, lại cảm thấy có người giữ chặt cánh tay của mình đem mình kéo vào trong ngực.

Lâm Mộc cảm thấy mình dán tại trước ngực Patrick, hai má giống như nóng lên, không phải sao, cậu đang cảm thấy nóng đây.

Bởi vì tiếp xúc gần gũi, Lâm Mộc cảm thấy rõ dáng người cao lớn của Patrick, cậu cảm thấy anh có thể dễ dàng ôm gọn cậu lại. Hơn nữa tình huống hiện tại làm cho Lâm Mộc hiểu rõ tình trạng chênh lệch của cả hai, kết quả đã kích người, Lâm Mộc chẳng muốn có quan hệ với từ ‘lùn’ đâu. Cho nên việc hai người ngoài ý muốn ôm chầm tạo thành ái muội nho nhỏ, làm cho Lâm Mộc đi vào cõi thần tiên.

Nhìn Lâm Mộc tại trong lòng ngực của mình thất thần, Patrick chỉ có thể ở trong lòng thở dài, vẫn như cũ dùng giọng nói không hề bận tâm nói: “Nó không có chạy trốn.” Anh có thể cảm nhận thấy Cầu Cầu ở gần đây, không có chạy trốn.

“Nó?” Lâm Mộc vội vàng tránh khỏi người của Patrick “A! Cầu Cầu! Tôi muốn tìm nó.”

“Nó trở lại.”

Patrick nói một câu làm cho Lâm Mộc đang chuẩn bị lao đi tìm ngừng lại, hơn nữa cậu vừa vận nhìn thấy một thân ảnh nho nhỏ màu trắng chạy lại.

Lâm Mộc vui vẻ đem Cầu Cầu ôm vào trong ngực, “Mày đi đâu, cũng không biết chào hỏi sao?”

Cầu Cầu tự nhiên không có cách trả lời cậu, chỉ đem đồ vật ôm ở hai chân trước hiển cho Lâm Mộc.

“Nấm?” Hơn nữa lại là loại đông cô phổ thông thường hay ăn, thật là to, cho nên đối với việc tiểu cầu cầu giơ hai chân ôm cây nấm to nhìn thật vui mắt.

“Không có thể ăn.”

Patrick đột nhiên nói làm cho Lâm Mộc bị dọa một chút, “Hắn là không có độc, loại này ta ăn quá.” Nói xong nghĩ tới việc mình có thể ăn nấm nướng, Lâm Mộc vui vẻ hỏi Cầu Cầu: “Mày tìm được nấm này ở đâu, đi hái thôi.” Lâm Mộc nhìn cái nấm trong tay, thực tươi. Nấm thường hay mọc thành bụi, nhất định không sợ thiếu.

“Lâm Mộc, có người ăn nó bị chết.” Patrick thấy Lâm Mộc muốn ăn loại này, ngăn cản nói. Anh cũng không muốn Lâm Mộc bị thương, huống chi là chết đi, nếu chuyện này xảy ra, Patrick thật sự sợ hãi.

Lâm Mộc có thể thấy được sự lo lắng của Patrick, cười an ủi anh, “Tôi biết có một số loại nấm có độc, nhưng một số có thể ăn, Cầu Cầu lấy tới loại này gọi là đông cô, có thể ăn được.”

Cầu Cầu giống như nghe hiểu, gật đầu, Lâm Mộc cảm thấy rất thú vị, dùng sức xoa đầu nhỏ của nó.

“Không được.” Không thể có chuyện ngoài ý muốn được.

“Kìa, vậy anh bắt một con thỏ... Ừm, thú tai dài, cho nó ăn thử, nếu không có độc tôi lại ăn thế nào?”

Patrick mày nhíu lại, cuối cùng vẫn gật đầu.

Lâm Mộc biết nấm này có thể ăn cho nên rất kích động làm cho Cầu Cầu dẫn đi hái.

Đi vào nơi Cầu Cầu hái nấm, quả nhiên không ngoài dự đoán của Lâm Mộc, nơi đó có rất nhiều nấm.

Nhìn Cầu Cầu cầm lấy một cây nấm liền gặm, Lâm Mộc cười.

Patrick dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn thịt cầu kia ăn nấm thật hứng thú, trong mắt như có điều suy nghĩ.

“Cầu Cầu thật không ngờ mày lại ăn chay nha, ha ha.”

Cầu Cầu liếm liếm tay Lâm Mộc xong lại cúi đầu ăn tiếp..

Lâm Mộc nhìn khắp nơi, thấy được một số loại nấm giống với loại mình đã từng ăn qua, chỉ là thấy Cầu Cầu nhìn cũng không thèm nhìn chúng nó một cái, Lâm Mộc quyết định hái đông cô, dù sao cậu cũng không xác định rõ. Tinh thần thí nghiệm cậu không có, chỉ là không nghĩ muốn đem mình là chuột bạch. Bây giờ cậu cảm thấy cuộc sống thật tốt đẹp.

Bọn họ trở lại địa phương nghỉ ngơi, nơi đó đã đốt lửa nướng thức ăn. Lâm Mộc đem Cầu Cầu nhét vào bên người Casso, “Casso, không thể khi dễ Cầu Cầu đó.” Nói xong liền cùng Patrick đi rửa nấm. Bởi vì con thỏ sau khi ăn nấm không có bất cứ phản ứng khác thường gì, cho nên cậu rất cục cựa thể ăn đến đồ ăn.

Đi đến bờ sông, rửa nấm tự nhiên là Patrick làm, mà Lâm Mộc thì ở dưới hạ du rửa mặt.

Patrick nhìn Lâm Mộc ở một bên nghịch nước, anh cảm thấy giống cái cười ôn nhu này là giống cái đẹp nhất anh từng gặp. Mà càng đáng quý chính là, anh thấy cậu không trốn tránh vận mệnh.

Lâm Mộc vừa quay đầu lại liền nhìn thấy ánh mắt Patrick, trong lòng chấn động một cái, cậu tận lực xem nhẹ dao động trong lòng mình “Rửa xong?”

Tại thời điểm Lâm Mộc quay đầu, Patrick liền nhanh chóng cúi đầu, nghe được Lâm Mộc hỏi, khẽ gật đầu.

Lâm Mộc cầm ít nấm trong tay Patrick, đi tới nơi nướng đồ ăn, ngồi xuống bên cạnh Casso. Nhìn Cầu Cầu đang cùng Casso đoạt thịt, rõ ràng không có sức chiến đấu, thường thường bị Casso đẩy ra, lại không thêm đề ý tiếp tục phấn đấu, nhìn vui vẻ.

Lâm Mộc cười đem Cầu Cầu ôm đến trong ngực, “Không nghĩ tới mày là động vật ăn tạp. Đợi nướng xong tao cho mày ăn.”

Lâm Mộc nói xong, nhìn Patrick ngồi bên cạnh mình nướng nấm, thuận tay xoa xoa đầu Cầu Cầu.

“Cái này cho chú.”

Lâm Mộc nhìn xuyên thịt đưa tới trước mặt, “Mischa?” Mischa này, từ sau khi Lâm Mộc gia nhập nhóm đều chưa cùng cậu nói qua một câu, vốn là cho rằng người ta hướng nội, nhưng về sau nhìn thấy nó khi dễ Casso, Lâm Mộc hiểu được nó không đề ý tới mình, về phần nguyên nhân Lâm Mộc cảm thấy chính mình vô lực tự hỏi. Cho nên bây giờ là tình huống nào?

Ánh mắt Lâm Mộc ngoài ý muốn làm cho trên mặt Mischa xuất hiện rặng mây, “... Không phải đưa cho chú, là cho Cầu Cầu.”

“Ồ.. “Quả nhiên là như vậy a.

“Nếu muốn ăn, chú cũng có thể ăn.” Nói xong chạy về bên người phụ thân.

Kỳ thật Mischa không phải thực chán ghét Lâm Mộc, chỉ là từ khi có Lâm Mộc, thú nhân trong tộc thực thích nhìn lên cậu, phụ thân của nó cũng đôi khi cũng nhìn, buồn nôn hơn chính là quý tham ăn Casso kia, thế nhưng mỗi ngày đều phe phẩy đuôi chạy sau lưng Lâm Mộc. Đáng giận, không phải do bộ dạng của chú ta xinh đẹp đi, mới làm cho cả tộc đều thích chú ta! Cho nên đây là tiêu hải tử không tự nhiên nhĩ?

Carl nhìn thịt mình mới nướng xong, thờ dài một tiếng, “Sao đã bị nhanh chân đến trước rồi?”

Kohn đoạt thịt trong tay Carl, “Cậu xem, nhìn Lão Đại là biết cậu không có cửa rồi.”

Carl ngẩng đầu nhìn Lão Đại máu lạnh của mình đem thứ có tên là nấm nướng xong, nghe nói đồ vật có thể ăn, đưa cho Lâm Mộc, mà còn thu hoạch được nụ cười sáng lạn của Lâm Mộc, Carl nhìn thấy khóe miệng của Lão Đại nhếch lên một chút, tuy rằng không rõ, nhưng hẳn chính là thấy được. Hồ động chói mắt quá, Carl nghĩ muốn cắn thịt để phát tiết một phen, lại thấy thịt mình nướng bị Kohn ăn xong rồi, “Anh đồ con hổ trắng đáng giận, lần sau tới tôi sẵn thú anh đi.”

“Không thành vấn đề.” Nói xong vứt cho Carl một khối thịt tươi lớn, “Tiếp tục nướng đi. Tôi chờ.”

Carl hưng tợn đem thịt ném qua, “Tôi đem anh nướng.”

Tại lúc Kohn cùng Carl đùa giỡn, Lâm Mộc đã muốn bắt đầu hưởng thụ nấm mỹ vị (phía trước đều bị Cầu Cầu nuốt). Tuy rằng không có gia vị là cho cái nấm hương vị không ngon, nhưng so với ăn thịt thì tốt hơn.

Lâm Mộc vui vẻ đem một chuỗi phân cho Patrick, “Muốn nếm thử một chút hay không? ... Ừm, tuy rằng anh là động vật ăn thịt.”

Patrick tiếp qua, ăn thử, vài cái liền ăn xong, tuy rằng từ đầu tới đuôi Lâm Mộc không nhìn ra biểu tình thích hay chán ghét của anh.

Ban đêm như trước thực mê người, cùng Patrick trò chuyện trong chốc lát, Lâm Mộc liền ôm Cầu Cầu ăn uống no đủ ngủ bên cạnh đồng lửa.

Patrick nhìn Lâm Mộc ngủ bên cạnh mình, ánh lửa làm cho hai má cậu hơi đỏ. Anh nhìn ra được mấy ngày nay Lâm Mộc gầy đi. Anh nhìn phương hướng bọn họ muốn đi, tuy rằng không biết nơi đó như thế nào, nhưng anh chắc chắn tin rằng sẽ cho Lâm Mộc một gia viên thật tốt đẹp, anh tin tưởng như thế.

nấm đông cô

Nấm đông cô hay còn được gọi là nấm hương

Chương 6: Quyết Định Phương Hướng

Từ Sắc Kinh Cực

Hwan

Lâm Mộc ngồi trên người Patrick, hết sức đề thấp thân mình, hôm nay gặp phải sự tình không tốt mà mấy ngày trước không gặp – đó là trời mưa.

Chạy dưới trời mưa là một việc làm người ta hết sức khó chịu. Lâm Mộc cảm thấy y phục của mình đã muốn ướt đẫm, cảm giác dính dính làm cho cậu chỉ muốn đi tắm nước nóng ngay lập tức, chính là hiện giờ tìm được son động cho bọn họ trú mưa đã là tốt lắm rồi.

Cầu Cầu từ trong ba lô ló đầu ra, chần chờ một chút, nó vẫn là từ trong ba lô chui ra, trèo lên vai Lâm Mộc.

Cảm thấy trên vai hơi nặng, Lâm Mộc đem Cầu Cầu ôm ở trong ngực của mình, tuy rằng Cầu Cầu rất thích tắm rửa, nhưng da lông ẩm ướt sẽ làm cho Cầu Cầu cảm thấy không thoải mái.

Nhìn cơn mưa có xu thế không giảm, Lâm Mộc dùng tay che tại trước mắt, ngăn nước mưa bay vào mắt, không biết Patrick có thể cảm thấy không thoải mái, tuy rằng y là rắn.

“Patrick, khi nào thì chúng ta có thể nghỉ ngơi.”

Patrick trầm mặc một chút, “Đã kêu Matt cùng Carl đi tìm kiếm son động, chúng ta chỉ có thể chờ tin tức.”

Lâm Mộc gật gật đầu, Matt, phụ thân của Misha, sói lớn màu bạc, tuy rằng bình thường thực trầm mặc nhưng rất đáng tin cậy.

“Patrick, cơn mưa này có phải hay không báo hiệu mùa mưa đã tới?” Từng nghe Patrick giới thiệu nơi này có bốn mùa, mà mùa mưa lại là ranh giới giữa hai mùa xuân và mùa hạ, sẽ kéo dài hai mươi mấy ngày, đối với bọn họ – những người không có nơi cư trú – thật sự là phiền toái.

“Không biết.”

“Không biết?” Lâm Mộc vì câu trả lời của y mà lo lắng.

Pitrick không xác định rõ có phải là mùa mưa đã đến rồi, chỉ hy vọng không phải.

Một tiếng sói kêu lên, Lâm Mộc vui vẻ hỏi: “Có phải Matt đã tìm được chỗ ở hay không?”

“Ừ.” Patrick nói xong, theo phương hướng Matt phát ra tin tức bay đi.

Đây không phải là một son động thật lớn, mười mấy thú nhân cao lớn đồng thời cùng trụ làm cho son động thật chật chội.

Bọn họ đem son động đơn giản rửa sạch một chút, lấy cỏ khô trong son động nhóm lửa.

Da thú mà Lâm Mộc thường dùng khi ngủ, lúc này đã muốn ướt. Cậu cẩn thận trải ra, dùng khăn tắm trong ba lô cẩn thận mà lau khô.

Lâm Mộc thấy may mắn vì cậu có hai bộ quần áo, cậu thay bộ đồ ướt ra, đương nhiên là khi cậu thay đồ, Pitrick đem cậu che thật kín.

Quần áo của các thú nhân là váy da thú đơn giản, tại thời điểm Lâm Mộc không biết bọn họ cũng đã thay xong, tuy rằng bọn họ không để ý việc Lâm Mộc thấy cơ bắp của bọn họ, nhưng Patrick thực để ý, cho nên bọn họ đã như định trước là thất vọng.

Dùng nhánh cây treo quần áo cạnh đồng lửa để họ, Lâm Mộc ngồi xuống bên cạnh Pitrick. Tất cả mọi người ngồi xuống quanh đồng lửa nhưng lại không nói gì với nhau, Lâm Mộc biết bọn họ đều đang lo lắng việc mùa mưa đến.

Lâm Mộc nhìn bộ dáng lo lắng của họ, cho dù Casso lúc nào cũng âm ỉ lúc này cũng đều ừ ừ, duy nhất không có gì biến hóa hẳn là Cầu Cầu đang trong ngực cậu ăn đến ngọt ngào.

Khi màn đêm buông xuống, Lâm Mộc nhìn Patrick đang đứng trước cửa son động nhìn ra bên ngoài. Đêm nay là y gác đêm, đêm nay cậu cũng không ngủ được.

Lâm Mộc đi đến bên cạnh Patrick, cùng y nhìn bầu trời đêm bên ngoài, “Đừng quá lo lắng, mọi việc sẽ tốt hơn. Cuộc sống của chúng ta cũng sẽ tốt lên.”

Patrick quay đầu nhìn về phía Lâm Mộc, Lâm Mộc cho y một nụ cười an tâm.

“Ừ. Nhất định sẽ.”

Vươn tay ra ngoài, làm cho mưa rơi vào tay mình. Ngay tại khi Patrick chuyển chú nhìn cậu, đột nhiên xoay đầu lại vui cười nói với y: “Patrick, tuy rằng chúng ta đều hy vọng tương lai sẽ tốt hơn, nhưng tôi cảm thấy chúng ta vẫn là lên một kế hoạch thật tốt mới được.” Tiếp Lâm Mộc giả vờ nghiêm túc, “Cho nên kế tiếp chúng ta phải thảo luận thật tốt mới được.” Nói xong lúi Pitrick đến vách cửa ngồi xuống, dựa lưng vào vách son động.

“Có thể nói với tôi kế hoạch của anh không?”

Patrick thấy Lâm Mộc dùng ánh mắt chờ mong nhìn mình, “Không tính có kế hoạch gì, chỉ muốn tại phương bắc có thể tìm được son động thích hợp để chúng tôi cư trú. Dù sao những nơi có thực vật sinh sống đồng đều bị các bộ lạc khác đưa vào phạm vi thế lực của mình. Thú nhân đối với lãnh địa của mình đều thực coi trọng, son động bị dấu hiệu không thể cư trú, bởi vì đó là khiêu chiến với các thú nhân.”

“Son động? Ý của anh là, chúng ta cư trú trong son động?” Lâm Mộc cảm thấy lông mày của mình đều nhăn thành một đoàn.

Patrick cảm thấy Lâm Mộc phản ứng có chút kỳ quái, bọn họ vẫn không phải là cư trú trong son động sao ?

“Các anh không làm nhà sao? Vì sao nhất định phải ở trong son động a, cũng không phải người rừng.” Lâm Mộc cũng không hy vọng chính nửa đời sau của mình đều sống trong son động, hơn nữa ở tại hoàn cảnh này mà sống trong son động đều dễ dàng sinh bệnh.

“Nhà?” Tuy rằng không rõ Lâm Mộc nói chính là cái gì, nhưng y có thể đoán được, bộ lạc của Lâm Mộc không sống trong son động, “Nhà mà cậu nói là cái gì?”

“Đương nhiên là chỗ để ở. Nơi của chúng tôi không có người sẽ sống trong son động, âm u ẩm ướt, ở nơi đó chúng tôi sẽ làm nhà để ở. Trong phòng sạch sẽ sáng ngời hơn nữa mùa đông cũng rất ấm áp.”

“Cậu biết không? Cậu biết cách để làm nhà không?” Patrick bởi vì Lâm Mộc nói về nhà đã không nén được kích động.

Lâm Mộc không nghĩ đã kích y, cậu biết được quá trình tạo phòng ở là do có hứng thú nên mới học một ít lý luận, nhưng nửa điểm kinh nghiệm đều không có, cho nên Lâm Mộc chỉ có thể có chút chột dạ nói: “Có khả năng. Chỉ là tôi không có kinh nghiệm gì.”

Patrick vui vẻ mà xoa xoa mái tóc mềm mại của Lâm Mộc, “Không quan hệ, cậu có thể thử.” Nhìn tay mình ở trên đầu Lâm Mộc, thấy biểu tình mất tự nhiên của cậu, Patrick ý thức được hành vi của mình mang đến xấu hổ, chính là y quen mặt than nên Lâm Mộc không nhìn thấy được biểu tình xấu hổ của y.

Lâm Mộc thật kinh ngạc, Patrick lạnh lùng sẽ nhu đầu mình mà còn dùng giọng nói nhu hòa nói chuyện với mình, cho nên trong nháy mắt cậu ngây ngẩn cả người. Khi phục hồi tinh thần lại, tay của Patrick đã để trên vai mình hơn nữa còn không có ý rời khỏi.

Lâm Mộc ho nhẹ một tiếng làm cho giọng của mình tự nhiên một chút, nói: “A... Vấn đề làm nhà phải nhanh giải quyết mới được, mùa mưa đi qua là phải dự trữ thức ăn cho mùa đông. Chúng ta phải có một nơi chống lạnh mới được. Tôi nghĩ, chúng ta chỉ cần tìm một nơi bí mật làm nhà là được, không nhất định phải đến phương bắc thừa thớt người để ở, dù sao chúng ta cũng cần nơi có thực vật sung túc.”

“Nếu cậu nói nhà có thể cư trú, chúng ta cũng không cần phải đi đến phương bắc.”

“Nhà là khẳng định có thể, hơn nữa nhất định còn tốt hơn cả son động. Nhưng mà bây giờ chúng ta còn có vấn đề tương đối phiền toái —— đó là muối. Chúng ta phải tìm được muối mới được, người trong một thời gian dài không thể thiếu muối, thú nhân các anh có thể thông qua việc uống máu để bổ sung, nhưng đây không phải là kế lâu dài, nếu muốn kiến tạo bộ lạc chúng ta phải có muối mới được.”

Patrick đương nhiên biết tầm quan trọng của muối, nhưng là thân phận của bọn họ rất xấu hổ. Không có tư cách đi đến hồ mặn lấy muối. Chém giết, đồng nghĩa với việc bị hai cánh thú nhân đuổi giết. (thú nhân bảo hộ hồ nước mặn tự nhiên là cực mạnh.)

Lâm Mộc nhìn thấy khi mà mình nói đến muối, trong mắt Pitrick hiện lên tia âm ảm, rất không đành lòng, từ những gì bọn họ nói, cậu hiểu được bọn họ đã thừa nhận những khổ cực như thế nào.

“Có thể nói cho tôi biết, muối bị bảo hộ là loại nào không?”

Muối không phải đều là như vậy sao, còn có chủng loại khác sao? Patrick bởi vì vấn đề của Lâm Mộc mà nghi hoặc.

Lâm Mộc nhìn thấu nghi hoặc của y, vì thế giải thích nói: “Nơi của chúng tôi ở có rất nhiều nơi có muối, có mỏ muối, hồ nước mặn, hồ muối, hồ chứa nước làm muối còn có muối biển.”

“Tôi chỉ biết hồ nước mặn.”

“Anh có biết biển không?” Lâm Mộc vui vẻ hỏi, muối biển chính là rất tốt.

“Biển? Tôi chỉ biết hải tộc.”

“Hải tộc? Mỹ nhân ngư sao?” Lâm Mộc hưng phấn. Mỹ nhân ngư, tồn tại trong đồng thoại đó.

“Bọn họ không thích bị người xưng là mỹ nhân ngư, bọn họ thích kêu chính mình thú ngư. Hơn nữa nghe nói bọn họ cũng không mỹ.”

“Theo ai nói?” Lâm Mộc cũng không thích cảm giác đồng thoại tan biến.

“Hùng tộc.”

Lâm Mộc yên tâm, thâm mỹ của gấu ai có thể tin được.

“Trước mặt kệ bọn họ có đẹp hay không, tôi nghĩ, cái kia... Hải tộc có thể công kích các anh hay không, ý tôi là khi nhìn thấy các anh ấy.”

“Du thú bị toàn bộ thú nhân trên đại lục đuổi đi, nhưng hải tộc mặt kệ việc trên đại lục, chỉ cần chúng tôi không chọc bọn họ, bọn họ sẽ không tập kích chúng tôi. Dù sao bọn họ là am hiểu biển cả, mà thú nhân đại lục lại không am hiểu biển cả.” Thực vật mới là thứ bọn họ tranh đoạt căn bản.

Lâm Mộc vui vẻ nói: “Vây thật tốt quá, Patrick, anh biết không, trong nước biển có hàm lượng muối rất nhiều, chỉ cần chúng ta đem nước biển phơi nắng là có thể có muối để dùng. Nói như vậy chúng ta có thể giải quyết vấn đề về muối. Trời không tuyệt đường người, thật sự là quá đúng!”

Tựa hồ bị Lâm Mộc vui vẻ cuốn hút, Patricia cũng lộ ra có thể thấy được mỉm cười, nghe Lâm Mộc nói có lẽ thật sự có thể tìm được muối cũng không chừng, như vậy xiềng xích giam cầm trên người du thú bọn họ có thể sẽ được cởi bỏ. Bọn họ không có dã tâm quá lớn, chỉ muốn có chỗ để dung thân mà thôi. Nhìn nhân nhĩ trước mắt cao hứng kể về cuộc sống trong tương lai như thế nào chậm rãi ngủ, Patrick đem cậu ôm vào trong ngực, điều chỉnh tư thế làm cho cậu ngủ thật ngọt ngào.

Nhìn nhân nhĩ trong ngực ngủ say, Patrick cảm thấy có lẽ cậu chính là người cứu chuộc cuộc sống của bọn họ.

Nghe âm thanh ngoài son động, hết mưa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Sinh Bệnh, Được Đặc Hiệu

Edit + Beta: Hwan

Sau khi Patrick đem ý tưởng của Lâm Mộc nói cho mọi người, bọn họ đột nhiên cảm thấy giấc mộng thành lập bộ lạc đã không còn rất xa không với tới được.

Các thú nhân cảm thấy, tuy rằng không thể lý giải phòng ở là cái gì, nhưng theo giống cái kia nói đó là địa phương sáng hơn, ấm áp hơn so với son động. Bọn họ còn có thể từ biển rộng có được muối, mặc dù có chút bất khả tư nghị, nhưng không phải lão đại đã nói giống cái kia biết sao, cái kia giống cái biết. Thật sự là một giống cái giỏi giang a.

Chính là Lâm Mộc đang ghé vào người Patrick nằm phơi nắng đã không bắt mình trở thành một giống cái rất giỏi giang, đương nhiên cho dù đã biết Lâm Mộc cũng chỉ là rối rắm mà thôi, xưng hô giống cái này hẳn vô năng tiếp thu.

Nếu đã muốn quyết định tìm một chỗ thích hợp kiến tạo phòng ở, bọn họ tự nhiên không cần lại chạy nhanh tới phương bắc. Địa phương này có rất ít người cư trú, thực vật cũng ít, không phải là địa phương để cư trú tốt.

Lâm Mộc đem Cầu Cầu từ trong ba lô lộ đầu ra ôm vào trong ngực, nhìn nhìn cảnh vật bay qua phía dưới, “Patrick, người cảm thấy chúng ta kiến phòng ở nơi nào đây?”

“Người cảm thấy sao?”

Lâm Mộc suy nghĩ một chút, “Chúng ta tìm địa phương bí mật một chút, tốt nhất là bốn phía núi vây quanh. Ta lo lắng nếu bị bộ lạc khác biết đến địa phương cư trú của chúng ta, tìm đến phiền toái sẽ không tốt. Hơn nữa phụ cận nhất định phải có nguồn nước mới được.”

“Bí mật là tất yếu, tuy rằng chúng ta sẽ không sợ cùng người khác chiến đấu, nhưng luôn có người khiêu khích cũng sẽ thực phiền toái.”

“Đúng vậy, cũng không biết có nơi nào như vậy hay không. Có nơi nào không bị bộ lạc khác làm thành lãnh địa?”

“Yên tâm, không phải mỗi địa phương nào cũng thành lãnh địa. Bộ lạc thú nhân sẽ lấy bộ lạc mình thành trung tâm, tại trong địa phương sẵn sẵn nhất định. Tuy rằng khu vực xác định không nhỏ, nhưng luôn luôn có nơi họ không đi. Chúng ta nhất định có thể tìm được nơi giống như người nói.”

Lâm Mộc ngừng lại cũng đứng, theo bọn họ nói, thú nhân trên đại lục thật sự là thiếu đáng thương. Bộ lạc có bốn năm trăm người đã được coi là một bộ lạc thực lớn, hơn giữa chi gian giữa bộ lạc với nhau rất xa cách, dưới loại tình huống này bọn họ có lẽ có thể tìm được một chỗ thể ngoại đảo nguyên cũng nói không chừng.

“Patrick, chúng ta phải nhanh chóng yên ổn định cư mới được. Chúng ta phải kiên phòng ở xong trước vũ quý, như vậy chúng ta tài năng bình yên vượt qua vũ quý.” Hơn hai mươi ngày vũ quý là một chuyện phiền phức, nếu bọn họ còn chưa có an bài xong hết thảy, liền phải ở trong sơn động vượt qua.

“Ân.”

Ngay tại thời điểm mọi người đang cao hứng không phải đến phương bắc rét lạnh, lại xảy ra một sự việc làm cho Lâm Mộc vô lực.

Nhìn Mischa trong ngực Khắc Đặc đã có chút không tinh táo. Casso ghé vào bên chân Mischa kêu thảm thấp. Trên mặt Mischa hồng hồng cùng với việc nó ho khan làm cho Lâm Mộc biết: nó bị bệnh.

Lâm Mộc ngồi xổm, dùng tay khoát lên trên trán Mischa. Trán của nó rất nóng, “Nó phát sốt, có thể là do nguyên nhân cơn mưa hôm qua. Khắc Đặc, nó bị bệnh, yêu cầu mau chóng tìm thầy thuốc mới được.”

Khắc Đặc không biết thầy thuốc là gì, hắn chính là nghe được Lâm Mộc nói Mischa bị bệnh, “Không, nó không có bệnh. Mischa không có bệnh.”

Nhìn nam nhân hai mắt màu đỏ, cuồng loạn đối hắn gầm rú, Lâm Mộc bị dọa đến thiếu chút nữa té ngã, hoàn hảo Patrick đỡ hắn.

“Khắc Đặc, người lãnh tinh chút. Chúng ta hiện tại phải làm chính là đi tìm vu y.”

Khắc Đặc bởi vì âm thanh thanh lãnh của Patrick à lãnh tinh một ít, hắn gắt gao mà đem Mischa ôm vào trong ngực, giống như lo lắng Mischa sẽ đột nhiên biến mất giống nhau. Hắn thấp giọng nói xong: “Mischa không có bệnh, sẽ không, Mischa đã đáp ứng ta sẽ vĩnh viễn cùng ta. Sẽ không giống Khai Văn như vậy rời đi. Sẽ không, Mischa của ta như thế nào có thể sinh bệnh chứ?”

Lâm Mộc nhìn bộ dáng của Khắc Đặc mà cảm thấy thực xót xa trong lòng, hắn cảm thấy chính mình tựa hồ quên, tại thời cổ đại chỉ cần một chút tiểu tiểu bệnh có thể cướp lấy sinh mạng con người, huống chi là thời đại thú nhân có hoàn cảnh sinh tồn ác liệt này. Lâm Mộc nhìn các thú nhân vây tới, mỗi người bọn họ trong mắt đều lộ ra nồng đậm lo lắng cùng thật sâu tuyệt vọng —— bọn họ không có vu y, bọn họ là du thú.

Nhìn đồng dạng lo lắng Patrick, Lâm Mộc biết vu y trong miệng Patrick giống kiểu thầy thuốc, “Patrick, vu y có thể trị liệu cho Mischa phải không? Chúng ta nhanh tìm đi.” Lâm Mộc đương nhiên cũng muốn dùng được của mình. Chính là, bọn họ không phải người địa cầu, thân thể khác hẳn, uống thuốc về sau sẽ như thế nào, hắn thật sự không dám khẳng định. Mischa bất đồng chủng tộc với hắn, hắn không dám mạo hiểm.

Patrick không trả lời chỉ nhìn Lâm Mộc, mà Lâm Mộc tại trong mắt của y thấy được nồng đậm bi thương làm hắn cảm thấy đau lòng. Vì cái gì hắn sẽ cảm thấy bất lực tuyệt vọng?

“Không đâu, vu y sẽ không xem bệnh cho Mischa. Tại trong lòng bọn họ, chúng ta là tà ác tồn tại, là người bị thần thú buông tha. Bọn họ làm sao có thể cứu người bị thần thú bỏ rơi.” Carl nhìn Khắc Đặc nghiêng răng nghiêng lợi nói, bọn họ là du thú, du thú! Nhưng vì cái gì bọn họ trở thành du thú? Chỉ là bởi vì bộ dạng bất đồng nên bị đuổi đi, bị tàn sát sao? Cũng bởi vì bất đồng nên bị thần thú từ bỏ sao? Hắn không rõ, hắn thật sự không rõ!

Lâm Mộc nhìn ra được Carl oán hận cùng trong lòng tuyệt vọng, hắn không rõ, những vu y thật có thể đủ nhẫn tâm nhìn một người chết ngay trước mắt mình mà không cứu ư?

“Chúng ta có thể cầu bọn họ, chúng ta còn có thể... Còn có thể giúp bọn họ sẵn thú, làm cho bọn họ giúp chúng ta trị liệu cho Mischa. Chúng ta...”

“Các người tránh ra đi, ta nghĩ cùng Mischa an tĩnh một chút.” Khắc Đặc bỗng nhiên phát ra thanh âm đánh gãy lời Lâm Mộc muốn nói nói.

“Chính là... Thử dùng khăn đắp trên trán nó.” Chẳng lẽ liền không đi thử sao? Làm người đều không có lòng cứu người sao? Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha sao? Tuy rằng cảm mạo không hề uống thuốc cũng không sao, nhưng Mischa thật sự có thể chứ?

Lâm Mộc nghi vấn không hỏi ra đã bị Patrick lời đi.

Lâm Mộc nhìn Patrick kéo hắn đến bờ sông, một câu cũng không nói, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía xa xa. Theo thời gian chậm rãi trôi qua, Lâm Mộc kiên nhẫn càng ngày càng ít, thẳng đến mặt trời có dấu hiệu muốn lặn, Lâm Mộc nhìn không được mở miệng nói: “Chúng ta không cố gắng thử sao? Có lẽ sẽ có vu y nguyện ý cứu Mischa.”

Patrick không có xoay người, vẫn như cũ nhìn xa xa: “Người có biết bị thần thú vứt bỏ ý vị như thế nào sao?”

Lâm Mộc biết đó là tín ngưỡng của bọn họ, nhưng là một người vô thuyết thần giả, hắn cảm thấy cho dù giáo đồ tín ngưỡng cơ đốc giáo bị người nói là bị thượng đế vứt bỏ người, hắn vẫn như cũ có thể qua rất khá.

Patrick nhìn không trung phương xa, “Đại lục này người chỉ thờ phụng một thần, thần thú tồn tại ở trong lòng mọi người rất cao. Hắn sáng tạo ra hết thảy trên đại lục này. Mà căn cứ truyền thuyết lâu đời, chúng ta được xưng là du thú thú nhân, là thần thú bất đắc dĩ dùng lực lượng thuộc tính tà ác sáng tạo

ra tới. Là sở hữu thú nhân định nhân, bởi vì thú nhân sinh mà tà ác.”

“Truyền thuyết?!” Chỉ bởi vì truyền thuyết liền đuổi bọn họ đi?

“Các người già truyền khẩu rằng, Cự xà màu đen có hai cánh... Cho nên ở trong lòng bọn họ, du thú là tà ác, là không nên tồn tại. Chúng ta tồn tại là làm bản thân thú.” Trong mắt Patrick chợt lóe mà qua thống khổ.

Patrick xoay người nhìn Lâm Mộc, “Cho nên, đối với tín ngưỡng của nhóm vu y, bọn họ như thế nào sẽ cứu trị du thú.”

“Chính là, Mischa là hài tử a, nó không có sai a.”

Lâm Mộc không thể tin, chẳng lẽ vu y sẽ mất mở trường trường nhìn hài tử tại trước mắt của mình chết đi sao? Hơn nữa Mischa là một tiểu giống cái.

“Du thú chưa bao giờ nuôi nấng con của mình, bọn họ chiếm giống cái, rồi đi thời điểm không mang con của mình đi theo. Mà giống cái vì bọn họ sinh dục hài tử đều ném hài tử đi. Cho dù là một tiểu giống cái.”

Lâm Mộc chau mày.

“Ngươi nghe được Khắc Đặc đề cập tới Khải Văn đi?”

Lâm Mộc gật gật đầu, hẳn tưởng Khải Văn phải là bạn hữu của Khắc Đặc.

“Khải Văn là giống cái lớn gan, bởi vì hắn thích Khắc Đặc, cho nên hắn lựa chọn cùng chúng ta một chỗ, cho dù hắn rất sợ chúng ta.”

“Vậy hắn...” Lâm Mộc không hỏi cũng biết, giống cái kia chết.

“Cuộc sống của chúng ta thực gian khổ, cho nên sau lại Khải Văn bị bệnh. Chúng ta giống như người nói vậy đi cầu một vu y. Mà đối với bọn họ mà nói, vứt bỏ thần thú cùng ác ma ở chung – Khải Văn, bọn họ sao có thể cứu. Chúng ta đưa đến nhiều thực vật, Khắc Đặc quý trước cửa sơn động của vu y ba ngày, thẳng đến Khải Văn chết đi, vu y kia vẫn không có đáp ứng.”

Lâm Mộc có thể tưởng tượng hình ảnh khi đó, du thú, bọn họ đến tột cùng trên lưng đeo bao nhiêu đau xót.

“Lâm Mộc, chúng ta cũng tín ngưỡng thần thú, cho dù người khác nói chúng ta bị thần thú vứt bỏ. Chính là chúng ta vẫn như cũ tín ngưỡng thần thú, chúng ta tin tưởng thần thú nhất định không có vứt bỏ chúng ta, bởi vì là hắn nhượng chúng ta đi đến thế giới này. Cho nên chúng ta không nghĩ giống những du thú khác đi làm chuyện xấu. Chính là tại thời điểm Khải Văn chết, ta thật sự hối hận. Bọn họ chính là một bộ lạc nhỏ, chúng ta có thể giống những du thú khác như vậy, nô dịch thú nhân của bọn họ, chiếm lấy giống cái của bọn họ, dùng các loại tàn nhẫn phương pháp bức bách vu y kia cứu Khải Văn, chính là...”

Lâm Mộc bắt lấy tay Patrick, “Được rồi, Patrick, đừng lại tự trách. Người lựa chọn không có sai, nếu người thật sự làm như vậy, cho dù Khải Văn tốt lắm, lưu cho Khắc Đặc vẫn là thống khổ. Nếu làm như vậy, Khải Văn nhất định sẽ rời khỏi Khắc Đặc. Nghe, người làm đúng vậy.”

Patrick nhìn Lâm Mộc, trầm ngâm một chút: “Lâm Mộc, ta đem người đưa đến bộ lạc thú nhân thôi. Không có vu y bộ lạc sẽ không trường cửu, người là giống cái yếu ớt, ta không nghĩ người giống như Khải Văn. Ta đem người cất bước đi.”

Lâm Mộc mãnh liệt bỏ tay Patrick ra, “Người nói cái gì!” Lâm Mộc thực sinh khí, Patrick thế nhưng muốn đuổi hắn đi.

“Bộ lạc càng thích hợp với giống cái hơn.” Cuối cùng vẫn không thể không đem Lâm Mộc đưa đến trong bộ lạc, cuối cùng y vẫn là mất đi. Những cái gọi là cùng nhau, vẫn là hy vọng xa vời.

Lâm Mộc thực sinh khí, cho dù Patrick nói thực đúng, cho dù hắn biết y là vì mình mà suy nghĩ, nhưng vừa nghĩ tới y đem mình cất bước là phần nợ dĩ thường.

“Không cần người đưa ta, ta sẽ tự đi!” Lâm Mộc rống xong liền xoay người chạy đi. Lại bị kéo vào một cái ôm ấp, bị gắt gao mà ôm lấy.

Lâm Mộc sinh khí gãy dựa, “Hỗn đản, buông. Người thế nhưng đuổi ta đi, người thế nhưng muốn đuổi ta đi!” [Thực tmd câu huyết =)]) tình tiết muôn thưở =.=+]

Patrick gắt gao ôm lấy nhân nhi đang vùng vẫy quyết đối với mình, hạ âm thanh tại bên tai Lâm Mộc nói: “Ta không muốn làm cho người rời đi, tuyệt không muốn. Ta từng đối với thần thú cầu nguyện, làm cho người vĩnh viễn cùng ta ở một chỗ, cho dù ta biết đó là hy vọng xa vời. Chúng ta vẫn luôn không tin chính mình bị thần thú từ bỏ, nhưng chúng ta vẫn luôn tuyệt vọng mà sống. Không có nhà, không có quyền có được giống cái, không có hài tử chảy huyết mạch của mình. Chúng ta không viết vì cái gì mà sống, chúng ta tìm không thấy ý nghĩa để mà sống. Chúng ta luôn luôn lưu lạc, vẫn luôn bị đuổi đi, vẫn luôn tuyệt vọng. Cho đến khi gặp được người, ta thấy mình có thể được cứu chuộc. Chính là, ngay lúc chúng ta đang cao hứng sẽ có nhà để ở, có thể có được muối, Mischa bị bệnh. Ta đột nhiên tin tưởng, chúng ta quả nhiên là bị vứt bỏ, tựa như thần thú làm cho Khắc Đặc có được Khải Văn, lại đột nhiên cướp đi, sau đó lưu lại cho Khắc Đặc những đau khổ. Mà ta, tại lúc thấy có hy vọng, lại đột nhiên hiểu được không thể không đem người cất bước.”

Lâm Mộc sững sờ tại trong ngực Patrick, hắn bị thống khổ của Patrick trấn trụ. Tuyệt vọng sao? Đúng vậy, bọn họ vẫn luôn không có hy vọng để sống. Thật vất vả cảm thấy thụ thân vẫn chiếu cố, kẻ tiếp cũng hiểu được đây chẳng qua là cho người càng thống khổ thêm thôi. Chính là, “Patrick, không phải

như thế, không phải.”

Lâm Mộc nghĩ tới chính mình, đem mặt dán vào trong ngực Patrick, “Không phải như thế. Ta vẫn luôn cô độc sinh hoạt, không có kết giao bạn gái, cũng không nghĩ cùng ai kiến tạo gia đình. Chính là cố gắng một mình sống an nhàn.” Lâm Mộc ngẩng đầu, “Patrick, ta tin tưởng, chỉ cần ngươi cố gắng, cho dù thật sự bị thân thù vứt bỏ, ngươi vẫn như cũ có thể thành lập bộ lạc của chính mình. Hơn nữa, ta không tin các ngươi là những ác ma tà ác trong truyền thuyết. Ta ngay lúc gia nhập cùng với các ngươi đã quyết định, nhất định phải thành lập nhà của mình.” Nói xong hắn kéo tay Patrick, “Ta tin tưởng chúng ta có thể.”

Patrick nhìn ánh mắt tự tin của Lâm Mộc, tuy rằng biết thực gian nan, y cảm thấy y không nên lại nghĩ tiêu cực. Nắm thật chặt nắm tay, “Ta tin tưởng.” Chỉ cần có ngươi ở bên người.

Lâm Mộc né tránh ánh mắt cực nóng của Patrick, nhìn đến Khắc Đặc vẫn ôm chặt Mischa ở dưới tàng cây.

Patrick theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nhin không được thờ dài.

Lâm Mộc về mặt nghiêm túc nhìn Patrick, “Ta có được.”

“Ngươi là vụ y?” Patrick trong lòng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng không có tỏ vẻ gì. Y tin tưởng Lâm Mộc, không có đem được đưa ra là có nguyên nhân, y biết Lâm Mộc có lương tâm.

Thấy Patrick cũng không có trách cứ hắn không cứu Mischa, trong lòng cảm thấy ấm áp, “Ta nghĩ nói cho ngươi biết, chúng ta cùng các ngươi không đồng dạng. Hơn nữa, tại chúng ta nơi đó, giống ta như vậy chính là giống được.”

Trong mắt Patrick là biểu tình nghi hoặc tỏ vẻ không lý giải, làm sao có thể là giống được?!

Lâm Mộc không nghĩ đối với lai lịch của mình giải thích nhiều, “Bởi vì thân thể chúng ta là bất đồng, cho nên ta không dám dễ dàng cho Mischa ăn được của chúng ta nơi đó.”

“Người cùng chúng ta bất đồng?”

“Ân, chúng ta nơi đó không có thú nhân có thể biến thân, cũng không có nam nhân....có thể sinh hài tử.”

Patrick nhìn người trước mắt, y vẫn luôn biết hắn thực bất đồng, chính là... Không phải giống cái?

Patrick dùng ánh mắt hoài nghi nhìn thân thể thon dài cùng khuôn mặt tuấn tú của Lâm Mộc.

Lâm Mộc đương nhiên biết ý tưởng của Patrick, nhin không được đỏ mặt quát: “Nhìn cái gì vậy, ta chính là giống được ở nơi đó!”

“Ân, ta không để ý.”

Ai quản ngươi có để ý hay không a!

“Cho nó ăn được đi.”

“A?” Lâm Mộc đang thẹn quá hóa giận đột nhiên nghe thấy lời Patrick nói, nhất thời không có kịp phản ứng.

Patrick nhìn Khắc Đặc, “Cho Mischa ăn được nơi đó của các ngươi, kia dù sao vẫn là một loại hy vọng.”

Lâm Mộc nhìn Khắc Đặc, cho dù cách rất xa hắn vẫn là có thể cảm nhận được bi thương của Khắc Đặc.

Đồ vật của Lâm Mộc từ trước tới nay luôn đặt đồng thời cùng Patrick, hắn lấy ba lô từ chỗ Patrick. Tìm kiếm một chút.

Patrick nhìn đồ vật của Lâm Mộc trog bao, y đã sớm phát hiện Lâm Mộc có thiết nhiều đồ vật mà y chưa bao giờ thấy qua, tựa như đồ vật trong tay, “Quần áo ngươi mặc thật mềm mại, không biết là dùng cái gì làm. Cái này mặc như thế nào?”

Lâm Mộc lấy ra thuốc hạ sốt liền nhiên thấy Patrick đang cầm tiểu nội của hắn nghiền cứu, vội vàng đoạt lại, Lâm Mộc cảm thấy mặt mình thật sự nóng một cách quái dị.

Patrick tại trên người Lâm Mộc quét mắt một lần, sau đó đối với suy nghĩ của mình thực vừa lòng. [nghĩ cái gì =)] lưu manh]

Lâm Mộc ý thức được Patrick trở nên có chút quái dị, từ khi nào thì bắt đầu đâu?

Đi đến trước mặt Khắc Đặc, Patrick đem được sự cùng Khắc Đặc nói một lần, làm cho hắn quyết định có đem được cho Mischa ăn không.

Khắc Đặc nhìn Lâm Mộc đứng trước mặt đang lo lắng cho Mischa, cuối cùng gật gật đầu.

Lâm Mộc cho Mischa ăn là được hạ sốt dành cho người lớn, thời điểm sốt cao ăn loại này là hữu hiệu nhất. Lâm Mộc cho nó dung một phần tư. Dù sao nó là hài tử, hơn nữa cùng chưa bao giờ uống thuốc kiểu này. [đối với ở bộ lạc thì là ăn được, nhưng với Lâm Mộc là người hiện đại cho nên thành uống

thuốc, dù sao được ở thời hiện đại gọi là thuốc ma]

Chiều có Mischa đang mơ hồ uống thuốc, “Đừng cho nó ngủ trên mặt đất, dùng da thú sạch bao kín, người tốt nhất biến thân đem nó ôm vào trong ngực, cho đồ mỡ bôi nhiều vào. Xem tình huống ngày mai nữa.”

Nằm trên da thú, mắt nhìn Patrick ngủ ở bên cạnh hắn, “Người cảm thấy Mischa sẽ qua không?”

“Sẽ.”

Ngữ điệu bình thản của Patrick làm cho Lâm Mộc thực an tâm, “Àn, ta cũng tin tưởng sẽ tốt lên.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương này thật khó đăng, sao cứ luôn xuất hiện chương và tiết không tồn tại! Buồn bực tử nha.

Editor nói ra suy nghĩ của mình: tác giả càng ngày càng viết dài ; ____ ; cái nào ít thì 5 pages, dài thì 8 pages, hu hu hu hu

– Thế ngoại đạo nguyên : ý chỉ nơi tốt đẹp, ngăn cách với thế giới bên ngoài

– Vu y: tương tự như thầy thuốc, bác sĩ

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nồi Càng Canh Nóng

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cực

Edit + Beta: Hwan

Vô luận là thú nhân đang nghỉ ngơi hay bận rộn đều sẽ nhìn không được thường thường liếc mắt nhìn than ảnh đang ngồi bên bờ sông.

Các thú nhân cảm thấy hắn mang đến cho mình hy vọng. Hắn mang đến cho bọn họ sự tin tưởng có thể thành lập bộ lạc, cho bọn họ dũng khí, làm cho bọn họ cảm thấy bọn họ cũng không có bị thần vứt bỏ. Bởi vì thần thú đem giống cái này đưa đến bên người bọn họ, vì vậy giống cá này cứu tính mạng của Mischa. Những việc này làm cho bọn họ cảm thấy giống cái này thực mê người, hưởng chi giống cái này cũng thực xinh đẹp. Hắc hắc, tuy rằng bọn họ cảm thấy mình không có hy vọng lớn, nhưng ở trong lòng vẫn ảo tưởng một chút, lão đại nhà mình sẽ không biết.

Mà Lâm Mộc bị bọn họ dung ánh mắt cực nóng nhìn chăm chăm đã dung hai giờ ngồi bên bờ sông. Đối với các thú nhân càng phát ra ánh mắt cực nóng, Lâm Mộc là biết đến, chính là nói đến cảm giác thì thật không có. Dù sao hắn cũng không cảm thấy hắn là giống cái, đối với những ánh mắt kỳ hạo cùng với những chiêu bài của các thú nhân theo đuổi giống cái – triển lãm cơ thể cường tráng. Àn, nhìn đến những thú nhân ở trước mặt triển lãm mỹ kiện chiêu bài —— triển lãm cơ bắp, Lâm Mộc cảm thấy chính mình 囧囧 hữu thần.

Nâng cằm, nhìn dòng nước trong suốt chảy qua trước mặt. Bọn họ đã dừng lại nơi này ba ngày. Bởi vì có mục đích tìm kiếm địa phương phù hợp, Patrick nương Carl, Khoa Ân, Khắc Đặc còn có Locker cùng Jason, phân biệt bốn hướng tìm kiếm, đám người còn lại thì cứ ở tại chỗ.

Locker là một sư tử có tính cách hàm hậu, chỉ vì hình thù có thêm một cặp sừng, cho nên bị trục xuất khỏi bộ lạc. Sau lại gặp Patrick, cùng Patrick đánh đến mặt mũi bầm dập, sau quyết định đi theo Patrick, bái hắn làm lão đại. Mà thú hình của Jason cùng Patrick thực tương tự, chẳng qua thú hình của Patrick là nặng xà còn của Jason càng giống rắn hổ mang, đồng dạng thân thể màu đen thật lớn, có đôi cánh thật lớn. Jason cùng Patrick từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bởi vì thú hình quái dị nên bị bài xích, cho nên hai người trở thành hảo hữu. Cá tính Jason lạnh như băng làm cho Lâm Mộc hoài nghi có phải hay không, động vật máu lạnh đều có tính cách hướng ra bên ngoài phát ra lãnh khí, Patrick cũng vậy, mà Jason cũng vậy.

Lại nói tới Lâm Mộc ngồi bên bờ sông hai giờ, kỳ thật nội dung hắn rối rắm rất đơn giản, từ sau khi nghỉ ngơi, ba ngày nay Lâm Mộc luôn luôn đau bụng, tuy rằng thực không nghiêm trọng, nhưng lại làm cho tâm tình của hắn thật không tốt, nhưng lại thực lo lắng vì tình trạng hiện tại của hắn – bị tiêu chảy. Đứng vậy, hiện tại làm cho hắn thực lo lắng, hắn lo trong tình trạng không có muối mà bị mất nước là quá nghiêm trọng. Mặc dù còn chưa tới tình huống nguy cấp, nhưng là hắn cảm thấy phòng ngừa chu đáo vẫn là tất yếu. Hiện tại hắn bị bắt uống máu ba ngày một lần, hắn cũng không muốn tương tượng thêm, hắn tuyệt đối không có ý nguyện trở thành quỷ hút máu, lại càng không tương tượng quỷ hút máu còn sống. Tuy rằng trong lòng hó hết muối, nhưng ngay bây giờ có muối là chuyện không tương, cho nên hắn liền không cố chấp.

Lâm Mộc cảm thấy việc cấp bách là cải thiện tình trạng ăn uống, cho nên sau khi nghĩ ra đối sách, xoay người trong đám thú nhân bận rộn nhìn một chút, rất nhanh liền nhìn thấy thân ảnh muốn tìm.

Ánh mắt Patrick vẫn luôn truy tìm thân ảnh kia, nhìn hắn tại bờ sông ngẩn ngơ. Nhìn hắn nâng cằm không biết suy nghĩ gì, nhúu mày, miệng không tự giác chu, Patrick thực cảm thấy thụ may mắn thân là thú nhân có thị lực tốt có thể nhìn thấy hết những biểu hiện đáng yêu của hắn. Chính là, hắn đang phiền não chuyện gì? Nhìn hắn nhúu mày, một khắc đều muốn đến bên hắn nói cho hắn biết, làm cho hắn không cần phiền não, có thể đem hết thầy giao cho y. Chính là mặc dù tâm tình của mình đối với hắn mọi người đều nhìn ra được, nhưng là y biết mình không thể biểu hiện trắng ra như vậy, bởi vì Lâm Mộc là không đồng dạng. Cùng với những giống cái ở bộ lạc trước kia không giống. Hơn nữa... Patrick nhìn thật sâu thân ảnh kia, tốt đẹp như thế, hắn thật sự có thể chứ?

“Patrick.”

Patrick mày không thể nhận ra nhúu một chút, y không rõ vì sao Lâm Mộc lại biểu hiện trịnh trọng như vậy.

“Ta bây giờ thực phải cần có một cái nồi. Ta không thể lại theo các người uống nước lã. Cho nên giúp ta làm nồi đi. Kính nhờ.”

“Nồi?” Patrick không biết đồ vật mới mẻ kia, bất quá Patrick không ngại mà hỗ trợ, “Nói cho ta biết làm như thế nào, ta giúp người.”

Lâm Mộc nghe được Patrick sẽ hỗ trợ, cười đến thực sáng lạn, “Ha ha, cảm ơn. Người thật tốt.”

Lâm Mộc nói làm Patrick nháy mắt hoảng thần, bất quá y rất nhanh phục hồi lại tinh thần.

Cùng với Patrick cẩn thận nói về bộ dáng của cái nồi, nên dung tài liệu gì để làm. Mà việc Patrick không biết gì làm cho Lâm Mộc hiểu rõ các thú nhân ngoại trừ sinh hoạt với thịt nướng thì cũng chỉ là thịt nướng, cho nên hắn cảm thấy cần phải cải thiện, tuy hiện tại chỉ có thể làm nồi đá. Nếu có nồi, như vậy làm thêm chén gỗ, thìa gỗ, đĩa gỗ, làm gì cũng thuận tiện.

“Phải làm hai cái nồi đá, một lớn một nhỏ, kích cỡ người tự lo liệu. Còn có chén gỗ, ta cũng không nên chiều theo sức ăn của thú nhân các người mà làm.”

Patrick gật đầu tỏ vẻ không thành vấn đề.

Lâm Mộc ngồi xổm bên cạnh Patrick nhìn y dùng tài liệu không biết tên làm nồi đá. Hắn phát hiện các thú nhân dùng thạch đao làm vũ khí, nhưng bởi vì nguyên nhân thú hình quá mức cường đại, cho nên vũ khí của bọn họ chỉ để dung cất thực vật, khi săn thú bọn họ thích dùng hình thú.

Lâm Mộc nhìn Patrick đem một tảng đá to làm dần dần tạo ra bộ dáng của nồi, “Người thật lợi hại, có phải tất cả các thú nhân đều có thể đem tảng đá làm như đậu hũ?”

“Đậu hũ?”

Ồi, lại nói ra từ bọn họ không biết, “Một loại thực vật thật mềm. Có cơ hội làm cho người ăn.” Nói xong Lâm Mộc cảm thấy mình nói quá, không nói trước hắn có biết làm đậu hũ không, nếu biết, thế giới này có đậu tương hay không cái đã.

“Àn.” Patrick gật đầu nói, xong lại tiếp tục công việc trên tay.

Ngay tại thời điểm Lâm Mộc quyết định đổi ý, một thân ảnh màu trắng nhảy vào trong ngực hắn.

“Cầu Cầu? Không là cùng Casso đi chơi sao?” Nói xong cũng rất cao hứng đem tiểu thịt cầu hung hăng vuốt ve một lần.

“Các người đang làm cái gì?” Hải tử đặc biệt có tiếng nói thanh thúy truyền đến.

Lâm Mộc sờ sờ đầu Casso, nhìn Mischa hỏi: “Thế nào, có phát hiện cái gì chơi được không?”

Sau khi Mischa uống thuốc kia liền rất nhanh hạ sốt, ngày hôm sau tinh thần liền tốt lên, chính là còn có chút ho khan nhưng không nghiêm trọng lắm. Nghĩ đến khi đó đứa bé này đỏ mặt đi đến trước mặt mình, cùng mình nói quyết định không ghét mình làm cho Lâm Mộc cảm thấy thực buồn cười, thật là một tiểu hài tử biệt nữ.

Mischa biểu tình có chút thất vọng nói: “Không có thu hoạch, ngay cả nấm mà người nói cũng không có. Những cây nấm khác chúng ta không biết, sẽ không có hái.” Nghĩ đến hôm nay không được ăn cây nấm mỹ vị, Mischa đã cảm thấy thất vọng, nó không thích cả ngày đều phải ăn thịt.

Lâm Mộc còn chưa kịp an ủi Mischa đang thất vọng, đã thấy nó tò mò nhìn đồ vật Patrick đang làm.

“Patrick thúc thúc đang làm cái gì?” Mischa thấy Patrick đang mài nồi đá rất tò mò.

“Đó là nồi, có thể nấu ăn. Còn có thể nấu sôi nước, thường xuyên uống nước lã đối với thân thể không tốt.”

Nghe được dùng để nấu thực vật Mischa cùng Casso đều dùng ánh mắt lờ lờ nhìn hắn.

“Thực vật nấu lên sẽ ăn ngon sao?”

Nước trắng có thể nấu đồ ăn ngon sao? Bất quá nghĩ tới việc bọn họ hay ăn, “Có lẽ đi.”

Nghe được Lâm Mộc trả lời, tuy rằng không phải ngữ khí rằng định, bọn họ vẫn rất cao hứng, dù sao bọn họ đối Lâm Mộc vẫn rất có lòng tin, nhất là Casso, càng cao hứng mà phe phẩy cái đuôi nhỏ.

Lâm Mộc nhìn Casso cùng Mischa bởi vì lời hắn nói mà cao hứng, “Các người cùng ta đi vào trong rừng này tìm ít thực vật dung để nấu nhé?”

“Ân!” Mischa cao hứng mà đáp ứng.

Casso cũng gật đầu theo, Cầu Cầu ở trong ngực Lâm Mộc cũng rì rầm hai tiếng tỏ vẻ đồng ý.

Patrick thấy bọn họ tán gẫu cao hứng, bắt đầu cũng không có nói chen vào, hiện tại nghe bọn hắn nói muốn đi tìm thực vật, nghĩ đến mấy ngày nay Lâm Mộc không có tinh thần gì, lúc ăn cơm chỉ ăn chút hoa quả làm y thực lo lắng. Hơn nữa, từ khi ở nơi này nghỉ ngơi, Lâm Mộc cũng không có thường thường đi vào rừng tìm thực vật, chính y tìm tới “rau dưa” hắn cũng chỉ ăn chút ít (đó là bởi vì người ta không khẩu vị), hiện tại nghe thấy hắn muốn đi tìm thức ăn, tuy rằng Lâm Mộc tìm những thứ ăn không ngon bằng thịt, nhưng chỉ cần Lâm Mộc thích là được.

“Nhớ rõ không cần đi quá xa.” Nói xong, đối với Casso đứng cạnh Lâm Mộc dặn: “Bảo vệ tốt bọn họ.”

Casso đột nhiên có sứ mệnh, Patrick thấy nó nghiêm túc thân mình. Chính là một tiểu béo lang làm như vậy, thấy thế nào cũng rất buồn cười.

Mischa thấy Patrick chấp thuận bọn họ đi, liền lập tức lôi kéo Lâm Mộc hướng rừng rậm chạy tới.

Lâm Mộc đối Patrick cười cười, sau đó ôm Cầu Cầu đi theo bước chân vội vàng của Mischa.

Đi ở trong rừng rậm, bởi vì cách thời gian ăn cơm trưa còn dài, cho nên hắn cũng không sốt ruột. Đem Cầu Cầu đặt ở trên người Casso, nhìn tiểu tử kia lập tức đi đến trên đầu Casso ngoan ngoãn gác xuống. Casso cũng không giận, liền như vậy ngẩng đầu đi, xem ra hai tiểu tử này tình cảm không tồi.

Lâm Mộc hít thở không khí trong lành, vươn tay đuổi thất lưng, sau đó tinh thần phấn chấn đối với Mischa nói: “Đi, chúng ta đi tìm đồ ăn ngon.”

Mischa thấy Lâm Mộc làm động tác này có vẻ thực thoải mái, cũng bắt chước làm một chút, a, không có gì cảm giác. Nghe thấy ăn ngon tinh thần liền vui vẻ.

“Ân, chúng ta đi tìm cây nấm đi.” Từ sau khi ăn cây nấm Lâm Mộc nướng, Mischa cảm thấy đó là mỹ vị tốt nhất.

“Cây nấm là phải, những thứ khác chúng ta cũng không buông tha.” Nói vung bàn tay to lên, “Xuất phát.” Lâm Mộc cảm thấy cùng tiểu bằng hữu ở cùng một chỗ, chính mình cũng biến thành nhỏ.

Đầu tiên bọn họ đi đến chỗ Mischa phát hiện có nấm. Bởi vì Mischa chỉ nhận thức được mỗi đông cô, hơn nữa nghe nói có rất nhiều cây nấm có độc không nên hái, cho nên nó cũng không dám hái.

Có lẽ do mấy ngày trước có mưa, cho nên trong rừng rậm mọc không ít nấm. Lâm Mộc nhìn trước mắt một mảng lớn nấm, “Mischa, nơi này có rất nhiều cây nấm có thể ăn. Ta dạy người nhân biết một số nấm có thể ăn, về sau người thấy chỉ cần để ý hái là được. Cây nấm phơi nắng có thể bảo tồn thật lâu. Chờ sau khi chúng ta có muối, có thể nấu cùng với thịt để ăn, mỹ vị cực kỳ.” Lâm Mộc nghĩ đến lúc hắn ở nhà làm ra các món với nấm, ở trong này đều là mỹ vị hiếm có a.

Mischa nghe Lâm Mộc nói có nhiều nấm có thể ăn, còn có thể bảo tồn thật lâu liền tròn to đôi mắt trong suốt nhìn Lâm Mộc: “Như vậy thật tốt quá. Chúng ta có thể hái về phơi nắng. Về sau chúng ta còn có thể chứa đựng nhiều cây nấm, như vậy mùa đông liền không phải chịu đói.”

Nghe Mischa nói, Lâm Mộc xót xa trong lòng, vuốt đầu Mischa, “Trước kia mùa đông sẽ chịu đói sao?”

“Ân, bởi vì chúng ta hàng năm đều dành nhiều thời gian để tìm chỗ ở, phương bác con mồi lại thiếu, tồn không được bao nhiêu thực vật. Cho nên chúng ta đều phải tính toán cẩn thận thức ăn, mỗi ngày chỉ có thể ăn một bữa cơm. Ta ăn không đủ no, phụ thân đem phân cho ta một ít.” Nghĩ phụ thân thập phần yêu thương nó, đem thực vật tiết kiệm cho nó, lại tình nguyện chịu đói, Mischa liền cảm động muốn khóc, nó hút hút cái mũi, cười nói: “Mùa đông, Casso tương đối thảm một ít, hắn sức ăn so với ta lớn hơn, năm trước sau khi qua mùa đông, hắn cũng chỉ dư xương cốt, bộ dáng một chút cũng không đáng yêu.”

Casso liếc xéo Mischa một cái, thế nhưng tại trước mặt Lâm Mộc làm hư tổn hình tượng của nó. Đối với hình tượng hiện giờ của nó, tiểu béo lang ngốc mạnh, không hề hư tổn hình tượng

Lâm Mộc đau lòng nhu nhu thân mình Casso, đối Mischa nói: “Sẽ tốt lên. Tìm được chỗ ở thích hợp, mùa đông năm nay chúng ta nhất định sẽ không phải chịu đói.”

“Ân, mùa đông thật sự thực lạnh, ta không dám đi ra khỏi sơn động, chỉ có thể nằm cạnh phụ thân. Ta nghe bọn hắn nói, chúng ta có thể ở trong phòng thật sang ngồi, thật ấm áp đúng không?”

“Là thật, chúng ta sẽ ở trong phòng vừa sang lại vừa ấm. Mùa đông đến chúng ta sẽ không phải chịu khổ nữa.” Nhìn thấy đáng lẽ cái tuổi này chỉ biết ăn biết đùa, chỉ mà Mischa lại phải suy xét đến vấn đề như vậy, Lâm Mộc liền nhịn không được xót xa trong lòng. Dựa theo Patrick nói, giống cái trên thế giới này là thực trân quý, bởi vì giống cái khó tồn tại, số lượng so với thú nhân rất ít, cho nên sẽ được bộ lạc chiếu cố rất tốt. Nếu Mischa ở trong bộ lạc có lẽ cũng không cần suy xét này đó đi.

“Ân, ta tin tưởng ngươi. Phụ thân nói, ngươi là thần thú tặng cho chúng ta may mắn. Ngươi có thể cứu vớt chúng ta.”

Lâm Mộc thật không ngờ trong mắt bọn họ mình đã trở thành cứu thế chủ, sừng sốt một chút, cười nói: “Ha hả, là đồng thời cố gắng sống sót thôi, còn sống là tốt rồi. Đừng nói việc này nữa, chúng ta nhanh hái nấm nào. Còn muốn tìm thứ khác để ăn nữa, giữa trưa chúng ta phải ăn một bữa thật ngon, thật no nào.”

“Ân. Nhất định ăn thật ngon.” Mischa mang theo chờ mong tại Lâm Mộc chỉ đạo hái nấm.

Lâm Mộc nhìn thấy có ba loại nấm có thể ăn, nấm đông cô, nấm rom còn có nấm kim châm. Hắn một bên giảng giải cho Mischa cách phân biệt nấm, một bên nhìn một mảng nấm kim châm lớn.

Bởi vì nấm mọc thật nhiều, còn nhìn thấy cả mộc nhĩ lẫn một ít ngân nhĩ. Hai người hái một đồng lớn, tự mang về là không có khả năng, cho nên Lâm Mộc nhìn Cầu Cầu và Casso đồng thời ghé vào nhau nghỉ ngơi, “Đi, nói với Pitricia tìm người hỗ trợ mang thực vật về.” Patricia đã muốn quen việc Lâm Mộc cho Cầu Cầu về tìm việc trợ.

Cầu Cầu chít chít đối Lâm Mộc kêu, Lâm Mộc biết nó đang muốn cùng mình đi ít lộ phí.

“Không thấy ta hái rất nhiều sao? Giữa trưa cho ngươi ăn no chết, ha hả.”

Cầu Cầu nghe được hứa hẹn liền cao hứng chạy đi.

“Đi, chúng ta tiếp tục đi tìm.”

“Vâng!” Đối với việc tìm được nhiều đồ ăn ngon, Mischa rất là duy trì.

Khi Lâm Mộc trở về, các thú nhân đang xử lí con mồi. Đi đến bên người Patrick, nhìn chỗ mình để đồ thu hoạch được, Lâm Mộc rất vui vẻ, Mischa vui vẻ vây quanh chỗ thực vật ấy.

Hôm nay thu hoạch thực phong phú, trừ bỏ núi nấm hái được kia còn gặp được cây quyết, Sau đó Lâm Mộc cùng Mischa lại gặp được rừng trúc, măng tự nhiên không có thiếu, dù sao cũng có thể làm măng chua để lâu. Trong rừng trúc gặp được một ít cây tùng lớn cũng không buông tha. Sau lại gặp một ít cây son tra, trái son tra vừa lúc chín. Khiến cho các thú nhân dựa vào khí vị mà tìm bọn họ hái một ít, còn hái một ít lá cây son tra, Mischa còn có chút ho khan, cây son tra đối với việc trị liệu ho khan quá tuyệt.

Lâm Mộc nhìn thấy nôi đá liền nhanh chóng ngồi xuống nhìn, những cái nôi kia thật to, nhìn nôi nhỏ nhất có vẻ thích hợp với mình, to gấp năm lần đó! Sờ sờ độ dày, cũng không tệ lắm, hơn nữa mùi rất bóng loáng. Lại nhìn nhìn chén gỗ thìa gỗ, mùi cũng thực bóng loáng, vì thế thực vừa lòng.

Patrick tuy nhìn thấy Lâm Mộc cười thực thỏa mãn những vẫn hỏi: “Thế nào?”

“Làm thật không tồi, thế nhưng trong thời gian ngắn liền làm xong. Ngươi thật lợi hại.”

Tuy rằng được người mình thích khích lệ thực tốt, nhưng vẫn phải nói đó hoàn toàn không phải công lao một mình y, “Bởi vì cảm thấy giữa trưa ngươi muốn dùng, ta làm cho bọn họ đồng thời hỗ trợ làm.”

“Lâm Mộc, cái này là cái gì?” Mischa tò mò đưa tay đùa nghịch bát đĩa, Casso cũng dùng móng vuốt lôi kéo cho Lâm Mộc một ánh mắt thực nghi hoặc.

“Những thứ này dùng để đựng đồ ăn, lúc ăn cơm ta nói cho các ngươi biết dùng như thế nào.” Nói xong hướng bọn họ tuyên bố, “Nếu đồ ăn đều chuẩn bị tốt, như vậy bữa trưa liền không giống như lúc trước. Đến hỗ trợ.” Nói xong nhượng Patrick cùng Mischa đồng thời cầm cây nấm, ngân nhĩ cùng hoa quả các thú nhân hái về đem đi tẩy rửa.

Giữa trưa rốt cuộc Lâm Mộc cũng uống được canh nóng. Mà các thú nhân cũng thực thích phương pháp nấu ăn cùng với rau dưa như vậy, tuy rằng thực vật hơi lâu chín. Về phần Mischa bọn họ thì lại càng không nói đến, mỗi người đều ăn no.

Lâm Mộc thành thoi uống canh ngân nhĩ nấu từ nôi nhỏ, bởi vì bỏ thêm loại trái cây ngọt nị, rất ngọt ngào. Một nôi nhỏ ắt nhanh phía chia xong, lúc này trong nôi đang nấu nước son tra cho Mischa

“Lâm Mộc, canh ngân nhĩ uống thật ngon. Buổi tối chúng ta lại nấu nữa đi. Hơn nữa cái bát cùng cái thìa dùng thật tốt. Tại sao ngươi có thể nghĩ ra thật nhiều thứ tốt thế.” Mischa nhìn không được cảm thán. Ngẫm lại có lẽ Lâm Mộc là bảo vật mà thần thú ban cho bọn họ.

Lâm Mộc nhìn bộ dáng thỏa mãn của Mischa cũng rất vui vẻ, “Ha hả, được, không cần chờ đến tối, đợi ta nấu thêm một nôi, để trong ống trúc, khát là có thể uống.” Ngân nhĩ đối với thân thể thực tốt, cho Mischa uống nhiều chút.

Mặt khác hai tiểu tử ăn no chống đỡ ghé vào cùng nhau nghỉ ngơi cùng tỏ vẻ đồng ý cách làm của Lâm Mộc.

“Ân, cái loại ngân nhĩ trắng trắng này ăn thật ngon. Còn cái loại đen đen thì làm gì?”

“Cái loại này thích hợp để nấu ăn.”

Mischa suy nghĩ một chút, “Tuy rằng không biết vị như thế nào, nhưng nhất định ăn thật ngon.”

Bữa tiệc này mọi người đều ăn thật ngon, cơm nước xong tìm địa phương để ngủ thì thật quá mỹ mãn.

[1] Trong bản raw là thạch oa, là nôi làm bằng đá, cho nên mình để nôi đá

[2] Thạch đao: đao làm bằng đá

Ờ thì tương tượng vũ khí anh Pitricia dùng tương tự như vậy nè xD

[3] Đậu tương hay còn gọi là đỗ tương, đậu nành

Đậu nành

[4] Trong truyện là hải tử không được tự nhiên, cho nên mình để thành biệt nữ ^^

[5] Nấm rom hay nấm mũ rom (danh pháp hai phần: *Volvariella volvacea*) là một loài nấm trong họ nấm lớn sinh trưởng và phát triển từ các loại rom rạ. Nấm gồm nhiều loài khác nhau, có đặc điểm hình dạng khác nhau như có loại màu xám trắng, xám, xám đen. . . kích thước đường kính “cây nấm” lớn, nhỏ tùy thuộc từng loại. [theo Wikipedia]

Nấm rom

Món ăn làm từ nấm [ví dụ minh họa =)))]

Nấm rom xào thập cẩm

[6] Nấm kim châm là một loài nấm màu trắng được sử dụng trong ẩm thực các nước châu Á như Nhật Bản, Trung Hoa, bán đảo Triều Tiên. Dạng cây mọc hoang có màu khác. Nấm có hình giả đậu nhưng với kích thước lớn. Mũ nấm lúc còn non có hình cầu hay hình bán cầu, về sau chuyển sang dạng ô. Mũ nấm có màu vàng ở giữa có màu vàng thẫm hơn. Cuống có màu trắng hay vàng nhạt, nửa dưới có màu nâu nhạt. [theo Wikipedia]

Nấm kim châm

Ví dụ minh họa món ăn làm từ nấm kim châm

Ngon hơn?

[7] Nấm mèo hay mộc nhĩ đen (danh pháp khoa học: *Auricularia auricula-judae*) được biết đến do hình dạng tựa tai người, có màu nâu sẫm đến đen, mọc trên các thân cây mục. Nó có kết cấu tựa cao su, tương đối cứng và giòn. [theo Wikipedia]

Nấm mộc nhĩ hay còn gọi là nấm mèo

Ví dụ minh họa món ăn

Đậu phụ xào nấm mộc nhĩ và ớt chuông

[8] Mộc nhĩ trắng, còn có tên khác là Ngân nhĩ hay Nấm tuyết (danh pháp khoa học: *Tremella fuciformis*), là một loài nấm được sử dụng trong ẩm thực của một số nước châu Á như Trung Quốc, Việt Nam. Tại Trung Quốc, nó được gọi là 银耳 (ngân nhĩ) hay 白木耳 (bạch mộc nhĩ), và trong tiếng Nhật là shiro kikurage. Loại mộc nhĩ này mọc trên thân cây và có màu trắng nhạt trong mờ. Nó không có mùi vị gì nhưng được sử dụng và đánh giá cao nhờ kết cấu giống như thạch cũng như một số tính chất bổ dưỡng.

Ngân nhĩ

Ví dụ món ăn

Ăn cái này bổ nè, mát nè.

Canh ngân nhĩ chưng lê: qing.blog.sina.com.cn/tj/b7138b943300348j.html

[9] *Pteridium aquilinum* là một loài thực vật có mạch trong họ *Dennstaedtiaceae*. Loài này được (L.) Kuhn miêu tả khoa học đầu tiên năm 1879. Trong QT hiện ra là quyết cây dương xỉ. Thấy QT nói là ăn được.

Dương xỉ cầm thạch

[10] Măng là các cây non mọc lên khỏi mặt đất của các loài tre, bao gồm *Bambusa vulgaris* và *Phyllostachys edulis*. Măng được sử dụng làm thực phẩm ở nhiều nước châu Á và được bán dưới nhiều hình thức như măng khô, măng tươi và măng đóng hộp.

Măng xanh

~~[11] Trong raw là duẩn, thấy dịch là măng nhưng lại thấy đề 1 thời gian mới ăn, nên theo mình hiểu đó là làm đồ chua, ví dụ như măng chua, củ cải muối chua v.v

Măng muối chua đóng hộp

măng chua ở thường được ăn sống, nấu canh chua, canh măng [xương hay thịt] hay là bỏ vào lẩu thịt chó ấy [ngon chẹp chẹp, món tủ của bọn editor đó =))]

Canh măng nấu cá

[xii]Chi Sơn tra hay chi Táo gai(danh pháp khoa học: Crataegus), một số tài liệu còn gọi là sơn trà[2] hoặc đào gai, là một chi lớn chứa các loài cây bụi và cây gỗ trong họ Hoa hồng (Rosaceae), có nguồn gốc ở khu vực ôn đới Bắc bán cầu tại châu Âu, châu Á và Bắc Mỹ. Quả của loài Crataegus pinnatifida (sơn tra Trung Hoa) có vị chua, màu đỏ tươi, trông tương tự như quả táo tây đại nhỏ. Chúng được dùng để làm nhiều loại đồ ăn nhẹ kiểu Trung Hoa, bao gồm sơn tra bánh (山楂饼 – bánh sơn tra) và đường hồ lô (糖葫芦).

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Nguy Hiểm, Ái Muội

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cức

Edit + Beta: Hwan

p/s: Tuần sau thứ 3 mình thi, có thể sẽ khát truyện, thông cảm hộ mình, mấy môn mình đang học thuộc dạng khó, nếu không qua nổi chắc mình tiêu quá ;__ ; mình chẳng muốn học lại tí nào =)))

Nằm trong tấm thảm lật qua lật lại ngủ không được, rốt cuộc Lâm Mộc cũng ngồi dậy. Lấy ba lô nằm ở chỗ gối đầu, Lâm Mộc tìm kiếm quần áo để tắm rửa, nhờ ánh trăng, hần hướng bờ sông cách đó không xa đi. Chính là khi hần rời đi không có chú ý, nguyên bản Patrick đang nhắm mắt ngủ bỗng dưng mở mắt.

Patrick không rõ vì sao hôm nay Lâm Mộc trần trọc ngủ không được. Không quá yên tâm y lặng lẽ đi theo sau Lâm Mộc.

Ánh trăng đêm nay rất sáng, ánh trăng chiếu sang làm cho nước sông ánh lên quang mang. Lâm Mộc tìm địa phương tương đối bí ẩn, hần nhìn nước sông, ngồi xổm xuống, vươn tay vào trong nước, không lạnh, hần thực vừa lòng.

Hần sờ đi không ngủ là vì muốn đi tắm. Lâm Mộc tuy rằng không khiết phích, nhưng ngồi ngày đều tắm rửa, làm cho từ khi tới đây hần đều không quen. Tuy có thể chịu đựng ba ngày không tắm, nhưng trong lòng rất khó chịu, qua ba ngày liền cảm thấy cả người ngứa ngáy, đương nhiên hần hiểu được đây là do trong lòng hần thôi. Hôm nay ở trong rừng tìm đồ ăn, ra mồ hôi, trên người đã cảm thấy dính nị, thật sự muốn tắm một cái.

Khiết phích: bệnh ưa sạch sẽ

Lâm Mộc cảm thấy bốn phía yên tĩnh không người, trong lòng mặc dù có chút sợ hãi, nhưng ý muốn tắm rửa quá mãnh liệt. Hần nhìn bốn phía, may mắn ánh trăng sáng ngời, cảnh tượng xung quanh tuy không rõ ràng, nhưng không làm cho hần tưởng tượng ra quái thú dương nanh múa vuốt, cũng những thứ biết phiêu. Cho nên hần yên tâm đem quần áo để trên cỏ, sau đó bắt đầu cởi quần áo.

Phiêu: bay, ở đây chắc ý chỉ là những thứ không sạch sẽ ấy =)) con gì nó trắng trắng cứ bay qua bay lại ấy =))

Patrick đi theo Lâm Mộc đến bờ sông, thì biết Lâm Mộc muốn tắm. Tuy rằng nhìn lén giống cáo tắm rửa là không có đạo đức, nhưng mỗi thú nhân đều thực hiện hành vi này mà không biết mệt, cho nên y cũng không có rời đi. Mặt không đổi sắc nhìn thân thể tuyệt vời của lâm Mộc bại lộ trước mắt mình, chính là bàn tay nắm chặt đã biểu lộ tâm trạng của y hiện giờ. Ngay lúc Lâm Mộc đem kiện quần áo cuối cùng cởi bỏ, Patrick cuối cùng lựa chọn xoay người sang chỗ khác.

Lâm Mộc đem mình cởi sạch, tự nhiên không biết phía sau gốc cây có người đang nhìn lén, hần khoái trá nhảy xuống sông. Nước sông không sâu, chỉ tới thắt lưng Lâm Mộc, Hần khoan khoái bơi vài vòng rồi mới nghiêm túc tẩy sạch sẽ cho mình.

Ánh trăng màu bạc chiếu lên thân thể Lâm Mộc, tạo nên vẻ đẹp thánh khiết mà xinh đẹp. Chính là tại trong bong tối khu rừng, một ánh mắt dâm tà đỏ lên khi nhìn thấy cảnh đẹp này.

Lâm Mộc giờ phút này phi thường tức giận tại sao mình muốn một mình một người đi ra tắm rửa. Hắn nhìn thú nhân trước mặt, gương mặt xấu xí, dung ảnh mắt tà ác xich lòa đánh giá mình, khi hắn từng bước tới gần, Lâm Mộc cảm thấy chính mình chưa từng có sợ hãi như vậy. Hắn muốn chạy trốn, muốn chạy trốn thật xa, lại phát hiện dưới ánh mắt đỏ kia, chân của hắn không trầm lặng.

“Patrick.” Hắn muốn kêu Patrick tới cứu hắn, chính là Lâm Mộc thấy âm thanh của mình không giống từ trong cổ họng phát ra.

Nhìn đối phương từng bước từng bước tới gần mình, Lâm Mộc chỉ có thể lui về phía sau, nhìn khoảng cách càng ngày càng gần. Nhìn về mặt đối phương càng ngày càng ngoan lệ, chuẩn bị hướng chính mình phác tới, Lâm Mộc thân thể bắt đầu phát run, hắn đột nhiên ý thức được mình ở thế giới này là giống cái tồn tại nhất dạng, mà thú nhân trước mắt này...

Hắn nhìn bàn tay sắp chạm tới mình, hắn sợ hãi hô to, “Hỗn đản, đừng tới đây. Tránh ra, tránh ra.” Lâm Mộc một bên hô, một bên lui về phía sau. Vì nước cản cho lên thân thể không lui được bao nhiêu.

Giống cái xinh đẹp như vậy, trong mắt thú nhân lóe tia dục vọng

Tại thời điểm tay thú nhân chạm vào mình, Lâm Mộc cảm thấy mình ghê tởm muốn phun. “Patrick, mau tới cứu ta.” Lâm Mộc không biết vì sao dưới tình huống như vậy lại nghĩ tới Patrick, trong lòng hắn cảm thấy chỉ cần ở bên người Patrick chính là an toàn, hắn thật hối hận chính mình đi có một mình.

Thú nhân không thêm đề ý Lâm Mộc đang giẫy dụa.

“Hắc hắc, nguoi chạy không thoát đâu.” Đây là câu nói đầu tiên của thú nhân xa lạ, cũng là câu nói cuối cùng.

Lâm Mộc nghe được tiếng rống giận dữ của Patrick, tiếp theo là tiếng gầm gừ, gào thét, cuối cùng hết thấy đều quay về yên tĩnh.

Sau khi Patrick cắn chết thú nhân kia, thấy Lâm Mộc đem thân mình vùi sâu vào trong nước, ảo não hận không thể giết mình. Tại sao y có thể phạm vào sai lầm như thế này, y thể nhưng không phát hiện khí tức của thú nhân xa lạ.

Y kéo Lâm Mộc từ trong nước ra, gắt gao mà ôm vào trong ngực.

“Buông, hỗn đản, buông.” Lâm Mộc liều mạng giẫy dụa, đá đánh.

Patrick tùy ý Lâm Mộc dung quyền cước đối với mình, y biết hiện tại Lâm Mộc còn đang lâm vào sợ hãi, y chỉ có thể đem người ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về, trấn an hắn, làm cho hắn không cần sợ hãi.

Lâm Mộc thật sự bị dọa, nghĩ đến việc Patrick không đuổi tới, chuyện tình sắp sửa xảy ra với mình, thân thể nhịn không được run rẩy, nước mắt không không ché mà rơi xuống. Hắn hung hăng cắn bả vai Patrick, tuy rằng biết đây không phải là lỗi của Patrick, nhưng hắn yêu cầu phát tiết.

Khi Patrick thấy thân thể trong ngực run rẩy, ánh mắt hung ác nhìn thú nhân bị y cắn chết trên bờ sông, y cảm thấy nên xé xác ra mới bình ổn lửa giận trong lòng. Tại sao có thể thương tổn hắn?! Ai cũng không được!

Máu tươi trong miệng làm cho Lâm Mộc bình tĩnh lại, hắn nhìn bả vai bị mình cắn, không dám nhìn mặt Patrick.

Lúc này hắn chú ý tới vài người bên bờ sông, bọn họ là do âm thanh gào thét đưa tới. Không hảo ý đem đầu chôn ở trong ngực Patrick.

Thời khắc chú ý tới nhân nhi trong ngực, Patrick bắn ánh mắt hình đao tới những người vướng bận trên bờ. Đám người trên bờ tiếp thu ánh mắt bất mãn của Patrick chỉ có thể mang theo nuối tiếc rồi đi cũng thông minh kéo luôn thi thể vướng bận đi luôn. Chính là trong lòng nhịn không được nói thầm, tuy rằng bọn họ không giúp được, nhưng tốt xấu bọn họ cũng là đến hỗ trợ đó. Muốn nhìn chút màn diễn cũng không cho sao. Vừa rồi lão đại ôm Lâm Mộc tron bóng, đứng không, đứng không! Vì thế Patrick bị những người này ghen tị.

Nói tiếp bên này.

Lâm Mộc thấy mấy người kia đi rồi, nhỏ giọng kêu Patrick buông mình ra. Patrick vốn định ôm hắn lên, nhưng nhìn thấy lỗ tai hắn hồng hồng, tâm tình tốt đáp ứng hắn.

Sau khi được buông ra Lâm Mộc mới ý thức được mình còn đang lỏa thể, hơn nữa phía sau có ánh mắt cực nóng nhìn chằm chằm làm hắn thẹn thùng. Đáng giận Patrick, nguoi không thể quay sang phía khác sao? Hắn trong lòng oán giận, đi lên bờ.

Việc này không thể trách Patrick được, mặc cho ai thấy gười mình ái mộ cùng mình “thăng thấn thành khăn đứng cùng chỗ” đều nhịn mà không nhìn, thì phải là thánh nhân, mà Patrick không phải thánh nhân, cho nên y nhìn là điều hợp lý.

Lâm Mộc thấy Patrick không có ý xoay người, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sau đó nghiêng răng nghiêng mặc quần áo.

Thấy Lâm Mộc khôi phục bình thường, Patrick quyết tâm đến.

“Hừ, Patrick tuyệt đối là cái hỗn đản. Có cái gì đẹp, sắc lang.” Tuy Tuy âm thanh của Lâm Mộc nhỏ như muỗi, nhưng Patrickthính lực phi phạm hiển nhiên nghe thấy, ở trong lòng nở nụ cười. Y đi đến chỗ Lâm Mộc đã thay xong quần áo ôm lên “Ta là xà, không là lang.”

“Phóng ta xuống, ta cũng không phải tiểu hài tử. Tự mình đi.” Đối với việc Patrick dung tư thế ôm hài tử rất bất mãn. Vặn vẹo thân thể muốn y buông

mình xuống.

Patrick dung tay vỗ vỗ mông Lâm Mộc đang ngồi trên cánh tay y, ý bảo thành thật ngồi, Lâm Mộc thành thật ngồi. Lâm Mộc trừng mắt liếc hán một cái nhưng chính là không có lực sát thương.

Mặc kệ y, Lâm Mộc dùng hai tay ôm cổ Patrick, đầu dựa lên bả vai y nghỉ ngơi. Trở lại nơi bọn họ nghỉ ngơi, Lâm Mộc đã muốn ngủ.

Patrick nhìn chỗ ngủ của Lâm Mộc, lại nhìn giường đã trải bên cạnh của mình, Patrick dứt khoát quyết định đem chỗ ngủ của bọn họ hai hợp thành một. Dem chỗ ngủ của hai người trải cùng một chỗ, nằm trên da thú, ôm Lâm Mộc trong ngực, Patrick cảm thấy biểu hiện rõ ràng chút không có gì không tốt.

Dưới khí tức quen thuộc vây quanh, Lâm Mộc một đêm vô mộng, ngủ rất ngon. Chính là khi hán tỉnh phát hiện mình ngủ trong ngực Patrick liền không bình tĩnh, hán giấy dựa muốn đi ra ngoài, nhưng Patrick ôm rất chặt.

“Hồn dân!” Lâm Mộc trong lòng thầm mắng một tiếng.

Mặt Patrick khi ngủ không có cứng ngắc như lúc tỉnh, Lâm Mộc nhìn mặt Patrick. Không thể không thừa nhận, Bộ dạng của Patrick thật sự thực anh tuấn. Giương mặt góc cạnh phân minh, ở hiện đại nhất định sẽ mê hoặc thật nhiều nữ hài tử. Khuôn mặt này ở hiện đại, nếu đi quay phim sẽ nổi tiếng cực kì. Lâm Mộc đùa dai muốn vươn tay nắm mũi y, Patrick lại đột nhiên trở mình, hai người biến thành mặt đối mặt.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt.

“Bang bang phanh...” Lâm Mộc cảm thấy mình bị bệnh, chứ sao tim lại đập nhanh như vậy? Lâm Mộc si mê nhìn người trước mắt. Đối phương lại đột nhiên mở mắt.

“Ngươi muốn xem tới khi nào?” Patrick trong mắt đầy ý cười.

“Ngươi thế nhưng vẫn luôn tỉnh! Đáng giận.” Nghĩ đến đối phương biết mình nhìn y đến choáng váng, Lâm Mộc then quá thành giận. Hán nâng lên nắm tay muốn đánh, lại bị Patrick nắm chắc tay. Hai người không hề chớp mắt nhìn đối phương, không khí ái muội giữa bọn họ càng ngày càng lan tỏa.

“Các ngươi đang làm gì?” Một thanh âm xuất hiện.

Mischa ghé vào trên thảm của hai người, dùng ánh mắt nghi hoặc quét tới quét lui trên người bọn họ.

“Ân?” Đang muốn tức giận Lâm Mộc đột nhiên tắt lửa. Casso đầu cũng duỗi lại đây, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hai người. Lâm Mộc cảm thấy mặt mình nhất định bị thiêu cháy, hảo nóng. Hán cảm thấy mọi chuyện đều là lỗi của Patrick, cho nên dùng sức trừng mắt nhìn y một cái. Chính là ánh mắt thủy nhuận làm cho Patrick nhộn nhạo.

Đẩy Patrick ra, Lâm Mộc đứng lên, vội vàng nói sang chuyện khác hỏi: “Mischa, ngươi thấy cây son tra hôm qua ta nấu cho ngươi như thế nào?”

“Ân, cái kia thật hiệu quả a, ta hiện tại cảm thấy tốt hơn nhiều. Cũng không ho khan nữa.” Nghĩ đến quả ngọt ngào ngày hôm qua dùng để trị liệu, Mischa cũng rất cao hứng “Hôm nay chúng ta cũng đi tìm chứ? Ngày hôm qua chỉ tìm một phương hướng, còn rất nhiều địa phương chưa đi đâu?”

Casso cùng Cầu Cầu cũng nghiêng đầu mong chờ nhìn hán, ở trong lòng bọn họ, chỉ cần Lâm Mộc đi vào rừng rậm tìm thực vật, bọn họ liền có thể ăn ngon.

“Được, vũ quý cũng sắp đến. Tìm nhiều thực vật cũng tốt.” Nghĩ vũ quý sắp tới, Lâm Mộc mong chờ các thú nhân đi tìm chỗ ở mau về.

Sau sự tỉnh phát sinh ngày hôm qua, Patrick liền quyết định không thể để cho Lâm Mộc một mình hành động. Vài tiểu hài tử này đi theo cùng trong mắt y đồng dạng không ai đi theo, cho nên y thấy thú nhân đi săn còn chưa trở về, liền nói: “Ta đi cùng các ngươi.”

Lâm Mộc vừa định phản đối, Patrick liền lời kéo tay hán nói: “Nghe lời, như vậy tương đối an toàn.” Lâm Mộc thấy mình rất không kiên định. Patrick giảm nhẹ âm thanh hán liền thỏa hiệp. Chính là tay còn bị đối phương lời kéo làm cho Lâm Mộc thật sự không được tự nhiên, tránh mấy lần đều không thoát liền đơn giản theo ý y.

Thấy Lâm Mộc thỏa hiệp, Patrick cảm thấy hôm nay thật sự là một bắt đầu tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tiến Tới

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cức

Màn đêm dần dần buông xuống, Lâm Mộc ngồi xổm nhìn hai tiểu tử tương thân tương ái ôm nhau.

Nhìn Casso dùng chân trước ôm Cầu Cầu, bộ dáng hai tiểu tử kia ôm nhau ghé đầu vào cùng ngủ làm cho Lâm Mộc thấy vui. Cả hai đều là ấu tử, cả hai đều phi đồ đồ. Lâm Mộc nhìn không được nhu nhu đầu nhỏ, Cầu Cầu lấy lòng cọ cọ tay hắn.

“Rất đáng yêu, ngươi còn có thể đáng yêu nữa không.” Nói xong nhìn không được muốn ôm Cầu Cầu, đáng tiếc Casso thấy Lâm Mộc vươn tay tới liền dùng người mình che lại tỏ vẻ bất mãn.

Casso nhìn Lâm Mộc không đi ngủ mà quấy rầy nó cùng Cầu Cầu nói chuyện phiếm, trong lòng ngóng trông Patrick thúc thúc nhanh mang hắn đi đi.

Casso thấy Lâm Mộc tự mình chút chút lại đùa bỡn Cầu Cầu, trong lòng nhìn không được phun tào Lâm Mộc: “Không phát hiện Cầu Cầu đang xem thường ngươi sao? Thật sự là ngốc chết, tiểu tâm Cầu Cầu cắn ngươi a. Cầu Cầu cắn người rất lợi hại, ta biết rất rõ, rất đau.” Bất quá biết hậu quả làm phiền Cầu Cầu thực nghiêm trọng, nhưng nó thực sự không muốn nói cho Lâm Mộc biết. Cho dù nó nói Lâm Mộc cũng không hiểu, Lâm Mộc còn không có thông minh để học được ngôn ngữ của thú. Casso dùng thân thể làm hết mọi cách che chắn cho Cầu Cầu, không cho Lâm Mộc chạm vào.

Nhìn Casso che chở cho nhóc con kia, Lâm Mộc vừa bực mình vừa buồn cười, giả bộ ủy khuất nói: “Casso thật là phá hư tiểu hài tử, tại sao có thể ngăn cản ta cùng Cầu Cầu chơi đùa?”

Nghe xong Lâm Mộc nói, Casso ở trong lòng cho hắn cái xem thường: “Ngươi đây là cùng Cầu Cầu chơi sao? Ngươi rõ ràng là chơi Cầu Cầu.”

Lâm Mộc nâng cằm nhìn bọn họ, “Casso đối với Cầu Cầu thật là tốt a!” Nghĩ đến phiền não của mình Lâm Mộc nhìn không được sinh khí, “Patrick đáng giận, chiếm giường ngủ của ta, còn muốn ngủ cùng ta, thật sự là đáng giận, còn giấu đồ vật của ta, hừ!”

Casso giúp cầu Cầu chải bộ lông bị Lâm Mộc làm loạn, thấp giọng nói thầm: “Thật sự là ngốc, Patrick thúc thúc bắt đầu quang minh chính đại theo đuổi ngươi, làm còn có thể không có hành động.” Lâm Mộc đang sinh khí cho nên không nghe thấy lời Casso nói, nếu không hẳn nhất định sẽ phát điên, hắn thế nhưng bị Casso khách sáo!

Casso không để ý tới Lâm Mộc ở bên tai mình oán giận, thấp giọng cùng Cầu Cầu nói chuyện: “Cầu Cầu, ngươi xem hiện tại chủ nhân ngươi có bao nhiêu ngốc, không bằng vứt bỏ hắn để cho ta làm chủ nhân của ngươi đi. Ta nhất định sẽ hảo hảo chiều cõ ngươi. Thế nào, đổi chủ nhân đi!” Cầu Cầu ngẩng đầu liếc nhìn Casso một cái, hung hăng tại trên mặt nó cắn một chút. Casso kêu đau một tiếng, sau đó nhìn Cầu Cầu sau khi cắn nó lại nằm xuống ủy khuất.

Lâm Mộc cũng không đoán được Cầu Cầu thế nhưng đột nhiên cắn Casso một cái, tuy rằng bộ dạng Casso ủy khuất rất đáng thương, nhưng hắn vẫn là nhìn không được nở nụ cười, “Ha ha ha, Casso, ngươi bị kích.”

Casso hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, đối với người đang đi tới hô to: “Mau mang giống cái nhà thúc đi đi! Còn có vừa rồi hắn mới chửi thúc đó.” Casso thuận tiện tố cáo việc làm của Lâm Mộc.

Người đi tới là Patrick, y vẫn luôn đứng từ xa nhìn Lâm Mộc chơi đùa với bọn Casso, tự nhiên cũng nghe được hắn oán niệm. Oán niệm của Lâm Mộc y biết đến, hắn không có thói quen y cũng hiểu được, chính là y tuyệt đối không sửa. Không có thói quen thì tập cho quen, huống chi cảm giác khi ngủ ôm người vào lòng tốt như vậy thì y làm chi phải đi đâu ngủ chứ.

Lâm Mộc thấy có người đi lại đây, về phần là ai, cũng chỉ có thể là tên đáng giận kia. Lâm Mộc không có để ý tới y, hung hăng đối y hừ một tiếng tỏ vẻ mình rất là bất mãn.

Patrick cũng không để ý, y ôn hòa nói: “Lâm Mộc, thời gian không còn sớm, trở về ngủ đi.”

“Vậy ngươi đem đồ vật trả lại cho ta, nếu không ta không quay về.”

Patrick thoải mái ôm Lâm Mộc lên, Lâm Mộc bị đột nhiên ôm lên theo quán tính ôm lấy cổ y.

Chết tiệt công chúa ôm!” “Buông ta xuống!” Lâm Mộc trợn mắt hung hăng trừng Patrick.

Nhìn thấy hắn hai mắt trợn tròn vo, Patrick dùng mặt cọ cọ hai má Lâm Mộc, “Mộc Mộc, ngươi thật sự là rất đáng yêu!”

Lâm Mộc đỏ mặt, “Ngươi... Ngươi...”

“Ngoan ngoãn để cho ta ôm ngươi, ngươi càng gãy dựa người khác càng nhìn ngươi, ngươi cũng không muốn làm cho mọi người đều nhìn thấy đi.” Patrick nói rõ.

Nhìn thấy những ánh mắt tò mò nhìn hai người bọn họ, “Ngươi rất bá đạo!” Lâm Mộc tức giận nói một tiếng liền đem đầu chui vào ngực Patrick làm đà điều.

Bị Patrick đặt lên giường đã trải tốt, Lâm Mộc tức giận bị đối với đối phương chính là không nhìn hắn.

Patrick đem Lâm Mộc ôm vào trong ngực, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng hỏi: “Sinh khí?”

Lâm Mộc không được tự nhiên, không phản ứng lời y nói. Patrick thấp giọng cười cười, “Thật sự không để ý tới ta sao?”

Lâm Mộc ở trong lòng thầm mắng biết rõ còn cố hỏi, lại bị cảm xúc trên cổ làm cả kinh.

Patrick hôn cần cổ trắng nõn của Lâm Mộc, cổ y vươn đầu lưỡi liếm vài cái, không chút ngoài ý muốn thấy nhân nhi trong lòng cứng ngắc thân thể.

Lật Lâm Mộc lại, nhìn hắn thẹn thùng, ánh mắt trốn tránh, nhẹ nhàng vỗ về mặt của hắn, làm cho hắn nhìn mình, nhẹ giọng kêu một tiếng: “Lâm Mộc.”

Lâm Mộc nhìn thấy Patrick dùng ánh mắt sùng nịnh nhìn mình, trong nháy mắt đó hắn cảm thấy mình bị y mê hoặc, rơi thật sâu vào ánh mắt y vô pháp tự kiềm chế. Bình tĩnh nhìn đối phương, nhìn mắt y càng ngày càng gần mình, cho đến khi môi họ chạm vào nhau, hắn nhắm mắt lại, đại não trống rỗng chỉ có thể phó mặc cho Patrick bài khai khớp hàm, xâm nhập gần trong miệng của hắn.

Patrick hôn môi người yêu của mình, vị ngọt so với tưởng tượng của y còn ngọt hơn. Đùa nghịch đầu lưỡi của Lâm Mộc, vừa lòng nhìn đối phương vì mình mà choáng váng. Cho đến khi cảm thấy đối phương không thể thở nổi mới lưu luyến buông đối phương ra, nhìn đôi môi vì mình mà đỏ nhuận, lại hôn lên một chút.

Lấy lại tinh thần Lâm Mộc mãnh liệt che lại môi mình, trừng mắt nhìn y một cái sau đó không tiền đồ chui vào chăn. Ô ô, thế nhưng bị hôn đến choáng váng, không còn mặt mũi gặp người!

Patrick thấy hắn lại muốn làm đà điều, cười đem hắn từ chăn trong lời ra, ôm hắn, làm cho hắn ở trong ngực mình cùng mình dán lại gất gao, cường bách hắn nhìn mình.

“Biết ý của ta sao?”

Lâm Mộc cúi đầu thấp giọng mà nói: “Biết.”

Patrick không cho hắn cơ hội trốn tránh, nâng mặt hắn lên làm cho hắn nhìn mình, thần tình nghiêm túc hỏi: “Vậy ý của người như thế nào?”

“Ta?” Lâm Mộc cảm thấy mọi thứ tiến hành thật là nhanh, như thế nào đột nhiên thành như vậy? Khó có thể thích ứng a.

Tuy rằng bị y hôn sẽ không cảm thấy ghê tởm, nhưng... nghĩ đến nụ hôn vừa rồi làm cho tim Lâm Mộc khó không chế đập nhanh, tuy rằng không có kết giao bạn gái nhưng hắn chỉ thích nhìn nữ hài tử xinh đẹp a. Chẳng lẽ sau khi đi đến thế giới này hắn bị đồng hóa.

Lâm Mộc nhìn không được lác đầu phủ định ý tưởng của mình. Nhìn thấy Lâm Mộc lác đầu, Patrick cho rằng hắn không tiếp thu mình, âm thanh lộ ra mất mát thương tâm: “Mộc Mộc không thích ta sao?”

Nghe được âm thanh mất mát của Patrick, an ủi nói: “Không phải như vậy.”

“Hử?” Nhìn thấy ánh mắt Patrick tràn đầy ý cười, Lâm Mộc vùng một quyền qua, Patrick nắm chắc hai tay của hắn.

Nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, “Ta biết người không quen, chúng ta có thể chậm rãi đến.”

Trong lòng Lâm Mộc một chút đều không có nhìn ra chậm ở chỗ nào, y thế nhưng cướp đi nụ hôn đầu tiên của hắn, y thật sự chậm sao? Bất quá nụ hôn kia... Ngưng! Lâm Mộc vỗ vỗ đầu của mình không cho nó nghĩ lại.

“Ta là giống đực.” Lâm Mộc nhỏ giọng, nghiêm trọng thanh minh.

Patrick nhìn Lâm Mộc từ dưới lên trên. Y hoài nghi nếu Lâm Mộc là giống đực, bọn họ làm như thế nào để sống sót vậy?

Lâm Mộc không biết Patrick đang nghĩ gì, chính là trong mắt đối phương hiển lộ rõ sự hoài nghi.

“Thật sự! Ta thật là nam.”

Thấy Lâm Mộc sắp tặc mao, Patrick lập tức sáng suốt đem người ôm vào trong ngực, an ủi: “Không quan hệ, ta thật sự không để ý.”

“Chính là ta để ý a.” Lâm Mộc ở trong lòng thở dài, hắn thật sự không biết phải làm như thế nào? Tuy rằng hắn không ghét, nhưng là...tập quán a.

Lâm Mộc quyết định, hắn không nghĩ nữa, hắn buồn ngủ!

Patrick không nghĩ qua hắn sẽ cho mình một lời hứa hẹn, y đem Lâm Mộc ôm vào ngực nhẹ nhàng vỗ lưng hắn. Y hy vọng có thể vĩnh viễn bình tĩnh mà sinh hoạt. Hy vọng Carl bọn họ có thể thực thuận lợi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mở ra văn của mình đột nhiên thấy trống rỗng, cho nên phải post lại. %>_

Chương 11: Carl Trở Về

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cức

Edit + Beta: Hwan

Chờ đợi đã qua thêm hai ngày, các thú nhân đi ra ngoài tìm kiếm còn chưa thấy tin tức. Mà thời tiết bỗng nhiên nóng lên bất thường, dưới thời tiết nóng như vậy, các thú nhân chờ đợi không thể không đem nơi nghỉ ngơi chuyển vào trong rừng.

Lâm Mộc ngừng đầu nhìn bầu trời, thời tiết khác thường làm cho hắn lo lắng. Mà Patrick cùng những thú nhân khác lại không có chút nào lo lắng nào.

Tiện tay đem Cầu Cầu vì né tránh Mischa mà tới, “Patrick, thời tiết bỗng nhiên khác thường, người không lo lắng sao?” Phản ứng kì quái của Lâm Mộc các thú nhân đã tập riết thành quen.

Mặt Patrick không cứng ngắc tỏ vẻ lúc này tâm tình của y thực tốt, “Ta vẫn lo lắng mùa mưa sẽ tới trước, bởi vì thời tiết như thế này thực bình thường. Bất quá hiện tại ta không lo lắng, chúng ta ít nhất còn có một tháng để chuẩn bị.”

“Một tháng?” Lâm Mộc có chút kinh ngạc, dù sao bộ dáng trước kia của Patrick giống như mùa mưa sẽ nhanh đến, hiện tại lại nói còn có thời gian một tháng. Vậy hắn mấy ngày nay không phải lo lắng vô ích sao?

Nhìn ra nghi hoặc của Lâm Mộc, Patrick nhu nhu tóc đối phương, thực thích mềm mại trong tay, lại bị Lâm Mộc hất ra, “Thật là, biệt động thủ động cước, nhanh nói nguyên nhân.” Lâm Mộc chán ghét mình hay đồ mặt, cho nên cố ý cùng y nói lớn.

Patrick không để ý đối với hắn cười cười, “Dựa theo kinh nghiệm lúc trước, trước khi mùa mưa đến thời tiết sẽ nóng một tháng. Nghe nói là thần thú thu hồi một ít nước, như vậy tới mùa mưa sẽ đủ lượng mưa. Hơn nữa mùa mưa là thần thú ban cho chúng ta ơn trạch, bởi vì mùa đông đến chúng ta phải chứa đựng nhiều thức ăn, mà mùa mưa đi qua, nhóm động vật sẽ đặc biệt nhiều lên.”

Thời điểm Patrick nói đến thần thú, trong mắt sẽ tràn ngập kính yêu chi tình.

Lâm Mộc cảm thấy lượng lớn hơi nước bốc lên, tại nhiệt độ không khí giảm xuống, trời sẽ mưa, về phần cái đó cùng phần thú có liên quan không thì không thuộc phạm vi liên quan tới hắn. Còn có thời gian một tháng, điều này làm cho hắn cảm thấy bớt lo lắng.

“Nhưng cũng có thời điểm khác thường.”

Lâm Mộc biết trong lòng Patrick đối với những thay đổi không lí giải, nhưng thuộc về khoa học hắn cũng không hiểu lắm, cho nên liền nhàn nhàn mà nói: “Có lẽ thần thú của các người chuẩn bị nước đủ dùng, cho nên cũng không cần thời tiết thay đổi đi.”

Patrick suy nghĩ một chút, rất trịnh trọng mà gật gật đầu, nghiêm túc cùng Lâm Mộc nói: “Ta cảm thấy, người nói thực đúng.”

“Phốc”, Lâm Mộc bị vẻ mặt của Patrick đùa nỡ nộ cười, nhin không được nâng mặt y lên vuốt ve, “Người thật sự rất đáng yêu.”

Patrick không có ngăn cản, chỉ mỉm cười nhìn Lâm Mộc, trong mắt tràn đầy sùng nịnh.

Trong mắt Patrick tràn đầy ý cười làm Lâm Mộc đang tàn sát bữa bãi trên mặt y vội vàng rút tay lại, xấu hổ cười cười sau liền xoay người chạy. “Ta có việc bận.” Lâm Mộc ảo não nghĩ muốn đánh tay mình, “Não có vấn đề hay sao mà đi như mặt y?”

Patrick nhìn bóng dáng hắn chạy trốn chất, hơi hơi gọi lên khoe miệng biểu hiện tâm tình hiện tại của y thật tốt, “Thật sự không ngoan a, tiểu hải tử không ngoan cần phải hảo hảo trừng phạt một chút mới được.”

Về phần buổi tối Lâm Mộc bị trừng phạt gì, không thể biết, bất quá từ việc mỗi lần hơi thũng có thể đoán ra.

Thời điểm Carl trở về là lúc Lâm Mộc đang tại bị bức bách uống huyết động vật cứ ba ngày một lần của hắn.

Nhìn một chén máu đỏ, Lâm Mộc cầu xin nhìn Patrick, “Không uống không được sao.”

Patrick thấy Lâm Mộc vẻ mặt lên án người khi dễ ta làm trong lòng y cũng buồn bực, nhưng vì nghĩ cho thân thể của Lâm Mộc, vẫn là ôn nhu hồng: “Nghe lời, không uống người sẽ không thoải mái, Mộc Mộc ngoan, ta có chuẩn bị trái cây ngon cho người, người uống xong liền cho người ăn.” [=.=]

điều bộ dụ dỗ con nít uống thuốc là đây =)))]

Hắn mới không vì được ăn trái cây mà đi uống sống, trong lòng hô to không cần, muốn thuyết phục Patrick, “Tinh thần của ta thực tốt, thật sự thực tốt a.” Nói xong còn sôi nổi biểu hiện mình là cỡ nào có sức sống.

Nhìn bộ dáng cật mạnh của Lâm Mộc, Patrick tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng không chút ý tứ buông tha cho hắn, đang chuẩn bị tiếp tục khuyên bảo đối phương, một thú nhân chạy tới, bộ dáng tràn đầy vui sướng nói: “Lão Đại, Carl cùng Khoa Ân trở lại.”

Lúc Lâm Mộc đang nghĩ làm thế nào để chu toàn cùng Patrick, đột nhiên nghe được tin tức này, một bên trong lòng hô lớn: “Trời cũng giúp ta.,” một bên cao hứng lôi kéo Patrick nhanh nhẹn đón Carl bọn họ, “Đi mau, không biết bọn họ mang về tin tức tốt như thế nào.,” Lâm Mộc cảm thấy hắn mà chờ thêm nữa giống như muốn mọc nấm rồi.

Tất cả mọi người đều đến bãi đất trống, nhìn ở trên trời thấy hai hình thú to lớn quen thuộc đang bay về phía họ. Tuy rằng đã nhìn thấy hình thú của Carl nhiều lần, nhưng nhìn thấy một con rết thực to lớn bay trên trời vẫn thực rung động: đến tột cùng con rết làm sao bay được vậy?

Nhìn Carl bay trên trời, Lâm Mộc đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: “Phụ thân của Carl cũng là con rết sao?”

Patrick lắc đầu, “Không phải, phụ thân của Carl là trúc lễ thú (không biết con này, nên để nguyên theo qt dịch), một loại hình thú khổng lồ, toàn thân kiên giáp màu xanh, cùng Carl cũng không giống.”

Cho nên bị coi là ngoại tộc, Lâm Mộc hiểu rõ gật gật đầu. Người ở nơi này cũng giống như thế giới của hắn, khó có thể dễ dàng tha thứ cho ngoại tộc tồn tại, mà đối phương còn là mãnh thú nữa chứ. Lâm Mộc nhìn Patrick cũng đang mong chờ, tâm lý nghĩ: “Bọn họ chỉ là có chút bất đồng mà thôi, chính là có chút bất đồng.”

Trên bầu trời.

Carl đặc ý dào dạt mà đối Khoa Ân nói: “Nhìn, bọn họ đều đến hoan nghênh ta. Hắc hắc...”

Khoa Ân cười đối hắn gật đầu, “Ân, đều đến hoan nghênh ngươi, ngươi quan trọng nhất.”

Bị Khoa Ân thuận theo nói như vậy một chút thành tựu đều không có, Carl tức giận đối với Khoa Ân lạnh giọng nói: “Hừ, đừng tưởng rằng nịnh hót ta, ta sẽ tha thứ sai lầm ngươi phạm phải. Nghĩ cũng đừng có nghĩ!”

Khoa Ân không để ý việc hắn lạnh giọng với mình, cười hi hi nói: “Không tha thứ không quan hệ, ngươi vẫn luôn nhớ kỹ đi.”

Hắn biết thú nhân này da mặt dày, chính là chưa từng thấy dày như Khoa Ân này. Mặt Carl đột nhiên hồng, sau đó sinh khí hung hăng dung đuôi quật hắn một cái, liền bay nhanh xuống. Khoa Ân tuy bị đánh đau nhưng không có sinh khí, còn vui cười hơn hờ mà cùng đi qua, cùng đáp xuống mặt đất bên bờ sông, sau khi hóa thành người liền đuổi theo Carl, tại bên cạnh hắn cười lấy lòng.

Lâm Mộc thấy Carl đập cho Khoa Ân một cái rất là kinh ngạc, bất quá hiện tại thấy bộ dáng nịnh nọt của Khoa Ân, nghĩ chắc là Khoa Ân đặc tội Carl. Bất quá nhìn sắc mặt của Carl, tuy rằng không quá tốt nhưng là không có thực đen, hắn không phải thật nghiêm trọng. Cho nên hắn đi theo những người khác đi đến chỗ Carl bọn họ.

Lâm Mộc cao hứng chạy đến trước mặt Carl, “Carl, ngươi mang tin tức tốt về, có phải hay không? Có phải hay không?”

Patrick ở bên cạnh thấy bộ dạng hưng phấn của hắn như vậy, trong mắt tràn đầy ảm áp. Đi đến, tay khoát lên lưng hắn, Lâm Mộc không có để ý chính là mong chờ mà nhìn Carl, “Chúng ta đi đến rừng rậm rồi nói.”

“Nơi này rất nóng, chúng ta mau vào trong rừng rậm. Đi mau, đi mau.” Lâm Mộc lôi kéo Carl hướng trong rừng rậm chạy, một chút cũng không để ý hai thú nhân đằng sau đen mặt.

Patrick nhượng các thú nhân đi ra ngoài săn thú, buổi tối muốn chúc mừng Khoa Ân cùng Carl trở về. Mà hắn, Lâm Mộc cùng Carl, Khoa Ân bọn họ tại một thân cây ngồi xuống, chuẩn bị nghe Carl nói phát hiện của bọn họ. Mischa cùng Casso cũng thật cao hứng vây quanh, Mischa còn lấy ra trái cây của mình cho Carl.

“Carl thúc thúc, ngươi tìm thấy nơi để ở, nơi đó thế nào?” Mischa vẫn luôn nhớ rõ Lâm Mộc nói, nếu bọn họ tìm được chỗ thích hợp để ở, bọn họ sẽ qua mùa đông thực ảm áp, sẽ không phải chịu đói, cho nên đối với nơi để ở nó thật sự quan tâm.

Casso cũng hừ hừ tỏ vẻ nó hưng phấn.

Carl thấy tất cả mọi người mong chờ mà nhìn mình, tâm lý hư vinh được thỏa mãn, vì thế đặc ý nâng cằm, “Đương nhiên, không có việc Carl ta làm không được.”

Thấy bộ dạng đắc ý của Carl, nếu ở dĩ vãng Lâm Mộc sẽ chăm học hắn vài câu, nhưng giờ hắn đều nghĩ tới nơi để ở, nhưng Mischa lại không vui lòng, “Cha ta cũng rất lợi hại.”

“Tiểu hài tử thật không đáng yêu.” Carl bĩu môi, bất quá cảm thấy ánh mắt lạnh của Patrick lập tức hóa thành biểu tình cực kỳ nghiêm túc nói: “Ta cùng Khoa Ân phát hiện một sơn cốc thật bí mật. Nơi đó núi vây quanh bốn phía, phi thường xinh đẹp, lại có một con sông nhỏ chảy qua trong cốc. Thực hợp

yêu cầu Lâm Mộc nói. Tội trọng yếu là, sơn cốc kia có lối vào bí mật, nếu không phải ngoài ý muốn chúng ta cũng sẽ không phát hiện nơi đó. Chúng ta không cần sợ có người sẽ phát hiện chúng ta.”

“Người nói thực bí mật, vậy sao nhóm của người lại phát hiện ra?” Sẽ không bị người phát hiện, Carl như thế nào khẳng định như vậy.

“Nơi đó là thực bí mật, người thấy liền hiểu được, quân ta làm sao phát hiện ra.”

Lâm Mộc cảm thấy Carl giống như thẹn quá thành giận vậy? Hắn nghi hoặc nhìn nhìn Khoa Ân, không rõ cho nên.

Patrick nhìn người trong ngực còn đang dùng ánh mắt hoài nghi mà quét toàn bộ người Carl, nhìn không được thờ dài, người không phát hiện mặt Carl có điểm hồng không bình thường ư? Người không phát hiện mặt Khoa Ân đã đen lại ư? Patrick lo lắng Lâm Mộc đem hai người làm nổi giận, “Mộc Mộc, người chuẩn bị đồ ăn cho hai người họ đi, bọn họ còn không có ăn thức ăn nấu bằng nồi đất.”

Lâm Mộc cũng cảm thấy nên hào hào khao bọn họ, tuy rằng tài liệu thiếu thốn không thể làm ra mỹ vị, bất quá hân hết sức làm là được.

Nghe Lâm Mộc sẽ làm đồ ăn, Mischa cùng Casso đều thí thí diên diên đi theo, Cầu Cầu tự nhiên cũng sẽ không ngoài ý muốn.

Thấy Lâm Mộc cùng mấy đứa nhỏ rời đi, Patrick nghiêm túc mà đối hai người nói: “Các người vất vả.”

Hai người lần đầu tiên thấy lão đại nói như thế, đều có chút không hảo ý tứ, “Hắc hắc, chúng ta nên.”

“Hy vọng chúng ta thật sự có thể thành lập bộ lạc của mình, có chỗ để mà về.” Carl cảm khái nói.

Patrick nhìn Lâm Mộc tại cách đó không xa bận rộn, “Sẽ nhất định sẽ.” Nói xong y xoay người rời đi, y muốn đi giúp Lâm Mộc hái chút trái cây.

Khoa Ân thấy lão đại nhà mình đi rồi, nhưng Carl còn đang nhìn Lâm Mộc, sắc mặt lập tức trở nên thật không tốt, “Lâm Mộc là của lão Đại, người không có cơ hội.”

“Thì thế nào, dù sao trên người Lâm Mộc còn không có khí vị của lão đại, ta còn có cơ hội.” Hắn cũng mặc kệ ngữ khí của đối phương có bao nhiêu chua, tốt nhất là chua chết y đi.

“Người!”

“Như thế nào?” Carl hát cảm lên khiêu khích nói, thế nhưng dám nảy sinh ý đồ với mình.

Khoa Ân thấy bộ dạng này của hắn ngược lại không sinh khí, cười giữ chặt tay hắn, nhẹ nhàng mà nhéo nhéo, “Đừng nóng giận. Lần đó là ta không đúng, bất quá ta cam đoan về sau sẽ không để cho người đau đớn. Tin tưởng ta.”

Carl cảm thấy cho lão hổ này hỏi cái gì thật là sự kiện rất ngu ngốc, hung hăng tại trên đùi của đối phương đạp một cước, “Người đi chết đi.” Đá xong liền hướng nơi Lâm Mộc chạy tới.

Mà Khoa Ân một bộ không đau, không ngựa chạy tới, cố ý dùng âm thanh chỉ có mình Carl nghe thấy nói: “Thú nhân muốn vô hạn bao dung bạn lừa của mình, Carl người thật sự rất không được tự nhiên.”

Carl nghiêng răng nghiêng lợi, hắn cảm thấy một cước kia thật nhẹ, hắn nên một cước đạp chết tên này.

Hai người đi đến trước mặt Lâm Mộc, nhìn đồ vật bọn họ không biết trên mặt đất.

Lâm Mộc cảm thấy hắn nên giải thích cho hai người họ biết. Đưa cho hai người thêm chén canh ngân nhĩ, “Dùng đồ ăn là chén gỗ, bên trong là thìa gỗ dùng để múc đồ ăn.” Nói xong chỉ Mischa đang ăn bên cạnh, “Dùng giống nó ấy.”

Hai người nhìn nhìn Mischa đang uống vui vẻ, lại nhìn nhìn đồ vật trong tay mình, học uống một hơi.

“Uống ngon thật.” Carl tốc độ nhịn không được nhanh một ít, “Đây là làm bằng cái gì?”

“Đây là nấu bằng ngân nhĩ cùng quả ngọt ngào. Đối thân thể thực tốt.” Lâm Mộc vẫn đem quả ngọt ngào làm thành đường.

Khoa Ân không quá thích loại hương vị ngọt ngào này, thấy Carl thích liền đem của mình cho hắn. Thấy Carl không có phản đối, vì thế tâm tình tốt, nhìn nồi đang nấu trên mặt đất nói: “Cái này là cái gì?”

“Cái kia là nồi, đồ ăn nấu ra ăn ngon hơn đồ nướng.” Mischa buông bát của mình vui vẻ cùng Khoa Ân giới thiệu, “Chúng ta dùng nồi có thể nấu canh rau, uống thực ngon. Bất quá thú nhân các người không thích, thật sự là không có lộc ăn.”

Lâm Mộc cười nhìn bọn họ nhàn nhả ở một bên nói chuyện phiếm, quay đầu lại nhìn thấy Patrick mang theo trái cây trở lại. Nhưng nhìn thấy bát huyết nhìn không được nhú mảy. Hắn biết Patrick chấp nhất, hẳn nhất định là trốn không thoát, nhìn thấy nồi nước, tốt.

Tiếp nhận hoa quả trong tay Patrick, nhìn đối phương kiên trì cầm chén cho mình, muốn cười, “Trước đặt ở một bên đi. Yên tâm, ta nhất định sẽ ăn nó.” Lâm Mộc quyết định đem huyết nấu chín, lại cho thêm quả ngọt ngào, hương vị có chút quái lạ, nhưng so trực tiếp uống còn tốt hơn.

Bữa cơm này họ ăn tất nhiên là vui vẻ, Carl trở lại bọn họ liền không cần lo lắng chỗ ở, mỗi người đều rất vui vẻ.

Lâm Mộc gặm trái cây, đó là Patrick chuyên môn hái cho hắn, hình trứng, vỏ màu vàng, quả thực to, bộ dáng giống như hai cân. Hương vị rất giống quả táo, so với táo hắn ăn trước kia thì ngon hơn nhiều.

“Ngày mai chúng ta liền xuất phát. Có thể làm phòng ở sớm một chút.”

“Àn, ngày mai xuất phát. Nghe Carl nói thì lộ trình hai ngày đường.”

“Khắc Đặc bọn họ thì như thế nào? Các người có phương pháp liên hệ sao?” Lâm Mộc nhìn Mischa cùng Casso chơi đùa, hắn biết Mischa rất nhớ Khắc Đặc, dù sao đứa nhỏ này vẫn rất ỷ lại phụ thân.

“Chúng ta sẽ lưu lại ký hiệu, bọn họ có thể tìm đến chúng ta.”

“Ký hiệu? Khí vị hay là ký hiệu đặc biệt?”

“Là ký hiệu. Khí vị dưới trời mưa sẽ bị xóa tan.” Y nói xong cầm lấy hoa quả Lâm Mộc đang gặm “Đừng ăn nhiều như vậy, không tốt.”

Lâm Mộc bữu môi không có phản đối, hắn ăn nó đến tức bụng rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bởi vì năm nay nhập học nhiều nhất một năm, cho nên đổi mới không là thực cần, hy vọng các vị thích vẫn có lỗi. Ta sẽ cố gắng đổi mới.

[1] Kính yêu chỉ tình: tình cảm kính yêu dành cho ai đó

[2] Hai cân: Đơn vị Trung hình như hai cân bằng một kg, còn ở miền bắc mình hai cân bằng hai kg

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thú Nhân Bị Thương

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cức

Edit + Beta: Hwan

p/s: Do mình về quê, nhà không có mạng, phải chạy đi câu ké nên giờ mới đăng được. Hai tuần thi đại học mình phải đưa em đi thi, cho nên giờ đăng luôn truyện của 3 tuần, là tuần này và hai tuần kế tiếp, tổng cộng 9 chương.

Ngày hôm sau các thú nhân chuẩn bị cho việc xuất phát.

Lâm Mộc nhét một ít trái cây vào ba lô của mình, cái ống trúc đựng nước cũng đổ đầy bỏ vào. Cảm thụ một chút sức nặng, còn đi, không phải rất nặng. Nhìn cánh tay có vẻ hơi cơ bắp của mình, đi vào thế giới thú nhân rèn luyện không ít a.

Patrick buộc chặt hành lý của y cùng Lâm Mộc, một đồng không nhỏ. Lâm Mộc gần đây thật sự tốn không ít đồ vật.

Nhìn thấy Patrick đóng gói đồ vật, kích cỡ hơi bự. “Hình như nhiều lắm.” Hắn cau mày nghĩ nên bỏ cái nào, hình như đều thực luyện tiếu, nơi đó là đồ ăn mấy ngày nay hắn vơ vét được ở trong rừng, mỗi thứ hắn đều muốn lưu trữ.

Nhìn Lâm Mộc nhử mồi, Patrick tự nhiên biết hắn nghĩ cái gì, mỉm cười nói: “Nhiều đây không tính bao nhiêu đối với ta.”

Nghĩ đến thể tích Patrick sau khi biến thân, lại nhìn mấy thứ này, đúng là không tính cái gì.

Lâm Mộc không nói gì, nhìn Patrick đối với mình cười ôn nhu, không dám nhìn đối phương, trong lòng thầm than, không khí vừa rồi thực hài hòa a, sao lại trở nên ái muội rồi?

“Cái kia, ta đi tìm Cầu Cầu trở về.” Nói xong bỏ chạy. Lâm Mộc vừa chạy vừa thầm nghĩ mình không tiền đồ, không phải bị nam nhân truy sao. Chính là vẫn là muốn chạy, khinh bỉ chính mình!

Patrick nhìn Lâm Mộc đỏ mặt chạy đi, không có sinh khí. Cho tới bây giờ thú nhân theo đuổi giống cái đều là khó khăn, giống cái rụt rè đối với thú nhân mà nói chính là thực đáng sợ.

Nhìn Cầu Cầu chơi xấu bên người Casso, thế nhưng không chịu đi cùng hắn, thật sự là tên không lương tâm.

Phải lên đường, Patrick tìm thấy Lâm Mộc thì nhìn thấy hắn đang bắt mồi, nhìn Cầu Cầu vẫn như trước ghé trên người Casso, y hiểu được. Cầu Cầu cùng Casso vẫn thực thân cận a.

Bởi vì Khắc Đặc không ở cho nên Mischa cùng bọn Casso ngồi trên lưng thú hình của DaMon ề ầm nói: “Lâm Mộc, Cầu Cầu thích đi theo Casso liền khiến cho nó cùng đi.” Cầu Cầu sao không cùng với nó chứ? Nó hoàn toàn quên mình trên đầu Cầu Cầu như thế nào.

Chống cằm, Lâm Mộc ghé vào trên lưng Patrick, không có Cầu Cầu làm cho hắn chà đạp, Lâm Mộc cảm thấy thực nhàm chán. Casso đáng giận, thế nhưng quái chạy Cầu Cầu của hắn. Lại nhớ tới bộ dáng của Casso bị Cầu Cầu khi dễ, Lâm Mộc nhìn không được nghĩ: “Cầu Cầu thích ở cùng Casso có phải là do Casso là người duy nhất bị Cầu Cầu khi dễ không?”

“Patrick, ngươi có cảm thấy Cầu Cầu thực thông minh không?”

Patrick nghĩ tới hành động bình thường của Cầu Cầu, “Là thực thông minh.”

Lâm Mộc đột nhiên đột nghĩ, “Ngươi nói Cầu Cầu có thể là thú nhân hay không a?”

Patrick suy nghĩ một chút, cho tới bây giờ y không có nghĩ Cầu Cầu là thú nhân, bởi vì hình thù của Cầu Cầu không có sức chiến đấu, thú nhân không có sức chiến đấu rất khó sống sót.

“Ta chưa từng thấy qua Cầu Cầu loại này... Ân..., động vật. Bất quá, cũng chưa từng nghe thấy qua loại thú hình giống Cầu Cầu này.”

Ngẫm lại cũng phải, thân hình Cầu Cầu sao có thể đại khai tứ phương, cho nên Cầu Cầu chính là sủng vật của mình.

Chạng vạng đúng hạn đã đến, Lâm Mộc ghé vào trên người Patrick không đợi thú nhân phát tín hiệu liền làm cho Patrick hạ xuống.

“Ta thật gấp, nhanh xuống đi.”

Patrick làm theo, vừa đáp xuống Lâm Mộc vội vàng từ trên lưng hắn đi xuống, sau đó liền hướng bụi rậm trong rừng chạy vào, “Không được lại đây.” Lâm Mộc quay đầu lại cảnh cáo Patrick đi theo hắn.

Patrick đứng lại, “Ta ở chỗ này chờ ngươi.” Từ sau lần phát sinh ngoài ý muốn đó, Patrick cũng sẽ không nhường Lâm Mộc một mình.

Lâm Mộc sau khi giải quyết vấn đề sinh lý thoải mái thở dài, con người thật sự có tam cấp, cấp chết người. Đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe ở bụi rậm phía trước phát ra âm thanh, Lâm Mộc nghe được trong âm thanh này bao hàm thống khổ.

Nhặt cái nhánh cây, Lâm Mộc quyết định đi xem, hắn cảm thấy hắn lớn gan là do có Patrick ở bên cạnh. Nhìn thoáng qua cây cối ngăn trở thân ảnh Patrick, hắn cảm thấy hắn phải có dũng khí mới được. Buổi tối ngoài ý muốn kia là ma chướng trong lòng hắn, làm cho hắn sợ hãi một mình, làm cho hắn không có dũng khí. Tuy rằng hắn biết Patrick sẽ vẫn luôn bảo vệ hắn, nhưng hắn là một nam nhân, hắn không nghĩ hắn yếu đuối như vậy.

Ở trong lòng tự cổ động, tiểu tâm đẩy bụi cây ra, Lâm Mộc thấy được một đôi mắt vì sợ hãi mà mờ to.

Lâm Mộc thật bất ngờ hắn nhìn thấy: một giống cái gầy nhỏ, cảnh giác nhìn Lâm Mộc, hai tay ôm chặt thú nhân cao lớn nằm trên mặt đất, mà thú nhân kia sắc mặt tái nhợt cùng vết thương dữ tợn trước ngực biểu hiện y thật sự không tốt.

“Y làm sao vậy?” Lâm Mộc thấp giọng hỏi một câu, sợ dọa tới giống cái khản trương này. Nhưng thật không ngờ, bởi vì hắn nói, giống cái nhỏ gầy kia nhìn người trong ngực tràn đầy bi thương.

Khản cầu nhìn hắn, “Van cầu ngươi, đừng làm cho người khác giết y được không? Y là người tốt, y vì ta mới thành như vậy, đều là vì ta.” Nói xong không tiếng động mà khóc.

Lâm Mộc đối với nước mắt của người khác thật sự thực không có biện pháp, hơn nữa hắn rất tò mò vì sao người trước mặt lại nói lời kì quái như vậy: “Ta vì sao lại cho người giết y?” Nhìn đôi mắt đong đầy nước kia, lập tức bổ sung nói, “Mặc kệ y thế nào, ta cũng sẽ không khiến người giết y.” Nói xong còn nhìn không được ở trong lòng tưởng, “Chẳng lẽ hắn nhìn ra được ta cùng nhóm của Patrick ở cùng một chỗ sẽ cho người giết hại tình nhân của hắn ư?”

Phil nghe được giống cái trước mặt nói không tìm người tới, an lòng xuống dưới, “Cám ơn ngươi.” Hắn nhìn Ryland trong ngực đã muốn hôn mê, “Y là một người tốt, thật sự, người rất tốt.” Thanh âm rất nhẹ, rất nhẹ, Lâm Mộc lại nghe được rất rõ ràng.

“Ngươi vì cái gì vẫn luôn cường điệu y là người tốt?” Chẳng lẽ...

“Bởi vì trong ngực hắn là du thú.”

Patrick đột nhiên xuất hiện làm cho Phil hoảng sợ không thôi, hần hướng phía Patrick cầu xin, “Van cầu các người đừng thương tổn y được không?” Nói xong nhìn về phía Lâm Mộc, “Người đáp ứng ta, người sẽ không để cho người giết y.” Hần cho rằng thú nhân xuất hiện trước mắt là cùng bộ lạc với Lâm Mộc, hần ý của thú nhân trong bộ lạc đối với du thú hần biết, nhưng Phil càng hiểu được giống sức nặng của giống cái trong lòng thú nhân, hướng chi giống cái trước mặt càng xinh đẹp, cho nên hần cầu xin Lâm Mộc.

“Đừng làm cho hần thương tổn Ryland được không? Van cầu người.”

Ryland có lẽ là cảm nhận được khí tức nguy hiểm, cố gắng tỉnh táo nhưng lại bất lực.

Lâm Mộc nhìn người trước mặt thương tâm sợ hãi, vội vàng an ủi: “Đừng lo lắng, Patrick sẽ không thương tổn Ryland.” Vừa nói vừa cấp Patrick nháy mắt làm cho đối phương tò về một chút.

Patrick nhìn thú nhân suy yếu trên mặt đất, “Du thú có thể làm cho giống cái cất lực giữ gìn, cái thú nhân tên Ryland này không đơn giản a.” Trong lòng nghĩ, nhìn Lâm Mộc bên cạnh đang liều mạng nhảy mất, nếu đổi là mình, Lâm Mộc sẽ giống giống cái này nhất dạng bảo hộ y sao? Nghĩ giả thiết này thật không tốt, y tuyệt đối sẽ không làm cho Lâm Mộc ở trong trạng thái không an toàn.

Phil khăn trương nhìn thú nhân rước mắt không có tỏ thái độ ôm thật chặt cánh tay Ryland.

“Tình huống của y không tốt.” Thú nhân ở vào dưới tình huống cực độ nguy hiểm còn vẫn chưa tỉnh lại, (Du thú xa lạ – Patrick cường đại như vậy xuất hiện) tình huống thực nghiêm trọng.

Phil thật không ngờ Patrick sẽ nói một câu như vậy, trong lòng hơi thả lỏng một chút. Ít nhất đối phương không có lập tức kêu đánh kêu giết, thuyết minh còn có hy vọng.

Lâm Mộc ngồi xổm, bắt tay khoát lên trên đầu Ryland, động tác này rõ ràng làm cho tâm tình Patrick ác liệt vài phần.

“Hần đang phát sốt, miệng vết thương khả năng nhiễm trùng.” Mắt nhìn miệng vết thương được đắp thảo dược “Người là vu y?”

Phil nghe được Lâm Mộc nói phát sốt, nhiễm trùng, tuy rằng không biết là cái gì nhưng từ Lâm Mộc nhấn lại mảy chỉ biết thực nghiêm trọng, lại nghe đến nghi vấn của hần: “Ta không phải vu y, bắt quá ta cùng vu y trong tộc đồng thời đi hái dược, cho nên biết một ít thảo dược.”

Nhìn tuy rằng thà giọng nhưng như trước hôn mê thú nhân, “Phải nhanh chữa trị cho y.” Nói xong quay đầu nhìn về phía Patrick.

Tuy rằng Patrick rất bất mãn Lâm Mộc đối với thú nhân khác để bụng như vậy, nhưng vẫn gật đầu.

Lâm Mộc cho Patrick một cái sáng lạn mỉm cười, sau đó quay đầu cùng Phil nói: “Ta có lẽ có thể cứu y.”

“Thật vậy chăng?” Phil thật sự thực kinh hi, hần cảm kích nhìn Lâm Mộc.

Lâm Mộc đối với hần cười cười, liền cúi đầu bắt đầu xem xét thương thế của Ryland. Miệng vết thương có mùi hư thối, đã muốn bắt đầu sinh mủ. Lâm Mộc cố nén, “Y yêu cầu rửa sạch miệng vết thương, hơn nữa hần mất máu quá nhiều, nếu có muối thì tốt rồi.”

“Ta có muối.” Nói xong xuất ra một cái túi nhỏ da thú, “Không biết có đủ hay không.”

Lâm Mộc vui sướng tiếp nhận, tầm nửa cân. Đã bao lâu rồi hần chưa ăn muối, một ngày không thấy như cách tam thu, hần cũng không biết cách bao nhiêu thu.

“Patrick, người hỗ trợ nâng Ryland ra ngoài.” Nói xong đối với người nhỏ gầy nói: “Ta kêu Lâm Mộc, người tên gì?”

“Ta kêu Phil.” Phil cảm thấy giống cái trước mắt là người phi thường lương thiện.

“Phil, ta nghĩ người tìm cho Ryland thảo dược cầm máu đi. Chúng ta muốn đi hái thêm.” Nói xong rồi hướng Patrick nói, “Sau khi người đến chỗ đất trống an bài tốt cho Ryland, liền nấu chút nước ầm đi.”

Patrick không tính toán nhượng hai giống cái độc thân đi hái thuốc, y hướng không trung phát ra tín hiệu, rất nhanh liền có một thú nhân chạy đến.

“Khoa Lợi, người ở đây chiếu cố thú nhân này. Còn muốn nấu nước.”

Ba người rất nhanh hai được đầy đủ thảo dược, thuận tiện hái một ít thảo dược tiêu sưng giảm đau.

Lâm Mộc nhượng Khoa Lợi đem thảo dược nghiền nát, hần đem dao trong tay mình đưa cho Pitricia, “Đem thịt hư thối cắt xuống, phu thượng thảo dược, sau đó dùng da thú băng bó.” Hần tuy rằng quyết định cứu Ryland, nhưng hần không có dùng khí hạ dao đối với người ta. Nói xong lôi kéo Phil đang lo lắng qua một bên ngồi.

Nước trong nồi đã dùng để lau vết thương cho Ryland, hơn nữa trong nước còn bỏ thêm chút muối, làm cho Lâm Mộc đau biết nhiều, nhưng nghĩ đến muối là của người ta, nhịn.

Trong nồi nhỏ không chỉ có nước không, hần còn đem quả ngọt ngào bỏ vào nữa. Hần kéo Phil nhìn không được nhìn qua, “Không có gì hay, đừng

nhìn.” Nói xong cho hắn một quả ngọt ngào, “Ngươi hẳn chưa ăn cơm đi?”

Phil gặm trái cây, Ryland bị thương, mấy ngày nay hắn cũng chưa ăn cái gì.

“Hắc hắc, hiện tại chúng ta có muối, hôm nay ngươi có có lộc ăn.” Lâm Mộc quyết định muốn hảo hảo ăn một bữa, nhưng lại cho mình một cái lý do thực hảo, Phil cùng Ryland đều phải bồi bổ.

Patrick rất nhanh xử lý tốt miệng vết thương của Ryland, Lâm Mộc nấu nước đường xong rồi, hắn cấp Ryland một chén lớn, ở trong, lại cấp Phil thêm một chén nữa.

Phil dùng thìa tiểu tâm uy Ryland, nhìn y uống xong một chén canh nóng, nhin không được rơi nước mắt.

“Lâm Mộc, cảm ơn.”

Lâm Mộc cười cười, “Không có gì.”

Bởi vì muối không có nhiều, Lâm Mộc cũng không dám kiêu ngạo làm cơm, nhưng cơm chiều Lâm Mộc ăn được bữa cơm như nguyện, thỏa mãn. Mà Phil càng tin tưởng Lâm Mộc có thể nấu ra đồ ăn ngon như vậy, nhưng còn có thể làm ra nôi, bát còn có thìa – đồ dụng thực phương tiện, do vậy đối với Lâm Mộc, Phil thật sâu bội phục.

Ryland bị uy chút canh gà, sau khi ăn xong lại được Lâm Mộc đắp thêm được, dựa theo được hiệu, Ryland hẳn là sẽ rất nhanh tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vào Cốc

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cực

Edit + Beta: Hwan

Ngày hôm sau Ryland liền tỉnh, Phil nhìn thấy Ryland tỉnh mừng quá rơi nước mắt. Ryland ôm Phil cảnh giác nhìn Patrick mặt lạnh đứng bên cạnh Lâm Mộc, thú nhân khí tức mãnh liệt sẽ làm cho người ta cảm giác nguy hiểm, huống chi là Patrick không có sắc mặt.

Patrick tự nhiên sẽ không bởi vì Ryland biểu hiện cho y biểu tình dư thừa, hắn chính là bị Lâm Mộc kéo tới để cho thú nhân này an tâm, đối với việc này hắn không cho là đúng, nhưng nhìn thấy Lâm Mộc đứng ở một bên nháy mắt với mình, dùng âm thanh không có tình cảm nói rằng, “Ta là du thú Patrick.”

“Ta biết ngươi là du thú.” Y rất quen thuộc loại khí tức này, bởi vì hắn là du thú cho nên y mới lo lắng, bảo vệ Phil, y nhìn thoáng qua số lượng xung quanh, tuy rằng đối y thực bất lợi, nhưng y thể sống chết phải bảo vệ Phil thật tốt, tuyệt không nhượng hắn bị thương tổn.

Lâm Mộc không biết vì sao Patrick nói lại làm Ryland khẩn trương, đây cũng không phải là ước nguyện ban đầu của hắn.

Hắn cười cùng Ryland nói: “Ta là Lâm Mộc, cảm giác hiện tại của ngươi như thế nào? Tuy rằng hiện tại ngươi không phát sốt, nhưng thân thể vẫn thực suy yếu.”

“Giống cái?”

“Lâm Mộc, thú nhân bị thương này tỉnh rồi. Được liệu của ngươi thực có hiệu quả.” Mischa ngày hôm qua nhìn thấy Patrick thúc thúc mang về một giống cái cùng một thú nhân bị thương đã cảm thấy thực ngạc nhiên. Nhìn thấy đối phương tỉnh liền theo lại đây. Casso cùng Cầu Cầu tự nhiên cũng đồng thời đến.

“Hài tử?” Đội ngũ du thú này không những có giống cái, mà còn có hài tử. Du thú sẽ không dưỡng dục con của mình. Đội ngũ du thú này thực đặc biệt, ít nhất đến hiện tại mà nói bọn họ thật sự thực đặc biệt.

Lâm Mộc tiếp nhận Cầu Cầu nhảy vào trong ngực mình, “Àn, ngươi thấy trong đội ngũ này có giống cái” ở trong lòng ám chỉ mình nói chính là Mischa, “Còn có hài tử, ngươi hẳn là có thể nhìn ra được đây là đội ngũ bất đồng. Mặc dù là du thú bị thần vút bỏ, nhưng bọn hắn thực thiện lương. Mà chúng ta hy vọng ngươi có thể gia nhập đội ngũ của chúng ta.” Lâm Mộc mời mọc chủ yếu là vì Phil, Phil biết được được thảo chữa bệnh, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng so với không có thì tốt hơn. Hơn nữa, cho dù Patrick muốn thành lập bộ lạc, mời gọi những du thú thiện lương là điều tất nhiên, mà thú nhân có thể làm cho giống cái một mực đi theo làm sao có thể kém chứ.

Lâm Mộc nói cũng không có giảm bớt Ryland khẩn trương, tuy rằng đội ngũ này thực đặc biệt, nhưng đối với bọn y có vô hại hay không, y không dám

mạo hiểm.

Patrick hiển nhiên nhìn ra được bản khoản của Ryland, “Người cần đường thương, giống cái của người cần một nơi an toàn để sinh tồn, vũ quý cũng sắp đến đây, hơn nữa...” Hắn nhìn thoáng qua gầy yếu Phil “Ta không biết là hân có thể cùng Lâm Mộc đánh đồng.”

“Phil là tốt nhất!” Tại sao có thể dễ dàng tha thứ người khác nói giống cái của mình không tốt.

Phil đỏ mặt khi nghe được Ryland nói, hân nhỏ giọng cùng Ryland nói: “Chúng ta đi cùng bọn họ đi. Lâm Mộc nói bọn họ đã tìm được một địa phương thật tốt, không cần lo bị bộ lạc khác đuổi đi. Thương thế của người rất nặng, yêu cầu nghỉ ngơi.” Hơn nữa đối với giống cái bất khả tư nghị Lâm Mộc này hân cũng thực tin phục.

Ryland nhìn Phil, cuối cùng gật gật đầu, hân không muốn Phil phải chịu khổ.

Lâm Mộc thấy sự tình giải quyết, liền tuyên bố ăn cơm. Mà hân không ngờ có phiền toái khi xuất phát.

Ryland bị thương không thích hợp biến hóa, y không nguyện ý để người khác cõng y, đồng dạng làm cho giống cái của mình ngồi ở trên lưng thú nhân khác đối với thú nhân mà nói là thực đại vũ nhục, mà Patrick bọn họ cần nhanh chóng di chuyển không thể chờ cho Ryland tốt hơn. Song phương tiến vào hoàn cảnh khó. Phil thực lo lắng, nhưng hân biết những kiên trì đối với Ryland là tầm quan trọng, hân không có năn nỉ Ryland vì hân mà thỏa hiệp. Cho dù nhóm của hân cần đội ngũ của Patrick.

Cuối cùng tại Lâm Mộc quyết định lấy dây đàng cùng gỗ làm một cái miễn cương coi như ghé dựa mới đem sự tình giải quyết xong.

Ngồi ở trên “ghé dựa”, bị một thú nhân dung móng vuốt bay trên bầu trời Phil cảm kích nhìn Lâm Mộc, Phil cảm thấy có thể gặp được Lâm Mộc thực là may mắn, không chỉ có cứu Ryland còn làm cho bọn họ có chỗ ở. Mà Ryland đồng dạng cảm thấy Lâm Mộc là một giống cái thực bất đồng, sau khi ăn qua thức ăn của bọn họ, nhìn thấy những đồ dùng nhà bếp mà Lâm Mộc nói y thực kinh ngạc, bởi vì còn không có người hiểu dùng những thứ này. Y nhìn ghé dựa dưới thân, thực kỳ lạ.

Ryland nhìn Phil ngồi ở bên cạnh mình, đem hân kéo vào trong ngực, trong lòng tràn đầy.

Lâm Mộc nhìn nói non phía dưới thường thường cùng Patrick nói chuyện. Lúc này ở phía trước truyền đến âm thanh phấn chấn của Carl: “Chúng ta lập tức liền tới, đi theo ta.” Đi theo Carl, mười mấy thú nhân hoan hô phi hành để diễn tả vui sướng đối với nơi ở mới của họ.

Lâm Mộc nhìn các thú nhân tốc độ nhanh khoan khoái, trong lòng cũng bị cuốn hút “Patrick, chúng ta cũng đuổi theo đi!”

“Ân.” Patrick tự nhiên duy trì, nói xong, tần suất đập cánh của y nhanh hơn.

Mười mấy người đi theo Carl dừng lại trước một vách núi. Trên vách núi đá đầy dây, nhìn vách núi không thấy đường đi, “Carl, người nói nơi đi vào ở chỗ nào?” Không có nhìn thấy nơi đi vào, đứng như lời Carl nói, thực bí mật.

Carl nhìn thoáng qua thấy mọi người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hân, (Carl không đem Khoa Ân đương người) đặc ý đẩy dây trước mắt ra. Khoa Ân giúp đỡ đẩy cự thạch đứng ở nơi đó ra, sau đó lúi vào xuất hiện.

“Tầng đá kia là ta cùng Khoa Ân tìm. Có phải thực thích hợp hay không a.” Lúc trước bọn họ vì làm cho cự thạch che lấp lối vào thật mất nhiều khí lực.

Lâm Mộc theo Patrick đồng thời đi vào, sau một đoạn đường đi, đột nhiên trở nên rộng mở trong sáng. Sau đó Lâm Mộc bị cảnh tượng trước mắt rung động. Sơn cốc quá đẹp!

Hoa kiều diễm nở vừa lúc, tiếng chim hót thánh thót dễ nghe truyền đến, đập vào mắt tràn đầy màu xanh, mọi thứ dưới ánh mặt trời đều xinh tươi như vậy. Vào thời khắc này Lâm Mộc cảm thấy đến thế là cùng, không thể miêu tả sơn cốc xinh đẹp vạn phần.

Mọi người nhìn cảnh sắc trước mắt đều yên tĩnh trở lại, giống như lo lắng âm thanh của mình sẽ làm phá hủy cảnh đẹp của sơn cốc. Sơn cốc giống như một tiên tử thế ngoại, điềm đạm, an nhàn, khiến người ta không đành lòng quấy rầy.

“Nơi này đẹp quá a!” Mischa nhịn không được thấp giọng cảm thán. Nó nói ra tiếng lòng của mọi người. Có thể cư trú nơi xinh đẹp như vậy, bọn họ vì thế mà cảm thấy hạnh phúc.

Carl đã muốn kiến thức qua, cho nên trước hết phục hồi tinh thần lại, vui sướng cùng mọi người nói: “Đây là chỗ ở của chúng ta, tuy rằng không lớn, nhưng đối với chúng ta mà nói đã là đầy đủ.”

Lâm Mộc nhìn sơn cốc không lớn trong miệng Carl, cảm thấy độ to lớn giữa hân và Carl chênh lệch nhau rất lớn, liếc mắt nhìn không thấy cuối sơn cốc, hân còn có thể ẩn ẩn nghe được thanh âm của thác nước, sơn cốc này thật sự nhỏ sao?

Bốn phía núi lớn, hơn nữa núi rừng rậm rạp, sơn cốc này nhìn từ trên khó phát hiện. Hân đối với nơi này hết thảy đều thực vừa lòng. Mắt nhìn đồng dạng thực vừa lòng Patrick, đối phương đối với hân lộ ra mỉm cười. Hân có thể cảm giác được tâm tình thả lỏng của Patrick.

Patrick lập tức phân phó thú nhân đi thăm dò dã thú ở bốn phía núi, hân muốn biết rõ số lượng dã thú có đe dọa đến cuộc sống của bọn họ được hay không.

Phil cảm thấy đây là nơi rất mỹ lệ, nhưng đối với thú nhân đang chinh hành lý, hành động tựa hồ chuẩn bị nghỉ ngơi tại khu đất trống thực không giải.

“Lâm Mộc, vì sao không có người đi chinh lý sơn động, chúng ta trước hết không phải là đem đồ dọn vào sơn động sao?”

Lâm Mộc đang quan sát sơn cốc nghe được nghi vấn của Phil, hần cười đối y nói: “Chúng ta không trụ sơn động, chúng ta ở trong nơi so với sơn động còn tốt hơn. Nơi đó gọi là nhà.”

“Nhà?” Phil chưa từng có nghe nói qua nhà là cái gì.

“Nhà là một nơi thực ấm áp, chúng ta có thể tự mình kiến tạo nhà.” Âm thanh của Mischa sấp vào.”Đừng không Lâm Mộc?”

“Àn.” Lâm Mộc cười gật đầu.

Phil không rõ nhà là cái gì, nhưng biết đó là chỗ ở của bọn họ, có chỗ ở hần liền không lo lắng.

Mischa mới vừa trải tốt chỗ ngủ liền tới đây tìm Lâm Mộc “Chúng ta giữa trưa làm đồ ăn ngon đi. Muốn thêm muối.” Nó rất thích hương vị mặn mặn này. Chỉ tiếc trong bọn họ chỉ có Phil có thứ đó

Phil cũng thực thích Lâm Mộc làm gì đó, dĩ vãng giống cái cùng thú nhân chỉ ăn thịt, ngẫu nhiên ăn chút hoa quả, mà Lâm Mộc làm rau dưa hợp với khẩu vị của giống cái. Cho nên hần cũng chờ mong nhìn Lâm Mộc.

Đương nhiên còn có hai cái tiểu cật hóa cũng đồng dạng chờ mong nhìn hần.

Lâm Mộc sáng khoái gật đầu, vào cốc ngày đầu tiên thực đáng ăn mừng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 14

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cức

Edit + Beta: Hwan

Phil hạ cánh tay đau nhức, nhìn Lâm Mộc bên cạnh đồng dạng đang cắt cỏ, “Nghỉ ngơi một chút đi, Lâm Mộc.”

Lâm Mộc ngừng đầu, dung tay xoa mồ hôi trên trán, thấy bộ dáng mệt chết của Phil, “Được, chúng ta nghỉ ngơi một chút.” Nói xong liền kêu Ryland còn đang cắt cỏ, “Người cũng nghỉ ngơi một chút, chúng ta ngồi xuống uống chút nước.”

Ryland buông trong tay thạch đao, thấy Phil ngồi dưới đất xoa bóp cánh tay của mình, thấy hần vất vả như vậy, rất là đau lòng kéo cánh tay hần giúp hần xoa bóp.

Lâm Mộc nhìn bộ dáng ngưng ngưng lại ngọt ngào của Phil, cười cười, đem nước đã chuẩn bị đưa cho bọn họ, chính hần cùng tìm nơi râm mát ngồi xuống.

Uống nước, giương mắt nhìn các thú nhân bận rộn cách đó không xa. Có người dọn thạch đầu, có người đánh hòn đá, có người thái bùn... Bọn họ đang khí thế làm nhà. Ba ngày liền làm xong nền, điểm ấy làm cho Lâm Mộc không thể không phục khí lực của thú nhân.

Bọn họ đến sơn cốc này đã được ba ngày, ở ngay nơi kia đêm đó bàn bạc việc kiến tạo nhà. Bởi vì thời gian, bọn họ cuối cùng quyết định tạo một nhà thực lớn, bảy mươi lăm mét chiều dài, bốn mươi lăm mét chiều ngang. Dựa theo thuyết pháp của Lâm Mộc, trước tạo hình dáng, cuối cùng mới tách phòng. Về phần làm tường, tạo gian rồi mới định. Dù sao bọn họ muốn đuổi kịp trước khi vũ quý đến phải hoàn thành, hơn nữa lúc này còn phải chuẩn bị thức ăn cho vũ quý. Dù sao, thời gian đi ra ngoài săn thực không ổn.

Nhà của Lâm Mộc bọn họ chọn là làm ở một nơi tương đối cao, diện tích thực lớn, mọc đầy đủ cây to. Lâm Mộc quyết định tại trong rừng cây chặt cây lấy nơi làm nhà, mà cây bị chặt bỏ thì dùng làm vật liệu kiến tạo nhà.

Bởi vì bọn họ không có nhiều người, vừa muốn làm kịp tiến độ, cho nên mỗi người đều chia ra công tác, mà Lâm Mộc cùng Phil phụ trách cắt cỏ, mà Ryland bởi vì vết thương còn không có tốt, không thể biến hóa, cho nên bị phân đến trong tổ của Lâm Mộc, đối với việc này Ryland vẫn luôn buồn bực.

Lâm Mộc một bên uống nước một bên tự hỏi việc làm nhà, kiến tạo phòng ở đối với hần chỉ là lý luận suông nhà thôi, vật liệu bên người không đủ, không có mái ngói, nóc nhà làm như thế nào, tuy nói cũng có thể dùng cỏ tranh làm, Lâm Mộc vẫn lo lắng có thể thừa nhận nổi cơn mưa liên miên của mùa mưa

hay không. Bất quá nhìn tình hình bây giờ cũng không có lựa chọn nào khác. Ở trong lòng thờ dài, Lâm Mộc cảm thấy nghỉ ngơi cũng đủ rồi, cầm lấy thạch dao tiếp tục làm việc.

Phil thấy Lâm Mộc không nghỉ ngơi, cũng cầm lấy dao của mình đi theo Lâm Mộc bắt đầu làm việc. Ryland cũng đi làm việc của chính y.

“Lâm Mộc, đêm hôm đó nghe các người thảo luận việc kiến tạo phòng ở, chỗ ở tốt như vậy, ta háo hức mong a. Không biết khi nào thì có thể kiến tạo xong.”

“Xem tốc độ của bọn họ, không bao lâu nữa người có thể thấy được. Phòng ở chính là nhà của chúng ta.”

Nghĩ đến các thú nhân làm việc ngày đêm không ngừng nghỉ, cho dù là bị thương Ryland cũng không ngoại lệ, Lâm Mộc cảm thấy hắn có trách nhiệm làm đồ ăn ngon cho bọn họ, đáng tiếc nguyên liệu nấu ăn hữu hạn. Không biết thế giới này có những thứ đồ gia vị như gừng hay hoa tiêu hay không. Hiện tại cũng không thời gian đi tìm kiếm. Hắn ngẩng đầu nhìn núi lớn bốn phía, từ xưa núi là bảo khố của thiên nhiên, thứ tốt tuyệt đối không ít, chờ có thời gian, có thời gian hắn nhất định nhượng Patrick mang theo hắn đi tìm bảo.

Thấy Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn phương xa, Phil nhịn không được hỏi, “Người đang nhìn cái gì?”

“Ta suy nghĩ làm như thế nào để có thể nấu ngon hơn.”

“Tất cả nghe theo người, Lâm Mộc làm cơm ăn ngon như vậy, ta tại trong bộ lạc cho tới bây giờ chưa ăn cơm ngon như vậy đâu.” Nói xong Phil không được có chút sầu não, nghĩ đến bộ lạc của mình không biết như thế nào, có phải còn chịu khổ hay không. Nghĩ đến những giống cái hắn quen thuộc bị vũ nhục như vậy liền nhịn không được thương tâm phần nộ, nhiều hơn là sợ hãi, giống cái bọn hắn nhỏ yếu như vậy. May mắn là có Ryland, nếu không là hắn đã gặp phải điều hắn không tưởng.

Lâm Mộc thấy Phil đột nhiên thực thương tâm, nghĩ tới nhất định y đang nhớ đến bộ lạc của y, nơi đó có thân nhân cùng bằng hữu của y, hắn không biết nên an ủi y như thế nào, chỉ có thể an ủi vỗ vỗ bờ vai của y.

Phil nhìn Lâm Mộc lo lắng nhìn mình, đối hắn cười cười, “Ta không sao, chính là lo lắng người trong bộ lạc. Cha thân cùng phụ thân của ta tuy rằng đã mất, ta cũng không có gì bằng hữu (Phil tại trong bộ lạc không có bằng hữu, nguyên nhân về sau nói), nhưng bộ lạc này là của ta, cho nên vẫn thực lo lắng.”

“Ta hiểu được.” Bộ lạc đối với bọn hắn mà nói chính là nhà, Phil lo lắng thực bình thường.

Phil cúi đầu tiếp tục cắt cỏ, thấp giọng mà nói: “Ta không có khả năng lực cứu bọn họ, ta trừ bỏ lo lắng cái gì cũng không thể làm.”

Làm giống cái Phil vĩnh viễn bị bảo hộ, hắn không có khả năng lực cứu tộc nhân của mình, chỉ có thể tự trách ở trong lòng.

Lâm Mộc ngồi xổm xuống, “Các người gặp du thú tập kích không có bộ lạc khác giúp các người sao?”

“Bộ lạc khác chắc không biết, bộ lạc của chúng ta thực xa xôi.”

“Chúng ta không có cách nào cứu tộc nhân của người, bất quá ta có thể cho người đi thông tri bộ lạc cách các người gần nhất đi cứu họ.”

“Thật vậy chăng?!” Phil cao hứng cầm lấy tay Lâm Mộc, Lâm Mộc cười gật gật đầu.

“Lâm Mộc người thật tốt. Các người đều thực tốt.”

Một bên Ryland nghe được Lâm Mộc bọn họ nói, nhìn Phil bởi vì Lâm Mộc nói mà hưng phấn, trong mắt là lo lắng, “sau khi bộ lạc được cứu, hắn sẽ rời đi sao?”

Lâm Mộc chú ý tới ánh mắt u buồn của Ryland, ngừng lại không biết vì sao. Bất quá hắn không nghĩ phải giúp Ryland, dù sao là sự tình của hai người bọn họ, vẫn là tự bọn họ giải quyết mới được, như vậy tình cảm của bọn họ mới vững chắc. Cho nên không nhìn Ryland lo lắng, Lâm Mộc khoái trá cùng Phil thương lượng nội dung cơm chiều. Hiện tại có Phil hỗ trợ, Lâm Mộc nấu cơm thoải mái nhiều.

Sau khi cơm nước xong, Lâm Mộc cảm thấy hắn cũng muốn rời ra từng mảnh, nằm trên da thú, Lâm Mộc thoải mái thấp giọng ngâm ra tiếng.

Lâm Mộc từ khi đi vào thế giới này còn chưa có mệt như vậy, dĩ vãng cái gì nặng là Patrick làm, ngay cả đi cũng là Patrick mang, đột nhiên làm như vậy, thân thể Lâm Mộc có chút ăn không tiêu.

Patrick tại bên người Lâm Mộc ngồi xuống, kéo tay hắn qua, nguyên bản cánh tay trắng nõn che kín hồng ngân, có nhiều chỗ còn bị rách, thực đau lòng. “Kỳ thật người không cần khổ cực như vậy, chiếu cố giống cái vốn là trách nhiệm của thú nhân.”

Biết y quan tâm mình, trong lòng ấm áp. Lâm Mộc cũng ngồi xuống, mỉm cười nói, “Không có quan hệ, ta cũng muốn đồng thời kiến tạo nhà này.”

“Nhà?” Patrick cười nhìn hắn.

Lâm Mộc bị nhìn hoảng hốt “Ta là chỉ đại gia đình của chúng ta.”

Patrick vẫn như cũ mỉm cười nhìn hắn.

Lâm Mộc cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn ta như vậy.” Lâm Mộc cảm thấy loại cảm giác này rất kỳ quái.

“Đau không?”

“Cái gì?” Lâm Mộc ngẩng đầu nghi hoặc mà nhìn Patrick.

“Tay ngươi, đau không?” Trong mắt tràn đầy thương tiếc.

“Hoàn hảo.”

“Ngươi!” Lâm Mộc thật không ngờ Patrick thế nhưng đi liếm tay hắn, giống như bị nóng ấy, Lâm Mộc muốn tránh ra, đáng tiếc Patrick quá cố chấp. Lâm Mộc may mắn chỗ ngủ thực phân tán, chỗ bọn họ cách người khác hơi xa, tình hình nơi này bị người khác nhìn thấy thực không tốt.

Cúi đầu nhìn Patrick vì bàn tay mình “tiêu độc”, không cảm động là giả. Mấy năm nay, cho tới bây giờ không có một người để ý hắn như vậy, để ý hắn có đói bụng, khát, đau, cho tới bây giờ đều không có.

“Patrick.” Lâm Mộc thấp giọng mà kêu một tiếng.

Patrick nghe được thanh âm của Lâm Mộc không đứng lăm, hắn ngẩng đầu, thấy đôi mắt Lâm Mộc hồng hồng, khẩn trương hỏi, “Làm sao vậy? Đau?”

“Cám ơn ngươi, cám ơn ngươi đối với ta tốt như vậy.” Trong mắt Lâm Mộc nước mắt lờ lờ.

Patrick thờ dãi, đem Lâm Mộc ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng mà vuốt lưng đối phương “Không được nói cám ơn.”

“Àn.”

Lâm Mộc cảm thấy ôm ấp của Patrick làm cho hắn thực an tâm, mí mắt trở nên nặng nề.

“Cánh tay đau không?”

“Đau.” Rất buồn ngủ nên thanh âm của Lâm Mộc mềm mềm, “Đau, nhu nhu cho ta.” Thanh âm mang theo hương vị làm nũng.

Patrick biết Lâm Mộc muốn ngủ, nhẹ nhàng mà đem hắn đặt ở trên thảm, bắt đầu cho mát xa cánh tay cho hắn.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lâm Mộc đơn giản ăn xong điểm tâm liền đi tới nơi kiến tạo phòng ở, bởi vì nền đã muốn làm tốt, hắn muốn đi qua nói cho bọn hắn biết kế tiếp dùng thạch đầu như thế nào để tạo thành tường.

Lâm Mộc đến nơi, bọn họ đang tại vội vàng, các thú nhân phân công thực hảo, Lâm Mộc thấy bọn họ theo lời hắn nói dùng bùn có chất dính để dính thạch đầu.

Lâm Mộc ở một bên nhìn chăm chăm, cũng khiến người chế tác buông đồ vật xuống, làm cho bọn họ không đến mức đem tường làm sai.

“Mộc Mộc, nơi này để ta xem. Ngươi cùng Phil đi hái rau dại đi, nhưng Ryland cùng các ngươi. Nhớ rõ ở dưới chân núi hái là tốt rồi, đừng lên núi.” Patrick biết Lâm Mộc bọn họ không thể cùng bọn hắn nhất dạng ăn thịt, nhất là Lâm Mộc hắn thích ăn rau dại, Patrick không nghĩ ủy khuất hắn.

Lâm Mộc thấy các thú nhân đều làm thực tốt, nghĩ chính chính hắn tồn lương thực không có, “Àn, ta đi.” Lâm Mộc nói xong vui vẻ chuẩn bị đi.

“Chờ một chút.”

“Àn?”

Patrick kéo tay Lâm Mộc, “Cho ngươi.”

Lâm Mộc nhìn trong tay hồng quả, nở nụ cười, “Ta đi đây.”

Lâm Mộc đi đến nơi của Phil, vừa định cao hứng kêu hắn, lại kêu một tiếng sợ hãi, vội vàng muốn chạy.

“Lâm Mộc, ngươi đừng chạy.” Phil đẩy Ryland ra, chạy đến bên cạnh Lâm Mộc, mặt đỏ không bình thường.

Lâm Mộc xấu hổ chết, hắn vừa chạy lại thấy Ryland đang đè lên Phil hôn môi. Lâm Mộc đều vì phản ứng của hắn khinh bỉ chính hắn, không phải là nhìn thấy hai người kiss sao, sao phản ứng lớn như vậy, chính hắn không phải bị hôn qua sao, đình chỉ, lặc đề rồi.

Lâm Mộc quay người lại, “Phil, ta không phải cố ý.”

Phil nghe được Lâm Mộc nói, mặt càng đỏ hơn, trừng mắt liếc nhìn Ryland làm như không phải liên qua tới ta một cái, lại thấy Ryland đối với hắn cười xấu xa, thú nhân cái gì, da mặt thực dày.

Phil không nghĩ đây dựa ở đề tài này, hắn nói sang chuyện khác: “Lâm Mộc, ngươi không phải muốn chỉ đạo kiến phòng ở sao, tại sao trở về.”

Nghe được Phil hỏi, Lâm Mộc nghĩ đến mục đích của hắn: “Phil, chúng ta đi hái rau dại đi. Thuận tiện hỗ trợ nhất củi.” Trong vũ quý yêu cầu củi lửa cũng phải muốn chuẩn bị.

“Được a. Lâm Mộc, chúng ta chọn thêm chút rau dại, ta cảm thấy rau dại ăn chung với thịt rất là ngon.”

“Àn. Nhìn xem chúng ta có thể tìm được thứ tốt hay không.”

Phil thực thích Lâm Mộc, hắn cảm thấy Lâm Mộc so với giống cái trong bộ lạc của hắn thực thiện lương, hơn nữa, Lâm Mộc luôn đề cho người khác cảm thấy thật ấm áp.

“Chúng ta đi thôi.” Nói xong lôi kéo Lâm Mộc hướng chân núi. Ryland ở phía sau chậm rãi đi theo.

Đang tại cùng Phil vừa đi vừa nhìn tình huống ven đường, một thân ảnh nhỏ màu trắng hướng Lâm Mộc chạy tới, “Cầu Cầu!”

Phil cũng thực thích Cầu Cầu đáng yêu, nhìn không được vươn tay sờ sờ đầu Cầu Cầu, Cầu Cầu rất là phối hợp xuất ra vẻ mặt hưởng thụ.

“Lâm Mộc, Cầu Cầu thật đáng yêu.”

“Ha ha.” Lâm Mộc nhẹ vỗ về lưng Cầu Cầu, “Ngươi là đồ tiểu tử không lương tâm, còn có thể nhớ ta là chủ nhân của ngươi a.”

Lúc này, bụi cỏ ở bên phát ra âm thanh tất tác, một lúc sau Casso cũng chui ra, vút cỏ trên người, ngẩng đầu nhìn Cầu Cầu, ánh mắt kia thấy thế nào cũng là ủy khuất.

“Ta nói tại sao không thấy Casso theo ngươi tới, đã tới rồi.” Lâm Mộc dùng ánh mắt hoài nghi bắn phá hai tiểu tử, “Hai người các ngươi rất tốt làm ta ghen tị a.”

Phil bị biểu tình ra vẻ u oán của Lâm Mộc chọc cười. Mà Ryland thì dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Cầu Cầu trong tay Lâm Mộc.

Lâm Mộc đem Cầu Cầu đặt ở trên lưng Casso, hành động này thành công làm cho Casso vui vẻ. Chính là Cầu Cầu lại không vui lòng, cho Casso một móng vuốt, sau đó tìm nơi nương tựa chỗ Phil. Cho nên Casso lại u oán.

“Casso như thế nào đắc tội Cầu Cầu của chúng ta?” Lâm Mộc cười hi hi tỏ rõ xem cuộc vui.

Casso không nói gì, kỳ thật hắn không có làm cái gì a, tại sao Cầu Cầu lại sinh khí?

“Casso, Mischa sao không ở cùng các ngươi?” Lâm Mộc vừa đi vừa hỏi, dù sao cả ba đều chơi đùa cùng nhau, hơn nữa bởi vì bọn họ còn nhỏ, cũng không có nhiệm vụ cho bọn họ làm.

“Mischa nói muốn chính mình đi thám hiểm. Không cho chúng ta đi cùng.” Ryland cấp Casso làm phiên dịch.

“Mischa tự mình đi không an toàn.” Lâm Mộc cau mày, nhìn Casso, “Tại sao ngươi có thể để nó đi một mình? Hiện tại tất cả mọi người đều vội, ngươi hẳn là phụ trách an toàn của hắn.”

“Ai nhượng nó luôn khi dễ Cầu Cầu.” Casso ở trong lòng nghĩ, nhưng vẫn cảm thấy để Mischa một mình không tốt, có chút hối hận không đi theo nó.

“Ngươi đi tìm nó đi.” Thấy Casso nhìn Cầu Cầu, “Cầu Cầu trước đi theo chúng ta.”

Casso thấy Cầu Cầu không có ý tứ đi với mình, chỉ có thể tự mình đi.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Lâm Mộc đối với Phil đang cùng cầu Cầu chơi vui vẻ nói.

“Được.” Chính là hắn còn đi chưa được mấy bước, Cầu Cầu liền từ trong lòng của hắn chạy ra.

“Cầu Cầu!”

Lâm Mộc nhìn phương hướng Cầu Cầu chạy, buồn cười lắc đầu, “Đừng lo lắng, nó đi tìm Casso. Chúng ta cũng đi nhanh đi.” Nói xong đi đầu hướng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thắng Lợi Trở Về

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cức

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc cùng Phil một bên hi hi ha ha nói chuyện phiếm, một bên ngắt lấy chính mình gấp được rau dại. Bởi vì không quen thuộc thể giới này, Lâm Mộc chính là ngắt lấy những rau dại hần biết, tỷ như cây dương xỉ, cây tẻ thái, những thứ khác hần không dám thử. Đồ vật ở thể giới này thực phong phú, mọc thật nhiều, Lâm mộc nhìn cây tẻ thái mới nhỏ trong tay mình, lá cây so với trước kia lớn hơn nhiều, mọc thật sự tốt a.

“Lâm Mộc, chúng ta cần hái nhiều như vậy sao?” Nhìn rau dại phía sau đã muốn không ít, còn chưa tới chân núi cũng đã hái nhiều như vậy, bọn họ còn muốn đi đến chân núi sao?

“Chúng ta cứ việc hái đi, dù sao loại này đồ ăn này phơi nắng có thể để được lâu.” Ngắm lại chính hần hiểu biết phương pháp ăn rau dại, giống như việc bao bánh bao có rau dại khô. Nghĩ đến bánh bao, Lâm Mộc thích nhất chính là quán thang bao, nhớ tới hương vị trong trí nhớ, nhin không được chảy nước miếng.

Xoa xoa nước miếng không tồn tại, Lâm Mộc cảm chi bánh bao cái gì chứ, còn không xem tình huống, bánh bao cái gì chỉ có thể ảo tưởng.

“Còn đến chân núi sao?”

Lâm Mộc vừa chỉnh lý đồ ăn trong tay vừa nói: “Đi, đương nhiên đi, ta ta còn nghĩ có thể thu hoạch được gì mới cơ.”

Bọn họ đem đồ ăn hái đến chỉnh lý tốt, dùng dây mây buộc đồ ăn cho gọn, tận lực đem Ryland làm culi.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu.

“Lâm Mộc, ngươi hiểu biết thực nhiều. Ngươi trước kia ở bộ lạc gì?”

“Bộ lạc của ta?” Lâm Mộc nghĩ tới thể giới kia của mình, cười khổ một tiếng, “Bộ lạc của ta ở một nơi rất xa, ta trở về không được. Bất quá tới được đây cũng tốt.” Không có lực đực với nhau, không có không từ thủ đoạn thương tổn, không có những người làm cho mình thông khổ, bọn họ đã không còn trong sinh mệnh của mình, đúng là quá tốt.

Phil nhìn biểu tình thân nhiên của Lâm Mộc, cảm thấy hần nhất định có sự tình thương tâm, chẳng lẽ bộ lạc của hần giống bộ lạc của chính y bị du thú tập kích sao, hần không phải là Patrick bọn họ đi? Hần nói hần trở về không được, có phải do hần thích du thú cho nên mới không có biện pháp trở về bộ lạc của hần hay không? Chính y cũng thích Ryland, cho nên cũng không trở về được. Phil cảm thấy y hần nên an ủi Lâm Mộc, cho nên y nắm lấy tay Lâm Mộc, cực kỳ nghiêm túc nói: “Lâm Mộc, đừng thương tâm, ta cũng không trở về được. Chúng ta có thể làm bạn.”

Lâm Mộc đương nhiên sẽ không biết nội dung Phil bỏ não, nhưng nhất dạng thực cảm động, “Ừ, chúng ta làm bạn. Nơi này chính là nhà mới của chúng ta.”

“Ừ! Nhà mới của chúng ta sẽ rất tốt.”

Ryland vui mừng nhìn giống cái nhà mình lộ ra nụ cười hạnh phúc, hần chưa từng nghĩ sẽ có được giống cái của chính mình, có được tình yêu của y. Cảm tạ thần thú ban ân, hần còn nghĩ có bộ lạc của chính mình, hết thảy mọi việc đều biến tốt.

Lâm Mộc đem trái cây mà Patrick cho hần phân thành hai cho Phil một nửa, cầm một nửa của mình hưng hăng cắn một hơi, vừa nhai vừa hỏi đồng Phil cũng đang ăn trái cây: “Phil thích ăn trái cây gì?”

“Ta thích nhất là thủy tinh quả.” Nghĩ đến loại hương vị mê người này, quả hồng trong tay không có cách nào so với

Thủy tinh quả? Nghe tên chắc là loại hình trong suốt, Lâm Mộc trong lòng nghĩ.

“Thủy tinh quả chỉ kết quả vào mùa đông, màu hồng nhạt. Trái trong suốt giống như băng, cho nên chúng ta còn gọi nó là quả băng. Bởi vì thủy tinh quả chỉ mọc ở rìa huyền nhai, nhưng lại có dã thú thủ hộ, cho nên không dễ dàng hái được. Thú nhân vì lấy lòng giống cái mới đi hái.” Phil có thể ăn được là bởi vì cha thân của y. Nhớ rõ lúc ấy phụ thân làm một việc không tốt, cha thân vẫn luôn không để ý tới hần, cho nên phụ thân liền đi hái thủy tinh quả về cấp cho cha thân. Phụ thân vì hái trái cây nên bị thương rất nặng, cha thân lúc ấy thực thương tâm, nhưng nhưng bởi vậy mới tha thứ cho phụ thân. Nghĩ đến cha thân cùng phụ thân đã qua đời, trong lòng Phil cảm thấy khổ sở. Ryland luôn chú ý tới Phil, thấy y khổ sở, lập tức tiến lên an ủi đem đôi phương ôm vào trong ngực, nhượng làm cho y dựa vào trong ngực mình, nói cho y biết, mình là nơi dành để cho y dựa vào.

Lâm Mộc nhìn Phil nói xong biểu tình liền trở nên bi thương, vội vàng nói sang đề tài khác. Hần nhìn một gốc cây ăn quả, trái trên cây to như quả bóng màu trắng, “Đây là trái gì?”

Ryland ôm áp vuốt ngực Phil, “Ngọt ngào quả.”

“Ngọt ngào quá? Cùng ngọt quá có cái gì khác nhau?”

“Àn... Nó so ngọt quá còn muốn ngọt.”

So ngọt quá còn muốn ngọt! Nghĩ đến hương vị ngọt nị của ngọt quả, so với nó còn ngọt hơn là khái niệm gì, xem như trực tiếp ăn đường đi! Nghĩ đến đường, Lâm Mộc vui vẻ.

“Phil, trái kia chín chưa?” Nếu chín Lâm Mộc muốn thử xem.

“Ngọt ngào quá, tại vũ quý qua một tháng mới chín hẳn. Hơn nữa phải hái khi vỏ của nó vừa mới chuyển sang màu vàng, nếu qua thời gian đó, vỏ của ngọt ngào quả sẽ trở nên dính dính, sẽ trên chộc thiệt nhiều sâu. Hơn nữa ngọt ngào quả rất quái lạ, khi chưa chín thì rất là chua, trừ bỏ người hoài bảo bảo không ai có thể ăn nổi, mà khi chín thì rất là ngọt. Cũng bởi vì quả ngọt, cho dù là người thích ăn ngọt cũng không thích.” Phil bởi vì tò mò, hai loại quả ngọt này đều ăn qua, hiện tại nhớ tới đều đau dạ dày, sao lại có loại quả kì quái như vậy

Lâm Mộc nghe Phil nói xong, rất chua, rất ngọt.”Khi trở về chúng ta sẽ hái một ít.”

“Chính là không có chín sẽ rất chua, chẳng lẽ...”, Phil như có điều suy nghĩ nhìn bụng Lâm Mộc

Lâm Mộc bị Phil ánh mắt nhìn đỏ mặt, chính hắn cùng với Patrick ngủ cùng nhau, nhưng bọn họ thực thuần khiết, cho dù đôi khi còn có đôi chút cái kia, nhưng vẫn là quan hệ nam nam thực thuần khiết.

Lâm Mộc vội vàng giải thích nói: “Ta chỉ là muốn lấy về nghiên cứu một chút, xem có thể nấu ăn hay không.” Hy vọng giống như hắn nghĩ.

“Úc, nấu ăn. Chính là chua như vậy nấu có được hay không?” Phil cảm thấy Lâm Mộc biết thật nhiều đồ vật kì quái, thật lợi hại.

“Muốn chính là nó chua, bất quá giờ ta chưa xác định được có chính xác chưa.” Nếu hiệu quả tốt, không phải là hắn có giám chua thiên nhiên sao? Còn ngọt ngào quả chín, vỏ đều dính dính, vậy hàm lượng đường rất nhiều a! Cho nên loại ngọt ngào quả này không người hỏi đến chính là bảo a.

Ba người đi đến chân núi.

“Núi thật cao a! Đều không nhìn được đỉnh.”

“Ừ, chúng ta ở khu vực nhiều núi, ngấm lại liên miên núi non, thì...” Lâm Mộc còn chưa nói xong Phil liền nói tiếp, “Thì có biết bao nhiêu rau dại a!”

Lâm Mộc vỗ nhẹ đầu Phil, cười nắc nẻ: “Thật không có tiền đồ, cũng chỉ biết rau dại.”

“Chính là rau dại ăn thật ngon a, so với trái cây còn tốt hơn.” Lâm Mộc nghĩ đến trước đây Phil chỉ ăn thịt với trái cây, àn, rau dại so hoa quả ăn ngon hơn hẳn là đúng.

“Chúng ta tách ra đi tìm, ta ở bên này, người bên kia.” Nói xong đối với Ryland tồn tại siêu thấp nói, “Người cùng Phil là tốt rồi.” Chính là Phil lại không đồng ý.

“Đề cho Ryland đi cùng với người, vạn nhất người gặp nguy hiểm thì làm như thế nào.”

Bị Phil nhỏ gầy lo lắng, xem ra hình tượng của hắn thực yếu ớt.

“Ta chỉ tìm ở một nơi nhỏ, không có gì nguy hiểm.” Chỉ phạm vị công tác của hắn, “Các người cũng không đi quá xa là tốt rồi.”

Phil cảm thấy cách y không xa, liền gật đầu đáp ứng.

Đi tới nơi ít có người đến, cỏ mọc đặc biệt nhiều. Lâm Mộc nhượng Ryland chặt cho hắn một nhánh cây, vì thế hắn liền bắt đầu hoạt động tìm bảo.

Lâm Mộc tay trái cầm cây tay phải cầm dao, tuy rằng Lâm Mộc không sợ Patrick, nhưng không có nghĩa hắn không sợ rắn. Cho dù nghe Patrick nói, trên người Lâm Mộc có khí vị của y cho nên sẽ không có rắn công kích hắn, Lâm Mộc vẫn thật cẩn thận, để ngừa vạn nhất.

Hai người về cùng thời điểm, đều là bộ dáng thật cao hứng.

“Phil, nhìn, ta nhặt được năm trái trứng.” Trứng này là do Lâm Mộc đẩy bụi cỏ từng ra nhìn thấy, có loại bằng nắm tay thú nhún. Lâm Mộc không biết có loại động vật trứng lớn như vậy.

“Lâm Mộc, trứng không thể ăn.” Phil ăn qua, Ryland bị thương không thể săn bắt, hắn đi tìm thức ăn cũng thấy loại trứng này, hắn miễn cưỡng ăn một cái, thiếu chút nữa không nhổ ra. Hiện nhiên ký ức của Phil đối với trứng không tốt lắm.

“Hắc hắc, ta có thể làm nó ăn thật ngon.”, Trứng gà luộc, trứng gà xào, canh trứng, mỗi một dạng với hắn bây giờ đều là mỹ vị.

Nghe Lâm Mộc nói tốt ăn liền nhất định ăn thật ngon, Phil hiện tại đối Lâm Mộc có tin tưởng mù quáng, ở trong lòng hắn, không có giống cái nào có thể so sánh cùng Lâm Mộc.

“Nhìn, ta còn tìm được cái này.” Lâm Mộc cầm đồ vật trong tay đưa Phil nhìn, “Đây là cây hành. Nó lớn lên hơi lớn làm ta không thể tin được.” Cao một thước, phải cầm bằng hai tay, làm cho Lâm Mộc không thể tin được đó là cây hành, nếu không phải lá rất giống, hương vị cũng giống, Lâm Mộc cũng không dám hái.

“Lâm Mộc, cái này hương vị là lạ, cũng có thể ăn sao?”

“Cái này dùng để làm đồ phối hợp, tuyệt đối là thứ tốt.” Nói xong nhìn bao đồ làm bằng lá cây trong tay Ryland hỏi, “Phil người tìm được cái gì.” Bộ dáng vui vẻ vừa rồi của Phil, nhất định là thu hoạch rất tốt.

“Ta tìm được một ít được.”, nói xong tiếp nhận gói lớn trong tay Ryland, mở ra cho Lâm Mộc nhìn. Phil cầm lấy một khối cỡ như quả cầu, màu đỏ sẫm, mặt ngoài gỗ ghè, không biết là cái gì.

“Cái này là lát cầu, dĩ vãng tại thời điểm vũ quý, khi mắc mưa, vụ y đều sẽ cho chúng ta ăn cái này, nói có thể khu hàn. Hơn nữa khi ăn xong trong bụng rất ấm áp, chính là hương vị rất kích thích.” Nói xong tựa hồ nghĩ tới hương vị kia còn nhủ mảy.

Lâm Mộc nghe Phil miêu tả thứ này, trong lòng nghi hoặc, nghe như thế nào giống gừng a. Hắn tiếp nhận một củ, cắt ra, một cổ hương vị quen thuộc bay vào mũi. Là gừng! Cho dù thay đổi bộ dáng nhưng bản chất vẫn là gừng. Lâm Mộc cao hứng cực kỳ, hôm nay thu hoạch thật nhiều. Hiện tại có cây hành với gừng, cái gì khác cũng có thể chờ mong.

“Phil, chúng ta đi lấy nhiều thứ.. Lát cầu trở về. Ha ha, bữa trưa hôm nay chúng ta có thể ăn ngon”

“Lát cầu có rất nhiều, chính là lấy về không quá phương tiện.” Phil nhìn hai tay Ryland tràn đầy có chút phát sầu.

Lâm Mộc nhìn một đồng bên chân mình, đúng là rất phiền toái, “Những cái này để Ryland cầm, lát cầu chúng ta ôm đi.”

“Ân.”

Cho nên hiện tại Ryland liền thành cái dạng này, trên cổ treo rau dại, trong ngực ôm cây hành cùng trứng, hơn nữa còn có thảo dược của Phil.

Bộ dáng buồn cười chọc cho hai người cười không ngừng.

Khi quay về Lâm Mộc còn hái một ít ngọt ngào quả, thắng lợi trở về!

[1] Tên một cây cỏ, hoa màu trắng, khi còn non ăn được, dùng làm thuốc giảm nhiệt, lợi tiểu, cầm máu.

[2]Khu hàn; khu = đuối, xua, lừa; hàn: lạnh => xua tan cái lạnh

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Muối!

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc trở về trước hết nhìn tiến trình làm phòng ở, nhìn thấy tường đá chỉnh tề, không thể không bội phục năng lực động thủ của thú nhân. Bởi vì có ít người, trừ bỏ mỗi ngày phải có hai thú nhân ra ngoài săn thú còn lại các thú nhân này đều tại kiến phòng ở (ngoại trừ Casso còn chưa biến hóa).

Mười mấy thú nhân, mỗi người đều vội ướt đầm mồ hôi, Lâm Mộc nấu nước xong, cho thêm chút muối, sau đó cùng với Phil đưa cho bọn họ.

Lâm Mộc nhìn chén nước trong tay mình, lại nhìn Patrick đang đập tảng đá, hướng hắn đi tới.

Chén gỗ quá lớn, hai tay Lâm Mộc đều phải ôm, hắn dùng thân thể huých Patrick, nhỏ giọng nói: “Uống nước.”

“Ân.” Patrick cười, bất quá động tác đập đá không có chút ý tứ dừng lại.

“Người... Rốt cuộc uống hay không uống a.” Âm thanh của Lâm Mộc càng nhỏ.

“Uống.” Lại vẫn cứ đứng ở đó nhìn Lâm Mộc cười, không có chút ý tứ động thủ.

Ở bên cạnh bọn họ uống nước, Carl cố ý lớn tiếng cùng Khoa Ân bên cạnh nói: “Khoa Ân, nước này rõ ràng là thêm muối vì cái gì ta uống lại cảm thấy chua a, ha ha ha.”

Carl nói làm cho Lâm Mộc muốn cắn răng.

“Ân, là rất chua.”

Khoa Ân nói không cảm xúc khiến cho Lâm Mộc muốn cắn hân.

“Hắc hắc, Lâm Mộc, người như thế nào liền không hiểu được a, lão đại muốn người uy hân đó. Ha ha ha...” các thú nhân bên cạnh đồng thời cười vang.

Lâm Mộc rất xấu hổ, hai người nam sao thành đối tượng bị trêu chọc rồi, trường hợp này sao quen thuộc thế, nhân vật chính không phải là nam nữ tràn ngập JQ sao? Nhìn Patrick cao lớn, cơ bắp trắng kiện, mình là thiếu nữ nhất gan xấu hổ ư? Cho nên Lâm Mộc thẹn quá thành giận, cầm chén hung hăng mà đặt ở trong tay Patrick, “Thích thì uống, hừ!” sau đó chạy.

Sau lưng truyền đến tiếng trảng cười to, Lâm Mộc vừa chạy miệng vừa lẩm bầm “Đáng giận Patrick. Hôn đản.” Chạy một hơi đến bờ suối.

Dòng suối nhỏ này chảy ngang qua sơn cốc, mà địa phương hiện tại của bọn họ, phía sau đúng là rừng cây nơi có phòng ở của bọn họ

“Lâm Mộc người làm sao vậy?” Phil nhìn Lâm Mộc thở hồng hển đã chạy tới, trên mặt đỏ bừng, làn da của Lâm Mộc non mịn trắng nõn, trong suốt lộ ra một tia phấn hồng, Phil cảm thấy nhìn rất tốt.

Lâm Mộc ngồi xổm xuống, cầm lấy rau dại ở một bên, “Không có gì. Chúng ta mau rửa sạch đồ ăn, bọn họ làm việc tiêu hao sức lớn, hơn nữa hôm nay có thêm đồ ăn, đủ một chúng ta.”

“Ừ, các thú nhân tôi có thể ăn, hoàn hảo chúng ta không cần giúp bọn hân thịt nướng. Bất quá, Lâm Mộc, giống cái ở bộ lạc chúng ta không làm cơm, các thú nhân luyện tiệc. Patrick như thế nào bỏ được cho người nấu cơm?”

Nhiệt độ trên mặt Lâm Mộc vừa hạ xuống liền nóng lại, miệng than thở: “Quan gì tới hân.”

“Lâm Mộc không phải là giống cái của Patrick sao? Như thế nào không có quan hệ với hân?” Phil nghi hoặc, đột nhiên nghĩ tới điều gì, mở to mắt to hỏi

“Lâm Mộc có phải thẹn thùng hay không nha.” Không thể không nói Phil người chân tướng.

“Ta nào có thẹn thùng, hơn nữa ta mới không phải là giống cái của Patrick đâu, ở nơi đó của chúng ta, ta là giống đực. Ta là nam, ta thật là nam.”

“Lâm Mộc, người đừng kích động, ta biết người là nam, ta cũng vậy nam a. Bất quá người là giống đực?” Phil trong mắt tràn ngập hoài nghi, “Lâm Mộc, người rõ ràng là giống cái a, chẳng lẽ Lâm Mộc có thể hóa thú?”

“Sẽ không.” Lâm Mộc buồn bực cúi đầu tẩy đồ ăn, hân không rõ, ở nơi này biểu đạt mình là nam nhân sao mà khó như vậy?

“Oa, Lâm Mộc! Chẳng lẽ là Patrick cường bách người.”

Phil đột nhiên lớn tiếng nói chuyện, Lâm Mộc bị hoảng sợ, “Phil đang nói cái gì, cường bách cái gì a?”

“Người nói người không phải là giống cái của Patrick, vậy vì sao người ngủ cùng với hân, nhất định là hân cường bách người đúng không?” Phil thực nhỏ giọng nói.

Nhìn bộ dáng thảo luận chuyện cơ mật của Phil thật không biết nói gì, nhưng cũng thực nhỏ giọng nói với hân: “Không giống như người nghĩ. Tuy rằng lúc đầu là bị bắt, nhưng... Dù sao không giống như người nghĩ.”

“Không giống?”

Lâm Mộc cúi đầu không nhìn hân, “Không phải người cùng Ryland chưa cử hành nghi thức cũng ngủ cùng nhau đó? Hơn nữa ta cùng Patrick lại không có làm cái gì.”

“Ta cùng Ryland cũng không làm cái gì.” Phil vội vàng biểu thị trong sạch, ý thức được thanh âm của mình có chút lớn, vội vàng đỏ mặt nhỏ giọng nói, “Ân... Ta cùng Ryland muốn trở thành bạn lữ, người cùng Patrick cũng nhất dạng sao?”

Lâm Mộc trầm mặc, ngẫm lại thế giới này không có nữ nhân, chính hân chẳng lẽ đã định trước phải cùng nam nhân ư? Ngẫm lại nếu người kia là Patrick, tựa hồ không như vậy không thể tiếp thu. Lắc lắc đầu, “Sao có thể nghĩ tới việc đó, sao lại biến thành tiếp nhận ời.” Lâm Mộc không muốn suy nghĩ tới, dù sao bây giờ hân không nghĩ tới phải gả... Phi phi, tìm cá nhân kết làm bạn lữ, lúc khác nói sau

“Lâm Mộc?”

“Cái gì?” Lâm Mộc ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Phil.

Phil chỉ vào tay hắn, “Ngươi bức hết là rồi.”

Nhìn thức ăn trong tay, Lâm Mộc không ý tứ cười cười, hắn chỉ đi vào cội thân tiên có chút xú thôi mà đã như vậy rồi, Lâm Mộc nhìn nhánh cây trong tay mình. Thuận tay tiếp được bạch cầu chạy tới, Lâm Mộc cảm thán số lần Cầu Cầu tập kích nhiều, phản ứng của hắn cũng tăng lên a, đều nhanh trở thành động tác tiềm thức.

“Không phải cùng Casso đi tìm Mischa sao? Sao trở về một mình rồi.” Lâm Mộc vừa hã âm thanh, liền truyền đến âm thanh của Mischa.

“Cầu Cầu, Cầu Cầu, ngươi chạy cái gì a?” Mischa hướng bên này đã chạy tới, bắt quá Casso so với nó càng nhanh.

Nhìn động tác rõ ràng an ủi của Casso, Lâm Mộc buồn cười nhìn Mischa thờ hớn hên: “Ngươi lại khi dễ Cầu Cầu?” Cũng không biết vì cái gì mà Mischa thích Cầu Cầu, rõ ràng không là thực thích nó sao, chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết thương nhiều thì càng thích khi dễ hắn sao? Lâm Mộc vì ý tưởng của chính mình mà hắc tuyến.

“Ta nào có khi dễ nó a, ta chỉ là muốn uy nó uống nước mà thôi, là thật.” Nói xong còn lắc cái chai trong tay mình. Đây vốn là bình plastic của Lâm Mộc, Mischa thực thích cho nên Lâm Mộc liền đưa cho nó.

Lâm Mộc nhìn nước trong bình, đúng là không nhìn ra cái gì, bắt quá Mischa tình quái như vậy, hắn tin tưởng bên trong nhất định có vấn đề, nhưng Lâm Mộc không muốn cùng tiểu hài tử chấp nhặt.

Lâm Mộc an ủi sờ sờ đầu Cầu Cầu, Casso cũng an ủi liếm liếm Cầu Cầu.

“Cầu Cầu đừng thương tâm, chủ nhân của ngươi không giúp ngươi, ta giúp ngươi. Như vậy đi, chúng ta về sau không chơi với Mischa.”

Móng vuốt màu trắng để trên mặt Casso, bắt quá nhưng không có giống dĩ vãng đau đớn, Casso thỏa mãn.

Mischa cũng không hao ý tứ, nó chỉ là muốn cùng Cầu Cầu đùa giỡn, không có ý định khi dễ nó. Cho nên Mischa quyết định vì hành vi của mình nhận sai, tuy rằng thực không tha, nó vẫn lấy ra bảo bối mà nó vừa mới phát hiện.

“Cầu Cầu cho ngươi cái này, có thể cho Lâm Mộc đục lỗ đeo lên cho ngươi, đồ vật xinh đẹp như vậy thật không lẽ cho ngươi.”

Cầu Cầu không có động tác gì, Casso cũng không khách khí, lập tức dùng miệng ngậm cắp cho Cầu Cầu.

“Phi phi...” Đầu lưỡi Casso vừa đụng tới vật kia liền lập tức phun ra, “Cái gì vậy, khó chịu.”

Lâm Mộc kinh ngạc nhìn khối kết tinh bị vứt kia, giống như thủy tinh, nhưng Lâm Mộc cảm thấy đây nhất định không phải thủy tinh, bởi vì rất quen thuộc.

“Casso, sao ngươi ném bảo bối của ta xuống đất?” Mischa nói xong muốn nhặt lên, Lâm Mộc lại nhặt trước nó.

Mischa nghi hoặc nhìn Lâm Mộc.

Lâm Mộc dùng móng tay hoa xuống ít bột phấn, nghiệm chứng liếm một ít, mặn!

” Mischa, ngươi tìm được cái này ở đâu?” Lâm Mộc bắt lấy cánh tay Mischa hỏi, thanh âm tràn ngập kinh hi.

Mischa cảm thấy ánh mắt Lâm Mộc sáng dọa người,默默 nói: “Là... Là tại căn cứ bí mật của ta phát hiện thấy.”

“Mau dẫn ta đi.” Khối muối kết tinh lớn như vậy, muối ở nơi đó chắc không ít.

Mischa có chút không tình nguyện, đó là căn cứ bí mật của nó, là chính nó phát hiện. Nó không nghĩ mang người khác đi.

Lâm Mộc nhìn ra Mischa không tình nguyện, hắn cầm khối kết tinh kia hỏi: “Ngươi có biết đây là cái gì sao?”

Phil cũng rất ngạc nhiên đồ vật trong tay Lâm Mộc là cái gì, thế nhưng nhượng Lâm Mộc kích động như vậy, hắn cẩn thận nhìn một chút, cảm giác rất quen thuộc, chẳng phải là: “Muối?! Lâm Mộc, đó là muối sao?”

“Ừ!” Lâm Mộc cười không thấy mắt, rốt cục tìm được muối, muốn lập tức nhìn mới được.

“Muối?” Mischa có chút không dám tin tưởng, bảo bối xinh đẹp như vậy lại là muối mà mọi người cần nhất. Đừng trách Mischa nhìn đoán không ra, trước khi Lâm Mộc đến nó chưa có ăn muối a-xít, mà khi Lâm Mộc tới đây hắn chỉ cho thêm chút bột muối mà thôi, tự nhiên không kết tinh này là muối mà bọn họ tâm tâm niệm niệm.

“Ta đây liền mang ngươi đi!” Nếu kia là muối, bọn họ liền cũng có muối, không cần sinh hoạt ăn tươi, mỗi ngày đều có thể ăn đồ ăn mặn mặn, ngày như thế này thực hạnh phúc.

Lâm Mộc cùng Phil bọn họ đi theo Mischa, đi rồi một đoạn đường quanh co mới tới được căn cứ bí mật.

Nhìn cửa son động dị thường bí mật, Lâm Mộc có chút không dám tin tưởng hỏi Mischa, “Sao ngươi phát hiện được nơi này.” Lộ trình quanh co như vậy, son động lại bí mật như vậy, Lâm Mộc không có đi liền không tìm ra.

Mischa đắc ý giơ lên cằm nhỏ của mình, “Hắc hắc, đó là bởi vì ta lợi hại a.” Nghĩ đến muối là mình tìm được, tự hào a, “Theo ta vào đi thôi.” Nói xong ngẩng đầu ưỡn ngực dẫn mọi người đi vào.

Cầu Cầu cùng Casso ở một bên tò mò đã sớm chờ không kiên nhẫn, nghe được Mischa nói đi vào, hai tiểu tử liền nhanh chóng chạy vào, chỉ để lại thân ảnh.

Mischa thấy hai người bọn họ chạy nhanh vào, cũng không sĩ diện, hô lớn đuổi theo, “Chờ ta một chút, nơi này chính là ta phát hiện. Hai người các ngươi.” Mà sau đó Phil cùng Lâm Mộc thì chậm rãi đi tới.

Xem ra động này rất sâu, trong son động không giống suy nghĩ của bọn họ tối đen, ngược lại sang nhu hòa, mà đây không phải là ánh mặt trời từ khe hở chiếu vào, mà là từ vách núi sang lên.

“Thật khá, Lâm Mộc, ta không có nhìn lầm đi, thạch bích tự sáng lên.”

Lâm Mộc vuốt thạch bích trả lời Phil, “Ngươi không có nhìn lầm, chính là thạch bích tự sáng lên.”

Lâm Mộc tinh tế quan sát thạch bích, không phải thạch bích nào cũng phát sáng, chỉ có loại thạch bích bên ngoài có một trảng màu trắng, Lâm Mộc không biết đây là cái gì, hần dùng dao tùy thân mang theo nạy khối nhỏ. Cầm ở trong tay, giống hần nghĩ nhất dạng, thạch bích trong tay hần tán ra ánh sáng trắng nhu hòa.

“Thật thần kỳ a, thạch bích tự sáng lên. Lâm Mộc ngươi biết tại sao không?”

Lâm Mộc hắc hắc cười, cười có chút gian trá, “Ta không biết vì cái gì tự sang lên, nhưng ta biết chúng ta có đèn, đèn thuần tự nhiên a. Có thể làm thành đèn pin a.” Tìm được vật chiếu sáng thiên nhiên làm cho Lâm Mộc hưng phấn không thôi, trong lòng ảo tưởng sau khi kiến tạo xong phòng ở thì sử dụng những thạch bích này như thế nào, một bên hướng mục đích của chính mình mà đi đến. Đèn chính là đồ vật dệt hoa trên gấm, muối đó mới là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Theo âm thanh của bọn Mischa, hai đi đi quẹo quanh liền nhìn thấy mục đích tới đây. Bọn họ vì hình ảnh vào mắt mà kinh ngạc. Đây là một son động rất lớn, động chính giữa có bán kính ba thước là một thủy đầm, mà làm bọn họ kinh ngạc chính là, ánh sang nhu hòa có thể thấy được trên “mặt băng”, toàn bộ mặt đất trong son động đều là loại “băng” thật dày này. Lâm Mộc không biết nguyên nhân nào tạo nên hoàn cảnh như vậy, nhưng đây không phải là vấn đề hần muốn suy xét.

“Muối, những thứ này đều là muối!” Lâm Mộc cảm thấy chính mình giờ khắc này rất muốn khóc, đây là những du thú, những du thú trong lòng cảm thấy thần thú không có vứt bỏ bọn họ vết thương. Lâm Mộc đôi mắt hồng hồng cười đối Phil nói: “Chúng ta cũng có muối, cuộc sống của chúng ta sẽ rất tốt.”

“Ta nghĩ tin tưởng ngươi.” Phil không biết vì cái gì mà Lâm Mộc có phản ứng lớn như vậy, hần biết những thú nhân thiếu muối, hần biết bộ lạc sở hữu cũng không cho du thú lấy muối. Hần chỉ biết là muối là cần thiết, nhưng cũng không biết muối có ý nghĩ như thế nào với thú nhân.

Mischa đang đùa thấy bọn họ đến đây, “Lâm Mộc, Phil, mau đến xem, ta chính là ở trong này tìm được muối.”

Lâm Mộc bình phục một chút tâm tình, đi đến bờ hồ, hần nhìn hồ nước, trong suốt thấy đáy, “Chẳng lẽ cái này là diêm tuyến?” Lâm Mộc nghĩ đến ở thế giới kia có biển chết, bởi vì nguyên nhân mật độ rất lớn, người ở trong nước cũng sẽ không chìm xuống.

Hần suy nghĩ một chút, bắt tay ném tảng đá xuống.

“Oa, tảng đá thế nhưng không có chìm xuống.” Mischa ngạc nhiên hô.

Theo “Bùm” một tiếng, Casso nhảy vào trong hồ. Nó lập tức cảm thấy hồ nước kỳ quái, trong nước có một cỗ lực lượng nâng nó lên không cho nó chìm xuống, cho nên nó cao hứng lật thân mình, ngửa bụng bơi.

Casso cao hứng kêu to, “Nơi này thật tốt chơi! Ta không có chìm xuống, ha ha, ta tại bơi.” Đáng tiếc không có phiên dịch.

Lâm Mộc cười dùng tay đẩy một chút trong hồ nước, Casso thân mình liền lắc lắc.

“Thật tốt chơi, ta cũng muốn đi xuống.” Mischa nhìn bộ dáng thoải mái của Casso như vậy, cũng muốn đi xuống chơi.

Lâm Mộc ngăn cản nói: “Hiện tại coi như xong, ngươi nếu đi xuống, sau khi đi ra phải tắm rửa. Cũng sắp giữa trưa, chúng ta vẫn nhanh chóng trở về.”

Lâm Mộc vừa muốn đứng dậy chợt nghe đến Casso tiếng kêu thảm thiết, nguyên lai Cầu Cầu thấy Casso đùa vui vẻ, liền giống một cái đạn pháo màu trắng nện ở trên bụng Casso, đau đến Casso ô ô kêu.

“Ha ha ha ha...” Trong son động tràn đầy tiếng cười khoan khoái. Tuy rằng đem mình khoái hoạt thành lập trên sự đau khổ của người khác thực không phúc hậu, nhưng ai nhường hai người bọn họ như vậy đâu. Bất quá nghĩ đến bọn họ một cái nguyện đánh một cái nguyện kẻ, Lâm Mộc đã cảm thấy sinh hoạt tốt vô hạn, chuyện vui cũng không thiếu a.

Dùng dao nhỏ ở bên bờ hồ cạy hai khối, lúc đi ra nhìn cẩn thận cửa động, tuy rằng nhìn rất bí mật, Lâm Mộc vẫn là quyết định cùng Patrick nghĩ một biện pháp tốt, miễn cho bị ngoại nhân đoạt đi.

Mắt nhìn phía sau sơn động, nghĩ đến Mischa ở một nơi bí mật xông loạn, hắn nghiêm túc nhìn Mischa, “Mischa, tuy rằng ngươi phát hiện muối là một việc thật cao hứng, nhưng ta hy vọng ngươi về sau đừng một người đi lung tung. Nếu gặp được nguy hiểm liền phiên toái, nhớ rõ, về sau nếu đi chơi, nhất định phải có người cùng.”

“Ta đã biết. Về sau sẽ không.” Mischa biết Lâm Mộc là vì tốt cho nó, gật đầu đáp ứng.

Lâm Mộc vuốt đầu Mischa, “Phải nghe lời mới được, ngươi mà bị thương, Khắc Đặc sẽ thương tâm.”

[1] JQ: Gian tình

[2] Thú nhân: chỉ toàn bộ thú nhân kể cả giống đực giống cái, cả lớn lẫn bé

[3] Diêm tuyên: [yánquán] suối nước muối, suối nước khoáng có chứa một hàm lượng muối lớn, là nguyên liệu chính để làm muối ăn

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17

Tác giả: Từ Sắc Kinh Cức

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc trở lại chỗ ở, nói với Casso sẽ làm gà cho nó ăn, cũng chính là con gà trong lòng Lâm Mộc, sau đó chạy đi đến chỗ làm phòng ở tìm Patrick.

Đến địa phương kiến tạo phòng ở, Lâm Mộc lập tức tìm thấy thân ảnh Patrick, hắn chạy nhanh tới, trong lòng sốt ruột cho y biết.

“Patrick, Patrick!” Lâm Mộc chạy nhanh tới trước mặt y, bởi vì chạy rất nhanh thiếu chút nữa té xuống, may mắn Patrick dùng tay đỡ hắn.

Patrick thấy người không chú ý bản thân, không khỏi nhú mày, nghiêm túc nói: “Về sau đừng chạy nhanh như vậy, té bị thương thì làm như thế nào.”

Lâm Mộc không ý tứ cười cười, “Không phải hôm nay ta cao hứng sao?” Lâm Mộc nói xong xuất khối muối như hiện vật quý, “Nhìn, đây là cái gì?”

Patrick nghi hoặc tiếp nhận khối muối trong tay Lâm Mộc, xuyên thấu qua ánh mặt trời, Patrick cảm thấy thứ này trong suốt thuần túy, “Àn, rất xinh đẹp.” Hắn biết giống cái đều thích đồ vật có chút xinh đẹp nhưng lại không làm gì được, cho dù là như thế Patrick cũng muốn tỏ vẻ duy trì.

“Ai kêu ngươi nói nó đẹp” nói xong hắn dùng tay cào ra chút bột muối, “Ngươi ném thử chút.” Lâm Mộc tuyệt đối là cao hứng nên đầu óc đều rút, phản xạ cũng bị biến cong, không phải như thế sao lại làm ra hành động khiêu khích như vậy.

Patrick sùng sột một chút, nhìn Lâm Mộc trong mắt tràn đầy chờ mong, trong lòng nhịn không được thở dài, nhưng cũng thập phần cao hứng, ít nhất y biết y ở trong lòng Lâm Mộc có chỗ đứng.

Y nắm chặt tay Lâm Mộc, đưa ngón tay hắn ngâm ở trong miệng. Khi ngón tay truyền đến ấm áp thì Lâm Mộc rút cục kịp phản ứng, hắn muốn rút tay về, hắn rõ ràng cảm thấy xung quanh truyền đến ánh mắt ái muội. Lâm Mộc mặt đỏ như xuất huyết, đầu như thế nào rút đâu, rất đặc ý vênh vào!

Đáng tiếc không thu tay lại được, Lâm Mộc nóng nảy, xung quanh vang lên tiếng cười.

“Patrick, mau buông tay.”

Patrick giống như mới vừa kịp phản ứng, y về mặt kích động bắt lấy cánh tay Lâm Mộc: “Mộc Mộc, đây là...”

“Muối, đây là muối.”

“Ồ đâu tìm được, có bao nhiêu, ngươi làm sao tìm được! Ngươi...”

Nhìn thấy Patrick dĩ vãng đậm mạc lại kích động như vậy Lâm Mộc thật có điểm không thích ứng: “Patrick, bình tĩnh, bình tĩnh. Ngươi bình tĩnh một

chút, ta chậm rãi nói cho ngươi biết.”

Lâm Mộc đem Patrick kéo đến dưới tàng cây, Patrick không hổ là Patrick, rất nhanh lại khôi phục lại bộ dáng trầm ổn của ngày xưa. Ở dưới tàng cây ổn định chờ Lâm Mộc nói. Nếu đã có kết quả, y tự nhiên không cần lại vì quá trình mà sốt ruột.

Lâm Mộc kĩ càng giảng giải làm sao bọn họ tìm được diêm tuyến kia với Patrick, hình dáng sơn động tràn đầy muối kia, còn hoa chân múa tay kích động vui sướng nói về những thạch bích tự phát sáng.

Patrick mỉm cười nhìn nhân nhi trước mắt sức sống bắn ra bốn phía, đem hắn kéo đến trong ngực, gác đầu lên vai hắn, thanh âm trầm thấp nói ra ý tưởng chân thật nhất của mình: “Có ngươi thật tốt.” Có ngươi thật tốt, thật tốt.

Lâm Mộc có thể hiểu được tâm tình của Patrick, tựa như... Tựa như ca ca kia tự nói với hắn y cũng không có hận hắn như vậy, đó là một loại tâm lý giải thoát. Hiện tại có muối, Patrick thật yên tâm buông gánh nặng, nhưng chính hắn... Lâm Mộc không biết vì cái gì lại để ý sự tình của Lâm Vũ như vậy, có lẽ là bởi vì mười mấy năm kia chính hắn vẫn luôn cho rằng lần duy nhất đối trả đó, làm hắn vô pháp tiếp thu; có lẽ trong mười mấy năm kia, chính hắn rất lạnh, mà cho hắn ngọn lửa ấm áp lại là giả; Lâm Mộc lo lắng, mười mấy năm kia có phải cũng không thật hay không? Ngẫm lại chính hắn hiện tại, đơn thuần khoái hoạt, đúng vậy, mười mấy năm kia đúng thật là giả.

Ôm ấp của Patrick trước sau đều làm cho hắn cảm thấy ấm áp, Lâm Mộc có đôi khi sẽ nghĩ, nếu như hắn không có gặp được Patrick, nếu hắn gặp được người khác, chính hắn có đơn giản khoái hoạt như vậy không? Lâm Mộc biết giống cái trên thế giới này trân quý, cho nên nếu hắn gặp được chính là bộ lạc thú nhân khác, hắn vẫn như cũ có thể sống thực tốt. Nhưng hắn cũng rõ ràng, bọn họ cần hắn, cho nên hắn mới có thể sống khoái hoạt. Mà Patrick... Lâm Mộc ôm lấy y, “Có ngươi cũng thật tốt.”

Lâm Mộc tâm tình khoái trá xử lý con gà mà Casso bắt, tuy rằng con gà này còn lớn hơn Casso một vòng, nhưng làm phi lang tiểu tử kia bắt lại không tổn sức chút nào.

Lâm Mộc sờ sờ Casso đi theo bên cạnh, cười cợt vũ nói: “Casso làm không tồi, cho nên ta quyết định, hai con gà này đều thuộc về Casso. Chúng ta chỉ ăn canh.”

“Không cần, tuy rằng đó là ta bắt, nhưng muốn mọi người cùng nhau ăn.”

Lâm Mộc tuy rằng không biết Casso đang nói cái gì nhưng có thể từ vẻ mặt của nó nhìn được, “Ha ha, tiểu tử kia, đã làm canh gà thì không thể ăn. Kia, có muốn ăn hay không a.”

Casso nghĩ nghĩ, Lâm Mộc làm gì đó sẽ không thể ăn sao?”Ta muốn ăn, đó là do ta bắt, nhất định ăn thật ngon.”

“Lâm Mộc, gà đã xử lý xong, kế tiếp nên làm như thế nào.” Âm thanh của Phil truyền đến. Lâm Mộc vỗ vỗ đầu Casso, “Nhớ rõ về sau cẩn thận nhìn Mischa, gà hôm nay là thưởng cho ngươi.”

Nồi nấu com của Lâm Mộc được tạo ở bên bờ dòng suối nhỏ, ở trong rừng nhỏ lửa cảm thấy không an toàn. Phiến rừng kia là che dấu phòng ỡ, Lâm Mộc cũng không muốn đốt hết nó.

“Phil, ngươi tức nhiều chút... lạt cầu (trong lòng vẫn là cảm thấy kêu gào thoải mái), dùng sẽ tương đối nhiều.”

“Ân.” Phil dùng chiếc đũa làm bằng trúc nhanh chóng tước vỏ, động tác rất giống. Lâm Mộc nhìn thực vừa lòng, Phil tuyệt đối là trợ thủ đắc lực, học nấu com cái gì cũng đều rất nhanh, cho hắn giảm bớt không ít áp lực.

Nhìn hai con gà trên mặt đá, nếu chuẩn bị làm canh, Lâm Mộc liền quyết định không động dao, trực tiếp cho cả con vào nồi cùng với hành và gừng, sau đó chỉ cần ninh là được. Nhìn cái nồi có thể tích to như ao nhỏ, từ khi bọn họ ý thức được tầm quan trọng của nồi đá về sau, chế tạo nồi đá với thể tích luôn gia tăng. Sức ăn của thú nhân luôn lớn.

Hai nồi đá lớn nhất, một cái nấu canh gà, một cái khác dùng để sao thịt. Lúc trước Lâm Mộc tuyệt đối không dùng nồi đá để mà sao thịt, dù sao năng lực hữu hạn, trở mình còn khó khăn chứ nói gì sao thịt. Bất quá hiện tại có Ryland giúp đỡ tự nhiên không thành vấn đề, hắn hiện tại chỉ cần thêm gia vị cùng nói chuyện là được, thật thoải mái. Đồ ăn trong hai cái nồi đá tự nhiên không đủ để những cái dạ dày vương đó ăn, bọn họ còn tự nướng đồ ăn nữa, nếu không chỉ cả nấu ăn cũng đủ để làm hắn cùng Phil mệt chết.

Chuẩn bị xong hết thực vật cho các thú nhân, kế tiếp tự nhiên là phần ăn của Lâm Mộc cùng Phil bọn họ. Khẩu vị của Mischa và Phil bọn họ khác với thú nhân, bọn họ càng thích ăn rau xanh, Lâm Mộc cũng vậy. Cho nên khẩu phần tiêu tảo xuất hiện các thú nhân là lý giải, giống cái được hưởng thụ đặc biệt là điều hiển nhiên, giống cái làm cái gì cũng đều được, cho nên mới nói tất cả các thú nhân này đều có tiềm lực thế nô vô hạn. Bọn họ cũng không phải là thú nhân được đãi ngộ đặc biệt —— Patrick (về phần Casso đi theo Lâm Mộc muốn ăn muốn uống, các thú nhân nhất trí cho rằng Casso kia là tiểu nhóc con còn chưa biến hóa không tính). Hâm mộ, ghen tỵ, vô dụng, ai biểu gia chủ trừ là Lâm Mộc. Lâm Mộc làm đồ ăn ngon có thể thiếu phần của Patrick sao? Ngươi hỏi Phil, Ryland? Người ta chỉ có thể ăn của chính mình. Ngươi hỏi vì cái gì? Ai khiến người nhà Phil phản xạ hình cung không có lớn như Lâm Mộc.

Lâm Mộc kiểm tra thu hoạch của mình, năm quả trứng. Nghĩ nghĩ, canh trứng là phải, trứng gà xào cũng muốn, có gừng cùng hành, sẽ làm một món ăn mát cùng với rau đại. Cũng làm một món canh thịt, ân, nhìn tại công lao vất vả của các thú nhân, Lâm Mộc quyết định làm nồi canh thịt lớn, mỗi người đều có phần.

Sắp tới giờ ăn cơm, chính xác là nói canh gà, canh thịt của Lâm Mộc phiêu tán làm bọn họ vô pháp chống cự sự hấp dẫn của mùi vị, các thú nhân quyết

định làm cho lão đại hạ lệnh ăn cơm, Patrick nhìn bộ dáng bọn họ một đám gấp không thể chờ, tuy rằng vẫn như cũ một bộ biểu tình đăm đăm, trong lòng lại cảm thấy buồn cười. Xem bộ dáng nghênh cổ nhìn của bọn họ, Patrick quyết đoán làm cho bọn họ đi, kỳ thật hắn cũng muốn xem hôm nay Lâm Mộc làm cái gì, cho nên đi theo.

Tuy rằng các thú nhân đều muốn nhanh chóng đoạt thức ăn, nhưng vẫn chịu đựng ở bên suối rửa mặt rửa tay, không có biện pháp đây là Lâm Mộc quy định. Bệnh tòng khẩu nhập bọn họ không rõ, nhưng yêu cầu của giống cái nếu dưới tình huống bọn họ chịu được thì vẫn tuân thủ.

Lâm Mộc nhìn canh gà đã muốn biến thành màu trắng sữa, đối với các thú nhân kết thúc công việc chuẩn bị ăn cơm nói: “Các người uống canh gà trước, bất quá thịt gà đều là của Casso, đó là đáp ứng thưởng cho nó, các người không thể ăn a.” Lâm Mộc cười mỉm cùng bọn họ nói.

Tất cả mọi người tiểu a a đáp ứng, bọn họ cũng sẽ không đoạt đồ ăn cùng tiểu hài tử.

Các thú nhân vừa mới ăn, Carl và Khoa Ân đi ra ngoài sân thú cũng trở về đến đây.

Lâm Mộc người chỉ huy Carl bọn họ cắt kỹ con mồi, bọn họ cũng đã quen việc ở bên ngoài đem con mồi xử lý tốt mới mang về, “Về thực đúng lúc a. Bọn họ đang muốn đốt nướng đâu.”

Nhún nhún cái mũi, “Oa, Lâm Mộc, người làm cái gì, thơm quá a.” Carl ngửi mùi trong không khí, say mê.

“Ha ha, Carl thúc thúc, đó là canh gà, uống rất ngon. Người nhanh đoạt đi, không thôi sẽ không có.” Mischa một bên bụng chén nhỏ của mình uống một bên cười hi hi cùng Carl nói giỡn.

Carl vừa nghe nói nếu không đoạt liền hết, lại nhìn thấy bát đưa tới. Khoa Ân cười đưa cho hắn, “Sớm giúp người đoạt rồi.”

Lâm Mộc nhìn Carl bởi vì hành động của Khoa Ân thậm chí có một ít ngượng ngùng, thiệt hay giả, Carl còn sẽ thẹn thùng? Tình huống nào? Lâm Mộc muốn hỏi lại bị Patricia đánh gãy.

“Hôm nay người chuẩn bị món mới nào?” Patrick rửa sạch mặt, sợi tóc dính vào khuôn mặt cương nghị anh tuấn có lực hấp dẫn nói không lên lời.

Lâm Mộc che dấu rừ ánh mắt xuống, cầm lấy một cái bát đặt ở bên “Cái này cho người.” Lâm Mộc trước đó lưu cho y, nhưng Patrick tranh đoạt, Lâm Mộc vô pháp tưởng tượng.

“Ta còn muốn xào rau.” Nói xong hướng bếp đi đến, Patrick tự nhiên đi theo sau.

Đem chén gỗ cắt kỹ, “Ta giúp người nhóm lửa.”

“Hào. Người trước tiên đem nồi đá đốt nóng lên.” Hắn nói xong cầm chén gỗ ở bên cạnh, bên trong là nước của ngọt ngào quả chưa chín, Lâm Mộc thử, chua làm hắn cau mày, bất quá làm giảm chua cũng thích hợp. Hắn cho một ít vào nồi canh thịt, sợ bọn họ không thích hương vị này, cho nên không cho nhiều.

Nhìn một ít thú nhân đã chịu không nổi tự động thủ nướng thịt. Còn có người làm thịt chiên, dùng miếng phiến đá mỏng của Lâm Mộc, ở trên quét một tầng dầu, nóng là có thể chiên. Dầu tự nhiên là mỡ động vật, là ngày hôm qua Lâm Mộc làm, xào rau, là thịt chiên đều phải dùng.

Lâm Mộc nhượng Ryland đem một cái chén gỗ lớn cầm đi, “Người đem nước gừng này đưa cho bọn họ. Còn có muối.” Muối đã được hắn nghiền nát.

Nói xong đối với Phil đang nướng thịt bên cạnh nói: “Thịt nướng của chúng ta cũng cho thêm chút nước gừng cùng ngọt ngào quả.”

“Ân, ngọt ngào, Mischa nhất định thích.”

Lâm Mộc nhìn thoáng qua Mischa đang cùng Casso đùa giỡn, tuy rằng Mischa không có biểu hiện ra ngoài, nhưng hắn biết đứa bé này rất nhớ phụ thân của nó. Không biết bọn họ khi nào thì trở về.

Giữa trưa mọi người đều ăn thực đã miệng, tràn ngập nhiệt huyết, các thú nhân lại tỉnh cảm mãnh liệt đi kiến phòng ở. Về phần việc phát hiện muối, Patrick quyết định buổi tối hãy công bố.

Buổi tối, Lâm Mộc nằm ở trong ngực Patrick, nghĩ đến việc Patrick nói cho bọn họ biết, bọn hắn phát hiện muối, bọn họ có được một cái diêm tuyên, bọn họ không cần lo lắng về muối, các thú nhân này phát ra kích động gầm rú, cái loại hưng phấn phát ra từ nội tâm, cho dù hiện tại hắn cảm thấy bọn họ gầm rú giống như còn tại bên tai.

Ban đêm khó ngủ, các thú nhân quá mức hưng phấn quyết định không ngủ chạy đi kiến phòng ở. Duy nhất thực trấn tĩnh hẳn là cũng chỉ có Patrick hiện đang ôm mình đi ngủ.

Nhìn người trước mắt ngủ say, y chưa từng giống như vậy giờ ngủ say, hắn biết cho dù trong mộng, y vẫn như cũ mà lo lắng về cuộc sống.

Ngón tay nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt Patrick, Patrick người như vậy, vô luận để ở nơi nào cũng đều chói mắt, mà nam nhân xuất sắc như vậy đang theo đuổi mình. Lâm Mộc đột nhiên nở nụ cười, cười rất vui vẻ. Sau đó thỏa mãn nhắm mắt lại ngủ. Ngày mai còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành.

[1] Phi lang: phi = bay; lang = sói, lang => phi lang = sói biết bay

[2] Sao: xào, rang

[3] Tiểu táo: tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo.

[4] Thê nô: thê = vợ (vợ cả); nô: nô dịch, nô lệ => thê nô = là nô dịch cho vợ =]]]]]]

[5] Bệnh tông khẩu nhập: bệnh vào từ miệng, bệnh do ăn uống mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Trở Về

Tại thời điểm ngày thứ bảy, Lâm Mộc nhìn cửa đồ đã được kiến tạo thực cao hứng. Cửa sổ tự nhiên là cửa gỗ, bên ngoài bao một tầng da thú. Mà phương thức khép mở, Lâm Mộc mượn phương thức của cổ nhân lấy cây chống lên, mở cửa sổ thì đứng cây lên, đóng cửa sổ thì hạ xuống, thực phương tiện.

Vuốt cửa sổ, Lâm Mộc chuẩn bị đem kế hoạch của mình nói cho Patrick, hần ngẩng đầu nhìn Patrick đang xây tường, hai mắt sáng trong suốt nói: “Patrick, chúng ta hiện tại bắt đầu làm giường gỗ đi.”

“Giường gỗ?” Patrick ngừng tay động tác trong tay, thấy Lâm Mộc mong muốn nhìn mình, không biết hần lại nghĩ tới đồ vật ngạc nhiên gì nữa. Nhưng điều này không ngại được việc hần duy trì Lâm Mộc.

“Giường gỗ dùng để làm gì?” Giường gỗ thứ này đối với Patrick mà nói chính là một từ ngữ mà thôi.

“Đương nhiên là dùng để ngủ. Chúng ta ngủ nhiều trên mặt đất thực không tốt, thật dễ bị nhiễm bệnh. Có giường, mùa đông chúng ta có thể trải chăn... Ân, da thú thực dày. Nếu tuyết rơi, ta liền nằm ở trên giường ngủ đông, ấm áp, thoải mái a, ngẫm lại đã cảm thấy hạnh phúc.” Tiếp Lâm Mộc đặc biệt trịnh trọng mà nói: “Cho nên giường rất trọng yếu, giường là bắt buộc phải làm” Lâm Mộc chính là thập phần tường niệm giường lớn mềm mại kia của hần. Tại trong nhà của hần những thứ khác không có, nhưng nhất định phải có giường lớn thoải mái, làm cho hần muốn ngủ thì được ngủ thoải mái.

Patrick không biết giường là dạng gì, nhưng nhìn biểu tình hạnh phúc của Lâm Mộc khi nói, liền cùng Lâm Mộc nghĩ nhất dạng: phải có giường.

Quan hệ đến phúc lợi mùa đông của mình, Lâm Mộc cùng Patrick tinh tế giảng kết cấu, công năng, chỗ tốt của giường, sau đó hai người thương thảo nan đề về kỹ thuật làm giường hết hai canh giờ cuối cùng định ra. Cho nên, đối với thú nhân năng lực động thủ cao, Lâm Mộc vẫn là phi thường vừa lòng.

Về việc làm giường, ngại với công cụ không đủ, chỉ có thể làm khung đơn giản, về phần ván giường, bởi vì không có đinh, Lâm Mộc cùng Patrick quyết định dùng một loại dây mây nhỏ màu đen để buộc ván giường lại, cuối cùng dùng dây mây cố định với khung giường

Dây mây màu đen là loại dây mà các thú nhân hay thường dùng để buộc đồ lại, rất nhỏ, sau khi phơi nắng lại rất mềm mại, cũng rất cứng cỏi, không dễ dàng bị kéo đứt, về phần có chút thú nhân có năng lực biến thái thì khỏi đề cập tới.

Nếu đã muốn quyết định xong, Lâm Mộc tự nhiên vội vã khiến người khởi công. Bởi vì không có nhiều người, Patrick liền quyết định nhượng hai người giúp Lâm Mộc. Carl vừa nghe thấy làm đồ vật mới, hơn nữa được ở chung một mình với Lâm Mộc (hàng này trực tiếp đem một vị khác cấp không nhìn) lập tức tự tiến cử. Mà Khoa Ân thì đen mặt nói cùng hỗ trợ, sau đó liền không nhìn Lâm Mộc. Sau đó Lâm Mộc đã cảm thấy lạnh cả sống lưng, hần không hiểu trời nóng sao lại lạnh thế này. Thấy ánh mắt Khoa Ân nhìn Carl u oán, đây không phải là nằm cũng trúng đạn trong tiểu thuyết sao, Lâm Mộc cảm thấy hần thật sự thực vô tội.

“Lâm Mộc, nói đi. Nhượng ta làm cái gì cũng có thể.” Carl một bộ nóng lòng muốn thử, bộ dáng vui vẻ cũng không thêm che đậy

Lâm Mộc không nói gì nhìn Khoa Ân, nhện không được ở trong lòng phun tạo: “Chẳng lẽ người không thấy vị bên cạnh người mặt đã đen như đáy nồi sao? Người như thế nào liền một chút cảm giác cũng không thấy?” Lâm Mộc là tri độn chút, nhưng việc Khoa Ân theo đuổi Carl, tuy rằng mọi người ngầm hiểu trong lòng, cũng không đại biểu Lâm Mộc nhìn không thấy a.

Lâm Mộc cảm thấy hần là cho bọn hần chút thời gian để giải quyết chuyện của bọn họ, hần cũng không hứng thú kẹp giữa hai người bọn họ làm pháo hôi, vẫn đơn phương là pháo hôi trong mắt Khoa Ân.

“Cái kia... Các người trước hết đi lấy nhiều dây mây màu đen, dù sao là càng nhiều càng tốt.” Lâm Mộc phát phát tay, “Nhanh đi đi, không cần gấp rút trở về.”

Khoa Ân nghe xong nhiệm vụ Lâm Mộc nói liền lôi kéo Carl đi, hần cảm thấy hai người bọn họ cần hảo hảo nói chuyện, Lâm Mộc không phải đã nói rồi

sao, không cần phải gấp rút.

Carl gầy dựa không muốn đi cùng hắn, “Lâm Mộc, đi lấy dây mây một người đi là được, ta có thể làm, thật sự.” Bất quá Khoa Ân không cho ý cơ hội, cho nên Lâm Mộc chột nghe âm thanh Carl càng ngày càng xa, hình như hắn còn nghe âm thanh Carl kêu cứu mạng. Lâm Mộc ý xấu nghĩ, “Carl, bảo trọng! Ta không phải là bạn bè muốn hãm hại người, ta là vô tội. Hắc hắc.”

Patrick cảm thấy Lâm Mộc cười có chút quái (đó là đáng khinh), “Người điều bọn họ đi rồi, ai giúp người làm việc a.”

“Hừ, làm cho bọn họ hỗ trợ, mùa hè của ta toàn là khí lạnh. Nhìn xem, vừa rồi ta bị Khoa Ân nhìn đến nổi hết da gà.” Lâm Mộc vừa nói vừa vờn cánh tay gầy của mình, “Cho nên nói, người hỗ trợ tuyệt đối không thể là hai người bọn họ.”

Nghĩ tới tâm tư của Carl đối với Lâm Mộc, Patrick cảm thấy Lâm Mộc nói rất có đạo lý. Carl vẫn là để cho Khoa Ân thời khắc bên cạnh tương đối tốt. Về phần Lâm Mộc, cách Carl càng xa càng tốt, hắn tin tưởng Khoa Ân có cùng suy nghĩ với hắn.

Suy nghĩ trở lại bên người Lâm Mộc, hắn nhìn cánh tay Lâm Mộc bất mãn nói “Mộc Mộc, người rất gầy, người phải ăn nhiều thịt mới được.”

Lâm Mộc lơ đãng nói: “Ta đây là người gầy, nhìn xem, thực rắn chắc. Hôn nữa, thời tiết nóng như vậy, không ăn nổi.” Thời tiết nóng bức vài ngày này, làm cho lượng cơm của Lâm Mộc giảm không ít. Lâm Mộc cũng hiểu được không tốt, nhưng chính là ăn không vô. Lâm Mộc cảm thấy thân thể của mình rất yếu ớt.

“Có thể hay không quá mệt mỏi, kỳ thật người có thể không làm. Không có thú nhân thích giống cái của mình bị mệt.”

“Cái gì a... Hôn nữa, tham dự kiến thiết bộ lạc ta thấy phi thường có ý nghĩa, tại sao có thể không làm chứ. Hôn nữa, cho dù là giống cái, cũng không thể ngồi không mà hưởng thụ. Lao động tối quang vinh!” Lâm Mộc không biết những lời này rút ra từ niên đại nào, lao động là căn bản của con người, cả ngày không có việc gì, khó tránh khỏi khiến người ta khủng hoảng.

Patrick thấy hắn kiên trì, “Người thích là tốt rồi.” Patrick nhìn phòng ở phía sau, hắn có thể tưởng tượng bộ dáng kiến thành, cảm khái nói: “Lâm Mộc, tộc nhân của các người thật thông minh.”

Lâm Mộc gật gật đầu, “Người ở chỗ nơi đó của ta thực thông minh, thời khắc nghĩ như thế nào làm cho cuộc sống của mình càng tiện lợi, làm việc thì phải ít ra sức lực, chế tạo rất nhiều máy móc. Sinh hoạt tại thời đại như các người, người căn bản không thể tưởng tượng được nơi đó chỗ ta phát triển thành cái trạng thái gì. Nhưng ta cảm thấy, kia cũng không tốt. Ít nhất chúng ta không có không khí trong lành, chúng ta không có biện pháp hưởng thụ thời gian nhàn nhã. Hôn nữa máy móc làm cho người ta trở nên làm biếng. Liên tỳ như đi thang máy, rõ ràng tầng trệt không cao lắm đi cũng chỉ có chút sức lực cũng đứng đợi thang máy. Ta suy nghĩ, một đám máy móc xuất hiện, cuối cùng nhân loại có bị thoái hóa não không?” Lâm Mộc biết Patrick không rõ hắn đang nói cái gì, hắn cũng không muốn cho ý hiểu, hắn chính là muốn nói ra thôi.

“Thang máy?”

“Không cần hao tâm tốn sức, vật kia không có ý nghĩa với chúng ta.” Người biết bay thì cần gì thang máy, “Patrick người đi vội đi, ta muốn nhờ Phil hỗ trợ.”

“Ân, đừng làm mệt bản thân.”

Thú nhân đi săn thú trở lại, Lâm Mộc thật không ngờ hắn còn mang vài người về.

“Phụ thân!” Mischa đang cùng Lâm Mộc nói chuyện phiếm thấy được thân ảnh màu trắng cao lớn, lập tức chạy vội qua.

Khắc Đặc nhảy mất hóa thành hình người, ôm lấy Mischa vội tới, gắt gao mà ôm bảo bối của mình. Phụ tử Khắc Đặc bọn họ gặp lại là cảm động, mà Locker cùng Jason bọn họ bên này liền có điểm làm cho người ta có chút ngoài ý muốn.

Lâm Mộc nhìn về phía Patricia, trong mắt tò mò nghi hoặc: “Vì sao bọn họ mang về hai giống cái?”

Đúng vậy, Jason cùng Locker bên người đều đi theo một giống cái. Hai giống cái một cao một thấp, người bên cạnh Jason tương đối cao, tóc màu vàng, bộ dáng thực ôn hòa, hôn nữ hắn cùng làm cho người ta cảm thấy thực ấm áp. Mà phía sau Locker là người tóc màu cây đay, gương mặt búp bê, ánh mắt tròn xoe nhìn về phía mình, bộ dáng thực đáng yêu. Lâm Mộc thật lo lắng hai người kia sẽ bị thân phận của bọn họ làm cho dọa đến.

“Chúng ta vào rừng cây lại nói.” Patrick nói xong xoay người hướng trong rừng cây đi.

Trong rừng có một cái sân cho bọn họ nghỉ ngơi, được dọn sạch sẽ, đợi mọi người làm xong, Lâm Mộc kêu người lấy nước cho bọn họ, lại cầm chút trái cây cho hai giống cái. Xong hết mọi thứ, Lâm Mộc dùng ánh mắt nói cho Patrick, “Người có thể bắt đầu hỏi.” Lâm Mộc đối với hai người bị mang về rất ngạc nhiên.

Patrick đưa hoa quả cho hắn, không chút nào có cho thấy hắn đọc hiểu ý tứ từ ánh mắt Lâm Mộc.

Lâm Mộc thấy Patrick không phôi hợp đành tự mình hỏi, hắn chú ý tới hai cái giống cái đều dùng ánh mắt tò mò nhìn mình, “Jason, Locker, các người không giới thiệu một chút sao?”

“Hắc hắc, người ta mang về tên Sacha.” Nói xong đối với các thú nhân khác nói, “Hắn là của ta, các người cũng không thể theo ta đoạt. Hôn nữa, đoạt

cũng không có dùng.” Nói xong đắc ý hắc hắc cười, mà Sacha thì đỏ mặt bí mật cho hắn một quyền.

Lâm Mộc hắc tuyến, Locker vẫn là trước sau như một thoát tuyến.

Đến Jason thời điểm, rất là phù hợp tính cách của hắn, “Linie.” Jason nói xong cũng không có ý tứ nói nữa.

Lâm Mộc tổng cảm thấy Jason tuyệt đối là loại hình không giải trang khố sẽ chết.

Mang theo tươi cười ôn hòa, “Ta kêu Linie, thật cao hứng nhìn thấy ngươi.” Âm thanh của Linie cùng hắn nhất dạng khiến người ta cảm thấy như một xuân phong.

Có hảo cảm với đối phương, Lâm Mộc tự nhiên cũng thực lễ phép chào hỏi, “Ngươi hảo, ta kêu Lâm Mộc, cũng thật cao hứng nhìn thấy ngươi.”

“Ta nghe Jason nói qua ngươi, ngươi rất lợi hại. Ta thật không ngờ một cái giống cái lại hiểu biết nhiều như vậy.” Linie không chút nào che dấu mà tỏ vẻ đối Lâm Mộc kính nể chí tình, trực tiếp nhượng Lâm Mộc thực không hảo ý tứ.

“Ta cũng vậy, ta cũng biết ngươi, Locker nói ngươi sẽ làm rất nhiều rất nhiều món ăn ngon, cho nên đến bộ lạc của các ngươi ta sẽ được ăn ngon.” Âm thanh của Sacha thanh thúy dễ nghe, có một đôi mắt màu lam, bộ dáng rất là linh động.

Lâm Mộc nghe Sacha nói xong nhìn không được kinh ngạc, Sacha không phải là Locker quai tới đi, liên Locker đều có thể quai được người, đứa nhỏ này có bao nhiêu đơn thuần a.

Tuy rằng mới chỉ biết được tên, nhưng sự tình Lâm Mộc muốn biết còn chưa nói. Ngay tại Lâm Mộc không biết nên như thế nào tiếp tục bát quái, Âm thanh của Patrick vang lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Câu hỏi của Patrick nhượng Lâm Mộc yên tâm, bắt đầu chuẩn bị nghe được câu chuyện, Lâm Mộc cảm trái cây gặm rất vui vẻ. Lâm Mộc cảm thấy hắn không phải là một người thích bát quái, nhưng nơi này giải trí rất thiếu hụt thật vất vả có chuyện để nghe Lâm Mộc làm sao bỏ được.

Sự tình trải qua rất đơn giản, nói tóm lại: Sacha là Locker nhặt trở về; Linie là Jason cướp về, từ trong tay du thú khác cướp về, nói đơn giản chính là Jason thành công làm một hồi anh hùng cứu mỹ nhân, cũng thuận tiện bắt luôn mỹ nhân về. Đương nhiên Jason không có bạo lực như vậy, trên thực tế bộ lạc của Linie bị một chi du thú chiếm đoạt, hắn không chỗ có để đi, cho nên liền đi theo Jason đến đây.

Đối với việc trong bộ lạc tăng thêm hai người, hơn hơn nữa lại là hai giống cái, Patrick hiển nhiên thật cao hứng, cho nên y quyết định buổi tối vì Jason bọn họ trở về mà chúc mừng một chút, mà trong khoảng thời gian trời chưa tối này, bọn họ phải làm tự nhiên là làm việc. Cho nên nói, Patrick người lãnh đạo này thực là một người lợi dụng đầy đủ tài nguyên. Cho nên mới vừa gấp trở về Jason cùng Khắc Đặc đi giúp Lâm Mộc làm giường, Locker thì gia nhập đại quân kiến tạo phòng ở. Mà hai giống cái mới tới thì từ phil phụ trách, làm cho bọn họ quen thuộc tất cả ở nơi này.

Thời điểm Carl bọn họ trở về rất trễ, hơn nữa đứng như Lâm Mộc đoán Carl không có tinh thần gì. Nhưng nghe nói công tác của mình bị Jason bọn họ đoạt đi, vẫn là tỏ vẻ bất mãn, nhưng suy xét đến giá trị vũ lực của Jason cùng Khắc Đặc, Carl lựa chọn ở trong lòng nguyên rùa bọn họ. Sau khi nguyên rùa, thì cùng những người khác nhất dạng thật cao hứng hoan nghênh bọn họ trở về.

Công việc chúc mừng buổi tối tự nhiên từ Lâm Mộc phụ trách, Lâm Mộc nhượng Patrick cho mọi người bữa nay nghỉ sớm, hảo hảo vui vẻ một chút.

An bài người đi săn thú, hái hoa quả, Lâm Mộc và Phil cùng với Linie, Sacha vừa mới gia nhập đồng thời chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn dùng cho buổi tối. Vốn Lâm Mộc không định cho Linie bọn họ hỗ trợ, dù sao bọn họ đi cũng rất mệt. Nhưng bọn họ thấy Phil cùng Lâm Mộc làm giống cái đều làm việc, tự nhiên không nguyện ý giống lúc trước ngồi chờ ăn.

“Lâm Mộc cũng cho chúng ta hỗ trợ đi, trên đường đi tới chúng ta cũng làm việc này.” Linie đối Lâm Mộc nói, hắn đi theo Jason tự nhiên biết mấy thứ này của Lâm Mộc, hơn nữa làm người được cứu, Linie tự nhiên yêu cầu chính mình hỗ trợ nấu cơm, tuy rằng bắt đầu Jason rất mạnh cứng rắn tỏ vẻ không cho hắn động thủ, nhưng chính hắn càng kiên trì. Cho nên Linie cảm thấy chính hắn vẫn rất quen thuộc vài thứ kia của Lâm Mộc.

Sacha cũng tỏ vẻ chính mình phải giúp, “Ta cũng phải học nấu ăn, như vậy ta là có thể tự mình nấu để ăn.”

Lâm Mộc cảm thấy Sacha tuyệt đối là cật hóa, mà còn là cật hóa vì ăn mà đi theo người khác.

Thấy bọn họ kiên trì, Lâm Mộc tự nhiên sẽ không cự tuyệt, “Được rồi, các ngươi cùng Phil đồng thời tẩy đồ ăn còn có xử lý lạt cầu, ăn, trước hết làm những thứ này đi.”

Các thú nhân đi ra ngoài săn thú rất nhanh sẽ trở lại, nhìn đồ vật bọn họ tìm. Có rau dại bọn họ thường ăn, không ít trứng gà cùng trứng chim, từ su khi uống canh trứng Lâm Mộc làm xong, các thú nhân liền thích món này. Mỗi ngày đều mang về một ít trứng, đủ loại màu sắc hình dạng. Lâm Mộc vì cân bằng sinh thái, cho nên làm cho bọn họ ở trong tổ chim chưa lại một ít.

Lâm Mộc ngâm lại, đồ gia vị hiện tại có là gừng, hành, muối và “giấm chua”. Lâm Mộc nhìn đồ ăn xung túc, hắn quyết định làm trứng xào, canh trứng, canh gà, thêm một nồi rau dại xào thịt, nhiều đây đương nhiên không đủ cho bọn họ, nhưng không quan hệ, các thú nhân đều thực am hiểu sao thịt.

Để cho người khác đói bụng chờ hắn tuyệt đối không phải phong cách của Lâm Mộc, cho nên đầu tiên hắn chuẩn bị một chén lớn nước sốt hành, còn có “giấm chua”, làm cho các thú nhân ăn thịt nướng trước, gia vị này làm cho các thú nhân càng yêu thích ăn thịt nướng.

Thời điểm làm nước gừng, Linie ăn qua lát cầu, hương vị có thể chịu đựng được nhưng không quá tốt, hẳn không rõ vì sao Lâm Mộc đem đồ chữa bệnh làm thành đồ ăn.

Lâm Mộc nhìn thấu nghi hoặc của bọn họ, “Kỳ thật thực vật đều có giá trị riêng, tỷ như chúng ta ăn rau dại, liền có hiệu quả thanh nhiệt giải độc, tiêu thũng giảm đau. Nhớ kỹ, rất nhiều thực vật tác dụng cũng không phải duy nhất.” Nói xong đem nước gừng đưa cho một thú nhân làm cho hắn mang đi.

“Phil, đem bọt hót ra đi, đây nắp lên để đó là được rồi.”

Lâm Mộc nói xong xuất ra ống trúc chứa đựng dầu chuẩn bị xào rau.

Linie cùng Sacha đem thùng gỗ đựng đồ ăn tẩy sạch nâng đi, “Lâm Mộc, kế tiếp chúng ta còn muốn làm cái gì.”

Sacha cùng Linie đều có vẻ thật cao hứng, có thể tham dự làm việc thật cao hứng.

Lâm Mộc buồn cười xem bộ dáng làm nghiệp của bọn hắn, nhìn thùng gỗ trứng gà đặt ở một bên. Thùng gỗ là làm từ thân cây, chặt thành đoạn, đem bên trong đào rỗng liền thành, tuy rằng thực lãng phí củi, nhưng thật sự không có biện pháp.

“Các người đập trứng đi. Đập bỏ vào chén, sau đó dùng đũa quấy, quấy đều là được. Các người làm tốt, có thưởng.” Nói xong ha hả cười đi.

Muốn xào đồ ăn Lâm Mộc phải nhìn, tuy rằng đào có thể cho thú nhân làm, nhưng rất nhiều chuyện vẫn là Lâm Mộc tương đối quen thuộc.

Linie và Sacha một bên đánh trứng gà một bên nhìn Lâm Mộc xào rau, nhìn hắn dùng thìa gỗ múc khối màu trắng, “Lâm Mộc, cái này là cái gì? Vì sao người xào rau còn cho thêm cái này?”

“Cái này là dầu ta ngao từ mỡ động vật, chính là dùng thịt luộc ngao tới. Xào rau bỏ thêm đặc biệt thơm. Các người ăn liền hiểu được.” Kỳ thật ở hiện tại mở động vật là không khỏe mạnh, nhưng Lâm Mộc thấy thứ này đối với các thú nhân chẳng là gì, cho dù là giống cái, bọn họ đã quen việc ăn thịt, còn về phần hắn, ăn ít cũng không có gì.

Các thú nhân ở không xa đã bắt đầu đốt nướng, động tác của bọn họ rất nhanh, không bao lâu bên dòng suối nhỏ liền phiêu tán ra hương vị.

Thời điểm đồ ăn chuẩn bị xong, mọi người ngồi cùng một chỗ, ăn thịt nướng, trò chuyện, chờ đợi Lâm Mộc làm canh, nhàn nhã mà khoái hoạt.

Sacha cao hứng bụng chén gỗ của mình ở bên người Locker ngồi xuống, đưa đồ vật trong chén như hiến vật quý cho hắn nhìn, “Locker, mau nhìn, đây là Lâm Mộc thưởng cho ta. Trứng chân nước sôi. Ha hả, người chưa ăn quá đi.”

“Lâm Mộc thưởng cho người, ừ, rất thơm, Sacha thật lợi hại.”

“Ha hả, đó là.” Nói xong dùng chiếc đũa chia cho Locker một nửa, “Người cũng nếm thử chút.”

Locker nhảy mất hạnh phúc phao phao

Linie nhìn Sacha vui vẻ, đối với Jason bên cạnh luôn mặt lạnh nói, “Bỏ lạc các người làm ta thực kinh ngạc, có chút không dám tin tưởng đây là một chi du thú. Hơn nữa, các người rất khoái nhac.”

“Sau khi Lâm Mộc đến đây.”

“Lâm Mộc?” Linie nhìn về phía đối diện Lâm Mộc cùng Patricia đồng thời làm thịt thăn.

Jason lật thịt nướng, “Trước khi hắn tới, chúng ta vẫn luôn đều rất tuyệt vọng.”

“Các người thực may mắn.”

“Hy vọng may mắn này là thần thú cấp.”

Linie cười, “Nhất định là.” Sau đó cầm bát của mình, “Cũng có thể chia cho người một nửa.”

Jason nhìn hắn một cái, lấy đũa kẹp cắn một hơi, lại bỏ vào trong bát của hắn. Linie đỏ mặt, hẳn ăn như thế nào? Ăn như thế nào? Ăn như thế nào?

Lâm Mộc cắn xuyên thịt Patrick đưa hắn, bỏ thêm nước gừng chính là đặc sắc.

Đương nhiên, có mặt liền rất tốt.

Ở kia một đôi lại một đôi ngọt ngào ăn, có hài tử thì càng náo nhiệt, mà người cô đơn cũng ăn rất vui vẻ. “Patrick, bây giờ thực tốt a.”

“Àn.” Patrick đem chén nhỏ chuyên dụng của Lâm Mộc đưa cho hắn, “Uống chút canh.”

Lâm Mộc cầm lấy, cúi đầu uống một hơi, “Ngày mai làm cho ta cái bàn đi” Về sau có phòng ở cũng không thể giống như bây giờ ngồi dưới đất.

“Ân.” Lâm Mộc muốn làm cái gì cũng có thể, hẳn nghĩ Jason cùng Khắc Đặc có thể thu phục được.

[1] Pháo hôi: vật hy sinh, bia đỡ đạn

[2] Cật hóa; hay ăn hàng

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 19

Edit + Beta: Hwan

Sinh hoạt vẫn cứ tiếp tục, những người trở về gia nhập vào đội ngũ kiến thiết.

Đội ngũ làm giường của Lâm Mộc sau vài ngày nan giải cuối cùng cũng đã tạo ra cái giường đầu tiên ở dị thế. Trên ván giường đầy những dây mây màu đen, nhưng cũng may dây mây màu đen nhỏ, cũng không có trở ngại gì.

Lâm Mộc đề nghị giường lớn hay nhỏ đều làm thành loại dài ba thước rộng hai thước, về phần cuối cùng khi tạo thành lại lớn hơn giường kingsize gấp đôi hoàn toàn không nằm trong lo lắng của hắn.

“Lâm Mộc, các người làm xong giường rồi. Ta tới giúp người thử một chút a.” Bởi vì Carl không có duyên với việc làm giường, cho nên hắn thời khắc chú ý tới việc làm giường, vừa nghe nói đã làm xong cái đầu tiên liền lập tức chạy đến. Thấy vài người vây quanh giường gỗ nhin, cũng không khách khí nằm lên trên thử.

Lâm Mộc thấy bộ dáng khẩn cấp của Carl cảm thấy buồn cười, “Cảm giác thế nào?”

“Thoải mái!” Carl hơi híp mắt tỏ vẻ mình nói thực đúng trọng tâm

Lâm Mộc quyết định, “Vậy chiếc giường đầu tiên này cho người.”

Carl lập tức ngồi dậy, “Như vậy sao được, chiếc giường đầu tiên phải đưa cho lão đại. Ta tại sao có thể sử dụng chứ?”

Lâm Mộc không nghĩ tới Patrick còn được hưởng quyền ưu tiên, nói cũng đúng, cũng giống như làm son trại đại vương, tốt nhất tự nhiên là cho y. Cái gì y cũng hưởng dụng đầu tiên. Chính là Patrick không quá để ý thôi.

Mà với ý tưởng chiếc giường đầu tiên phải cấp cho Patrick, Lâm Mộc cảm thấy không cần thiết, hơn nữa Patrick cũng không để ý, “Người đã muốn nằm, cái này chính là của người.”

Carl vẻ mặt đau khổ nói: “Lâm Mộc, người làm như vậy, ta sẽ có áp lực.”

“Thật sự?”

“Thật sự!” Carl còn dùng sức gật đầu để cho lời nói của mình.

Mà Lâm Mộc cũng cười rất không có lương tâm: “Vậy người liền tiếp tục áp lực đi.”

“Lâm Mộc, người xấu rồi. Nhất định là do người cùng lão đại quá thân cận, cho nên biến thành xấu.” Biểu tình khoa trương của Carl chọc cho Lâm Mộc cười ha ha, bất quá nói chuyện mình theo Patrick học xấu này, Lâm Mộc không thể không nói, Carl thật sự thực miễn cảm, bởi vì không có vài người có thể nhìn thấy dưới biểu tình nghiêm cẩn của Patrick mà nhìn thấy sự phức tạp.

“Mau mang giường của người đi đi.” Lâm Mộc thuận tiện hảo tâm đề nghị, “Nếu cảm thấy không tốt, tới nay người có thể cùng Khoa Ân tìm một nơi bí ẩn để ngủ.”

“Lâm Mộc, người không đáng yêu.” Nói xong, Carl mang giường ly khai.

Nếu chiếc giường đầu tiên đã làm tốt, những cái còn lại thì dễ rồi, hắn có thể rời khỏi đội ngũ rồi.

“Jason, kế tiếp các người cứ làm như vậy là được. Ta đi giúp Linie bọn họ.”

Jason ngay cả dùng tay cũng không dùng, gật đầu một cái, xem như cho cái phản ứng.

“Vây, ta đi trước.” Lâm Mộc đang muốn đi, lại bị Mischa kéo lại. Từ khi Khắc Đặc trở về Mischa liền đi theo không rời, chính là Khắc Đặc làm việc nó cũng không đi, những ngày chia xa làm cho Mischa không tốt.

Nghi hoặc nhìn biểu tình thối thối của Mischa, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, một bộ dạng rất bất mãn.

“Làm sao vậy Mischa?”

“Lâm Mộc, vì sao ngươi đem chiếc giường đầu tiên cấp cho Carl. Theo lý phải là của ta mới đúng, Carl đều không có hỗ trợ, còn còn mang đi chiếc giường đầu tiên phụ thân làm, ghét Carl nhất.”

Thì ra là nguyên nhân này, Lâm Mộc cười đối với nó nói: “Mischa có thể nhượng phụ thân làm cái khác, làm một cái khác tốt hơn. Để ta nghĩ, nhượng Khắc Đặc làm giường thùng cho ngươi, như vậy có thể để bảo bối của ngươi. Hơn nữa, trên giường của Mischa có thể khắc thêm đồ án xinh đẹp, như vậy sẽ tốt hơn của Carl. Hải lòng không?”

Mischa vừa nghe làm cái giường tốt hơn nữa liền không sinh khí, “Àn, ta nhượng phụ thân làm một cái so với các ngươi, ừc, không đúng, chỉ là so với ngươi không bằng một chút.” Ở trong lòng Mischa, Lâm Mộc là chuẩn bạn lữ của Patrick nên hẳn dùng thứ tốt nhất.

Lâm Mộc nhu nhu đầu Mischa, “Ha hả, hảo a. Ta chính là tốt nhất, vậy Mischa liền làm đẹp nhất.” Nói xong, Lâm Mộc liền cùng với Khắc Đặc bọn họ nói làm như thế nào để giường trông đẹp hơn, dễ dàng hơn. Hẳn chủ yếu là nói một ít giường ở hiện đại, sau đó khiến cho bọn họ tự do phát huy. Mà Khắc Đặc bọn họ không phụ kì vọng. Làm như vậy, chiếc giường của Carl liền thành chiếc đơn giản nhất trong bộ lạc.

Lâm Mộc đi đến địa phương Phil làm việc, bọn họ vẫn là đang cắt cỏ. Bởi vì tạo nóc nhà cần nhiều cỏ tranh, cho nên Linie bọn họ cũng đi theo hỗ trợ. Mà nguyên bản Ryland bởi vì dưỡng thương cho nên sau khi vết thương hồi phục liền thoát ly khỏi đội ngũ giống cái này. Mà Ryland lại một lần nữa làm cho Lâm Mộc lĩnh hội sinh mệnh cường hãn của các thú nhân.

Lâm Mộc thuận tiện đem hoa quả cho nhóm bọn hắn “Các ngươi cũng đừng sốt ruột. Ăn chút hoa quả uống chút nước rồi hãy làm việc tiếp.”

Ba người đều lau mồ hôi trên trán, trực tiếp ngồi trên cỏ nghỉ ngơi.

Lâm Mộc đem nước đưa cho bọn họ, “Mệt không?”

Uống mấy ngụm nước, Sacha lau miệng, “Ta chưa từng có mệt như vậy, nhưng làm rất vui vẻ.”

Linie cũng đồng ý gật gật đầu.

“Lúc mới vừa làm thì mệt chết đi, thân thể chịu không nổi, nhưng hiện tại lại tốt hơn nhiều. Buổi tối cánh tay cũng sẽ không còn đau.” Phil cảm thấy mình tiến bộ thực lớn.

“Buổi tối các ngươi để cho bọn họ giúp các ngươi xoa bóp cánh tay, sẽ dễ chịu chút. Bởi vì thời gian cấp bách, mới có thể làm gấp như vậy.” Nhìn mảng cỏ to lớn trước mắt, Lâm Mộc rất nhớ máy cắt cỏ. Lâm Mộc cảm thấy cần phải có biện pháp mới được, bọn họ còn có rất nhiều việc phải làm, không thể luôn ở trong này cắt cỏ. Máy cắt cỏ, máy cắt cỏ, trong đầu đột nhiên chợt lóe linh quang, “Đúng rồi, tìm Carl, không ai thích hợp bằng Carl.”

“Lâm Mộc, tìm Carl làm cái gì?” Phil biết thú nhân tên Carl này, một người thực hoạt bát. Chính là vì sao Lâm Mộc lại hưng phấn hô muốn tìm hắn chứ?

“Đương nhiên là tìm hắn đến hỗ trợ. Hắc hắc, chúng ta có thể tinh hạ rất nhiều khí lực.”

“Không cần tìm thú nhân, tự chúng ta cũng có thể.” Phil cảm thấy bọn họ có thể tự phân công được, hắn không nghĩ tìm thú nhân hỗ trợ, bọn họ cũng tự có thể.

Lâm Mộc nháy mắt mấy cái nói, “Đội ngươi thấy liền hiểu được.”

Carl thật cao hứng khi thấy Lâm Mộc đến tìm hắn hỗ trợ, nhưng vừa nghe thấy là giúp cắt cỏ liền do dự, hắn là thú nhân a, vào đội ngũ giống cái, rất không hảo ý tứ.

Tại thời điểm Carl đang rối rắm, Lâm Mộc thực chờ mong đối với Carl nói: “Carl nhanh biến hình.”

“Biến hình?” Hắn nhìn ba giống cái tò mò nhìn mình “Như vậy không tốt đi.” Dù sao thú hình của hắn cũng không đáng yêu.

“Cho ngươi biến, thì ngươi biến đi.” Lâm Mộc thúc giục nói.

Carl thấy Lâm Mộc kiên trì đành phải đáp ứng, hắn làm cho bọn họ tránh ra một chút, sau đó nháy mắt liền hóa thành hình thú khổng lồ, một con rết thật lớn.

Lâm Mộc nhìn đông đảo chân của Carl, “Carl, chân của ngươi sắc bén như vậy, ngươi liền dùng chân của ngươi cắt cỏ ở những nơi ngươi đi qua. Còn có, ngươi phải giúp chúng ta đem bốn phía tạo thành con đường.” Bởi vì sơn cốc không có người đặt chân đến, tự nhiên là không có đường, đều là cỏ tươi tốt. Bọn họ còn muốn đi lên núi tầm bảo, sao có thể bị đường đi cản trở.

“Hào, không thành vấn đề.” Carl cảm thấy việc này đối với hắn như một bữa ăn sáng, nói xong nhắc thân mình bắt đầu nhiệm vụ.

Phil bọn họ kinh ngạc mà nhìn những nơi Carl đi qua cô bay tứ tung, mà Lâm Mộc thì thực vừa lòng hiệu quả Carl làm ra, “Đây là máy cắt cỏ hữu dụng a.” Nói xong tinh thần mười phần đối với ba người còn đang chìm đắm trong kinh ngạc nói nói: “Còn chờ cái gì, chúng ta đi thu thập cỏ Carl cắt nào.”

Hiệu suất gia tăng nhanh chóng, Lâm Mộc bọn họ hiện tại chỉ cần đem cỏ Carl cắt xếp thành núi, đến lúc đó sẽ có thú nhân đem chúng trở về.

Đi theo Carl, bốn người đồng thời đem cỏ Carl cắt để cùng một chỗ, nhặt củi cũng là việc bọn họ cần làm, dù sao trong vũ quý cũng cần nhóm lửa nấu cơm.

Bận rộn một buổi sáng, hiệu quả thực lớn, bốn người đều mệt mỏi nằm trên võng nghỉ ngơi. Võng là Lâm Mộc dùng cây mây màu đen bện, bởi vì thấy được gỗ lại thấy được giường cho nên hắn nghĩ tới võng. Bên người có sẵn tài liệu, Lâm Mộc tự nhiên sẽ không bỏ qua, cho nên võng xuất hiện, mà còn rất được hoan nghênh.

“Ta quyết định, giữa trưa ta không làm cơm, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Àn, ta cũng vậy. Hơn nữa bọn họ cũng sẽ nấu canh.”

“Àn, giữa trưa chúng ta có thể không ăn rau xào.”

“Ta đói bụng.”

Lâm Mộc: “...”

Linie: “...”

Phil: “...”

...

Sacha: “Ta thật sự đói bụng.”

Ha ha ha... Ba người cất tiếng cười to.

Linie cảm thấy cuộc sống bây giờ thật không sai.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Edit + Beta: Hwan

Vài ngày ở chung làm cho quan hệ của Lâm Mộc với ba người kia thật hòa hợp, nghiêm nhiên trở thành tiểu đoàn thể.

Lâm Mộc mỗi ngày đều dậy sớm, sau đó ra dòng suối rửa mặt. Cảm thụ không khí thanh tân của buổi sáng, một ngày mới thư thái bắt đầu.

Không trong chốc lát Sacha bọn họ cũng ngáp đi đến bên dòng suối. Một bên cùng Lâm Mộc chào hỏi một bên ngồi xỏm xuống rửa mặt. Dòng suối trong mát dội vào mặt, con buồn ngủ liền qua đi, thần thanh khí爽.

Phil phẩy phẩy nước trên tay hỏi: “Lâm Mộc, chúng ta đã đem cỏ cần thiết chuẩn bị đầy đủ. Kế tiếp chúng ta làm gì?”

Sau hai ngày liền chuẩn bị xong cỏ tranh, còn thuận tiện thu hoạch không ít củi gỗ, những thứ này đều dựa vào móng vuốt sắc bén của Carl. Nhìn cỏ tranh cùng củi, Lâm Mộc liền tiếc nuối tại sao hắn không sớm nhìn thấy công năng làm máy cắt cỏ của Carl chứ?

“Những ngày kế tiếp chúng ta ở trong sơn cốc tìm thực vật đi. Chúng ta cũng không giống thú nhân chỉ ăn thịt, cho nên mấy ngày nay chúng ta nên tồn nhiều thực vật, nhất là hạt câu. Thời điểm mùa mưa đến các thú nhân cũng ra ngoài săn thú, cho bọn hắn chống cảm lạnh. Hơn nữa, Carl giúp chúng ta khai thông đường bốn hướng, chúng ta đi cũng thuận tiện nhiều.”

“Tốt” Có việc đều làm cho bọn họ cảm thấy cao hứng.

“Trước đây ta cùng Phil đã đi qua phía tây, hôm nay chúng ta đi phía đông nhìn xem đi.”

“Àn, nghe lời người.”

Sau khi thương lượng xong, động thủ làm điểm tâm đơn giản để ăn liền xuất phát.

Trên đường,

Phil thuận tay hái rau dại gặp được “Lâm Mộc, phòng ở đã kiến tạo xong rồi, không biết khi nào thì kiến xong. Thật mong chờ.”

“Ta cũng rất mong chờ, Lâm Mộc, ta cảm thấy các người kiến phòng ở rất là đặc biệt tò mò, không biết kiến tạo thành sẽ là dạng gì” Sacha lôi kéo cánh tay Lâm Mộc cười hi hi hời, “Lâm Mộc, người nói xem khi nào thì kiến tạo xong phòng ở? Ta rất mong nhanh chóng được vào ở.”

Lâm Mộc cười gật đầu: “Đừng có gấp, bọn họ đã bắt đầu tạo nóc, rất nhanh liền kiến thành.”

“Còn có, ta nghe Phil nói, phòng sẽ càng sáng ngời, càng ấm áp, thật vậy chăng?”

Lâm Mộc gật đầu.

Sacha thấy thế cảm khái nói: “Tại mùa mưa chúng ta đều phải dọn vào trong sơn động, bởi vì trời mưa thường xuyên, sơn động sẽ rất ẩm ướt, buổi tối ở bên trong ngủ không thoải mái. Còn có a, vì an toàn chúng ta sẽ ở cùng một chỗ, toàn suốt cả mùa mưa đều ở trong sơn động, nhằm chán lại không thoải mái. Cho nên ta ghét nhất mùa mưa.” Nói xong còn hung hăng mà cắn trái cây trong tay.

Linie nhìn hần cười, “Người a, nhất định là rất xúc động, ngồi không yên. Trong tộc của chúng ta vào thời điểm mùa mưa sẽ ở trong sơn động may quần áo mùa đông, làm sao nhân giống như người nói.”

“Đúng vậy. Những khi ấy ta đều phải may quần áo. Mùa mưa đi qua liền vội vàng cất trữ. Hơn nữa khi ấy liền bận rộn cất chứa hoa quả cùng được liệu, hiện tại lại phát hiện nhiều thực vật như vậy liền càng vội.” Phil nói xong, ở trong lòng tính toán việc cất chứa thực vật

“Ta mới không làm quần áo đâu. Hơn nữa mùa mưa đáng ghét như vậy ta không có tâm tình làm quần áo?” Sacha nhăn nhó cái mũi.

Sacha vóc dáng so với Lâm Mộc cao hơn chút, nếu đổi thành người khác làm động tác như vậy Lâm Mộc nhất định sẽ cảm thấy lạnh lẽo, nhưng Sacha mặt búp bê làm vậy phi thường đáng yêu.

“Làm quần áo?” Lâm Mộc cũng sẽ không, không biết Pitricia có biết làm không, khi về phải hỏi y.

Nói đến quần áo, bọn họ vẫn luôn đối với quần áo của Lâm Mộc rất ngạc nhiên, bọn họ không biết dùng cái gì làm, so với da thú tối mềm mại còn mềm mại hơn, còn muốn mỏng hơn.

“Lâm Mộc, y phục của người là da thú gì?” Sacha nói xong còn sờ sờ, “Mềm mại như vậy, hơn nữa rất xinh đẹp.”

Lâm Mộc cúi đầu nhìn y phục của mình, áo sơ mi của hần là loại màu sắc cùng hoa văn đơn giản nhất, chính chính là trắng đến không thấy hoa văn, nhưng đối với bọn họ mặc da thú tốt hơn nhiều.

“Đây là quần áo nơi đó của ta, cái này không làm bằng da thú, là dùng vải... là một thứ cùng loại với bông, nhưng ta không rõ lắm.” Lâm Mộc biết tài liệu làm vải là từ bông, tơ, còn có một ít liên quan tới lông động vật, ví dụ như lông dê. Nghĩ tới lông dê Lâm Mộc cao hứng, thế giới này không thiếu động vật, lông động vật tự nhiên cũng không thiếu, nhưng nghĩ tới hần không biết may cũng đành nghĩ lại. Trong lòng nhin không được tiếc nuối.

“Lâm Mộc, bộ lạc các người thật lợi hại, thế nhưng không cần da thú vẫn có thể làm quần áo, không biết chúng ta có thể tìm thấy cái gì bông mà người nói không, như vậy chúng ta cũng có thể mặc quần áo như Lâm Mộc.” Sacha hưng phấn mà nói.

Phil, “Là cây bông. Bất quá Sacha nói rất đúng, nếu chúng ta tìm được cây bông thì tốt quá.”

“Có cây bông ta cũng không biết dệt sợi bông a.” Lâm Mộc ở trong lòng trầm nghĩ, nhưng nếu có bông hần có thể làm chăn bông, cho dù chỉ có thể làm bằng da thú, bất quá hiện tại cũng tạm ổn đi.

“A!”

Tiếng Linie kêu đau làm cho ba người chú ý, Sacha cùng Phil vội vàng đi điu hần.

“Linie người làm sao vậy?” Lâm Mộc quan tâm hỏi.

Linie nhu nhu chân trần của mình, cười nói: “Không có việc gì, ta chỉ là bị cục đá đâm vào chân.”

Lâm Mộc nhìn da thú trên chân Linie. Tại thế giới thú nhân này không mang hài, mà giống cái thì yếu ớt nên dùng da thú bao chân lại, xem như đeo hài.

Phil nhìn giày thể thao trên chân Lâm Mộc, lại một lần nữa cảm khái, “Các người nơi đó thật tốt, Có thể làm hài kì lạ như vậy.”

Sacha gật đầu theo.

Lâm Mộc nhìn da thú trên chân ba người, bao thành như vậy cũng bội phục bọn họ có thể đi. Ngày nắng hắc đeo giày còn thấy khó chịu, ngẫm lại bọn họ còn bao thành cái dạng này, nghĩ nghĩ, cảm thấy hiện tại không bận rộn, quyết định: “Chúng ta trở về liền làm guốc gỗ.” Guốc gỗ, dép của người cổ đại, đi vào mùa hè là thích hợp nhất. Vì giải phóng bàn chân của mình, liền quyết định như vậy.

Ba người nghi hoặc nhìn Lâm Mộc, hiển nhiên bọn họ vô pháp lý giải từ guốc gỗ này trong miệng Lâm Mộc. Bất quá Linie phản ứng càng nhanh một chút, “Người chỉ chính là hài người mang trên chân sao?”

“Là một loại khác, không giống cái này của ta. Là thứ dùng cho mùa hè.”

“Chúng ta nhanh trở về làm guốc gỗ đi, ta muốn đeo.”

Lâm Mộc nhìn Sacha sốt ruột trở về không nói gì, thật sự là nói gió chính là mưa a.

Linie giữ chặt Sacha nóng vội, Phil một bên che miệng cười cũng nắm tay hắn.

Linie lên tiếng: “Sacha, nhiệm vụ hôm nay của chúng ta là đi tìm rau dại. Còn chưa làm xong sao có thể trở về, chẳng lẽ người không muốn ăn cơm trưa?”

“Đương nhiên muốn ăn.” Tại trong lòng Sacha, mỹ thực là tối trọng yếu, về phần Loker bị hắc đặt ở chỗ nào, vậy muốn Locker tự mình đi tìm.

Bốn người tiếp tục hoạt động của mình, thời điểm đi đến chân núi thực vật lấy được cũng thực miễn cưỡng. Không có đồ vật để đựng thực vật cũng rất phiền toái, tưởng niệm núi xách tay, nhưng ở đây không có vải cũng đành phải nghĩ cách khác.

“Đem đồ vật để trên mặt đất, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.” Lâm Mộc làm cho bọn họ ngồi dưới tàng cây nghỉ ngơi. Những người khác cũng theo hắn ngồi xuống.

Mỗi người đều tự xuất ra nước uống của bản thân, Trong khi uống nước Lâm Mộc lơ đãng nhìn thấy một cây rất đặc biệt. Cây rất cao lớn, trong những cây đại thụ có thể che ánh mặt trời thì nó là loại to nhất. Hơn nữa làm cho Lâm Mộc chú ý là vì lá cây của nó, hình dạng rất giống lá đồng thụ, nhưng lá nhỏ hơn làm cho Lâm Mộc nghĩ tới cây quạt của Thiết phiến công chúa trong Tây Du kí, phi thường lớn.

Cho nên Lâm Mộc chỉ vào cây kia: “Đó là cây gì?”

Linie ngẩng đầu nhìn thoáng qua: “Đó là cự điệp thụ.”

Cự điệp thụ? Bọn họ tự đặt tên, đặt tên theo đặc điểm

Phil nhìn cự điệp thụ, “Lâm Mộc, chúng ta có thể hái chút trở về, loại lá cây này thực đặc biệt, phơi nắng xong thì lại mềm mại, không giống loại lá cây khác gấp vào liền nát.”

“Àn, chúng ta thường dùng lá của cự điệp thụ để bao đồ vật.” Sacha cũng tỏ vẻ đồng ý.

Lâm Mộc nhìn những lá cây, mềm mại, thật lớn, bao đồ vật, cười nói: “Quả nhiên rất hữu dụng. Cũng không cần chúng ta hái, sau khi trở về nhượng Patrick phái người đến hái.”

“Vì sao không tự mình hái? Tất cả bọn họ hiện tại đều bận rộn kiến phòng ở.” Linie không rõ vì sao Lâm Mộc tìm người đến hỗ trợ.

“Bởi vì chúng ta yêu cầu rất nhiều rất nhiều.”

Phil, “Rất nhiều rất nhiều? Muốn nhiều như vậy làm gì?”

Lâm Mộc cười đắc ý nói: “Son nhân tất có diệu kế.”

“Son nhân? Người nào?” Sacha nghi hoặc nhìn Lâm Mộc.

Lâm Mộc bị đôi mắt thỏ của Sacha làm cho ngạnh trụ. Hắn nên giải thích son nhân với đứa nhỏ này như thế nào đây? Vì tình phiền toái, Lâm Mộc quyết định câm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21

Trở lại chỗ ở Lâm Mộc liền chạy tới nơi kiến phòng ở, hiện tại đối với Lâm Mộc mà nói mỗi giây mỗi phút lực chú ý của hắn đều bị hấp dẫn tuyệt đối bởi vì phòng ở sắp hoàn thành.

Phil bọn họ thấy bộ dáng Lâm Mộc cấp bách liền nở nụ cười, tuy rằng bọn họ cũng muốn đi xem, nhưng đồ ăn mới hái cần phải được xử lý, cho nên không đi cùng. Hơn nữa bọn họ biết Lâm Mộc nhất định có chuyện tìm Patrick thương lượng.

Lâm Mộc chạy tới nơi kiến phòng thấy mọi người đang khí thế ngất trời làm việc, có người đang ở trên làm nóc nhà, có người ở dưới xử lý gỗ ... Mỗi người đều bận rộn.

Lâm Mộc quét mắt nhìn, thế nhưng không thấy thân ảnh Patrick, nếu nhớ không lầm, hôm nay hắn không phải là Patrick đi ra ngoài săn thú a.

“Lâm Mộc...” Carl từ lúc Lâm Mộc xuất hiện đã chú tới hắn, thấy bộ dáng hắn giống đang tìm người liền nhắc nhở, “Lão Đại ở bên trong.”

Lâm Mộc nhìn Carl đang ở trên nóc nhà, mới phản ứng hiểu ý “ở bên trong”, liền lên tiếng rồi hướng trong phòng đi.

Khoa Ân âm thầm nhìn Carl cười đến sáng lạn, “Ngươi không phải quyết định không nói chuyện với Lâm Mộc vài ngày sao? Tình huống bây giờ là gì a!” Khoa Ân thật sự không muốn bộ dáng đồ phụ như bây giờ, nhưng nhìn thấy thái độ của Carl đối với Lâm Mộc làm cho y nhớ lại tâm tư của Carl đối với Lâm Mộc, hơn nữa tới bây giờ còn chưa biến mất hoàn toàn. Nghĩ đến đây, Khoa Ân hít một hơi thật sâu, y cảm thấy tới nay phải hảo hảo tâm sự mới được.

Carl lạnh cả người, thấy bộ dáng không có ý tốt của Khoa Ân, nhưng vẫn kiên trì nói: “Hiện tại ta quyết định không sinh khí, không được sao?”

“Được a, như thế nào không được.” Khoa Ân cười thực hàm hậu nhưng làm cho Carl sợ hãi trong lòng.

Carl rất muốn hô to, ta cùng Lâm Mộc ân oán gì cũng đều không có, với ngươi mới có, tuy rằng có liên quan tới Lâm Mộc nhưng từ đầu tới cuối gây sức ép cho ta đều là ngươi, là ngươi... Đáng tiếc Carl cảm thấy bộ dáng của Khoa Ân bây giờ thật là khủng khiếp khiến hắn liền nhanh chóng đổi chủ đề. Cười hắc hắc hai tiếng, “Chúng ta vẫn không cần nói chuyện phiếm, làm việc a, làm việc.” Trong lòng thì lại nghĩ tới nay phải xuất cốc trốn thật xa.

Khoa Ân nhìn Carl thật kỹ, hắn nghĩ nếu Khắc Đặc không quá bận rộn, hắn nên nhờ Khắc Đặc làm cho bọn họ một chiếc giường siêu lớn.

Không nói trên nóc nhà Carl bọn họ từng người tính toán ý riêng của mình, Lâm Mộc đi vào thấy Patricia đang tạo tường phòng.

Bởi vì tốc độ làm việc vượt ngoài sức tưởng tượng của Lâm Mộc, hiện tại đã muốn tạo nóc nhà, Patrick bọn họ thì quyết định tạo phòng nhỏ bên trong cùng luôn. Bọn họ tổng cộng có 22 cá nhân, theo tính toán của Lâm Mộc thì tạo thành chín phòng lớn nhỏ.

Nhìn phòng ở thực lớn này, Lâm Mộc tính toán qua, cho dù có tách gian thì mỗi gian cũng rộng trăm mét vuông. Đối với Lâm Mộc lúc trước ở căn phòng hơn năm mươi mét vuông thì lớn hơn. Ngâm lại chỗ tốt của thế giới này chính là chỗ rất nhiều, không có áp lực nhà ở, ở trong sơn cốc muốn kiến thế nào thì kiến.

Lâm Mộc hướng Patrick đi đến, bọn họ hiện tại đang ở tận cùng bên trong phòng, một loạt ba gian, dựa vào phương vị, thì Patrick nhất định ở tại gian chính giữa.

Patrick nghe Carl nói thì biết Lâm Mộc đến đây, nghĩ hắn sẽ tiến vào nên không dừng tay. Hiện tại thấy hắn hướng mình đi tới liền xoay người quan tâm hỏi: “Trở lại, có mệt hay không?”

Nghe được lời quan tâm của Patrick, trong lòng Lâm Mộc ấm áp, hắn cười thực ôn nhu, “Chúng ta đi cùng với nhau, không biết mệt. Ngươi sao? Có mệt hay không?” Patricia ngày hôm qua một đêm cũng chưa ngủ, suốt đêm khởi công, tuy rằng Patrick rất mạnh nhưng Lâm Mộc vẫn rất đau lòng.

Patrick ôn ôn mỉm cười, “Hoàn hảo.” Chính là một đêm không ngủ, Patrick cảm thấy không có gì, nhưng thâm trong mắt Lâm Mộc đau tiếc hắn thực thỏa mãn.

“Giữa trưa muốn ăn cái gì, ta làm cho ngươi.”

“Ngươi làm cái gì cũng ăn ngon.”

“Đó là đương nhiên. Giữa trưa ta làm bài cốt, ta biết ngươi thích ăn cái này.”

“Được.”

...

Lâm Mộc bọn họ tán gẫu đến vui vẻ, nhưng các thú nhân cùng Patrick làm việc chung thì vừa hâm mộ vừa ghen tị, bọn họ đều là người cô đơn, tình như vậy sao bọn họ chịu nổi.

“Lão Đại, ngài thật sự hẳn là bản khoản sự cô tịch của chúng ta a.”

“Đúng vậy, lão đại, tuy rằng ngài viên mãn, ngài phải nhớ rằng chúng ta còn cô đơn.”

“Đúng vậy, đúng vậy, ngài vẫn là cùng Lâm Mộc đi ra ngoài nói đi. Chúng ta có chút chịu không nổi.”

...

Cho nên nói, tại trước mặt quang côn tú ân tú ái là ghét nhất —— tiếng lòng của các thú nhân.

Lâm Mộc là cái thứ nhất chạy ra, ngấm lại hẳn thật sự không nhìn người bên cạnh.

Patrick trong tiếng cười của các thú nhân đi theo, đối với các thú nhân không biết bạn lữ đang ở phương nào, Patrick cảm thấy hẳn thực rộng lượng không cần so đo với bọn họ.

Đuổi theo Lâm Mộc, Patrick giữ chặt tay hắn, Lâm Mộc thì ngoan ngoãn mặc y nắm tay đi vào một nơi an tĩnh trong rừng cây.

Ngồi xuống dưới một gốc cây đại thụ, Patrick đem Lâm Mộc đồ mặt ôm vào trong ngực, để hắn ngồi lên đùi mình. Nắm thật chặt tay, để cho Lâm Mộc tựa vào trong lòng ngực của mình.

”Ta muốn ngồi chỗ khác.” Lâm Mộc giầy dựa rất nhỏ có thể không nhìn đến. Hiểu rõ tính cách không được tự nhiên lại thẹn thùng của Lâm Mộc, trực tiếp không đi để ý tới yêu cầu của Lâm Mộc. Tựa lên bả vai Lâm Mộc, “Có chuyện gì muốn nói với ta?”

“Làm sao ngươi biết ta có việc muốn nói cho ngươi a?”

Thanh âm trầm thấp của Patrick nói bên tai Lâm Mộc “Bởi vì mỗi lần ngươi tìm ta đều là có chuyện cần bàn bạc với ta, mà không phải đơn thuần nghĩ tới ta.” Nói xong còn cố ý thở dài thật mạnh.

Lâm Mộc nghĩ lại thất đúng như lời Patrick nói, mỗi lần hắn đến tìm y thật sự đều là có chuyện cần bàn bạc, nghe được thanh âm thở dài của đối phương nhin không được có chút áy náy, “Cũng không có nói không nghĩ ngươi a.” Thanh âm của Lâm Mộc nhỏ như muỗi kêu, bất quá thính lực của thú nhân rất tốt.”

Patrick ở phía sau Lâm Mộc cười.

Không có nghe được Patrick đáp lại, Lâm Mộc xoay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Patrick tươi cười. Lâm Mộc bình tĩnh nhìn Patrick, tim nhin không được đập mạnh.

Đối với việc Lâm Mộc si mê nhìn mình, Patrick thực vừa lòng, y nhẹ nhàng vuốt hai má Lâm Mộc, bóng loáng nhẵn nhụi, ngón tay nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Lâm Mộc phục hồi lại tinh thần, bắt lấy tay Patrick, xoay người không nhìn tới ánh mắt của y.

“Ta có việc muốn nói.”

Patrick đầu khoát lên vai đối phương, mặt kề sát mặt đối phương, da thịt chạm nhau làm cho y cảm nhận được độ ấm của Lâm Mộc, “Ta đang nghe.”

Vì thế Lâm Mộc liền đem mình nhìn thấy điệp thụ nói ra, “Ta là nghĩ như vậy, lá cây này lớn như vậy, nhưng lại không nát, ta thấy có thể lợp lên nóc nhà, rồi để cỏ tranh ở bên ngoài. Ngươi cảm thấy thế nào?”

Lâm Mộc mở to đôi mắt trong suốt nhìn về phía Patrick.

Patrick cố ý làm bộ trầm tư một chút, thấy Lâm Mộc bảo trì ánh mắt nhìn mình. Patrick hôn một cái vang dội lên mặt Lâm Mộc “Nghe lời ngươi.”

Lâm Mộc đồ mặt bụm mặt, trong ánh mắt tỏ vẻ hẳn bất mãn với việc Patrick tập kích.

Patrick nhìn bộ dáng bủi môi đáng yêu của Lâm Mộc, nhin không được cúi đầu hôn nhẹ lên môi hắn, sau đó ôm lấy Lâm Mộc

Lâm Mộc ngoan ngoãn để cho y ôm, chính là nghi hoặc xem y ôm mình đi đâu. Cho nên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn y.

Patrick nói “Ta mang ngươi đi nghỉ ngơi một lát, giữa trưa ngươi còn muốn vội.” Kỳ thật y không muốn Lâm Mộc mỗi ngày phải nấu cơm, nhưng khẩu vị của Lâm Mộc khác với thú nhân cho nên phải dành như vậy.

Đem Lâm Mộc đặt ở trên võng, Patrick cũng cùng hắn. Lâm Mộc vốn cảm thấy không phiền lụy, nhưng ở trong lòng ngực quen thuộc của y không bao lâu liền ngủ.

Patrick tại sau khi Lâm Mộc ngủ, nhẹ nhàng đi xuống, đột nhiên cảm giác có cái gì tiếp cận, y cảnh giác nhìn bốn phía, nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Cầu Cầu nhìn thấy Lâm Mộc thật cao hứng muốn nhảy lên người hắn, lại bị Patrick đứng lúc ngăn lại. Y ôm lấy Cầu Cầu tiểu tâm đặt ở trong ngực Lâm Mộc. Sau đó đắp cho hắn cái chăn mỏng, nhỏ giọng dặn Casso nhìn sau đó nhẹ bước rời đi.

Trở lại nơi tạo phòng, Patrick kêu ba thú nhân đi khắp đồi núi hái lá cây điệp thụ.

Mà Phil bọn họ sau khi xử lí xong đồ ăn đến nơi tạo phòng nhìn, không phát hiện Lâm Mộc cùng Patrick liền đi đến chỗ Jason.

“Các người tới nha!” Mischa thấy bọn họ đến đây thật cao hứng cùng bọn họ chào hỏi, nó bây giờ cũng không có chạy loạn mà đi theo Khắc Đặc, ở một bên giúp việc.

Linie đối với Jason cười cười, sau đó sờ sờ đầu Mischa, ” Sao không cùng Casso bọn họ đi chơi?”

” Ta mới không cần cùng bọn họ chơi đùa, ta muốn hỗ trợ cho phụ thân. Hơn nữa giường của ta rất nhanh sẽ làm xong.” nói xong lôi kéo ba người hướng nơi Khắc Đặc nhìn.

Mischa cười meo meo hỏi: “Có đẹp hay không?”

“Thật đẹp.” Sacha nhìn giường tán dương.

Phil cũng nói đẹp, Mischa rất vui vẻ vẫn luôn cười.

Giường của Mischa là giường đẹp nhất trong đám giường ở đây, điêu khắc những họa tiết đơn giản Lâm Mộc cấp, còn dùng màu nước hoa sơn lên. Hoa này kêu là thất sắc, ý nghĩa như tên là loại có bảy màu sắc, Mischa hái màu hồng, sẽ không bị phai màu.

Từ đầu giường còn khắc động vật đơn giản, rất đẹp.

Vốn là cảm thấy tương đối phức tạp, tốn thời gian, Khắc Đặc tính không làm cho Mischa. Nhưng Lâm Mộc nói không quan hệ, Mischa còn nháo muốn, cho nên hiện tại Jason đã làm ra nhiều như vậy, mà hắn mới chỉ làm ra ba cái giường.

Phil và Sacha cùng Mischa ngồi xổm bên giường nhìn Khắc Đặc điêu khắc, mà Linie thì ở bên cạnh Jason hỗ trợ, thỉnh thoảng đưa cho hắn dây mây, còn đem đồ vật vương chân vương tay thu thập cho y.

Jason nhìn Linie đứng bên cạnh đưa dây mây cho mình nói, “Người bồi bọn họ chơi đi, không vội.”

Linie đối với y cười cười, cũng không có tránh ra. Jason thấy hắn như vậy cũng không nói gì nữa, hai người yên lặng mà làm việc.

Khi Lâm Mộc tỉnh lại thì thấy Cầu Cầu đang ngủ ngọt ngào trong ngực mình, mà Casso nằm ở dưới võng khi Lâm Mộc tỉnh cũng tỉnh lại.

Casso từ dưới võng đi ra, đối với Lâm Mộc thấp giọng ô ô kêu một tiếng, Lâm Mộc đối nó cười cười. Nhìn xem bốn phía không người, biết Patrick nhất định đi làm việc.

Ôm lấy Cầu Cầu trong ngực, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã đến trưa, bản thân cũng muốn vội.

Lúc Lâm Mộc đi đến bên dòng suối, nhìn thấy Linie bọn họ đã muốn bắt đầu vội. Dem Cầu Cầu đặt trên mặt cỏ mềm mại cùng Casso, bản thân tiến lên hỗ trợ.

Lâm Mộc đối Linie cùng Sacha cười cười xem như chào hỏi, hắn đi đến bên người Phil đang nấu nước, “Người đang nấu cái gì?”

Phil ngẩng đầu, ” Canh bạc hà. Án người nói nấu cho bọn hắn giải khát.”

Lâm Mộc gât gât đầu, bạc hà Phil nói cùng với bạc hà mà Lâm Mộc biết trước kia là khác biệt, mặc dù có vị giống nhau, bộ dạng lại giống lá thông, chính là to hơn thôi. Thứ này vẫn là Lâm Mộc đi theo sau Carl hái cỏ nhìn thấy. Dù sao nó ở trong đồng cỏ vẫn khó thấy được, vẫn là Phil tương đối cẩn thận phát hiện. Phil sở dĩ chú ý như vậy là muốn phát hiện chút thảo dược, người thấy mùi của bạc hà sau đó đưa cho Lâm Mộc nhìn, tự nhiên liền có canh bạc hà như bây giờ.

Đương nhiên, Lâm Mộc cũng không dám tùy tiện cấp thú nhân uống loạn đồ vật, hắn tìm tiểu động vật thực nghiệm không thấy có phản ứng gì, mới để cho các thú nhân uống.

Mùa hè uống canh bạc hà, cái loại man mát trong cơ thể này làm cho các thú nhân thực thích.

Thú nhân săn thú trở về, theo thường lệ đem thức ăn nước uống quả cấp Lâm Mộc bọn họ xử lý. Thịt thì Lâm Mộc không cần phải hao tâm tổn sức, các thú nhân đều xử lý xong bên ngoài cốt rồi mới đem về, về phần hoa quả thì hái về là được.

Lâm Mộc không muốn ăn thịt, nhìn thấy hoa quả hắn lục một chút, chủng loại không ít. Còn làm cho hắn thấy quả nho. Màu tím hồng, tròn trịa căng mọng. Hắn ăn một cái, chua ngọt ngon miệng, lập tức cho vào chén rửa sạch đưa cho mọi người ăn.

Món chính của các thú nhân vĩnh viễn đều là thịt, mà hiện tại vĩnh viễn sẽ không thiếu canh. Lâm Mộc bọn họ thì làm xào thịt ti, xào rau dại, lại nấu canh hoa quả, ăn xong lại có trái cây tráng miệng.

Nằm trên mặt đất, Sacha vỗ vỗ bụng của mình, “Lâm Mộc, ta lại ăn chóng đỡ.”

Phil cùng Sacha dùng trúc cắm hoa quả nhìn Sacha cười ha ha.

“Sacha, về sau biệt ăn nhanh như vậy, sẽ không thoải mái.”

“Chính là ta nhìn không được.”

Vài người hắc tuyến. Sacha đến tận cùng có thể ăn tham bao nhiêu đây.

Lâm Mộc đưa hoa quả trong tay mình cho Cầu Cầu, cười cùng Sacha nói: “Ăn chống đỡ nhanh tìm Locker đi.”

“Tìm y để làm chi?”

Lâm Mộc thực đứng đắn đối với hắn nói: “Nhượng y giúp người nhu nhu tiêu thực, như vậy người còn có thể ăn tiếp.”

Linie bọn họ ở một bên nhàn cười, mà Sacha thì thực nghiêm túc mà nghĩ nghĩ, “Chú ý này hay a.” Nói xong liền đứng dậy đi tìm Locker.

Lâm Mộc, “...”, quả thực bất khả tư nghị, Lâm Mộc cảm thấy mình khi dễ hài tử thuần khiết là không tốt, chính yếu là không có cảm giác thành tựu.

Lâm Mộc nhìn Phil, Linie đồng dạng không nói gì, ba người cười rộ lên.

Cầu Cầu mở to mắt, nhìn trái, lại nhìn phải, sau đó duỗi tiểu móng vuốt ở trong bát ôm lấy một trái, hung hăng cắn một hơi, nó cũng cười.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 22

Ánh mặt trời mùa hè rất nóng, Lâm Mộc ngồi trong chỗ mát nhìn trên sân phơi đầy lá cây, lá của cây cự diệt thụ. Cầm lá cây gần mình nhất, “Lá cây này theo như Phil nói thật kỳ lạ.” Nhẹ nhàng kéo kéo, tính dai không tồi. Hắn quay đầu lại nhìn nơi mình ngồi, lại nhìn lá cây thật lớn trong tay, lấy lá cây để xuống, sau đó thoải mái nằm xuống.

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây làm cho Lâm Mộc không thể ngủ say, tùy tiện lấy một lá cây che lên mặt mình. Nhắm mắt lại cảm giác quanh thân đều là màu xanh.

Hôm nay Lâm Mộc có thời gian nhàn hạ là do nhiệt độ quá nóng. Nghĩ dù thế nào cũng là ở trong sơn cốc, thời tiết quá nóng kia cũng sẽ không nhiều, nhưng bây giờ nên đánh giá lại thời tiết.

Nhiệt độ rất cao, Lâm Mộc liền nói cho Patrick tốt nhất là để các thú nhân nghỉ ngơi một chút, chờ thời tiết mát mẻ hơn hãy làm tiếp. Tuy rằng thể chất của các thú nhân rất tốt, nhưng nếu bị cảm nắng thì không tốt. Thời hạn kiến phòng cũng không quá gấp, cho nên Patrick cũng đáp ứng đề nghị của Lâm Mộc, cho nên các thú nhân làm việc không ngừng nghỉ cuối cùng cũng có một ngày nghỉ nhàn hạ.

Các thú nhân đều nghỉ ngơi, cho nên Phil bọn họ là giống cái càng không có việc gì làm. Từng người cùng thú nhân của mình đến nơi râm mát nghỉ ngơi. Lâm Mộc thì bởi vì Patrick muốn đi ra ngoài săn thú, sau đó nhìn kia một đôi đũa dây một đôi, hắn cũng không thể làm bóng đèn; hơn nữa hắn rất có hứng thú đối với lá cự diệt thụ cho nên chạy tới nơi phơi là cự diệt thụ xem xét.

Thời tiết cực nóng làm cho Lâm Mộc làm biếng, nhìn lá cây xong liền tìm chỗ râm mát nghỉ ngơi, cho nên khi hai tiểu tử Casso cùng Cầu Cầu tới tìm, nhìn thấy Lâm Mộc đang nằm trên lá cây ngủ.

Cầu Cầu cùng Casso chậm chậm đi đến chỗ Lâm Mộc. Tốc độ bốn chân chạm đất của Cầu Cầu rất nhanh, nhưng nó lại thích đi hơn. Hai chân nho nhỏ chậm chậm mà đi, Casso ở một bên cũng không sốt ruột.

Bộ dạng của Casso vẫn là con sói nhỏ mà Lâm Mộc mới đầu gặp, tuy rằng mỗi ngày đều ăn rất nhiều, nhưng không có biến đổi, chính là trở nên phì đơ, rất là đáng yêu. Mà cầu Cầu thì tựa hồ lớn một vòng, theo Lâm Mộc nói: Cầu Cầu trước kia là bóng chuyền, hiện tại bị ta dưỡng thành bóng rổ, cảm giác rất rất thành tựu.

Casso gương mặt nhìn Lâm Mộc cách đó không xa, “Cầu Cầu, thời tiết nóng như vậy sao chúng ta không tìm nơi mát mẻ để nghỉ ngơi, vì sao lại đến tìm Lâm Mộc?”

Cầu Cầu nhìn Casso đi bên cạnh mình, nghĩ muốn thực hiện bểu tình nghiêm túc cùng Casso thảo luận vấn đề này, hai tay muốn giao nhau đứng lên cùng Casso nói chuyện, nhưng bắt đầu dĩ móng vuốt quá ngắn, thân thể rất tròn, hai tay giống như nắm lại.

Cầu Cầu chỉ có thể đặt hai chân trước xuống, nhưng tâm tình rõ ràng không tốt “Hừ, người biết cái gì, Lâm Mộc là chủ nhân của ta. Patrick không ở, lại không ai bồi hắn, hắn nhất định cảm giác thực cô đơn. Ta là một sủng vật thực tốt sao có thể mặt kệ chủ nhân của mình chứ? Một sủng vật ưu tú phải mang đến vui vẻ cho chủ nhân, nhất là thời điểm chủ nhân tịnh mịch.” Ngắm lại Lâm Mộc thường hay cùng Patrick nên không thể biểu hiện tầm quan trọng của nó, hiện tại cơ hội của nó cũng đến. Hơi hí híp mắt, nó thực sự vì thân phận sủng vật của mình mà tự hào/

“Cầu Cầu, người có thể nói, vì sao còn muốn làm sủng vật của Lâm Mộc?”

Mắt Cầu Cầu tròn tròn nho nhỏ cũng có thể ném cho Casso cái xem thường, “Ta biết mình có thể nói, không cần người nhắc nhở ta.”

Đúng vậy, đây là bí mật nhỏ của Casso cùng Cầu Cầu: Cầu Cầu có thể nói. Ấn hiện nay trạng thái phải nói là Cầu Cầu sẽ nói thú ngữ. Mà chuyện này chỉ có mình Casso biết.

Có thể nói, bình thường chỉ khi ở một mình với Casso Cầu Cầu mới nói chuyện, mà nguyên nhân vì sao thì Casso không rõ ràng lắm, lý do của Cầu Cầu cũng làm cho Casso không rõ, nhưng nó lại vì đây là bí mật giữa hai đứa nó mà vui vẻ. Cho nên Casso tổng sẽ rất vui vẻ nghĩ: Cầu Cầu có thể nói, Mischa không biết, Patrick rất lợi hại không biết, cha của mình không biết, tôi trọng yếu là, chủ nhân của Cầu Cầu —— Lâm Mộc, cũng không biết.

Cầu Cầu lúc trước luôn vì Lâm Mộc mà đánh nó, hơn nữa rất không công bằng. Cho nên Casso luôn thực buồn bực: vì sao nó đối với cầu Cầu rất tốt, mà người Cầu Cầu thích nhất lại là Lâm Mộc? Vì sao nó vẫn luôn nhường Cầu Cầu tùy tiện đánh, Cầu Cầu thích nhất vẫn không phải là nó? Cho nên Casso luôn luôn tự hỏi rồi lại tự hỏi, sau vẫn không buông bỏ việc đối tốt với Cầu Cầu. Mà ngay thờ điểm casso vẫn không hiểu nguyên nhân, Casso đã biết việc Cầu Cầu có thể nói.

Ở trong lòng Casso, có thể nói thú ngữ chính là thú nhân. Nhưng vì sao Cầu Cầu vẫn luôn phủ nhận, còn cứng nó nói, hần vĩnh viễn đều làm sủng vật, thậm chí còn uy hiếp nó không được nói việc này cho người khác biết, nếu không sẽ không để ý tới nó. Casso không rõ việc này, nó cũng liền không suy nghĩ, sau đó Casso phát hiện mình đối với Cầu Cầu có ái mộ chi tình. Cho nên từ ngày đó bắt đầu Casso đi đường đều nâng cao ngực mà đi, Damon còn thấy kì quái sao nhi tử từ nhà mình lại cao hừng như vậy. mà Casso ở trong lòng cười trộm ta bây giờ là người tối thân mật của Cầu Cầu.

Cầu Cầu ngẩng đầu nhỏ, trong lòng nghĩ như thế nào đùa Lâm Mộc vui vẻ. Cầu Cầu biết Lâm Mộc thích nhất bộ dáng đáng yêu của nó, chính nó còn có thể làm nũng, sau đó nhường Lâm Mộc làm món ngon cho nó. Hắc hắc, thật tốt.

Cầu Cầu một bên khoan khoái mà nghĩ Lâm Mộc thưởng cho mình như thế nào, một bên tiếp tục chậm rãi đi đường, nó không vội, có thể đi từ từ. Dù sao Lâm Mộc còn không có tính đầu. Ngay tại lúc Casso cùng Cầu Cầu chậm rãi đi tới, bỗng nhiên cảm thấy trên trời âm u, cả hai đều nghi hoặc ngừng đầu nhìn. Sau đó, nhìn thấy một đại xà.

Cầu Cầu nhỏ giọng cảm thán: “Casso, Patrick dùng để che ánh mặt trời rất không tồi.” Nhìn thể trạng kia, nhìn như mây đen áp khí, nhìn một cái kia... Cầu Cầu nghĩ đột nhiên nhìn về phía Casso, “Patrick trở lại, ô ô... Chúng ta đi quá chậm!”

Casso nhìn thoáng qua Patrick hạ xuống, “Tốc độ này mới tốt, Cầu Cầu tự chúng ta đi chơi đi.” Nói xong cũng không nghe Cầu Cầu có đồng ý hay không, ngâm Cầu Cầu giương cánh nhỏ bay đi.

Trước khi rơi xuống đất Patrick liền biến hình, nhìn hai tiểu thân hình có điều suy nghĩ.

Quay đầu lại nhìn Lâm Mộc dưới lá cây ngủ say, nhẹ nhàng mà đi qua, sau đó nhẹ nhàng ngồi xuống. Lại không dự đoán được Lâm Mộc đột nhiên ngồi dậy, “Ha ha... Chỉ biết là người.” Hắn đối với Patrick cười hi hi, không chút nào có bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ.

Patrick sùng nịch nhu nhu mái tóc mềm mại của Lâm Mộc. Vuốt ve tay Patrick, Lâm Mộc giả vờ không vui lòng: “Kiểu tóc đều bị người lộng loạn.” Mà trong mắt cũng tràn đầy ý cười.

Patrick cười mà không nói.

“Sao hôm nay trở về sớm vậy? Không lẽ không có thu hoạch?” Tuy rằng hỏi như vậy, Lâm Mộc ở trong lòng lại không chút nghi ngờ năng lực của Patrick, chính là kì quái sao lại về sớm vậy.

“Chúng ta gặp một đàn cự xỉ thú, trực tiếp đánh, không tốn rất nhiều thời gian.”

“Cự xỉ thú?” Lâm Mộc không biết cự xỉ thú đến tốt cùng là loại thú gì, lúc trước bọn họ xử lí còn mỗi Lâm Mộc đều cách khá xa, kia dù sao cũng không phải cái gì hay ho.

“Cự xỉ thú là một loại dã thú tính tình nóng nảy, nhưng đối với thú nhân mà nói cũng là con mồi rất dễ dàng bắt giữ. Chúng nó đều là loại sống thành bầy đàn, chúng ta lần này liền săn được sáu con, hai cự xỉ thú trưởng thành, còn có bốn con nhỏ. Carl bọn họ đang xử lý.” Patrick vừa nói vừa dùng tay mình đo tay Lâm Mộc, tựa hồ có chút gầy, vì thế Patrick nhíu mày.

Lâm Mộc tự nhiên biết ý nghĩ của Patrick, hắn đem Patrick kéo đến, “Chính là có chút gầy, không có gì. Mùa hè thân gầy thực bình thường.” Trước kia vào mùa hè khẩu vị của Lâm Mộc sẽ rất kém, trời nóng như vậy, cho dù ở trong phòng điều hòa cũng không thoải mái, lại càng không nói nơi ngay cả quạt cũng không có này.

Lâm Mộc lôi kéo tay Patrick cười nói: “Rất nhiều ngày chưa ra ngoài, mang ta đi nhìn xem cự xỉ thú đi.” Nói xong liền cao hứng phấn chấn nhường Patrick biến thân.

Bay qua núi non cao cao, Lâm Mộc nhìn xuống rừng rậm bên dưới. Nghênh diện con gió thổi tới Lâm Mộc thật cao hừng, một đường ha ha cười.

“Patrick, Carl bọn họ ở đâu?”

Thấy tâm tình của Lâm Mộc rõ ràng rất vui vẻ, Patrick nhớ kỹ, muốn nhiều lần mang Lâm Mộc ra ngoài chơi.

“Rất nhanh liền tới.”

Patrick nói rất nhanh, đích thật là rất nhanh. Lâm Mộc cảm thấy Patrick lời còn chưa nói hết, liền thấy được một con sông lớn.

Hai chân vừa mới chạm đất, Lâm Mộc liền khoan khoái chạy về phía Carl bọn họ.

Đối với việc Lâm Mộc tới Carl cùng Khoa Ân không có chút nào ngoài ý muốn.

Carl mang theo tươi cười hàng ngày nói, “Ai nha, trách không được lão đại cứ thế nhanh chóng trở về, nguyên lai thật sự là sợ người tình mình a.”

Lâm Mộc cũng học bộ dáng đối phương, “Ai nha, người cũng không phải sợ tịch tịch a, lúc nào cũng nị nị ở cùng một chỗ, không biết là đau răng.” Nói xong liền không đề ý tới Carl, chính mình tiến lên nhìn cự xỉ thú.

Nhìn cự xỉ thú trước mắt, Lâm Mộc nhìn không được gian nan nuốt nước miếng.

Nhìn bộ dáng nhú mảy ẩn nhử của Lâm Mộc, tiện hề hề nói: “Thế nào? Chưa thấy qua đi, bị dọa đến? Hắc hắc, chỉ biết người chưa thấy qua.”

Lâm Mộc “Thiết” một tiếng, “Hình thù của người ta còn không sợ, sẽ bị nó dọa?” Lâm Mộc không bị dọa đến, hấn là bị kinh đến, giật mình! Nhìn bộ dáng to con kia, cự xỉ thú, lợn rừng được không, tuy rằng nanh nó thật lớn, bộ dáng là dữ tợn hơn nhiều, nhưng cũng không thay đổi được bản chất là heo. Bất quá này cũng chưa là cái gì, ai có thể nói cho hắn biết vì sao lợn rừng lại cao một mét năm, điều này làm cho hắn cao một mét bảy ném chỗ nào.

Cảm khái thể trọng của sáu con heo, Lâm Mộc cảm thấy cự xỉ thú tuyệt đối là động vật sản lượng thịt cao.

Patrick gia nhập Carl bọn họ, Lâm Mộc ở một bên nhìn Patrick thuần thực tách rời một con cự xỉ thú.

Ba người đều là nhân sĩ chuyên nghiệp, tuy rằng chỉ có sáu con cự xỉ thú, thịt đều có thể xếp thành núi nhỏ, cũng không chịu nổi thạch đao bén nhọn của ba người kia.

Lâm Mộc đứng bên ngoài nhìn, nhìn bọn họ đem thịt đóng gói, sau đó vui lấp đồ không cần.

“Patrick, người muốn ném hết nội tạng này đi sao? Còn có xương cốt này nữa?”

Patrick không lý giải vì sao Lâm Mộc nói vậy, đây không phải là việc thực rõ ràng sao?

“Thịt đó không thể ăn, hơn nữa xương cốt không có thịt.” Tại thời điểm con mồi xung tíc không ai nguyện ý ăn nội tạng con mồi, ăn xương cốt? Thú nhân mạnh nhưng không có ý muốn mạo hiểm răng của mình.

Tại Lâm Mộc xem ra, những điều này là do thứ tốt a, ném xuống rất đáng tiếc a.

“Patrick, lãng phí là hành vi đáng xấu hổ, huống chi người lãng phí chính là đồ thực tốt.” Nói xong chỉ vào tim gan, “Cái này, cái này ta đều phải lấy. Còn muốn một ít xương cốt lớn. Canh xương là đồ tốt a. Còn có thể cấp tiểu hải tử bồi bổ. Không phải chiều cao của Casso cũng chưa tăng trưởng sao?” (Casso: ừ ừ khụt... Ta là bởi vì không biến hóa có được không)

Đối với Patrick mà nói, việc lớn cần cùng Lâm Mộc thương lượng, việc nhỏ ư, ý kiến của Lâm Mộc tuyệt đối nghe theo, cho nên y thực sáng khoái gật đầu, “Hảo.”

Thấy Patrick đồng ý, Lâm Mộc vô cùng cao hứng lấy lá cây gói lại, nhượng Carl nhất định mang đi.

“Lâm Mộc, người lấy cái này làm gì?” Carl không rõ, hiện tại có rất nhiều thịt, “Lâm Mộc, muốn ăn thịt, nơi này còn có thật nhiều, tuyệt đối đủ ăn.”

“Carl, mấy thứ này ăn thật ngon.” Nói xong còn cùng hắn chớp chớp mắt, “Có thể chờ mong nha.”

Nghe xong Carl xoay người ly khai, tại trên diện ẩm thực Lâm Mộc là chuyên gia, Carl chỉ cần nghe theo là được.

Thấy thân ảnh của bọn họ biến mất, Lâm Mộc xoay người cùng Patrick nói, “Nóng chết, ta muốn tắm rửa.” nhìn con sông trước mặt, gấp tại sao có thể bỏ qua.

Có thể bơi trong con sông nước lạnh lạnh, hắn cười tùm tùm nhìn Patrick đứng bên cạnh, cao hứng tiến vào trong nước. Từ sau lần bị dọa đó về sau, Patrick không có tái nhượng Lâm Mộc một mình tắm rửa, mỗi lần hắn đều là dựa theo ý Lâm Mộc quay sang chỗ khác cùng hắn nói chuyện. Mất có thể nhìn thấy thân ảnh cao lớn kia, Lâm Mộc sẽ thực an tâm.

Từ trong nước ngoi lên, “Pa...”, không có người. Patricia rõ ràng mới vừa rồi còn đứng ở trên bờ. Hắn nhìn bốn phía, không có!

Lâm Mộc luống cuống, nơi này an tĩnh làm cho hắn sợ hãi.

“Patrick, người mau ra đây.” Thanh âm khẩn trương có tia âm khóc, “Người đừng làm ta sợ a, người mau ra đây!”

Bên cạnh đột nhiên có bọt nước.

“A!” Lâm Mộc hoảng sợ hét ầm lên, lại lạc vào cái ôm quen thuộc.

“Ha ha...” Trầm thấp tiếng cười vang bên tai Lâm Mộc.

Thanh âm quen thuộc nhưng Lâm Mộc không hề sợ hãi, nhưng Lâm Mộc nổi giận. Biết rất rõ rằng hắn sợ hãi còn treu đùa như vậy, “Đáng giận!” Hắn dùng cả tay chân đánh lên người Patrick.

Patrick cũng có chút hối hận đem Lâm Mộc làm cho tức giận, cũng không trốn, nhưng ở trong nước lại sợ Lâm Mộc đem thân thể mình làm tổn thương, vội vàng đem người giam cầm vào trong ngực mình. Lâm Mộc tức giận đến lợi hại, giãy dụa cũng lợi hại, tay bị ôm không động đậy, cũng muốn dùng chân hung hăng mà đá y.

“Hỗn đản, cho ngươi làm ta sợ! Cho ngươi làm ta sợ!”

Patrick đứng mặc hắn đá, khí lực nhỏ bé của Lâm Mộc đánh vào người giống như gãi ngứa, y chính là lo lắng chân Lâm Mộc sẽ đá đau, dù sao người này chỗ nào cũng đều mảnh mai như vậy.

Patrick ăn nói vụng về, chỉ có thể vỗ vỗ lưng hắn, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn trấn an: “Ta sai, đừng nóng giận.”

Lâm Mộc đá mệt, thở dốc, “Đương nhiên là ngươi sai!”

“Ngươi nói đúng, đều là lỗi của ta.”

“Đó là!” Lâm Mộc hất cằm lên bộ dáng ngạo kiêu.

Patrick nhìn bộ dạng này của hắn, cảm thấy rất đáng yêu, nhìn không được nhu nhu khuôn mặt nhỏ nhắn của đối phương.

“Không được động tay động chân.” Nói ngôn từ chính nghĩa, trên mặt lại ửng đỏ một mảnh.

Patrick nói, “Ta chỉ là động tay, không động chân.” Sau đó ý vị sâu sa mà tại trên người Lâm Mộc nhìn một chút

Lâm Mộc theo ánh mắt của y nhìn về phía mình, tron, “A! Tránh ra tránh ra.”

“Hiện tại mới phát hiện, có chút chậm đi.” Đem Lâm Mộc ôm vào trong ngực, đỡ lấy gáy Lâm Mộc buộc hắn nhìn mình.

Lâm Mộc hăm sâu vào ánh mắt đối phương.

“Mộc Mộc, ngươi nói ta hiện tại muốn làm cái gì?” Thanh âm trầm thấp khàn khàn.

Lâm Mộc không nói, hắn cảm thấy toàn thân hắn nóng lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: không thấy chuyên mục của mình, ngày hôm qua nhìn một chút, kích động a, cảm ơn quá lời thứ nhất của Liễu Thương Lân.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bộ Lạc Du Thú

Ngồi ở trên người Patrick bay trên cao, cho dù gió có lạnh thôi tới cũng không làm giảm nhiệt độ trên mặt. Nghĩ tới việc mới này cùng Patrick, Lâm Mộc đỏ mặt như máu.

Nhẹ đập sắc xà bên dưới, “Tại sao có thể đối với mình như vậy chứ?” Lâm Mộc nhỏ giọng nói thầm, nhưng Patrick đang bay lại nghe được rõ ràng, nếu có người có thể nhìn hiểu biểu tình của xà, nhất định biết y đang cười.

Patrick vừa lòng thề lưỡi, tuy rằng bây giờ không thể đem Lâm Mộc ăn sạch, nhưng hôm nay có thể dụ Lâm Mộc giúp y phóng thích tuyệt đối là tiến bộ rất lớn, nghĩ đến cảm giác tuyệt vời, hiện tại bắt đầu, y tin rằng hạnh phúc của mình không còn xa.

Patrick biết rõ Lâm Mộc thích y, nhưng không biết đang kiên trì chuyện gì. Bất quá không quan hệ, Lâm Mộc nhất định là của y, đối với điểm ấy Patrick không lo lắng.

Patrick thăm nghĩ: Mộc Mộc rất dễ dàng thẹn thùng, tuy bộ dạng thẹn thùng y cũng thực thích. Nhưng cứ như vậy thì tới khi nào Lâm Mộc mới thực sự thuộc về y, bạn lữ ai cũng đoạt không được. Không biết hắn còn đang rối rắm cái gì? Phải có biện pháp mới được...

Trở lại son cốc.

Ba người hỗ trợ nấu com thấy Lâm Mộc, đều dùng ánh mắt ái muội nhìn hắn. Bọn họ đều nghe Carl nói, Patrick vì bởi Lâm Mộc mà sớm trở lại. Còn chuyên môn mang Lâm Mộc xuất cốc, bắt quả người ta đều sớm trở lại, còn hai người này giờ mới về. Nhìn đôi môi lâm Mộc có chút sưng đỏ, không gian YY vô cùng lớn a.

Lâm Mộc thật vất vả làm cho nhiệt độ trên mặt hạ xuống giờ lại bị ánh mắt treu chọc làm cho dâng lên, “Nhìn cái gì, sao còn không làm com a.” Lâm Mộc hết sức dòi đi ánh mắt của bọn họ.

Phil bọn họ cho hắn một cái ánh mắt ngăm hiểu.

“Chúng ta hiểu được.”

“Kỳ thật chúng ta thật sự không thấy cái gì, chính là miệng người...”

“Sacha, người nói rất trắng ra. Người hắn có bộ dáng nghi hoặc hỏi: Mộc Mộc, miệng người làm sao vậy?” Linie thần sắc đứng đắn nói những lời không đứng đắn làm cho Lâm Mộc thẹn quá thành giận. Đuổi theo bọn họ cười đùa.

Vài người nháo được xong, nên lo liệu việc đứng đắn.

Phil nhìn nội tạng bị đặt trong thùng gỗ, “Carl nói là người nhượng hắn mang về, Lâm Mộc, trước kia chúng ta không ăn mấy thứ này.” Nội tạng đối bọn họ mà nói tổng cảm thấy không sạch sẽ.

“Carl nói Lâm Mộc có thể làm ăn ngon, có phải thật vậy hay không a.” Sacha chờ mong!

“Lâm Mộc đều nói, tự nhiên là thật.” Linne nhìn Lâm Mộc hỏi kế tiếp muốn làm cái gì.

Lâm Mộc suy nghĩ một chút, “Đem những thứ này đi rửa trước. Nơi này có lục phần, đem bốn phần gan heo cùng tim heo xào bung, hai phần tim heo nấu canh, còn lại phổi heo và gan heo nấu chín, để nguội.”

Hiện tại bọn họ có thể lý giải cái gì là xào bung, nộm, nếu đã lập ra thực đơn, vài người tự nhiên bận rộn lên.

Lâm Mộc để cho bọn họ xử lý thịt, còn hắn thì đi lọc dầu. Từ sau khi biết mỡ heo có thể lọc dầu xào rau, vốn mỡ heo bị vứt đi cũng được Carl mang về.

Lâm Mộc nhìn mỡ heo nằm chồng chất trên phiến đá, mỡ nhiều lắm, hắn làm tới khi nào mới xong đây.

Nhìn Patrick trong đám thú nhân, “Patrick lại đây hỗ trợ.” Có người mà không cần, đây không phải là tác phong của Lâm Mộc.

Có người hỗ trợ nấu nước, Lâm Mộc rửa sạch ống trúc, Patrick cũng thái xong mỡ.

“Còn muốn giúp cái gì không?”

Lâm Mộc nhìn khối được thái tốt dựa theo yêu cầu của mình, “Giúp ta hái ít trái cây, còn có hái nhiều một chút ngọt ngào quả.” Nộm nhưng không thể thiếu giấm.

“Được.” Patrick nghe xong liền đi.

Đem số lượng mỡ đã thái xong cho vào nồi, Lâm Mộc cầm một bộ thìa dài đảo đảo, sau đó ở một bên chờ.

Các thú nhân tụ cùng một chỗ cách Lâm Mộc không xa nướng thịt.

Lâm Mộc một bên lau mồ hôi trên trán, một bên dùng thìa kẹp tóp mỡ bỏ vào chậu gỗ để đồ ăn bên cạnh.

“Phil, làm chút nước gừng để dùng.”

Nấu được rất nhiều dầu, đương nhiên còn có tóp mỡ, đầy cả hai chậu gỗ.

Sacha đuổi đầu, “Thơm quá.”

Lâm Mộc đem muối cùng nước gừng còn có hành thái nhỏ cho vào khuấy, đưa cho ba người một ít, không có thể ăn nhiều, miễn cho đến lúc đó ăn không vô cái khác. Sau đó đưa cho Carl không biết đã đi lại trước mặt mình bao nhiêu lần: “Các người cầm ăn đi.”

Lâm Mộc lên tiếng, Carl lập tức tiến lên, nước miếng của hắn chảy đã thật lâu.

Bọn họ hiện tại có tám cái nồi nấu, sáu lớn hai nhỏ. Sáu cái nồi lớn trong đó có bốn cái để nấu canh.

Bốn người phân công giai đoạn, Phil chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, Linie thái thịt, Sacha trợ thủ, mà Lâm Mộc thì bên cạnh Linne chỉ đạo hẳn làm thế nào để nấu canh.

Xương cổ nhừ thú nhân chặt nhỏ, bỏ vào trong hai cái nồi, cho gừng thái nhỏ, lại bỏ thêm một chút trái cây. Mà tim heo thái miếng vừa ăn cũng bỏ thêm nguyên liệu để nấu canh, Lâm Mộc thuận tiện lại làm một nồi canh bạc hà, bốn người canh tám cái nồi.

Linie cùng Sacha canh giữ bốn nồi canh, Lâm Mộc cùng Phil vùi vằng xào rau. Các thú nhân chính là dùng tảng đá lớn làm nồi, Lâm Mộc thấy Patrick trở lại, liền đem cái sạn đưa cho Phil.

Patrick mang về rất nhiều hoa quả, hẳn lúc xem một chút, lấy ra một ít chuẩn bị làm canh hoa quả, Mischa bọn họ thích uống. Còn lại để làm đồ ăn vặt, dù sao các thú nhân không thích ăn.

Xuất ra chén tóp mỡ, “Giữ cho nguội, đi ăn đi.” Đưa cho y liền xoay người vội đi.

Patrick bung bát tâm tình sung sướng lại chỗ Carl bọn họ ngồi bắt đầu hưởng dụng Lâm Mộc đặc biệt chiêu cổ.

Lâm Mộc uống canh bạc hà, nhìn Sacha đang cầm một cái chén gỗ lớn ăn bất diệc nhạc hồ. Sacha thấy ánh mắt Lâm Mộc, “Lâm Mộc, cái này ăn thật ngon. Buổi tối nguội lại làm đi.”

Lâm Mộc nhin cười.

Phil uống canh trong tay mình, “Canh xương cũng uống ngon.”

“Nếu cảm thấy nị, có thể cho thêm ít giấm” Lâm Mộc nói xong lại cho thêm ít thịt vào bát của Cầu Cầu, nhìn Cầu Cầu vui đầu vào trong bát.

Trước mắt nhiều ra một cái chén gỗ, ngừng đầu.

“Nguoi ăn quá ít.”

Lâm Mộc cười tiếp nhận, thịt trong bát là do Patrick nướng trên phiến đá, mỗi phiến đều mỏng manh, lớn nhỏ thực thích hợp, hơn nữa đều nướng có chút cứng, Lâm Mộc thích ăn như vậy, cảm thấy nhai rất tốt.

“Đồng thời ăn.” Nói xong dùng chiếc đũa gấp một miếng đưa tới bên miệng Patrick.

Patrick nhìn hẳn cười ăn hết.

Hai người ăn com mà phấn hồng cũng bay đầy trời, lại nhìn nhìn Jason bên người mặt lạnh đang nướng thịt, Linne học theo Lâm Mộc gấp một miếng gan heo, “Cho người ăn.”

Jason nhìn hẳn một cái, vẻ mặt ôn hòa một ít, liền ăn, sau đó đem thịt nướng chín cho hẳn, “Nguoi rất gầy.” Sau đó tiếp tục cúi đầu nướng thịt.

Ryland cũng ngọt ngọt ngào ngào cùng Phil ăn chung, “Phil người nấu com quá mệt mỏi, ta đến uy người đi.” Nói xong trực tiếp kẹp cho hẳn ăn, Phil chỉ có thể đỏ mặt ăn.

Locker nhìn bọn họ một đôi rồi một đôi đều ngọt ngào ăn, cũng muốn uy, Sacha không ý kiến, hưởng thụ thực đương nhiên.

Còn lại các thú nhân thụ kích thích thì vui đầu khổ ăn, thú nhân không có giống cái thật là đáng thương.

Ba ngày sau

“Sacha, người bệnh sốt đều sai lệch.” Lâm Mộc nhìn sốt trong tay Sacha, đang hướng tới lệch lạc mà nhắc nhở.

Mấy ngày nay, bốn người bọn họ tìm nơi an tĩnh trong rừng cây, trái lá của cây diệp thụ ngồi bệnh sốt. Lâm Mộc đối với cái này thật không hiểu, chỉ mới thấy hình ảnh, mà ba người còn lại đều không tưởng tượng được bộ dáng. Nhưng mấy người này bằng tinh thần không ngừng nghiên cứu, cuối cùng bọn họ cũng có thể làm ra mấy cái sốt đơn giản.

Lâm Mộc vì bản thân làm cái ba lô, tuy rằng thực thô ráp, nhưng để được đồ vật rất nhiều. Trong bốn người chỉ có Sacha không có thành phẩm.

Lâm Mộc cùng hai người kia hợp tác làm cái sốt lớn, dùng để đựng đồ vật, còn một bên chỉ đạo Sacha bệnh. Bốn người vùi bất diệc nhạc hồ.

“Mischa chạy tới.”

Lâm Mộc bọn họ ngừng đầu, thấy Mischa thở hổn hển, nhưng thần sắc vui sướng, “Phòng ở kiến tốt lắm, Patrick thúc thúc nhượng ta gọi các người trở về.”

Sacha ngây ngốc hỏi, “Cái gì phòng ở kiến tốt lắm?”

Lâm Mộc vỗ vỗ đầu của hắn, tràn đầy hưng phấn mà nói: “Ngươi bận sốt bận đến ngốc luôn nha. Phòng ở kiến tốt lắm, chúng ta có thể ở vào trong đó ờ.” Nói xong kéo Sacha chạy, mặt khác mấy người cũng bỏ lại đồ trong tay chạy theo.

Còn không có hoãn quá khí Phil, “Các ngươi sao không đợi ta a.” Mạnh liệt hít vài hơi, cũng vội vàng đi theo.

Lâm Mộc bọn họ chạy đến nơi, tất cả các thú nhân đều đứng ở đó, Patrick hướng hắn đi tới, kéo tay hắn, mang hắn đi vào phòng ở trước. Bọn họ nhìn phòng ở hoàn công.

“Mộc Mộc, nhìn, phòng ở đã muốn kiến tốt lắm.”

Nhìn đồng phòng đơn giản này, so với những ngôi nhà cao tầng càng làm cho Lâm Mộc có cảm xúc hơn.

“Chúng ta ở trong này có thể vượt qua mùa mưa, không cần tranh đoạt, không cần lo lắng bị đuổi đi. Chúng ta có thể an tâm sinh hoạt, mà hiện tại chúng ta có bộ lạc của mình. Cảm ơn ngươi, Lâm Mộc.”

Lâm Mộc nhìn Patrick, hắn biết người này hiện tại đang kích động, nhưng đối với cảm ơn, Lâm Mộc cười cười, “Không cần nói cảm ơn với ta.”

Patrick đem Lâm Mộc ôm vào trong ngực, gắt gao. Sau đó y xoay người lớn tiếng nói: “Hiện tại, phòng ở của chúng ta đã kiến xong. Về sau chúng ta có thể an tâm ở trong son cốc sinh hoạt, mà hiện tại chúng ta cũng có thể chính thức trở thành bộ lạc.”

Tất cả các thú nhân đều hoan hô, đây là cái gai, là nỗi đau trong lòng bọn họ, cũng là mục tiêu phấn đấu của bọn họ —— thành lập bộ lạc của mình. Ngày hôm nay, bọn họ cũng có bộ lạc. Bọn họ vì mình hoan hô, vì mình mà hò hét.

Patrick vươn tay ý bảo bọn họ an tĩnh lại, “Kế tiếp chúng ta nên đặt tên cho bộ lạc. Ta nghĩ để cho Lâm Mộc đặt tên, bởi vì là hắn làm cho giấc mộng của chúng ta trở thành hiện thực. Các ngươi đồng ý không?”

Các thú nhân lần thứ hai hoan hô, Lâm Mộc cho bọn họ hy vọng, trong lòng bọn họ thực tôn kính hắn.

Lâm Mộc có chút khần trương, nhìn khuôn mặt mỉm cười với mình, cảm thấy tay được nắm chặt, “Có thể thực hiện giấc mộng của mình là bởi vì các ngươi kiên trì, kiên trì thiện lương. Những thứ này là kết quả của việc các ngươi kiên trì, ta chỉ xuất ra chút ít sức lực mà thôi. Mà có thể vì bộ lạc đặt tên, ta thật cao hứng. Ta nghĩ để mọi người biết, sinh hoạt trong nơi này vì không phải trốn tránh, trốn tránh chữ du thú này. Ta hy vọng mọi người có thể quang minh chính đại sinh hoạt tại thế giới này, thậm chí so với thú nhân phổ thông cao thượng mà cường đại tồn tại. Cho nên ta nghĩ bộ lạc của chúng ta tên là bộ lạc du thú, ta hy vọng chữ du thú về sau sẽ trở nên vinh quang tối cao.”

Quang minh chính đại tồn tại, trở thành vinh quang tối cao, các thú nhân lần thứ ba hoan hô.

Tại thời điểm thích hợp, Patrick ý bảo nhượng mọi người im lặng xuống.

Tất cả các thú nhân nhìn Patrick, nam nhân khuôn mặt cương nghị nghiêm túc đối với đồng bạn của mình nói: “Chúng ta có bộ lạc, tự nhiên yêu cầu tộc trưởng lãnh đạo, mọi người...”

Không đợi Patrick nói xong, tiếng la lần nữa vang lên, “Patrick, Patrick, Patrick...”

“Lão đại làm tộc trưởng của chúng ta...”

Tiếng gọi âm ỉ, âm thanh vui mừng, bọn họ nhất trí lựa chọn thú nhân vẫn luôn dẫn theo bọn họ.

Lâm Mộc nhìn nam nhân này, y cơ trí, lãnh tĩnh, là người lãnh đạo trời sinh

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24

Edit + Beta: Hwan

Tộc trưởng có, bộ lạc thành lập, kế tiếp nên phân phòng ở! Những phòng nay nên chia làm sao, Patrick làm tộc trưởng một chút cũng không quan tâm, chỉ cần xác định y cùng Lâm Mộc ở chung là được.

“Mộc Mộc, ta trước đem đồ vật của chúng ta bỏ vào trong phòng, ngươi chậm rãi muốn chia làm sao thì chia.”

“Ta có thể không ở cùng phòng với người được không?” Lâm Mộc nhúc nhúc hỏi.

Patrick nghe vậy, hơi híp mắt, ngữ khí nguy hiểm hỏi: “Vậy người muốn cùng ở với ai? Carl?” Trong lòng đối với Carl xoa tay. Carl điển hình nằm cũng trúng đạn a.

“Ta có thể cùng Phil bọn họ...” Lâm Mộc cảm thấy ánh mắt Patrick thật là khủng khiếp, nói không được nữa, hần cười gượng một chút, “Ha ha, người nhanh thu dọn đồ đạc đi, ta... Ta còn muốn phân chia phòng cho bọn họ.” Thủ nhân không thể tuyên, giống cái lại không thể ở riêng, nhưng cùng Patrick ở cùng một chỗ mới thật sự rất nguy hiểm a.

Patrick hiển nhiên đối với việc Lâm Mộc thỏa hiệp thực vừa lòng, y nhu nhu tóc ngắn của Lâm Mộc “Ngoan.” Nói xong liền vội vàng đi thu thập phòng.

Patrick vừa đi, Phil bọn họ vài cái đều xông tới.

“Lâm Mộc, Lâm Mộc ta cùng phụ thân ở phòng nào?” Đây là Mischa.

Lâm Mộc nhìn bản vẽ của phòng ở trên mặt đất.

Phòng ở phân bố rất đơn giản, vào cửa một cái đại sảnh, hai bên là dãy gồm ba phòng, cuối đại sảnh là hành lang, đối diện hành lang là ba phòng ở song song. Căn phòng chính giữa đã trở thành phòng của Patrick, đương nhiên hiện tại cũng là của hần.

Lâm Mộc chỉ gian phòng bên trái phòng Patrick, “Người với phụ thân người còn có hai phụ tử Casso ở phòng này được không?”

Mischa đối với an bài này thực vừa lòng, sau đó vui vẻ chạy đi tìm phụ thân.

Lâm Mộc hỏi Casso ghé vào bên chân hần tò mò, “Người cũng không có ý kiến chứ.”

Casso nhìn Lâm Mộc chỉ vào gian phòng kia, kỳ thật nó muốn cùng Cầu Cầu hai người bọn họ một gian, hiện tại xem ra không được. Nó đối với Lâm Mộc lác đàu tỏ vẻ nó không có ý kiến, hơn nữa nó biết, nếu có ý kiến Lâm Mộc sẽ bác bỏ ý kiến của nó, Lâm Mộc thích nhất nói như vậy. Sau đó Casso cũng đi.

Lâm Mộc nhìn ba người còn lại ánh mắt lờ lờ nhìn hần, suy nghĩ, sau đó hần vung tay lên, “Phil, người cùng Ryland căn phòng thứ ba bên tay trái, Sacha người cùng Locker căn phòng thứ ba bên tay phải, Linie người cùng Jason phòng thứ hai bên tay phải.” Lâm cho bọn họ trụ trong góc an toàn

“Các người đi nhanh đi.”

Lâm Mộc nhìn còn bốn phòng, phòng thứ hai bên trái hần dùng làm nơi trữ đồ, bây giờ còn ba phòng.

Bóng ma cao lớn bao hần lại, Carl?

“Khoa Ân nói chúng ta muốn trụ phòng này.” Carl chỉ vào phòng thứ nhất bên tay trái, nói xong lập tức chạy.

Nhìn tốc độ kia, có thể so sánh với kinh công trong truyền thuyết, Lâm Mộc bội phục. Đứng dậy, còn dư hai gian phòn, cùng tám người còn lại hỏi một chút, làm cho bọn hần quyết định. Hần hiện tại mau nhanh chân đến xem phòng của mình, dù sao cũng là thứ mong đợi đã lâu.

Nhìn mọi người đang tiến tiến xuất xuất dọn đồ, trên mặt bọn họ đều tràn đầy tươi cười vui sướng, điều này làm cho Lâm Mộc tràn ngập cảm giác thành tựu.

Đi vào phòng, Lâm Mộc cảm thấy đầu tiên chính là trống trải. Điển hình nhà chỉ có bốn bức tường a. Sau đó chính là “Patrick, sao chỉ có một chiếc giường lớn như vậy?”

Giường lớn kê sát tường bên trái, từ bên ngoài nhìn vào sẽ không nhìn thấy. Giường này so với giường mà hần nói với Jason còn lớn hơn nhiều. Như thế nào lại to hơn ba bốn lần.

“Làm sao mà giường lớn như vậy hả?” Tới trọng yếu vẫn là, trong phòng này chỉ có một chiếc giường, không phải càng nguy hiểm sao! Đây hiển nhiên là quý kế của Patrick, hần rõ ràng đã nói với Jason làm một cái cho mình.

Patrick buồn cười nhìn biểu tình bất mãn của Lâm Mộc, “Ta cảm thấy hai người chúng ta muốn hai cái giường quá lãng phí. Jason bọn họ đều là một cái, chúng ta cũng không thể đặc biệt a. Cho nên ta đã nghĩ ra một phương pháp, nhượng Jason làm cho chúng ta đặc biệt hơn, như vậy cũng không làm tộc nhân bất mãn.”

Nghe một chút, lời này nói ra về đạo mạo a. Hừ, Carl bọn họ đều có hai cái giường, đừng tưởng rằng hần không biết.

Patrick hấp dẫn hỏi: “Trong phòng ta đã muốn quét sạch sẽ, đem quyền lợi bố trí tặng cho người, muốn hay không a?”

Mắt Lâm Mộc sáng rực lên một chút, tự mình bố trí gian phòng của mình là một sự kiện có ý nghĩa, “Đương nhiên muốn.” Mà Lâm Mộc không biết, căn phòng dĩ vãng đều là dựa theo sự yêu thích của giống cái mà bố trí, đây là truyền thống thủ nhân yêu thương bạn lữ. Đương nhiên cũng là bởi vì thần kinh thủ nhân rất thô, phòng thể nào bọn họ còn không thêm đồ ý chút nào.

“Ngươi nhanh đi đem đồ vật của chúng ta lấy đến. Nhanh đi, nhanh đi.” Lâm Mộc thúc giục nói.

Patrick tới tới lui lui tiêu sái mấy lần, rốt cục đem đồ vật của bọn họ đều lấy đến đây.

Lâm Mộc trước đem ba lô của mình đặt ở trong tủ đầu giường treo quần áo, sau đó nhìn những da thú Patrick tồn.

“Patrick, ngươi tuyển một ít da thú thô ráp đi ra, ngày mai ta làm rèm cửa.” Phòng không có cửa, phải tìm đồ vật che lại mới được. Patrick nghe vậy, trong đồng da thú tìm mấy tấm màu nâu để bên góc tường.

Lâm Mộc nhìn cái giường trống trải, “Tìm chút da lông nhuyễn để trải giường.” Trực tiếp ngủ trên giường không thoải mái.

Patrick dựa theo Lâm Mộc nói, khom người lựa. Lâm Mộc cũng tại trong đồng da thú tìm, đột nhiên đụng đến một khối da thú thực mềm mại, Lâm Mộc kéo nó ra. Tấm da thú này so với những tấm da thú khác thì nhỏ hơn, chỉ có thể bằng với da son dương. Da lông thuần trắng, vuốt thực thoải mái.

“Patricia, đây là da của động vật nào a? Thật mềm mại.”

“Đó là da long của thú tuyết.”

Nghĩ đến danh tự các thú nhân đặt, đặt tên theo đặc điểm, “Tuyết thú? Động vật mùa đông?”

“Àn, chúng nó chỉ sinh hoạt tại phương bắc, ở địa phương rất lạnh mới nhìn thấy chúng nó. Ngươi lấy làm quần áo đi.”

“Hảo.” Lâm Mộc vuốt yêu thích không buông tay, cũng không biết bọn họ xử lí da thú như thế nào, không có chút nào thô ráp, còn mang theo ngửi thơm ngất thần nhiên.

Lâm Mộc không biết tuyết thú là cỡ nào khó bắt được, chúng nó chỉ sinh hoạt tại nơi rất lạnh của phương bắc, toàn thân trắng như tuyết, cơ hồ giống tuyết như đúc, hơn nữa bọn họ trời sinh tính giảo hoạt, cảm thấy có chút nguy hiểm sẽ trốn đi. Đúng là bởi vì khó được, rất nhiều thú nhân đều dùng để lấy lòng người yêu. Patrick cũng là ước chừng thủ nửa tháng mới săn được.

Đem giường trải hảo, đem da thú trải lên giường, dưới trải ra tầng tấm ván gỗ, phòng ẩm. Lại nhượng Patrick đem rau phơi khô tồn lại đưa vào phòng dự trữ, sau đó hần thực thoải mái nằm ở trên giường, phát ra thanh âm thoải mái “Nằm ở trên giường thật hoài niệm.”

Patrick tiến vào nhìn thấy Lâm Mộc nằm ở trên giường, y cũng nằm xuống, đem người ôm vào trong ngực.

“Nóng.” Lâm Mộc nhỏ giọng phản đối tư thế này.

“Nhắm mắt lại, ngươi ngủ một lát đi.”

Lâm Mộc nghe lời nhắm mắt lại, tại Patrick nhẹ nhàng vỗ lưng chậm rãi ngủ.

Nhìn Lâm Mộc ngủ trầm, Patricia cũng nhắm hai mắt lại an tâm ngủ.

Khi Lâm Mộc tỉnh lại, bên người trống rỗng, Patrick không biết đi làm cái gì. Nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, không là đã khuya. Hần xuống giường đuổi thất lung, “Đã lâu không có ngủ thư thái như vậy.”

Ra khỏi phòng vừa vận nhìn thấy gian phòng của Phil, Lâm Mộc đi qua, “Linie bọn họ đâu?”

Phil hướng mặt khác phòng nhìn một chút, lắc đầu, “Ta mới vừa rời giường.”

“Ta cũng vậy, mới vừa tỉnh ngủ, chúng ta đến bên dòng suối rửa mặt đi.”

Hai người cùng xuất môn.

Tại bên dòng suối nhìn thấy Linie cùng Sacha.

“Các ngươi tới nha, ta hôm nay ngủ thực thoải mái. Lâm Mộc, làm giường thật hữu dụng.” Sacha nói.

Linie cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Lâm Mộc dùng tay nâng lên nước suối rửa mặt, “Mùa đông các ngươi sẽ càng thích giường.” Lắc lắc bọt nước trên tay, “Các thú nhân đều đi đâu rồi?”

“Tộc trưởng nói buổi tối muốn chúc mừng, lưu lại bốn thú nhân, còn lại đều đi săn thú.” Linne trả lời.

Lần đầu nghe người khác kêu Patrick là tộc trưởng còn có chút không thích ứng, “Muốn chúc mừng chúng ta cũng muốn vội. Trước đem những cái sọt mà chúng ta bện đem vào để trong phòng trữ đồ đi.”

Sacha cười hì hì “Chúng ta đã cầm lại rồi.”

“Kia còn chờ cái gì, chúng ta đi thu thập đi!”

“Ta cũng phải đi.” Mischa chạy tới, hoàn hảo nó tỉnh lại muốn rửa mặt sao có thể bỏ qua.

Lâm Mộc nhìn nhìn sau lưng Mischa “Casso đâu?”

Mischa lắc lắc đầu, “Khi ta tỉnh lại nó không có trong phòng.”

Khả năng đi theo cùng đi săn thú “Chúng ta đi lấy ba lô của từng người, sau đó xuất phát.”

“Ta không có.” Sacha buồn bực.

Linie ôm bờ vai của hắn “Trước dùng của ta.”

Buổi tối, Patrick ôm Lâm Mộc nhìn nóc nhà gần người, ngay khi Lâm Mộc sắp ngủ “Hiện tại thật tốt.”

“Àn.” Lâm Mộc vô ý thức làm bầm một câu, tại trong ngực Patrick chui chui, tìm một cái vị trí thoải mái ngủ.

Lâm Mộc cùng Phil bọn họ đồng thời ngồi dưới tàng cây may rèm cửa, hắn khi lực hữu hạn tìm phương pháp có lợi, mỗi lần đều dùng mũi dao khoét lỗ nhỏ, lại dùng cốt châm xuyên thấu. Cốt châm là Patrick giúp đỡ làm, thực thích hợp để may vá, hai dây mây màu đen xoắn vào nhau tạo thành dây may.

Hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi nhìn những người khác, Linie bọn họ thực nghiêm túc khâu, đương nhiên là đưa cho mọi người dùng.

Lâm Mộc thấy Linie đem tóc rút xuống vén ra sau vai, bọn họ ba cái tóc đều rất dài lại đều rối tung, thời tiết nóng, nhìn đều cảm thấy nóng theo.

Lâm Mộc dùng dao làm ba cái dây cột tóc bằng da thú, “Cho các người, đen tóc buộc lên.”

Ba người đồng thời dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Lâm Mộc nhìn ba người, tóc Phil ngắn hơn hai người kia một chút. Hắn đi qua đi dùng Phil làm mẫu. Không có lược, muốn đem tóc cột chỉnh tề có chút khó khăn, cũng may bọn họ đều xem hiểu.

“Buộc như vậy sẽ mát mẻ, cũng phương tiện.”

Ba người vui sướng bắt đầu chỉnh lý tóc, mà Lâm Mộc tự hỏi làm thế nào để tạo ra cây lược. Hắn làm đơn giản chữ, đây là bọn hắn buổi sáng làm, Phil Mischa bọn họ còn đang thích ứng, bất quá mỗi người đều thực thích.

Lâm Mộc nhặt một khối vốn là củi gỗ, nhìn nhìn dao trong tay, quyết định buổi tối lại làm.

Đem tóc buộc lên ba người tinh thần đều vui vẻ.

Sacha cao hứng nói, “Cổ cảm thấy lương lương, thật là thoải mái.” Linie Phil bọn họ cũng cười ngâm ngâm.

Lâm Mộc nhìn ba vị trước mắt, bộ dạng vốn xuất chúng, hiện tại buộc tóc lên cng2 có vẻ oai hùng.

Bốn người làm rèm xong, cũng thuận tiện đem rèm cho các thú nhân làm luôn. Vài người một bên làm một bên nói chuyện phiếm, thời gian trôi qua rất nhanh.

Buổi tối thời điểm Patrick trở về, nhìn thấy Lâm Mộc ngồi trên giường điêu khắc đồ vật, ánh sáng của huỳnh thạch nhu hòa ánh lên gương mặt trắng nõn của Lâm Mộc, có vẻ ôn nhu.

Lâm Mộc ngừng đầu đối với y nở nụ cười, cúi đầu tiếp tục việc trong tay, bởi vì tuyền gỗ có tính chất tốt nên càng khó tước.

Patrick ngồi xuống bên cạnh hắn, “Đang làm cái gì?”

Lâm Mộc ngừng đầu “Ta nghĩ làm lược. Dùng để chải tóc.” Lâm Mộc nhìn nhìn tóc dài màu đen của Patrick, sợi tóc bừa bãi tùy ý, cho thấy cái đẹp dã tính của Patrick, không có cách nào khác phù nhận, dung mạo như vậy thực hấp dẫn người.

Thấy Lâm Mộc vẫn luôn nhìn mình, “Đang nhìn cái gì?”

Khụ khụ, ho khan hai tiếng, “Tóc tán không thấy nóng sao? Ta giúp người buộc lên.” Nói xong cầm một sợi dây buộc tóc, dùng tay chải vuốt tóc Patrick, giúp y cột chắc.

“Như vậy có phải mát mẻ hay không?”

Patrick gật đầu “Vậy lược của người là?”

“Giống như vừa rồi ta dùng tay chải tóc cho người thực không phương tiện, cho nên liền muốn dùng lược.” Nói xong triển lãm thành phẩm còn chưa hoàn thành.

Patrick tiếp nhận “Nói cho ta biết làm như thế nào, ta giúp người.”

Ngắm lại tốc độ của mình, Lâm Mộc gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau lược mới mẻ xuất lộ, nhận được Linie bọn họ nhất trí yêu thích, ngay khi bọn họ đang thảo luận buộc tóc mình lên như thế nào, bầu trời đột nhiên tối đi.

“Nhanh thu cùi gỗ.” Lâm Mộc lớn tiếng gọi người.

Sau khi đem mọi thứ phơi nắng thu vào trong phòng, cơn mưa biểu thị mùa mưa tới cũng rơi xuống.

Lâm Mộc đứng ở cạnh cửa, dùng tay tiếp mưa ngoài cửa, đối với Patrick bên cạnh nói: “Mùa mưa đến.”

Patrick nhìn hơi nước mờ lung phượng xa thấp giọng đáp lại: “Ân, mùa mưa đến.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 25: Chương 25

Lâm Mộc vừa mới tỉnh lại có cảm giác tỉnh mạch. Hắn ngốc lãng nhìn mái nhà, trên mặt ngơ ngác. Theo ý thức chậm rãi thanh tỉnh, nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, Lâm Mộc mới kịp phản ứng hôm nay là sáng sớm ngày đầu tiên của mùa mưa.

Lâm Mộc xuống giường đuổi thất lung, nhất thời thần thanh khí sảng. Trong lòng cảm thán một chút: ngủ thật tốt!

Rèm cửa cùng cửa sổ làm cho cảm phòng tối lại, cũng không biết bây giờ là lúc nào. Hắn đi đến bên cửa sổ, dùng cây gậy đẩy cửa sổ lên. Một cỗ hơi nước thanh lương tràn ngập.

Bầu trời bên ngoài tối đen, cảnh sắc xa xa bị hơi nước biến thành mờ mịt, ngược lại có vẻ đẹp mờ lung. Lâm Mộc thích mưa, nhất là trong cuộc sống nhàn hạ. Mưa làm cho cuộc sống an tĩnh mà không buồn tẻ, tẩy đi hết thảy duyên hoa, cấp người lưu lại sạch sẽ thanh tân.

Ở trong thế giới trước kia, mù mịt qua đời, quan hệ với người kia thời khắc không ngừng tra tấn hấn, cho dù hấn tưởng chôn ở đáy lòng, nhưng lại không được. Lâm Mộc không phải không từng oán hận mù mịt của hấn, vì sao lại bắt hấn đáp ứng việc đến một nơi không phải là nhà. Ha ha, chỗ kia nào phải là nhà.

Đi vàng vào thời điểm trời mưa, hấn sẽ đứng bên cạnh cửa sổ phòng ngủ nhìn trời mưa bên ngoài mà ngẩn người. Trong mắt không nhìn tới người đi đường vội vàng qua lại, hấn chỉ nhìn cây ngô đồng xa xa, lặng lẽ ở nơi đó ngốc. Có khi trong đầu xuất hiện ý tưởng không hiện thực: làm thế nào để hấn biến thành thân cây, giống nó an tĩnh mà đứng, nhìn nhân sinh trầm sắc thái, hấn vĩnh viễn là người ngoài cuộc. Nhưng Lâm Mộc rõ ràng, chỉ cần hấn còn ở trong cái thế giới kia, hấn vĩnh viễn đều tròn không rơi, vĩnh viễn đều là tư sinh tử của Lâm gia, mẹ của hấn. .

Lâm Mộc nhìn ngoài phòng thờ dài, hiện tại xem như hấn thoát khỏi thế giới kia.

Cảm thấy có người từ phía sau lưng ôn nhu ôm lấy mình, Lâm Mộc quay đầu đối với y cười cười, “Mọi người hiện tại đều đang làm cái gì?”

Patrick dùng hai má kề sát mặt Lâm Mộc, “Có bốn thú nhân đi săn thú, những người khác đều ở trong đại sảnh nói chuyện phiếm. Người nhượng làm ghế salon bây giờ thực hữu dụng.”

“Ha ha, vốn dùng để hưởng thụ mà. Mùa mưa dù sao cũng không có cách nào xuất môn. Bất quá ta rất vừa lòng là cái bàn kia, rốt cục có thể ở trên bàn ăn cơm.” Nói xong xoay người lại, “Hiện tại là lúc nào? Điểm tâm còn không có ăn?”

“Nhanh đến giữa trưa.”

Lâm Mộc kinh ngạc mở to hai mắt, “Sao ta ngủ lâu như vậy?” Sau khi đi vào thế giới này, Lâm Mộc đã muốn không có thói quen ngủ thẳng cho đến khi mặt trời mọc lên cao, có lẽ là bởi vì bên ngoài tiếng mưa rơi quá mức an tĩnh, có lẽ là thời tiết bên ngoài mờ lung làm cho Lâm Mộc không có khái niệm thời gian, tóm lại Lâm Mộc như dĩ vãng ở ngày mưa ngủ an nhàn.

“Sao không gọi ta?”

“Gọi, nhưng gọi không dậy.” Patrick buông tay, nắm tay hấn “Có đói hay không?”

Lâm Mộc lắc đầu, ngủ lâu lắm cũng không có cảm giác đói bụng.

“Chúng ta đi ra ngoài đi.”

Lâm Mộc ra khỏi phòng, Patrick tiện tay đem rèm cửa treo lên, như vậy tỏ vẻ trong phòng không có người cũng tiện để người khác tìm.

Các thú nhân trong phòng khách đang ngồi nói chuyện phiếm thấy Lâm Mộc đi ra đều cười với hắn. Lâm Mộc cũng cười đáp lại.

Thấy Lâm Mộc đi ra, Sacha vừa đi ra hít thở không khí thấy được, vội vàng cao hứng lại đây kéo hắn, “Lâm Mộc, sao ngươi dậy trễ vậy. So với ta còn muộn hơn nữa?”

Lâm Mộc cười nói: “Bởi vì trời mưa, không thấy ánh mặt trời, cho nên dậy trễ.”

“Hắc hắc, giống ta a.” Nói xong lôi kéo Lâm Mộc muốn đi, “Chúng ta tới chỗ Linie, Phil cũng ở đó.”

Lâm Mộc quay đầu hướng Patrick cười cười, sau đó đi cùng Sacha.

Trong phòng Linie.

“Lâm Mộc rốt cục tỉnh ngủ.” Linie thấy Sacha lôi kéo Lâm Mộc chạy vào cười chào hỏi.

“Các ngươi mau tới đây ngồi.”

Lâm Mộc thấy Linie cùng Phil cầm tấm da thú ngồi ở trên giường may, Mischa cũng cầm tấm da thú nhỏ ngồi trên giường học may. Cầu Cầu và Casso, vừa rồi ở đại sảnh không có thấy, không biết ở nơi nào.

Sacha khoan khoái mà đi qua, lấy hoa quả từ trong cái khung nhỏ làm bằng dây mây ra ăn. Còn lấy một quả đưa cho Lâm Mộc.

Lâm Mộc cười tiếp nhận cũng cắn một hơi, hoa quả của thế giới này ăn rất ngon. Mới vừa nhai vài hớp lông mày Lâm Mộc nhíu lại, hắn đột nhiên nhớ tới hắn còn chưa có rửa mặt đâu.

Lâm Mộc ngồi trên giường giãn mày, lại gặm vài hớp, tỉnh ăn xong lại nói.

“Các ngươi đang làm quần áo gì?” Lâm Mộc hỏi.

” Thời tiết hơi lạnh, chúng ta làm chút quần áo ấm. Còn muốn làm quần áo cho mùa đông nữa.” Trả lời chính là Phil.

Linie cho Lâm Mộc nhìn một tấm mặt da thú, “Mùa đông thực lạnh, phải dùng da thú thực ấm áp làm quần áo.”

Lâm Mộc nhìn nhìn áo sơ mi trên người mình, cùng bọn họ ở chung một chỗ thực không hợp, tựa như người hiện đại ngồi trước mặt một đám người cổ đại, tuy rằng đây là sự thật.

” Các ngươi giúp ta làm một bộ đi. Ta sẽ không làm quần áo.” Lâm Mộc cảm thấy hắn mặc giống bọn họ là được.

Linie nhìn quần áo của Lâm Mộc, “Ta giúp ngươi làm đi. Bất quá kiểu dáng quần áo của Lâm Mộc không giống của chúng ta.”

Lâm Mộc nhìn nhìn quần áo của mình cùng váy da thú của bọn họ, mặc vậy?

“Linie, ta cảm thấy làm quần áo như vậy tương đối ấm áp. Cái kia, tương đối không xong.” Nói xong còn xuống giường triển lãm cho bọn họ nhìn, dù sao hắn cũng không muốn mặc vậy.

Linie bọn họ nhìn ra ý tứ của Lâm Mộc, cười nói: “Chúng ta vốn muốn làm ra quần áo giống như quần áo của ngươi. Nhưng phải mượn quần áo của ngươi nghiên cứu mới được.”

Lâm Mộc cười cười, ” Ta đi lấy quần áo cho các ngươi, quần thì tương đối phiền toái, trước sau không nhất dạng.” Lâm Mộc nói xong vội vã chạy, hắn quyết định đem quần jeans của mình đưa cho bọn họ, có khi còn được mặc quần da thú ấy.

Vừa mới ra ngoài liền nhìn thấy Patrick từ bên ngoài đi vào, cả người ướt đầm.

Lâm Mộc dừng chân lại “Sao ngươi lại đi ra ngoài?”

Patrick tiếp nhận tấm khăn mặt làm bằng da thú của người khác đưa lau đầu, “Ta ra ngoài nhìn nóc nhà.”

Lâm Mộc hiểu ý, nóc nhà là cỏ tranh thêm bùn đất, Patrick lo lắng bị hư.

Lâm Mộc tiếp nhận khăn mặt Patrick đưa, đặt lên cái giá, nơi đó để vài tấm khăn mặt như nhau, để cho thú nhân ra ngoài săn thú.

“Thế nào?”

“Không vấn đề gì.”

“Ta nghĩ cũng phải, các người dùng nhiều cỏ tranh như vậy, còn trải ra nhiều tầng.” Lâm Mộc suy nghĩ một chút, mưa lâu như vậy, “Patrick, chỗ các người đã từng xuất hiện việc khô hạn nhiều mà thiếu nước chưa?”

“Khô hạn?” Y lắc lắc đầu, “Không có. Người muốn làm cái gì?”

“Ta nghĩ đào cái ao, có thể chứa nước cùng nuôi cá. Đứng, nuôi cá.” Hắn đã lâu chưa ăn cá, cho tới giờ chưa thấy thú nhân ăn cá.

“Nuôi cá?”

”Đúng, cá ăn thật ngon. Chúng ta nuôi còn có thể tồn thực vật.” Nếu mùa đông thực vật khó tìm, còn không bằng tự mình nuôi chút vật sống. Nghĩ đến việc nuôi cá, Lâm Mộc cũng muốn nuôi những thứ khác, ví dụ như chim, sau đó sẽ không còn ví dụ, những thứ khác hắn không hiểu biết, hơn nữa còn phải đợi qua mùa mưa. Hiện tại chỉ có thể đào ao, còn có thể chứa nước.

“Patrick, son cọc này lớn như vậy, người đi tìm nơi trũng thấp, đào rộng khoảng ba mươi mét, dài ba mươi mét, chiều sâu hai mét,” Đào một hồ nước to có thể nuôi cá ăn, ngấm lại đều cảm thấy tốt đẹp.

Patrick suy nghĩ xong, gật đầu đáp ứng, tốc độ đào hố của bọn họ rất nhanh, việc này không thành vấn đề.

Lâm Mộc kêu người đi nấu nước gừng, đưa cho Patrick một chén, những thú nhân đi ra ngoài săn thú trở về cũng phải uống một chén lớn mới được, thân thể bọn họ tốt nhưng cũng không phải không bị bệnh,. Sau đó Lâm Mộc trở về phòng lấy quần rồi quay lại phòng Linie.

Bởi vì gần giữa trưa, Lâm Mộc bọn họ ngồi cũng không bao lâu liền đi ra chuẩn bị cơm trưa, hơn nữa Lâm Mộc cùng Sacha chưa ăn sáng cũng đều đói bụng rồi.

Thú nhân đi săn thú trở về uống bát canh gừng nóng, thoải mái làm cho bọn họ hừ hừ vài cái, vẫn là hiện tại thực tốt a. Nhìn vài giống cái đang nấu cơm cho bọn họ, ngày trước bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Đem thịt đặt trong thùng gỗ lớn xong bọn họ nghe thấy Lâm Mộc về phòng thay quần áo. Quần áo của bọn họ là da thú cắt may đơn giản. Bởi vậy Lâm Mộc đối với quần áo của Patrick rất bất mãn, đi vài cái là nhìn thấy hết. (⇒) ảnh cổ tình khoe đó)

Thịt đều là các thú nhân thái hộ, chỉ có phần ăn của bọn họ thì Lâm Mộc mới xuống tay động dao. Thời tiết có chút lạnh, không khí lại ẩm thấp, Lâm Mộc bỏ thêm lát cầu vào canh nóng, dù sao hắn cũng chưa thấy thú nhân nào không thích hương vị của lát cầu.

“Lâm Mộc, ta ở trong phòng tầng trệt thấy thứ này. Đây là dùng để làm gì? Có thể ăn sao?” Sacha cầm đồ vật trong tay hỏi Lâm Mộc.

Lâm Mộc mắt nhìn đồ vật trắng trắng trong tay Sacha. Ngân nhĩ, hình như hắn quên mất nó.

Mischa thấu lại đây, “Ngân nhĩ! Cái này nấu canh ăn thật ngon.”

Nhìn mắt Sacha sáng lên, Lâm Mộc lập tức tuyên bố, “Hôm nay làm cho các người ăn.”

Lúc ăn cơm, Lâm Mộc kỳ quái nhìn nhìn, tổng cảm thấy thiếu cái gì, chính là nghĩ không ra.

Patrick nhìn hắn nghi hoặc nhử mày, nói: “Carl cùng Khoa Ân còn chưa có trở lại.”

Được Patrick nhắc nhở, “Đúng vậy. Ta nói thiếu cái gì? Không có Carl an tĩnh rất nhiều.” Hắn quay đầu hỏi Patricia, “Sao bọn họ còn chưa trở lại.”

“Không biết.” Nói xong lấy xuyên thịt nướng đưa cho Lâm Mộc. Hôm nay thời tiết thật lạnh, khẩu vị của Lâm Mộc cũng khá hơn nhiều.

“Không cần lo lắng bọn họ sao?” Carl cho tới bây giờ chưa bao giờ về quá giờ ăn cơm.

“Có Khoa Ân đi theo không có việc gì.” Nói xong bưng canh nhượng hắn uống.

Lâm Mộc rất phối hợp liền bưng bát uống.

Carl bọn họ tới lúc chạng vạng mới trở về, thuận tiện mang về rất nhiều con mồi.

Carl uống canh nóng hắc hắc cùng Lâm Mộc bọn họ nói về việc trải qua khi đi săn.

Vốn hôm nay không phải là ngày Carl bọn họ đi săn, nhưng ở trong phòng không có việc gì làm Carl cảm thấy buồn đến hoảng liền kéo Khoa Ân đi ra ngoài săn thú. Không thể không nói là vận khí của bọn họ tốt, lúc tránh mưa ngoài ý muốn phát hiện một nơi đàn lộc trốn. Bất quá suy xét đến việc không bảo tồn tốt đồ ăn, bọn họ cũng chỉ săn về mười con. Nếu là vào thời điểm săn thú cho mùa đông bị bọn họ bắt gặp, đàn lộc kia chắc chắn bị diệt tận.

Lâm Mộc nhìn một con lộc lớn như con ngựa, tuy rằng bề ngoài giống lộc, nhưng cặp sừng sắc bén chói lọi trên đầu nhượng Lâm Mộc sợ. Hoàn hảo bọn họ chỉ là giống.

Thi thể đảm lộc đều được đặt chỗ đất trống trong phòng. Lâm Mộc khoác tấm da thú lớn đi ra ngoài xem. Phil bọn họ cũng không thua kém.

Lâm Mộc thật cẩn thận sờ soạng sừng trên đầu chúng, xem ra có thể làm bả đao.

Nhìn xong sờ xong, Lâm Mộc nghĩ nên xử lý đồng thịt đó như thế nào. Cuối cùng hắn quyết định yếm một ít, sau đó lại luộc chín một ít, thú nhân muốn ăn cũng có thể chế biến một chút là có thể ăn. Về phần corn chiều, Lâm Mộc nghĩ đến những công hiệu đặc biệt của thịt lộc đối với nam nhân, vì an toàn của mình, hãy để cho bọn họ nếm thử chút tiên tính.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 26

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc cắn thịt khô, gian nan sử dụng kim trong tay. Hắn hiện tại đã biết, làm quần áo là một việc cực khổ, đục lỗ cho da thú đã làm cho hắn đủ mệt, huống chi còn phải chú ý khâu theo đúng kiểu.

Phil cúi đầu nhìn một chút, “Lâm Mộc, người khâu sai rồi.”

“Cái gì?!” Lâm Mộc kiểm tra một chút, quả thật khâu sai, không chỉ có sai, còn đem tấm da thú phía dưới may vào luôn. Áo nào đem đồ để lên giường, “Ta thật sự không thiên phú, các người xem ta đều làm lãng phí da thú.” Nói xong chỉ vào tấm da thú bị hắn cắt hư, khâu hư, chẳng còn nguyên vẹn nữa.

Linie bọn họ bị đùa nỏ nộ cười.

Linie an ủi nói: “Đừng lo lắng, những miếng da thú đó còn dùng được. Ta khâu chút là được.”

Lâm Mộc bội phục nhìn Linie, “Người thật sự là quá lợi hại.”

“Người chính là chưa làm qua quần áo, làm nhiều người cũng có thể biết.”

“Đúng vậy, Lâm Mộc thông minh như vậy, nhất định có thể làm tốt.” Phil cũng động viên.

Sacha gặm trái cây cũng cổ vũ Lâm Mộc.

Lâm Mộc nhìn Sacha nằm thành thoi trên giường, “Sao người không làm. Hiện tại người nằm trong phòng thoải mái, chứ không phải nằm trong hang động ẩm ướt. Người lấy cái có kia cũng vô dụng.”

Sacha miệng đầy hoa quả nói thảm, “Ta mới không nghĩ làm quần áo cho y sớm như vậy đâu.”

Lâm Mộc không có nghe rõ, “Người nói cái gì?”

“Không có gì. Lâm Mộc người nỗ lực lên.” Nói xong gặm hoa quả tiếp tục thành thoi.

Lâm Mộc bị Sacha kích thích đến, “Vì sao ta nhất định phải học a. Các người không thể giúp ta sao?”

“Chúng ta có thể giúp người làm, nhưng không thể giúp tộc trưởng làm a.” Phil đáp.

Linie cùng Sacha đều gật đầu.

Lâm Mộc nhìn bộ dáng của bọn họ, nghĩ đến sự chiếm dụng của thú nhân kia, Lâm Mộc không có hỏi vì sao.

“Được rồi, ta tiếp tục.” Lâm Mộc nhìn bàn tay hồng hồng của mình, trong lòng cảm thán một câu: xe chỉ luôn kim không phải là chuyện nam nhân nên làm. Sau đó cúi đầu tiếp tục phấn đấu với tấm da thú trong tay.

Năm ngày sau Lâm Mộc mới làm xong cái áo sơ mi bằng da thú. Sau đó vui vẻ chạy về phòng đem áo giấu đi, chuẩn bị buổi tối tạo kinh hi cho Patrick.

Sacha nhìn bộ dáng Lâm Mộc cao hứng đi giấu áo, thần sắc mặt tự nhiên hỏi: “Lâm Mộc, hôm nay người thật sự đem cái áo này tặng cho tộc trưởng?”

Lâm Mộc không chú ý tới thần sắc khác thường của Sacha, lại dùng một tấm da thú khác che đi cái áo “Đều đã làm xong cho nên nhanh đưa cho hắn”

Kỳ thật Lâm Mộc chỉ muốn khoe khoang tác phẩm của mình với Patrick mà thôi, cả quần áo cũng có thể làm ra, Lâm Mộc cũng tự bội phục mình

Linie thấy ngữ khí Lâm Mộc không cho là đúng, hoài nghi nhìn đối phương, thần thái tự nhiên có chút quá phận, chẳng lẽ Lâm Mộc không biết ý nghĩa của việc đưa quần áo? Có nên nhắc nhở hắn không? Nghĩ tới tộc trưởng tính tình lạnh lùng như vậy cả ngày nhìn Lâm Mộc như muốn dìm người ta vào ấy, lại nhìn Lâm Mộc vẻ mặt vui sướng, bọn họ thực sự đẹp đôi. Cho nên trong lòng Linie thành toàn cho bọn họ, trên thực tế là muốn xem trò hay, không nghĩ muốn nói ra.

Phil cũng có nghi vấn như Linie, nhưng thấy Linie không nói gì thêm, hơn nữa hắn vẫn đã cảm thấy Lâm Mộc là bạn hữu của tộc trưởng, đưa quần áo cũng là việc hợp lý. Cho nên cũng không nói gì.

Lâm Mộc tự nhiên không biết ý tưởng trong lòng của ba người trước mặt này, nếu hắn biết nhất định cười không nổi.

Patrick vào phòng liền thấy bốn người ngồi trên giường cười vui vẻ.

Linie bọn họ đều kêu tộc trưởng, sau đó thực thức thời xuống giường chạy lấy người. Patrick đối với bọn họ gật đầu xem như chào hỏi.

Thấy bọn họ đi ra ngoài, Patrick ngồi xuống bên cạnh Lâm Mộc.

“Có muốn ăn không?” Lâm Mộc lấy thịt khô đưa cho Patrick.

Patricia tiếp nhận, “Ta muốn đi săn thú, có muốn ta lấy cái gì không?”

Lâm Mộc trầm tư một chút, “Hoa quả, còn có, ta muốn ăn cá, người bắt chút cá trở về.” Một ngày hôm trước bọn họ đã đào xong ao, bởi vì trời mưa liên miên không dứt, Lâm Mộc cũng không muốn thả cá vào ao.

“Được.” Patrick gật đầu đáp ứng.

Lâm Mộc nghĩ nghĩ, “Người mang thùng gỗ to đi. Bắt ít cá sống về. Ta cũng không xác định loài nào có thể ăn.” Lâm Mộc ở trong này thấy qua rất nhiều cá lớn, đủ loại kiểu dáng, lúc trước hắn đều ăn loại giống cá chép, những loại khác hắn chưa từng thử qua. Hiện tại vào sơn cốc cũng không có thời gian thử.

Kỳ thật bất cứ đối với Patrick không phải là chuyện đơn giản. Lúc trước bọn họ chưa bao giờ ăn cá, tự nhiên không có kinh nghiệm bắt giữ. Huống chi thủ hình của y cũng không thích hợp, bất quá y vẫn sáng khoái đáp ứng.

Lâm Mộc lại không biết như thế nào, đột nhiên hứng thú đối với việc bọn họ bắt cá.

Hắn đã thấy qua Khoa Ân bắt cá, một lão hồ to lớn đứng im trên bờ sông, nhìn thấy cá bơi qua, móng vuốt vung lên cá liền lên bờ, những con cá này đều bị đệm thịt dày trên móng đáng ghét xù, nhưng hình thù của Patrick là xà, y cũng không có móng vuốt.

“Patrick, người chuẩn bị bắt cá như thế nào?”

“Chưa biết.”

“Cho nên ta mới hỏi người chuẩn bị bắt cá như thế nào. Muốn ta giúp người đưa ra đề nghị?” Lâm Mộc cười hi hi hỏi, một bộ không hảo tâm.

Patrick đứng lên, “Không cần.” Nói xong hôn lên trán hắn xong xoay người chạy ra.

Lâm Mộc cũng đã muốn quen hành vi đánh lén của Patrick, lúc mới đầu còn bất mãn trừng mắt nhìn Patrick, hiện tại đều quen ngay cả mặt cũng không đỏ, cho nên mới nói thói quen thật đáng sợ.

Lâm Mộc thấy Patricia đi rồi, nằm ở trên giường lăn vài vòng, sau đó ngồi dậy. Đột nhiên nghĩ đến, “Kỳ thật ta có thể làm một tấm lưới đánh cá.” Sau đó xuống giường đi tìm người hỗ trợ, dù sao bất cứ cũng không phải là chuyện khó khăn, cũng không thể lúc nào cũng bắt thú nhân đi làm.

Cùng Linie bọn họ bàn bạc một chút, nghe nói họ có thể tự mình bắt cá đều thực hưng phấn, dù sao bọn họ cũng không thích cái gì cũng đều để cho thú nhân làm.

Nếu phải làm lưới đánh cá, tự nhiên phải tìm vật liệu. Vài người đi vào phòng chứa đồ.

Phòng chứa đồ được chia làm bốn ô. Một ô để củi, một ô để thực vật, một ô để đồ làm bếp, một ô để đồ vật bọn họ làm được. Ví dụ như ba lô tự bện, sọt làm bện dây mây, dây mây, thạch đạo vân vân.

Lúc trước Lâm Mộc bọn họ muốn đan sọt đã thử rất nhiều chủng loại dây mây, Lâm Mộc nhớ có một loại dây mây màu tím, cho dù phơi nắng cũng rất mềm, không thích hợp để làm ba lô. Lâm Mộc cũng không có vứt đi, vốn tính làm dây thừng, còn làm cái võng cho Sacha, hơn nữa so với dùng dây màu đen còn tốt hơn, cho nên cũng tồn một ít.

Lâm Mộc cầm dây mây trong tay, “Liền dùng cái này đi.”

Bọn họ vốn tính làm ở đại sảnh, lại thấy các thú nhân còn ở phòng khách nói chuyện phiếm, Lâm Mộc liền quyết định vào phòng bọn họ làm. Carl thấy

bọn họ cầm dây mây đi ra tò mò đi đến hỏi “ Các người lấy thứ này làm gì?”

“Đan lưới đánh cá.” Sacha đáp.

“Muốn hỗ trợ không?” Khoa Ân bị lão đại kêu đi rồi, hần nhàm chán đến hoảng hốt.

Lâm Mộc liếc mắt nhìn hần, “Vậy người có thể hỗ trợ được cái gì?”

Carl lập tức vỗ ngực nói: “Cái gì cũng có thể.”

Lâm Mộc “Phôc” cười một tiếng, Lâm Mộc suy nghĩ một chút, “Chúng ta đan lưới đánh cá, cho người giúp ít việc vặt. Như vậy đi, người khoác áo tôi đi ra ngoài hái rau dại cho chúng ta. Giữa trưa làm đồ ăn ngon cho người, thế nào?”

“Chỉ làm cho ta?”

Lâm Mộc nghĩ lại, cười gật đầu, “Chỉ làm cho người, thế nào?” Bọn họ vài cái đều thích ăn rau xanh, hiện tại trời mưa không ngừng, các thú nhân sẽ không để cho bọn họ đi ra ngoài.

Carl thấy Lâm Mộc gật đầu đáp ứng, lập tức vui vẻ chuẩn bị xuất môn.

“Đi phòng chứa đồ lấy ba lô.” Lâm Mộc dặn một tiếng, sau đó cùng Linie bọn họ đồng thời hướng gian phòng của mình đi.

Mischa từ trong phòng đi ra chợt nghe thấy Lâm Mộc muốn phát mình ra đồ vật mới liền muốn làm chung, cho nên cũng gia nhập đội ngũ bọn họ.

Dù sao bọn họ ai cũng sẽ không làm, vài người cùng một chỗ nghiên cứu, đến giữa trưa mới làm được một chút.

Giữa trưa Patrick trở về mang theo một thùng cá to, Lâm Mộc cao hứng nhìn.

Cá có bốn năm loại, chỉ có một loại hần từng ăn qua, những thứ khác hình thù đều kì quái, nhưng đặc điểm chung đều to lớn.

“Chỗ này đều có thể ăn?”

“Tìm nhiều động vật thử qua.”

Trong lòng tán thưởng Patrick cẩn thận, sau đó cao hứng sai người đem cá xử lý.

Cơm trưa tự nhiên không thể thiếu canh cá, cá hấp, cá kho, tuy rằng gia vị hữu hạn, Lâm Mộc vẫn cố gắng làm thành thơm ngon. Về phần món đặc biệt cho Carl, thì làm cho hần cá viên chiên. Nguyên liệu là loại cá đầu to, thịt nhiều xương ít. Viên cá trước khi chiên thì ướp với nước gừng với muối cho ngon miệng, sau đó cho vào nồi chiên, chên cho vàng ruộm, Lâm Mộc ăn thử một viên, mỹ vị. Còn không có chiên xong đã có người muốn ăn, nhất là Tiểu Tam. Nhưng bởi vì đã đáp ứng Carl làm món đặc biệt, Lâm Mộc chỉ có thể đồng ý cho bọn hần “Buổi tối, buổi tối ta chiên rất nhiều cho các người” Dù sao bọn họ không thiếu dầu, Lâm Mộc một chút cũng không đau lòng.

Đem nửa chậu cá viên đã chiên chín đưa cho Carl, Lâm Mộc liền đi làm chuyện khác.

Carl hai mắt tham lam nhìn nửa chậu cá viên chiên, cười tươi rói, nhưng không có ý tứ —— chia cho mỗi người một viên.”Các người không cần phải gấp gáp như vậy, không phải Lâm Mộc đã nói rồi sao, buổi tối sẽ làm rất nhiều cho các người. Không vội ha.” Sau đó không chút áp lực nào chia xẻ với Khoa Ân.

Lâm Mộc ở một bên uống canh cá ăn thịt cá, cảm thán với cá ở thế giới này ngon mà cá ở D cầu không thể so sánh được, dù sao chúng nó lớn lên ở trong môi trường không bị ô nhiễm, cũng không có ăn những đồ vật loạn thất bát tao.

Buổi tối Lâm Mộc không có tự mình động thủ, dù sao chiên cá viên cũng không phải là thứ cần phải có kĩ thuật có thể nương Linie bọn họ giúp, sau đó tự mình thành thoi chờ ăn.

Nằm ở trên giường, Lâm Mộc vỗ vỗ bụng căng phồng, thỏa mãn hừ hừ, cho đến khi Patrick đi vào hần mới ngồi dậy. Hắc hắc, hần còn chưa khhoe thành quả của hần đầu.

Lâm Mộc đắc ý dào dạt xuất ra cái áo mình làm, “Tặng cho người.” Sau đó liền chờ đợi Patrick khích lệ. Khích lệ, đó là phải làm, ngẫm lại hần không chỉ làm ra áo sơ mi cho thời đại thú nhân, còn đem chỉ khâu thẳng hàng, tại sao lại không thể thu được lời khích lệ. Nam nhân sử dụng kim chỉ rất không dễ dàng a.

Mà Patrick thu được cái áo Lâm Mộc làm thì khiếp sợ nhìn Lâm Mộc, ánh mắt phức tạp, nói ngắn gọn là quá vui sướng cho nên không biết phải làm thế nào.

Patrick cường chế kích động trong lòng, âm thanh trầm thấp hỏi: “Lâm Mộc, người xác định muốn tặng quần áo cho ta?”

Lâm Mộc cho y một cái ánh mắt “Người ngu ngốc a”, “Không cho người thì cho ai, ta lại không thể mặc.” Sau đó liền nâng cằm chờ đợi Patrick cảm ơn, trong ánh mắt rõ ràng viết, “Cảm ơn ta đi, cảm ơn ta đi. Không ai nguyện ý làm quần áo cho người mà ta lại làm cho người, thấy ta tốt đi.”

Patrick nhìn kĩ người trước mắt, nhìn bộ dáng đáng yêu của hắn, nghĩ đến hắn đem quần áo tặng cho mình, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn.

Lâm Mộc nhìn nhìn cảm thấy không đúng, trong mắt Patrick không phải là cảm ơn mà là phun lửa a.

Lâm Mộc nuốt nước miếng “Patrick ngươi làm sao vậy?” Chẳng lẽ lần đầu nhận được quần áo cho nên vui đến điên luôn rồi, ngươi điên nhưng không cần còi quần áo của ta, tình huống hiện tại là gì a.

Lâm Mộc vung tay ngăn cả động tác của Patrick. Patrick dừng tay, ánh mắt ám trầm nhìn người dưới thân, Lâm Mộc thực không định lực bị hấp sâu vào trong ánh mắt ấy.

Thuận lí thành chương mà hôn môi, Patrick điên cuồng hôn môi hắn, chính là tay không có ngừng lại. Sau khi Lâm Mộc được buông ra để hít thở không khí, âm thanh dễ nghe của Patrick ghé vào lỗ tai hắn, “Đêm nay còn rất dài.”

Lâm Mộc mơ hồ cảm thấy nguy hiểm, nhưng trong lòng lại không nghĩ phản kháng.

Đêm nay còn rất dài.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mộc Mộc bị ăn rụng....

O__O “... JJ vẫn trù như cũ

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 27

Edit + Beta: Hwan

Nửa tỉnh nửa ngủ, Lâm Mộc nghe thấy bên cạnh có âm thanh nói chuyện cùng tiếng cười khẽ. Hai mắt cố gắng mở ra, cảm thấy trong phòng u ám, hắn thử nâng tay, ngón tay nhếch lên một chút, cảm thấy xương cốt toàn thân đều cứng ngắc. Lâm Mộc trong lòng hận!

“Patrick, hỗn đản! Dã thú! Ta có ý tốt đưa quần áo cho ngươi, ngươi dám đối với ta như vậy! Hừ hừ, ngươi chờ ta đó, chờ ta tốt lên đòi lại gấp đôi.”

Ra sức ngồi dậy, “Tê” Lâm Mộc đau đến hút khí, trong lòng càng giận.”Vương bát đản, cả đêm đem ta giống như bánh áp chảo lật qua lật lại...” Lâm Mộc ở trong lòng đem Patrick hung hăng hỏi một lần, mới thoát khỏi tình trở lại, nhưng kế tiếp đập vào mắt là ba cặp mắt mang theo hứng thú.

Lâm Mộc nhìn lại bộ dáng hiện tại của mình, vạt áo bán giải, dấu vết ái muội trên người bại lộ dưới không khí, dấu vết hồng hồng tím tím ở trên cổ càng nhiều.

Lâm Mộc vội vàng kéo chăn che lại. Trong lòng lần thứ hai đem đầu sỏ gây tội mắng to một trận, sau đó quát ba người đang cười kia: “Cười cái gì cười a! Có... Có cái gì buồn cười.” Hắn nương việc lớn tiếng để che đậy sự ngượng ngùng của mình. Trong lòng càng giận Patrick, đem hắn ăn kiềng mặt tịnh đến xương cũng không còn mà giờ không thấy mặt mũi đâu, còn để ba người này đến chê cười hắn, hỗn đản đến cực điểm!

Linie lo lắng đem Lâm Mộc chọc giận, ý bảo những người khác đừng cười. Y tiến lên tiểu tâm đem Lâm Mộc nâng dậy để cho hắn ngồi dựa vào vách tường.

Lâm Mộc cử động không cẩn thận đụng phải vết thương nơi khó mở miệng kia, cắn răng cố nhịn.

“Lâm Mộc, ngươi có đói bụng không? Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi.”

“Lâm Mộc, ta đi lấy nước rửa mặt cho ngươi.”

Lâm Mộc gật đầu đáp ứng.

Trong phòng chỉ còn lại hắn và Linie làm cho hắn cảm thấy có chút xấu hổ, sợ y giấu cột mình, ánh mắt nhìn tới nhìn lui cũng không dám nhìn Linie. Ở trong lòng Lâm Mộc, Linie tính cách ôn hòa tồn tại giống như đại ca ca, làm cho bộ dáng hiện tại của hắn thật không tốt.

Linie hiểu được Lâm Mộc ngượng ngùng cũng không nói gì mà ở bên cạnh lặng lẽ cùng.

Lâm Mộc không thoải mái xoay xoay thân mình, lưng dựa vào tường thật không thoải mái.

Phil bọn họ rất nhanh trở lại, Lâm Mộc đơn giản rửa mặt một chút, liền cầm lấy đồ ăn mà Sacha đưa ăn nhanh chóng. Hắn thật sự đói bụng, tối hôm qua gây sức ép lâu như vậy, hao phí nhiều thể lực, hiện tại cũng gần giờ ăn cơm trưa. Hiện tại xem như đem điểm tâm cùng cơm trưa ăn cùng nhau.

Sacha cho hắn ăn là hoa quả mềm, tình huống hiện tại của Lâm Mộc không thích hợp ăn thịt.

Lang thôn hổ yết ăn xong, Lâm Mộc một chút cũng không thỏa mãn. Ở trong lòng Lâm Mộc hoa quả không thể so với món chính, tình huống hiện tại của hắn không thể nào ăn thịt, bất quá, hắn cũng chưa từng giống hiện tại tưởng niệm món chính như vậy.

Lâm Mộc từ nhỏ cùng mẹ sinh hoạt ở phương bắc, cho nên thực thích mì phở, thích khẩu vị đậm, hơn nữa thích ay, cho dù sau lại đi Lâm gia sinh hoạt nhiều năm như vậy, khẩu vị ăn cơm cũng không thay đổi.

Rất muốn ăn bánh mì... Đúng vậy, bánh mì.

Bởi vì chưa lập gia đình đã sinh con, mẹ Lâm Mộc mang theo Lâm Mộc sinh hoạt trong thành phố nhỏ. Lâm Mộc nhớ rõ khi đó bọn họ thuê phòng ở thực nhỏ, đi ngủ hay nấu cơm đều diễn ra trong căn phòng nhỏ đó. Gian phòng nhỏ kia chứa đựng những kỉ niệm hạnh phúc của Lâm Mộc, hạnh phúc cùng mẹ ở một chỗ.

Khi còn bé Lâm Mộc thích nhất vây quanh khi mẹ nấu cơm, ngửi mùi đồ ăn phiến tán sẽ rất vui vẻ. Nhất là lúc mẹ làm bánh mì, Lâm Mộc sẽ đặc biệt vui vẻ. Bởi vì mẹ sẽ làm bánh mì nhỏ cho Lâm Mộc, bánh mì nhỏ chỉ thuộc về Lâm Mộc.

Mẹ Lâm Mộc sẽ cho đường ở bên trong bánh mì, có khi cho thêm ít táo đỏ cùng nho khô linh tinh, việc này sẽ làm Lâm Mộc vui vẻ cả ngày. Bởi vì đoạn sinh hoạt sinh đối với Lâm Mộc sau này mà nói chính là hạnh phúc nhất mà hắn có, cho nên hắn thích mì phở, thích ngẫu nhiên tự làm bánh mì, đó là hồi ức của hắn cùng mẹ, chỉ thuộc về mẹ con bọn họ, cùng Lâm gia kia không quan hệ.

Không có bột, bánh mì cũng đừng suy nghĩ. Ngắm lại bột mì tinh tế trắng trắng, nếu có, ít ra hiện tại hắn có thể uống ít cháo cũng hơn là ăn hoa quả mềm.

Lâm Mộc ở trong lòng thở dài.

Nhìn bộ dáng Lâm Mộc buồn bã ỉu xiu, Sacha cho rằng hắn bởi vì Patrick không ở cho nên mới không có tinh thần, dù sao giống cái tổng sẽ thực ý lại giống đực của mình. Hiểu lầm tốt đẹp cỡ nào a.

“Lâm Mộc, tộc trưởng hôm nay đi ra ngoài, y lo lắng cho ngươi, kêu nhóm chúng ta tới đây.” Ngụ ý, nhìn xem tộc trưởng rất quan tâm ngươi a, hòa khí của ngươi không cần lớn như vậy. Sacha vừa rồi thấy rõ ràng biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi của Lâm Mộc. Thân, Lâm Mộc tuy rằng thực tức giận, nhưng nghiêng răng nghiêng lợi thật là đau.

Lâm Mộc nghe Sacha nhắc tới Patrick, biểu tình liền trở nên cực kỳ mất tự nhiên, “Êm đẹp nói y để làm chi.” Nhớ tới hắn liền có khí, nhưng vẫn thực nghi hoặc hỏi, “Ngày hôm qua y không phải ra ngoài săn thú sao, sao hôm nay còn đi?”

“Hắc hắc, tại sao Lâm Mộc lại có thể rõ ràng tỏ vẻ hy vọng Patrick ở bên người chứ? Muốn hàm súc một chút mới được.” Xích lửa giấu cọt a.

Lâm Mộc bị cười không kích động như vậy, hắn thay đổi tư thế thoải mái, nhàn nhã nói “Không phải ta không hàm súc, mà là các ngươi lý giải chưa hết. Ta chỉ hoài nghi sao hắn đi ra ngoài cùng Locker, không có quan hệ với tưởng niệm. Người kia nhà ngươi không nói với ngươi sao?”

Phil ở một bên cười.

“Hừ, cho dù Locker nói cho ta biết, ta cũng không nói cho ngươi biết.”

Lâm Mộc cảm thấy còn không thoải mái, đơn giản ghé vào trên giường, “Ai nha, Locker nói cho ngươi tự nhiên muốn dấu ở trong lòng tự mình ngọt ngào, ta sao có thể không biết xấu hổ mà hỏi bí mật của các ngươi? Cái này ta hiểu.”

Sacha xấu hổ buồn bực, “Chúng ta không có bí mật!”

Lâm Mộc hí mắt không có hảo ý hỏi, “Thật sự?”

Sacha lo lắng không đủ, “Đương nhiên.”

Nghe vậy Lâm Mộc trộm cười hỏi: “Vậy ngươi tỉ mỉ miêu tả một chút ngươi cùng Locker lần đầu tiên thân mật tiếp xúc thế nào? Tỳ như, nụ hôn đầu tiên.”

Lâm Mộc vừa mới dứt lời, mặt Sacha đỏ bừng.

Phil cùng Linie cầm đồ đạc của mình ở một bên làm quần áo, nhìn hai người làm nhảm linh tinh, xem cuộc vui.

“Muốn nghe ta nói ngươi cũng phải đem việc ngày hôm qua của các ngươi nói cho ta.”

Nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, Lâm Mộc phần nộ quay đầu, nhỏ giọng nói thầm, “Thiệt, sao phản ứng nhanh như vậy. Rất không đáng yêu.”

Sacha VS Lâm Mộc, Sacha toàn thắng.

Sacha ghé vào Lâm Mộc bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Lâm Mộc, người cùng tộc trưởng &@¥%# “

“Cái gì?” Lâm Mộc không có nghe rõ.

“Chính là, người cùng tộc trưởng có thể hay không... Rất đau?” Sacha hỏi nhỏ.

Lâm Mộc nghe xong cho hắn cái xem thường, “Không phát hiện trạng thái hiện tại của ca sao?” Sau đó tựa hồ như phát hiện được gì đó cười hề hề, “Như thế nào, người cùng Locker còn không có...” Ý vị sâu sa hỏi, thẳng đến đem đối phương nhìn đến đỏ mặt mới cảm thán một tiếng, “Locker thật là một thú tốt. Đáng về không giống như tên hỗn đản nào đó!” Lâm cho Lâm Mộc hận nghiêng rằng.

Sacha nháy mắt mấy cái, “Lâm Mộc, này không thể trách tộc trưởng.”

“Vậy chẳng lẽ lại trách ta à!”

Ba người đồng loạt gật đầu

Lâm Mộc nghi hoặc, “Vì sao? Đừng nói với ta là bởi vì quần áo.” Lâm Mộc nhớ rõ, sau khi Patrick nhận được quần áo mới hóa thú.

Ba người lại đồng loạt gật đầu

Lâm Mộc càng nghi hoặc, “Cảm kích cũng không cần báo đáp như vậy chứ. D9o1 rõ ràng là lấy oán trả ơn!”

Sacha kinh ngạc, (hai cái khác là giả vờ) “Lâm Mộc, người không biết sao? Giống cái đưa quần áo cho giống đực là đại biểu ý tứ muốn trở thành bạn lữ a.”

Về mặt của Lâm Mộc cứng lại.

“Hơn nữa... Nếu làm như vậy, giống nhau đều sẽ bị lập tức phác đảo. Tộc trưởng thích người như thế, không kim lòng nổi thật sự là chuyện bình thường. Cho nên Lâm Mộc, chuyện này không phải là tộc trưởng sai.” Nói xong còn gật đầu đến tỏ vẻ ý tưởng của mình là rất chính xác.

Về mặt của Lâm Mộc vỡ nát. Hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ dĩ nhiên là ở hắn! Chính hắn tự đưa mình đến bên miệng Patrick, người ta không ăn đều thực xin lỗi bản thân. Chính là... Hắn vẫn là thực sinh khí!

Lúc nấu cơm trưa Lâm Mộc tự nhiên không có biện pháp hỗ trợ, vẫn duy trì tư thế nằm ở trên giường, Lâm Mộc buồn bực đem mặt chôn ở trong chăn, “Tại sao ta lại phạm phải sai lầm như vậy, sao không hỏi rõ ràng chứ? Quy củ của thú nhân rất đáng giận! Hơn nữa... Còn bại bởi Sacha. Bây giờ còn không có cách nào xuất môn, bọn họ khẳng định cũng biết. Rất mất mặt!”

Thời điểm Lâm Mộc đang hồi hận, Patrick đi đến, y nhẹ nhàng ngồi lên giường.

“Mộc mộc, ta hái hoa quả cho người.”

Lâm Mộc nghe được âm thanh của Patrick, lập tức cảm tức chỗ đỡ thân mình ngồi dậy hào hào mà tính sổ với Patrick.

“Mộc Mộc, người xem, hoa quả đối với thân thể người thực tốt. Người nếm thử chút.”

Lâm Mộc lẳng lẳng nhìn thần sắc chặt vật của Patrick.

Hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy qua bộ dáng chặt vật như vậy của Patrick. Trên mặt có vết thương, trên cánh tay cũng có vết xước cùng tơ máu. Sợi tóc hỗn độn còn dính chút bùn đất, rất là chặt vật.

Lâm Mộc cau mày, hỏi: “Sao người biến thành như vậy?”

Patrick cười cười, thực tùy ý nói: “Thương không nặng, lúc đang hái hoa quả gặp phải kiếm xỉ thú. Hoàn hảo chúng ta có bốn người, yên tâm. Mùa mưa dã thú có chút nóng nảy, bị thương như vậy rất bình thường.”

Patrick càng nói thoải mái, Lâm Mộc càng cảm thấy hung hiểm, “Không phải chỉ là chút trái cây sao? Vì nó mà bị thương sao?”

Patrick ôn nhu mỉm cười, “Ta đắc tội với Mộc Mộc, muốn bồi tội.”

Patrick nhắc tới, Lâm Mộc liền nổi giận, ” Phi, người còn biết thực xin lỗi ta a, kia tối hôm qua...” Lâm Mộc nói không được nữa, “Dù sao, tuyệt đối không có lần sau!”

Patrick không tiếp lời Lâm Mộc nói, đem hoa quả đưa tới bên miệng Lâm Mộc.

Lâm Mộc cảm thấy nếu hắn ăn không phải tỏ vẻ tha thứ cho y sao, làm sao có thể dễ dàng như vậy?! Hắn quay đầu né tránh.

Patrick thấy Lâm Mộc cự tuyệt, trong mắt tràn ngập thần sắc thất vọng, toàn bộ quanh thân đều che kín sắc thái suy sụp.

Lâm Mộc nhìn bộ dạng này của Patrick thực không đành lòng, huống chi y còn vì mình mà chật vật như vậy.

Cuối cùng vẫn lấy một quả bỏ vào trong miệng. Hòa quả này rất giống quả cà chua nhỏ ở D cầu, hơi đỏ, cắn ra có loại cảm giác QQ, hương vị rất thường tốt. Dù sao sau khi Lâm Mộc ăn xong trong lòng cảm thấy thoải mái hơn. (cái chỗ cảm giác QQ là trong bản raw tác giả để vậy nên tớ cũng để thế)

Lâm Mộc đem cái chén hòa quả kéo đến trước mặt mình, cắn một trái lắm lắm nói, “Lần này coi như xong.”

Chỉ lo cúi đầu ăn trái cây, không thấy được Patrick chột lóc qua ánh mắt giao hoạt. Y chỉ biết, Lâm Mộc tâm rất nhuyển.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: hôm nay cùng bạn bè tranh đoạt máy tính thật không dễ dàng a. Nhưng cuối cùng ta còn thắng được...

Còn có cảm ơn lời của Hương Hương cùng Tuyên Vũ, ha ha, ba viên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 28

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc giả vờ thực ghét bỏ bộ dáng Patrick đối với y phát tay đuổi người, “Còn không nhanh đi tắm, nhìn bộ dáng bẩn hê hê của ngươi. Còn có... Đến chỗ Phil lấy ít dược cầm máu. Hừ!” Nói xong ghé vào trên giường không nhìn biểu tình của Patrick.

Patrick ôn nhu sờ sờ đầu Lâm Mộc, trong lòng thở ra, biểu hiện yếu ớt của thú nhân vẫn rất hữu ích.

Sau khi Patrick đi ra ngoài Lâm Mộc nhắm mắt nhìn bóng lưng y, thầm nghĩ, “Đừng cho là ta không biết ngươi trang đáng thương. Rõ ràng có thể tự tẩy sạch sẽ, lại cố ý để ta thấy bộ dáng chật vật của ngươi. Còn cố ý cho ta thấy vết thương nữa, trình độ diễn kịch quá kém.” Hắn cúi đầu nhìn chén hòa quả, nhét một trái vào miệng nhai nhai, “Ta đại nhân đại lượng, lần này coi như xong.” Trong lòng thầm nghĩ, đừng nghĩ có lần sau.

Cơm trưa của Lâm Mộc có thêm canh cá, so với chỉ ăn có hoa quả mềm còn dễ chịu hơn chút, nhưng sau khi ăn xong còn phải đem bát thuốc đắng ngét trước mặt này uống nữa, Lâm Mộc nhìn không được chau mày “Không uống có được không?”

“Lâm Mộc, ngươi bị thương, nhất định phải uống cái này. Loại thuốc này là do tổ tiên để lại, những giống cái trong bộ lạc trước kia của ta đều uống. Hơn nữa họ là ăn trực tiếp, bây giờ có thể nấu uống, ta thấy tốt hơn nhiều.”

Nấu thuốc là bởi vì Lâm Mộc cho nên mới sinh ra.

Lâm Mộc còn nhớ rõ hắn nhìn thấy cảnh tượng Phil trực tiếp đem thảo dược nhai đi nhai lại liền nuốt, lúc ấy thật kinh khủng a. Cảm thán cách bọn họ dùng dược thật lạc hậu, hơn nữa dược bây giờ toàn là hái, nếu không có sẽ không có biện pháp khác, điểm ấy làm cho Lâm Mộc thấy kì quái. Nghe được Phil nói, dược không thể để lâu, sẽ dễ dàng bị hư. Lâm Mộc thực không hiểu, không phải thảo dược được phơi nắng sẽ dễ dàng bảo tồn sao? Cho nên Lâm Mộc nghi hoặc mà hỏi “Chẳng lẽ phơi nắng xong không thể bảo tồn ư?”

Phil trả lời càng làm cho Lâm Mộc không biết nói gì, “Sao có thể phơi nắng thảo dược chứ? Phơi nắng sẽ làm cho dược hiệu không còn.”

“Ngươi thử qua?”

“Làm như vậy, dược sư không cho phép.”

“Cho nên ngươi vẫn cho rằng phơi nắng làm sẽ mất đi dược hiệu, cho nên chưa làm qua?”

Phil gật đầu.

Lâm Mộc đỡ trán, đây là kinh nghiệm bị trói buộc a.

“Phil, người thử phơi nắng một lần đi, dù sao hiện tại thảo dược nhiều. Còn có a.” Hắn lôi một đoạn thảo dược trong miệng Phil, “Người có thể ngao dược. Trực tiếp nhai...” Lâm Mộc không chịu nổi mà nhíu mày, “Ngao dược tuy có chút đáng, tổng so với nhai trực tiếp tốt hơn.”

“Thật sự có thể?” Phil hoài nghi.

Lâm Mộc thảo dược trong tay xuống, khoanh tay ngang ngực, “Người có thể thử xem.” Phơi nắng dược, ngao dược, Lâm Mộc tuy rằng không có thử qua, nhưng trung y của Hoa Hạ chính là trải qua ngàn năm truyền thừa, là tinh hoa trải qua lịch sử lắng đọng xuống.

Cho nên sau khi Phil làm thử, thảo dược có thể phơi nắng, uống thuốc có thể nấu.

Trở lại thời khắc Sacha khuyên nhủ Lâm Mộc uống thuốc.

“Lâm Mộc, người uống thuốc đi. Bị thương nên uống thuốc, không uống người sẽ rất đau.”

Lâm Mộc bấu môi không cho là đúng, hắn cũng không có phát sốt, chỉ có chút đau. Nhìn chén thuốc nóng vu vu kia, Lâm Mộc đã cảm thấy miệng phát khô, “Sacha, kỳ thật ta cũng có thuốc. Ta có thể uống nó. Thuốc này là dùng để hạ nhiệt giảm đau?”

Sacha ngẫm lại “Không biết.”

Phil nhìn Sacha, nhìn chén gỗ trong tay y.

“Lâm Mộc nói như thế nào?”

“Lâm Mộc nói hắn có thuốc.” Sacha buông chén gỗ trong tay, “Không phải là hắn không muốn uống thuốc nên gạt ta chứ?”

Nói xong y ngửi mùi dược trong chén, cau cái mũi, thật khó ngửi.

Phil suy nghĩ một chút, vẫn bụng bát đi tìm Lâm Mộc.

Linie vừa mới từ phòng đi ra thấy bóng dáng Phil đi vào phòng Lâm Mộc, hỏi Sacha đang ở bếp tìm đồ ăn “Sao vậy? Lâm Mộc không nguyện ý uống thuốc?” Lần đầu tiên bị thương phải uống thuốc này là kinh nghiệm khẩu truyền của các giống cái, sau khi hắn trưởng thành cha thân cũng có nói với hắn.

Sacha cắn thịt khô lắc đầu, “Phil đi khuyên hắn. Bất quá thuốc này rất khó uống, là ta, ta cũng không muốn uống.”

“Cha thân của Sacha chưa nói với Sacha sao?”

“Đương nhiên nói qua, ta mới không cần cùng Locker...”

“Hử?” Linie cười có thâm ý khác.

“Linie, người không thiện giải nhân ý.”

“Ha ha a...” Linie cười vui vẻ.

Trong phòng Lâm Mộc

Phil tiến vào khi Lâm Mộc đang tìm kiếm thuốc của mình, ba lọ của hắn được đặt trong tủ ở đầu giường.

Hắn nhìn số thuốc không nhiều lắm trong tay, đang lo lắng có nên uống hay không thì Phil đi vào.

“Phil?”

“Lâm Mộc, ta biết người có dược, hơn nữa hiệu quả thực hảo, nhưng số dược này rất ít thấy. Chúng ta hiện tại làm không được, cho nên ta thấy ngại không nên y lại số dược này, người người hắn là nên thích ứng với dược ở đây. Hơn nữa, người đã nói... Người trở về không được. Cho nên ta cảm thấy...”

Lâm Mộc biết ý của Phil, hắn cũng biết không thể dựa vào số thuốc này. Lúc trước hắn có nghe qua việc kháng thuốc, thuốc đặc hiệu uống nhiều cũng càng ngày càng vô dụng. Hiện tại hắn nên thích ứng dược nơi này mới được, miễn cho cảm mạo lại thành bệnh nan y.

Lâm Mộc cố nén sự kháng cự trong lòng mà tiếp nhận chén thuốc, thấy Lâm Mộc đồng ý uống thuốc Phil rất vui vẻ.

Mùi thảo dược khi đặt ở bên miệng càng phóng đại thật nhiều, nghĩ đau lâu không bằng đau ngắn, hắn bịt mũi một hơi uống hết, đáng để nhăn cả mặt.

“Thật sự là xứng với cái tên, cùng với trong tưởng tượng rất khó uống.” Nói xong hướng Phil vươn tay.

“Cái gì?” Phil nghi hoặc.

“Đồ vật áp chế khô, chẳng lẽ ngay cả trái cây cho ta người cũng không lấy ư?”

Phil không hào ý cười cười, “Quên.”

Lâm Mộc thống khổ “Phil, sao không lấy theo vậy.”

“Ta lập tức lấy cho người.” Phil nói xong xoay người bỏ chạy.

Ấn vài trái cây mới áp chế hết vị đắng trong miệng, Lâm Mộc ngồi bên cạnh ba người, “Thuốc này thực đáng muốn chết. Đề làm cho lưỡi ta không có vị giác.”

“Lâm Mộc, người có tốt chút nào không?”

Lâm Mộc ném cho hắn cái long não, “Dược hiệu không có nhanh như vậy.”

Phil cười đem hoa quả vừa mới rửa sạch để bên cạnh Lâm Mộc, “Người luôn nằm úp sấp có thoải mái hay không?”

“Là không thoải mái, nhưng không có biện pháp. Chúng ta liên ôm chầm đều không có.”

“Ôm chầm?” Linie phát hiện Lâm Mộc tổng sẽ nói một số từ mới lạ, mà lúc đó bọn họ sẽ tạo ra một số thức hữu dụng.

Nhìn ánh mắt tò mò của mấy người kia, “Kỳ thật ôm chầm chính là gối đầu, có thể nằm ngủ. Uhm, các người hình như không biết gối đầu. Nói như thế nào nhỉ?” Lâm Mộc suy nghĩ nên miêu tả như thế nào.

“Ôm chầm... Nói ví dụ,” hắn chỉ vào da thú bọn họ cầm, “các người khâu nó thành hình túi áo, bên trong để đồ vật mềm mềm. Nơi đó của chúng ta có bọt biển cùng bông. Không biết nơi này có hay không?”

Linie suy nghĩ một chút, “Bọt biển và bông chúng ta cũng chưa nghe qua. Bất quá người nói đồ vật mềm mềm, ta biết một loại cây, sẽ ra một loại hoa, loại hoa này mềm mềm. Màu sắc có nhiều loại, rất đẹp. Không biết có phải loại người nói không?”

“Hoa?”

“Là hoa. Đóa hoa thực lớn.” Ba người gật đầu.

“Chẳng lẽ là bông?” Lâm Mộc ở trong lòng nói thầm, hắn thấy qua cây bông, cũng không không phải loại cây to.

“Về sau có cơ hội các người mang ta đi nhìn một chút.” Có lẽ là cây bông bị biến dị cũng không chừng.

Ba người đều cười gật đầu đáp ứng, tuy bọn họ thấy gối ôm cũng không cần, nhưng có thể làm cho cuộc sống tốt đẹp hơn bọn họ cũng vui lòng.

Bốn người nói nói cười cười, Linie cùng Phil cũng không ngừng tay mà cứ khâu quần áo trong tay, hiện tại bọn họ đang làm quần áo mùa đông.

Lâm Mộc vuốt quần áo bọn họ làm, chọn đều là da thú mềm mại ấm áp, chính là không có tay áo. “Sao không may thêm tay áo, mặc mùa đông không lạnh sao?”

“Cái này là mặc ở bên trong. Chúng ta còn làm quần áo bên ngoài nữa. Không có tay áo mặc dễ hơn, cánh tay sẽ không cứng ngắc”

Lâm Mộc gật đầu, dù sao bọn họ là làm bằng da thú, tuy nói da thú xử lý không tồi, nhưng độ mềm mại chỉ là tương đối. Kỳ thật da thú giữ ấm cũng có hạn, nhất là loại váy da thú mặc lúc trước. Lâm Mộc bắt đầu vì quần áo mùa đông của mình mà phát sầu, hắn rất là sợ lạnh. Bất quá ngẫm lại quần áo hắn mặc ở bên trong nhiều hơn bọn họ nhiều.

Nếu có vài thì tốt rồi...

Lâm Mộc đem da thú gấp đôi lại, sau đó nằm úp sấp đi lên, “Thoải mái.”

Sacha nhìn bộ dáng thoải mái của Lâm Mộc cũng học nằm úp lên “Lâm Mộc, muốn biết tộc trưởng đi đâu không?”

Lâm Mộc cho hắn cái xem thường, “Trừ bỏ săn thú còn làm cái gì nữa?”

“Vậy người biết tộc trưởng đi bắt con mồi gì không?”

Lâm Mộc quay đầu nhìn hắn một cái, làm bộ như không thèm để ý nói: “Chuyện này có gì để hỏi, dù sao đều là động vật. Hắn không phải bị thương sao, còn đi ra làm gì?”

“Đương nhiên là vì người a, tộc trưởng nói đi bắt mao mao thú cho người. Lâm Mộc, người có biết mao mao thú là cái gì không?”

Lắc đầu, động vật hắn biết đến rất hữu hạn.

“Thịt mao mao thú rất ngon. Ta đã từng ăn qua một lần, hương vị kia ta còn nhớ rõ.” Nói xong còn khoa trương nuốt nước miếng, “Thú nhân chỉ bắt cho giống cái của mình ăn. Hôn nữa, hôn nữa là dưới tình huống thú nhân làm sai muốn lấy lòng giống cái, cho nên mao mao thú còn gọi là tha thứ thú. Chỉ cần tiếp thu liền đại biểu tha thứ cho thú nhân. Thịt mao mao thú ăn ngon như vậy, giống cái rất khó cự tuyệt. Bất quá, mao mao thú rất khó bắt được.”

Lâm Mộc nghe xong cảm thấy mao mao thú rất có ý nghĩa, những thú nhân này rất có ý. Tha thứ thú, tha thứ thú, tha thứ thú nhân, ha ha...

Nhìn Lâm Mộc cười sáng lạn, Sacha trên đùa nói: “Hạnh phúc, khoái hoạt, vui vẻ, nhận nhạo...”

“Đó là nguoi...”

Con mồi khó bắt giữ tự nhiên sẽ về muộn.

Đêm đã khuya, Patrick còn chưa có trở về.

Lâm Mộc chờ đến phiên lòng, toàn thân nằm ở trên giường cả ngày đều cứng ngắc. Hắn xuống giường ở trong phòng chậm rãi đi lại, thời gian càng trễ, Lâm Mộc càng phiền táo.

“Đáng giận, biết sai lên nhận lỗi, bắt mao mao thú gì chứ! Còn tha thứ thú gì nữa, tha thứ thú, thật sự là ngốc chết.”

Patrick vừa mới vào phòng liền nhìn thấy tiểu nhân nhi nhà mình đang nóng nảy nắng mình. Y từ phía sau ôm lấy Lâm Mộc, “Ta đã trở về.”

Lâm Mộc tránh ra khỏi ngực y, ôm cánh tay, sắc mặt rất khó nhìn nói: “Còn biết trở về a?” Nghe như là thê tử chỉ trích trượng phu về trễ vậy.

Patrick cười đem Lâm Mộc ôm lấy.

“Nguoi làm gì?” Chuyện tối qua còn là kí ức mới mẻ đối với Lâm Mộc, tuy rằng lúc làm rất tốt đẹp, nhưng kết quả thực không xong, nhìn hiện trạng của hắn là biết. Hắn không có hứng thú đi lên vết xe đổ.

Patrick đem Lâm Mộc nhẹ nhàng đặt ở trên giường, “Quá muộn, nguoi mau đi ngủ sớm đi.”

Lâm Mộc bắt mắt nhìn y, hắn còn chưa nói xong đâu.

Patricia che khuất mắt Lâm Mộc, “Ngoan, hiện tại quá muộn. Muốn gì thì để ngày mai nói.”

Lâm Mộc chỉ có thể nhắm mắt lại.

Patrick xoay người ra phòng, y muốn đem vết thương trên người đi xử lí mới được.

Khi trở về, Patrick thấy người trên giường đã ngủ. Y nhẹ nhàng vuốt vuốt mặt hắn.”Nguoi rốt cục hoàn toàn thuộc về ta.”

Trong mắt của y không che trụ hạnh phúc.

Đem huỳnh thạch bỏ vào trong túi, trong phòng nháy mắt chìm vào bóng tối. Patrick đem Lâm Mộc ôm vào trong ngực mình, hôn thân trán của hắn, thỏa mãn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 29

Ngày hôm sau khi Lâm Mộc rời giường đập vào mắt hắn là một gương mặt anh tuấn dị thường. Hôn nữa chủ nhân của gương mặt còn đang cười ôn nhu với hắn. Vì thế sau khi Lâm Mộc si mê nhìn, bàn tay đặt trên mặt đối phương, dừng tưởng sáng sớm dùng mỹ nam kế có thể đem chuyện ngày hôm qua nguoi làm quên đi.

Lâm Mộc ngồi dậy, chấn rơi xuống, bộ ngực tinh trắng của Patrick bại lộ trong không khí.

Lâm Mộc vẫn vừa hâm mộ vừa ghen tỵ đối với dáng người của Patrick, bây giờ còn có thêm chút mê luyến, vì làm cho bản thân không trầm mê vào đó nên thực mất tự nhiên mà dời mắt, đem lực chú ý đặt lên mặt đối phương “Ta cảm thấy nguoi hắn là có chuyện cần nói với ta nhĩ.”

Patrick gật gật đầu.

Lâm Mộc nhìn y.

Patrick nhìn Lâm Mộc thực nghiêm túc nói: “Mộc Mộc, ngươi lại bỏ lỡ điểm tâm.”

“Ai cho ngươi nói cái này.” Lâm Mộc là muốn nghe Patrick giải thích với hắn, sau đó hắn sẽ thực hào phóng mà tha thứ cho y, cũng thuận tiện đề xuất yêu cầu của mình, về sau đừng có với hắn tương tương lại nhượng nhượng. Lâm Mộc nghe Phil nói thú nhân nặng nhất là hứa hẹn.,

Patrick làm bộ như tự hỏi một chút, sau đó nói: “Mao mao thú bắt cho ngươi thực an toàn, sẽ không bị Sacha trộm ăn mất.”

“Cũng không phải cái này. Ngẩng lại tại sao ngươi lại bắt mao mao thú cho ta.” Lâm Mộc dẫn đường.

“Bởi vì thịt mao mao thú ăn thật ngon.”

“Không đúng, ngẩng lại xem mao mao thú còn có tên gì.” Lâm Mộc cắn răng, Patrick rất không phối hợp.

Patrick không nói, cứ như vậy nhìn Lâm Mộc cười.

“Cười cái gì a. Ngươi phải thỉnh cầu ta tha thứ, a? Ngươi nên nói lời xin lỗi với ta, sau đó ta sẽ nói điều kiện với ngươi? Ngươi thật sự quá ngu ngốc.”

Patrick thực nghiêm túc gật đầu, “Mộc Mộc thông minh nhất.”

Nhìn bộ dáng Patrick ním cười, Lâm Mộc nhìn không được bóp cổ đối phương, “Ngươi nhất định là cố ý, cố ý.”

Patrick cùng Lâm Mộc cười đùa.

Lâm Mộc nháo mặt, trực tiếp ghé vào trên người Patrick. Patrick đem Lâm Mộc ôm vào trong ngực mình, sau đó nâng mặt đối phương, nhẹ nhàng ở trên môi hắn liếm một chút.

Lâm Mộc lập tức che miệng lại, hai mắt tròn lên nhìn Patrick cười giống như mèo trộm tinh “Ngươi háo sắc.”

Lâm Mộc nhanh chóng xuống giường, chuẩn bị cách xa Patrick, ai biết nếu còn nằm nữa y sẽ chiếm tiện nghi nào nữa.

Lâm Mộc xuống giường liền cảm thấy tốt hơn nhiều, xem ra số được đó còn rất hữu dụng, cũng không uổng phí hắn hạ quyết tâm lớn như vậy để uống nó.

Lâm Mộc xuất môn thấy không có nhiều thú nhân ở đại sảnh, định đi đến phòng Linie tìm người thì nhìn thấy hai tiểu tử kia chạy vào.

Hắn vội vàng tiến lên đem khăn mặt sát người cho bọn nó, hắn trước tiên dùng khăn bao bọc Cầu Cầu lại, sau đó giúp Casso lau người.

“Sao hai người các ngươi lại ướt sũng thế này. Chạy đi chỗ nào chơi.” Hắn nói xong đem khăn mặt đặt lên cái giá, lúc này nhìn thấy phía sau Casso kéo cái túi nhỏ. Lâm Mộc mở ra đến thì nhìn thấy bên trong toàn là muối. “Không nghĩ tới Patrick đem nhiệm vụ lấy muối giao cho Casso bọn nó.” Lâm Mộc xoa đầu Cầu Cầu cùng Casso trong lòng thầm nghĩ. Hiện tại ngẩng lại, Patrick tuy rằng tìm được muối, nhưng vị trí cụ thể của muối y lại không nói rõ cho mọi người trong tộc, hiện tại chính là để cho Casso cùng Cầu Cầu đi lấy muối, không biết y tính toán cái gì.

Lâm Mộc cầm lấy gói muối to, tiện tay đem Cầu Cầu ôm lấy, “Cầu Cầu, tại sao ngươi lại béo lên? Ngươi hẳn nên cùng Casso học tập, ngươi xem người ta ăn nhiều như vậy dáng người cũng chưa biến.”

Casso cũng không có bởi vì Lâm Mộc khích lệ mà cao hứng, ngược lại lo lắng nhìn Cầu Cầu, nó có thể tưởng tượng Cầu Cầu nên như thế nào lấy nó trút giận.

Lâm Mộc không rõ tâm lý của Casso, hắn đem Cầu Cầu đặt ở trên đài tảo, “Ngoan ngoãn ngồi, ta tìm đồ ăn cho các ngươi.”

Lâm Mộc tìm kiếm một chút, có chút thịt nướng ăn dư và chút thịt khô. Trứng gà luộc cũng có ba quả. Trứng gà này có thể so sánh với trứng đà điểu, hắn lột một quả chia làm hai phần cho Cầu Cầu cùng Casso mỗi người một nửa.

“Các ngươi ăn trước đi.” Nói xong đem thịt nướng cắt miếng, cắt một nhánh hành, một chút gừng còn bỏ thêm chút muối cùng “giấm” quấy tan, ném một chút, vị chua vừa phải, hơn nữa có thêm hành cùng gừng, hương vị rất ngon. Nói đến giấm, bởi vì nghe Phil nói ngọt ngào quả vào mùa thu sẽ trở nên rất ngọt, Lâm Mộc liền lo lắng qua mùa hè sẽ không có giấm để ăn. Lâm Mộc lúc mới biết được đặc tính của ngọt ngào quả, hắn tồn ba ống trúc nước của ngọt ngào quả. Bởi vì phóng vội vàng, một ống “giấm” bị những thứ khác che mắt, nhất thời không có phát hiện, đến khi Lâm Mộc nghĩ tới số lượng là ba ống chứ không phải là hai ống đã là chuyện nửa tháng sau. Nhưng làm cho Lâm Mộc ngoài ý muốn là, hương vị của “giấm” không những không bị biến đổi ngược lại càng trở nên đậm hơn. Nước quả ngọt ngào quả có thể để được lâu hơn làm cho

Lâm Mộc cao hứng một phen, hắn không có đem ống trúc “giấm” kia dùng, hắn muốn thí nghiệm xem nước ngọt ngào quả kia có thể để được thời gian dài bao lâu.

Lâm Mộc dứt cho Cầu Cầu một mảnh thịt, sau đó đem Cầu Cầu ôm vào trong ngực, đối với Casso ở bên chân nói nói: “Đi phòng các ngươi.”

Lâm Mộc ngồi ở bên giường nhìn Cầu Cầu ăn dị thường hung mãnh, Casso đều không dám cùng nó tranh, hoàn hảo Cầu Cầu còn có chút lương tâm, biết huy tiểu móng vuốt tiếp đón Casso đồng thời ăn, chính là ăn một chút liền đẩy Casso đi.

Lâm Mộc sờ sờ lên của Casso, nhìn nhìn phòng Casso bọn họ, phòng bị chia làm hai, một bên phóng một cái giường, mỗi góc tường đều để không ít da thú.

Lâm Mộc nhìn cái giường gỗ xinh đẹp bất đồng kia, thực rõ ràng là Mischa. Trên giường còn phóng chăn đơn được gấp gọn. Hai phụ tử Casso thì tùy ý hơn nhiều.

Khi Lâm Mộc quay đầu lại nhìn Casso bọn họ, chén gỗ đã muốn không còn gì, Cầu Cầu thoải mái ghé vào trên giường liếm tiểu móng vuốt hừ hừ, Casso nằm úp sấp bên cạnh nó.

Lâm Mộc buồn cười sờ sờ bụng tròn vo của Cầu Cầu, “Thật sự là một quý tham ăn.”

Lâm Mộc lại nhu nhu đầu Casso, “Người cái tiểu tử này, đem nhà Cầu Cầu nhà chúng ta bắt cóc, cả ngày đều chơi với người liên ta đây là chủ nhân cùng đều quên.” Lâm Mộc khẩu khí ề ề, vốn lúc dọn vào ở trong phòng hẳn đều cho rằng Cầu Cầu sẽ ở cùng với hắn. Còn cố ý đi làm cho nó một cái tổ nhỏ thoải mái, kết quả người ta trực tiếp vứt bỏ hắn cái này chủ nhân đi theo Casso ngủ giường lớn. Lâm Mộc cũng không nhân ra Cầu Cầu là bởi vì không ngủ giường lớn nên mới không cần hắn, ở trong lòng hắn đây đều là kết quả Casso thông đầu Cầu Cầu nhà hắn.

Lâm Mộc nhìn bộ dáng muốn ngủ của bọn nó, giúp bọn nó đắp chăn, nhẹ nhàng ra khỏi phòng. Hắn không có nhìn thấy DaMon cùng Khắc Đặc, nghĩ chắc họ đi săn thú, về phần Mischa chắc còn đang ở cùng Linie bọn họ học làm quần áo, tính cách tiểu tử kia thoát hoan như vậy, học làm quần áo ngược lại rất có gắng.

Lâm Mộc đi vào đại sảnh liền nhìn thấy Patrick đang ngồi cùng các thú nhân nói gì đó, thấy hắn đến liền cười đi tới, “Có đói bụng không, ta làm chút gì cho người ăn.”

Nhượng tộc trưởng vì mình nấu cơm mặc dù là vinh hạnh lớn, nhưng giờ hắn không đói bụng, lắc đầu, “Các người tán gẫu, ta đi tìm Phil bọn họ.”

“Giữa trưa ta làm thịt nướng cho người ăn.”

Lâm Mộc cảm thấy tuy rằng hắn cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng bây giờ có thể ăn thịt nướng sao? Patrick người không phải muốn hãm hại ta đi? Hoài nghi. Tuy rằng ở trong lòng phun tào, nhưng hắn cũng biết Patrick là thật tâm đau tiếc mình, y muốn nướng thịt, hắn nhất định muốn ăn.

Nghe thấy những thú nhân cười khê, đột nhiên nghĩ tới tha thứ thú kia, Lâm Mộc cười cứng ngắc, hiện tại thực rõ bọn họ cũng đều biết. Ở cùng một chỗ chính là có điểm ấy không tốt, cái gì cũng đều bị biết hết.

Tuy rằng biết bọn họ cười không có chút ác ý nào, nhưng không có nghĩa là Lâm Mộc có thể chịu được, hắn cùng Patrick nói xong nói liền vội vàng đi phòng Linie.

Nhìn thấy bọn họ vội vã Lâm Mộc thấy thư thái. Hắn trực tiếp ngồi ở bên giường, đoạt chén gỗ trong tay Sacha, cầm lấy quả nho bên trong ăn một quả, chỉ biết Sacha biết hưởng thụ nhất

“Lâm Mộc, vì sao mỗi lần người đều đoạt đồ ăn của ta?” Sacha hướng trong bát vờn tay.

Lâm Mộc phun rụng vỏ quả nho, “Bởi vì nơi này chỉ có người có ăn ngon. Cũng vì người thanh nhân nhất.”

Lâm Mộc nói nhượng Sacha cảm thấy rất vô tội. Hắn chỉ chán ghét làm quần áo mùa mưa thôi.

Phil nhắc nhở, “Lâm Mộc, đó là Locker chuyên môn cấp Sacha đưa tới.” Phil cảm thấy cái từ “chuyên môn” này hắn dùng thực hảo. Lâm Mộc quả nhiên thấy lời hắn nói thiếu chút nữa nghe.

Lâm Mộc là 囧 không được, ngẫm lại bộ dáng Locker cao lớn khô ngô rứa nho, liền cùng Trương Phi hái đậu không sai biệt lắm.

“Sacha, ta sai. Ta không nên ăn quả nho đó. Locker cấp tâm ý của với người sao ta có thể ăn chứ. Ta sai, ta thật sự sai. Ta đi nhượng Locker lại rửa một chút đem tới cho người.”

“Không cần, ngựa đưa lại ở trong tay người là được rồi.” Sacha đoạt.

Lâm Mộc trốn, “Như vậy sao được đâu, ta nhượng Locker lại rửa cho người.” Nói xong lớn tiếng hô một câu, “Locker, Sacha tìm người.”

Giây tiếp theo Locker liền xuất hiện ở trong phòng, gương mặt thô cuồng lại biểu hiện ôn nhu như nước “Sacha, người tìm ta có chuyện gì?”

Sacha nói lấp ba lấp bắp nói: “Không. . .”

Lâm Mộc đánh gãy Sacha, “Kỳ thật cũng không có gì, vừa rồi Sacha theo chúng ta nói chuyện kết làm bạn lữ, hắn cũng không biết người chuẩn bị khi nào thì cùng hắn cử hành nghi thức, nhưng lại không có hảo ý hỏi, cho nên khiến người tiến vào hỏi một chút.”

Locker kích động, “Sacha, Lâm Mộc nói là sự thật? Người nguyện ý theo ta kết làm bạn lữ.”

Sacha muốn nói không, đây là Lâm Mộc vui đùa. Nhưng nhìn trong mắt Locker mong được, Sacha trầm mặc. Thời gian này trầm mặc chính là cam chịu, cam chịu chính là đồng ý. Locker bật người tiến lên đem Sacha ôm lấy, sau đó hắc hắc cười cùng những người khác nói, bọn họ phải đi về hảo hảo

thương lượng một chút về chuyện kết làm bạn lữ, sau đó mặc kệ Sacha phản kháng đem người ôm đi.

Lâm Mộc đối với Sacha phát phát tay, sau đó tại trước ngực họa chữ thập, “Thượng đế phù hộ ngươi, A-men.” (em Mộc cầu thượng đế lại còn a-men =)))

Phil cùng Linie kinh ngạc nhìn sự tình trải qua.

“Ngươi sao lại lừa Locker?”

Lâm Mộc cầm lấy trái cây của Phil “Cái này không phải của Ryland chuyên môn chuẩn bị cho ngươi đi.”

Phil lắc đầu, “Đây là ta tự rửa.”

Lâm Mộc cắn một hơi, nói tiếp đi: “Ta đó là thiện ý nói dối, nhìn, cỡ nào hữu hiệu, nhanh như vậy tạo thành một đôi hữu tình.”

Linie cười bất đắc dĩ lắc đầu, “Xem ra Sacha cũng muốn ở trên giường nằm một ngày.”

“Không quan hệ, dù sao hắn cũng thực nhân, ta có thể cho hắn chuẩn bị van nài được.” Xem ra không cần đưa quần áo thú nhân cũng dễ dàng hóa thú. Lâm Mộc vì thụ hãm hại không có mỗi một mình mà cao hứng.

Mischa không biết bọn họ đang nói cái gì, giống như Sacha muốn cùng Locker kết làm bạn lữ, có thể tìm được thú nhân yêu thương mình thật tốt, tiếp tục vui đầu làm quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 30

Edit + Beta: Hwan

Giữa trưa khi nấu cơm, Lâm Mộc cảm thấy hắn đã tốt hơn nhiều nên chuẩn bị bắt tay hỗ trợ, lại bất đắc dĩ bị Patrick giam cầm bên người. Sacha ngược lại rất nhanh từ trong phòng đi ra, tuy rằng mặt vẫn còn đỏ, nhưng bộ dáng lại rất vui vẻ. Lại nhìn Locker, nha trực tiếp choáng váng, vẫn luôn ngồi gần chỗ Sacha ngồi nhìn hắn hắc hắc cười ngây ngô. Lâm Mộc cũng cảm thấy chỉ có Sacha mới có thể thần kinh thô mà bảo trì biểu tình, nếu là hắn đã sớm dọa xuất một thân mồ hôi lạnh. Lâm Mộc ở trong lòng tưởng tượng Locker đổi thành Patrick, A! So với nhìn thấy núi lửa phun trào còn kinh khủng hơn. Cho nên Lâm Mộc nghiêm túc nói với Patrick “Ngươi tuyệt đối không được học giống như Locker, rất dọa người.”

Patrick nhìn bộ dáng Locker vui vẻ choáng váng, “Sẽ không.”

Lâm Mộc vừa lòng gật gật đầu, nhưng lập tức lại mất hứng, y tại sao có thể nhanh chóng thừa nhận không vì hắn mà choáng váng chứ? Cho nên Lâm Mộc quyết định không đề ý tới Patrick, nhưng lại nghĩ hắn lại không phải là nữ nhân, sao lại rồi rắm mấy thứ này, lập tức mệnh lệnh bản thân đem mấy thứ đó quên đi. Patrick bởi vậy mà tránh được một kiếp, không thì Patrick liền vô tội mà chết. Rõ ràng là phụ họa lời Lâm Mộc nói, đương nhiên cũng tuyệt đối tin tưởng y sẽ không học theo bộ dáng ngu ngốc của Locker.

Lâm Mộc nghĩ cùng với Patrick nghĩ căn bản là hai khái niệm khác nhau. Patrick nghĩ chính là không thể giống Locker gốc hễ hễ như vậy. Lâm Mộc lại là hân ngu đại. Hoàn hảo Lâm Mộc quyết định không dây dưa đề tài kia, bằng không Patrick liền oan uổng.

Lâm Mộc nhìn Patrick đem con vật không biết tên gì xuyên qua nhánh cây nướng, động vật này nhìn qua thực nhỏ, cũng chỉ lớn bằng con gà.

“Mao mao thú?”

Patrick gật đầu.

“Không phải bởi vì nó nhỏ cho nên mới khó bắt đi?” Dù sao thân hình bọn họ đều khổng lồ, kiểu này giống như để một con vật to lớn đi bắt con kiến.

“Lá gan của bọn nó rất nhỏ còn rất giải hoạt, chỉ cần gió thổi cỏ lay động chút xíu cũng đủ làm bọn nó tránh trong động không chịu ra, phải kiên nhẫn chờ rất lâu mới bắt được.”

Nghĩ lại Patrick vẻ trẻ như vậy, y đã phải đợi rất lâu mới bắt được. Kỳ thật trong lòng Lâm Mộc rất cảm động, thú nhân này toàn tâm toàn ý trân trọng bạn lữ của y, điểm ấy hắn vẫn luôn biết.

“Kỳ thật ngươi không cần vì ta bắt cái này.” Lâm Mộc tin tưởng chân tâm Patrick đối với hắn, bởi vì biểu hiện từ trước tới nay của y vẫn luôn rõ ràng

như thế, tuy hẳn không phải là giống cái ở nơi này của bọn họ, sẽ không có hậu đại tiếp theo. Những du thú này vẫn tiếc nuối bọn họ không có giống cái của mình, nhưng nhìn kĩ thì bọn họ vẫn có khát vọng huyết mạch được kéo dài. Mà Patrick là thú nhân ưu tú như vậy hẳn nên có được con nối dòng của y. Nhưng nếu như nhìn Patrick đem người khác ôm vào ngực, Lâm Mộc cảm thấy tim hẳn rất đau. Hẳn biết có như có thời điểm kia, hẳn nhất định sẽ lựa chọn rồi đi.

Patrick thật sâu nhìn Lâm Mộc, tuy rằng y không biết Lâm Mộc nghĩ gì, nhưng y biết hẳn đang nghĩ thứ bản thân không muốn. Bởi vì trong mắt Lâm Mộc mất đi ánh sáng.

Patrick cười nói: “Vì giống cái của mình bắt mao mao thú là việc ta phải làm.”

Lâm Mộc nghe được từ “giống cái” này liền tức giận, hẳn không phải là giống cái, hẳn sẽ không có hậu đại “Ta nói rồi, ta không phải là giống cái. Muốn tìm giống cái ngươi đi tìm người khác đi.” Nói xong tức giận chạy về phòng.

Những người khác đối việc Lâm Mộc tức giận không rõ, tuy tuy rằng trước kia Lâm Mộc cũng vì xưng hô giống cái mà căm tức, nhưng nhiều nhất chính là ồn ào vài câu không cho kêu, cho tới bây giờ cũng không có tức giận, rốt là đây là tình huống gì?

Patrick như có điều suy nghĩ chạy theo vào phòng.

Phil lo lắng nhìn bóng dáng bọn họ rồi đi, hỏi Ryland, “Bọn họ không có việc gì đi?”

Ryland đem thịt mới vừa nướng xong đưa cho hắn, “Yên tâm, không có việc gì.”

“Chính là ta cảm thấy Lâm Mộc lần này là thật sự tức giận.” Hắn chưa bao giờ gặp qua Lâm Mộc tức giận mặt lạnh như thế.

“Yên tâm, tộc trưởng sẽ giải quyết. Ngươi ăn nhiều thịt một chút, nhìn ngươi gầy thành như vậy.” Ryland một chút cũng không lo lắng, không có thú nhân ngay cả bạn hữu của mình mà không hồng tốt, huống chi tộc trưởng của bọn họ xem như là thú nhân nổi bật nhất, bên ngoài khoác da nghiêm cẩn, bên trong nội tâm phúc hắc, Lâm Mộc căn bản không phải đối thủ của tộc trưởng.

Phil cắn miếng thịt xuyên, “Ta đều béo hơn nhiều rồi, sao ngươi lại không thấy chứ?”

Ryland xoa bóp mặt Phil “Vẫn là thực gầy, khi nào thì thịt đô đô mới hảo.”

Phil hắc tuyến, “Muốn ta béo thành dạng gì chứ.”

Sacha cùng Linie cũng rất lo lắng, bất quá nghĩ tộc trưởng của bọn họ nhất định có thể đem Lâm Mộc hồng hảo, mọi người liền ăn cơm không nói.

Lại nói Lâm Mộc chạy về phòng, ở trên giường ngồi xếp bằng. Trong lòng cũng hiểu được hẳn là mặc danh kì diệu tức giận, nhưng chính là phiền toái.

Patrick vào nhà giữ rèm cửa, đi đến bên giường nhìn Lâm Mộc, y không biết vì sao Lâm Mộc tức giận, nhưng tuyệt đối không phải vì y gọi hắn là giống cái. Trong lòng y có chút bất an, y cảm thấy y nên làm cái gì đó để xác định Lâm Mộc vĩnh viễn ở bên cạnh y.

Lâm Mộc bình tĩnh trở lại chỉ thấy Patrick nhìn hắn tự hỏi. Hẳn cảm thấy hắn nên cùng y hảo hảo nói chuyện. Mà lúc này Patrick cũng muốn nói chuyện.

“Mộc Mộc, chúng ta sau khi tế thần thì cử hành nghi thức đi. Trở thành bạn hữu của ta có được không?” Ánh mắt Patrick chân thành, tràn đầy kỳ vọng, ăn ăn còn có nhè nhẹ bắt an.

Đây xem như là cầu hôn của thời đại thú nhân sao? Không hoa tươi không nhẫn, cũng là ước hẹn tối chân thành, ước hẹn cả đời nhất thế, vĩnh viễn không thay đổi. Lâm Mộc vô pháp phủ nhận, nghe được Patrick nói hẳn rất vui vẻ, nhưng hẳn không có mất đi lý trí. Hẳn biết Patrick thích hắn, nhưng giữa bọn họ vẫn còn ít vấp ngã, hẳn không hy vọng Patrick về sau sẽ có tiếc nuối, hẳn cảm thấy bọn họ cần nói ra hết mọi chuyện mới tốt.

Lâm Mộc chăm chú nhìn Patrick, “Ta cảm thấy chúng ta cần hảo hảo nói chuyện.”

Thấy Lâm Mộc cũng không nói đồng ý, ánh mắt Patrick nhíu mày ảm đạm xuống, vẫn là ta cưỡng cầu sao?

Lâm Mộc nhìn không đành lòng, “Ta chưa nói không đồng ý...”

Patrick nghe được Lâm Mộc cũng không có cự tuyệt y, ánh mắt lại sáng lên, chờ mong nhìn Lâm Mộc.

Lâm Mộc bị ánh mắt của y nhìn có chút không biết như thế nào cho phải, nhưng hẳn kiên trì nói rõ ràng, dù sao vấn đề kia cũng không nhỏ.

Lâm Mộc kéo Patricia một chút, “Ngươi trước ngồi xuống, chúng ta hảo hảo nói chuyện. Có một số việc ngươi nên biết rõ mới được.”

Patrick thuận theo ngồi xuống, ánh mắt không hề chớp nhìn Lâm Mộc.

Lâm Mộc nghiêm túc nhìn Patrick, “Ta hy vọng ngươi tin tưởng, ta thật là giống đực. Hơn nữa về thế giới kia của ta, ta từng nói với ngươi, đều là sự thật.”

Patrick như có điều suy nghĩ nhìn hắn, sau đó gật đầu. “Thế giới các ngươi sinh tồn tốt giống như thế giới của thần thú. Mộc Mộc, ngươi là muốn nói cho

ta biết, ngươi là sứ giả của thần sao?”

“Không phải, sứ giả của thần cái gì. Hơn nữa thế giới của ta cũng không tốt như ngươi nghĩ, thần ầu như sinh hoạt tại D cầu ô nhiễm nghiêm trọng, vậy sinh hoạt của thần cũng không có gì đáng hâm mộ.”

Patrick gật đầu, y cũng nghe qua Lâm Mộc nói về những thứ không tốt. Bởi vì cảm thấy có chút vô pháp lý giải bọn họ nơi đó, cho nên cũng sẽ không yên tâm.

“Thế giới kia của ta thế nào không phải là trọng điểm, ngươi phải biết chính là, ta là giống đực, tuy rằng theo thú nhân các ngươi có chút khác biệt, nhưng ta thật sự là. Cho nên ngươi hiện tại phải suy xét cho kỹ, ngươi quyết định tìm cái giống đực làm bạn lữ sao? Ngươi không muốn hải tử sao?” Kì thật trong lòng Lâm Mộc vẫn đề ý đá án của Patrick, hẳn biết hẳn luyện tiếu sự sùng ái của Patrick, hẳn có thể cảm nhận Patrick đem hẳn đề vào trong lòng đau, hẳn luyện tiếu.

Patrick nhìn Lâm Mộc rõ ràng khăn trương còn ra vẻ tùy ý, y đột nhiên hiểu được. Cười đem người ôm vào trong ngực.

Lâm Mộc nghe tiếng cười trầm thấp của Patrick trên đỉnh đầu, không rõ.

Patrick đỡ cánh tay Lâm Mộc, “Ngươi chính là lo lắng cái này? Lo lắng vấn đề hậu đại?”

“Hậu đại đối với các ngươi mà nói không phải rất trọng yếu sao?”

Patrick gật đầu, “Mỗi cái ấu tể đều là thần thú ban ân. Nhưng giống cái rất khó dựng dục, có chút bạn lữ đến tận cuối đời cũng không có hải tử. Hơn nữa đối với thú nhân mà nói là tối trọng yếu vĩnh viễn là bạn lữ của mình.”

Hai tay Patrick ôm lấy khuôn mặt Lâm Mộc, nhượng hẳn nhìn mất y, “Mộc Mộc, ta nghĩ cho ngươi hiểu được, ở trong lòng ta ngươi là tối trọng yếu. Từ sau khi bị trục xuất khỏi bộ lạc, ta liền không có hy vọng xa vời có bạn lữ của mình, nhưng thần thú đưa ngươi đến bên cạnh ta. Có được ngươi chính là may mắn lớn nhất của cuộc đời ta.”

Lâm Mộc tại sao không biết patrick người này nói lời van xin chứ? Bị người mặt đối mặt thông báo còn không cho chạy trốn, Lâm Mộc cảm thấy mặt hắn đang nóng lên, hẳn cảm thấy Patrick đang ôm mặt hắn nhất định phát hiện ra, không phải y sẽ cười chứ?

Patrick tại trước khi lâm Mộc bị y cười làm cho tức giận nhanh chóng ôm người vào trong lòng, “Mộc Mộc, lần đầu tiên ta nhìn thấy người liền thích ngươi. Ngươi không phải là giống cái xinh đẹp nhất ta nhìn thấy, nhưng vẫn hấp dẫn người như vậy. Thời điểm lần đầu tiên chúng t gặp mặt, ngươi cứ sững sờ nhìn chúng ta, không có bị dọa đến lạnh run, cũng rất hưng phấn nhìn chúng ta. Ta ngay lúc ấy nghĩ, ngươi thật sự là một giống cái kì lạ. Ta tại một khắc kia nghĩ, ta muốn hẳn, ta nghĩ muốn giống cái này. Thú nhân chúng ta đối với thứ mình thích chưa bao giờ che giấu, nhưng một khắc này ta nhất gan. Ngươi tốt đẹp như vậy, mà ta lại có thân phận như thế. Lúc ấy ta nghĩ, nếu ta không phải là du thú ta nhất định sẽ tìm mọi cách có được ngươi. Chính là...” Patrick cười tự giễu “Ta là du thú, không xứng với một giống cái tốt đẹp như ngươi.”

Lâm Mộc cầm lấy tay Patrick, hẳn rõ ràng đau xót trong lòng y.

Cảm giác được Lâm Mộc an ủi, Patrick đối với hẳn cười cười, “Kỳ thật lúc ấy ta cũng đã buông tha. Ta nghĩ ngươi đi lạc đường, tính toán đem ngươi đưa trở về. Lại không ngờ rằng ngươi muốn đi cùng chúng ta. Ta cảm thấy đó là thần thú ban ân huệ cho ta, ta có lẽ có thể.”

Lâm Mộc cười khẽ, “Cho nên sau đó ngươi lại đối với ta động tay động chân.”

Patrick ôm Lâm Mộc cười nhẹ, “Thú nhân cũng không sẽ che dấu yêu thích trong lòng.”

Patricia nhìn người mỉm cười trong lòng, y không ngờ cuộc sống của y còn tốt đẹp như vậy, trước kia nằm mơ cũng không thấy.

“Ta yêu ngươi.” Những lời này là y học từ chỗ Lâm Mộc, y cảm thấy những lời này có thể biểu đạt tình cảm trong lòng y.

Patrick hôn người trong ngực, có lẽ là bởi vì câu “Ta yêu ngươi” kia cảm động Lâm Mộc, Lâm Mộc lần này thực thuận theo. Nụ hôn nay lâu dài mà ấm áp, hai người tình tứ cảm thụ lẫn nhau, cảm thụ tình yêu giữa hai người.

Vừa hôn chấm dứt, Patrick buộc chặt cánh tay, “Mộc Mộc, theo ta cử hành nghi thức đi. Nhượng ta trở thành bạn lữ của ngươi.”

Lâm Mộc không có phản đối, Patrick liền cho rằng Lâm Mộc đáp ứng rồi, dù sao Lâm Mộc có chút thời điểm rất ngưng ngừng, bất quá như vậy cũng thực đáng yêu.

Lâm Mộc mới vừa xuất môn liền nhìn thấy tất cả mọi người nhất tể xoát xoát nhìn về phía hẳn sau đó cảm thấy không tốt tất cả lại tận lực dời ánh mắt đi, ngay cả cơ hội để lâm mộc thẹn thùng cũng không cấp, nhưng lại nhìn không được nhìn lên. Cảm thấy khi đó mà trộm liếc mắt một cái, nhượng Lâm Mộc cười khổ không được.

Lâm Mộc ngồi xuống chỗ của mình, đối với Phil bọn họ cười cười. Bọn họ thấy hẳn thần sắc bình thường cũng yên tâm.

Giữa trưa ăn mao mao thú làm cho Lâm Mộc cả đời khó quên, trách không được giống cái sẽ thích như vậy, hẳn cho tới bây giờ không nghĩ qua có loài thịt nào nỡ vị như vậy. Non mịn ngon miệng, vỏ xương có hương, Lâm Mộc nghĩ tất cả từ đề hình dung, hẳn đều cảm thấy tái nhợt vô lực, chỉ có ăn qua mới biết được hương vị. Bởi vì hàm nghĩa đặc biệt của mao mao thú nên Lâm Mộc không chia cho ai khác, nhìn bộ dáng Sacha vừa ăn vừa nhìn hẳn

chảy nước miếng, Lâm Mộc thích trở mình. Đột nhiên cảm thấy hần thật là tà ác.

Đương nhiên Phil cùng Linie bọn họ cũng rất muốn ăn, có tâm thú nhân ngay tại trong lòng nói thầm giống cái của mình muốn ăn như vậy, xem ra mình phải làm chút nhượng hần mất hứng sự mới được, hắc hắc hắc hắc.....

Cho nên mấy ngày kế tiếp, trong tộc mấy người ... gồng cái thành niên kia tất cả đều tức giận cũng khoái hoạt.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 31

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc ở trên giường nằm chán lẩn lộn, thế giới này một chút hoạt động giải trí cũng không có, không có internet, không có trò chơi, cũng không có tiểu thuyết. Hiện tại đang là mùa mưa không có cách nào xuất môn. Phil bọn họ hoàn hảo, còn có thể làm quần áo giặt thời gian, mà hần không biết làm quần áo, chỉ có thể buồn thà. Mỗi ngày ăn ăn ngủ ngủ sinh hoạt, Lâm Mộc cảm thấy hần rất suy sút. Hần có chút hâm mộ Carl, ít nhất lúc y nằm chán có thể lôi kéo Khoa Ân đi ra ngoài săn thú, tuy rằng thường đoạt công tác của người khác nhưng làm không biết mệt.

Nhìn Sacha một mình cũng có thể khoái nhạc, hần hâm mộ muốn chết, người ta chỉ cần bên cạnh có ăn, sau đó bên cạnh có người cùng, sau đó có thể thoải mái hưởng thụ. Ngay cả Casso cùng Cầu Cầu hai đứa nhóc này mỗi ngày đều thần thần bí bí không thấy mặt. Lâm Mộc ở trên giường nằm chán thờ dài, toàn bộ trong bộ lạc chỉ có mỗi mình hần nhàn rồi đến hoảng hốt nhất.

Lâm Mộc đột nhiên ngồi dậy, dọa Sacha nhảy dựng. Phil cùng Linie bình tĩnh hơn, đối với Lâm Mộc mỗi ngày đều phải như thế, cũng chỉ có Sacha là có tâm tình lộ ra biểu tình cả kinh cho phù hợp.

Lâm Mộc lấy một quả nho ném vào miệng, “Ta phải tìm chút việc làm mới được.”

Lâm Mộc vừa mới dứt lời, mấy người kia nhìn không được hắc tuyến, những lời này Lâm Mộc nói đã không phải chỉ một lần

Ví dụ ngày hôm kia:

Hần đột phát ý tưởng muốn làm bao tay, vào mùa thu bọn họ muốn xuất môn đi tìm thực vật, cần phải bảo hộ hai tay. Kết quả châm tuyến của hần quá kém, lại còn phải khiêu chiến mức độ khó quá cao phải làm ra mười ngón tay, nhưng thành phẩm làm ra cũng miễn cưỡng nhét vào được. Phil bọn họ đều không thể tin được, mười ngón tay nhưng không ngón nào vừa cả, đều này làm ch bọn họ sâu sắc cảm nhận năng lực của Lâm Mộc. Nhưng bọn họ lại thấy cái bao tay này thực tốt, cho nên bọn họ quyết định làm cái này, tuy rằng các thú nhân không cần cái này, nhưng muốn làm cho thú nhân nhà mình mang, đương nhiên phản công tác do tay nghề quá kém của Lâm Mộc cũng là nhiệm vụ của họ. Cho nên Lâm Mộc phát hiện hần thất nghiệp.

Hoặc là ngày hôm kia:

Lâm Mộc phát hiện công việc của hần bị người khác đoạt, hần phải tìm việc làm mới được. Cho nên hần nhìn đôi chân trơn bóng của các thú nhân rồi lại nghĩ tới hần. Mặc dù hần có giày thể thao, nhưng hần tin tuổi thọ của nó cũng không lâu dài. Nếu hiện giờ hần đang rảnh rỗi, vậy liền làm đôi giày cho bản thân đi. Suy xét một phen cuối cùng quyết định làm giày ống cao, vừa đơn giản lại còn giữ ấm. Đem giày làm ngắn chút liền thích hợp đeo vào mùa thu, thật sự là tiện lợi, ở trong lòng vì bản thân mà vỗ tay. Nghĩ đến là tự nhiên phải làm, về phần đế giày, tuy rằng Lâm Mộc cũng muốn học ở trên TV nhìn thấy những cô gái nông thôn ở niên đại bảy mươi tám mươi đóng giày, nhưng nhìn tay mình, Lâm Mộc quyết định không gây sức ép cho bản thân, tìm tấm gỗ lấy da thú bao lại là được. Làm xong nếu cảm thấy không thoải mái có thể thêm đế lót giày. Ồm ý nghĩ như vậy, Lâm Mộc hao phí cho tới trưa mới làm xong đế gỗ giày, về phần mặt của giày, hần còn đang rối rắm.

Bởi vì Lâm Mộc, mọi người mặc quần áo của người cổ đại, hiện tại lại nhìn thấy Lâm Mộc làm giày bọn họ cũng rất hứng thú, dù sao mùa mưa đi qua thời tiết sẽ trầm rã trở nên lạnh, quần áo của mọi người liền không thích hợp. Nhưng bọn họ đợi trái đợi phải cũng không thấy Lâm mộc hạ chân.

Thấy bộ dáng Lâm Mộc cầm châm nhưng không thể xuống tay, Phil nhìn không được “Lâm Mộc, sao ngươi không làm?”

Lâm Mộc không hảo ý nhìn hần “Ta đột nhiên nhớ tới ta không biết cắt mặt giày.”

Mọi người nhìn hần không nói gì.

Linie cười tiếp nhận “Nói rõ cho ta biết, ta giúp ngươi.” Cho nên công việc của Lâm Mộc lại không có. Tuy rằng cuối cùng hần chiếm được đôi giày đầu tiên của thời đại thú nhân, nhưng không có cảm giác thành tựu.

Lại nói ngày hôm qua:

Công việc làm giày bị Phil bọn họ đoạt đi, Lâm Mộc cảm thấy hẳn làm việc không nên ở cùng với bọn họ, không thì công việc sẽ bị người khác tiếp nhận. Cho nên Lâm Mộc ý chí sục sôi đi vào đại sảnh, quyết định vệ sinh quét dọn, kết quả đại sảnh sạch sẽ, bếp núc đều được rửa sạch sẽ, những việc này cũng đều bị thủ nhân nhân rồi làm xong. Cuối cùng hẳn buồn bực đi vào phòng chứa đồ chuẩn bị sắp xếp đồ vật ngay ngắn.

Nhìn Lâm Mộc tự tìm việc cho bản thân, Patrick ở một bên lắc đầu cười. Thăm nghĩ mùa mưa nhanh nhanh qua đi, nếu không không biết Lâm mộc sẽ bị nghẹn thành bộ dáng gì nữa.

Lâm Mộc ngồi trong phòng chứa đồ, nhìn đồ đạc được sắp xếp gọn gàng, buồn bực “Các người có cần chăm chỉ như vậy không?”

Lâm Mộc trong lòng không rõ, hẳn trước kia cũng không có góc trụ như vậy, chẳng lẽ sau khi hẳn đến dị thể biến thành mệnh lao lực, một ngày không làm việc liền không thoải mái?

Ngẫm lại ở thế giới trước kia, nếu gặp được những ngày mưa liên miên không ngừng nghỉ như vậy thì hẳn sẽ làm gì nhỉ? Đi ngủ, lên mạng, đọc tiểu thuyết, học làm mỹ thực...ngẫm lại, cảm thấy hẳn có việc làm đều không ngừng. Mà ở thế giới này mỗi ngày đều mặt trời lên cao ba sào mới dậy, hẳn cũng không phải ngủ bất tỉnh không dậy. Làm mỹ thực, hẳn cũng muốn a, nhưng nguyên liệu hữu hạn, ngay cả ăn lẩu cũng không có ớt. Nghĩ tới cây ớt, mỗi lần thủ nhân ra ngoài đi săn thú hẳn đều dặn dò bọn họ, làm cho bọn họ thấy cây gì có quả đỏ đỏ thì hái về. Quả đỏ đỏ thì tìm được không ít, nhưng lại không có cây ớt, hẳn không không biết cây ớt ở đây có bị biến dị hay không nữa, không phải thì sao tìm hoài không thấy.

chẳng lẽ chính mình đi vào dị thể sau biến thành lao lực mệnh, một ngày không làm sự liền không thoải mái?

Lâm Mộc tâm tình suy sụp quét một vòng quanh phòng chứa đồ, ánh mắt nhìn thấy đồng cỏ tranh xếp rất cao kia bỗng chốc sáng lên “Hắc hắc hắc...” Lâm Mộc cười thực hèn mọn. Patrick ở một bên nhìn thấy chỉ biết lắc đầu.

Lâm Mộc đi đến bên đồng cỏ tranh, xoa xoa hai tay “Vốn tính mùa mưa đi qua mới động đến các người, nhưng ai nhượng cho ta hiện tại thực an nhàn đến khó chịu chứ. Dù sao mùa mưa sẽ đi qua rất nhanh, hiện tại làm trước Ừng được a.”

Sở dĩ giữ lại đồng cỏ tranh này cũng không phải để làm củi đốt, Lâm Mộc chuẩn bị dùng đám cỏ tranh này làm nệm. Hẳn nghĩ muốn qua mùa đông ẩm áp, tự nhiên sẽ suy xét vấn đề giữ ẩm, tác dụng của da thú Lâm Mộc cảm thấy cũng hữu hạn, hoàn toàn không thực hiện được nguyện vọng muốn làm tổ vào mùa đông của hẳn.

Làm tổ vào mùa đông, ngẫm lại để cảm thấy ẩm áp, thực hiện nhiên hiện tại không thể đạt được yêu cầu, không có điều kiện thì Lâm Mộc tự nhiên muốn tạo ra điều kiện. Mà việc hẳn đầu tiên nghĩ tới là làm cho giường của hẳn dày thêm chút. Có cỏ tranh, hẳn sẽ không lãng phí da thú.

Lâm Mộc vén tay áo lên, mà Patrick vẫn luôn bên cạnh đi theo hẳn tỏ vẻ muốn hỗ trợ cũng bị hẳn đuổi đi.

Lâm Mộc nhìn đồng cỏ tranh trước mắt, cười cười “Vui đùa cái gì vậy, ta mới tìm được việc để làm, tại sao người có thể cướp đoạt chứ.”

Lâm Mộc không vội, hẳn chậm rì rì mà làm, dù sao mùa mưa còn mấy ngày nữa, hẳn chẳng lo.

Carl đi ngang qua, y cũng thực nhàn, nhưng hôm nay y không muốn ra ngoài săn thú, bị mưa làm cho ướt át cũng không thoải mái, hơn nữa còn bị tên kia chiếm tiện nghi.

Kỳ thật nếu chán ghét bị Khoa Ân chiếm tiện nghi y có thể hoàn toàn có thể không cùng Khoa Ân xuất môn, tuy rằng Khoa Ân nhìn chăm chú, nhưng Carl nếu muốn chạy vẫn là có thể, nhưng y trực tiếp đem khả năng của bản thân ném ra ngoài đầu, cho nên y rất cuộc thích bị Khoa Ân chiếm tiện nghi? Hay là thích đây? Hay là thích đây?

Khu vực bọn họ hoạt động không lớn, cho nên Carl nhằm chán chuyển chuyển liền nhìn thấy Lâm Mộc.

Carl nghi hoặc vì sao Lâm Mộc đem đồng cỏ xếp gọn kia làm loạn hết lên “Lâm Mộc, người đang làm gì thế?”

Lâm Mộc ngay cả nhác mắt cũng không thèm “Làm nệm”

“Dùng để làm gì?”

“Nói nệm đương nhiên là đệm dùng lót giường.”

Carl gạt đầu “Tên này thực kì lạ, kỳ thật theo như người nói hẳn nên kêu là đệm lót giường thì thích hợp hơn, đúng không?”

Lâm Mộc cho hẳn một cái mắt mắt “Người rất ngốc”, sau đó đi kiểm tra xem dây mây màu đen có đủ dùng hay không.

Đối với biểu tình này của Lâm Mộc, Carl không thèm để ý, y cười hi hi đến bên cạnh Lâm Mộc, hỏi “ta có thể giúp cái gì?”

Lâm Mộc ngẩng đầu, đối với y cười ôn nhu “Người đương nhiên có chuyện để làm. Người hiện tại quay đầu, sau đó đi thẳng, sau khi đi ra cửa, quẹo phải, đi thẳng mấy chục bước, sau đó ở bên phải người có một phòng, trong phòng có cái giường. Người nằm xuống, sau đó nhắm mắt lại, sau đó.... Sẽ không có sau đó.”

Nghe xong nhiều như vậy, Carl rất cuộc phản ứng “Người muốn ta đi ngủ?”

Lâm Mộc vừa đẩy y đi ra, vừa nói “Đúng vậy, đúng vậy, đi ngủ là một sự kiện vĩ đại, người nhanh đi làm đi.”

“Ta không muốn đi ngủ, ta muốn hỗ trợ.” Carl đứng lại làm Lâm Mộc đẩy như thế nào cũng không đi.

Patrick mới từ trong phòng đi ra liền nhìn thấy Lâm Mộc đang dây dưa cùng Carl (Patrick người lý giải có chút lèch lạc a...) y cảm thấy y vừa ly khai một chút như vậy thôi mà Carl liền tận dụng cơ hội. Patrick cảm thấy y nên cùng Khoa Ân hảo hảo nói chuyện mới được.

Trực giác của đã thú làm cho Carl rung mình một cái, trong lòng nghĩ “Ai đang tính kế ta?” Y nhìn xung quanh, không thấy thân ảnh của Khoa Ân a.

“Người tốt cuộc có đi hay không, vì sao người phải giúp? Ta không cần.”

Carl hai tay chống cửa “Ta muốn a” sau đó xoay người đáng thương hể hể nhìn Lâm Mộc “Ta rất nhân hạ a.”

Lâm Mộc tức giận nói “Người có thể đi săn thú.”

“Hôm nay không muốn đi.” Hôm nay là ngày Khoa Ân đi săn thú, y có thể tự tại một lát. Nhưng ở một mình lại cảm thấy buồn chán.

Lâm Mộc thờ dài, lúc này Patrick đi tới.

“Mộc Mộc, nếu y muốn làm thì để y làm đi.”

Carl vui vẻ, vẫn là lão Đại hảo a, cỡ nào vì y suy nghĩ. Nhưng sao vừa nãy y cảm thấy khi lão đại nói ánh mắt có hàn quang chứ, ảo giác, nhất định là ảo giác.

Carl cao hứng, nhưng Lâm Mộc mất hứng. Công việc của hắn lại bị người khác cướp đoạt, từ trong tay biến thành người chỉ đạo, tuy rằng chức vụ cao, nhưng Lâm Mộc không cảm thấy tốt. Nhưng Patrick lên tiếng, hắn không thể bác mặt mũi y, người ta hiện tại chính là tộc trưởng.

Lâm Mộc bắt mắt trừng mắt nhìn Carl một cái, bắt quá đối với Carl không có lực sát thương.

“Thú nhân da mặt là dày nhất.” Lâm Mộc nghĩ thầm trong lòng, mặt không vui nhăn thành bánh bao “Lại đây, ta dạy người làm.”

Năng lực lý giải của Carl rất tốt, lúc mới đầu tay chân còn có chút luống cuống, nhưng không đầy một lúc liền làm rất nhanh. Lúc này công tác chỉ đạo của Lâm Mộc cũng liền thất nghiệp. Sau khi Lâm Mộc thu hoạch được đệm lót giường đầu tiên, công việc làm nệm cũng bị các thú nhân nhàn rỗi tiếp nhận, đồng thời cũng biểu thị hắn vất vả nghĩ ra lại không có.

Bây giờ trở về thời khắc mọi người hắc tuyến.

Phil khuyên bảo “Lâm Mộc, hiện tại giày ta còn chưa làm xong đâu?” Ngầm có ý là: người bây giờ đừng tìm việc, hiện tại không có biện pháp giúp người làm. Lâm Mộc bị Phil nói cp61 ghen.

“Lâm Mộc, kỳ thật người có thể học Sacha.”

Sacha hắc hắc cười, gật đầu “Lâm mộc, người hẳn nên học theo ta.”

Lâm Mộc nghi hoặc nhìn bọn họ “Ta chỉ muốn đi làm chút đồ ăn. Các người xác định muốn nhượng ta học Sacha.”

Ba người trăm miệng một lời đồng thanh “Thôi đi!”

Lâm Mộc đắc ý dạt dào tiêu sái rời khỏi phòng, kỳ thật hắn tự mình tham.

Nhìn những nguyên liệu nấu ăn có sẵn, còn dư không ít thịt cùng hai con cá. Con cá đều hơn hai mươi cân. Đã có cá, Lâm Mộc liền lấy chúng nó khai đao. Vừa vận nhìn thấy Khắc Đặc trong đại sảnh, Lâm Mộc liền nhờ y hỗ trợ, về phần những thú nhân khác, bọn họ đều đang ở trong phòng chứa đồ, đang làm cái gì? Ai biết đang làm cái gì, dù sao Lâm Mộc không biết, cũng không quan tâm, những thú nhân đoạt công việc của hắn, cần răng.

“Khắc Đặc, người giúp ta cạo vảy.” Kỹ thuật của hắn không được, thú nhân càng am hiểu hơn.

Khắc Đặc không nói gì, tiếp nhận dao nhỏ hỗ trợ. Mà Lâm Mộc thì chuẩn bị sốt đường giấm, thuận tiện còn làm chút nước gừng, hắn chuẩn bị làm cá chua ngọt.

Khắc Đặc hoàn thành nhiệm vụ phi thường đẹp, vì thế Lâm Mộc lại nhượng y hỗ trợ hắn nhóm lửa. Lâm Mộc có thể nấu cơm nhưng hắn thực ghét nhóm lửa.

Hắn đem cá để vào chậu gỗ nhỏ, cho nước gừng và muối, xoa nắn trong phút chốc cho ngon miệng. Lâm Mộc dùng tay khi thấy nồi đã nóng, cho thêm dầu vào.

Cho cá vào nồi không đầy một lúc liền truyền ra mùi.

Sacha ngửi được mùi “Ta đi hỗ trợ cho Lâm Mộc.” Vội vàng chạy xuống giường.

Đối với tập tính cật hóa của Sacha bọn họ đã tập mãi thành quen.

Sacha thấy Lâm Mộc đang bận rộn, mùi cá thì không ngừng từ trong nồi toát ra. Hắn vội vàng đi lên hỗ trợ.

“Lâm Mộc, người làm món gì ăn ngon?”

Lâm Mộc gấp cho hắn một miếng cá “Cá chua ngọt. Bất quá còn chưa cho nước dùng.”

Sacha ăn rất ngon “Muốn ta giúp gì không?”

Lâm Mộc đem chiếc đĩa giao cho Sacha “Lật cá.”

Sacha rất thích ý giúp vội.

Lâm Mộc tiếp theo đi xử lý con cá còn lại kia, con cá này tự nhiên sẽ không làm cá chua ngọt, hắn chuẩn bị giữa trưa làm cá chua ngọt, dù sao bọn họ ăn cũng phải để cho các thú nhân khác nếm thử chút chứ.

Đem cá chiên chín xong rưới nước sốt đều lên rồi chia cho Khắc Đặc một chút, Lâm Mộc cùng Sacha bung mỗi người một chén đi đến phòng Linie.

Bọn họ vừa mới vào cửa, Phil đã ngửi được hương vị chua chua ngọt ngọt. Sacha hào tâm gấp một miếng cho hắn. Sau đó cười hì hì nhìn phản ứng của đối phương.

Lâm Mộc cũng phụ trách gấp cho Linie một miếng.

Hai người ăn đều tỏa sáng hai mắt.

“Lâm Mộc, sao trước kia ngươi không có làm. Món này là món gì, ăn ngon thật!” Phil ăn cá trong bát của Sacha.

“Chua chua ngọt ngọt, hương vị thực đặc biệt.”, Linie ăn trong bát của Lâm Mộc.

Sacha nhai cá trong miệng, giúp đỡ trả lời, “Món này là cá chua ngọt. Lâm Mộc nói là giữa trưa sẽ làm cá chua ngọt cho mọi người ăn. Ăn ngon không?”

Phil gật đầu.

“Lâm Mộc, về sau nếu ngươi nhân đến hoảng thì làm mỹ thực đi.” Sacha chân thành đề nghị.

Phil và Linie gật đầu phụ họa.

Lâm Mộc cấp cho ba người nụ cười sáng lạn, sau đó tươi cười nháy mắt tiêu tán, “Nghĩ đến mỹ.”

Vài người cười rộ lên.

Ban đêm đúng hạn tới.

Lâm Mộc thoải mái nằm ở trong ngực Patrick, “Không biết khi nào thì mùa mưa mới hết.”

“Nhanh.” Patrick hiểu được Lâm Mộc tổng ở trong phòng sẽ buồn đến hoảng, nhưng lại không dám dẫn hắn đi ra ngoài.

Lâm Mộc nghĩ nếu hơn hai mươi này cụ thể thì tốt rồi, hắn có thể đếm từng ngày, bọn họ hình như mới qua được mười một ngày thôi.

“Kỳ thật mùa mưa dài cũng tốt. Chúng ta có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, nhóm động vật cũng có thể ở trong thời gian này nuôi mập mập, như vậy thực vật mùa đông của chúng ta sẽ tương đối phong phú.”

Lâm Mộc gật đầu “Những đồ ăn ta muốn tìm phải hảo hảo mau lớn. Sau đó ngoan ngoãn chờ ta hái chúng nó. Như vậy chúng nó liền không vì mình vô dụng vào mùa mưa mà thương tâm.”

“Thực vật sẽ không thương tâm”

Lâm Mộc hí mắt uy hiếp “Sẽ bị thương tâm”

Patrick gật đầu, “Ừ, bọn họ đang thương tâm chờ đợi ngươi.”

Lâm Mộc vừa lòng gật đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phi thường cảm tại lỗi của Sai.

Nhập v thật bất ngờ, thực hồi hận không có thấy rõ thông tri a. Sau khi thượng bãng mới thấy được. Thật lo lắng không cho ai coi, hoàn hảo có người tát hoa nhấn lại, thật sự cảm ơn nha. Nhưng ta có dừng khí a.....

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32

Edit + Beta: Hwan

Một đêm yên tĩnh đi qua.

Lâm Mộc cảm thấy ý thức đã muốn tỉnh, lại không nguyện ý mở mắt ra. Hắn dùng tay sờ vị trí bên cạnh, không còn nóng ấm, biểu hiện đối phương đã sớm rời giường.

Lâm Mộc mở mắt ra, trong phòng thực tối, bởi vì biết Lâm Mộc thích ngủ nướng cho nên Patrick không lấy huỳnh thạch ra.

Ngồi dậy, duỗi thắt lưng ngáp một cái, bị không khí bên ngoài chấn kích thích, Lâm Mộc mới tỉnh lại hoàn toàn.

Hắn chậm rãi từ từ trên đầu giường lấy một túi da thú nhỏ, lấy huỳnh thạch từ bên trong ra. Trong phòng nháy mắt hiện lên ánh sáng nhu hòa.

Trong túi nhỏ có bốn viên huỳnh thạch, mỗi khối lớn bằng nắm tay Lâm Mộc. Thời điểm kiến phòng, bốn vách tường của phòng đều làm ngăn gỗ đựng huỳnh thạch.

Lâm Mộc xuống giường đem huỳnh thạch cất đi. Lại đến bên giường mở cửa sổ ra, ngoài phòng vẫn âm u, nhưng hắn quan sát thấy cơn mưa đã nhỏ đi.

Lâm Mộc ra khỏi phòng, hắn hôm nay tương đối dậy sớm, cho nên có thể thấy các thú nhân đang ngồi ăn gì đó.

Ở trong đại sảnh không thấy bóng dáng Patrick mới nhớ tới, hôm nay là ngày y đi săn thú. Cũng không nghe thấy âm thanh của Carl, xem ra lại nhàm chán chạy ra ngoài săn thú. Thật không biết hắn đi săn thú hay đi giải sầu. Lâm Mộc ở trong lòng hăm mộ nghĩ.

Rửa mặt xong, Lâm Mộc nhìn bữa sáng. Cạnh thịt là không thể thiếu, còn có một nồi canh trứng không biết nấu bằng trứng gì. Nghĩ đến chắc là giữ lại cho hắn.

Bởi vì dưới nồi canh còn chút lửa, cho nên canh vẫn còn nóng. Lâm Mộc cầm chén chuyên dụng của hắn múc một chén, không múc thịt, hắn múc nhiều chút rau. Nhìn rau còn dư trong nồi, xem ra thú nhân vẫn thích ăn thịt hơn. Dù sao cũng là thú, thích ăn thịt cũng coi như cùng bản tính có liên quan.

Đem trứng bóc vỏ bỏ vào chén, Lâm Mộc ngồi trên bàn ăn.

Lúc ăn được một nửa, một thân ảnh màu trắng nhảy lên bàn. Lâm Mộc nhìn thân hình thịt đỏ đỏ của Cầu Cầu “Béo như vậy, sao có sức lực để nhảy lên bàn được nhỉ?”

Cầu Cầu thân thiết liếm mặt Lâm Mộc, sau đó ngồi trên bàn nhìn Lâm Mộc ăn.

Cầu Cầu chạy đến tự nhiên cũng có Casso. Trong chốc lát Casso cũng lại đây, nó nhảy lên cái ghế trống bên cạnh Lâm Mộc

Lâm Mộc sờ sờ thân mình Casso “Các người ăn cơm chưa?”

Casso gật đầu, Cầu Cầu chần chờ một chút cũng gật đầu theo.

Lâm Mộc buồn cười nhìn Cầu Cầu, ánh mắt ướt át nhìn hắn, tràn đầy khát vọng “Đừng dùng đôi mắt nhỏ long lanh của người nhìn ta. Lấy cho người chút đồ ăn là được chứ gì.” Hắn nói xong liền cầm chén đi.

Lâm Mộc đem chén nhỏ của Cầu Cầu đặt trước mặt nó, trong chén mức đầy thịt, chỉ có chút nước canh. Hắn biết mặc dù Cầu Cầu là động vật ăn tạp, nhưng vẫn tương đối thích ăn thịt. Về phần Casso, người ta tỏ vẻ không đói bụng, cho nên hắn cũng không lấy cho.

Casso cũng không để ý, nó quen rồi. Cầu Cầu hướng muốn ăn là sẽ không có nó.

Lâm Mộc ăn xong, đem chén của mình và chén của cầu Cầu rửa sạch, cái bàn cũng đã bị thú nhân để lại bên cạnh tường. Về phần quét tước phòng

khách cũng không cần Lâm Mộc phải làm

Lâm Mộc ôm Cầu Cầu nhìn com mưa bên ngoài đang nhỏ dần rõ ràng. Trong lòng hần đột nhiên có cái chủ ý.

Ôm Cầu Cầu “Casso đòi kíp” Sau đó kích động chạy về phòng mình.

Trở lại phòng, Lâm Mộc kéo mành lên. Đem Cầu Cầu đặt ở trên giường, hần đi lại đóng da thú ở góc tường tìm kiếm.

Casso cũng nhảy lên giường đi đến bên cạnh Cầu Cầu ngồi xổm, cùng nó đồng thời nghỉ hoặc nhìn Lâm Mộc.

Chi chi chi... (chủ nhân đang làm gì đó?)

“Không biết?”

Chít chít chít chít... (liên cái này cũng không biết, thực ngốc!)

“Ừ, Cầu Cầu thông minh nhất, vậy ngươi biết Lâm Mộc đang làm cái gì sao?”

Chi chi chi... (thiết, ta căn bản không cần phải đoán, chủ nhân sẽ nói cho ta biết.)

Casso: ...

Lâm Mộc rốt cục tìm được đồ vật hần muốn, một kiện tác phẩm thất bại của hần, bất quá cũng có tác dụng khác. Hần cười hỏi “Ha ha, các ngươi cứ còn thật giống như một hỏi một đáp, đang nói gì thế?”

Chít chít (không nói gì) Cầu Cầu bán mạnh huy móng vuốt nhỏ.

Casso trầm mặc.

Lâm Mộc cũng không yên tâm. Ngồi lên giường, sau đó thần bí hề hề nhỏ giọng cùng Casso nói “Casso, chúng ta đi ra ngoài chơi đi.”

Casso sừng sốt, nó cảm thấy mình nghe được chuyện huyền huyền.

“Đồng ý thì gật đầu, không đồng ý...” Lâm Mộc còn chưa nói xong thì Casso đã điên cuồng lắc đầu, vui đùa cái gì chứ, nó cũng không muốn bị Patrick thúc thúc hận chết, lại càng không nghĩ bị phụ thân đánh chết!

“Thật sự không thể suy xét một chút sao?”

Cái đầu nhỏ của Casso lay như trống bỏi.

Lâm Mộc ôm lấy Casso nhỏ giọng nói “Ngươi không theo ta đi ra ngoài, ta liền cùng Cầu Cầu hai người đi. Ngươi cũng biết sức chiến đấu của cầu Cầu như thế nào rồi, nếu chúng ta gặp phải mãnh thú nhất định sẽ bị răng rắc thành những mảnh nhỏ.”

Casso nghe vậy nhũn mảy. Tuy nó biết trong sơn cốc thực an toàn, mãnh thú xung quanh đều bị bọn họ dọn dẹp sạch sẽ. Nhưng sợ vạn nhất còn tồn tại con nào thì sao.

Ngắm lại bọn họ chỉ có hai người, cho dù gặp phải cự xi thú cũng không có cơ hội còn sống hưởng chi gặp phải những mãnh thú khác. Casso nghĩ tới khả năng này liền lo lắng, cắn răng rắc? Vần ngàn lần không cần, ngấm lại nếu Cầu Cầu chết, nó nhất định sẽ thương tâm chết đi. Mà nếu Lâm Mộc lỡ gặp nạn, không cần tộc trưởng nói, phụ thân của nó nhất định sẽ đánh chết nó. Đây cũng không điều nó muốn.

Lâm Mộc biết Casso đang do dự, kỳ thật hần cũng không muốn bức Casso. Nhưng hần muốn đi ra ngoài tản bộ. Hơn nữa hần cũng sợ gặp phải tai họa, mang theo Casso cho dù sức chiến đấu không lớn, nhưng ít nhất ở tên đường gặp phải một ít sâu, chuột, rắn linh tinh gì đó thì Casso cũng có thể giải quyết.

Casso ngẩng đầu nhìn Lâm Mộc, làm giấy dựa lần cuối.

“Có thể không cần đi được không. Sẽ gặp nguy hiểm” Sau đó nói với Cầu Cầu “Cầu Cầu, đừng đi cùng Lâm Mộc được không?”

Cùng Lâm Mộc ngôn ngữ không thông, Cầu Cầu thì ồn ào đi theo Lâm Mộc “Ta nghe lời chủ nhân nha. An toàn nha, an toàn nha, trong sơn cốc thực an toàn nha.”

Casso bắt đắc dĩ, nó chỉ biết Cầu Cầu thích nhất vô giúp vui. Cuối cùng nó chỉ có thể thỏa hiệp, bắt đắc dĩ gật đầu với Lâm Mộc biểu hiện nó đồng ý.

“Yes!” Lâm Mộc nhỏ giọng hoan hô một tiếng, sau đó nhỏ giọng phân phó “Cầu Cầu, ngươi đi ra ngoài tìm hiểu tình huống, nhìn xem các thú nhân có trở về phòng chưa?”

Cầu Cầu tuân lệnh, vèo một tiếng không thấy thân ảnh. Sau đó vèo một tiếng xuất hiện trước mặt Lâm Mộc, huy móng vuốt tỏ vẻ chúng ta có thể đi rồi.

Lâm Mộc thật cẩn thận nâng mình lên, quan sát đại sảnh một chút, chính xác không có ai. Sau đó làm bộ như không có gì ôm Cầu Cầu đi ra đại sảnh, vừa đi vừa nhìn hai bên.

Đi thẳng cho tới trước cửa, thờ phào một cái, rất khấn trương. Đang muốn xuất môn, Sacha đi từ trong phòng ra, thấy Lâm Mộc đứng trước cửa thuận miệng hỏi “Lâm Mộc, ngươi đứng đó làm gì thế?”

Lâm Mộc hoảng sợ, sau đó gượng cười “Ha ha ha, ta đang ngắm cảnh mưa rơi.” Sau đó xoay người ngẩng đầu 45 độ nhìn lên ưu thương “Nhìn, mưa là tinh linh thiên nhiên. Chúng nó làm dịu vạn vật, mang đến bình yên cho thế giới này. Nó tẩy rửa vạn vật, làm cho bọn nó tinh thuần, mưa.....” Hắn xoay người “Người đâu rồi?”

Sacha không thấy, Lâm Mộc vội vàng nhân cơ hội mặc áo vào, ôm Cầu cầu “Casso, chạy mau!” Sau đó vọt vào trong màn mưa.

Chạy một hồi ra khỏi rừng cây, đi đến con đường nhỏ hướng bắc. Lâm Mộc bắt đầu cười ha ha “Rốt cuộc cũng đi ra được.”

Ngẩng đầu nhìn từng giọt từng giọt mưa rơi xuống mặt mình, hơi lạnh thoải mái.

“Casso ngươi không cần lo lắng, ta chỉ đi dạo mà thôi, sẽ không lên núi, đương nhiên cũng sẽ không xuống sông. An tâm đi. Hiện tại chúng ta xuất phát.”

Cầu Cầu nhảy từ trên người hắn xuống, đi cùng Casso.

Lâm Mộc xuất môn đe dọa gầy vừa mới làm xong. Truyền người mặc áo khoác vốn cấp cho Patrick, nhưng bởi vì bị hắn khâu hư cho nên bị hắn đặt trong đồng da thú. Hơn nữa cái áo khoác này còn bị Lâm Mộc khâu thêm cái mũ vào, tuy rằng hình dạng thật sự khiến người khác không dám khen tặng, nhưng có thể làm thành áo mưa.

Con đường dưới chân có chút lầy lội, đi không thoải mái cho lắm. Hiện tại hắn thực vì mình dự kiến trước mà đắc ý, nếu như đi giày thể thao thì phí lắm.

Cầu Cầu liền bò lên lưng Casso. Cùng Casso lủi lo nói chuyện phiếm. bắt quá vì ngại ngôn ngữ không thông cho nên Lâm Mộc không có gia nhập vào.

Lâm Mộc đi ra vì một là muốn hít thở không khí mới mẻ, hai là muốn thu hoạch cái gì đó ngoài ý muốn, về phần thu hoạch cái gì, hắn không có mục tiêu.

Cứ như vậy mà đi, hai tay Lâm Mộc vẫn trống trơn, nhưng lại không có ảnh hưởng tới tâm tình, dù sao hắn là đi ra giải sầu.

Đi tới hiện tại cũng không nhìn thấy động vật nào xuất hiện “Casso, chúng ta hướng ngoài cốc nhìn xem đi?”

Casso lắc đầu, đề nghị này tuyệt không tốt.

“Ta chỉ đứng ngoài cửa động nhìn ra bên ngoài thôi, tuyệt không đi ra khỏi sơn cốc được không?”

Kiên trì lắc đầu.

“Casso, ngươi đều đã đi ra ngoài, tại sao ta không thể đi ra ngoài chứ?”

“Bởi vì ngươi quá yếu.”

Lâm Mộc không biết Casso nói cái gì, nhưng nhìn ánh mắt miệt thị của nó là biết nó nói lời không hay

“Ngươi không mang ta đi, ta liền không tự đi ra ngoài.” Lâm Mộc chỉ vào một hướng “Đi đến đó.” Nói xong nhấc chân chạy đi.

Casso phe phẩy đuôi bắc đắc dĩ đi theo “Cầu Cầu thấy được đi, giống cái là phiền toái nhất.”

“Chủ nhân nói hắn là giống đực.”

“Ngươi tin?”

Cầu Cầu cắn ngón tay trầm mặc.

Đi vào trong sơn động, xem ra hắn không có nhớ nhầm.

Nhìn hai tiểu tử kia bộ lông ướt nhẹp, mưa bụi tạo thành phiền toái cho chúng nó, Lâm Mộc nghĩ trong lòng: hôm nay là một ngày lạnh để ra ngoài a.

“Mau vào trong sơn động tránh mưa.” Nói xong đi vào trước.

Casso cũng đi theo.

Lâm Mộc ở trong sơn động đi tới, luôn nghe được âm thanh sần sật, hắn vừa đi vừa nhìn xung quanh, không có thấy được cái gì. Lại nhìn Casso ở một bên, không có biểu hiện ra bộ dáng có nguy hiểm, chẳng lẽ hắn nghi thần nghi quỷ?

Ngắm lại nếu thần sắc của Casso cùng Cầu Cầu đều bình thường, Lâm Mộc liền an tâm đi về phía trước.

Không bao lâu Lâm Mộc tìm được lối ra ngoài son động.

Lối ra bị một tảng đá lớn che trụ, chỉ để ở bên cạnh một khe hở giống cái có thể đi ra, còn dùng dây che lấp thực cẩn thận.

Lâm Mộc định kéo màn dây đi ra ngoài, chân vừa bước ra son động liền ‘phanh’ một tiếng, một con quái vật lớn đứng trước son động. Lâm Mộc ra đó là động vật bị săn, hấn vội trốn vào trong son động, nương tựa tường che chắn ngồi không nhúc nhích.

Có con mồi tự nhiên sẽ có thú nhân, hấn biết Patrick bọn họ bởi vì lo lắng bị phát hiện, cho nên lại không săn thú gần son cốc, những thú nhân này không phải người trong tộc mình.

Tuyệt không để cho bọn họ phát hiện ra son động này!

Lâm Mộc đem hô hấp phóng tới nhẹ nhất, cùng Casso bọn họ ngồi im không nhúc nhích, hấn biết rõ thích lực biến thái của các thú nhân kia.

Quả nhiên không bao lâu truyền đến động tĩnh ở bên ngoài.

Ngoài động, chỉ thấy hai con hổ lớn từ trên không trung hạ xuống. Một đen một hồng.

Hai con hổ sau khi hạ xuống liền hóa thành hình người.

Một cao một thấp, hai người cao hứng chạy đến bên cạnh con mồi.

Người cao kia cao hứng nói với người thấp “Thật tốt quá, Khoa Tát, người săn được hỏa điều, đưa cho Dẫn Ân hấn nhất định thật cao hứng.”

Khoa Tát vuốt lông chim xinh đẹp của hỏa điều, giống cái trong tộc của bọn họ đều rất thích lông chim hỏa điều. Săn được hỏa điều, hấn có thể cùng Dẫn Ân cử hành nghi thức.

Khoa Tát khiêng hỏa điều lên “Ma Nhân, chúng ta đi thôi.”

Ma Nhân cười đáp ứng, đột nhiên kéo Khoa Tát lại “Ta giống như người được khí vị của giống cái.”

Lâm Mộc căng thẳng trong lòng.

Khoa Tát nghe xong cười ha ha, “Ma Nhân, người không phải là nghĩ giống cái nghĩ tới điên rồi, mùa mưa làm sao có giống cái đi ra chứ. Có ai sẽ nhẫn tâm để giống cái chạy tới ngọn núi này.”

Ma Nhân gật đầu, “Cũng phải.”

“Đi thôi.”

Cảm thấy bọn họ đã đi rồi, Lâm Mộc thật sâu thở hắt ra để giảm bớt khẩn trương.

Thậm chí có thú nhân ở núi này qua lại, đây tuyệt đối là phiền toái.

“Casso, chúng ta đi mau.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: muốn cuộc thi, ~~~~~(>_

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 33

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc nhặt áo trên mặt đất lên vừa chạy vừa mặc “Casso, đi mau. Chúng ta nhánh chóng trở về.”

Ra khỏi son động, mưa lại rơi lớn hơn. Lâm Mộc chạy nhanh bị trượt chân một cái.

“Tề” bị hòn đá cắt qua bàn tay, ngã một phát, nhưng trong lòng không vội. Có thú nhân săn thú trên núi thực bình thường, huống chi hai người họ cũng đã đi rồi. Sơn cốc bọn họ ở cũng rất bí mật, từ trên không nhìn xuống cũng nhìn không ra, bất quá cũng phải đề phòng có người vô tình xông vào. Nhưng chuyện này cũng phải đợi sau khi Patrick trở về cùng y thương lượng mới được.

Hắn vron tay làm cho nước mưa tẩy đi bùn đất dính trên tay.

Casso cùng Cầu Cầu vốn chạy ở phía trước, thấy Lâm Mộc ngã sấp xuống liền chạy trở lại xem hắn có bị gì không.

Lâm Mộc dung tay trái không bị thương nhu nhu đầu hai tiểu tử này tỏ vẻ hắn không có việc gì, Cầu Cầu muốn giúp hắn liếm liếm cũng bị hắn cự tuyệt.

“Ha ha, không có việc gì. Nhưng quần áo đều ướt hết rồi.” Mùa mưa muốn phơi khô quần áo thật không dễ dàng. Lâm Mộc nghĩ cách khi trở về đem quần áo cho khô mới được.

Trên người dính nị thật không thoải mái, ”Thật muốn tắm nước ấm. Đáng tiếc lại không có đục dũng, còn không có nơi để tắm nữa. Thật là thất sách, phải tạo ra căn phòng để tắm mới được.”

Một bên ở trong lòng tiếc nuối, một bên tính toán trở về tắm rửa như thế nào, trong lúc vô tình nhìn thấy thứ ẩn nấp trong bụi cỏ.

Nếu Lâm Mộc không có ngã sấp xuống, lại không đem đám cỏ này đè xẹp, hắn cũng không thể nào phát hiện ra thứ này.

Lâm Mộc nghi hoặc nhìn thứ quen thuộc này ”Đây là tôi nhi. Tuy rằng trương đối cao chút, Chắc đúng là nó.” Lâm Mộc trong lòng nghĩ, bước chân đến chỗ bụi cỏ đó.

Vuốt lá cây, “Thực giống cộng hoa tôi non ta đã từng mua.”

Lâm Mộc đẩy đẩy đất xung quanh gốc cây này.

Cầu Cầu thấy thế cũng nhanh chóng đào giúp. Casso thấy bọn họ bận rộn, nó thì cảnh giác nhìn bốn phía, lo lắng có chút dục vật làm Lâm Mộc bị thương.

Bởi vì trời mưa, Lâm Mộc nhổ lên thực dễ dàng. Nhìn đến gốc cây tròn tròn quen thuộc, cao hứng nói với hai tiểu tử kia “Là tôi, thực sự là tôi. Ha ha, ta lại tìm ra một loại gia vị nữa.”

Cầu Cầu ngửi mùi thực ghét bỏ mà ném trên mặt đất, nó không rõ vì sao chủ nhân lại bởi vì thứ kia mà cao hứng.

Lâm Mộc thấy Cầu Cầu không thích cũng không nói gì, hương vị của tôi thực nồng, bất quá hắn tin tưởng, sau khi làm đồ ăn nó tuyệt sẽ ăn không ít.

“Hai nhóc con, giúp ta nhổ nhiều nhiều trở về.”

Lâm Mộc mở miệng, Cầu Cầu và Casso tự nhiên sẽ hỗ trợ.

Lâm Mộc ôm đồng tôi vừa tìm được cao hứng trở về, đi không được bao lâu liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang hướng về phía bọn họ đi tới.

Người đến đen mặt dị thường.

Người đã tới nơi.

“Patrick” Lâm Mộc thực chột dạ kêu một tiếng.

Patrick thở dài trong lòng, y không biết nên làm như thế nào với người này. Hôm nay căn bản hắn sẽ không về sớm như vậy, chính là y tìm thấy thứ làm cho Lâm Mộc hứng thú, nghĩ tới người này thật sự bị ghen đến buồn bực muốn cho hắn cao hứng một chút. Lại không nghĩ tới sau khi trở về tìm như thế nào cũng không thấy bóng dáng Lâm Mộc đâu cả, thế nhưng không có ai biết Lâm Mộc đi đâu! Patrick chưa từng phát hỏa lớn như hôm nay.

Nghĩ tới vài ngày này có thú nhân đi qua sơn sơn cốc này làm Patrick lo lắng không thôi. Y hiểu tính tình của Lâm Mộc, làm cái gì cũng đều thực tùy ý, còn không biết nguy hiểm. Nghĩ tới việc nếu hắn gặp phải thú nhân khác sẽ bị mang đi, trong lòng liền lo lắng. Vốn định theo khí vị của Lâm Mộc đi ra ngoài tìm, lại bất đắc dĩ bên ngoài mưa to, khí vị đều bị loãng đến không thấy rõ. Sốt ruột hướng ra bên ngoài tìm, hoàn hảo Jason ngăn y lại, nói với y Lâm Mộc hẳn là còn đang ở trong cốc, Casso cùng Cầu Cầu cũng không thấy hắn là ở cùng với hắn. Y liền lập tức phân phó người tìm khắp bốn hướng. Y ở trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần đừng làm cho Lâm Mộc xảy ra chuyện gì.

Tâm tình của hắn nóng như lửa đốt mà đi tìm người, mà người cần tìm kia lại vô cùng cao hứng nhàn nhã. Bất quá thấy người không có việc gì, Patrick cũng yên tâm. Nhưng vì muốn người này chịu chút giáo huấn nên cố ý mặt lạnh, cẩn thận đem người nhìn từ đầu tới chân một lần, chính là có chút bị bản, cũng không phát hiện bị thương.

Lâm Mộc cười trừ “Cái kia, ta chỉ đi ra ngoài hít thở không khí mà thôi, liền chỉ một chút thôi, thật sự chỉ một chút thôi. Ha ha, Casso có thể làm chứng.” Nói xong lách qua một bên để Casso lộ ra trước mặt Patrick.

“Lâm Mộc ngươi không có nghĩa khí.” Casso dùng ánh mắt khiển trách hắn.

Lâm Mộc chớp mắt tỏ vẻ hấn thực áy náy đối với nó.

Casso ở trong lòng nguyên rủa Lâm Mộc, nguyên rủa hấn vĩnh viễn bị Patrick thúc thúc không cho bước ra khỏi phòng. Ô ô ô, Casso cảm thấy nó hào vô tội. Chính nó rõ ràng bị ép buộc.

Patrick nhìn Casso run rẩy không dám nhìn y, dùng ánh mắt thánh công đồng trụ nó. Còn ngại lực độ không đủ, thanh âm lạnh lùng như băng của y vang lên “Casso, sau khi trở về tới tìm ta.”

Casso bị đông lạnh thành băng trực tiếp bề thành từng miếng. Casso ở trong lòng rơi lệ đầy mặt “Ta thật sự hào vô tội a.”

Cầu Cầu thấy nó đáng thương liền tiến đến an ủi. Lâm Mộc cũng hiểu được thật đáng thương, vẫn là do hấn tạo nên, trong lòng rất áy náy, cũng vươn tay muốn an ủi Casso lại bị Patrick kéo lại.

Patrick nắm lấy tay Lâm Mộc, trên bàn tay trắng nõn là vết thương thực rõ ràng. Vết thương trên tay tuy đã không còn chảy máu nhưng vẫn để cho y tức giận. “Xây ra chuyện gì?”

Lâm Mộc nhìn thấy Patrick rất tức giận, vội vàng giải thích “Chính là không cẩn thận bị ngã, thật sự không nghiêm trọng.” Nhìn thấy Patrick càng ngày càng tức giận, hấn ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Trên người cũng có?” Y nhìn những vết bầm còn trên người Lâm Mộc hỏi.

“Chính là không cẩn thận ngã, thật sự không có việc gì...” Giọng nói nhỏ dần.

Patrick thực tức giận, không chỉ lên trốn ra ngoài, còn làm bản thân bị thương. Nhưng chung quy lo lắng nhiều hơn tức giận. Để cho giống cái của mình bị thương, là y vô năng. Y đi đến ôm người lên, thuận tay đem đồ ặt trong tay hấn ném luôn.

“Tôi của ta!” Lâm Mộc hét lên.

“Đừng lộn xộn!” Ánh mắt của Patrick làm Lâm Mộc thành thật oa trong ngực y.

Lâm Mộc rất không thích cách Patrick ôm hấn như ôm công chúa, hấn chỉ bị thương ở tay thôi vì sao lại muốn ôm hấn trở về? Chân của hấn không bị gì a. Bất quá nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của y, Lâm Mộc thông minh không có nói ra.

Không cần tự mình đi đường, Lâm Mộc thoải mái nhiều. Hấn nhân cơ hội suy nghĩ làm thế nào để tránh được một kiếp này. Kỳ thật trong lòng hấn hiểu được, Patrick sở dĩ tức giận như vậy là bởi vì lo cho hấn. Trở về lại không thấy mình y nhất định rất lo lắng. Kỳ thật ngẫm lại hấn thật sự rất bốc đồng. Bên ngoài rất nguy hiểm, thể trạng nhỏ bé của hấn cùng với những mảnh thú so sánh quả thật không đủ nhìn, nhưng sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn khác. Ngẫm lại hôm nay, nếu hấn bị người ta phát hiện, nhất định sẽ đánh một trận. Bọn họ thật vất vả mới kiến tạo nhà cũng sẽ bị đốt mất. Nghĩ lại mà thấy sợ.

Lâm Mộc bởi vì sai lầm của mình, trong lòng tràn đầy sám hối, hấn nhìn Casso đi phía sau còn không quên kéo theo đám tôi của hấn, hấn còn giống như khi dễ tiểu hài tử.

Thấp giọng nói “Patrick, ta sai.”

Patrick cúi đầu nhìn người trong ngực, bộ dáng thực hối hận.

“Ta sai, ta không nên làm cho người lo lắng. Còn có...” Lâm Mộc cúi đầu “Casso là vô tội, là ta bắt nó mang ta đi, nó cũng không ngăn cản ta được. Người đừng trách nó.”

Patrick nhìn ra hấn thật tình biết sai, nhưng vì để cho hấn nhớ rõ cho nên vẫn cứ lạnh mặt như cũ. Lâm Mộc không có tiếp xúc với mảnh thú độc vật, nên hấn không biết những thứ kia nguy hiểm như thế nào. Nghĩ lại Lâm Mộc nói về nơi đó của hấn, cũng thật sự không cần lo lắng những thứ này xuất hiện. Bất quá nơi này không giống, có lẽ hấn chỉ nhìn thấy bọn họ bắt được con mèo trở về, nên hấn cho rằng bọn họ không cần sợ những mảnh thú đó, mà trên thực tế có rất nhiều thú nhân vì săn thú mà thiệt mạng. Thế giới này không thích hợp cho những giống cái yếu ớt sinh tồn, cho nên giống cái mới quý giá như vậy. Mà Lâm Mộc là quý giá nhất của y.

Phil bọn họ nghe nói không thấy Lâm Mộc đều thực lo lắng, Sacha càng thực áy náy. Y nghĩ, Lâm Mộc đứng ở cửa nói nhảm chính là lúc hấn muốn lên ra ngoài, nếu y ngăn cản hấn thì tốt rồi.

Thấy Patrick ôm Lâm Mộc trở về, bọn họ cũng yên tâm. Vốn nghĩ đi lên, nhưng nhìn thấy bộ dáng lạnh như băng của tộc trưởng hơn nữa Lâm Mộc ngoan ngoãn không rên một tiếng, bọn họ không dám tiến lên.

Patrick ôm Lâm Mộc đi ngang qua người bọn họ “Phil đi lấy chút dược cầm máu.” Ngày hôm qua bọn họ mới hái.

Phil nghe Patrick muốn dược cầm máu liền đoán được Lâm Mộc bị thương, hy vọng không thực nghiêm trọng, nếu không thì không biết gương mặt tộc trưởng sẽ đen bao lâu nữa.

Lâm Mộc bị đặt lên giường tiểu tâm xử lý miệng vết thương.

Kỳ thật hắn cảm thấy không có gì. Dù sao miệng vết thương cũng đã rửa qua nước sạch sẽ. Bất quá nhìn Patrick ở bên cạnh mặt lạnh, Lâm Mộc ngoan ngoãn để cho Phil giúp hắn xử lý vết thương.

Sau khi băng bó vết thương xong, Phil cười cười với Lâm Mộc “Miệng vết thương không nghiêm trọng, rất nhanh sẽ lành.” Lời này của Phil chủ yếu là nói với Patrick, hy vọng tộc trưởng đừng phát hỏa lớn như vậy. Nghĩ đến bộ dáng phát hỏa của y ngày hôm nay thật đúng là khủng bố. Sau đó hắn cho Lâm Mộc một ánh mắt bảo trọng liền đi ra ngoài.

Lâm Mộc nhìn Patrick không nói một câu mà đi tới trước cửa kéo màn xuống. Cảm thấy y chuẩn bị tính sổ cùng mình. Hắn thật sự muốn trốn đi, nhưng ngại bần đất trên người nên ngoan ngoãn ngồi chỗ cũ.

Nhìn Patrick từng bước từng bước tới gần làm cho hắn thực khản trương, hắn không biết Patrick sẽ tính sổ với hắn như thế nào, sẽ không đánh hắn đi.

“Cởi quần áo ra.”

“Hả? Làm cái gì?” Lâm Mộc kinh ngạc, Patrick sẽ không nghĩ cái kia đi... Chẳng lẽ y chuẩn bị đối với mình dùng xxx, hắn không cần a. (tác giả dùng □, nên tôi thay bằng xxx =>) tôi bị Khúc má làm cho lây nhiễm rồi =>))

Nhìn ra Lâm Mộc kháng cự, Patrick trực tiếp động thủ giúp hắn thoát.

Lâm Mộc một bên dây dụa một bên bịt mắt tay mình, sức chống cự giảm nghiêm trọng, không bao lâu liền trơn bóng.

“Patrick, ngươi không thể đối với ta như vậy. Ta không thích.” Lâm Mộc vì mình trơn bóng mà vừa thẹn vừa giận. Bên người còn có cặp mắt nhìn chăm chăm làm hắn căm tức.

Patrick nhìn kỹ một chút, trừ bỏ khuỷu tay có một chút xanh tím, những chỗ khác thì không có gì. Cũng yên tâm.

Bất quá sau khi yên tâm, cũng ý thức được tình huống hiện tại, trước mắt đó là một bức họa mỹ nhân ngằm nghiêng làm người ta thêm nhỏ dãi.

Làn da trắng nõn của Lâm Mộc bởi vì xấu hổ mà hồng hồng, ánh mắt thủy nhuận, có lẽ cảm thấy ủy khuất nên dẫn theo chút hơi nước. Cặp môi xinh đẹp cũng hồng mề người, Patrick cảm thấy toàn thân khô nóng, khí huyết cuộn cuộn, thật muốn đem người này đặt dưới thân. Nhưng y biết nếu làm như vậy Lâm Mộc nhất định sẽ rất tức giận, y cố nén tiếc nuối trong lòng dùng thảm bọc Lâm Mộc lại. Y xoay người đi ra.

Lâm Mộc chớp chớp mắt, không rõ. Nghĩ đến bản thân nghĩ vậy, nhìn không được đỡ trán “Lâm Mộc, suy nghĩ của mày thật đen tối.”

Patrick ra khỏi phòng thở dài một hơi, ái nhân ở phía trước, vẫn là trạng thái mê người, y có thể kiên trì trụ, y thật bội phục khả năng nhẫn nại của y.

Phil bọn họ thấy Patrick đi ra, bọn họ đã chuẩn bị tốt nước gừng ấm. Bọn họ nhìn sắc mặt Patrick, không biểu tình gì. Mấy người thoáng qua nhau, không biết tình huống giờ thế nào.

Linie cảm thấy hắn không có việc gì, không biểu tình là đặc điểm của tộc trưởng, không phục bình thường, hắn là không có gì nghiêm trọng. Nhưng Lâm Mộc đến tột cùng có thể hay không bị bạn lừa trừng phạt thì hắn không biết. Bất quá, thú nhân không bao giờ buông tha cho việc mưu cầu phúc lợi.

Lâm Mộc cảm thấy tình huống bây giờ còn xấu hổ hơn lúc này. Patrick thế nhưng muốn giúp hắn tắm rửa, tuy hai người cái gì nên hay không nên đều đã làm, nhưng không có nghĩa hắn thông suốt đến mờ a.

“Có thể để ta tự tắm không?” Lâm Mộc yêu cầu.

“Tay ngươi bị thương.”

Không phải ta còn một cánh tay sao? Nhưng hắn biết Patrick tuyệt đối không đồng ý.

“Nhưng Phil bọn họ giúp ta?” Lâm Mộc đề nghị.

Patrick nhìn hắn một cái “Không phải ngươi nói ngươi là giống đực sao? Ta nghĩ Ryland bọn họ sẽ không đồng ý.”

Lâm Mộc không nói gì, sao ngươi lúc này mới thừa nhận ta là giống đực chứ, hỗn đản!

Lâm Mộc ở trong ổ chăn giãy dụa lần cuối.

Patrick đem người lôi ra, sau đó đem người ôm lấy đặt lên chân mình.

Lâm Mộc cảm thấy hiện tại Patrick muốn phạt hắn. Chỗ nào là tắm rửa chứ, rõ ràng biến thành chiếm tiện nghi, có thể đừng sờ loạn hay không, ngươi ngươi... Tay của ngươi để ở chỗ nào! Trong lòng Lâm Mộc như có ngàn con trâu chạy qua.

“Có thể đừng sờ nơi đó được không, ta cảm thấy nó đã muốn rất sạch sẽ.” Lâm Mộc nhìn Patrick cầm lấy thân dưới của mình làm mấy chuyện xấu, hắn vận vận thân mình muốn tránh.

Âm thanh của Patrick khàn khàn “Đừng lộn xộn, nếu không thì đừng trách ta.”

Lâm Mộc bị thứ cứng rắn đâm vào mông mình làm cho sợ tới mức không dám động.

Lâm Mộc cảm thấy Patrick một bên tắm rửa cho hắn, một bên giúp hắn xoa nắn bộ vị yếu ớt làm cho hắn lên mây thật sự rất gian trá. Nhưng vô pháp không sa vào đó. Lâm Mộc cảm thấy nam nhân thật sự có điểm đó không tốt, nửa người dưới dễ bị khống chế.

Patrick sau khi để Lâm Mộc phóng thích xong, cẩn thận dùng khăn mặt lau khô người hắn rồi lập tức nhét người vào trong chăn, chính y cũng chui vào.

Y nhìn lâu như vậy cũng nên cấp bản thân mưu cầu lợi chứ.

Cầm bàn tay nhuyển mềm của Lâm Mộc đặt lên lửa nóng của mình, thanh âm khàn khàn biểu thị ý tứ.

“Giúp ta.”

Lâm Mộc cảm thấy hắn giống như đựng phải nước sôi liền vội rút tay về, lại bị Patrick cầm thật chặt “Mộc Mộc, cho người hai lựa chọn, một là dùng tay, hai là...” Y vuốt ve chỗ mảnh đất thần bí kia vài vòng “Đừng nơi này.”

Lâm Mộc theo động tác của y toàn thân cứng ngắc phiếm hồng, cắn răng, hắn trước kia sao không phát hiện ra người này ra vẻ đạo mạo chứ!

Nghĩ tới thứ vừa chạm phải kia, nghĩ tới thống khổ lần trước, hắn thỏa hiệp. Còn ở trong lòng tự an ủi mình, không quan hệ, hắn coi đó là khúc gỗ lớn... (=)) hắc hắc em Mộc thật là.)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: che mặt...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 34

Edit +Beta: Hwan

Sau khi bình tĩnh lại.

Patrick gát gao ôm lấy Lâm Mộc, hôn lên mái tóc mềm mại của hắn.

“Đáp ứng ta về sau đừng tùy hứng như vậy. Ta biết Casso không dám một mình mang người ra ngoài. Tự nhiên là do người buộc nó. Mộc Mộc, người rất không có ý thức nguy hiểm, thế giới này bất đồng với nơi đó của các người.”

“Ta sẽ không có lần sau.” Lâm Mộc cam đoan, “Hôm nay ta rất sợ hãi. Patrick, ta phát hiện có thú nhân săn thú ở ngọn núi này.”

Patrick gật đầu, “Thú nhân ở mùa mưa sẽ xuất môn, ngọn núi này lớn như vậy, tự nhiên là sẽ có thú nhân tới nơi này.”

“Vậy không sao chứ? Không lo lắng sẽ có thú nhân phát hiện ra nơi này của chúng ta sao?” Hắn lo lắng hỏi “Chúng ta đem lối ra vào son cốc lấp lại đi. Ta hôm nay ở nơi đó suýt nữa bị phát hiện.”

Thấy Patrick nghe thấy hắn nói suýt nữa bị phát hiện mà nhú mày liền vội vàng cam đoan lần nữa “Đây là lần cuối cùng, ta cam đoan!”

Có lẽ việc Lâm Mộc cam đoan có chút hiệu quả, sắc mặt Patrick khôi phục bình thường.

“Cửa son cốc không cần lấp, đó là dành cho các người xuất cốc. Tuy các người có thể cho dực thú mang các người ra ngoài, nhưng giống cái có bạn lữ không thể tùy tiện ngồi lên thú hình thú nhân khác. Hơn nữa nếu xảy ra chuyện gì còn có thể lưu cho các người một con đường.” dực thú = thú biết bay

“Vạn nhất bị phát hiện thì như thế nào? Hôm nay nếu bọn họ cẩn thận điều tra một chút liền sẽ phát hiện cửa son động.”

Patrick kéo chăn đơn đắp lên vai Lâm Mộc, “Ta kêu rất nhiều rắn độc thú trong son động, cho dù bị người khác phát hiện cũng không cần lo lắng.”

“Rắn độc? Người sẽ không phải nói cho ta biết, trong cái son động kia khắp nơi đều là rắn độc chứ?” Lâm Mộc nghĩ tới âm thanh sần sật kia, nghĩ đến ở trong bóng tối đều có các loại rắn độc nằm, nhìn không được rùng mình.

“Nếu người ta trứ mưa, sẽ không ngộ thương chứ?” Dù sao son động kia rất dài, người ta không hướng vào bên trong tìm tòi nhưng ngoài ý muốn tiến vào liền sẽ không phải chết oan uống bởi đám rắn độc này?

“Ta chỉ ở phần sau son cốc mới phóng rắn độc, nếu bọn họ vi phạm đám rắn kia mới cảnh cáo, nếu không xông vào đám rắn kia sẽ không công kích.”

Lâm Mộc cảm thấy làm như vậy thực hợp lý, nghĩ đến Patrick có thể kêu gọi về một đám rắn liền thấy thần kỳ, “Làm sao người gọi được chúng nó?

Ý ta là đám rắn kia, chẳng lẽ bọn nó trời sinh nghe lệnh người, người có thể cùng bọn nó giao lưu, cho bọn nó chỗ tốt bọn nó mới giúp cho?

“Vô luận loài động vật nào cũng đều chú trọng cường giả vi tôn, ta mạnh hơn bọn nó, bọn nó sẽ nghe ta.”

“À, thì ra là thế. Còn tưởng rằng người có ngữ xạ thuật chứ? Nói như vậy người có thể giao lưu với chúng nó?”

Patrick gật đầu, nhìn bộ dáng người này ánh mắt lượng lượng đối với cái gì cũng tò mò, sùng nịnh mà xoa xoa tóc hấn.

“Đừng xoa, kiểu tóc đều loạn.” Đẩy tay Patrick ra, Lâm Mộc hỏi tiếp “Người có thể giao lưu cùng bọn nó, vậy bọn nó đều thông minh sao? Bọn nó có thể nghe hiểu ngôn ngữ thú nhân chứ?”

“Chỉ một ít loài rắn có thể, đại bộ phận thì không.”

Lâm Mộc gật đầu “Cũng phải vậy chứ, không hải thì cảm thấy giống như yêu quái.” Lâm Mộc đột nhiên nghĩ tới “Vậy về sau ta không thể ăn thịt rắn sao?”

Patrick nhìn hấn một cách kỳ quái “Muốn ăn người liền ăn.”

“Như vậy sao được, bọn nó dù sao cũng có chút gì đó liên quan tới loài của người. Ha ha.”

“Ta là thú nhân còn bọn nó là thú.”

Lâm Mộc cười “Ta hỏi người, có phải rắn càng độc càng thì càng thông minh?”

Patrick gật đầu, “Rắn càng độc, cơ hội sống sót càng cao. Cho nên tuổi khá lớn đều là rắn cực độc.”

“Vậy có nghe lời hay không, có thể cho ta làm sủng vật không?”

Patrick nhìn Lâm Mộc, trong đầu sao mà có nhiều ý tưởng mới mẻ vậy chứ. Bất quá ngẫm lại thấy cũng đúng, nếu có rắn độc thủ hấn, vậy sẽ an toàn hơn.

“Ta sẽ giúp người lưu ý.”

“Thật sự có thể sao! Ta chỉ vốn thuận miệng thôi. Bất quá có thể tìm một con rắn độc mấy trăm tuổi làm sủng vật của ta thật sự là rất khốc. Cầu Cầu kia đều nhanh thành của người khác rồi.”

Patrick rời giường, “Người nghỉ ngơi đi, cơm trưa ta đưa đến trong phòng cho.”

“Không, hôm nay ta tìm được thứ tốt. Muốn làm đồ ăn ngon cho các người.”

Patrick nghe hấn nói vậy cũng muốn đưa đồ vật cho Lâm Mộc “Ta cũng có đồ vật cho người, người đi ra ngoài xem đi.” Y đứng bên giường chờ.

“Cái kia, người đi ra ngoài trước đi, ta muốn thay quần áo.”

“Người thay đi, ta chờ.” Nói xong khoanh tay đứng một bên ung dung nhìn.

Lâm Mộc không nói gì, “Đừng tưởng rằng người đứng ở đó ta sẽ không có biện pháp.” Nói xong vươn tay lôi ba lô của hấn lại, trong ba lô còn một bộ quần áo.

Đem quần bò cùng áo sơ mi kéo vào ổ chần, sau đó sờ soạn mặc vào. Dù sao chần đơn cũng lớn, hấn có thể mặc được.

Thành công đem quần áo mặc vào, Lâm Mộc hát cảm đạt dào đắc ý xuất môn.

Patrick ở phía sau lắc đầu cười rồi đuổi kịp.

Lâm Mộc vừa ra khỏi phòng liền khôi phục trạng thái bình thường, hấn cùng Patrick đi tới đại sảnh, vừa đi vừa hỏi “Người tìm cho ta cái gì?”

“Ở phòng chứa đồ, đi xem rồi sẽ biết.”

Hai người đi vào phòng chứa đồ, vừa lúc Phil bọn họ cũng đang đem đồ dùng cho nhà bếp lấy ra. Lâm Mộc cho bọn họ ánh mắt yên tâm sau đó cùng

Patrick nhìn đồ vật tìm cho hắn.

Patrick lấy đồ vật trong sọt ra cho hắn nhìn “Chính là cái này.”

Lâm Mộc nhận lấy, giống một loại trái cây. Hình dạng lớn còn mang vân tay, mỗi một trái đều dài bốn mươi lăm cm, màu sắc. . . . màu sắc lại là màu lam kì lạ.

“Đây là cái gì? Nhìn rất tốt.”

Patrick dùng thạch đao giúp hắn mở ra, hương vị kích thích liền nhẹ nhàng tản ra.

“Quả ót!” Lâm Mộc không dám tin “Người thật sự tìm được quả ót, thật tốt quá!” Lâm Mộc cao hứng hôn hắn một chút. Sau đó quay đầu lại nhìn, hoàn hảo không có ai.

Nghĩ đến lại tìm được một loại nguyên liệu nấu ăn, Lâm Mộc liên rât là cao hứng, bắt quả nhìn quả ót trong tay khỏe miệng nhin không được co rút, quả ót này biết dị đủ lớn.

Cúi đầu ngửi ngửi, thực nồng, hắn là cay đủ mười phần.

“Nếu chúng ta đã tìm được quả ót, vậy giữa trưa liền ăn lẩu đi. Trời mưa như vậy, nơi nơi đều ẩm ướt, ăn chút cay cũng thoải mái.”

Patrick không hiểu những lời đó, “Tất cả đều nghe lời người.”

Nếu quyết định thì tự nhiên phải nhanh làm, nghĩ kĩ thật ăn lẩu thì phương tiện hơn.

Hắn cầm tỏi, nhưng Patrick lấy chút ớt đi ra phòng chứa đồ.

Đi đến trước mặt Phil bọn họ, Lâm Mộc nói với bọn họ “Hôm nay chúng ta đổi dạng ăn, hôm nay chúng ta ăn lẩu. Các người chỉ cần rửa nguyên liệu là được.”

Đối với việc nấu ăn, bọn họ luôn luôn đều nghe Lâm Mộc, nghe thấy hôm nay đổi dạng ăn bọn họ mang theo chờ mong đi làm việc.

Lâm Mộc tìm hai thú nhân giúp đỡ thái thịt thành lát, Patrick không có việc gì tự nhiên cũng giúp đỡ. Thú nhân có thể ăn như vậy, bọn họ phải làm nhiều mới được.

Nhìn ba thùng gỗ lớn trước mặt, nếu thái đầy thùng hắn là có thể.

Người khác vội vàng hắn tự nhiên cũng không nhàn, làm chút tỏi vụn, lại cắt chút quả ót. Bởi vì bọn họ chưa ăn qua, không biết có thừa nhận nổi hay không, cho nên hắn chỉ cho thêm một chút, nếu thích bọn họ có thể cho thêm. Đương nhiên, cái nổi của riêng hắn tất nhiên là siêu cay.

Làm lẩu thì cần phải có nước dùng, cái này hắn chuẩn bị dùng canh gà. Kêu người đi bắt mấy con về nấu canh.

Tất cả nguyên liệu đều chuẩn bị xong, canh gà còn tốn chút thời gian, bọn họ trước ăn chút thịt thần nướng. Lâm Mộc ở trên mặt thịt thần xoa chút tỏi rồi dùng một loại rau giống xà lách cuốn lại ăn, tránh ngán.

Cách ăn này nhảy mắt được Phil bọn họ hoan nghênh, đối với tỏi vụn loại này bọn họ nhất trí cho rằng, tuy hương vị không tốt nhưng quyết lên thịt thần chính là ăn ngon.

Lâm Mộc còn có ý nhìn Cầu Cầu, quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, tiểu tử kia ăn thực hung mạnh.

Chính chính là ba nồi canh gà lớn, Lâm Mộc nói về cách ăn lẩu với bọn họ sau đó tự mọi người hoạt động

Cái nồi nhỏ của Lâm Mộc trẻ hơn so với bọn họ, bắt quả khi bọn họ bắt đầu ăn, cái nồi của Lâm Mộc cũng bắt đầu có thể. Patrick tự nhiên là theo hắn ăn, chính là hắn lo lắng Patrick chịu không nổi, nhưng có thể nhìn thấy Patrick bị cay đến giờ chân cũng là một loại giải trí không phải sao.

Lâm Mộc ném thử, một chữ, cay. Hắn vừa lòng hí hất, cái loại cay này rất phù hợp yêu cầu của hắn.

Khi đồ ăn chín, Lâm Mộc gấp đồ mình muốn ăn vào chén, ăn một hơi, thực cay. Rất nhớ hương vị cay như thế này.

Một bữa cơm khí thế ngất trời, rất nhiều người đều vừa ăn vừa chảy mồ hôi. Lâm Mộc nhìn một chút, rất nhiều thú nhân thích hương vị của quả ót, cho dù bị cay đến giờ chân cũng không ngừng ngừng lại, lượng nước tiểu hao cũng thật lớn. Hoàn hảo hắn có dự kiến trước đun nước sôi.

Có người thích tự nhiên cũng có người chịu không nổi. Sacha kia ăn khoan khoái thì không cần lo lắng, mà Phil thì đã muốn không dám hạ đũa, Ryland tri kỷ ngồi ở một bên nướng thịt cho y. Về phần Linie, vẫn luôn nhai kĩ nuốt chậm, ăn tới hiện tại không ngừng chắc là thích đi. Về phần mấy đứa nhỏ, trừ bỏ Cầu Cầu những đứa khác đều có thể ăn cay. Mà Lâm Mộc làm chủ nhân của Cầu Cầu cũng không có đi đến an ủi Cầu Cầu.

Casso, nhìn người như thế nào đẹp oán khí của Cầu Cầu. Lâm Mộc thật không phúc hậu nghĩ.

Cơm nước xong xuôi, buổi chiều các thú nhân còn đi săn thú. Patrick phân phó vài câu khiến người nhìn Lâm Mộc liền xuất môn.

Đối với việc Patrick không tin hành vi của hắn, Lâm Mộc cũng không tức giận, có người nhìn mình để mình không phạm sai lầm thì có gì mà không tốt. Trên thực tế hắn cũng lo lắng mình không tự chủ.

Thú nhân xuất môn, bọn họ vài người liền chạy tới phòng Lâm Mộc, giữa trưa đến trưa muộn, tự nhiên hiện tại là giờ bát quái.

Lâm Mộc ở trên giường cấp cầu Cầu làm một cái oa thoải mái đặt ở gần tường, cũng cấp Casso một tấm thảm để nó nằm cạnh Cầu Cầu. Lâm xong hết thấy liền nhìn thấy ba người hững hờ cầm chén, trong mắt tràn đầy tò mò nhìn mình.

“Lâm Mộc, làm thế nào mà tộc trưởng buông tha cho ngươi vậy? Dù sao y cũng phát hỏa lớn như vậy?” Sacha hóng hớt hỏi.

Lâm Mộc uống miếng nước “Tò mò?”

Ba người gật đầu.

“Tò mò cũng không nói cho các ngươi biết. Các ngươi cũng không chút chú ý gì, có vị thành niên ở đây. Không sợ dạy hư tiểu hài tử sao.” Lâm Mộc làm sao có thể để họ biết chứ.

“Cái gì là vị thành niên chứ? Thú nhân không có loại thuyết pháp vị thành niên này. Rất nhiều thú nhân ở thời điểm như Casso cũng đã biết theo đuổi giống cái rồi.”

Lâm Mộc quay đầu lại nhìn Casso “Nhỏ như vậy, không đến mức đó chứ?”

Phil cười cười “Bởi vì giống cái rất thưa thớt, có rất nhiều thú nhân từ nhỏ đã bắt đầu theo đuổi. Giống cái sau khi thành niên mới có thể suy xét nên cùng thú nhân nào ở chung. Cho nên, thú nhân không sai biệt lắm thì theo đuổi mười năm mới đem giống cái đuổi tới tay.”

Lâm Mộc kinh ngạc “Vậy các ngươi cũng đều như thế.”

“Là chúng ta. Ngươi coi như là.” Bọn họ cũng không tin việc Lâm Mộc là giống đực.

Buổi tối

Lâm Mộc đứng ở trước cửa xem bọn họ đáp xuống, sắc bén cảm thấy không khí có điểm khác thường. Không có giống thường ngày hi hi ha ha cười đùa. Mà sắc mặt Patrick thật không tốt nhìn. Thú nhân phía sau y giống như nâng một người. Chẳng lẽ có người bị thương?

Người bị thương bị nâng vào phòng, Lâm Mộc lại gần nhìn.

“Hắn là ai vậy?” Người này bọn họ cũng không nhận ra.

Phil bọn họ cũng nghi hoặc nhìn thú nhân bị thương xa lạ này, trong lòng nghi hoặc thân phận của hắn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lạnh quá a, đánh xong một chương tay đều tại run rẩy. Muốn đi ỏ chăn ấm áp... Bay đi

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 35

Lâm Mộc nhìn thấy thú nhân này bị thương rất nặng, phía sau lưng có một vết thương rất dài, da thịt tróc ra, mà nghiêm trọng nhất phải kể tới là vết thương trên bụng. Chỗ bụng bị cắt qua, chỉ dùng da thú băng bó đơn giản lại.

Nghĩ đến hắn trước khi được Patrick bọn họ nhặt được đã mang những vết thương này chạy thoát không ít thời gian. Bị thương nặng như vậy cũng chỉ có thể chất cường hãn của thú nhân mới chống đỡ nổi.

Thú nhân này được đặt trong đại sảnh, do Carl bọn họ có nhiều giường nên bị lấy ra cho hắn nằm.

Việc chữa trị cũng không có nhượng Lâm Mộc xuống tay, hoàn toàn giao cho Phil bọn họ. So với Lâm Mộc, Phil rõ ràng biết cách dùng thảo dược hơn. Cho dù là chuyện khâu lại miệng vết thương, Linie cũng thích hợp hơn Lâm Mộc, bởi vì châm pháp của Lâm Mộc là dở nhất trong đám bọn họ.

Linie cùng Phil hợp tác, xử lý vết thương cho thú nhân thật tốt. Tẩy trừ tốt miệng vết thương, nên bôi thuốc cũng bôi thuốc, nên khâu lại cũng khâu lại,

sau đó dùng da thú mềm mại băng vết thương lại. Hết thấy hai người đều làm gọn gàng ngăn nắp.

Lâm Mộc ở một bên nhìn cũng chỉ có thể ngẫu nhiên chỉ điểm một ít phương pháp, không cần làm mẫu. Hắn vốn nhân như vậy, những việc như bưng trà rót nước lau mồ hôi hắc là do hắn hỗ trợ, bất quá người ta có thú nhân đau giống cái ở bên cạnh thủ đầu, động tác của Lâm Mộc không nhanh bằng Ryland bọn họ, đơn giản đứng một bên để không gây trở ngại cho người ta xun xoe.

Lâm Mộc không nói gì chỉ nhìn Ryland ở bên cạnh vội trước vội sau, cho dù là Jason khóc khóc cũng tỏ vẻ mình quan tâm.

Vết thương của thú nhân kia đã được xử lý tốt, Patrick khiến người nâng hắn vào gian phòng thứ nhất bên tay phải, nơi đó tuy rằng đã có bốn người ở, nhưng gian phòng rộng một trăm mấy chục mét vuông kê thêm cái giường cũng không thấy chật chội.

Lâm Mộc thấy thú nhân kia được an bài tốt rồi, người khác cũng không tỏ vẻ có cảm xúc phản đối, hắn lôi kéo Patrick trở về phòng.

Lâm Mộc ngồi lên giường, sau đó lôi kéo Patrick ngồi lên.

“Nói đi.” Lâm Mộc từ khi nhìn thấy thú nhân kia bị thương cũng bắt đầu thấy kì quái, dựa theo cá tính của Patrick, y làm sao có thể nhốt người đem về. Hắn hiểu rõ Patrick, nhìn thấy thú nhân bị thương dẫn tới hôn mê, thấy chết mà không cứu mới là việc y sẽ làm. Dù sao vô luận là thú nhân hay là du thú đối với bọn họ đều là địch nhân.

Sự tình là như vậy:

Patrick cùng thú nhân trong tộc giống như thường ngày rời xa khu vực săn bắn của sơn cốc này. Ngày hôm nay bọn họ vận khí tốt gặp được mấy con đất đất thú đi ra kiếm ăn.

Đất đất thú là động vật ăn cỏ, thân hình cao lớn, tính nết ôn hòa. Chạy trốn rất nhanh, nếu chui vào trong rừng rậm rất khó bắt giữ.

Bọn họ vài cái đều là tay nghề săn tốt, tự nhiên sẽ không để thức ăn đưa tới tận miệng chạy mất. Bọn họ lẳng lặng chờ đợi con mồi tiếp cận, chờ chúng nó tiến vào khoảng cách một kích mất mạng.

Khi bọn họ khởi xướng công kích, một con đất đất thú kinh hoàng chạy trốn ra ngoài.

Hoắc Tư là một dực sư màu vàng. Hắn nhìn thấy con đất đất thú chạy trốn nói câu: “Tộc trưởng, ta đi bắt nó.” Liền vội vàng đuổi theo.

Lyn là ca ca của Hoắc Tư, nhìn thấy bộ dáng cấp bách của đệ đệ cười nói với Patrick: “Nhìn tiểu tử này.”

Vừa mới dứt lời, bọn họ chợt nghe thấy tiếng rống của Hoắc Tư. Đó là phương thức truyền đạt tin tức của bọn họ.

“Nghe như Hoắc Tư phát hiện ra cái gì.” Lyn cùng Patrick đem con mồi cõng trên lưng.

“Đi xem.”

Lúc bọn họ đuổi tới nơi liền thấy một thú nhân nằm trên mặt đất cùng với một sư tử đã hóa thành người.

Hoắc Tư thấy bọn họ đến, “Lúc ta gặp được hắn đã như vậy, theo ta không có quan hệ a.” Không thể trách hắn giải thích vội vã như vậy, trước kia hắn đã từng cố ý tập kích thú nhân khác, cũng bởi vì ghen tị, ghen tị hắn làm chỉ mà không thể sống như bọn họ.

Patrick mắt lạnh nhìn thú nhân kia, bị vây vào trạng thái hôn mê chứng tỏ hắn bị thương rất nặng. Bất quá chuyện này cũng không cùng y có quan hệ. Mặc kệ người này là thú nhân hay là du thú đều có thể là địch nhân của y, cho dù hắn không phải là địch nhân thì y cũng không có thừa sự lương thiện mà cứu trợ cho thú nhân này. Thế giới này chính là mạnh được yếu thua.

Mà Ryland trước đó, đó là Lâm Mộc lương thiện. Đối với Lâm Mộc, mặc kệ hắn yêu cầu Patrick y làm gì thì y cũng đều đáp ứng, hướng chỉ hắn kiên trì sự lương thiện của mình. Tuy rằng đôi lúc Lâm Mộc quá mức đơn thuần, không có ý thức nguy hiểm, nhưng nếu hắn nguyện ý kiên trì thì y liền vui lòng vẫn luôn bảo hộ hắn như vậy. Làm cho bạn hữu của mình vô tư vô lự là trách nhiệm của thú nhân.

Lyn ngồi xổm xuống nhìn thú nhân kia, “Đây là hùng tộc.”

Patrick không nhìn, “Ném cho hắn một con đất đất thú, chúng ta đi thôi.” Đây là lương thiện mà y có thể cho.

Những thú nhân khác không có ý kiến, cuộc sống bây giờ của bọn họ đã ổn định, bọn họ không nghĩ bởi vì thiện ý thu lưu mà mang đến tai nạn.

Khi bọn họ muốn đi, bọn họ đột nhiên nghe được âm thanh của thú nhân kia.

“Tộc trưởng. Không phải ta. Không phải ta. Ta không có làm chuyện xấu, các người sao có thể đối xử với ta như vậy. Các người sao có thể đối xử với ta như vậy....”

Patrick quay đầu lại.

“Chẳng lẽ thú nhân này bị trục xuất khỏi bộ lạc.” Hoắc Tư hỏi.

Lyn tiểu tâm đi qua nhìn hấn một chút, “Tộc trưởng, hấn lại nhắm mắt, ý thức mơ hồ.”

Nếu đúng như lời Hoắc Tư nói, thú nhân này mới vừa bị trục xuất khỏi bộ lạc của mình, hấn thật sự đồng tình với thú nhân này. Hấn từng trải qua loại này, hấn vốn liền có thể cùng giống cái mà hấn thích kết làm bạn lứa, lại trong một đêm mà mất tất cả, loại đả kích này có thể nghĩ. May mắn bọn hấn gặp được tộc trưởng Patrick này, tuy rằng lúc ấy bọn hấn không phục y. Nhưng bây giờ bọn hấn có ngày lành yên ổn.

Ở trong lòng thờ dài, thú nhân này nếu như có thể sống sót cũng muốn tiêu phí một thời gian dài để chấp nhận chuyện này. Bị tộc nhân đuổi đi còn mang theo điểm xấu, trong lòng tất nhiên không tốt quá.

Lyn nhìn Patrick, y đang nhìn thú nhân bị thương này không biết đang nghĩ gì. Trong lòng hấn rất muốn tộc trưởng cứu thú nhân này, nhưng lại lo lắng sẽ mang tới phiền toái, hấn không có biện pháp nói ra ý tưởng của mình.

“Đẫn hấn trở về.” Patrick nói xong biến thành bay đi.

“Đề ta mang hấn. Ca ca hỗ trợ phóng hấn lên lưng ta.” Thú nhân ghét nhất bị thú nhân khác công, hừ hừ, cho tức chết người. Hoắc Tư thật sự không phúc hậu nghĩ.

Đối với đệ đệ nhà mình hảo tâm như vậy, Lyn có chút kinh ngạc, nhưng nghĩ tới đệ đệ mặc dù có khi sẽ có chút ác liệt nhưng kỳ thật cũng rất tốt.

Hỗ trợ tiểu tâm thả người lên lưng Hoắc Tư, “Hoắc Tư, người đi đường tiểu tâm chút. Hấn bị thương rất nặng.”

Đại sư tử khogó kiên nhẫn gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó vội vã chạy đi. Hấn còn vội vã trở về ăn cơm.

Nghe xong sự việc trải qua.

“Sự tình chính là như vậy?” Lâm Mộc hỏi.

Patrick gật đầu, y về mặt có chút mệt mỏi nằm trên giường.

Lâm Mộc ghé vào bên cạnh y, “Có phải hấn làm cho người nhớ tới chuyện của mình. ... Ta đoán, trước kia người cũng sống trong bộ lạc, người hiểu ý ta mà.”

Patrick nhu nhu tóc hấn, mỉm cười nói: “Người nói đúng. Hấn làm cho ta nghĩ tới thời điểm đó.” Cũng là máu tươi, cũng là trốn đi.

Lâm Mộc nằm song song cạnh Patrick, vỗ bờ vai y, cười hi hi an ủi: “Không khổ ha. Nhìn ta hiện tại rất không tồi đi?”

Patrick bị hấn chọc cười, ôm hấn nhìn nóc nhà, “Hiện tại không khổ.”

“Vậy là tốt rồi. Không biết thú nhân kia thế nào. Hấn sẽ rất nhanh tỉnh lại. Dù sao sức khôi phục của thú nhân các người cũng biến thái như thế.”

Patrick nằm lên người Lâm Mộc, cọ cọ mặt hấn, “Ở trước mặt của ta nghĩ tới thú nhân khác cũng không tồi đi?”

Lâm Mộc giả ngu nói: “Có sao, có sao? Sao ta lại không biết?”

“Giả ngu cũng vô dụng, làm sai phải chịu trừng phạt.”

“Không cần a...”

Ngày hôm sau Lâm Mộc thức dậy trễ như bình thường. Bất quá mọi người cũng đã quen, cũng quen chờ điểm tâm cho hấn.

Lúc ăn điểm tâm hấn có hỏi thú nhân ở trong đại sảnh, Phil bọn họ đi nơi nào. Từ sau khi Lâm Mộc lên trộm ra ngoài về sau tổng sẽ có một hai người thích ở đại sảnh ngốc.

Nghe nói Phil bọn họ đi đổi được cho thú nhân kia, hấn vội buông bát chạy đi tìm. Cũng không biết thú nhân kia như thế nào, kỳ thật hấn đối với câu chuyện của thú nhân kia cảm thấy rất có hứng thú, dù sao hiện tại hấn rất nhàn.

Lúc Lâm Mộc đi tới, chính là nhìn thấy bọn họ đang băng bó vết thương cho thú nhân kia, xem ra rất nhanh liền xong. Lâm Mộc tiến lên hỏi: “Hấn sao rồi?”

Lâm Mộc nhìn thú nhân này, bộ dáng rất hàm hậu, bất quá nghĩ tới Khoa Ân gương mặt trung hậu nhưng nội tâm rất phức tạp, hấn cũng không dám đoán nhàn hàm hậu cho người ta.

“Hấn còn không có tỉnh.” Phil đáp.

Linie ôm đồng da thú được thay ra chuẩn bị đi ra, “Dù sao bị thương nặng như vậy, không tỉnh lại nhanh như vậy đâu.”

Sacha chỉ là đi xem náo nhiệt, chỉ đứng ở bên cạnh nhìn thôi.

Lâm Mộc nhìn một chút, thấy biểu tình thoải mái của đôi phương nghĩ tới được hiệu cũng không tệ lắm, hắn nói với huynh đệ Lyn: “Các ngươi chú ý chút tình huống của hắn. Nếu trán quá nóng thì phải lấy khăn lau thân thể hắn.”

Hai huynh đệ Hoắc Tư và Lyn cũng ở trong phòng này, trong phòng còn có hai người khác, một người tên Khải Đặc, một người tên Will, bắt quá hiện tại hai người không ở trong phòng.

Lyn cười đáp ứng, Hoắc Tư chỉ tùy tiện gạt đầu liền bận chuyện của mình.

Lâm Mộc cùng Linie bọn họ đi ra ngoài.

Thấy bọn họ đi ra ngoài, Hoắc Tư nhìn thú nhân kia rồi nói với Lyn: “Ca, ngươi không thấy kỳ quái sao? Tộc trưởng vốn không định cứu người, vì sao cuối cùng lại quyết định cứu hắn?”

Lyn cười cười, “Không có gì kỳ quái. Chúng ta cũng từng trải qua như vậy mà đúng không?”

Bọn họ vốn là thợ săn số một số hai trong bộ lạc, bọn họ cường tráng, thụ giống cái ưu ái, cuộc sống của bọn họ quả thực qua thuận lợi. Nhưng trong một đêm bọn họ mất hết tất cả. Bộ lạc, vinh quang, tâm ái của giống cái, hết thảy tất cả mọi thứ chỉ trong đêm đó đã không còn. Bọn họ không rõ, vì sao vừa mới tỉnh dậy liền mọc thêm khối giáp bì chứ?

Loại dị tượng này chưa từng xuất hiện trong bộ lạc, tộc trưởng trước kia của hai huynh đệ Lyn kích động đi thỉnh tế sư. Tế sư ở trong bộ lạc gác vác trách nhiệm bái tế thần thú, bọn họ là người duy nhất có thể giao lưu cùng thần thú. Tộc trưởng nhượng tế sư hướng thần thú xin chỉ thị thần dụ. mà tai nạn của bọn họ cũng bắt đầu từ đây. Tế sư lấy được thần dụ, kết quả là ——bọn họ là người không rõ chí, là người phản bội thần thú. Hai người vốn bị xử tử, nhưng bởi vì người trong bộ lạc cùng bọn họ có tình cảm, hơn nữa bọn họ chưa làm chuyện gì xấu, với lại bọn họ cũng là thú nhân ưu tú trong bộ lạc. Cho nên tộc trưởng không để ý tế sư phản đối chỉ quyết định đuổi bọn họ đi. Nghĩ tới thú nhân này không có may mắn như bọn họ, cho nên mới bị thương nặng như vậy.

Lyn xuống giường nhìn vết thương. Thấy hắn tựa hồ có chút không thoải mái, lấy khăn mặt lau mặt cho hắn.

Hoắc Tư ở bên cạnh bầu môi, “Ca, ngươi không cần chiếu cố hắn như vậy.”

Lyn cười không để ý tới Hoắc Tư có chút ghen tị, Lyn vui mừng vì tính tình hiện tại của Hoắc Tư đã tốt hơn nhiều. Lúc vừa mới bị trục xuất khỏi bộ lạc, tính tình nó phi thường nóng nảy, giống như dã thú phát cuồng. Hiện tại đã bình tĩnh nhiều.

Lyn đổi khăn mặt mới, đang chuẩn bị lau thân thể cho hắn, phát hiện đôi phương mở đôi mắt có chút mê mang nhìn mình.

Lyn cười nói: “Ngươi tỉnh rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 36

Edit + Beta: Hwan

“Cảm thấy thế nào?” Lyn giúp đỡ hắn ngồi dậy, tận lực tránh đụng phải vết thương.

Ba Áo nghi hoặc nhìn những gì trước mắt, thật nhiều đồ vật hắn không biết, hắn nghi hoặc không biết mình đến tận cùng đã đến thế giới nào.

“Các ngươi...” âm thanh có chút khàn khàn.

Lyn lấy chén nước trên bàn cho hắn uống, “Uống chút nước đi.”

Hoắc Tư ở một bên cầm gậy Ba Áo được chiếu cố. Y thể nhưng muốn ca ca của hắn chiếu cố!

Uống nước xong, Ba Áo cảm thấy thoải mái hơn nhiều, tuy rằng trên người còn rất đau, nhưng hắn có thể chịu được.

“Đây là nơi nào? Các ngươi...”

Lyn đánh gãy câu hỏi của hắn, “Đừng vội, còn có thời gian. Chắc ngươi đã đói bụng rồi? Muốn ăn trước vài thứ không?”

Thấy y hỏi như vậy, Ba Áo cảm thấy mình thật đói bụng, từ sau khi từ trong bộ lạc trốn ra hẳn chưa từng dừng lại, tự nhiên cũng không có ăn cái gì.

Để cho người khác chiều cổ mình, hẳn cảm thấy có chút băn khoăn, nhưng vẫn thành thật gật đầu. Hiện tại hẳn bị thương, yêu cầu thức ăn, như vậy hẳn sẽ nhanh chóng khỏe lên. Thân phận hiện tại của hẳn có chút xấu hổ, tuy rằng thái độ của người này đối với hẳn rất tốt, nhưng hẳn cho rằng bởi vì bọn họ không biết thân phận của hẳn. Hẳn phải nhanh khỏe lên, sau đó rời đi. Hẳn không nghĩ tranh đấu cùng người cứu hẳn, cũng không muốn mang đến phiền toái cho người khác.

Lyn nghĩ hẳn cũng đã đói bụng, dù sao từ lúc hẳn hôn mê cho tới nay cũng chưa ăn gì.

“Hoắc Tư, người đi múc cho hẳn bát canh xương hầm, Lâm Mộc hình như vẫn luôn cho người hâm nóng. Còn có nói cho tộc trưởng cùng Lâm Mộc bọn họ, người này đã tỉnh.”

Hoắc Tư bĩu môi, hẳn cũng không muốn chiều cổ người này, nhưng lại không muốn làm trái ý của Lyn. Thực không tình nguyện xuất môn.

Lâm Mộc đang ở trong đại sảnh cùng vài người nói chuyện phiếm, thấy Hoắc Tư đi ra, đứng lên hỏi: “Sao rồi? Đã tỉnh?”

Hoắc Tư gật đầu, “Ca ca nhượng ta đi lấy canh xương hầm.”

“Ừm, canh xương hầm tương đối có dinh dưỡng. Ta đợi Patrick rồi cùng đi.”

Cầm lấy cái chén, nhìn thấy cây ớt bên tay, nghĩ tới việc hẳn thể nhưng để cho ca ca chiều cổ. Hoắc Tư chuẩn bị cho hẳn chút khó, cầm giận nghĩ, “Hừ, cho người ném thử, thực vật đặc biệt của bộ lạc chúng ta.”

Lâm Mộc cùng Linie bọn họ nói vài câu, chuẩn bị đi tìm Patrick, vừa lúc nhìn thấy Hoắc Tư lại cho ớt vào trong chén, phân lượng kia, làm cho Lâm Mộc nhin không được hắc tuyến.

Tiến đến trước mặt, “Hoắc Tư, người bị thương không thể ăn cay. Lấy một chén không có ớt. Chén này liền bỏ đi, cay như vậy cũng không có cách nào uống được.” Nói xong còn nhin không được lắc đầu nói đáng tiếc, canh xương hầm ngon như vậy.

Vốn muốn chinh người, hiện tại lại không làm được, Hoắc Tư cảm thấy trong lòng càng bị đè nén. Thay đổi chén khác chạy lấy người.

Lâm Mộc đối với bóng lưng của hẳn nói, “Nếu trong lòng không thoải mái, có thể ra ngoài phát tiết một chút. Nhớ rõ lần sau đừng lãng phí thức ăn.”

Hoắc Tư dừng chân một chút.

Lâm Mộc nhìn bóng lưng hẳn lắc đầu, “Thật là một tên keo kiệt.” Nói xong nhìn cái chén canh xương hầm chưa đồ đi kia, “Thật xanh.” (cây ớt màu xanh). Thử ném một chút, đưa vào miệng xong Lâm Mộc liền hối hận, “Rất cay.” Vội vàng uống mấy ngụm nước, sau đó cầm chút thịt khô thuận tay cầm thêm trái cây, vừa gặm vừa đi tìm Patrick.

Bởi vì Lâm Mộc muốn có một cái bàn nhỏ, loại có thể đặt trên giường, cho nên Patrick thừa dịp hôm nay được nghỉ, tìm gỗ lúc làm giường còn thừa, đem vào trong phòng làm cái bàn cho Lâm Mộc.

Lâm Mộc đi vào phòng liền nhìn thấy Patrick đang nghiêm túc tước gỗ, nghĩ hẳn chỉ thuận miệng nói một câu muốn, người này đã bắt đầu giúp hẳn làm, cảm thấy thực ấm lòng.

Lâm Mộc cười tiến lên đem một miếng thịt khô đưa tới bên miệng y, “Đây là thưởng cho người.”

Thịt khô đối với Lâm Mộc mà nói làm không được thành công, cảm thấy không tốt, bất quá đối với thú nhân răng nanh sắc bén mà nói thì có thể ăn, cho nên bọn họ không có việc gì thì thích nhai vài miếng, liền thành đồ ăn vặt. Linie bọn họ cũng đều thích ăn, mà đối với Lâm Mộc răng yếu mà nói, thịt khô này chỉ có thể để cho hẳn nghiền răng Ăn một đến hoảng.

Patrick cười há miệng nhuộc Lâm Mộc dứt, nhai nhai vài cái liền nuốt, “Ta càng muốn được thưởng đặc biệt.” Nói xong còn thâm ý nhìn Lâm Mộc một cái.

Lâm Mộc nhìn cái loại ánh mắt ‘ngươi hiểu mà’ này liền đầy y, “Ngươi đồ sắc xà này, sao lúc trước ta không thấy bộ mặt không đứng đắn của ngươi chứ?”

Patrick buông đồ vật trong tay, đem người ôm vào lòng. “Mộc Mộc, đêm nay làm bước cuối cùng đi.” Từ sau lần đầu tiên, Lâm Mộc liền không nguyện ý cho y làm tới bước cuối cùng. Trước kia chưa ăn có thể nhịn, nhưng bây giờ đột nhiên được khai trai lại để y đói bụng tuyệt thực, Patrick cảm thấy gian nan vạn phần.

Lâm Mộc ôm mặt Patrick, ra vẻ nghiêm túc nói: “Patrick, ngươi có thể tưởng tượng. Thật sự, sức tưởng tượng của ngươi thật vô hạn.”

“Vô dụng, ta đã muốn thử qua. Buổi tối chúng ta. . . .”

Lâm Mộc đáng gờn y nói, “Không cho ngươi nói, ta có chính sự nói với ngươi. Vừa rồi Hoắc Tư nói với ta, thú nhân kia tỉnh, chúng ta đi nhìn đi.” Không phải là hẳn không muốn cho, mà vì lỡ tái thú nhân thính như vậy, lộ ra chút âm thanh là bọn họ đều nghe rõ ràng, tuyệt đối không được. Rất mất mặt.

Patrick nghe xong lời Lâm Mộc nói, biểu tình trở nên nghiêm túc, “Chúng ta đi nhìn một chút.”

Ba Áo nhìn hai người trước mặt. Một thú nhân khí thế phi phàm cùng với một giống cái rất xinh đẹp, mà trên người giống cái rõ ràng mang theo khí vị của thú nhân này. Nghe thấy Lyn kêu thú nhân này là tộc trưởng, Ba Áo liền hiểu được, thì ra thú nhân này là tộc trưởng của bộ lạc kỳ lạ này.

“Cám ơn người đã cứu ta.” Hấn đã từ chỗ Lyn biết được là thú nhân này cứu hấn.

Đương nhiên, Lyn cũng chỉ nói một phần, hấn cũng không có nói thân phận của bọn họ cùng với sự tình của bộ lạc. Việc này muốn nói cho Ba Áo biết hay không còn từ tộc trưởng quyết định. Dù sao ai cũng không muốn bởi vì thiện tâm mà mang tới phiền toái.

Patrick không biểu tình gật đầu.

Thái độ của Patrick làm cho Ba Áo có chút co quắp, hấn cho rằng bởi vì Patrick biết thân phận của hấn cho nên mới đối xử với hấn lãnh đạm như thế, có chút bất an, vội vàng cam đoan, “Tộc trưởng Patrick, xin người yên tâm, ta sẽ nhanh rời khỏi.”

Lâm Mộc có chút ngoài ý muốn, sao mà vừa mới nói hai câu, mà thú nhân này liền nói sẽ rời đi. Mà Patrick thì gật đầu tỏ vẻ đồng ý, điều này càng làm cho Lâm Mộc không biết gì.

Vì sao để cho hấn ta rời đi, đối phương là du thú, lưu lại không phải rất thích hợp sao? Tới trọng yếu hơn là, hiện tại hấn ta đã biết chỗ ở của bọn họ. Lâm Mộc không rõ Patrick suy xét ra sao, nhưng nếu Patrick đã quyết định như vậy, hấn tự nhiên cũng không phản đối, dù sao thì người cũng là do y cứu, đi hay giữ cũng tự nhiên là do y quyết định, huống chi y là tộc trưởng của bộ lạc, tự nhiên là nghe theo y.

Nhưng, “Không cần gấp, trước đường thương đã.” Hấn nguyện ý biểu đạt chút thiện ý.

“Cám ơn.” Thiện ý của Lâm Mộc làm cho Ba Áo cảm kích.

Lâm Mộc nói với Lyn ở bên cạnh: “Kế tiếp còn muốn phiền người chiếu cố hấn.”

Lyn cười gật đầu, tuy rằng Lâm Mộc còn không có cùng Patrick cử hành nghi thức, nhưng ở trong lòng mọi người đều tôn trọng đem hấn trở thành giống cái của tộc trưởng, huống chi Lâm Mộc đã cho họ một cuộc sống tốt đẹp, Lâm Mộc ở trong lòng bọn họ nghiêm nhiên có địa vị rất cao.

Lâm Mộc có chú ý tới việc Hoắc Tư không có ở trong phòng, “Hoắc Tư đâu?”

Lyn bắt đầu dĩ cười cười, “Hấn nói muốn ra ngoài săn thú.”

Lâm Mộc nghe vậy liền nở nụ cười, Hoắc Tư này còn thật đi ra ngoài săn thú, thật đúng là một cái ‘ca khổng’, đem ca ca nhà mình làm thành vật sở hữu.

Lyn cười cười, hấn hiểu được tâm tình của đệ đệ, sau khi mất đi tất cả y chỉ còn lại mình hấn, nếu như hấn đối tốt với người khác quá nhiều thì đệ ấy cảm thấy như mất đi hấn. Mới đầu là bởi vì không có cảm giác an toàn, muốn có thứ gì đó thuộc về mình, hiện tại thì thành thói quen.

“Chúng ta đi thôi.” Patrick đứng dậy, hiện tại người cũng đã nhìn, tuy rằng có chút suy yếu, nhưng không phải là vấn đề lớn.

“Người dưỡng thương cho khỏe đi.” Lâm Mộc nói với Ba Áo một câu xong liền đi theo Patrick ra ngoài. Đi tới cửa, Lâm Mộc xoay người, hấn đột nhiên nghĩ tới. “Hoan nghênh đi vào bộ lạc du thú.” Dù sao hấn ta ở trong này thời gian dài sẽ biết không bằng bây giờ trực tiếp nói với hấn ta luôn. Nói xong liền kéo Patrick ra ngoài.

Ba Áo phản ứng không kịp có chút ngốc lảng, “Lời hấn nói là có ý gì?”

Lyn cười với hấn, “Chúng ta là du thú.” Cuối cùng còn gật đầu làm sâu sắc lời mình nói.

Lời Lyn nói làm cho Ba Áo nhần mày, hấn nhất thời có chút khó mà tiếp thu. Dù sao trước kia hấn cũng thống hận du thú như vậy, mà hiện tại, hiện tại hấn cũng là du thú. Lúc này cái người cao lớn vô lực cúi thấp đầu xuống.

Lyn biết Ba Áo nhất thời khó mà tiếp thu, mặc kệ thân phận của bọn họ, vẫn là thân phận của hấn. Nhưng nhìn thấy hấn cũng không có phản ứng quá khích gì, hấn cũng không có vấn đề, chỉ là vết thương trong lòng cần chút thời gian. Hy vọng bản thân hấn có thể sớm đi ra từ trong mất mát.

Khi Casso đi cửa liền nhìn thấy Lyn đang chỉnh da thú, mà một thú nhân khác thì đang ngồi ở trên giường hai mắt vô thần nhìn nóc nhà, không biết đang nghĩ gì.

Casso nghe nói thú nhân này đã tỉnh nên mới tới xem, nó đối với người này rất là tò mò, nó nghe nói thú nhân này là bị đuổi ra khỏi bộ lạc, bởi vì hấn là du thú. Cho nên Casso rất ngạc nhiên đến xem đó là hạng người gì. Bất quá hiện tại nhìn thấy người này ngây ngốc, cũng không có gì đặc biệt, có chút thất vọng.

Nó đi đến bên cạnh Lyn, “Lyn thúc thúc, người đang thu thập da thú để làm gì?”

“Nhàn rồi không có việc gì làm liền thu thập một chút. Lúc cần thì có.”

Casso gật đầu, “Vâng, cha ta cũng muốn làm quần áo, vẫn là ta tốt, có lòng của mình, không cần phiền toái.”

Lyn cười vỗ vỗ thân mình Casso.

“Ấu tẻ?” Âm thanh của Ba Áo truyền đến.

Vừa rồi hẳn không có chú ý tới, lại nhớ tới vừa rồi nhìn thấy Lâm Mộc, “Bộ lạc của các người có giống cái, còn có cả ấu tẻ?”

“Bộ lạc của chúng ta bất đồng.”

Du thú không có giống cái, không dường dục ấu tẻ, mà hiện tại, bọn họ những du thú này có bộ lạc của họ, có giống cái, còn có ấu tẻ nữa. Bọn họ rất bất đồng, rất khác với những du thú tàn bạo trong ấn tượng của hắn, hơn nữa bọn họ còn ở một nơi kỳ lạ như vậy. Từ lúc hắn tỉnh lại liền nhìn thấy được rất nhiều đồ ăn chưa từng ăn qua.

Ăn đồ ăn mỹ vị, ở nơi sáng ngời, mà những người này đều là du thú, đây thật là khó tin.

Lyn thấy Ba Áo lâm vào trong suy nghĩ của mình, ngẫm lại bộ lạc của y thật đúng là sẽ đánh sâu vào trong suy nghĩ người khác.

“Casso, chúng ta đi ra ngoài, nhượng hắn một mình ở trong phòng an tĩnh đi.”

Casso gật đầu, mà Cầu Cầu thì liếc nhìn Ba Áo một cái liền nện bước chân nhỏ bé đi ra ngoài.

Ban đêm, Lâm Mộc nằm ở trên giường nói chuyện với Patrick, “Ta không rõ vì sao người để cho Ba Áo rời đi?”

“Hắn muốn rời đi, ta đương nhiên cũng không thể cưỡng lưu hắn lại.”

“Nhưng hắn đã biết nơi chúng ta ở?”

Patrick khoanh tay, “Ta biết người lo lắng việc Ba Áo nói cho bộ lạc khác biết chỗ của chúng ta, người không cần lo lắng, trừ phi chúng ta nguy hại đến lợi ích của bọn họ, bọn họ sẽ không công kích chúng ta. Thú nhân cũng không thích đồng loại chi gian tranh đấu. Hơn nữa, thời điểm bộ lạc thú nhân xuất hiện thú nhân dị thường, giống nhau đều đem người trục xuất khỏi bộ lạc, cũng sẽ không làm bị thương.”

“Vậy Ba Áo thì sao?”

Patrick hừ lạnh, “Hắn chính là đảo môi chịu phải lửa giận của người khác mà thôi. Bộ lạc của hắn hẳn là bị du thú tập kích.”

“Cho nên người trong bộ lạc của bọn họ không lý trí đem tất cả oán hận trút lên người Ba Áo. Thật là tên đáng thương.”

Không nghe thấy âm thanh của Patrick, hắn quay đầu lại nhìn thấy y nhìn chăm chăm nóc nhà không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Lâm Mộc dùng một ngón tay chọc chọc y, “Đang nghĩ cái gì?”

Patrick lấy lại tinh thần, thực nghiêm túc nói: “Nghĩ làm thế nào để ăn người.”

“Đi tìm chết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 37

Edit + Beta: Hwan

Phòng Lâm Mộc là nơi tụ tập của bốn người bọn họ.

Ngồi xếp bằng trên giường gỗ, ăn hoa quả thịt khô trên cái bàn nhỏ, trong thời tiết mây mù mệnh mang này, nhàn nhả mà tụ tập.

“Lâm Mộc, cái bàn nhỏ này của người thật phương tiện. Ta cũng muốn một cái, như vậy, ta không cần rời khỏi giường cũng có thể ở trên giường ăn cơm.”

Lâm Mộc tròn mắt, “Sacha, người còn có thể làm biếng hơn sao?” Nói xong cười cười, “Bất quá ta cũng đang có ý đó.”

Phil cùng Linie bắt đầu nhìn hai người này, “Hai người các người a, thật phục các người, một đôi kẻ lười.”

“Đây có là gì. Sinh hoạt lý tưởng của ta vẫn là: xuân vậy thu thiếu hạ ngủ gật, mùa đông thì ngủ đông, một cuộc sống thật tốt đẹp biết bao.” Lâm Mộc còn bày ra bộ dáng hưởng thụ mà nói ra sinh hoạt mà hắn thích, đó mới là cách sống hưởng thụ nhân sinh.

Phil nâng cằm ngẫm lại, “Tuy rằng thú nhân thật thích không cho giống cái nhà mình làm bất cứ việc gì mệt nhọc. Nhưng, Lâm Mộc à, cái gì cũng không làm thật sự được không? Sẽ không thấy nhàm chán sao?”

“Ta cảm thấy có một ít việc làm tương đối tốt hơn, giống như hiện tại, ta mỗi ngày đều có chuyện để làm, thực quá sung sướng.”

Sacha cắn trái cây cũng gật đầu, tuy rằng hắn thích làm biếng, nhưng nhượng hắn ngủ cả ngày hắn cũng không làm được.

Lâm Mộc chảy mồ hôi, “Không cần nghiêm túc thảo luận vấn đề này đi. Đây là cách nói khoa trương thôi, thật sự không ai cho các người mỗi ngày đều ngủ, đây chẳng qua là hướng tới một loại sinh hoạt hưu nhân thôi. Là sinh hoạt mà rất nhiều người không có nhân hạ hưởng tới.”

Sacha nghi hoặc, “Nhưng mà, Lâm Mộc. Người hiện tại thực nhân a, vậy tại sao lại còn muốn hưởng tới?”

Lâm Mộc không nói gì, hữu khí vô lực nói: “Đúng vậy, hiện tại ta thực nhân, nghỉ lại mấy ngày tiếp theo, có thể dự đoán chúng ta tuyệt đối không nhân. Mùa đông sắp tới, có lẽ ta có cơ hội oa đông.”

Nghe thấy Lâm Mộc nói ‘oa đông’, nghĩ tới Lâm Mộc cảm thấy mùa đông thực nhân đi, ba người nhìn thoáng qua, đều nói thâm ý khác, “Mùa đông a...”

“Biểu tình kia của các người là có ý gì? Sao không có ý tốt vậy?”

“Không có, chính là cảm thấy lúc mùa đông tới, tộc trưởng nhất định sẽ để cho người nghỉ ngơi trên giường nhiều hơn.”

Ngữ khí không thích hợp a, Lâm Mộc hỏi, “Đây, các người lại có chuyện gạt ta?”

“Chúng ta đừng nói cái này, nói về cái bàn này đi, không phải các người đều muốn một cái sao? Đặt ở trên giường đúng là rất phương tiện.”

“Ừ, ta cũng chuẩn bị nhượng Ryland làm cho ta một cái, như vậy ta ở trên giường làm quần áo cũng tiện.”

“Không được nói sang chuyện khác.”

Ba người không để ý tới Lâm Mộc, ghé vào đồng thời thảo luận làm cái bàn kiểu gì, còn có thể tăng thêm công năng.

Lâm Mộc hung tợn cắn quả táo trong tay, nhìn bọn họ đang thảo luận bất diệt nhạc hồ, “Đừng tưởng rằng không nói cho ta biết ta sẽ không biết.”

Lâm Mộc nhìn thịt khô trong chén gỗ không còn, xuống giường đi lấy.

Sacha thấy Lâm Mộc đi rồi, “Sao các người không nói cho Lâm Mộc biết, mùa đông là kỳ động dục của thú nhân?”

“Ha ha, như vậy tương đối có ý tứ, không phải sao?”

“Các người thật xấu, Nói, vì sao thú nhân sẽ ở mùa đông mà tiến vào kỳ động dục? Động vật đều tại mùa xuân mà?”

Phil nghĩ nghĩ, “Đây chắc là ý chỉ của thần thú.”

Linie cười nói với Sacha, “Phải đi, mùa đông thú nhân tương đối nhân, là thời cơ sinh dục hậu đại. Cho nên thần an bài bọn họ bước vào kỳ động dục ở mùa đông.”

Sacha gật đầu, “Thần luôn sáng suốt nhất.”

Lâm Mộc ra khỏi phòng vừa lúc nhìn thấy Lyn muốn đi tìm hắn.

“Làm sao vậy?”

“Ba Áo vẫn là cái bộ dáng kia.”

Lâm Mộc nhìn cái thân ảnh ngồi ở cửa ra vào kia. Từ sau ngày đó, Ba Áo tổng sẽ ngồi ở cửa ra vào nhìn xa xa, ngồi xuống sẽ ngồi thật lâu, không biết đang nghĩ cái gì.

“Loại trạng thái này sẽ không tốt cho vết thương của hắn, hơn nữa ta lo lắng hắn vô pháp từ trong đau xót bước ra.”

Lâm Mộc nhìn thân ảnh Ba Áo, thấp giọng nói, “Đi không được sẽ ra sao?”

“Đi không được, lâm vào bên trong thống khổ, sẽ trở nên điên cuồng, vứt bỏ sở hữu tín ngưỡng.”

Lâm Mộc cau mày, “Ta đi tâm sự với hần.”

Lâm mộc cầm cái ghế nhỏ, ngồi xuống bên cạnh hần, vỗ nhẹ bờ vai hần.

“Đang suy nghĩ gì?”

Ba áo nhìn hần một cái, đem ánh mắt hướng ra ngoài cửa.

Lâm Mộc cũng nhìn ra bên ngoài, bồi hần đồng thời ngồi.

Hần không biết nên an ủi người này như thế nào, hần hy vọng người này nguyện ý thổ lộ ra. Nhìn cơn mưa bên ngoài, lâm vào trong suy nghĩ của mình, hần giống như đã lâu không nghĩ qua sự tình của thế giới kia.

“Ta nghĩ không ra.”

Âm thanh của Ba Áo nhượng Lâm Mộc từ trong suy nghĩ của mình thoát ra.

“Cái gì?”

“Ta không có làm chuyện xấu, ta tín ngưỡng thần thú, ta cố gắng vì bộ lạc của mình mà làm việc. Bọn họ vì sao lại đối xử với ta như vậy, ta không có tồn tại bất cứ kẻ nào. Ta tại trong bộ lạc lớn lên, nhiều năm như vậy, vì sao lại có thể tàn nhẫn mà đối đãi với ta như thế.”

Lâm Mộc không biết an ủi hần ta như thế nào, chỉ có thể ngồi một bên lắng nghe hần ta nói hết ra.

“Bọn họ muốn thiêu chết ta, nhưng ta lại trốn thoát được. Những đồng bạn sẵn thú trước kia, đem lợi trao hướng về phía ta. Ta không rõ ta làm sai cái gì, vì sao trong một đêm ta cái gì cũng mất.”

Ba Áo ôm đầu, thanh âm đầy áp lực, “Ta không rõ.”

Thú nhân trong đại sảnh nghe được lời Ba Áo nói, nhớ tới họ thật lâu trước kia, không khí trở nên áp lực. Bọn họ hoặc ít hoặc nhiều cũng trải qua tương tự như hần.

“Người ta trong lúc bị thương cừu hận sẽ luôn không thực lý trí. Ta nghĩ trong lòng người phải là vô pháp tiếp thu thân nhân bạn bè phản bội đi. Kỳ thật, Ba Áo, chỉ cần không có chết, chỉ cần thế giới này có ngày mai, kỳ thật không có gì là không vượt qua được. Tín ngưỡng, người có, ta biết cho dù được xưng là du thú, người vẫn như cũ tín ngưỡng thần thú. Đồng thời, người cũng có năng lực để sống sót mà phải không? Về phương hướng sinh hoạt, người xem thú nhân bộ lạc chúng ta. Bọn họ cũng đều là du thú, cũng đã từng luôn tuyệt vọng mà sống, khi đó sống hay chết đối với bọn họ mà nói cũng không trọng yếu. Bởi vì bọn họ cảm thấy bọn họ không có ngày mai tốt đẹp. Nhưng hiện tại bọn họ quả thực quá tốt đi. Có nhà, có bộ lạc, chỉ kém mỗi chưa có bạn lứa thôi.”

Ba Áo gật đầu, mấy ngày nay hần nhìn ra được, những du thú này quả thực rất tốt, rất vui vẻ.

Lâm Mộc nhìn ngoài cửa, sâu kín nói: “Ta cũng từng bị người thân phản bội. Lúc ấy cảm thấy không thể sống, nhưng khi phát hiện ra mình còn sống, ta cũng không nghĩ đi tìm cái chết. Dù sao, sinh mệnh của con người cũng thật đáng quý, còn sống so với cái chết lạnh như băng, ta còn muốn sống sót. Những người tổn thương mình cũng coi thành người qua đường. Mặc dù có lúc nhớ lại sẽ cảm thấy thương tâm, nhưng hiện tại nghĩ nhiều nhất vẫn là việc vui vẻ. Cho nên nói, chỉ cần kiên cường còn sống, không có gì không vượt qua được.”

“Người từng bị thân nhân thương tổn quá?”

Lâm Mộc thân nhiên cười, “Ừ, những đó đều là những việc đã qua. Ta hiện tại rất tốt.”

“Người là một giống cái rất giỏi, ta nghe nói, là người làm cho cuộc sống của bọn họ tốt như vậy, là người cấp cho bọn họ hy vọng.”

Lâm Mộc cười cười, “Kỳ thật ta làm cũng không nhiều, chủ yếu là bọn họ không vứt bỏ. Tuy rằng bọn họ khả năng bị quan một chút, nhưng không có lựa chọn buông tha. Vẫn luôn hy vọng có bộ lạc của mình, hiện tại bọn họ có. Ba Áo, nếu người muốn, cũng có thể gia nhập bộ lạc của chúng ta. Bộ lạc du thú chúng ta nguyện ý tiếp thu du thú lương thiện.”

“Ta...” Ba Áo có chút do dự, tuy hần cảm thấy bộ lạc này rất tốt, mỗi người đều có vẻ khoái hoạt mà thỏa mãn, nhưng trong lòng hần vẫn có chút do dự. Hần cảm thấy hần có chút ngốc, nghĩ không rõ nguyên nhân do dự, nhưng hần thật không có cách nào lập tức đáp ứng lời mời của Lâm Mộc.

Nhìn ra Ba Áo do dự, “Người không cần gấp, chậm rãi suy xét, vô luận người lựa chọn thế nào cũng không quan hệ.”

“Cám ơn.”

Một ngày lại một ngày trôi qua, vết thương của Ba Áo cũng khỏe lên, từ khi cùng Lâm Mộc nói hết ra, hần sẽ không ngồi trước cửa mê mang.

Hần bắt đầu cùng người trong bộ lạc đồng thời ăn cơm, cùng Lyn, Hoắc Tư bọn họ nói chuyện phiếm, tuy rằng thái độ của Hoắc Tư thật sự kém nhưng

hắn cũng không để ý tại Lâm Mộc nhìn thấy Hoắc Tur cố ý chinh Ba Áo mấy lần, đối phương còn tiểu a tiểu a không chút nào để ý đã cảm thấy hùng tâm, thực khoan hồng a.

Bất quá cũng bởi vì Ba Áo không chút nào để ý những trò đùa ác của Hoắc Tur, làm cho Hoắc Tur cảm thấy một chút thành tựu cũng không có, hơn nữa Lyn giáo huấn, Hoắc Tur cũng không có lại tiếp tục nhắm vào hắn.

“Lâm Mộc, Ba Áo muốn theo chúng ta đi săn thú, ngươi cảm thấy được không?”

Lâm Mộc biết Ba Áo không có ý ăn mà không làm, đã sớm yêu cầu muốn ra ngoài săn thú, ngấm lại vết thương của hắn cũng đã không sai biệt lắm. “Hắn có thể. Chỉ cần đừng chọn dã thú có sức chiến đấu hung mãnh hắn không có việc gì. Nói, ta cũng không phải thầy thuốc, ngươi sao lại hỏi ta?”

Lyn cười cười, “Thói quen, loại việc nhỏ này cũng không muốn đi phiền tộc trưởng, ngươi hiểu được nhiều góc độ, hỏi ngươi là được.”

Lâm Mộc không có ý gãi đầu, “Ha ha, kỳ thật ta biết cũng rất có hạn.”

Nghĩ tới Ba Áo, “Ta nghe nói Ba Áo là hùng tộc, vậy hắn sẽ bay sao?”

“Sẽ, hắn là dực hùng tộc.”

Lâm Mộc tưởng tượng cảnh một con gấu bay trên không trung, đã cảm thấy có hi cảm “Ta đi tìm Phil bọn họ.” Nói xong khoát tay vẫy và chạy đi tìm Phil bọn họ. Gấu bay trên trời, trường hợp thật khó gặp tự nhiên phải tìm bọn họ cùng coi.

Lâm Mộc chạy tới phòng Phil liền đối gào với ba người: “Mau cùng ta đi nhìn gấu biết bay.”

“Gấu biết bay.” Đây là Sacha.

“Ba Áo?” Đây là Linie.

“Làm sao vậy?” Còn đây là Linie.

Lâm Mộc tiến vào kéo người, “Nào có nhiều vấn đề như vậy, nhanh đi.”

Khi bốn người đi đến trước cửa, đội ngũ săn bắn đang muốn xuất phát, nhìn một đám thú nhân biến thân, vô luận nhìn bao nhiêu lần đều cảm thấy rung động.

Nhìn lão hổ, nhìn sư tử, về phần con rết kia người muốn xem nhẹ cũng không xem nhẹ được.

“Nhìn, đó là Ba Áo.” Sacha nhỏ giọng nói.

Ba người theo ánh mắt Sacha nhìn lại.

Một con gấu ngựa thật lớn, một con gấu ngựa cao lớn có một đôi cánh dài màu nâu.

“Ta rất cuộc biết vì sao người trong bộ lạc của hắn sẽ nói hắn là du thú.” Lâm Mộc bừng tỉnh đại ngộ nói.

Ba người nghi hoặc nhìn về phía Lâm Mộc, bọn họ không có nhìn ra có cái gì không ổn.

Lâm Mộc nâng cằm, “Nhìn đuôi hắn.”

Ba người nhìn về phía cái đuôi Ba Áo, Sacha vẫn thật nghi hoặc, “Có cái gì không đúng sao? Nhìn rất tốt mà?”

Phil cũng cảm thấy như vậy, “Đúng vậy, mao nhưng nhìn không tồi.”

Linie cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Nhìn cái đuôi thật dài, xõa tung, “Các người không biết một con gấu có một cái đuôi thật quý dị sao? Nhưng gấu giương cánh kỳ thật cũng rất kỳ lạ.” Thế giới này thật là không gì là không có a.

“Ta chưa thấy qua gấu khác, nhưng ta cảm thấy cái đuôi của hắn nhìn rất tốt.” Sacha nói.

Locker không biết đứng sau lưng bọn họ từ lúc nào, lúc này hắn kéo Sacha qua, “Ta cảm thấy cái đuôi của ta càng đẹp mắt. Chúng ta đi xem cái này.” Nói xong đem Sacha lôi đi.

“Ta cũng chưa nói cái đuôi của người không tốt.” Người đã đi xa.

Ryland cũng thẩu lại đây đem Phil mang đi, “Kỳ thật cái đuôi của ta cũng không sai.”

Phil cười gật đầu.

Lâm Mộc hoàn toàn không biết thú nhân ở phía sau bọn họ oán niệm có bao nhiêu trọng, bốn giống cái thành niên trong bộ lạc đều nhìn thù hình của thú nhân mới tới, làm sao bọn họ chịu nổi.

Cho nên nói Lâm Mộc dưới tình huống không biết chuyện, trạc đầu lòng yếu ớt của đông đảo thú nhân, lỗi lầm a lỗi lầm a.

Lâm Mộc nhìn xem cũng chỉ còn hần cùng với Linie, thú nhân ở ngoài sân cũng đều bay đi, lúc đầu, “Thú nhân nhìn một cái công phu so với một cái cường a. Jason hình như không có tới.”

“Tộc trưởng cũng vậy.”

“Hần mới không vậy đâu, không phải tò mò thú hình của người khác sao?” Lâm Mộc không cho là đúng.

“Lâm Mộc, thú nhân chính là dùng thú hình để hấp dẫn giống cái, hiểu chưa?” Nói xong mặt kệ Lâm Mộc kinh ngạc chậm rì rì tiêu sái mà đi.

Lâm Mộc than thở một câu, “Tập tục này thật kỳ quái.” Sau đó đi cùng Linie.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

Edit + Beta: Hwan

Lâm Mộc nghĩ Sacha cùng với Phil đều bị kéo đi tiến hành giáo dục tư tưởng, về phần Linie nhất định là trở về làm quần áo. Thật là một người chịu khó, hiện tại Linie đã bắt đầu làm quần áo mùa đông. Ngẫm lại hần không đi theo Linie làm quần áo, bởi vì lúc Linie làm quần áo đều thực an tĩnh. Nghĩ lại hần đi theo y cũng là đi ngăn người, còn không bằng đi tìm Patrick. Lâm Mộc thậm chí nghĩ rằng, cũng không biết Patrick đang cùng Jason bàn bạc cái gì đó.

Khi Lâm Mộc vào cửa vừa lúc nhìn thấy Jason đi ra, hần cười cùng Jason chào hỏi. Jason mặt không đổi sắc gật đầu xem như cùng hần chào hỏi.

Đã quen tính cách của Jason, Lâm Mộc đi vào phòng, thuận tay tháo rèm cửa xuống.

“Patrick, đem huynh thạch lấy ra, trong phòng quá tối.”

Patrick đang ngồi trên giường thấy Lâm Mộc tiến vào, vừa muốn đứng dậy, lại nghe thấy Lâm Mộc nói, thuận tay lấy huynh thạch từ từ treo quần áo trên đầu giường.

Y một bên phóng huynh thạch một bên nói chuyện với Lâm Mộc, “Sao đã trở về rồi, không chơi cùng bọn họ?”

Lâm Mộc thừa dịp này trèo lên giường đem cái chăn da thú gấp lại, thoải mái nằm lên trên.

“Ryland cùng Locker đem người lôi đi rồi, Linie thì đang làm quần áo, cảm thấy nhàm chán nên trở lại.”

Patrick phóng huynh thạch xong, trong phòng trở nên sáng nhu hòa. Y thấy Lâm Mộc thần thái biếng nhác nằm ở trên giường, thấy thế nào cũng thích.

Lâm Mộc nhìn Patrick đi tới, ngồi dậy, ghé vào cạnh y hỏi, “Người cùng Jason ở trong phòng bàn bạc cái gì? Còn lết lút nữa?”

Patrick ngồi ở trên giường, xoa xoa tóc Lâm Mộc, “Như thế nào là lết lút chứ?”

Lâm Mộc né tránh móng vuốt của Patrick, “Cố ý tránh ta, không cho ta nghe, còn không phải là lết lút? Nói, các người đang thảo luận cái gì? Lộ ra một chút coi.” Lâm Mộc ngưỡng đầu hỏi.

Patrick cất kỹ cái túi da thú nhỏ trong tay, “Cùng Jason thảo luận sự tình cần làm khi mùa mưa qua đi.”

“Thật sự?” Lâm Mộc dùng ánh mắt hoài nghi nhìn y, “Sẽ không đơn giản như vậy chứ? Nếu đơn giản như vậy thì sao không cho ta nghe. Buổi sáng còn cố ý bảo ta rời đi.”

“Chính là đơn giản như vậy. Vừa lúc cũng muốn thảo luận với người những chuyện chúng ta muốn làm khi mùa mưa qua đi. Mộc Mộc, người cảm thấy, mùa mưa qua đi chúng ta nên làm cái gì? Nên thú thập thức ăn như thế nào?”

Nghe thấy Patrick cùng hần nói chuyện đứng đắn, Lâm Mộc dậy, “Nên làm thế nào?”

Patrick thấy Lâm Mộc nghĩ sang chuyện khác, không hỏi sự tình mà y thương lượng với Jason là tốt rồi. Y không muốn nói dối đối với Lâm Mộc, nhưng cũng muốn đem sự tình làm tốt.

Thấy Lâm Mộc còn nghiêm túc vì bộ lạc này của bọn họ, vì y, nghĩ nên làm thế nào để bộ lạc tốt lên, trong lòng tràn đầy nhu thủy. Nhìn Lâm Mộc y cảm thấy đây là ân điển thần thú ban cho y.

Lâm Mộc ở trong lòng nghĩ chuyện cần làm kế tiếp, thu thập thức ăn là chuyện xếp hạng nhất, dù sao thức ăn là chuyện trọng yếu. Còn có vấn đề giữ ấm vào mùa đông.

“Patrick, mùa đông dài bao nhiêu lâu?”

“Hơn một trăm năm mươi ngày.”

“Năm tháng a. Chúng ta cần muốn chuẩn bị thật nhiều thức ăn.”

“Thức ăn thì người không cần lo lắng, thú nhân trong bộ lạc chúng ta đều là những tay săn tốt, tuy rằng mùa đông con mồi rất ít, yên tâm, chúng ta tuyệt đối có thể bình yên vượt qua. Hơn nữa, chúng ta hiện tại có phòng ở, so với lúc trước tốt hơn nhiều.”

“Ta nghe nghe Mischa nói qua chuyện mùa đông, trước kia mùa đông các người đều ăn không đủ no. Như vậy không thể được.”

Patrick thở dài, “Tuy rằng mùa thu nhiều thực vật, nhưng không có cách nào bảo tồn, thời điểm vào mùa đông săn thú không dễ dàng, cho nên có chút vất vả. Bất quá, ta nhất định sẽ không để cho người chịu khổ, tin tưởng ta.”

Lâm Mộc ôn nhu mỉm cười, “Ta tin tưởng người, bất quá, năm nay chúng ta nhất định có thể qua một cái mùa đông thoải mái. Người cũng phải tin tưởng ta.”

Patrick đem người ôm vào trong ngực, “Ta vẫn luôn đều tin tưởng, Mộc Mộc là lợi hại nhất.”

Lâm Mộc cười ha ha, “Ta mới không có lợi hại đâu, ta ở nơi đó của ta là tối vô dụng, cả ngày trạch ở nhà, không tiếp xúc với người khác. Tuy rằng không muốn thừa nhận, kỳ thật vẫn là một loại trốn tránh.”

“Ở trong lòng ta Mộc Mộc là lợi hại nhất, hữu dụng nhất. Hơn nữa, cho dù Mộc Mộc vô dụng cũng không quan hệ, ta có đem Mộc Mộc dưỡng trắng trắng tròn tròn.”

“Thiệt, ta mới không cần trắng trắng tròn tròn, ta cũng không phải bánh bao.”

Patrick tuy không biết bánh bao là gì, nhưng nghĩ tới bộ dáng Lâm Mộc trắng trắng tròn tròn đã cảm thấy đáng yêu, “Vẫn là béo tốt hơn, người rất gầy.”

“Ta cảm thấy như vậy thật tốt, ở chỗ chúng ta nơi đó là gầy mới đẹp. Ta gầy một chút là suất ca, ta mà béo thành bánh bao, người ta bảo ta là heo.”

“Đem bạn lữ của mình dưỡng cường tráng chính là trách nhiệm của mỗi thú nhân.”

“Cường tráng?” Lâm Mộc tùm tùm nhìn y.

Patrick gật đầu, tuy rằng y cảm thấy Lâm Mộc cười có chút không có ý tốt.

“Kìa, ta ăn béo, người có thể nguyện ý nhường ta công người?” nếu nói như vậy, Lâm Mộc cảm thấy có thể làm cho hắn ăn tới cường tráng cũng không tệ.

“Công ta?” Patrick nghe không hiểu ý của Lâm Mộc

“Chính là, ở thời điểm kia ta ở mặt trên, người ở mặt dưới.” Nói, dáng người của Patrick thật sự rất tốt, Lâm Mộc nghĩ như thế.

Patrick nghe hiểu cái này, y dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn, giống như đang nói, “Người xác định có thể?”

“Nhìn cái gì vậy, nhược công cường thụ cũng không có gì không được.”

Patrick gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Mộc Mộc, vậy chúng ta liền quyết đấu đi.”

“Quyết đấu? Sao người lại theo ta quyết đấu?” Lâm Mộc ngoài ý muốn hỏi.

“Bởi vì Mộc Mộc nói người là giống đực, mà hai giống đực kết thành bạn lữ mà nói, đều dùng quyết đấu để quyết định ai trên ai dưới. Cho nên, Mộc Mộc nếu muốn công ta, vậy chúng ta liền quyết đấu đi.”

Lâm Mộc nhìn nụ cười trên mặt Patrick, đó là cười gina, tuyệt đối là cười gian, “Hừ, không phải là đánh không lại người sao, đặc ý cái gì?”

Patrick nhìn bộ dạng ghen ghét của Lâm Mộc, vui vẻ hôn lên trán hắn, “Mộc Mộc, người không có cách nào biến thân nhất định đánh không lại ta,

vậy về sau đừng nghĩ tới chuyện này nữa.” Kỳ thật Patrick nói quyết đấu chỉ là muốn làm cho Lâm Mộc vứt cái ý tưởng muốn công y mà thôi. Hơn nữa cũng Lâm Mộc quyết đấu, phần thắng của y cũng không lớn, y không bỏ được làm Lâm Mộc bị thương.

“Bất quá, ta cổ vũ Lâm Mộc biến cường.” Patrick còn bổ sung một câu.

Lâm Mộc hận nghiêng răng nghiêng lợi, phác lên cong Patrick, “Nói ta đánh không lại ngươi, cho ngươi đắc ý...”

Lâm Mộc không ngừng cong ngựa Patrick, “Đắc ý, nhột chết ngươi...”

Patrick đem Lâm Mộc ở trên người y tác loạn đặt dưới thân. Sau đó liền dùng tuyệt chiêu của Cô tô Mộ Dung Phục bắt đầu đối phó Lâm Mộc.

“Ha ha ha...” Lâm Mộc sợ nhột nở nụ cười, thân mình không ngừng vận vẹo, “Rất nhột, đừng cong, ha ha a...”

Người yêu trong lòng vận vẹo như vậy, Patrick cảm thấy mình áp lực rất lớn.

Cảm giác được hô hấp khác thường của Patrick, làn da nóng rực, Lâm Mộc không dám động, dùng ánh mắt vô cùng chán thành nhìn Patrick, “Patrick, ta sai, buông ta đi.”

Nhìn người này hai má hồng hồng, bởi vì cười quá mức mà hai mắt trở nên ướt át, y gắt gao đè lên người Lâm Mộc, cúi đầu nhẹ nhàng liếm vành tai Lâm Mộc, cảm giác được thân thể Lâm Mộc kích động mà run rẩy một chút, y biết Lâm Mộc cũng có cảm giác.

Ý xấu mà lôi kéo tay Lâm Mộc, kéo tới trung tâm nóng rực của y, “Mộc Mộc, chúng ta làm đi.”

Cảm giác được nơi đó hùng tráng, Lâm Mộc cảm thấy tay mình rất nóng. Hắn thừa nhận mình là nam nhân bình thường, đối mặt với người mình thích cầu haon, tự nhiên cũng có phản ứng. Chính là, Lâm Mộc nhỏ giọng nói: “Sẽ bị người ta nghe được.” Hơn nữa bây giờ rõ ràng là ban ngày được không.

Patrick đối với tình huống hiện tại cũng thực ảo não, Lâm Mộc lại là người thận thung, bất quá hiện tại nếu y còn nhịn xuống, y liền không là thú nhân.

Y đứng đến nơi cứng rắn của Lâm Mộc, nhẹ nhàng xoa nắn.

“Đừng...” Lâm Mộc than nhẹ, âm thanh lại kiều lại mị, hắn không thể tin được mình thế nhưng lại phát âm thanh như vậy, vội vàng che miệng lại, không cho âm thanh này thoát ra.

Patrick ở trong lòng nuối tiếc vạn phần, âm thanh Mộc Mộc mê người như vậy lại không nghe được, bất quá nghĩ tới sẽ bị người khác nghe được, y cũng không nguyện ý. Ở trong lòng nghĩ muốn giải quyết vấn đề này, động tác trên tay lại không dừng lại.

Lâm Mộc rõ ràng cảm nhận được ngón tay Patrick đang khuếch trương, cảm giác bị dị vật xâm lấn thật không thoải mái, nhưng nhìn thấy bộ dáng ản nhẩn của Patrick, mồ hôi chậm rãi rơi xuống, cũng không nhẫn tâm kêu ngừng.

...

Một hồi vận động kịch liệt làm hao phí hầu hết thể lực của Lâm Mộc, dẫn đến Lâm Mộc trực tiếp ngủ vù vù nguyên một buổi chiều, thẳng cho đến khi trời tối mới tỉnh lại.

Bất quá vừa mở mắt liền nhìn thấy Patrick bồi bên người, nhượng tâm tình của hắn cảm thấy khá hơn nhiều, ít nhất không có trực tiếp cắn lên. Dù sao bị Patrick lấn qua lấn lại gây sức ép, trong lòng Lâm Mộc vẫn có chút tức giận, tuy rằng hắn cũng có hưởng thụ, nhưng di chứng để lại rất rõ ràng.

Patrick thấy Lâm Mộc tỉnh lại lập tức nở nụ cười ôn nhu, sau đó đưa lên thức ăn đã chuẩn bị sẵn, dù sao Lâm Mộc làm sự tình hao phí sức lực như vậy, còn bỏ lỡ cơm trưa, tự nhiên sẽ đói bụng.

Lâm Mộc uống xong canh nóng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, bất quá nơi đó vẫn không thoải mái, Lâm Mộc cũng liền lười xuống giường, trong lòng nghĩ liền biết vậy không nên mềm lòng. Bất quá cũng không tức giận với Patrick.

“Ngươi đi ra ngoài vội đi, nhanh tới giờ cơm tối rồi, ngươi đi ra ngoài ăn cơm đi.”

“Không sao, ta ở cùng ngươi một lát.” Dem người nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, hai người hưởng thụ thời gian yên tĩnh.

Lâm Mộc nằm ở trong ngực Patrick, tuy rằng nơi này sinh hoạt gian khổ một chút, nhưng nơi này có người yêu của hắn, cùng hắn, làm cho hắn sẽ không cảm thấy cô độc, trong lòng hắn thực thỏa mãn.

Hai ngày sau.

Lâm Mộc cùng Linie với vài người khác ở trong đại sảnh nói chuyện phiếm, đột nhiên cảm giác được trong đại sảnh sáng hơn nhiều.

Sacha nhìn về phía ngoài cửa, “Mặt trời xuất hiện! Hình như hết mưa rồi!” Nói xong vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Lâm Mộc cùng vài người cũng chạy ra, nhìn mặt trời trên cao chiếu khắp mọi nơi. “Mưa thật sự đã ngừng. Thật tốt quá, mùa mưa rốt cuộc qua đi.”

Lâm Mộc cao hứng chạy về phía phòng, hưng phấn nói: “Hết mưa rồi, mau đi ra nhìn đi.”

Patrick bị lôi kéo chạy ra phía ngoài, nhìn Lâm Mộc hưng phấn liên lạc đầu, vốn y cảm thấy mùa mưa cùng liên một hai ngày như vậy, vừa rồi ở trong phòng được tiếng la hét hưng phấn của bọn họ tự nhiên cũng biết.

Khi Lâm Mộc cùng Patrick đi tới, các thú nhân đều đi tới bên ngoài cửa, mùa mưa đi qua bọn họ cũng thật cao hứng. Dù sao ở trong mùa mưa mà đi săn quả thật là một sự tình làm cho người ta không thích.

Lâm Mộc kéo Patrick đến ngoài cửa, cảm thụ ánh mặt trời chiếu lên người, “Thật là thoải mái.” Sau đó hắn lôi kéo Patrick hướng đi ra bên ngoài, “Đi Patrick. Mang ta bay lên trời đi.”

Patrick thấy Lâm Mộc cao hứng như vậy, biến thân như rồng hắn trèo lên.

Thấy Patrick biến thân, Sacha bọn hắn cũng làm cho Locker bọn họ biến thân dẫn bọn họ bay lên. Những thú nhân khác cũng sôi nổi biến hóa, chuẩn bị đi hoạt động chân tay một chút. Trong sơn cốc thoáng đồng thời thật nhiều quái vật lớn bay lên.

Ngồi trên người Patrick bay lên cao, Lâm Mộc cảm thấy mình cách mặt trời càng gần một bước, “Mùa mưa nhiều ngày như vậy, cảm thấy xương cốt đều đều rã rời. Hiện tại được phơi nắng, cảm giác thật thoải mái.”

Hắn vuốt lớp da đen ngăm của Patrick dưới thân, “Patrick, làn da màu đen càng dễ dàng hấp thụ ánh mặt trời. Có phải cảm thấy thật ấm áp hay không?”

“Nóng, bắt quá thoải mái.”

Lâm Mộc sờ sờ lớp vảy dưới tay, “Đều nói xà là động vật máu lạnh, Patrick hình như không sợ lạnh. Hơn nữa, cũng không cảm thấy nhiệt độ cơ thể ngoài thấp.”

Patrick trầm mặc, y biết hiện tại Lâm Mộc đang trong trạng thái làm bầm.

“Ha ha, Lâm Mộc. Ở trên này phơi nắng thật thoải mái.” Sacha ngồi trên người Locker đi đến gần bên cạnh Lâm Mộc.

“Ừ, cảm giác như đã lâu chưa đi ra vậy. Từ trên cao nhìn sơn cốc của chúng ta vẫn cảm thấy thật đẹp.” Phil cũng lại đây.

“Chúng ta đi xung quanh nhìn xem thế nào nhé?” Linie đưa ra đề nghị.

Lời Linie nói được mọi người đồng ý, một mùa mưa nhưng làm bọn họ ghen hủy.

“Hiện tại nhìn xem, ngọn núi này thật lớn.” Lâm Mộc nhìn ngọn núi liên miên pháp phồng, lúc ấy chỉ một lòng nghĩ nhanh chóng đến sơn cốc, không có nhìn cẩn thận.

Ngọn núi là gì, thời tiểu học hắn đã học qua, ngọn núi là bảo khố của thiên nhiên. Nghĩ đến kế hoạch tầm bảo, Lâm Mộc đã cảm thấy hưng phấn.

“Ừm, có núi liền có động vật, vậy chúng ta không cần lo lắng vấn đề thực vật.” Linie nói tiếp.

“Ngọn núi lớn như vậy, không biết có bộ lạc khác không?”

“phụ cận vốn có một bộ lạc, bắt quá bọn họ cư trú trong sơn động ở mùa mưa bị nứt, bọn họ liền rời đi.” Ryland giải thích cho Phil biết. Hắn từng nhìn thấy bộ lạc kia ở trong mùa mưa rời đi.

“Phá hủy?” Sacha kinh ngạc cảm thán, “Vẫn là chúng ta kiến phòng ở tốt.”

Lâm Mộc cũng cảm khái, bọn họ sinh hoạt không đổi. Kỳ thật nếu có thể, hắn rất muốn đem phương pháp tạo phòng ở dạy cho người khác. Không chỉ bởi vì đối với bọn họ thương hại, mà còn bởi vì bọn họ sợ lúc đó triệu đồ kỵ đến. Bất quá hiện tại nghĩ tới việc này còn quá sớm.

Bốn người, bốn chỉ thú, bay lượn trên không trung, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 39

Edit + Beta: Hwan

Nếu mùa mưa đã qua, vậy kế tiếp nên làm gì bây giờ, tự nhiên là mọi người tụ tập cùng một chỗ thảo luận một chút. Patrick sẽ không làm cái gì không nên, trong tộc quyết định y cảm thấy hẳn nên tôn trọng ý kiến của mọi người. Hơn nữa, tối qua y cùng Lâm Mộc thảo luận, dựa theo cách nói của Lâm Mộc, bọn họ hẳn nên họp. Sau đó dưới sự giải thích của Lâm Mộc, Patrick hiểu được, từ ‘hợp’ mà Lâm Mộc nói chính là mọi người tụ cùng một chỗ để thảo luận mọi vấn đề. Về phần Lâm Mộc nói cái gì mà quyết định, rồi vấn đề hài hòa, y cảm thấy vô pháp lý giải, còn muốn nghĩ cho dù không biết những danh từ mới đối với chuyện tình cũng không ảnh hưởng, y cũng không rối rắm nữa. Điều này làm cho Lâm Mộc bày ra tư tưởng hiện đại buồn bực không thôi.

Nói đến hiện tại.

Mọi người dọn băng ghế dài ngồi trong sân trước phòng ở, nghe tộc trưởng muốn làm cái gì, tất cả mọi người cảm thấy mới mẻ.

Lâm Mộc theo Patrick đi ra nhìn thấy Linie bọn họ ba cái ngồi cùng một chỗ, mấy người kia nhìn thấy hẳn liền vẫy tay đón tiếp hẳn, Lâm Mộc liền cười đi qua.

Patrick thấy tất cả mọi người ngồi xong, y đi đến trước mắt mọi người, xua tay ý bảo mọi người an tĩnh lại.

“Lần này mục đích chúng ta họp chủ yếu là an bài sự tình cần làm kế tiếp.” Thấy mọi người chăm chú nhìn mình, Patrick cũng không có cảm xúc luống cuống.

“Đầu tiên, chúng ta thảo luận trước một chút việc kiến nhà.”

Patrick vừa nói mọi người liền ồn ào.

“Kiến nhà?”

“Không phải đã có nhà rồi sao? Còn muốn kiến nữa?”

“Tộc trưởng có tính toán gì không. . .?”

Locker thay mọi người nói ra nghi vấn của bọn họ, “Tộc trưởng, không phải chúng ta đã có nhà rồi sao? Vì sao còn kiến nữa?”

Patrick biết tất cả mọi người sẽ có nghi hoặc, dù sao bọn họ cũng đã quen ở cùng một chỗ, “Vừa mới bắt đầu kiến căn nhà này chỉ để vượt qua mùa mưa, tuy rằng hiện tại chúng ta không có nhiều người, nhưng tất cả mọi người ở cùng một chỗ thật không tiện. Phòng thì có hạn, nếu về sau có người gia nhập sẽ cảm thấy chật chội. Bộ lạc của chúng ta về sau nhất định sẽ phát triển lớn mạnh, cho nên, chúng ta cần kiến nhà. Sơn cốc này rất lớn, mọi người có thể tìm nơi mình thích để kiến nhà. Đương nhiên, không muốn kiến cũng có thể tiếp tục ở lại căn nhà lớn này. Hơn nữa căn nhà lớn này cũng không hề không, không ai ở chúng ta có thể cất trữ đồ vật.”

Mọi người gật đầu, tựa như việc Ba Áo gia nhập làm cho bọn họ thấy được phòng không đủ rất phiền toái.”

Đúng vậy, sau khi Ba Áo ở chung nhiều ngày cùng với mọi người trong bộ lạc du thú, đã quyết định ở lại. Hẳn nhìn ra mọi người trong bộ lạc này đều thực lương thiện, bọn họ sinh hoạt khoái hoạt, hạnh phúc. Ba Áo cảm thấy nếu hẳn bỏ lỡ nhất định sẽ thật hối hận.

Bất quá sau khi nghe đến việc Ba Áo muốn lưu lại, Hoắc Tư cũng rất không vui, vốn chuyện Ba Áo xuất hiện khiến cho y cảm thấy hẳn quý rầy đến huynh đệ bọn y, hiện tại thế nhưng còn muốn ở lâu dài tự nhiên y không vui lòng.

Ba Áo tuy nhìn cục cằn, nhưng hẳn cũng biết Hoắc Tư không thích hẳn, cho nên liền dọn đến căn phòng bên cạnh phòng Patrick, tuy rằng nơi đó đã có bốn thú nhân ở.

Sacha nhỏ giọng nói với Lâm Mộc: “Vì sao tách ra ở chứ, mọi người ở cùng một chỗ thật náo nhiệt. Như vậy chúng ta có thể mỗi ngày đều cùng một chỗ để chơi.”

Lâm Mộc cười nói: “Không ở cùng một chỗ cũng có thể mỗi ngày gặp mặt, chúng ta đều ở cùng một cái sơn cốc. Hơn nữa chúng ta có thể kiến nhà gần nhau không phải tốt hơn sao.”

Sacha gật đầu, “Mặc dù là như vậy, nhưng ta cảm thấy mọi người ở cùng một chỗ tương đối tốt hơn.”

Linie trêu ghẹo nói: “Đó là bởi vì trên người ngươi không có khí vị của Locker, mới có thể nói như vậy.”

“Chuyện này cùng cái đó có quan hệ gì?” Sacha đỏ mặt.

“Bởi vì nếu nói vậy, ngươi sẽ cảm thấy vẫn là tách ra ở tốt hơn. Thú nhân đối với giống cái của mình độc chiếm rất nhiều, ngươi không phải không biết chuyện này, bọn họ hận không thể để giống cái của mình không nhìn thấy thú nhân khác. Hướng chỉ hiện tại mọi người ở chung một chỗ, mỗi ngày đều có nhiều thú nhân độc thân lượn lờ trước mặt giống cái của mình, bọn họ tự nhiên lo lắng.”

“Là như thế này thì không tồi, nhưng Locker sẽ không nghĩ như vậy. Ngươi xem hẳn vừa rồi đều hỏi tộc trưởng, hẳn nhất định không có loại ý nghĩ này. Vẫn là thấy mọi người ở cùng một chỗ tương đối tốt.”

Phil cười kéo tay áo hần, “Người nhìn Locker.”

Sacha nhìn qua chỗ Locker, chỉ thấy đối phương vẻ mặt cười ngây ngô, không biết đang nghĩ chuyện tốt gì.

“Có lẽ Locker đang nghĩ tới chỗ tốt khi ở một mình.” Phil trêu ghẹo nói.

“Hừ, chỉ biết cười ta. Đừng tưởng rằng ở một mình các người sẽ không có việc gì.”

Nghĩ tới loại tình huống này, Phil đỏ mặt không thôi.

Ánh mắt nghi hoặc của Lâm Mộc quét tới quét lui trên người ba người, đây là tình huống gì? “Đừng nói với ta, ba người các người cũng còn không? Hừ ~?”

Ba người gật đầu.

Lâm Mộc ngẩng đầu, bốn mươi lăm độ, tươi đẹp mà ưu thương. Ở trong lòng có hàng nghìn hàng vạn con thảo nê mã đang lao nhanh, vì sao chỉ có mình ta bị ăn rụng a!

Ba người nhìn biểu tình buồn bức vạn phần của Lâm Mộc mà cười trộm, bọn họ cảm thấy Lâm Mộc lúc này có ý tứ nhất.

Lúc Lâm Mộc phục hồi lại tinh thần, Patrick bọn họ đã muốn thảo luận vấn đề phân phối nhân công.

“Chúng ta không chỉ kiến nhà, còn phải đi thu thập thực vật. Phải có người đi săn, có người phụ trách an toàn cho giống cái lên núi thu thập, còn muốn có người phụ trách kiến nhà. Mà người thì chúng ta có hạn. Cho nên phải an bài lại. Hơn nữa, ngày tế thần sắp tới, chúng ta còn phải chuẩn bị tốt lễ vật hiến tế cho thần. Ngày đó, ta sẽ an bài chọn người đi săn bắn lễ vật hiến cho thần....”

“Tế thần.” Lâm Mộc đột nhiên nghĩ tới lời Patrick nói với hần.

“Mộc Mộc, tế thần qua chúng ta cử hành nghi thức đi....”

Lâm Mộc nâng cằm lâm vào trầm tư, “Muốn cùng Patrick kết thành bạn lữ. Cảm thấy thật nhanh a. Trong lòng có chút hoảng hốt.... Nhưng, Patrick đối với ta tốt như vậy, ta cũng thích y, kết làm bạn lữ cũng không có gì? A thật phiền, thật phiền a. chẳng lẽ đây là chứng sợ hãi trước hôn nhân?” Lâm Mộc vì ý tưởng của mình mà hoa lệ.

Lâm Mộc xoa xoa mặt mình, nghĩ: “Dù sao thì Patrick còn chưa có chính thức cầu hôn, ta còn chưa nói đáp ứng. Không vội.”

“Mộc Mộc, đang nghĩ gì?”

Patrick đã sớm ngồi bên cạnh Lâm Mộc chỉ thấy Lâm Mộc biểu tình rối rắm, giống như có sự tình phiền não, bất quá sau đó biểu tình lại thoải mái, nghĩ chắc không có việc gì.

“A?” Lâm Mộc thấy người bên cạnh là Patrick, mà tất cả mọi người đã muốn đi hết rồi, “Tan họp lúc nào vậy?”

“Mọi người vừa mới đi, người thất thần. Sự tình đã an bài xong, người nghĩ muốn có nhà cũng đã đăng kí. Nhưng, bởi vì nhân thủ hữu hạn, phải kiến từng bước, bọn họ cảm thấy ta là tộc trưởng, cho nên kiến nhà chúng ta trước. Đương nhiên, muốn kiến nhà như thế nào hoàn toàn nghe lời người.”

Vừa nghe đến ngôi nhà của mình Lâm Mộc đã hưng phấn rồi, “Đây là một sự kiện lớn, ta phải hảo hảo ngắm lại mới được. Ừm, ta muốn một cái đại viện tử, sau đó có thể trồng chút đồ ăn trong sân, sau đó thêm chút cây ăn quả. Tạm thời kiến ba gian phòng đi, một cái chủ ốc, một cái phòng ngủ, thêm một cái phòng chứa đồ. Người cảm thấy thế nào?”

Patrick cười nói: “Hoàn toàn nghe lời người.”

Lâm Mộc bắt mẫn, “Hoàn toàn nghe lời ta cái gì, kia là nhà của chúng ta, người cũng phải xuất ra ý kiến. Ít nhất không thể có lệ ta như vậy.”

“Ta đây phải nói: Mộc Mộc, kế hoạch của người thật tốt.”

“Hắc hắc, lúc này còn tạm được. Nhưng, đến lúc đó người phải làm cho ta nhiều đồ vật mới được. Ở trong phòng bếp phải có cái giá để bát, trong phòng ngủ phải có cái giá treo quần áo. Còn có, chúng ta phải kiến cái loại phòng bếp có ống khói. Còn nữa, chúng ta phải kiến WC. Cảm thấy có rất nhiều sự tình cần phải làm, nhưng vì đó là nhà mình thì lại cảm thấy hưng phấn.”

Nhìn thấy bộ dáng hưng phấn của Lâm Mộc, nghĩ đến nhà của bọn họ. Nhà a, địa phương thật tốt.

Patrick tiến lên ôm lấy Lâm Mộc, “Người muốn làm cái gì cũng đều được.”

“Đương nhiên.” Lâm Mộc ôm lấy y tiếu a tiếu nói.

Patrick thấp giọng gọi một tiếng, “Mộc Mộc.”

“Hử?”

“Nhớ rõ sự tình người đáp ứng ta không??”

“Cái gì?” Lâm Mộc giả ngu.

Patrick làm cho sẽ cho Lâm Mộc có cơ hội giả ngu, y nâng mặt Lâm Mộc lên nhượng hấn nhìn mình, thực nghiêm túc nói với hấn “Mộc Mộc, đáp ứng làm bạn lữ của ta. Ta lấy danh nghĩa thần thú phát thế, trọn đời nhất thể chỉ yêu mình người, không rời đi, không vứt bỏ.”

Lâm Mộc cảm động, y hứa hẹn sống với nhau trọn đời, hấn tin tưởng lời hứa trọn đời nhất thể chỉ yêu mình hấn của Patrick, hấn tin tưởng Patrick thực yêu hấn, bởi vì y vẫn luôn dùng hành động nói cho hấn biết, y yêu hấn.

Trọn đời nhất thể làm bạn đối với Lâm Mộc mà nói đó là hấp dẫn vô pháp kháng cự, hấn đỏ mắt gật đầu đáp ứng. “Ta đáp ứng người. Ta tin tưởng người sẽ yêu ta trọn đời nhất thể, ta tin tưởng.”

Sacha gặm thịt khô, “Cho nên nói, người liền như vậy mà đáp ứng tộc trưởng?”

Lâm Mộc cắn thịt khô mà thờ dài, “Bị cảm động đi.”

“Ta cảm thấy tộc trưởng rất may mắn, nhanh như vậy liền đem người đuổi tới trong tay.” Phil cảm thán.

Linie cười nói: “Đó là bởi vì Lâm Mộc chưa trải qua có bị người khác theo đuổi. Trực tiếp gặp tộc trưởng đã bị công hãm”

Lâm Mộc không cho là đúng, “Bị thông báo như vậy có thể không cảm động sao?”

“Bị thông báo nhiều lần sẽ không có cảm giác.” Linie lấy thân phận người từng trải nói.

Sacha gật đầu, “Trước kia trong bộ lạc có rất nhiều thú nhân theo đuổi ta. Bất quá ta không đáp ứng.”

Mà Phil không có ý tốt cười, “Ta ở trong bộ lạc không có nhân duyên.” Hấn bộ dáng thấp bé, thú nhân vẫn tương đối thích cao lớn hơn. Trước kia có lẽ thương tâm một chút, nhưng hiện tại hấn có Ryland cũng không cảm thấy có cái gì.

“Lâm Mộc, ta còn muốn nói cho người một sự kiện. Giống cái trong bộ lạc trước kia của ta, cho dù thích cũng sẽ tha vài năm.” Sacha cười tùm tùm tiếp tục đã kích Lâm Mộc.

“Vì sao?” Lâm Mộc khó hiểu.

“Ha ha, đây là truyền thống. Giống cái trân quý như vậy, tại sao có thể nhượng thú nhân dễ dàng lấy được như vậy.”

Lâm Mộc đỡ trán, “Các người tiếp tục đã kích ta đi. Ai biểu ta tới từ thời đại thiêm hôn chứ. Chúng ta có sự khác nhau.” [ta cũng chẳng rõ thiêm hôn nghĩ là gì, từ thiêm trong qt dịch là lánh, trốn, chột hiện; còn hôn là hôn sự, cưới xin.]

“Thiêm hôn? Sự khác nhau?” Cái này đến phiên Sacha khó hiểu.

Phil cười nói với hấn: “Đây nhất định là danh từ mới ở quê hương Lâm Mộc.”

Lâm Mộc nuốt thịt khô, “Các người trước đừng nói những thứ khác, ta kêu các người tới bạn bạc sự tình với ta, cũng không phải kêu các người tới treu chọc ta. Nhanh nói cho ta biết, nơi này của các người cử hành nghi thức như thế nào?”

“Nghi thức đều dưới sự chủ trì của tế sư mà tiến hành, tế sư sẽ đem đôi bạn lữ cử hành nghi thức kia nói cho thần, như vậy có thể nhận được sự chúc phúc của thần. Nhưng trong bộ lạc của chúng ta không có tế sư cũng không biết nói sao.” Linie có chút lo lắng nói, tế sư đối với bộ lạc mà nói rất là trọng yếu.

Lâm Mộc lại không cảm thấy gì cả, “Giống như mục sư nhất dạng. Ở chỗ chúng ta chỉ cần có người đọc lời kết hôn là xong, tuy rằng đa số mọi người vẫn sẽ tìm mục sư để cảm thấy cần thần thánh một chút.

“Vậy nơi đó của Lâm Mộc cử hành nghi thức như thế nào?” Phil tò mò hỏi.

Sacha với Linie cũng rất ngạc nhiên. Tổng thể bọn họ cảm thấy nơi đó của Lâm Mộc có rất nhiều sự tình đặc biệt tò mò.

Lâm Mộc nghĩ lại, tìm chút từ mà bọn họ có thể hiểu. Nhưng nói xong liền thành: mặc quần áo đẹp, thật nhiều người đồng thời cùng ăn bữa cơm.

Sacha cảm khái, “Cũng không có gì mới mẻ, theo chúng ta không sai biệt lắm.”

Phil gật đầu tỏ vẻ duy trì cái nhìn của Sacha.

Lâm Mộc nghĩ: Cảm giác mình đem việc kết hôn thần thánh thành liên hoan, chày mò hỏi hột.

“Nói nhiều như vậy, vẫn là muốn chúc mừng ngươi, Lâm Mộc. Chúng ta có thể nhìn ra tộc trưởng thực yêu ngươi.”

Sacha cũng nói lời chúc phúc chân thành, “Tuy rằng Lâm Mộc vẫn nói mình là giống đực, nhưng ta vẫn nghĩ chúc ngươi có thể sớm sinh ấu tử. Ta vẫn luôn không tin rằng ngươi là giống đực, thật sự, hì hì.”

Lâm Mộc thật tình cảm thấy, sớm sinh quý tử gì đó coi như xong, thật sự.

Phil cười nói: “Chúc mừng ngươi, Lâm Mộc, ngươi nhất định sẽ thật hạnh phúc.” Cái này là không chút nghi ngờ, dù sao thú nhân vẫn yêu thương bạn hữu của mình như vậy.

Lâm Mộc cười nói: “Cám ơn các ngươi chúc phúc. Các ngươi cũng sẽ thực hạnh phúc. Ta tin tưởng mọi ngươi đều sẽ thật hạnh phúc.”

Ba người gật đầu, “Chúng ta tin a. Lâm Mộc lợi hại như vậy mà.”

“Ta lợi hại chỗ nào, là tất cả mọi người lợi hại chứ. Một mình thì cũng chỉ có thể nói chuyện, những thứ khác vẫn phải muốn mọi người cùng nhau mới được. Ngẫm lại đều cảm thấy có rất nhiều địa phương so ra đều kém các ngươi. Ài, ta bây giờ còn không biết làm quần áo nữa.”

Thấy Lâm Mộc cố ý làm ra loại biểu tình kỳ quái này, mọi người đều nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40

Edit + Beta: Hwan

Dựa theo truyền thống của bộ lạc, hàng năm tế thần đều dưới sự chủ trì của tế sư mà tiến hành. Tế sư là người cách thần gần nhất tự nhiên cũng được hưởng địa vị mà người khác vô pháp có được. Nhưng tình huống hiện tại là: bộ lạc du thú không có tế sư.

Những lần tế thần lúc trước, Patrick bọn họ đều là mỗi người dâng lên thực vật mà bản thân săn bắn được cho thần thú. Mà hiện tại thì bất đồng, bọn họ có bộ lạc của mình, tự nhiên muốn chính thức một chút, nhưng tế sư là người mà thần thú tuyển định, bọn họ tự nhiên không thể tùy tiện bắt đại người nào đó để chủ trì nghi thức.

Lễ tế thần là muốn cử hành, cho nên mọi người tụ tập lại thương lượng đến tột cùng để cho ai đảm đương thân phận tế sư mang theo mọi người tế thần. Mà kết quả mọi người thương lượng, bọn họ nhất trí cho rằng Lâm Mộc là người thích hợp nhất để chủ trì lễ tế thần. Bởi vì trong lòng bọn họ, Lâm Mộc là sứ giả của thần, là người mà thần cấp cho bọn họ hy vọng, tự nhiên cũng là người thần nhận định.

Mà Lâm Mộc nháy mắt cảm thấy bản thân như bị ngọn núi lớn đè lên. Hắn cũng không phải là người thích tất cả ánh mắt tập trung lên người hắn. Lâm Mộc tỏ vẻ hắn không được, để cho hắn làm chủ trì lễ tế thần là quyết định rất kháo phở. Hắn thực luống cuống. Cho nên Lâm Mộc cật lực muốn đem trách nhiệm này ném cho người khác, mà đối tượng tốt nhất chính là Patrick.

Lúc ấy Lâm Mộc cảm thấy lý do của hắn thật đầy đủ, “Làm tộc trưởng của bộ lạc, là thủ lĩnh dẫn đầu bộ lạc sinh hoạt, ngươi làm chủ trì hoạt động tế thần là thích hợp nhất, cũng càng có thể thể hiện tôn trọng của chúng ta đối với thần thú, bởi vì ngươi là người đứng đầu bộ lạc chúng ta, hơn nữa ngươi cũng là dũng sĩ cực mạnh trong bộ lạc, như vậy thần thú cũng cho mặt mũi đi.”

Nói, lúc hắn đang học đại học, tiếp kiến lãnh đạo cấp trên đến thị sát không phải đều do vị kia – người giữ chức vụ cao nhất trong trường sao, vậy mới càng biểu hiện sự coi trọng chứ.

Patrick biết đôi khi ý tưởng của Lâm Mộc thật khác biệt, nhưng đối với thần thú bọn họ đều mang theo tất cả kính ngưỡng.

“Mộc Mộc, chỉ có tế sư, chỉ có người cách gần thần thú hiến tế mới làm cho thần thú cảm nhận được. Mộc Mộc, ngươi biết vì sao chúng ta lại kính ngưỡng thần thú như vậy không?” Nhắc tới thần thú, Lâm Mộc cảm giác được vô luận ngữ khí hay thần thái của Patrick đều thực kính trọng.

“Bởi vì là thần ban ân mới để cho chúng ta trở thành thú nhân.”

Patrick kể cho Lâm Mộc nghe một truyền thuyết lâu đời về thần thú.

Lễ tế thần diễn ra vào ngày thứ mười sau mùa mưa qua đi. Theo truyền thuyết, trước khi xuất hiện thần thú, phiên đại lục này đều là sông băng với dã thú. Bình thường coi như tương an vô sự, chỉ gian động vật tuân theo quy luật cạnh tranh của tự nhiên. Mà khi mùa mưa tới, chẳng biết tại sao, có rất nhiều động vật trở nên điên cuồng. Chúng nó hung ác tàn bạo, trong đầu chỉ có công kích, cho dù là con của mình cũng bị bọn nó xé thành mảnh nhỏ. Mà dã thú phát cuồng cuối cùng cũng sẽ chết vì sự điên cuồng của mình.

Hàng năm, mùa mưa tới đều biểu thị một hồi huyết tinh chém giết, tựa như vĩnh viễn trốn không thoát khỏi nguyên rủa.

Mùa mưa sẽ làm cho rất nhiều động vật chết đi, như vậy một năm tích lũy xuống, phiên đại lục này bắt đầu càng trở nên tiêu điều.

Ai cũng có thể đoán được, nếu mùa mưa vẫn duy trì liên tục điên cuồng như vậy, phiên đại lục này sẽ không có sinh vật tồn tại.

Mà lúc này, thần thú vĩ đại của bọn họ xuất hiện.

Đại thần nhìn những động vật mất đi lý trí trong mưa, điên cuồng công kích cắn xé. Tình cảnh huyết tinh làm cho đại thần sinh ra lòng thương hại. Người dùng thần lực ngăn lại dã thú điên cuồng, khiến chúng nó bình yên vượt qua mùa mưa kia. Nhưng đại thần cũng không tìm được nguyên nhân khiến cho nhóm động vật điên cuồng trong mùa mưa. Hơn nữa thời gian đại thần ở phiên đại lục này cũng hữu hạn, nếu người rời đi, chúng nó sẽ còn phát cuồng trong mùa mưa.

Cuối cùng đại thần nghĩ ra một biện pháp, người đem những dã thú cường đại biến thành thú nhân, ban cho bọn họ trí tuệ, làm cho bọn họ có năng lực biến thân. Hơn nữa, vì để cho bọn họ có thể sinh sản, đại thần đem một vài mảnh thú biến thành giống cái.

Đại thần cho rằng, thú nhân có được trí tuệ, có thể bằng vào nghị lực của bản thân để chống cự lại những thú làm cho bọn họ điên cuồng. Mà sự thật chứng minh, điều đại thần làm thật chính xác.

Sau khi thú nhân xuất hiện, bọn họ sẽ không lại phát cuồng trong mùa mưa. Mỗi lần mùa mưa tới, bọn họ sẽ liên thủ với nhau đem những dã thú cường đại phát cuồng giết sạch, đem tổn thất hàng đến nhỏ nhất.

Một năm đi qua, cuối cùng, lời nguyên mùa mưa tan biến, nhóm động vật cũng không lại phát cuồng trong mùa mưa.

Nhìn đại lục trở nên bình thường, cùng với các thú nhân tràn ngập sinh cơ, đại thần thấy mọi thứ đều hướng tới phương hướng phát triển cũng an tâm rời đi.

Các thú nhân đều thực cảm kích đại thần trợ giúp bọn họ, cảm động và nhớ nhung ân đức của đại thần, các thú nhân quyết định đem đại thần tôn thành thần thú của bọn họ. Quyết định ngày đại thần rời đi là lễ tế thần, ngày này, thú nhân sẽ xuất ra lễ vật tốt nhất hiến cho đại thần. Dần dà, lễ tế thần thành ngày hội trọng yếu của các thú nhân.

Lâm Mộc sau khi nghe xong truyền thuyết về lễ tế thần cùng với vị đại thần kia, ở trong lòng cảm khái không thôi, “Vị đại thần này thật đúng là rất giỏi, thế nhưng nghĩ đến điểm quan trọng đem thú biến thành người, so với việc Nữ Oa nắm tượng đất tạo thành người, vị đại thần này nhưng cao tay hơn nhiều. Thử nghĩ, tượng đất thì dễ làm, nhưng đem thú biến thành người lại muốn rất nhiều năng lực.” Cho nên Lâm Mộc cảm khái, tư tưởng liên lệch đường ray.

Nhìn thấy bộ dáng Lâm Mộc như đi vào cõi thần tiên, y trình trọng nắm bả vai Lâm Mộc nói: “Mộc Mộc, ở trong lòng ta, ngươi chính là thần thú ban ân cho ta, ban ân cho toàn bộ lạc chúng ta. Ngươi nhất định là sứ giả thần thú tuyển định, mang đến hy vọng cho chúng ta. Cho nên, người tới chủ trì lễ tế thần mới là thích hợp nhất.”

Lâm Mộc nhún mày, hẳn cũng không phải là sứ giả của thần, hẳn chính là một người ngoài ý muốn bị xuyên qua, hẳn cũng không biết vị đại thần kia.

“Patrick, ta không phải sứ giả của thần. Ta có thể tới được nơi này chính là một hồi ngoài ý muốn.”

Patrick mỉm cười nói: “Ngươi có thể tới đây, chúng ta có thể gặp nhau, ta tin tưởng điều này đều do thần an bài.”

“Thần?” Lâm Mộc trước kia là một người không tin có thần, có thể nói, ở thế kỷ hai mươi mốt nước Z, không có mấy người tin có thần. Nhưng nghĩ tới việc bản thân xuyên qua, việc xuyên qua hai thời không thần kỳ như thế đều đã xảy ra, nghĩ đến, có lẽ cùng thần của bọn họ có liên quan cũng không chừng.

Nhưng Lâm Mộc cảm thấy có chút muốn nói cho rõ, “Tuy rằng ta không biết làm sao ta tới được nơi đây, nhưng ta có thể khẳng định nói cho ngươi biết, ta cũng không biết thần thú của các ngươi, cho dù năm mơ ta cũng chưa bao giờ mơ thấy thần tiên.”

Patrick nhu nhu tóc Lâm Mộc, “Ta tin.”

Nghĩ tới lễ tế thần, Lâm Mộc than thở, “Ta phải làm gì trong lễ tế thần?” Hắn buồn rầu.

“Đừng lo lắng, nghi thức rất đơn giản. Chúng ta chủ yếu là hiến lễ vật cho thần thú.”

“Lễ vật a...” Lâm Mộc cảm thấy cái này hẳn có thể ngừng lại.

Mấy ngày nay Lâm Mộc bởi vì nghĩ lễ vật hiến cho thần thú mà phiền lòng. Hắn đem Phil bọn họ tụ lại để thảo luận nên chuẩn bị cái gì.

“Bộ lạc trước kia của các ngươi chuẩn bị lễ vật như thế nào để hiến?”

“Bắt động vật sống, sau đó tại thời điểm tế thần thì giết, mà giống cái thì sẽ đem d lông xinh đẹp nhất làm thành quần áo hiến cho thần thú.”

“Chỉ vậy thôi?”

Linie nói, “Có chút bộ lạc còn đem những đồ vật mới lạ hiến cho thần thú. Hơn nữa, nếu lễ vật được thần thú nhận, bộ lạc kia sẽ được thần thú chúc phúc.”

“Thần thú thật sự sẽ nhận lễ vật mà các người hiến sao?” Cho tới bây giờ Lâm Mộc không nghĩ qua thế nhưng sẽ có thần tiên nhìn lễ vật mà mọi người hiến cho người. Hắn vẫn luôn cho rằng, tế thần giống như mấy nhà sẽ bày đồ cúng thỉnh thần như hắn đã từng nghe được.

Bọn họ đều gật đầu, Sacha còn tỏ vẻ bộ lạc của bọn họ đã từng hiến tế lông chim hiếm thấy, hắn tận mắt nhìn thấy lông chim biến mất. Lúc ấy bộ lạc bọn họ đều vui vẻ muốn chết.

Lâm Mộc thầm nghĩ rằng, thần thể giới thú nhân thần thiết hơn thần thể giới người dân một ít.

“Lâm Mộc, chúng ta nên chuẩn bị lễ vật gì để hiến cho thần thú, người nghĩ ra chưa?”

“Chưa, cho nên mới tìm các người đồng thời thảo luận.”

Ba người nghe thấy Lâm Mộc làm cho bọn họ nghĩ giúp, đều bắt đầu làm trạng thái trầm tư.

Sacha cảm thấy hắn không có đầu mối, “Thần lợi hại như vậy, nghĩ muốn cái gì cũng đều có, như vậy thật khó làm lắm. Không biết thần có ăn cơm hay không, nếu thần cũng ăn cơm, không biết có thích đồ ăn Lâm Mộc nấu không?”

Lâm Mộc cảm thấy có ý tưởng “Đúng vậy, nơi đó của ta đều bày đồ cúng là thức ăn.” Ở trong lòng quyết định xong, Lâm Mộc khoanh tay, “Sacha, Linie, Phil, hôm nay chúng ta đi lên núi đi.”

“Nếu thu hoạch được đồ vật ngoài ý muốn, có lẽ chúng ta có thể hiến đồ ăn tốt hơn cho thần thú.”

“Ăn ngon, ta cũng muốn ăn.” Sacha, cất hóa số một.

“Ta cũng vậy.” Phil, cất hóa số hai cũng tỏ vẻ mình tôn sùng đối với thức ăn Lâm Mộc làm.

So sánh với thì Linie kín đáo hơn nhiều.

“Yên tâm, thần ăn xong còn lại đều là của các người.”

Lâm Mộc vừa mới nói xong, Mischa cũng đi vào. Thấy mấy người này muốn ra ngoài, “Các người chuẩn bị đi đâu vậy?”

“Lên núi, Mischa có muốn đi cùng không?” Phil cười nói với nó.

Mischa vừa nghe nói lên núi, hai mắt nhất thời sáng ngời, vội vàng gật đầu, “Ta muốn đi.”

Lâm Mộc thực sáng khoái đáp ứng, mang một cái cũng là mang, mang hai cái cũng là mang, “Đi nói cho Cầu Cầu cùng Casso, gọi bọn nó đi cùng.”

“Vâng.” Mischa cao hứng đi tìm người.

1, Tường an: sống yên ổn với nhau

2, Truyền thuyết Nữ Oa nặn tượng đất tạo con người [nguồn http://vi.wikipedia.org/wiki/N%C3%A0y%BB%AF_Oa]

Theo truyền thuyết, Nữ Oa có hình dáng đầu người và thân con rắn, một ngày nọ, bà tưởng nhớ Bàn Cổ khai thiên tích địa, tạo ra những ngọn núi và hồ nước, động vật, thay đổi sự tĩnh lặng của thế giới. Tuy nhiên, Nữ Oa luôn luôn cảm thấy rằng thế giới này vẫn còn thiếu một cái gì đó, nhưng không thể nhớ những gì. Trong khi Nữ Oa suy niệm, nhìn xuống dưới nước Hoàng Hà, lúc đó, nước trong xanh, mặt nước tựa như gương, in bóng hình của bà. Khi đó đã ngộ ra thế giới thiếu một “người” như bà. Nữ Oa đã tham chiếu tướng mạo bản thân sử dụng bùn của Hoàng Hà tạo ra một thân hình con người sau đó sử dụng pháp thuật để cho bùn đất sét đó có sự sống thành con người thật thụ.

Nhưng Nữ Oa không thể cứ mãi mãi nặn hình con người như thế này, cần phải ban cho họ khả năng sinh sản để họ tự phát triển giống nòi. Thế là Nữ Oa tạo những tượng đất sét cho thần thể khỏe, thổi dương khí vào những tượng đó, những bức tượng đó trở thành đàn ông, thổi âm khí vào những bức tượng trông yếu mềm hơn, thành đàn bà. Nữ Oa còn ban cho hai giới tính đó bộ sinh thực khí để sinh sản. Nữ Oa còn nghĩ cách để con người phân bố nhiều rải khắp nơi trên thế giới, liền dây ngoáy bùn dưới sông, cho bắn tung tóe lên khắp nơi trên mặt đất, tạo thành những lớp người phân bố khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 41

Edit + Beta: Hwan

Lúc chờ mọi người đến đông đủ, đội ngũ lên núi nhiều thêm hai người — Hoắc Tur và Ba Áo.

Hôm nay Patrick bọn họ đi ra ngoài săn thú, mà giống cái bảo bối trong tộc đều trong đội ngũ lên núi, bọn họ tự nhiên muốn tìm người đi theo bảo hộ, thuận tiện còn đảm đương nhân công lao động. Bởi vì bạn lữ của các giống cái không tại, cho nên Hoắc Tur cùng với Ba Áo đang nhân rồi bị Ryan cố ý đẩy ra làm người người khuôn vác.

Ryan đối với hành vi luôn nhắm vào Ba Áo của Hoắc Tur tỏ vẻ bất đắc dĩ, hắn đã muốn khuyên bảo Hoắc Tur nhiều lần, nhưng Hoắc Tur chính là cứ thích nhắm vào Ba Áo. Ryan không rõ, vì sao Ba Áo thành thật như vậy lại khiến cho Hoắc Tur không vừa mắt. Nếu như nói bởi vì hắn chiều cố ý trong khoảng thời gian y bị thương, nhưng hiện tại Ba Áo đã muốn tận lực tránh tiếp xúc với hắn, Hoắc Tur vẫn cứ nhắm vào y.

Hành vi của Hoắc Tur làm cho lúc Ryan đối mặt với Ba Áo rất không được tự nhiên, chủ yếu là Ba Áo thấy hắn liền né tránh làm cho hắn cảm thấy không được tự nhiên. Tất cả mọi người là một bộ lạc anh em, gặp mặt còn trốn tránh, chung quy không phải là biện pháp.

Ryan cảm thấy Ba Áo là một người thành thật trung hậu, vẫn luôn nhường Hoắc Tur đơn phương tìm phiền toái, nếu đổi thành một người táo bạo chút, bọn họ cũng không biết muốn quyết đấu bao nhiêu lần rồi. Ryan cảm thấy Hoắc Tur luôn nhắm vào Ba Áo như vậy chắc là do hắn không rõ Ba Áo. Cảm thấy hai người bọn họ nên ở chung nhiều một chút, có lẽ Hoắc Tur có thể nhìn ra thú nhân Ba Áo này làm anh em rất không tồi, cho nên khi Lâm Mộc quyết định lên núi, Ryan liền đem Hoắc Tur cùng Ba Áo đưa ra.

Hoắc Tur không nghĩ làm trái ý anh trai nhà mình, mà Ba Áo lại là người ai nói cũng sẽ không làm trái, cho nên trong đội ngũ liền nhiều thêm hai vị.

Lâm Mộc đem Cầu Cầu đặt trong ba lô của mình, hắn vốn cảm thấy Cầu Cầu nên để cho Casso phụ trách, nhưng ngoài ý muốn là, Casso không nguyện ý, mà Cầu Cầu thì lại là bộ dáng thực tức giận nhảy tới trong ba lô của hắn không nguyện ý đi ra.

Lúc ấy Lâm Mộc nhìn thấy Casso mặt thực thối cùng Cầu Cầu đang thật tức giận, trong lòng nghĩ: Hai đứa này lại cãi nhau? Thế nhưng Casso lại không giống như lúc trước nịnh nọt hồng người, không đứng, hồng thú. Thực làm cho Lâm Mộc cảm thấy ngoài ý muốn.

Lâm Mộc nhìn thấy hai đứa làm mình làm mẩy, nhìn Casso không được tự nhiên mà ghé vào trước cửa không muốn đi, Lâm Mộc cảm thấy buồn cười. Nghĩ tới hai đứa cãi nhau nên tách ra, liền mang theo Cầu Cầu lên núi. Về phần Casso, Casso lại không phải là sủng vật của hắn, hắn đương nhiên phải giúp Cầu Cầu.

Bọn Lâm Mộc đều khoác ba lô của mình, tuy rằng bởi vì mùa mưa mà đường lên núi có chút lầy lội, nhưng không ảnh hưởng tới tâm tình cao hứng của bọn họ chút nào. Mấy người một đường đi hi hi nháo nháo cũng không cảm thấy mệt.

Hoắc Tur cùng Ba Áo chậm rãi đi ở phía sau.

Ba Áo nhìn giống cái vui vẻ đi ở phía trước, trước kia y cũng giống như bây giờ bảo hộ giống cái trong tộc đi ra ngoài thu thập. Cũng giống như bây giờ đi theo ở phía sau nhìn bọn họ cười đùa. Nhưng những thứ đó y đã muốn mất đi, mà hiện tại cũng rất tốt, y có bộ lạc của mình. Tuy rằng đôi khi nhớ tới trước kia sẽ cảm thấy có chút bị thương, nhưng sẽ không đối với tương lai cảm thấy không có hy vọng. Nhìn giống cái trong tộc, nhìn ấu tề trong tộc đã cảm thấy bọn họ có vô hạn hy vọng.

Hoắc Tur thấy Ba Áo nhìn Lâm Mộc bọn họ ngây ngô cười trong lòng liền bốc hỏa, hắn không biết vì sao mình luôn không muốn thấy Ba Áo, dù sao vừa nhìn thấy người đã cảm thấy tức giận.

“Nhìn cái gì vậy, trong bọn họ bất luận là ai người cũng đừng vọng tưởng.” Hoắc Tur khinh bỉ Ba Áo.

“Hả?” Ba Áo không rõ Hoắc Tur đang nói gì.

Hoắc Tur chán ghét nhìn thấy bộ dạng ngốc này của Ba Áo, xem thường liếc y một cái. Mặc kệ y.

Ba Áo tuy không phải là người rất thông minh, nhưng đối với ánh mắt của Hoắc Tur rõ ràng như vậy mà y đoán không ra thì là đứa ngốc.

“Hoắc Tur, vì sao người hay nhắm vào ta?” Ba Áo đã sớm muốn hỏi câu này, trước không rõ vì sao Hoắc Tur chán ghét mình như vậy, nhưng nhờ Lâm Mộc nhắc nhở y mới hiểu được, cho nên dọn ra ngoài. Bất quá sau đó Hoắc Tur vẫn cứ nhắm vào y, điều này làm cho y không rõ.

Hoắc Tur dừng bước lại, khoanh tay từ trên cao nhìn xuống y: “Nhắm vào người thì thế nào? Ta chính là nhìn thấy người thì phiền.”

Ba Áo cảm thấy tất cả mọi người đều là một bộ lạc, nếu xảy ra mâu thuẫn nên dựa theo quy củ của thú nhân để làm việc, tuy rằng mâu thuẫn này là Hoắc Tur đơn phương, “Hoắc Tur, chúng ta quyết đấu đi”

“Ồ!” Hoắc Tur cảm thấy vui vẻ, “Tìm ta quyết đấu, chỉ bằng người?”

Tuy rằng thần thái của Hoắc Tư phi thường khinh thường y, tuy rằng cảm thấy hình thù của mình có khả năng đánh không lại Hoắc Tư, nhưng Ba Áo vẫn phi thường nghiêm túc gật đầu, “Ừ, dựa theo quy củ của thú nhân, chúng ta quyết đấu đi. Nhưng chúng ta đánh xong liền phải hòa hảo.”

“Đánh thắng được ta lại nói sau.”

“Này.....ta sẽ cố gắng đánh thắng ngươi.” Ba Áo cảm thấy y có thể cố gắng một chút.

Hoắc Tư bữu môi, muốn đánh thắng hắn, nằm mơ.

Hắn đi nhanh đuổi kịp Lâm Mộc.

Ba Áo cảm thấy đây cũng coi như một phương pháp giải quyết, trong lòng cũng cao hứng đuổi kịp.

Lại nói Lâm Mộc bọn họ.

Mấy người đi một đường, ngược lại hái được không ít rau dại, không biết có phải do mùa mưa hay không, mà những đồ ăn này bề ngoài rất tốt. Nhưng nghĩ đến ba lô của bọn họ có hạn, hái được đồ ăn đều dùng dây mây cột chắc, đặt lên trên nhánh cây bên đường, để lúc về có thể lấy.

Dọc đường đi, bọn họ tuy hái được không ít đồ ăn, nhưng không có tìm thấy đồ ăn mới.

“Chúng ta trước hết nghỉ ngơi một lát đi, mệt mỏi quá.” Sacha đắm đắm chân nghỉ ngơi.

Mischa cũng mệt mỏi, ngồi đại xuống một chỗ.

Lâm Mộc cũng cảm thấy mệt, lâu quá không xuất môn, hiện tại đi không được bao lâu liền mệt. Ngẩng đầu nhìn anh mặt trời trên đầu, cảm thấy giữa trưa tới thật nhanh, nhìn lại nơi bọn họ ngồi, chính là giữa sườn núi, nơi này rất rộng lớn.

Hắn đem theo cái da thú trải trên mặt đất trống, vốn nghỉ giữa trưa cũng không quay về ăn cơm, ăn cơm ở dã ngoại cũng không tồi.

Cái thảm cũng rất lớn, mấy người liền nằm bên trên nghỉ ngơi.

“Chúng ta nên rèn luyện thân thể, đi có nhiều đó liền mệt thở hổn hển, không tốt.”

Lâm Mộc ở trong lòng vẫn luôn nghĩ làm thế nào để rèn luyện cho bản thân cường tráng, trọng yếu nhất vẫn là chiều cao, tuy rằng hắn không có khả năng đánh bại Patrick, nhưng vẫn phải cố gắng, biết đâu may mắn có thể thắng lắm chứ. Cho dù không được, nhưng cũng phải có cơ bắp, nhìn xem cánh tay của bản thân, trắng nõn, còn gầy yếu. Này ầy cái gì đánh lại Patrick.

Lâm Mộc quyết định về sau sáng sớm mỗi ngày đều phải chạy bộ rèn luyện thân thể.

“Rèn luyện thân thể a...” Sacha nói.

“Được đó. Tuy rằng vài ngày trước đó sẽ mệt mỏi, nhưng cảm thấy sức lực của mình mạnh hơn nhiều, thân thể cũng thoải mái.” Phil tiếp lời.

“Rèn luyện thân thể? Rèn luyện như thế nào chứ?” Mischa hỏi.

Lâm Mộc ngồi dậy, “Còn chưa nghĩ ra, nghĩ ra nói sau. Hiện tại ngẫm lại, giữa trưa ăn cái gì?”

Sacha vội vàng ngồi dậy, “Hắc hắc, Lâm Mộc, ngươi nghĩ ra cái gì?”

Lâm Mộc cười với hắn, sau đó đứng dậy đi đến chỗ Ba Áo cùng Hoắc Tư.

“Hai người hỗ trợ bắt chút trường nhĩ thú cùng với sắc kê.”

Hoắc Tư ngẩng đầu, “Ba Áo, ngươi đi đi.” Bọn họ cần phải có người lưu lại chiếu cố Lâm Mộc bọn họ.

“Ừ.” Ba Áo nghe xong xoay người đi vào rừng.

Lâm Mộc cảm thấy hiện tại chỉ cần chờ là được, nhìn con đường hai bên, chuẩn bị đi xem một chút.

“Ta đi qua bên cạnh nhìn, sẽ không đi xa.”

Hoắc Tư gật đầu.

Lâm Mộc cầm nhánh cây nhảm chán đập đám cỏ ven đường, trong lòng cân nhắc sự tình, “Nếu thần thật sự xuất hiện ở lễ tế thần, vậy hắn có thể làm chút đồ ăn, mà nếu hắn không biết, hiện tại mà nói, có chút đồ vật không có cách ăn, vậy phải làm chút đồ ăn có thể để lâu. Nhưng những thứ này thần phải xuất hiện mới được.”

Lâm Mộc đẩy đám cỏ cao một mét ra, trong lòng đang cân nhắc thực đơn, bỗng nhiên bởi vì đồ vật trước mắt mà dừng lại.

“Hạt tiêu?”

Lâm Mộc nhìn thứ trước mắt, kéo cành xuống, nhìn những viên nho nhỏ kia, ngửi ngửi, “Mùi vị thì đúng, nhưng mùi của lá cây...” Lâm Mộc ngửi thấy giống mùi bột ngọt.

“Nếu giống như bột ngọt thì tốt rồi, nhưng không biết có thể dùng được không.”

Hắn lớn tiếng gọi: “Phil, Linie, các người tới đây một chút.”

Nghe thấy Lâm Mộc gọi, Phil cùng Linie đứng dậy đi tìm hắn, Sacha tiếp tục nằm trên thảm, còn lấy trái cây ra ăn.

Mischa nhìn mà thèm, “Sacha ca ca còn không, ta cũng muốn ăn.”

Sacha giống như ảo thuật lấy cho nó một trái, Mischa cao hứng cùng Cầu Cầu mỗi người một nửa. Nhưng Cầu Cầu vẫn ừ ừ không có tâm tình.

“Lâm Mộc, làm sao vậy?”

Linie cùng Phil đi đến bên cạnh Lâm Mộc.

Lâm Mộc đem hạt tiêu tìm được lá cây tiêu đưa cho bọn họ nhìn, “Các người xem, thứ này có độc không?”

Hai người nhìn một chút, Phil nói: “Cái này tuy rằng mùi có chút kỳ quái, nhưng không có độc.”

Linie cũng gật đầu, “Ta thấy có vài người hái để nướng cùng thịt, nhưng hương vị có chút lạ, rất nhiều người không thích nên không có hái.”

Lâm Mộc cao hứng nhìn lá cây tiêu trong tay, “Không có độc là tốt rồi. Không biết có thể dùng như bột ngọt không.”

Bọn họ hái một ít trở về, trở lại nơi ăn cơm dã ngoại thì cũng vừa lúc Ba Áo trở lại.

Trường nhĩ thú và sắc kê cũng đã được xử lý xong, toàn bộ được đặt trong lá cây. Ba Áo còn mang về cho Lâm Mộc một cái tổ ong lớn, làm cho Lâm Mộc cao hứng đến phá hủ.

Thịt nướng thoa mật là tuyệt nhất.

Sacha kỳ quái nhìn Lâm Mộc đem lá cây gói con gà lại, sau đó đập bùn lên bên ngoài.

“Lâm Mộc, người đang làm gì vậy?”

“Đây là cách ăn mới, món này kêu là hoa kê.” Trước kia hắn chưa từng làm, không biết có thể ăn được hay không. Nhưng những người này chưa từng ăn quá, hắn làm thành dạng gì cũng đều không sao, không có áp lực đối với Lâm Mộc mà nói là tốt nhất.

Đối với cách ăn mới của Lâm Mộc, Sacha bọn họ vẫn thực chờ mong.

Về phần những con trường nhĩ thú và gà còn lại đều giao cho Ba Áo cùng với Hoắc Tư, thú nhân làm thịt nướng là tuyệt vời, Lâm Mộc cảm thấy nếu hắn không vận dụng thì đúng là tổn thất.

Dạy bọn họ quét mật như thế nào, sau đó Lâm Mộc ngồi chờ ăn.

Hoa kê tươi mới ngon miệng, mùi thơm của thịt nướng xông vào mũi, làm cho bọn họ ăn hô to đã nghiền. Cho dù Cầu Cầu không có tâm tình gì cũng ăn thực hưng phấn.

“Lâm Mộc, cái này ăn thật ngon, hương vị thật đặc biệt, có phải là do người thêm mấy lá cây không.” Sacha gặm chân gà miệng đầy mỡ hời.

Phil cũng gật đầu ăn ngon.

Lâm Mộc ăn thịt trường nhĩ thú nướng, hương vị thơm ngon làm cho Lâm Mộc cao hứng vì những lá cây này có thể dùng như bột ngọt. Đối với việc tìm được gia vị, Lâm Mộc sẽ thật cao hứng.

Cơm trưa xong, bọn họ lại tiếp tục tìm kiếm trên núi, Lâm Mộc ngoài ý muốn phát hiện một ít cây củ cải, còn hái được rất nhiều cây nấm. Bọn họ thu hoạch được tương đối nhiều, nhưng Lâm Mộc vẫn tiếc nuối không có tìm được chút đồ vật đặc biệt để dùng trong lễ tế thần.

Bữa tối bọn họ làm củ cải nấu thịt, lại làm canh nấm, có thêm hạt tiêu và bột ngọt thêm vào làm cho đồ ăn nỡ vị rất nhiều.

Buổi tối Lâm Mộc nằm trong ngực Patrick thở dài.

“Hôm nay lên núi tuy rất có thu hoạch, nhưng cũng chỉ là chút rau xanh, nếu như có thể tìm được chút gạo hay lúa mì thì tốt rồi. Có bột mì và gạo, có thể làm chút đồ ăn khác biệt. Hiện tại vì lễ tế thần, ta đều bỏ ra nhiều công sức, không biết ngày đó rốt cuộc có làm tốt không.”

Patrick nắm chặt tay, “Đừng lo lắng, chỉ cần hết sức là được rồi.”

“Ta còn hy vọng thần thú có thể thu lễ vật của chúng ta, chúng ta được thần thú chúc phúc nhất định có thể sống rất tốt.”

Patrick hôn lên trán Lâm Mộc, “Cho dù không được thần thú chúc phúc, cuộc sống của chúng ta cũng sẽ trôi qua rất khá, cho nên, Mộc Mộc, thả lỏng đi, chỉ cần chúng ta kính ngưỡng thần thú, thần thú nhất định sẽ biết được.” Y tin chắc điểm này.

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Lâm Mộc thực khát vọng ngày đó thần thú có thể lựa chọn thức ăn này, nói như vậy, người trong bộ lạc nhất định cũng sẽ tin tưởng.

“Ngày mai ta còn muốn lên núi.” Lâm Mộc quyết định lại đi nhìn xem, có lẽ còn có thể tìm được đồ vật tốt hơn.

“Được, ta đi cùng ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chương 42

Edit + Beta: Hwan

Hôm nay Lâm Mộc phá lệ tỉnh sớm, ngoài phòng lúc này còn xám đen. Lâm Mộc đã muốn quen nằm trong ngực Patrick ngủ, hôm nay tỉnh sớm lo lắng sẽ đánh thức Patrick tỉnh nên hắn cũng không dám lộn xộn.

Ở trong lòng cảm thán, “Trong lòng có việc đúng là không ngủ được.” Sau đó lẳng lặng nhìn Patrick đang ngủ say.

Hắn nhẹ nhàng cọ cọ bả vai Patrick, bị Patrick theo bản năng ôm lấy, nằm lên vai y. Lâm Mộc nở nụ cười, hắn thích cuộc sống như thế này, có người thích, có người sủng ái. Hắn thích nơi này đơn giản, không có lục đục với nhau, không có tình cảm bị phản bội, mọi người chỉ muốn làm cho cuộc sống tốt lên. Tuy rằng điều kiện sinh hoạt thật gian khổ, nhưng Lâm Mộc cảm thấy, chỉ cần có người này ở bên cạnh, hết thảy đều không là vấn đề gì hết.

Khi Patrick tỉnh lại liền nhìn thấy Lâm Mộc hai mắt mở to nhìn y cười. Nhận ra đối phương không có phát hiện y đã tỉnh lại cũng không có chút phản ứng, xem ra Lâm Mộc lại đi vào cõi thần tiên. Nhưng mà sáng sớm nhìn thấy giống cái của mình “si mê” nhìn mình (người xác định đi vào cõi thần tiên cùng với si mê có quan hệ ư), điều này làm cho y cảm thấy thật sự thần kỳ khí sáng. Sáng sớm có bắt đầu tốt như vậy, Patrick cảm thấy tâm tình phi thường sung sướng.

Vì gọi Lâm Mộc hồi tâm, Patrick không kìm nổi lòng mà hôn nhẹ lên môi hắn, nhìn thấy ánh mắt của hắn từ mơ hồ trở nên thanh tỉnh, “A, người tỉnh rồi? Chúng ta nhanh chóng rời giường, còn thật nhiều việc phải làm kìa.”

Nhìn thấy Lâm Mộc vội vàng mặc quần áo chuẩn bị xuống giường, Patrick cảm thấy Lâm Mộc thật sự rất đáng yêu, nhìn không được hôn lên trán hắn mới gật đầu nói tốt.

Hai người đi đến bên dòng suối rửa mặt, sáng sớm đầu thu khiến cho người ta cảm thấy thư thái lạnh lạnh.

Patrick nhìn Lâm Mộc dùng tay vốc nước nhẹ nhàng hắt lên mặt, hai má trắng nõn dính nước, nói không lên lời thanh tân. Thấy mình đang nhìn hắn, còn cười với mình, y cảm thấy nụ cười của Lâm Mộc còn chói mắt hơn ánh mặt trời.

Bởi vì thời tiết lạnh, Lâm Mộc không có dùng khăn mặt da thú lau mặt, hắn để cho tự khô. Mặc dù da thú có chút mềm mại, nhưng đối với Lâm Mộc lúc trước thường dùng khăn mặt mà nói, dùng da thú làm khăn mặt không thoải mái.

Lúc Lâm Mộc đứng lên vẩy tay cho khô nước chuẩn bị đi về cùng với Patrick, vừa lúc nhìn thấy Linie bọn họ đi đến bên dòng suối chuẩn bị rửa mặt.

“Lâm Mộc, người còn dậy sớm hơn chúng ta nữa?” Sacha nói xong còn ngáp một cái, “nếu không phải hôm nay còn muốn đi ra ngoài, thật sự không muốn dậy sớm như vậy đâu.”

Lâm Mộc cười nói, “Nhìn người buồn ngủ như thế, nhanh rửa mặt tỉnh ngủ đi. Cũng nhớ rõ dùng tạo quả gọi mớ tóc hổ độn của người đi.”

Sacha xua tay, “Biết rồi, biết rồi, ta cũng đang muốn gọi đầu.”

Vốn Lâm Mộc vẫn không biết dùng cái gì để gọi đầu, lúc cùng bọn họ nói chuyện phiếm oán giận tóc bóng nhảy gọi không sạch, Linie có nói cho hắn biết có một loại trái cây có tác dụng vệ sinh. Sau khi Lâm Mộc dùng thử cảm thấy thật không tồi, cũng liền gọi thứ này là tạo quả, lúc ấy Sacha còn nghi

hoặc vì sao gọi là tạo quả mà không phải tên khác.

“Bởi vì nơi đó của chúng ta gọi loại quả này là tạo quả.” Đương nhiên là Lâm Mộc lừa dối Sacha.

Mà Mischa cũng có nghi hoặc, “Nơi đó của các người có tên tạo quả này, vậy tại sao người không biết?”

“Ừ, bởi vì ta chưa dùng quả.”

Phil tò mò lúc trước Lâm Mộc dùng cái gì để gọi đầu, nhưng hắn muốn hỏi thì Mischa đã hỏi giùm hắn.

“Vậy Lâm Mộc, ở nơi đó của các người dùng cái gì để gọi đầu. Tổng cảm thấy đồ vật nơi đó của các người thật thần kỳ, chắc thứ dùng để gọi đầu cũng không giống chúng ta nhỉ?”

Lâm Mộc nghĩ đồ vật ở nơi đó của chúng ta không giống như chỗ này, cho dù có cùng công năng nhưng lại tồn tại khác nhau. Ví dụ như tạo quả có công năng như tạo sừng (chắc là giống bò kết ấy), lớn lên giống quả xoài, lột ra có một tầng da thật dày màu xanh, sẽ có một loại chất lỏng màu xanh chảy ra, hương vị rất dễ chịu. Mà thịt của tạo quả lại trong suốt, chính giữa là một cái hạt nhỏ màu đen, nhìn trong suốt. Lâm Mộc thí nghiệm một chút, thịt tạo quả có thể dùng như xà phòng, dùng để giặt quần áo, vệ sinh, hiệu quả rất tốt.

“Nơi đó chúng ta dùng dầu gội đầu để gội đầu, dùng sữa tắm để tắm, dùng sữa rửa mặt để rửa mặt, về phần rửa tay thì dùng xà phòng cùng dung dịch rửa tay.”

Sacha cảm thán, “Cảm thấy thật phiền phức, nơi này chúng ta muốn tẩy cái gì cũng đều chỉ dùng tạo quả.”

Phil gạt đầu, hắn cảm thấy nếu giống như quê hương của Lâm Mộc như vậy, nếu muốn xuất hành cần phải mang thật nhiều đồ vật, nơi này của hắn tốt hơn, tẩy cái gì cũng chỉ cần tạo quả, mang theo thật phương tiện.

Lâm Mộc nghĩ lại, kỳ thật xuất hiện hàng tiêu dùng như vậy, cũng bởi vì xã hội phát triển nhu cầu của mọi người cũng tăng lên. Trình độ sinh hoạt đề cao, tự nhiên cũng nghĩ tới sinh hoạt thoải mái và tiện ích. Đương nhiên lúc có rất nhiều tiền, một ít vật phẩm trang sức xa xỉ cũng sinh ra. Cho nên để thời đại đồ vật xuất hiện và tồn tại cũng được quyết định bởi trình độ xã hội phát triển.

Lâm Mộc nhìn những người trước mắt, bọn họ mặc da thú, sinh hoạt thời tiền sử, nhưng hắn tin rằng bánh xe phát triển sẽ mang nhóm người này hướng đến sinh hoạt càng ngày càng hiện đại hóa. Nhưng cho đến lúc ấy cũng không biết loại phát triển này đến hay là mất đi.

Trở lại thời điểm Lâm Mộc nói chuyện với Sacha...

Nhìn mái tóc vàng xinh đẹp của Sacha, Lâm Mộc nhìn không được sờ sờ tóc mình, cảm thấy tóc dài ra, tóc mái phía trước cũng bắt đầu che mắt, nhưng ngại ở nơi này không có kéo, Lâm Mộc cũng không có biện pháp cắt tóc. Về phần lựa chọn dao nhỏ để cắt tóc, Lâm Mộc sẽ không làm, hắn lo lắng sau khi cắt xong hắn không có cách nào xuất môn gặp mọi người.

Tóc của Sacha bọn họ rất dài, hắn chưa từng cắt qua, mà tóc của các thú nhân cũng rất dài, nhưng không có thể so với giống cái như Sacha. Tuy rằng bọn họ không có cắt tóc.

Lâm Mộc nghĩ, chắc do bọn họ có thể biến thân nên tóc mới không mọc dài như giống cái. Nghĩ tới sau khi bọn họ biến thân, tóc cũng biến thành lông của họ. Lâm Mộc nghĩ, có lẽ là nguyên nhân này, tựa như sư tử chưa bao giờ cắt lông cũng dài như vậy. Có lẽ vì nguyên nhân này, thú nhân không thật để ý bề ngoài, nhưng cũng không tùy tiện cắt tóc của mình, lo lắng sau khi biến thân, bộ lông của thú hình dài ngắn không đồng đều. Nói vậy, rất có hi cảm

Bữa sáng của Lâm Mộc đơn giản chỉ uống chút canh hoa quả ăn chút rau xanh, hắn vẫn không thích ăn thịt vào buổi sáng. Tuy rằng Patrick cảm thấy Lâm Mộc rất gầy, hắn nên ăn nhiều thịt, nhưng thấy hắn kiên trì, lại thao thao bất tuyệt về vấn đề ẩm thực khỏe mạnh, Patrick nghe xong về sau không khuyên Lâm Mộc ăn thịt nữa. Điều này làm cho Lâm Mộc đắc ý về tài ăn nói của mình một hồi. Mà trên thực tế thì Patrick cảm thấy Lâm Mộc tuy rằng không ăn nhiều thịt ở bữa sáng, nhưng hắn thường thường làm cá viên chiên, cùng thịt nguội, Patrick cảm thấy dù bữa sáng không ăn cũng không có việc gì.

Mọi người tụ cùng một chỗ ăn cơm tự nhiên là náo nhiệt nhất, nói chuyện phiếm, đùa giỡn, đương nhiên cũng có những tình huống nhe răng. Tựa như Hoắc Tư cùng Ba Áo, đương nhiên là chỉ Hoắc Tư đơn phương tìm tòi. Ví dụ như hiện tại:

Hoắc Tư nghiêm mặt ghét bỏ Ba Áo ngồi bên cạnh, “Người không thể cách xa ta một chút sao? Ta nhìn thấy người liền phiền biết không?”

Ba Áo nghi hoặc cũng thật mất mát, “Chính là...”

“Không có chính là gì hết.” Hoắc Tư ghét nhất nhìn thấy Ba Áo đáng thương giống như động vật thuộc loại chó, đừng tưởng rằng y hiểu nhầm ý, hắn chính là nhìn thấy y liền phiền.

“Không phải chúng ta đánh qua rồi sao? Không phải đánh xong là hòa sao?” Ba Áo nhỏ giọng nói.

Việc Ba Áo quyết đấu với Hoắc Tư mọi người đều biết, nhưng bọn họ tốt cùng đánh như thế nào, mọi người lại không biết rõ. Đương nhiên thắng thua cũng không biết luôn, ai hỏi Hoắc Tư thì bị hắn ném cho một ánh mắt, mà ai hỏi Ba Áo thì y lại né tránh. Nhưng theo như Lâm Mộc phỏng đoán, chắc là Ba Áo thắng, nếu không lấy tính cách của Hoắc Tư, nếu Hoắc Tư thắng hắn không hết sức khinh bỉ Ba Áo sao?

Mỗi ngày ăn cơm đều nhìn thấy Hoắc Tư tìm tra Ba Áo, nhưng hoàn hảo người cao to chỉ có chút mắt mắt lại không có cảm xúc tức giận sẽ không làm cho mọi người lo lắng. Cho nên loại tình huống này mọi người đã muốn thấy nhưng không thể trách. Nhưng mà, Sacha đỏ mặt thường liếc Lâm Mộc một cái, đây là nháo gì a?

Lâm Mộc mới đầu cũng không chú ý tới hành động của Sacha, dù sao lúc trước ăn cơm Sacha thập phần chuyên chú ăn, tựa như bao nhiêu năm qua chưa được ăn cơm. Mà Locker thì luôn bên cạnh hầu hạ. Mà ngày hôm nay Sacha vẫn ăn bữa sáng, nhưng không biết từ lúc nào Lâm Mộc phát hiện Sacha luôn hữu ý mà liếc nhìn mình. Vốn Lâm Mộc không chú ý, nhưng thấy trạng thái xấu hổ còn có tần suất đỏ mặt của Sacha. Lâm Mộc nhận không được nghĩ ở trong lòng: đây là tình huống gì vậy?

Nhưng nghĩ tới đối phương ăn vài hộp lại nhìn mình một cái, nhất định ý suốt ruột muốn nói gì với mình, liền an tâm ăn cơm. Không ăn thì Patrick sẽ đút.

Giống như Lâm Mộc nghĩ, mọi người vừa ăn cơm xong, thu dọn mọi thứ, Sacha không được tự nhiên đi lại. Mà Lâm Mộc thì mỉm cười dù sao bạn vẫn ung dung nhìn y muốn làm gì, trạng thái này của Sacha, rất buồn cười.

“Lâm Mộc à...”

“Cái gì?” Lâm Mộc cảm thấy ánh mắt hiện tại của mình nhất định biểu hiện đặc biệt chân thành.

“Hôm nay chúng ta có việc gì?”

Lâm Mộc gật đầu, “Có, chúng ta phải đi tìm nguyên liệu nấu ăn, dù sao lễ tế thần vẫn cần phải làm chút đồ ăn đặc biệt cấp cho thần thú.”

“Như vậy à.” Sacha đỏ mặt hỏi, “Vậy ta có thể không đi cùng được không, hôm nay Locker không đi săn thú, Locker muốn dẫn ta xuất cốc chơi, đương nhiên cũng thuận tiện tìm nguyên liệu nấu ăn.” Sacha vội vàng cam đoan, tuy rằng y chuẩn bị đi ra ngoài chơi, nhưng vẫn không quên tìm thức ăn.

“Thì ra là Locker nói a...” Lâm Mộc nghiêng ngả nhìn y, nhìn đến khi đầu Sacha càng ngày càng cúi thấp, “Đương nhiên là có thể, các người yên tâm đi chơi đi.”

Lâm Mộc nhìn bộ dáng vui vẻ của Sacha sau khi nghe hắn nói, xem ra thế giới hai người gì đó vẫn rất trọng yếu. Hiện tại tất cả mọi người ở cùng một chỗ, tuy rằng các thú nhân vẫn khai mở thân mật, nhưng giống cái không được. Huống hồ trong bộ lạc đại đa số các thú nhân còn không có bạn lữ, cho nên trước mặt mọi người túm tụm lại, vẫn là không nên đã kích con tim thủy tinh của mọi người thì hơn.

Nếu Sacha đều muốn đi thế giới hai người, nghĩ Ryland bọn họ cũng muốn đi săn thú, tìm Linie với Phil để cho thú nhân nhà bọn họ mang theo bọn họ đi cùng. Dù sao núi nhiều lắm, tách ra đi tìm, có khả năng tìm được nhiều hơn. Hơn nữa, người ta lâu rồi chưa qua thế giới hai người, thích hợp một mình ở chung tương đối tốt, thú nhân nhân lâu như vậy cũng không phải chuyện tốt, hẳn là tràn đầy linh hội.

Nhìn một đôi vui vẻ xuất phát, Lâm Mộc cười nói với Patrick, “Chúng ta cũng đi thôi.”

Patrick nắm tay Lâm Mộc chuẩn bị lên núi, hắn vẫn nên cùng Patrick ở ngọn núi trong cốc tìm đi, có lẽ phát hiện ngoài ý muốn ấy chứ.

Bọn họ đi rồi, những thú nhân khác cũng vội chuyện của mình, nên đi săn thú thì ra ngoài săn thú, nên ở lại làm nhà thì làm nhà. Tuy làm nhà rất quan trọng, nhưng lễ tế thần cũng trọng yếu, đối với những giống cái đi ra ngoài đi bộ thuận tiện tìm thức ăn, bọn họ vẫn thực duy trì. Dù sao làm ra thức ăn hiến tế trong mắt bọn họ rất là trọng yếu, cho nên bọn họ tha thứ cho thú nhân nhân hạ đi bộ với giống cái nhà mình ra ngoài.

Casso xa xa nhìn thấy bọn họ đều xuất môn, về phần làm nhà cũng không cần bọn họ giúp, liền nói với Cầu Cầu ở bên cạnh: “Chúng ta cũng xuất cốc đi chơi đi, dù sao chúng ta cũng không giúp được gì.”

Cầu Cầu nhìn thân ảnh Lâm Mộc đi xa u oán nói: “Vi sao chủ nhân không mang theo ta?”

“Lâm Mộc đương nhiên muốn ở cùng một chỗ với Patrick thúc thúc nha, chẳng lẽ ngươi không muốn theo ta ở cùng một chỗ sao? Chúng ta đi nhanh đi.”

Cầu Cầu bĩu môi tỏ vẻ mất hứng, “Ta không muốn đi cái sơn động đầy rắn kia.” Casso lại không bay cao được nên không thể mang theo nó bay ra khỏi sơn cốc, chỉ có thể đi con đường xuyên qua sơn động bị Patrick an bài rất nhiều rắn trông coi kia.

“Chúng nó không cần chúng ta.”

“Vậy cũng không muốn.”

Casso cũng phát sầu, “Chúng ta đây đi leo núi.” Nói xong nhìn ngọn núi cao ngất trong mây kia, “Dù sao cũng là đi chơi. Cầu Cầu, chúng ta đi leo núi đi. Lâm Mộc bọn họ đi phương nam, chúng ta đi phương nào?” Nói xong đưa lựa chọn cho Cầu Cầu chọn.

Cầu Cầu nghĩ leo núi cũng có thể, chỉ cần lúc ăn cơm nhanh chóng trở về là được, nó cùng Casso sẽ không nấu cơm.

Cầu Cầu chuyển thân mình nhìn ngọn núi ở bốn phía, tìm một ngọn núi có địa thế, “Chúng ta đi phía bắc đi.” Nói xong chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43

Sacha ngồi trên lưng thú hình Locker, thể hình của Locker là một con sư tử có sừng, bộ lông trên người của y làm cho người ta sẽ cảm thấy nó đâm vào người, nhưng trên thực tế bộ lông thú hình của Locker rất mềm mại. Cho nên Sacha cảm thấy Patrick rất lợi hại, thú hình rất thần võ, nhưng hắn vẫn thích thú hình của Locker hơn. Lông mềm mềm, vô luận là ngồi lên hay vuốt ve đều rất thoải mái. Dáng vẻ không giống như thú hình của Patrick hay Jason bọn họ, tuy rằng thực không lồ, nhưng ngồi lên khẳng định không thoải mái. Cho nên Sacha tự giác các phương diện khác đều thua kém Lâm Mộc cho rằng, ở phương diện bạn hữu hắn tốt hơn nhiều so với Lâm Mộc. Tuy rằng hắn không dám đem ý tưởng này nói cho mọi người, nhưng trộm khoe khoang với Lâm Mộc một chút. Lo lắng Patrick sẽ đi tìm Locker quyết đấu.

“Sacha, ngươi muốn đi chỗ nào?” Sau khi Locker biến thành sư tử có sừng, âm thanh trở nên rất nặng mà còn trầm thấp nữa.

Sacha nhìn các phương hướng một chút, hiện tại bọn họ ở trên không trung, có thể nhìn cảnh sắc bốn phía, tuy rằng thực không rõ.

Sacha nhìn thấy ở hướng đông nam thấy một mảnh địa phương màu sắc bất đồng, hắn không biết đó là cái gì. Hắn vươn tay vỗ cổ Locker, chỉ vào địa phương đó. “Nhìn thấy nơi đó không? Nơi có đủ màu sắc ấy, ta muốn đến nơi đó.”

Locker gương mặt nhìn địa phương đó liền hướng nơi đó bay đến.

Lúc Sacha ngồi trên lưng Locker đi đến nơi đó bị cảnh tượng nơi đó mê hoặc, “Nơi này thật tốt, thật nhiều hoa.”

Đây là một chỗ giữa sườn núi, cảnh sắc nơi đây rất kỳ lạ, giữa sườn núi tràn đầy hoa tươi, tựa như một vòng hoa thật lớn ở giữa sườn núi ấy. Cảnh tượng kỳ lạ như vậy không biết là nó vẫn như thế hay là do mọc thành như thế.

Sacha đứng giữa bụi hoa, các màu hoa tươi xem kỹ không tạo nên cảm giác hỗn loạn, Sacha cảm thấy đặc biệt tò mò về nơi này, nhất định phải để cho Lâm Mộc bọn họ đi tới nhìn mới được. Nơi này thật là biển hoa.

Locker ở bên cạnh nhìn Sacha, thấy hắn vui sướng mê muội nhìn những bông hoa này, tuy rằng y không rõ những bông hoa này đẹp ở chỗ nào, nhưng chỉ cần Sacha thích là tốt rồi. Y chọn một đóa hoa màu vàng, y không biết đây là hao gì, một mảng hoa màu vàng chói mắt, tựa như màu tóc mê người của Sacha vậy.

Lúc Sacha ngồi xổm xuống hái hoa, Locker đi đến trước mặt Sacha, y đưa đóa hoa trong tay lên trước mặt Sacha, “Tặng cho ngươi.”

Sacha thật không ngờ cái tên ngốc này còn biết hái hoa tặng người lấy niềm vui, hắn đứng lên cười cảm lấy, cúi đầu ngửi ngửi, mùi hoa thực nhạt, cũng rất dễ ngửi.

“Cám ơn, ta thực thích, rất đẹp.”

Locker hắc hắc cười ngây ngô, “Hoa này không đẹp bằng Sacha.” (vô nghĩa, ở trong mắt ngươi, một miếng thịt còn có giá trị hơn bó hoa)

Sacha nghe thấy lời Locker nói, mặt đỏ ửng, “Hừ, khi nào thì học được lời nói dễ nghe vậy?”

Locker vội vàng giải thích, “Ta là thiệt tình, Sacha sinh đẹp hơn tất cả những bông hoa ở nơi này.” Locker nghe thú nhân khác nói qua, hình dung vẻ đẹp của giống cái đều sẽ nói bọn họ đẹp như những bông hoa, nhưng Locker cảm thấy những bông hoa ở nơi này không có đẹp bằng Sacha của y.

Bên này Sacha bởi vì Locker khen ngợi mà ngọt ngào ở trong lòng, thì bên Phil kia.

Mục đích chủ yếu ra ngoài của Phil vẫn chỉ là thảo dược, Lâm Mộc nói với hắn là thời tiết này nên thu thập nhiều thảo dược, đến cuối mùa thu bắt đầu bước sang mùa đông cây cỏ sẽ khô vàng, khi đó thảo dược rất khó tìm.

Hắn cùng Ryland đi đến nơi cây cối mọc tươi tốt, ở trong ý thức của hắn, càng là thâm sơn rừng rậm thì càng dễ dàng tìm được thảo dược.

Bọn họ đã xuống một chân núi, bởi vì muốn tìm thảo dược cho nên bọn họ không vội vã đi tìm, hai người thông thả đi.

Lúc bọn họ tìm chưa đầy một canh giờ, Ryland thấy trên trán Phil chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, đau lòng ngồi xổm xuống, “Phil, lên, ta công ngươi.”

“Không cần, Ryland, ta có thể tự mình đi.” Phil đẩy đẩy lưng Ryland, nhượng y đứng lên.

Ryland đứng dậy, “Hoặc là để ta công ngươi hoặc là để ta ôm ngươi, hai cái ngươi chọn một cái đi.”

Phil cúi đầu thẹn thùng, tuy rằng mỗi ngày đều cùng Ryland ở một chỗ nhưng khi nhìn đối phương đều không tự giác đỏ mặt.

Ryland liền thích bộ dáng thẹn thùng của Phil đối với mình, đặc biệt đáng yêu, y không rõ vì sao các thú nhân không nhìn thấy điểm tốt đẹp trên người

Phil chứ, nhưng may không có ai nhìn ra, như vậy hẳn mới là của mình.

Ryland tiến lên ôm Phil vào trong ngực, cố ý dán sát ào lỗ tai trắng nõn của hắn thấp giọng hỏi: “Phil, ngươi muốn ta ôm ngươi hay là công ngươi đây?” Thật cao hứng nhìn thấy tai Phil đỏ ửng.

Phil vội vàng nói: “Công, ngươi công ta.” Sau đó nghe được Ryland phát ra tiếng cười vang dội.

“Phil, ngươi thật đáng yêu.” Nói xong hung hăng hôn lên mặt Phil một cái, sau đó ngồi xổm xuống để cho Phil nằm úp sấp lên.

Phil đỏ mặt nghĩ, “Lâm Mộc nói thực đúng, thú nhân đều thích đùa giỡn người. Đúng, là đùa giỡn, cái từ này thật chuẩn xác.”

Hắn ghé vào trên lưng Ryland, “Nếu ngươi mệt phải nói đó, nhất định phải thả ta uống đó.”

Ryland cười đáp ứng, sau đó cồng hắn lên, hai tay nâng mông Phil, trong lòng bắt đầu nhộn nhạo, còn nhịn không được nhéo một cái, um, xúc cảm thật tốt.

Vốn ám áp từ nơi nào đó truyền tới đã làm cho Phil cảm thấy không có ý tốt, ai ngờ Ryland còn dám động tay, mặt Phil đỏ bừng. Hắn cảm thấy mình thật sự lựa chọn sai lầm, kỳ thật ôm so với công tốt hơn nhiều.

“Ryland...” Trong thanh âm có chút oán giận, nhưng ngữ khí thẹn thùng làm cho Ryland cảm thấy máu y bắt đầu sôi trào.

Xem ra quyết định của tộc trưởng thật sáng suốt, nhà ở vẫn nên tạo sớm một chút mới tốt, ai, giống cái đôi khi chính là rất thẹn thùng. Y thật hâm mộ tộc trưởng lập tức cử hành nghi thức đem Lâm Mộc thú tới tay. Nói, thú nhân còn thật không dễ dàng theo đuổi giống cái vào trong tay đâu, tộc trưởng không hổ là tộc trưởng!

Ryland an ổn tinh thần, để phòng ngừa y hóa thú vẫn là không nên nhéo mông Phil nữa.

“Phil, sau khi qua lễ tế thần, Lâm Mộc cùng tộc trưởng liền muốn cử hành nghi thức, như vậy, chúng ta khi nào thì cử hành nghi thức đây?”

“Nghi thức à....” Không thanh âm.

“Cái gì?” Ryland cảm thấy thánh lực của mình không có vấn đề, huống chi bọn họ bây giờ còn kẻ bên gần như vậy.

“Ngươi cảm thấy sao?”

Ryland cảm thấy âm thanh của Phil thiếu chút nữa không đi ra khỏi cổ họng, nhưng y vẫn nghe được, hơn nữa nội dung thực hợp lý tưởng, hỏi ý kiến của y, đây không phải thuyết minh y có cơ hội sao, y đem Phil buông xuống, đem da thú trải lên mặt đất, sau đó kéo Phil ôm vào trong ngực ngồi lên đùi mình, “Ta cảm thấy, chúng ta có thể hảo hảo tâm sự.”

“Ừm, vậy ngươi nói đi.”

Ryland ôm người trong ngực, “Ngươi cảm thấy, chúng ta cùng Lâm Mộc và tộc trưởng đồng thời cử hành nghi thức thì thế nào? Ngươi xem, ngươi thích cùng Lâm Mộc chơi chung một chỗ như vậy, lại sùng bái hắn, cùng hắn đồng thời cử hành nghi thức không tồi đi?”

Phil nghĩ tới mình và Ryland cử hành nghi thức, hơn nữa còn cử hành đồng thời với tộc trưởng bọn họ đã cảm thấy vui vẻ. Tuy rằng không có phù hợp giống cái rụt rè nhượng giống đực chờ đợi vài năm, nhưng hắn vẫn khẽ gật đầu.

Thấy Phil đáp ứng mình, Ryland cao hứng hôn hắn một chút, “Phil, ngươi thật sự rất đáng yêu.”

Ryland đang chìm đắm trong vui sướng khi cầu hôn thành công, thì ở Locker bên kia cũng đồng thời cầu hôn thành công, mặc kệ à Sacha bị Locker dùng hoa tươi công hạ, hay là người bên này thành thật, dù sao Locker cũng đền bù được mong muốn nhượng Sacha gật đầu đáp ứng, nhưng nếu gạt đầu, sau khi kích động xong cũng không quên việc chính là lễ tế thần.

Bọn họ tâm tình vui sướng ở trong núi vui đùa ẩm ỉ, sau đó... thuận tiện tìm một chút nguyên liệu nấu ăn.

Về phần Linie cùng Jason bọn họ thì bình tĩnh hơn nhiều, bởi vì Lâm Mộc nhượng Linie phụ trách hái ngọt ngào quả, lo lắng thời gian lâu khiến một ít chim sâu đập hư, nhiệm vụ của bọn họ rất đơn giản, chính là hái ngọt ngào quả, càng nhiều càng tốt.

Tính cách Jason quyết định y là một người không nói nhiều, cho dù là trước mặt giống cái mình thích, y cũng sẽ không nói một ít lời giống cái thích, không thể giống Patrick như vậy, cho dù tính cách lạnh như băng nhưng ở trước mặt Lâm Mộc cũng rất nóng bỏng. Cho dù y cũng thực kinh ngạc, kinh ngạc Patrick sao có thể cười thành bộ dáng kia. Y biết mình vì sao không làm được, y nhìn Linie bên cạnh. Y vẫn luôn cảm thấy Linie thực tốt, chỉ là tính cách của y quyết định y chỉ biết làm không biết nói.

Bọn họ đến địa phương mọc nhiều ngọt ngào quả, lúc hai người đi có dẫn theo hai cái sọt thật lớn, hiện tại đã muốn để đầy.

Y nhìn thấy bộ dáng mệt chết của Linie, đưa tay lau trán, y lấy da thú cùng ống trúc đựng nước trong ba lô ra.

“Uống chút nước đi.”

Linie tiếp nhận ông trúc, hần uống nước nhìn Jason đem da thú trái dưới tàng cây để cho hần đi qua ngồi xuống.

Vội lâu như vậy, tuy rằng đa số vẫn là Jason làm, nhưng vẫn cảm thấy mệt, ngồi xuống có thể nghỉ ngơi một chút cảm thấy thật tốt.

Hần nói với Jason đang chỉnh lý cái sọt, “Người cũng ngồi xuống đi.”

Hai người cứ ngồi lẳng lặng như vậy, uống nước.

Linie nhìn gương mặt cương nghị của Jason, hần biết tính cách của y chính là lạnh như băng như vậy, nhưng chính hần đối với y mà nói là không đồng dạng, hần đều biết, nhiều đây là đủ rồi.

Hần ngồi kê bên Jason, nhẹ nhàng nghiêng đầu lên vai Jason.

Jason nhìn Linie, vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Linie.

Linie ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đối phương tuy vẫn cương nghị như trước, nhưng khóe miệng có chút nhếch lên, cúi đầu nở nụ cười. Hần chủ động vẫn là chính xác.

Xem ra Lâm Mộc làm cho bọn họ trải qua thế giới hai người, một mình ở chung, vẫn rất hữu dụng. Về phần Lâm Mộc.

Lúc hai người bọn họ đi tới chân núi, Lâm Mộc liền ngẩng đầu nhìn ngọn núi than thở.

Ngay sau đó bị Patrick bế lên.

“Oa! Người làm gì vậy?”

“Yên tâm, hiện tại không ai thấy.” Y biết Lâm Mộc dễ dàng thẹn thùng.

Lâm Mộc nhìn bốn phía không người, hai tay ôm bả vai nâng cằm cao ngạo nói: “Vậy, bản công tử liền hào phóng cho người ôm.” Kỳ thật lúc không có người khác, ôm kiểu công chúa kỳ thật rất thoải mái, coi như có người đi bộ thay.

Tình huống hiện tại là, người ôm vừa lòng, người được ôm thoải mái. Dọc đường đi Lâm Mộc thoải mái được Patrick ôm vào trong ngực, mà Patrick thì căn cứ theo hướng Lâm Mộc chỉ mà đi. Mà để cho tiện thể, ôm theo kiểu công chúa liền thành kiểu ôm đứa nhỏ. Nhưng đối với Patrick khi lúc vô cùng mà nói, để cho Lâm Mộc ngồi trên tay ôm hần đi tới đi lui thật như chuyện một bữa ăn sáng.

Đi lâu như vậy mà không nhìn thấy đồ vật mới mẻ nào hết. Hần ôm cổ Patrick thở dài, “Sao không tìm được đồ vật ta muốn chứ.”

Patrick vỗ vỗ mặt Lâm Mộc, “Mộc Mộc muốn tìm cái gì?”

“Không biết.” Bụng Lâm Mộc đau quặn, “Người buông ta xuống đi.”

Patrick buông Lâm Mộc xuống, “Khác nước không, muốn uống nước không?” Y cỡi ống trúc bên hông xuống, “Đây, uống chút nước. Đợi chút rồi ăn trái cây.”

Lâm Mộc tiếp nhận ông trúc, vừa đi vừa nói chuyện với Patrick: “Lúc trước các người hiến tế cho thần chỉ đơn giản là hiến thịt tươi?”

Patrick lắc đầu, “Cái loại đồ vật mà chúng ta cho là trân quý.”

“Đồ vật trân quý? Thần muốn các đồ vật trân quý của các người làm gì?”

“Chúng ta chỉ muốn đem thứ tốt nhất hiến cho thần.”

“Tốt nhất à... Vậy người cảm thấy đồ vật tốt nhất của người là gì?”

“Đồ vật tốt nhất? Để ta nghĩ xem.” Patrick giả vờ tự hỏi, sau đó nhìn Lâm Mộc nói: “Mộc Mộc, người chính là vật trân quý nhất của ta, nhưng ta không đem người hiến cho thần đâu.”

“Thiệt, người mới là đồ vật, cả nhà các người mới là đồ vật.” Tuy nói lời lớn tiếng nhưng lại không hề che giấu nụ cười tươi.

“Người...” Patrick đột nhiên ngăn hần lại, đối với hần làm động tác chó có lên tiếng.

Lâm Mộc há mồm không tiếng động hỏi y xảy ra chuyện gì. Đột nhiên nghe được, “Khoa Ân, người dám qua đây ta liền đâm chết người...đừng.. um...”

Lâm Mộc kinh ngạc mở to hai mắt, phát ra tiếng than sợ hãi: “Carl?” Tuy rằng hần biết được bọn họ có JQ, nhưng bị hần bắt gập thì là lần đầu tiên.

Ở thế giới toàn dân tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía này, Khoa Ân cùng với Carl xem như triệt để làm gay, tuy rằng hần cảm thấy hần cùng với Patrick

cũng là giống được với giống được, nhưng không có bao nhiêu người tán thành thôi.

Khi âm thanh thay đổi Lâm Mộc vội vàng lôi kéo Patrick chạy, hắn cũng không phải căn cứ vào quy tắc phi lễ chó nhìn, khi lễ chó nghe của thánh nhân, hắn lo cho hoa cúc của mình, người nọ đều là người tự hỏi nửa thân dưới, huống cho Patrick còn có gien của động vật nhiều hơn thú nhân, hắn lo lắng Patrick sẽ hóa thú. Hắn tuyệt đối không ngờ âm thanh của Carl cũng có thể mị hoặc như vậy, lúc ấy Patrick cố ý ghé vào tai hắn nói, “Người kêu nghe rất tốt.” Lâm Mộc sợ tới mức lập tức lôi kéo Patrick chạy.

Nhưng vẫn là chậm một chút, hắn bị Patrick áp lên thân cây, kịch liệt mà nóng bỏng hôn môi hắn, lúc đại não hắn thiếu dưỡng khí đứng cũng không vững, Patrick mới buông hắn ra. Ngay lúc Lâm Mộc may mắn hắn không có hít thở không thông mà chết đi, môi Patrick đã đi tới trước ngực hắn.

Y khẽ liếm điếm hồng hồng trước ngực Lâm Mộc, làm cho Lâm Mộc không kìm lòng được mà ngâm ra tiếng.

Lúc tay Patrick đi tới hạ thân Lâm Mộc, y nhìn không được mà nhú mảy. Bữa nay Lâm Mộc mặc chính là áo sơ mi có tay màu đen cùng quần jeans, Patrick tuy rằng thấy không chỉ một lần, nhưng lại không biết xuống tay như thế nào. Hiện tại y thật sự cho rằng, quần áo Lâm Mộc mặc tuy nhìn rất tốt, nhưng không tiện bằng váy da thú, ít nhất đựng tới thời điểm hiện tại, nếu là váy da thú, y có thể thoải mái với tay vào, sẽ không buồn phiền giống như bây giờ.

Ngay tại lúc Patrick muốn đem chiếc quần jeans duy nhất của Lâm Mộc xé nát.

“Chít chít”, chỉ thấy Cầu Cầu dùng móng vuốt che mắt, bên cạnh nó còn có một quả cầu màu xanh.

Thanh âm quen thuộc làm cho Lâm Mộc từ trong trầm mê tỉnh lại.

“Cầu Cầu.” Hắn vội vàng đẩy Patrick ra, không thể dạy hư trẻ nhỏ.

Cầu Cầu bị ánh mắt Patrick làm đông lạnh, nhưng nó vẫn không sợ mà lần quả cầu của mình đi tới bên cạnh Lâm Mộc, sau đó nhìn Lâm Mộc.

Lâm Mộc ngồi xổm xuống, tiếp nhận quả cầu màu xanh, đây là trái cây, nhưng Cầu Cầu lấy trái này cho hắn để làm gì, chẳng lẽ cho hắn ăn?

Chỉ thấy Cầu Cầu huy huy móng vuốt nhỏ, dùng cái móng sắc bén nhẹ nhàng hoa một cái, không có giống Lâm Mộc nghĩ sẽ có nước trái cây chảy ra, lại bay ra một ít bột phấn màu trắng, Lâm Mộc cảm một chút, ngón tay chà xát, rất nhỏ, “Không có độc?”

Cầu Cầu gật đầu, nó tìm tới đương nhiên sẽ không có độc rồi?

Lâm Mộc đưa lên mũi ngửi, mùi thơm ngát thực nhạt.

Patrick sau khi bình phục thấy bột phấn trắng trên tay Lâm Mộc, “Đây là cái gì?”

“Không biết có phải đúng như ta nghĩ không nữa?” Hắn liếm một ít, hương vị thật sự giống, “Bột mì? Bột mì! Cầu Cầu người rất biết đường giúp.” Nói xong ôm lấy Cầu Cầu hung hăng hôn một cái, lúc này Casso cũng tới, vừa lúc thấy Lâm Mộc hôn cầu cầu, nó cảm thấy hình ảnh này thật sự khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Lâm Mộc buông Cầu Cầu ra, thật cao hứng hôn Patrick một cái, sau đó lập tức tuyên bố đi tìm loại quả cầu này, không có cấp Patrick cơ hội làm sâu sắc nụ hôn này.

Lâm Mộc đi theo Cầu Cầu tới nơi bọn nó tìm được bột quả này, bột quả là tên mà Lâm Mộc đặt cho loại quả này, cảm giác cái tên rất xứng.

Lâm Mộc nhìn một mảnh màu xanh trước mắt, khó có thể tưởng tượng, bột quả lại là thực vật dây leo, bột quả kết quả giống như dây leo.

“Đều giống như dây leo, không biết hình dạng lúc chín là như thế nào nữa.” Lâm Mộc nâng cằm tự hỏi.

Ngay lúc Lâm Mộc tự hỏi, Cầu Cầu đã chạy tới bên đám bột quả huy huy móng vuốt nhỏ bắt đầu hái trái cây. Đương nhiên nó chỉ phụ trách huy móng vuốt hái những bột quả đã chín, về phần thu gom thì không phải việc nó muốn làm.

Giữa trưa bọn họ không có vội vàng trở về, ở trên núi đánh bắt món thôn quê trực tiếp ăn. Nhưng lúc ăn cơm Patrick nhìn Casso cùng Cầu Cầu ăn ở kế bên, tuy rằng bọn nó giúp tìm được đồ hữu dụng, nhưng đồng thời quấy rầy thời gian ở chung của y với Lâm Mộc. Y nghĩ, y nên tìm chuyện để cho bọn nó đi làm.

Lúc trở về bộ lạc, thời gian còn sớm, thú nhân đi ra ngoài đi săn còn chưa có trở về, Phil, Linie bọn họ cũng chưa trở lại. Lâm Mộc chỉ huy Patrick đem bột quả đi phòng chứa đồ cất kỹ. Hắn cầm một quả, đem tất cả bột ở bên trong đổ vào cái chén. “Không biết có giống như bột mì hay không nữa.”

Hắn cho chút nước vào trong chén, dùng thìa quấy không ngừng. Hắn chuẩn bị làm mì nước thử xem.

Nhìn bột mì trong bát bị quấy hình thành vụn vụn bột, xem ra cũng giống bột mì.

Thái chút hành cùng thịt thành hạt lựu, sò Patrick làm nồi nóng lên. Trước đem thịt được thái thành hạt lựu cho vào nồi nấu.

Sau khi nước sôi, Lâm Mộc chậm rãi cho bột vào, dùng thìa gỗ quấy. Khi chín cho thêm muối cùng hành thái nhỏ, nhìn cơm quen thuộc xuất nồi, Lâm

Mộc không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào. Bọn họ thế nhưng tìm được bột mì, bột mì có thể làm món chính!

Từ lúc đi vào đại lục thú nhân cho tới nay, đây là lần đầu tiên chân chính đứng nghĩa món chính, Lâm Mộc cảm động rơi nước mắt. Ở thời khắc này hẳn mới hiểu được, mì nước có thể ăn ngon như vậy.

“Patrick, cái này thật là bột, Có bột, chúng ta có thể làm càng nhiều thức ăn!”

Patrick cũng hiểu được đồ vật tên là bột này làm cơm ăn thật ngon, nhìn Lâm Mộc kích động như vậy cũng thực cao hứng.

Sacha bọn họ trở về cũng mang theo rất nhiều đồ vật, Lâm Mộc cùng bọn họ đồng thời nhìn xem, phát ra những âm thanh khoan khoái.

“Sacha, người quá lợi hại, thế nhưng tìm được cà chua, cà rốt, tuy rằng cà rốt lại là màu tím quý dị. Oa, còn có, cái này là trứng vịt đi. Thật lớn!”

“Cà chua kia, chua chua ăn thật ngon. Lúc ấy cảm thấy rất đẹp nên tìm động vật nhỏ thử một chút, chúng nó không có việc gì ta cũng ăn thử, thật sự ăn ngon. Về phần cà rốt kia, ta thấy thú tai dài ăn, ta nghĩ hẳn là có thể ăn được liền mang theo trở về. Còn đám trứng này, đều là trứng của thú mõm dài, ta cùng Locker phát hiện Nhưng ta không có lấy hết còn có để lại một ít cho chúng nó.”

Nhìn trứng vịt trong tay, Lâm Mộc cảm thấy bọn họ kỳ thật có thể nuôi một ít thỏ, gà, vịt.

Phil mang về có dưa leo cùng cải trắng, làm cho Lâm Mộc hưng hăng cao hứng một phen, dưa leo cùng cải trắng đều có thể yếm chế thành rau tích trữ.

Mà Linie thì không có thu hoạch được gì đặc biệt, nhưng hắn lấy ra một đóa hoa mà nghe nói là Jason đưa cho hắn làm cho Lâm Mộc hiểu được, kỳ thật thế giới này cũng có hoa hướng dương. Có hoa hướng dương vậy hạt dưa cũng sẽ có nhỉ? Lúc nói chuyện phiếm có thể cắn hạt dưa chính là lựa chọn tốt nhất.

“Hôm nay thu hoạch tương đối nhiều, trễ như vậy chúng ta nên làm những món từ những thức ăn mới tìm được này.”

Đề nghị của Lâm Mộc được mọi người nhất trí duy trì, mỹ thực mà, lại có ai cự tuyệt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44

Sacha bọn họ đều tò mò nhìn Lâm Mộc đem quả trám...ách...hiện tại hẳn nên gọi là bột quả, dùng đao cắt sau đó bọn họ liền thấy bột phần màu trắng.

Loại quả trám này bọn họ trước kia có gặp qua, cũng có người cho rằng đây là trái cây ăn quả, nhưng hương vị có thể nghĩ, tuy rằng không có độc, nhưng không có người nguyện ý ăn bột phần màu trắng này. Đương nhiên cũng không có ai biết ăn như thế nào.

“Lâm Mộc, cái này ăn như thế nào?” Phil nói xong còn dùng tay niết niết một ít bột màu trắng, chà xát ngón tay, “Thật mịn.”

Linie cùng với Sacha đương nhiên cũng xuống tay sờ soạng, điều này làm cho Tam ở một bên nhìn xem thấy mới mẻ cũng muốn vươn tay thử xem, nhưng bị Lâm Mộc cản trở không cho, “Đây chính là muốn ăn, ba con các người không rửa tay.” Trước kia những người này làm sao biết phải rửa tay trước khi ăn cơm, dùng ta ăn thịt đã là thói quen của bọn họ, vệ sinh cái gì cũng không nằm trong phạm vi suy xét của bọn họ. Nhưng Lâm Mộc nhìn không được, cho nên sau khi người nào đó không rửa tay mà ăn cơm, Lâm Mộc thực trình trọng cùng mọi người nói về tầm quan trọng của việc vệ sinh, cùng với bọn họ nên rửa tay vào lúc nào. Hơn nữa có chút chuyện giạt gân về việc không rửa tay, các thú nhân cũng từ từ đường thành thói quen rửa tay.

Mà hiện tại Mischa bị ngăn cản sờ bột thì bĩu môi, “Lâm Mộc, ta không phải con. Cùng bọn họ không giống.” Nói xong chỉ chỉ Casso cùng Cầu Cầu đang nhìn Lâm Mộc, bọn nó mới là con.

Lâm Mộc thấy Mischa không được tự nhiên đã cảm thấy buồn cười, “Ừ, Mischa là tiểu giống cái trân quý của bộ lạc chúng ta, không là con, là cái. Ha ha...”

Nghe xong lời Lâm Mộc nói, Mischa cảm thấy “cái” so với “con” cũng như nhau.

“Chi chi...” Cầu Cầu lên tiếng.

Theo như thời điểm bình thường Cầu Cầu đã sớm nhảy lên bàn nấu cơm, nhưng bởi vì Lâm Mộc trình trọng nói qua với nó là không được quấy rối lúc nấu cơm Cầu Cầu cảm thấy bị chủ nhân hiểu lầm, người ta là muốn hỗ trợ. Tuy rằng...người ta không cần thận làm đồ ít đồ vật, nhưng mà người ta không phải cố ý, nếu không liền cắt đồ ăn vật. Cầu Cầu chỉ có thể không cam tâm đồng ý, dù sao tuy ‘hỗ trợ’ chơi rất vui, nhưng đồ ăn vật là thứ nó yêu nhất. Thịt khô Lâm Mộc làm là ngon nhất.

Lâm Mộc thấy đôi mắt to sáng trong suốt của Cầu Cầu nhìn mình, lập tức vươn tay sờ đầu nó, “Công lao của Cầu Cầu là lớn nhất, đợi làm đồ ăn ngon

cho nhóc.”

“Chít chít..” Cầu Cầu tỏ vẻ thật vui vẻ, muốn đuổi móng vuốt nhỏ sò sò bột mì, nếu là đồ vật mà nó tìm được, vậy nó cũng sò qua bột mì, nhưng hiện giờ nó muốn sò, hắc hắc, Lâm Mộc chỉ cho mình sò mà không cho Casso cùng với Mischa sò, có nhiều mặt mũi.

Lâm Mộc đương nhiên không hiểu tâm tư của nó, nhưng hẳn hiểu được ý tưởng nó muốn đuổi móng vuốt vói vào trong bột mì, “Cầu Cầu ngoan nào, nhóc còn chưa có rửa tay.”

Cầu Cầu thất vọng nhìn hai móng vuốt nhỏ, trong đầu hiện lên lời ‘không rửa tay’, sau đó vươn đầu lưỡi liếm liếm móng vuốt, sau đó gờ cho Lâm Mộc nhìn, ý tứ rất rõ ràng, tôi vừa mới tẩy xong.

Lâm Mộc cùng với Linie bọn họ đều bị hành động của Cầu Cầu làm cho vui vẻ, Mischa cười càng lợi hại, mà Casso tại trước khi Cầu Cầu nổi giận ngầm nó mang đi rồi.

“Mischa, cháu đi chơi cùng Casso bọn họ đi. Mấy cháu chờ ăn là được rồi.”

Mischa biết mình cũng không giúp được cái gì, nhưng nó cũng không muốn đi tìm Casso, ai biết Casso đem Cầu Cầu đi góc nào an ủi chứ. Nhìn phụ thân vội vàng ở bên ngoài, nó quyết định đi tìm phụ thân trước, dù sao Lâm Mộc nấu cơ cũng cần chút thời gian, mà hiện tại thú nhân đã bắt đầu chuẩn bị nướng thịt.

Thời tiết sáng sủa, Lâm Mộc tự nhiên không nghĩ tiếp tục ở trong phòng nấu cơm. Mùa mưa lúc trước một đoàn người ở trong phòng nướng thịt cũng không có phương tiện. Nướng thịt vẫn là ở bên ngoài trời mới tốt.

Thấy mấy đứa nhóc đi rồi, Linie nói: “Lâm Mộc, cậu nói làm như thế nào để bọn tôi hỗ trợ cho.”

Bột mì có thể làm được rất nhiều, ngăn lại bọn họ là ăn lần đầu tiên, những thú nhân lại là động vật ăn thịt, Lâm Mộc quyết định làm bánh nhân thịt. Đương nhiên6 tại hẳn xem ra bánh nhân thịt vẫn đầy mỡ, hẳn muốn ăn nhẹ một chút, thấy cà rốt bên tay trong lòng có chủ ý.

“Chúng ta làm chút bánh rán nhân thịt đi, Mấy người nhìn tôi làm trước.”

Mấy người kia gật đầu, tuy không biết bánh nhân thịt là cái gì, nhưng đối với lời Lâm Mộc nói là ăn ngon vẫn có lòng tin.

Làm bánh nhân thịt tự nhiên phải có thịt băm. Đương nhiên chuyện băm thịt đã có thú nhân làm nên sẽ không để cho bọn họ mệt nhọc. Về phần lựa chọn thịt băm, kỳ thật Lâm Mộc vẫn thích nhất là thịt trâu băm, nhưng bắt buộc đi là thế giới này có trâu hay chưa thì không biết, nên trước hết dùng thịt heo đi.

Lâm Mộc chọn chút thịt nạc mỡ đều đều đưa cho thú nhân nhờ băm hộ. Hôm nay bốn người bọn họ đều vội làm bánh, cho nên công việc nấu canh đều từ thú nhân làm.

Các thú nhân cứ ở dưới dạ dày Lâm Mộc mà có thể làm chút canh đơn giản thường xuyên nấu. Canh thịt đối với bọn họ mà nói rất là thích, đương nhiên giống cái thích ăn canh trứng bọn họ cũng cần chuẩn, hơn nữa không cho thêm thịt, giống cái vẫn tương đối thích ăn rau. Đương nhiên cũng có thú nhân ăn canh trứng cũng sẽ tự chuẩn bị một nồi cho mình, hơn nữa đầy đủ thịt xắt hạt lựu cùng với trứng, bọn họ ăn cũng rất ngon.

Làm bánh nhân thịt tự nhiên cần chày cán bột, cái này liền giao cho Patrick. Không bao lâu y liền đem trở về, hình dạng bóng loáng hơn nữa phù hợp với yêu cầu của Lâm Mộc, sẽ không6 quá lớn không có phương tiện sử dụng.

Lâm Mộc đầu tiên là dạy cho bọn họ cách nhồi bột, hiện tại có chày cán bột, tự nhiên dạy bọn họ dùng như thế nào.

Lâm Mộc trước tiên đem bột nhồi thành một cục, sau đó ngắt lấy một cục lớn gấp hai lần bình thường làm bánh. Dùng chày cán bột cán dẹp, sau đó đem thịt băm đã cho gia vị vào tạo hình thành bánh bao. Nhìn trong tay xuất hiện bánh bao, Lâm Mộc cảm thán, kỳ thật hẳn muốn ăn bánh bao, nhưng lòng hấp cái gì, cần phải chờ một thời gian nữa.

Dùng chày cán bột cán mỏng bánh bao, nhìn thành phẩm, không tồi, không tồi.

Su khi Lâm Mộc làm tốt, tự nhiên giao cho ba người kia học, may mắn Patrick cẩn thận vì bọn họ chuẩn bị tới bốn cái chày cán bột, dù sao bán nấu cơm rất dài, đủ không gian cho bọn họ gây sức ép. Hơn nữa, yêu cầu làm bánh này không cao, chỉ cần đừng lòi ra là được. Cho nên cuối cùng làm đủ loại hình dáng cho dù không tròn không ra hình dáng, Lâm Mộc cũng không rầy rụa.

Làm bánh rán tự nhiên không dùng những nồi đã nấu, may mà Lâm Mộc làm thịt chiên rất được hoành hoành, trong tộc cũng có rất nhiều phiến đá mỏng. Nơi nướng cùng những bếp đơn giản đã được thú nhân chuẩn bị, chỉ chờ bọn họ dùng.

Lâm Mộc phết một lớp mỡ lên phiến đá, sau khi mỡ sôi xèo xèo thì đặt bánh lên trên mặt.

Lâm Mộc vẫn luôn thực vừa lòng phiến đá dùng để chiên thịt, hẳn không biết những phiến đá này làm bằng đá gì, dùng thời gian dài như vậy mà không có rơi bột phấn hay là bị nứt khi đun, hơn nữa dẫn nhiệt nhanh, làm cho Lâm Mộc cho rằng đây là làm bằng thiếc, có thể so với thiếc.

Linie bọn họ cũng học theo, rất nghiêm túc học trừu tượng với Lâm Mộc. Không chỉ vì thích thức ăn mỹ vị mà còn vì thú nhân bọn họ. Dù sao, làm cho bạn lữ của mình ăn ngon không phải rất vui sao. Hơn nữa, chờ phòng ở làm xong, bọn họ cũng không thể ăn chung nồi giống như bây giờ, tự nhiên phải nhân cơ hội học hỏi. Đương nhiên, cái ý tưởng cực kì mãnh liệt này không phải là giống cái đau lòng thú nhân nhà mình, mà là những thú nhân độc thân không

có giống cái. Khẩu vị của bọn họ đã bị Lâm Mộc dưỡng điều, bây giờ còn có thể ăn thức ăn ngon, sau khi phòng ở làm xong thì không còn cơ hội. Cho nên, hiện tại nắm chặt thời gian học chút những gì mình có thể làm là điều cần thiết.

Lâm Mộc tự nhiên không biết những vấn đề về cơm ăn của những thú nhân, tại hắn xem ra trước kia không có hẳn bọn họ cũng không có chết đói, mà giờ khắc này hắn lại nghiêm túc chiến thật thán của hắn.

Lúc bọn họ chiên bánh rán, các thú nhân cũng không có nhàn rỗi, hương vị thịt nướng đã từ chỗ bọn họ bay lên. Tuy rằng Lâm Mộc làm rất nhiều đồ ăn mới mẻ, nhưng thịt nướng vẫn là món chính của thú nhân, dù sao, khí lực của Lâm Mộc bọn họ có hạn. Hơn nữa từ sau khi Lâm Mộc đến đây hương vị thịt nướng ăn rất ngon.

Sau khi Patrick nướng hơn mười miếng thịt nướng liền đi đến bên cạnh Lâm Mộc đốt cho Lâm Mộc ăn. Hắn nướng thịt xâu, không thịt không lớn không nhỏ, thực thích hợp cho Lâm Mộc ăn.

Lúc Patrick đi qua, bánh nhân thịt Lâm Mộc chiên đã tản ra hương vị mê người. Patrick đưa thịt xâu tới bên cạnh miệng Lâm Mộc cũng không cự tuyệt, cúi đầu ăn một hơi, “Ừm, nướng ăn thật ngon.”

Ngay sau khi Lâm Mộc sắp ăn xong xâu thịt thì thân ảnh của Cầu Cầu cùng với Casso xuất hiện, hai đứa ngồi xổm bên cạnh Lâm Mộc, mắt không nháy nhìn chăm chăm bánh nhân thịt trên phiến đá. Hương vị của bột thơm cộng thêm mùi thịt, mùi vị đặc biệt này làm cho mọi người không thể chống cự được.

Mà Mischa thì tại ngay lúc hương thơm bắt đầu tản ra thì đã cựa giữ trước mặt Phil. Hỏi nó vì sao không đứng trước mặt người khác? Đương nhiên là có chủ ý, Linie thực ôn nhu nhưng bên cạnh hắn lại là khối băng Jason đó, mà Sacha lại là tên cật hóa, đoạt thức ăn trong miệng hắn rất khó khăn, về phần Lâm Mộc, nó biết Cầu Cầu sẽ tới bên đó, hơn nữa Lâm Mộc đã nói làm món ngon cho Cầu Cầu, chính nó sẽ phải chờ đợi, nên tự nhiên đến bên người Phil là tốt nhất. Cho nên, Mischa vì có thể ăn cái bánh nhân thịt đầu tiên chỉ có thể phải nghĩ cách.

Mùi vị của bánh nhân thịt cũng làm cho các thú nhân nhìn không được nuốt nước miếng, nhưng bọn họ không thể đoạt thức ăn của ấu tử, cho dù là đợt thứ hai cũng chưa chắc tới lượt bọn họ, không phát hiện bạn lữ người ta đang canh giữ bên cạnh à. Cho nên, tự mình động thủ cơ no áo ấm là đạo lý mà thú nhân độc thân hiểu được, do đó cũng tự đi tìm phiến đá làm theo, bọn họ từng chiên qua thịt, chiên bánh nhân thịt cũng giống thế, đương nhiên bởi vì Lâm Mộc đã làm nhiều bánh trước đó rồi, dù sao các thú nhân này cũng chỉ chiên mà thôi, về phần nhào bột, bọn họ bây giờ còn bất lực.

Lâm Mộc nhìn hai đôi mắt trông chờ bên cạnh mình, vừa lúc hắn chiên hai cái loại lớn, khi bánh chín tản ra hương vị thơm ngon, Lâm Mộc dùng đũa gấp bánh đặt vào trong chén. Mà còn nói với hai tiểu tử kia rằng, “Hiện giờ còn rất nóng, phải đợi một lúc nữa.” Nhìn hai đứa đáng thương hể hể nhìn hắn, “Hai nhóc yên tâm, hai cái này là của hai nhóc, không ai đoạt của mấy nhóc.”

Cho nên Cầu Cầu cùng Casso ngồi xổm nhìn bánh nhân thịt trong chén của mình chảy nước miếng. Lâm Mộc nhìn bộ dáng của hai đứa mà nhìn không được cười lắc đầu.

Lúc Lâm Mộc ăn bánh nhân thịt, bụng Cầu Cầu cùng Casso đã tròn xoe. Căn một ngụm bánh nhân thịt được chiên vàng trong tay, hương vị quen thuộc lại càng thêm mỹ vị làm cho Lâm Mộc nhìn không được ăn nhanh hơn. Đương nhiên, lúc Lâm Mộc ăn, Patrick cũng không thiếu.

Lâm Mộc nhìn biểu tình của Patrick, tuy rằng không thực rõ ràng, nhưng hắn có thể từ trong hai mắt tỏa sáng của y nhìn ra y thực thích bánh nhân thịt này.

Lâm Mộc vừa nhai vừa cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Patrick gật đầu, “Hương vị thật ngon, hơn nữa còn chống đói. Anh ăn ba cái đã thấy lưng dạ.”

Lâm Mộc đối với lời Patrick nói không khỏi hắc tuyến, lưng dạ, đó là bánh nhân thịt cỡ thau rửa mặt đó.

Patrick ném mẩu bánh cuối cùng vào miệng, “Bột mì này ăn rất tuyệt, chúng ta có thể hái nhiều chút, chỉ là không biết có thể để được bao lâu.”

Cái bánh trong tay Lâm Mộc chỉ mới ăn được một phần tư, hắn nghe xong lời Patrick nói, “Loại bột mì này chúng ta có thể để thật lâu, chỉ là loại quả này có chút khác biệt, hiện tại chúng ta cũng không biết là nên để cả quả hay lấy bột mì ra cái nào để lâu hơn. Nhưng chúng ta vẫn nên hái nhiều chút để xem thử.”

Patrick gật đầu, loại bột mì này ăn có thể no, nếu như có thể để lâu, coi như là thêm loại thức ăn dành cho mùa đông. Dù sao mùa đông có thể săn được con mồi cũng rất hữu hạn.

Lâm Mộc chỉ ăn một nửa cái bánh liền dừng lại, lúc này hắn đã ăn no không sai biệt lắm rồi, bởi vì còn muốn làm thứ khác nên muốn để dành bụng.

Bánh rán đều chiên xong, mỗi người cũng ăn được hai cái, dù sao làm bánh cũng không nhiều. Mà bọn họ vẫn chủ yếu ăn thịt nướng, đương nhiên còn có thịt thán, dù so phiến đá cũng ngay bên cạnh nên tự nhiên dùng luôn.

Kế tiếp Lâm Mộc làm một loại thức ăn mà các thú nhân sẽ không thích ăn, loại thức ăn này Lâm Mộc ăn lúc còn nhỏ —— bánh rán cà rốt. Loại thức ăn này rất đơn giản, đem cà rốt xắt thành sợi, sau đó bỏ vào trong tô bột, cho thêm gia vị. Lâm Mộc thích vị cay, tự nhiên là cho thêm ớt vào.

Bởi vì là trạng thái lỏng, cho nên đổ trực tiếp lên mặt phiến đá. Lâm Mộc tận lực làm hình vòng tròn, bởi vì mỏng, cho nên cũng nhanh chín.

Sacha ngay khi Lâm Mộc bắt đầu làm đã chạy lại ngay, “Lâm Mộc, cậu đang làm cái gì vậy?”

“Bánh cà rốt, cái này không nhiều mỡ như bánh nhân thịt.” Nói xong xắn một miếng nhỏ cho hấn nếm thử, đương nhiên những người khác cũng chia, nhưng người thì nhiều, chỉ có thể chia ra mấy khối nhỏ thôi.

Lâm Mộc giao đồ vật trong tay cho Linie, làm cho y giúp mình tiếp tục chiên bánh, mà bản thân hấn thì đi chuẩn bị ít rau trộn.

Đi đến bàn nấu ăn tìm chút nguyên liệu nấu ăn là cải trắng và cà chua chín dùng để nấu canh, cà rốt cũng có không ít, nhìn thấy dưa chuột, Lâm Mộc quyết định làm nộm dưa chuột, thêm chút giấm và ớt, chua chua cay cay ăn giải nị.

Đương nhiên Lâm Mộc cũng làm hai chậu nhỏ thịt lát cùng gan, tim, những thú nhân thật thích thứ này.

Ngồi cùng với Patrick ăn bánh rán cà rốt, lúc thì kẹp chút dưa chuột, sau đó uống canh trứng nấu cà chua, Lâm Mộc cảm thấy cuộc sống như thế này thật tốt đẹp biết bao.

Cùng Lâm Mộc nghĩ nhất dạng, các thú nhân không có nhiều nhiệt tình đối với bánh rán cà rốt, nhưng cho thêm vào canh thịt thì bọn họ thấy rất tốt.

Patrick cũng không ăn bánh cà rốt của Lâm mộc, y ăn thịt nướng uống canh thịt, nhìn bộ dạng thỏa mãn đặc biệt này của Lâm Mộc chính y cũng rất thỏa mãn.

Xong một bữa cơm, tất cả mọi người đánh giá rất cao —— đồ vật này ăn rất ngon.

Trước khi đi ngủ Lâm Mộc thương lượng với Linie bọn họ về bữa sáng hôm sau. Bọn họ nghĩa làm chút đồ ăn khác, nhìn bột mì, bây giờ hấn rất muốn ăn bánh mì, xem ra phải cho Patrick làm ra mới được.

Sáng hôm sau Lâm Mộc dạy bọn họ làm hai loại thịt băm và tổ hãm, chiếm được sự nhất trí của mọi người. Bọn họ bao rất nhiều, mọi người cùng nhau động thủ chiên, cho dù không ăn xong cũng không lo, đi ra ngoài săn thú mang theo, những cái lưu lại cho tới giữa trưa Lâm mộc đã thấy không còn bởi vì các thú nhân không ra ngoài ăn hết rồi.

Lâm Mộc nói với Patrick về lồng hấp, nhưng Patrick lại đem việc làm lồng hấp giao cho Khắc Đặc, mà y thì cùng Lâm Mộc vội về lễ vật tế thần. Dù sao lễ tế thần chỉ còn có vài ngày là tới.

Bột mì tìm được, tự nhiên có thể làm nhiều thức ăn, nhưng không phải thức ăn nào cng4 lấy ra tế thần, trong lòng Lâm Mộc cũng suy xét một phen.

Thức ăn không thích hợp Lâm Mộc sẽ không chọn, dù sao lễ tế thần cũng là loại hao phí thời gian, cũng không thể trực tiếp dâng thức ăn rồi nói một câu “Thần thú, ngài chậm rãi hưởng” là được.

Ngẫm lại hấn cũng đã thấy qua thức ăn cúng thần, giống như chỉ dùng mì cùng đường làm trái cây. Hiện tại bột mì bọn họ có, về phần đường, hấn cảm thấy hấn có thể làm ra. Có đường, tự nhiên cũng làm chút mì khác được.

Về phần những thứ khác, hấn cảm thấy có thể làm chút cá viên cùng cá chiên. Nghĩ tới hương vị cá chiên, nghĩ tới hương vị chiên nguyên con cá mà hấn làm cũng không kém. Vốn muốn dùng cá viên, dù hương vị rất được, nhưng cảm thấy có chút không chính thức. Hấn cũng muốn làm cá chua ngọt, nhưng sợ ngүй hương vị không ngon, nhưng hấn cảm thấy kỳ thật có ngүй cũng có phong vị, cho nên về phần có làm hay không, Lâm Mộc cảm thấy tới đó rồi tính, trước đem đường làm ra đã.

Patrick cùng Lâm Mộc lấy ngọt ngào quả trong phòng chứa đồ ra, Linie bọn họ cũng hỗ trợ.

Nhìn hai sọt lớn ngọt ngào quả, hôm nay cũng có hai thú nhân đi ra ngoài hái ngọt ngào quả. Lâm Mộc cảm thấy dù sao thứ này có hàm lượng đường cao như vậy, cho dù lúc đó không đủ thực vật, có đường cũng là một loại cam đoan.

Mọi người đem ngọt ngào quả đi rửa, sau đó gọt vỏ. Hột của ngọt ngào quả rất nhỏ, cái này làm cho Lâm mộc cảm thấy tốt, dù sao thì quả nhiều thịt cũng có nghĩa ra nhiều đường.

Nghe xong chuyện Lâm Mộc chuẩn bị dùng ngọt ngào quả ngao đường, lại nghe Lâm Mộc nói về chỗ tốt của đường, mấy người kia thật dụng tâm cúi đầu vội vàng, dù sao dựa theo những gì Lâm Mộc nói, có đường bọn họ có thể làm ra nhiều món ăn ngon nữa. Chỉ cần nguyên nhân này cũng đủ để làm cho bọn họ dốc sức gọt vỏ bỏ hột.

Quá trình ngao đường thật thuận lợi, vốn Lâm Mộc còn lo lắng thịt quả sẽ làm cho đường không tinh thuần, nhưng không nghĩ tới, trong quá trình nấu, thịt quả đều biến mất. Không biết là chung nát hay là đều biến thành đường rồi.

Ngọt ngào quả không hổ là trái cây ngọt nhất mà bọn họ ăn, làm đường thật cao. Nhìn trong nồi tràn đầy nước đường màu vàng làm cho Lâm Mộc bọn họ rất là cao hứng. Những nước đường đó ở trong nấp Lâm Mộc thì phải là đường mùa trắng tinh. Tuy rằng, hiện tại nó màu vàng nhạt.

Lúc nước đường sền sệt như mật, Lâm Mộc bắc xuống, những nồi khác thì vẫn tiếp tục.

Hấn đem nước đường sền sệt cho vào ống trúc, thuận tiện cũng cho bọn họ nếm hương vị. Đương nhiên, kết quả bọn họ thật thích hương vị của nước đường này. Cho vào nước cũng rất tốt.

Mà những nòi đường ngoạ tới cuối cùng không có trở thành màu trắng như Lâm Mộc thấy trước kia, mà trở thành cục đường lớn. Đối với kết quả này Lâm Mộc coi như vừa lòng, bọn họ đập tan cục đường cũng có thể dùng. Đương nhiên vừa lòng nhất không phải là Lâm Mộc bọn họ mà là đám nhỏ Casso kia. Cục đường kia giống như thủy tinh của thế giới hiện tại, nhưng ngọt ngào quả này còn có mùi thơm ngát đặc biệt, mấy đứa nhỏ rất thích ăn. Đương nhiên cũng có người thích ăn ngọt ngào quả thích, ví dụ như Phil. Về phần Sacha như vậy, Lâm Mộc đến nay chưa phát hiện ra hắn không thích ăn cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Chương 45

Edit + Beta: Hwan

Hôm nay là ngày lễ tế thần, sáng sớm tất cả mọi người đã dậy sớm bắt đầu bận rộn.

Các thú nhân chia làm hai tổ, một tổ ở lại trợ giúp Lâm Mộc bọn họ chuẩn bị thức ăn cho lễ tế thần, tổ còn lại đi theo Patrick săn bắn con mồi hiến cho thần thú.

Lâm Mộc đã chuẩn bị tốt một số loại mì trước đó, làm thành vài loại đơn giản, đương nhiên là hương vị cũng khác nhau. Tuy rằng chủ yếu vẫn là đồ ngọt, do cho thêm nước trái cây nên cũng không khác lắm. Vì có thể làm cho mì có nhiều hương vị, Lâm Mộc bọn họ đã tốn không ít tâm tư, thử dùng rất nhiều hoa quả, mới tìm được một vài loại có thể trộn chung với bột mì.

Hiện tại bọn họ muốn chuẩn bị làm thịt viên cùng với cá viên, cá chiên, mà cá chua ngọt, Lâm Mộc vẫn quyết định làm nó. Dù sao là lễ vật hiến cho thần thú, trước đó Lâm Mộc vẫn chưa làm cho bọn họ ăn.

Bên này đám người Lâm Mộc bận rộn, bên Patrick kia cũng không nhệ nhàng. Sở dĩ hàng năm tại lễ tế thần đều tổ chức trong bộ lạc có thú nhân đi săn giồi nhất, cũng bởi vì bọn họ có thể săn được động vật khó bắt. Dù sao cũng là lễ tế thần, bọn họ cũng không có khả năng tùy tiện săn bắt con mồi coi như cho có, con mồi cường đại bao nhiêu tổ về hẳn tôn kính thần thú bấy nhiêu, đồng thời cũng triển lãm cho thần thú thấy được sự cường đại của bộ lạc mình. Cho nên trước khi đi săn, Patrick đã thương lượng với bọn Jason, bọn họ chuẩn bị đi săn cốt thú.

Bởi vì trên người cốt thú xương cốt lòi ra cho nên mới gọi là cốt thú, da cốt thú rất dày và cứng, trên người còn có nhiều gai nhọn, hơn nữa có một cái đuôi vừa dài vừa đầy gai, nếu thú nhân bị nó dùng đuôi quật phải sẽ bị thương rất nặng. Mà cốt thú rất khó bắt, xương của nó cứng như sắt, da cũng dày dặn, trên thực tế cũng chẳng có ai thích ăn thịt cốt thú cả, hơn nữa trên người nó cũng chẳng có bao nhiêu thịt. Nhưng bởi vì cốt thú rất hung mãnh, rất khó bắt được, cho nên khi tới lễ tế thần nó trở thành đối tượng bị săn bắn, dù sao động vật càng khó bắt mới có thể càng triển lãm được năng lực của bộ lạc.

Sacha chảy nước miếng nhìn món cá chua ngọt mới ra khỏi nồi, nhìn nước đường đỏ đỏ, hương vị chua chua ngọt ngọt, được nhìn mà không được ăn, đây quả thật là tra tấn hần mà. Nhưng mà hần cũng không có can đảm ăn vụng, dù sao thần thú ở trên, hần cũng không muốn bị thần thú trừng phạt, cho nên cũng chỉ có thể nhìn từng món mà nuốt nước miếng.

“Thật là thơm đó Lâm Mộc.” giọng nói của Sacha thật u oán.

Lâm Mộc chỉ có thể tặng cho hần một ánh mắt nén bi thương, sau đó nghe thấy Sacha ai thán : “Tôi đói quá....” Dài giọng ra cũng chẳng ai để ý tới hần, một là mọi người rất bận, hai là mọi người cũng đói bụng. Nhưng bởi vì hôm nay là lễ tế thần, mọi người không thể ăn trước thần thú. Tuy rằng đêm qua sợ hôm nay đói nên đã ăn rất nhiều nhưng mà nhin không được mùi vị bay ngang qua mũi a. Kỳ thật mọi người đều có cảm giác tra tấn giống như Sacha, này đúng là tra tấn mà.

Thú nhân ở lại không chỉ giúp trợ giúp Lâm Mộc chuẩn bị thức ăn mà còn bố trí đàn tế mà tối qua đã làm xong. Đương nhiên, giàn tế của bọn họ rất đơn giản, chính là dựng một cái đài cao ở giữa sân, hiện tại cái thú nhân đang quét dọn quanh đó rồi nâng cái bàn để cống phẩm để trước đàn tế.

Khi Lâm Mộc chuẩn bị xong tất cả thức ăn thì cũng đã gần giữa trưa, thấy Patrick bọn họ còn chưa có trở về, hần trước hết để cho mọi người bụng thức ăn lên đàn tế, dù sao tế thần phải cử hành đúng giữa trưa.

Patrick về trước khi giữa trưa, Lâm Mộc nhìn thấy bọn họ đem một con cốt thú có thể thích khổng lồ, tướng mạo xấu xí dữ tợn đặt trước đàn tế, Lâm Mộc vội vàng chạy tới trước mặt Patrick, “Anh sao rồi, có bị thương không?” Hần nghe nói cốt thú rất lợi hại, trong lòng rất lo lắng, nhưng không có biện pháp ngăn bọn họ đi săn cốt thú. Đó là tôn nghiêm của bộ lạc.

Patrick lắc đầu với Lâm Mộc đang khẩn trương, “Không có việc gì, bọn anh đi săn thực thuận lợi.” Tuy rằng tất cả mọi người có chút vết thương nhỏ, nhưng không có gì đáng ngại.

Lâm mộc quét mắt một lượt trên người Patrick, không phát hiện trên người y có vết thương rõ ràng nào cũng yên tâm.

Linie bọn họ vài người lời Lâm Mộc đi, “Lễ tế thần sắp bắt đầu, cậu nhanh đi thanh quần áo đi.”

Nhìn Lâm Mộc bị lôi đi, Patrick nhẹ nhàng thở ra, cốt thú tự nhiên khó bắt, y cũng bị thương, nhưng mà ở sau lưng, bị y che lại, y không muốn Lâm Mộc vì y mà lo lắng.

Được vài người hỗ trợ mặc vào quần áo tế thần, Sacha còn thuận tay cầm lông con chim gì đó lên trên chỗ chốt tóc, làm cho Lâm Mộc khó hiểu.

“Chẳng lẽ tế sư đều ăn mặc như vậy?”

“Không phải, tại tôi cảm thấy thêm cái lông chim nhìn đẹp mắt. Nhưng lông chim này càng thêm đẹp.” Lông chim đỏ tươi chói mắt, nhưng Lâm Mộc nhìn không được phun tào thâm mỹ của hân.

Bị mấy người kia đẩy lên trên đàn tế, Lâm Mộc nhìn mọi người đang chăm chú nhìn mình, hân bỗng nhiên cảm thấy khản trương. Lúc này hân đột nhiên phát hiện, hân đã quên mất lời chúc tế thần. Trong lòng hô “Xong đời!” Ở mặt ngoài thì đang trang chấn định.

Lâm Mộc đem máu động vật vẩy lên tế đàn, nhìn mọi người nhìn tế đàn đầy trang trọng, bọn họ khẽ cúi đầu tỏ vẻ cung kính với thần thú. Những thú nhân đó cho dù gặp cực khổ bị đuổi đi nhưng vẫn giữ vững tín niệm của mình, tin tưởng cũng chắc vào thần thú.

Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn lên cao, hân đột nhiên biết nên nói lời tế chúc cho thần thú như thế nào.

“Thần thú vĩ đại, những điều này là do con dân của ngài, cho dù bọn họ có bị đuổi đi, cho dù bọn họ mang trên người thanh danh bị thần thú vứt bỏ, nhưng mà bọn họ vẫn như cũ một lòng tin tưởng vào thần thú sẽ không vứt bỏ bọn họ. Hy vọng thần thú có thể cho chúng tôi một tương lai tươi sáng.” Lâm Mộc nói xong đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, mùa thu được gọi là mùa thu hoạch, thời kỳ này động vật có sung túc hay không quyết định trải qua mùa động có thuận lợi không, cho nên khi tế thần, tế sư đều sẽ cầu thần thú ban cho họ mùa thu dồi dào, “Hy vọng thần thú cho chúng tôi thực vật phong phú.”

Thời gian Lâm Mộc tế thần mặc dù hơi ngắn, hơi khác với những gì trong quá khứ, nhưng càng thêm đúng với bọn họ, các thú nhân đều không có ý gì. Kế tiếp bọn họ yên lặng chờ đợi, hy vọng thần thú có thể nhận lễ vật của bọn họ.

Lúc Lâm Mộc nhìn trời nói chuyện là đưa lưng về phía mọi người, đồng thời cũng đưa lưng về phía bàn thờ. Khi hân xoay người lại nhìn phản ứng của mọi người, hân ngậy cả người, “Hả?” Công phẩm ở trên bàn sao không thấy, hân nhìn mọi người còn đang khẽ cúi đầu, nếu không phải bọn họ đều đang cung kính như vậy, hân sẽ hoài nghi có phải ai đó trộm công phẩm rồi. Nhưng mà tình huống hiện tại tuyệt đối không phải bọn họ lấy, vậy tự nhiên là.....

Lâm Mộc cao hứng hô to, “Thần thú nhận lễ vật của chúng ta rồi~”

Giọng nói của Lâm Mộc làm cho mọi người ngẩng đầu lên, bọn họ nhìn thấy bàn thờ trống không ngay cả chén đĩa cũng không có, mọi người sững sờ một chút, sau đó trong đám người bộc phát ra tiếng hoan hô.

“Thật tốt quá! Thần thú nhận lễ vật của chúng ta...”

“Thật tốt quá! Thần thú không có vứt bỏ chúng ta...”

....

Nhìn mọi người kích động, Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn bầu trời phía x axa, thần hú kia chung quy cho bọn họ chút hy vọng.

Đám mây phía chân trời...

Có giọng nói khoái trá truyền ra từ bóng dáng mơ hồ trong đám mây, “Rốt cuộc cũng ăn được món ăn bình thường, thật là không dễ dàng, đây đã là bao nhiêu năm rồi, xem ra quyết định của ta thật chính xác.”

Nhìn tư thế người đó, giống như lang thôn hổ yết.

Một đoàn mây mù xuất hiện bên người hân, thân ảnh cũng mơ hồ không nhìn thấy rõ.

Giọng nói lạnh như băng, “Chủ nhân, ngài không nên ăn nhiều như thế.”

“Long Lăng, lâu lắm rồi ta chưa được ăn món ngon như vậy, ngươi liền nhẫn tâm ngăn cản ta sao.....” Âm thanh nói chuyện không rõ xem ra người được xưng là chủ nhân này cũng không có định chỉ động tác ăn uống.

“Ăn nhiều dễ dàng biếng ăn.” Giọng của người tên là Long Lăng vẫn lạnh như cũ, cho dù nói câu quan tâm.

Người nọ bị câu nói của hân làm nghẹn, lập tức rống lớn: “Biếng ăn cái gì, ta là thần thú đó!”

Lại một đoàn sương mù bay tới, « Chủ nhân, ngài chẳng lẽ quên lần trước ngài bỏ bữa sao. Huống chi đây chỉ là tế phẩm ở thú giới, tự nhiên là lấy hình thức con người để do dặt chủ nhân. » Người này cho dù không thấy rõ hình dáng, giọng nói kia cũng đủ làm cho người ta cảm thấy đây là một người yêu mị.

Người nọ không có đáp lại, nhưng có lắng nghe, âm thanh nhai nuốt không ngừng.

Thấy người không có ý tứ ngậm miệng, giọng nói yêu mị nói rằng, « Ngộ, thu thức ăn. »

« Liêm, sao người có thể làm như vậy chứ. » Người tức giận vì thức ăn bị lấy mất.

« Ha ha, chủ nhân đừng tức giận. Những thứ còn lại đều là của ngài. Hiện tại chủ nhân nên ban cho bọn họ thứ tốt gì đi, dù sao, ăn thịt của người ta thì phải đáp lại. »

« Còn phải chúc phúc cho bọn họ ? Trước đó ta đã cho mà ? »

Long Lăng nói, « Chủ nhân, tâm tư của ngài không phải chúc phúc cho nhóm du thú. »

Lời Long Lăng nói thành công làm cho chủ nhân của hắc nghen.

« Đáng giận ! Hiện tại không thể tưởng được, chờ tới lúc ta nghĩ ra lại nói sau. » Nói xong phẩy tay áo chạy lấy người.

Liêm nhìn người bị tức chạy đi, nói với người lạnh như khối băng bên cạnh, « Chủ nhân thật sự càng ngày càng đáng yêu, hình như hôm nay đến phiên ta hầu hạ chủ nhân, ha ha... » Tiếng cười kia làm cho hai người bên cạnh nhìn không được run rẩy.

————— trở lại đài tế thần —————

Lâm Mộc đi xuống đài tế thần, lễ vật chuẩn bị được thần thú thu nhận chứng tỏ bọn họ được thần thú chúc phúc, đây là tin tức tốt, cũng tỏ vẻ lễ tế thần thành công, đương nhiên cũng làm cho Lâm Mộc – người làm thời bị kéo tới làm tế sư cảm thấy có thành tựu, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đi tới bên người Patrick, nhìn hắn mỉm cười với mình « Nhìn xem, bọn anh nói đúng, thần thú không vứt bỏ các anh. Chúng ta nhất định sẽ có một tương lai tươi sáng. »

Patrick gật đầu « Sẽ »

Lễ tế thần diễn ra tốt đẹp, mọi người rất là vui mừng, tự nhiên sẽ ăn mừng, đương nhiên mỹ thực được Lâm Mộc làm là không thể thiếu. Bọn họ nhớ thương những món cúng đó đã lâu rồi. Đáng tiếc là, hôm nay đầu bếp Lâm bài công – ở trong phòng sinh hồn dỗi. Bọn họ hỏi vì sao ? Mọi người trong bộ lạc nhất trí cho rằng Lâm Mộc đau lòng.

Thì ra là khi Lâm Mộc nói chuyện với Patrick hát hiện ra hắn có chuyện, sau đó nhìn thấy vết thương trên người y, trên lưng Patrick máu thịt trộn lẫn. Lâm Mộc nhìn thật đau lòng, đồng thời cũng rất tức giận, tức giận Patrick vì không nói chuyện y bị thương

Patrick thấy Lâm Mộc tức giận tự nhiên phải dỗ dành, nhưng muốn dỗ dành thì phải chú ý một chút. Y biết Lâm Mộc lo lắng cho mình, cũng bởi vì y bị thương mà sợ hãi, nhưng thú nhân đi ra ngoài săn bắn luôn phải chịu hiểm nguy, thế giới này là như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể chấp nhận quy luật của thế giới này. Y biết hiện tại là phải trấn an bạn hữu của mình.

Patrick cẩn thận ngồi vào bên cạnh Lâm Mộc « Mộc Mộc, anh sai »

Lâm Mộc không lên tiếng.

« Mộc Mộc.. » Patrick sát lại một tí, « Anh thật sự sai rồi. »

« Hừ, vậy anh sai ở đâu ? »

« Anh không nên để bản thân bị thương, không nên làm cho Mộc Mộc lo lắng cho anh, Anh sai. »

Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn thú nhân trước mặt, người này là người duy nhất mà hắn có thể dựa vào ở thế giới này, hắn không biết nếu người này không còn, hắn có dũng khí để sống không. Trước cảm thấy người này rất lợi hại, cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ thấy y bị thương, ngày hôm nay, hắn nhìn thấy máu thịt lẫn lộn trên lưng y, hắn đột nhiên cảm thấy rất là sợ. Sợ mất đi. Người này mạnh mẽ làm cho hắn thiếu chút nữa quên mất sự nguy hiểm của thế giới này.

Mắt Lâm Mộc đỏ « Patrick, về sau anh đi ra ngoài săn thú phải cẩn thận, đừng bị thương nữa. »

Patrick ôm Lâm Mộc « Anh đáp ứng em. » Không cho em lo lắng, không để cho em sợ hãi nữa.

« Hai ta ra ngoài đi, tất cả mọi người còn đói mà. »

Khi hai người ra ngoài, mọi người thấy bọn họ không sao nữa cũng không nhìn Lâm Mộc nữa. Lâm Mộc nhận ra không đúng, tất cả mọi người đang vội vã, mà bản thân hắn còn làm mình làm mẩy với Patrick.

Hắn chạy tới chỗ đám người Linie, mấy người này đang làm cá viên. Lâm Mộc cũng vươn tay hỗ trợ, hắn nghe nói Ryland bị thương « Phil, Ryland không sao chứ ? »

Phil cười nói « Không có việc gì, anh ấy bị thương nhẹ ở cánh tay, tôi đã đắp thuốc cho anh ấy. »

« Không có việc gì là tốt rồi. » Lâm Mộc cười nói. Sau đó chuyển tâm giết cá.

Sacha đi đến bên cạnh hắn «Lâm Mộc, làm cá chua ngọt đi. »

Hiện tại tâm tình của Lâm Mộc không tồi, gật đầu đáp ứng « Được, chúng ta làm hai con. »

Lâm Mộc chỉ làm hai con cá là hai con cá bự, đây đều là cá nuôi trong hồ chứa nước. Lúc mùa mưa Lâm Mộc đã kêu bọn họ đào hồ chứa nửa, cũng nói kích cỡ, nhưng Patrick lại nói kích cỡ hắn nói quá nhỏ, cho nên hắn bảo Patrick quyết định rồi làm. Mà khi Lâm Mộc nhìn thấy hồ chứa nước kia, cảm thán thật sự không nhỏ. Về phần thú nhân nào đem cá bỏ vào nuôi hắn cũng không biết.

Cách đó không xa à các thú nhân vừa nướng thịt vừa nói chuyện với nhau. Mà Patrick thì nhìn thân ảnh bận rộn của Lâm Mộc chẳng đời.

« Nướng khét. » giọng nói lạnh như băng chỉ có thể là Jason làm cho Patrick nhận ra tình huống của chuỗi thịt nướng trong tay. Thật tùy ý ném miếng thịt vào miệng nhai luôn, « Jason, rất nhanh tôi cùng Lâm Mộc cử hành nghi thức. »

Jason không có phản ứng gì.

« Ryland cùng Locker nói sẽ làm cùng với tôi, vậy cậu thì sao ? »

Jason vẫn không nói gì, chỉ là ánh mắt vẫn nhìn về phía thân ảnh cao gầy kia. Lúc lâu, « Không biết. »

« Không biết cậu ta có đáp ứng cậu không à ? » Patrick nhìn Linie, « Cậu ta rất thích cậu, nếu không giống cái sẽ không ở cùng một chỗ với cậu. »

Jason giống như có điều suy nghĩ.

« Không biết cậu đang nghĩ cái gì nữa ? »

« Thời gian ngắn »

Patrick cảm thấy nếu không phải vì bảo trì hình tượng tộc trưởng y muốn học Lâm Mộc trơn trắng mắt như vậy, thế nhưng có thú nhân nào bởi vì thời gian ở cùng giống cái hơi ngắn mà chậm trễ xuống tay chứ, « Bọn tôi cũng đâu có dài. Chẳng lẽ cậu không thích cậu ta ? »

Jason nói « Không có »

« Vậy cậu còn do dự cái gì ? » Patrick cảm thấy đôi khi Jason thật khiến người ta không nhận ra hắn đang nghĩ cái gì, bất luận thú nhân nào cũng sẽ không bỏ mất cơ hội theo đuổi giống cái, thế này mà còn do dự, chẳng lẽ Jason không thông minh bằng tên Loker kia ?

« Chờ một thời gian. »

Patrick kinh ngạc nhìn Jason, chẳng lẽ Jason không có cực kì thích Linie ? Hình như cũng không phải.

« Tự mình cậu lo liệu đi, chỉ là đừng bỏ lỡ thời cơ tốt như thế. » Patrick lật miếng thịt nướng trong tay, dọn dĩa, sau đó cầm miếng thịt đi tìm Lâm Mộc. Làm sao thì làm cũng không thể đối Mộc Mộc nhà y.

Mà Jason thì nhìn Linie không biết nghĩ gì.

Sacha như nguyện được ăn món cá chua ngọt, đồng thời cũng yêu luôn hương vị cá chua ngọt.

“Ăn ngon quá! Lâm Mộc, tôi muốn học!” Sacha cảm thấy hắn phải thừa dịp bây giờ có cơ hội nên học chút món mà mình thích ăn.

Lâm Mộc cảm thấy có người sẽ làm tốt, vậy hắn se nhàn hơn.

Có Sacha nhắc tay muốn học, Phil bọn họ tự nhiên cũng không lạc hậu, Mischa cũng nhào vô “Con cũng muốn học, như vậy về sau con có thể nấu cho phụ thân ăn.”

Lời Mischa nói làm cho Khắc Đặc rất vui vẻ.

Lâm Mộc cười đáp ứng, không có chút áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 46

Khi lễ tế thần đi qua là bước vào mùa thu hoạch bận rộn, bình thường lúc này bộ lạc bắt đầu thu gom thức ăn. Bởi vì các bộ lạc đều có muối, bọn họ cũng biết cách dùng muối bảo tồn thịt, đương nhiên bọn họ cũng chỉ là đơn giản ướp thịt rồi phơi nắng mà thôi. Mà nhóm giống cái bình thường sẽ thu gom trái cây làm thành trái cây khô, nói như thế nào đây cũng là một loại thức ăn, hơn nữa giống cái cũng không có biện pháp giống như thú nhân chỉ ăn thịt, bọn họ vẫn muốn ăn chút trái cây. Mà du thú như Patrick bọn họ lúc trước vào mùa thu đang tại trên đường di chuyển, bọn họ yêu cầu tìm chỗ ở, hơn nữa bọn họ không có muối, cho dù khi con mồi nhiều nhất cũng không có cách bảo lưu thực vật, cho nên dần tới mùa đông bọn họ đều sẽ bị đói.

Nhưng mà hiện tại đã tốt rồi, bọn họ có chỗ ở của mình, có khu săn bắn rộng lớn, còn có muối để ăn, mỗi người bọn họ đều tin tưởng mùa đông này sẽ qua thật tốt.

Mà mùa này giống cái làm việc, Linie bọn họ cũng không bỏ xuống, đương nhiên cũng không bỏ Lâm Mộc.

Lâm Mộc đeo ba lô đi theo mấy người Linie bọn họ, đương nhiên phía sau còn có hai tên “bảo tiêu” Lyn cùng Ryland, lần thứ hai đi lên núi. Nhưng mà mục tiêu lần này của bọn họ đặc biệt rõ ràng, đó là – hái trái cây.

Vốn là bốn người đi cùng, mà Lyn cùng Ryland thì đi sau. Hai người đều mang theo sọt to, dù sao trên núi này có nhiều cây ăn quả. Nhưng mà khi đi tới, Lâm Mộc phát hiện Phil bước tới đi cùng với Ryland. Mấy người nhìn họ trộm cười, nhưng mà dù sao hai người đó là chuẩn bạn lữ nên cũng không nói gì. Mà Lyn thì thức thời đi phía trước, dù sao làm thú nhân độc thân nhìn người ta ngọt ngào cũng không phải là một loại hưởng thụ.

Sacha đi theo bọn người Lâm Mộc, không bao lâu hắn lấy túi da thú chứa đồ ăn của mình ra. Đây là bánh bao buổi sáng Lâm Mộc làm, mị vị làm cho Sacha ăn không ngừng được, kết quả hắn ăn quá no. Nhưng khi xuất môn hắn vẫn mang theo hai cái, hiện tại nhằm chán đã lấy ra ăn.

Lâm Mộc ngạc nhiên nhìn Sacha, “Chúng ta vừa mới ăn sáng không lâu mà? Lúc đó không phải cậu ăn quá no sao, sao lại đói bụng nhanh như vậy rồi?” Lâm Mộc cảm thấy dạ dày của Sacha thật thần kỳ.

Sacha cắn một ngụm, “Không đói, chỉ muốn ăn mà thôi.”

Lâm Mộc cùng Linie sau khi nghe hắn nói cảm nín không biết nói gì luôn.

“Cậu là điển hình cho kiểu đầu óc muốn ăn mà bụng không muốn đó.” Lâm Mộc cười mắng. “Đồ ăn đã lạnh rồi đừng ăn nữa, cẩn thận đau dạ dày, hơn nữa ăn quá no không tốt cho dạ dày.” Huống chi buổi sáng hắn làm điểm tâm phù hợp với khẩu vị của thú nhân, đây là thịt hầm tuy rằng có cho ít rau, nhưng vẫn là đồ mặn, đồ ăn đã lạnh mà sao còn ăn ngon lành được nữa.

Lâm Mộc thấy Sacha luyến tiếc bỏ, “Giữ lại tí để ăn trưa nhé? Đến lúc đó nướng ăn cũng được.”

Sacha nghĩ cũng đúng, liền tạm thời nhẫn nại đem nửa cái bánh bao bỏ vào tong túi.

Gần đây Lâm Mộc tổng làm ít mì phở, một là muốn cho bọn họ nếm thử, hai là hắn quả thật nhớ món ăn chính. Cho nên trước khi làm xong lồng hấp, Lâm Mộc trước hết cho bọn họ ăn mì sợi bánh chèo, mà sau khi làm xong lồng hấp, Lâm Mộc liền làm bánh bao với bánh mỳ. Khi bánh bao được lấy khỏi lồng hấp, Lâm Mộc ngửi hương vị quen thuộc, đồ ăn nào cũng chưa ăn liền ăn luôn một cái bánh bao lớn.

Đương nhiên, đối với bánh mỳ, các thú nhân càng thích bánh bao hơn, nhất là bánh bao nhân toàn thịt. Nhưng mà hắn cùng với Phil bọn họ vẫn thích thêm chút rau xanh, ví dụ như cải trắng, bọn họ cảm thấy ăn rất ngon. Đương nhiên Lâm Mộc cũng sẽ làm bánh bao chay, ví dụ như nấm hương, cà rốt, kỳ thật hắn vẫn muốn ăn nhất là trứng gà rau hẹ, nhưng hiện tại không ăn kịp, bởi vì còn không biết rau hẹ nằm ở phương trời nào.

Mấy ngày nay Lâm Mộc vẫn cho người đi thu thập quả ngọt ngào, hắn nói với thú nhân ra ngoài, chỉ cần thấy là hái, càng nhiều càng tốt. Về phần quả bột, cải trắng, cà rốt tự nhiên mỗi ngày sẽ hái mới, Lâm Mộc cảm thấy hiện tại mới bước vào mùa thu, cho dù mùa thu không lâu, chỉ có một tháng, nhưng vẫn có thời gian. Hắn vẫn nghĩ cuối mùa thu mới nhỏ cà rốt cải trắng, dù sao cũng chẳng có người đoạt với hắn. Nhưng Lâm Mộc lại quên mất đám động vật trên núi.

Lâm Mộc cảm thấy truyền thống mùa thu lên núi hái trái cây rất tốt, nhưng phương pháp bảo toàn trái cây rất đơn điệu, trừ bỏ phơi nắng vẫn là phơi nắng.

Lâm Mộc nghĩ trên núi nhiều trái cây như vậy, hơn nữa hiện tại bọn họ cũng có đường có muối rồi, vậy nên làm chút mứt quả, vừa dễ bảo tồn vừa ăn ngon.

Ôm tâm tư như thế, Lâm Mộc cùng Linie bọn họ lên núi kỳ thật nhìn xem trên núi có những loại trái cây nào.

Bởi vì thú nhân đã tìm hiểu qua cho bọn họ, bốn mặt núi này, ở phía tây có nhiều cây ăn quả nhất, hơn nữa tương đối dày đặc. Bọn họ cũng căn cứ vào con đường các thú nhân cho rất nhanh liền thấy được một cây ăn quả.

Đương nhiên, trên cây tràn đầy quả kia đa số Lâm Mộc không biết, nhưng có chút hắn vẫn đoán ra được, ít nhất hắn hương vị giống nhau.

Kỳ thật trong những trái cây vàng vàng kia, Lâm Mộc đầu tiên chú ý tới một loại rất giống trái thực tử. Trái cây hơi vàng có phần đầu to hơn trái thực tử, nhưng mà nghĩ tới trái cây ở thế giới này trái nào cũng đều to lớn Lâm Mộc cũng không ngạc nhiên.

Bọn họ mỗi người đều cầm dao cọt cong, mấy người bọn họ chém dao vào cành cây thích hợp rồi bắt đầu hái trái cây mà mình thích. Kỳ thật bọn họ không cần phiền toái như vậy, dù sao bên người có hai lao động vừa cao lại cường tráng, nhưng mà bọn họ vẫn thích tự hái hơn, dù sao thành quả lao động rất quan trọng, vừa có thể rèn luyện thân thể, không có gì không tốt.

Lâm Mộc đi đến dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn trái cây tràn đầy lam cong nhánh cây, những trái cây thật to làm cho người ta cảm thấy thỏa mãn.

Vừa mới bắt đầu cầm công cụ hái trái cây trong tay, Lâm Mộc không quen lắm, mất khí lực thật lớn mới hái được một quả, sau đó nhìn ba người kia rất quen thuộc, Lâm Mộc cảm thấy rất hâm mộ, đồng thời cũng biết mình nhất định sẽ quen tay hay việc.

Nhìn trái cây trong tay, Lâm Mộc không dám xác định đây có phải là quả thực tử không, có thể ăn được hay không.

“Phil lại đây.” Thấy Phil cách gần mình, Lâm Mộc chuẩn bị hỏi cậu. Hơn nữa Phil tương đối quen thuộc thực vật, nghĩ có thể giải đáp cho hắn.

Phil nghe thấy Lâm Mộc gọi mình, liền đem dao đưa cho Ryland lúc nào cũng đi ngay bên cạnh mình, chạy tới bên cạnh Lâm Mộc “Lâm Mộc, chuyện gì thế?”

Lâm Mộc nhìn thấy một loạt hành động của Phil, mới nhớ tới bên cạnh Phil còn có tên Ryland nữa, hành vi quái rối hai người nói chuyện yêu thương của mình có bị lừa dối không? Thật sự là vừa rồi hắn không có thấy chứ không phải có ý. Cũng không biết thế giới này có loài động vật là con lừa không, nếu có, dưới điều kiện tiên quyết là không đá mình thì vẫn không tồi đấy.

Tuy rằng phun tào trong lòng một trận, nhưng thấy Phil đi tới trước mặt mình thì cũng phải hỏi cho rõ ràng, nếu không sẽ chậm trễ hai người nói chuyện yêu đương (Đây là Lâm Mộc lợi dụng cơ hội một cách tuyệt đối, đã bị Ryland liếc mắt nhiều lần rồi.)

Lâm Mộc cười hỏi Phil không biết hắn đã nghĩ cái gì “Đây là trái cây tôi mới hái, không biết có thể ăn được không? Không có độc chứ?”

Phil nói “Loại này không có độc, chỉ hơi chát, từng có người ăn nó, nhưng nghe nói cắn một miếng rất khó chịu liền ói ra, nhưng mà đúng là không có độc.”

“Chát?”

“Ừ, rất chát, mấy người già trong bộ lạc lúc trước của chúng tôi đều nói thế.”

Lâm Mộc gật đầu, chát là được, xem ra đây đúng là thực tử ở dị thế. Quả thực tử ăn rất ngon, làm bánh thực tử để được khá lâu.

Phil thấy Lâm Mộc nhìn trái thực tử như suy nghĩ gì đó “Quả này rất khó ăn, Lâm Mộc hái quả hồng cùng tôi đi.”

“Không cần, tôi sợ bị lừa dối.”

Lời Lâm Mộc nói làm cho Phil khó hiểu “Lừa là con gì? Vì sao hái trái cây với tôi lại bị nó lừa?”

Lâm Mộc cảm thấy khó trả lời vấn đề này, chẳng lẽ lại nói đây là lời mắng khi quái rầy người ta nói chuyện yêu đương. Còn phải giải thích thế nào là nói chuyện yêu đương nữa, Lâm Mộc cảm thấy rất phiền phức. Cho nên hắn lựa chọn không giải thích, chỉ nâng cằm ý chỉ Ryland đang hái trái cây ở bên kia, Phil nhanh chóng hiểu được ý Lâm Mộc muốn nói. Cái này gọi là hiểu mà không cần phải giải thích. Dù sao kết quả cuối cùng là Lâm Mộc một mình hái thực tử, Phil đỏ mặt quay lại hái trái cây với Ryland.

Ryland giúp Lâm Mộc nhặt thực tử, có thể nói trừ bỏ trái cây Phil hái thì y đều nhặt cho, này làm cho Lâm Mộc thấy mang theo hai người là điều đúng. Patrick an bài thật hợp lý (kỳ thật Patrick an bài hai người này làm bảo tiêu chứ không phải làm culi lao động), Ryland cũng không phải lo cho mỗi mình Phil, y cũng giúp đỡ Lâm Mộc bọn họ hái rất nhiều trái cây, đương nhiên Lyn cũng không nhàn rồi.

Bốn cái balo to đựng rất nhiều trái cây, Lâm Mộc đi trong rừng một lúc, phát hiện ra quả chanh với quả bưởi, đương nhiên theo cái nhìn của Linne bọn họ, mấy trái này không thể ăn. Quả chanh rất chua, mà quả bưởi thì do bọn họ cắn trực tiếp lên mặt, cho nên trong lòng bọn họ quả bưởi rất đắng, thịt quả lại khó ăn. Ngẫm lại kỳ thật bọn họ chỉ kém một chút thôi là bọn họ đã ăn hoa bưởi rồi.

Chỉ là Lâm Mộc thấy kỳ quái, sao mà trái cây lại mọc ở một khu vực. Lâm Mộc cảm thấy đây là một vấn đề đáng nghiên cứu, nhưng nghĩ tới thế giới này hắn chẳng biết rõ, lại huyền huyền như vậy, trái cây mọc không theo mùa cũng không có vấn đề gì, dù sao không thể lấy thước đo của Trái Đất để so sánh với thế giới này, hắn cũng chẳng nên xoắn xuýt, vì thế hắn vui vẻ bỏ quả bưởi, chia cho mỗi người một ít cánh hoa, sau đó nghe mọi người kinh hô ăn ngon, nháy mắt thỏa mãn.

Tối giữa trưa bọn họ thu hoạch được bốn sọt to, mấy cái balo nhỏ cũng đựng không ít. Lâm Mộc còn phát hiện cây dẻ, kêu Lyn cùng Ryland hái rất nhiều bỏ vào trong sọt, hạt dẻ rang đường ăn ngon lắm.

Lúc giữa trưa Ryland ra ngoài săn thú, Lyn ở lại bảo vệ bọn họ, nhân tiện đốt đồng lửa lên, bọn Lâm Mộc thì phụ trách đi nhặt củi.

Ryland bắt được con mèo giống như con dê, nhưng to gấp bốn lần thân hình con dê, cũng đủ cho mấy người bọn họ ăn, khi y mang về đã xử lý sạch sẽ rồi. Đương nhiên, Lâm Mộc nhận ra là loại nào cũng nhờ tám da bị Ryland vất trên cây.

Món chính bữa trưa đương nhiên là thịt nướng, bọn họ ra khi ra ngoài đều mang theo ít bánh mì, chỉ cần nướng một chút, thấy da bánh mì có màu vàng tỏa ra hương bánh mì là có thể kẹp chung với thịt. Đây là phương pháp mà hiện giờ bọn họ thích ăn nhất.

Khi bọn họ trở về không đi theo con đường cũ, bọn Lâm Mộc may mắn tìm được một ít nấm, lại phát hiện được một mảnh rau chân vịt, điều này làm cho Lâm Mộc cực kỳ vui vẻ, dù sao thì rau chân vịt mùa thu vẫn thích hợp nấu canh.

Trở về thì phải hái nhiều, hơn nữa bọn họ cũng không phải ngày nào cũng tới ngọn núi này.

Nói tóm lại, bọn Lâm Mộc thu hoạch cực kỳ phong phú, trái cây hái được nhiều, thuận tiện còn tìm được một loại rau xanh. Giống cái vẫn thích ăn rau xanh hơn.

Khi về tới nhà, thời gian vẫn còn sớm, mấy người bọn họ lao động nửa ngày cũng rất mệt (chỉ có nhóm giống cái, dù sao đối với thể năng của nhóm giống đực chút đường ấy cũng không tính cái gì), từng người rửa mặt rồi về phòng mình đi ngủ.

Khi Lâm Mộc tỉnh lại trời đã tối rồi, nhưng ánh sáng trong phòng lại êm dịu. Nghe âm thanh ngoài phòng, bọn họ hẳn là đang bắt đầu nấu cơm, hoặc là đang ăn.

Trước kia bọn họ ăn cơm sớm, tuyệt đối ăn trước khi trời tối đen, nhưng từ khi có đá đom đóm, bọn họ không còn ăn vội vã nữa, thường xuyên cảm thấy bên ngoài tối đen, trong phòng sáng ngời, bọn họ đang ăn cơm, trong lòng càng là hường thụ.

Lâm Mộc đi đến ngoài cửa, Sacha là người thứ nhất thấy hắn, vẫy tay chào, sau đó liền nhìn thấy ánh mắt Patrick, vừa ôn nhu mà lại ấm áp.

Nhìn bộ dáng Patrick phải là đang thu xếp thịt, thấy y thái miếng thịt rất mỏng, đây là chuẩn bị cho mình sao, dù sao thú nhân bọn họ chỉ ăn miếng thịt lớn.

Lâm Mộc đi tới, ngồi xuống bên cạnh Patrick, hôm nay hắn không muốn nấu cơm, chờ người khác nấu xong rồi ăn. Nghĩ thế đã thấy thoải mái.

Patrick rửa tay xong rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Mộc, đem cái đĩa thịt đã chuẩn bị rồi đặt bên cạnh, để dễ nướng.

“Ngủ đủ rồi?” Nói xong nhện không được xoa xoa mái tóc ngắn của Lâm Mộc, hiện tại đã dài hơn so với lần đầu gặp mặt, nhưng vẫn mềm mại như cũ.

Lâm Mộc đã quen việc y ‘chà đập’ mái tóc của mình, xem ra thói quen thật đáng sợ.

Lâm Mộc gật đầu, hôm nay hắn ngủ rất ngon, nhận lấy trái cây Patrick đưa tới cắn một miếng, trước khi ăn cơm ăn trái cây có tốt không nhỉ?

“Còn thấy mệt không?” Kỳ thật Patrick không muốn Lâm Mộc cực khổ đi tìm trái cây như vậy, y thấy bọn họ hái trái cây càng dễ hơn, những nghĩ tới tính tình của Lâm Mộc, hơn nữa các bộ lạc khác đều là giống cái đi thu hoạch trái cây, y cũng không có biện pháp nói cái gì. Dù sao mỗi người đều muốn mình có giá trị, hơn nữa cũng không phải tất cả giống cái đều thích ý lại thú nhân. Theo bọn họ, mua thu thu hoạch trái cây là công việc của bọn họ, nếu bị tước đoạt, giống cái nổi giận cũng không tốt, cho dù là thú nhân thương tiếc giống cái cũng không được.

Tuy rằng biết Lâm Mộc ngồi không yên, cũng biết làm một ít việc cũng tốt cho thân thể Lâm Mộc, nhưng y vẫn nhện không được đau lòng muốn giúp hắn làm hết mọi việc.

Cơm chiều Lâm Mộc ăn canh trứng nấu rau chân vịt, ăn bánh mì, cảm thấy dạ dày rất thoải mái. Hơn nữa còn cho thêm ớt vào, vị cay hợp với khẩu vị của Lâm Mộc, cho nên Lâm Mộc phá lệ uống một nửa chén canh, đây chính là cái chén Patrick dùng để ăn cơm.

Buổi tối Lâm Mộc ăn chương bụng, hơn nữa buổi chiều còn ngủ lâu như vậy, cho nên hiện tại hắn cùng Patrick chưa có về phòng ngủ, mà đi đến sân tản bộ tiêu thực. Đường nhiên con đường bọn họ đi rất yên ắng, cây mọc theo hàng.

Patrick nắm tay Lâm Mộc, hai người đi chậm rãi, có thể nghe thấy tiếng côn trùng trong rừng kêu vang. Hai người đều không nói gì, lặng lẽ hưởng thụ khoảnh khắc an tĩnh lại thoải mái này.

Lâm Mộc nhìn người đàn ông bên người, ngẩng đầu nhìn người đàn ông của mình, lại nhìn ánh trăng, kỳ thật hắn rất cảm ơn người (thần?) đã đưa hắn tới đây, vì thế hắn mới tìm được người làm bạn với mình cả đời.

Cả đời một đôi, ở thế giới kia của bọn họ rất nhiều người đều có thể gặp mặt nhưng không thể bên nhau, mà hắn ở thế giới này lại dễ dàng có được, hắn may mắn lắm mới có cuộc sống như vậy. Đơn giản mà hạnh phúc.

Nhìn sườn mặt khôi ngô của nam nhân, hắn thích Patrick, hắn đã từng nghi ngờ sao mình có thể chấp nhận y, chấp nhận một người đàn ông. Hắn tuy rằng chưa bao giờ yêu, những năm gần đây hắn đều chỉ cảm thấy con gái rất đẹp nhưng lại không có người đàn ông nào thật hấp dẫn cả. Mà hiện tại lại tiếp nhận Patrick, có lẽ do y yêu hắn. Lâm Mộc biết hắn khát vọng có người yêu thương hắn, thật lòng thật dạ bảo vệ hắn. Có đôi khi hắn cảm thấy hắn là một người rất yếu đuối, cho dù là chuyện gì cũng lựa chọn trốn tránh, người yếu đuối như vậy làm sao có thể gánh vác một gia đình, làm sao có thể làm cánh tay kiên cường cho một người phụ nữ. Nghĩ như vậy, tìm một người đàn ông làm bạn đời có lẽ là kết quả tốt nhất với hắn, dù sao hắn không có cánh tay mạnh mẽ để cho người khác dựa vào, trong lòng hắn càng khát vọng có người để hắn dựa vào. Mà hiện tại Patrick làm cho hắn cảm thấy yên tâm, hạnh phúc và hài lòng, đây là lựa chọn đúng đắn.

“Patrick, thế giới này em chỉ có thể dựa vào mỗi mình anh.”

Patrick không biết vì sao Lâm Mộc lại nói những lời này, nhưng chuẩn bạn đời nói y là chỗ dựa duy nhất của hắn ở thế giới này là điều tuyệt đối làm cho y vui vẻ rất lâu.

Patrick ôm Lâm Mộc vào ngực, bá đạo tuyên thệ chủ quyền “Anh vốn là chỗ dựa duy nhất của em, hơn nữa em chỉ có thể là của anh, cũng chỉ có anh mới mang lại hạnh phúc cho em.”

Lâm Mộc nhìn ánh mắt kiên nghị nghiêm túc của Patrick, gật đầu “Vâng”

“Cho nên chúng ta nhanh chóng cử hành nghi thức đi.”

“Hả?”

“Có vấn đề sao?”

“Kỳ thật không có vấn đề gì...chỉ là, đây là cầu hôn sao?”

Patrick nhìn Lâm Mộc, lấy răng thú mà y chuẩn bị đưa cho hắn “Đây là răng nanh sói tuyết, là răng nanh mà anh lần đầu tiên đi săn bắt được. Em nhận nó có nghĩa là chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

Lâm Mộc nhìn răng nanh đã ngả vàng, có lẽ đi theo Patrick rất lâu rồi, hắn nhận lấy từ tay Patrick “Cái này em muốn”. Lâm Mộc cười với y.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 47

Hwan

Trên giường lớn có một tấm chăn da thú cũng to cộm lên, thân hình gầy dựa cộm lên biểu thị chủ nhân đang trong trạng thái chưa tỉnh ngủ. Giống như sâu lông ở trong chăn cuộn ra cuộn vào, xem ra người này còn đang mơ một giấc mơ đẹp chưa muốn tỉnh.. Một lúc sau một cánh tay nhỏ bé trắng nõn vươn ra từ trong chăn, tiếp đó là một cái đầu đen tuyền lộ ra khỏi chăn, lấy tay dụi mắt, ánh mắt sương mù mờ ra, ngáp một cái, biểu hiện người này đã tỉnh táo, ánh mắt cũng hiện lên tia sáng rọi.

Lâm Mộc nhìn bên giường trống rỗng, giống như mọi ngày, khi hắn tỉnh dậy, Patrick đã vội vàng rồi.

Lúc ngồi dậy, điều trụ trên cổ lộ ra, Lâm Mộc cầm răng thú lên. Đây là thứ mà ngày hôm qua Patrick cầu hôn đưa cho hắn, tuy rằng đã hơi cũ, nhưng Lâm Mộc rất thích. Nghĩ tới cảnh tượng ngày hôm qua, Lâm Mộc đem vòng cổ bỏ vào trong áo, đồ vật quan trọng như vậy phải đeo theo bên mình mới tốt.

Ngày hôm qua sau khi bọn họ trở về cũng không làm ra hành động mãnh liệt gì hết. Hai người chỉ nằm trên giường nói chuyện phiếm, nói từ lúc hai người bắt đầu gặp nhau cho tới chuyện sinh sống sau này, khao khát cuộc sống mai sau tốt đẹp, bọn họ cũng tin tưởng bộ lạc về sau càng ngày càng tốt. Sẽ không còn vì thức ăn mà phiền não, lại càng không vì chỗ ở mà phiền muộn, hiện tại bọn họ đã có bộ lạc của chính mình!

Có được bộ lạc của chính mình, Patrick cũng tin tưởng bản thân y sẽ thành lập được bộ lạc, nhưng không ngờ lại hoàn thành sớm đến thế, càng không ngờ bộ lạc của bọn họ lại tốt hơn so với bộ lạc khác. Chưa có bộ lạc nào có nhà tốt như bọn họ, lại chưa được ăn thức ăn mỹ vị như bọn họ, không phải sao?

Patrick rất hài lòng với cuộc sống hiện giờ, y cảm thấy cuộc sống như bây giờ ngay cả trong mơ cũng không mơ được tốt như thế, đương nhiên, cùng Lâm Mộc cử hành nghi thức bạn lữ lại càng tròn vẹn.

Tuy rằng Patrick cũng muốn nhanh chóng cùng Lâm Mộc kết thành bầu bạn, ở trong lòng y chỉ có cùng Lâm Mộc kết thành bạn lữ, Lâm Mộc mới chân chính trở thành người của y. Đương nhiên, đây cũng không phải nhanh có thể thực hiện, Lâm Mộc nói, muốn cử hành kết thành bạn lữ thì phải xây xong nhà đã, tuy rằng mọi người ở cùng một chỗ rất náo nhiệt, nhưng lại không tiện.

Theo Lâm Mộc thấy hắn cùng với Patrick việc không nên làm đã làm rồi, nghi thức trở thành bạn lữ cũng chỉ là nghi thức thôi, tuy rằng hắn nguyện ý kết thành bạn lữ với Patrick nhưng không nóng nảy cần phải làm ngay.

Mặc dù Patrick rất cấp bách, nhưng Lâm Mộc không vội y cũng không thể vội, bằng không còn làm gì được? Làm thú nhân y phải thuận theo nguyện ý của giống cái, chẳng lẽ còn có thể làm trái? Chẳng lẽ không muốn cử hành nghi thức? Cho nên mỗi thú nhân đều là thê (??) nô.

Mặc quần áo chuẩn bị ra ngoài rửa mặt, đột nhiên bị Phil giữ chặt, “Có việc muốn nói.” Giọng Phil nói rất nhỏ, sau đó kéo Lâm Mộc vào phòng mình.

Lâm Mộc bị kéo đi vào phòng, hắn thấy hành động của Phil rất khó hiểu. Hắn ngồi ở bên giường, nhìn Phil ngồi cạnh bên, dùng mắt ý bảo nói đi.

Phil nhìn bộ dáng Lâm Mộc vừa mang theo nghi hoặc vừa hớn hờ, trong lòng sắp xếp câu chữ, sau đó nhìn về phía Lâm Mộc trịnh trọng nói “Là chuyện của Linie.”

Thấy bộ dạng Phil mở to hai mắt mang theo tính nghiêm trọng, Lâm Mộc cảm thấy Phil rất đáng yêu, nhưng mà nghe thấy cậu ta nói về Linie, Lâm Mộc cũng nhin không được nhú mày.

“Ngày hôm qua có nhìn thấy một mình Linie ở trong rừng cây, thần sắc rất đau lòng, hỏi cậu ta bị làm sao cậu ta không chịu nói. Mới đầu cho rằng cậu ta nhớ người nhà, bởi vì người ta nhớ nhà sẽ rất đau lòng, nhưng mà bình thường chịu ủy khuất mới nghĩ tới. Hiện tại tôi ở cùng với Ryland, đã rất lâu không nhớ tới phụ thân và cha thân, hơn nữa cho dù có nhớ cũng không đau lòng nữa. Cho nên có phải Linie bị ủy khuất không?”

Lâm Mộc nghe Phil nói, cũng nhớ lại chi tiết bản thân xem nhẹ. Ngày ấy lúc bọn họ thảo luận nghi thức trở thành bạn hữu, Phil với Sacha đều phản chấn nói về nghi thức với hắn, nhưng Linie lại không có nói với hắn rằng cậu với Jason sẽ cử hành nghi thức, hiện tại nghĩ lại khi đó Linie lo lắng biểu hiện về mặt mặt mày, nhưng bởi vì khi đó cả trái tim đều đặt vào sự tình cử hành nghi thức, hắn cũng không có lưu ý.

“Có phải bởi vì Jason không?”

“Tuy rằng Jason là người rất lạnh, nhưng anh ta rất tốt với Linie, tất cả mọi người đều thấy được. Hơn nữa, Linie vĩ đại như vậy, Jason sao có thể làm Linie đau lòng chứ?” Theo Phil thấy, Tuy rằng Jason cả ngày đều là thần sắc lạnh lùng căn bản không bằng Ryland, nhưng đối với Linie, hắn vẫn có thể nhìn ra Jason rất để ý Linie.

“Chính là Linie không có nói sẽ cử hành nghi thức.” Lâm Mộc nói ra phán đoán của bản thân. “Chẳng lẽ bọn họ xảy ra vấn đề gì đó? Hay là Linie không muốn cùng Jason kết thành bầu bạn, cũng không giống lắm, không phải Linie rất thích Jason sao?”

“Chẳng lẽ Jason không thích Linie?” Phil nói xong đều cảm thấy kinh ngạc “Linie tốt như vậy, sao Jason lại không thích nhỉ?”

Thấy bộ dáng khó tin của Phil, Lâm Mộc nói “Jason không thích Linie? Không phải đâu, bọn họ bây giờ ở cùng một chỗ đó. Giữa hai người bọn họ đã có chuyện mà chúng ta không biết.” Nói xong gật đầu khẳng định phán đoán của mình.

Phil có chút lo lắng nói “Vậy bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Lâm Mộc, chúng ta phải giúp bọn họ mới được.”

“Chắc chắn phải giúp, nhưng mà đầu tiên phải biết rõ vì sao Linie lại đau lòng, dù sao vừa rồi chỉ là chúng ta phán đoán mà thôi.”

“Vậy chúng ta làm sao mà biết được? Trực tiếp đi hỏi Linie được không?”

Lâm Mộc lắc đầu “Chúng ta nên nói bóng nói gió, sau đó xem phản ứng của Linie có giống như chúng ta đoán không. Lúc đó mới sử dụng biện pháp.”

Phil nói “Biết.”

“Nhớ rõ phải phối hợp tốt vào.”

Sau khi Lâm Mộc thương lượng xong xuôi với Phil, cả hai đều ra ngoài “Còn chưa rửa mặt nữa!” Lâm Mộc đi ra ngoài chuẩn bị giúp đỡ nấu cơm đột nhiên nhớ tới bản thân còn chưa có đánh răng rửa mặt, vội vàng chạy tới bên bờ suối, một bên chạy một bên cảm khái mỗi ngày đều phải chạy tới bờ suối rửa mặt, quá phiền toái! Hắn quyết định, tối nay phải múc một thùng nước để sáng mai dùng.

Lúc ăn cơm

Lâm Mộc gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của Patrick, thấy đối phương cười ăn (tuy rằng khoe miệng đối phương nhếch lên không cao, nhưng Lâm Mộc có thể nhìn ra đối phương rất vui), lo lắng nhìn thấy Linie và Jason không hề giúp đỡ nhau, thầm nghĩ ‘Xem ra tình cảm của hai người xảy ra vấn đề’. Sau đó nhìn thấy Phil vừa ăn cơm vừa trộm ngấm về phía Linie, nhin không được phù ngạch ‘Phil không nhìn thấy ánh mắt tràn ngập nghi hoặc của Ryland sao? Tuy rằng Linie không có phản ứng, nhưng không thể rõ ràng như vậy’ Lâm Mộc nhìn Linie cúi đầu ăn cơm. “Vấn đề thật rõ ràng.”

“Cái gì?” Giọng Lâm Mộc lâu bầu tuy nhỏ, nhưng Patrick vẫn nghe được.

Lâm Mộc cười với y “Không có gì” Sau đó lại gấp miếng thịt trong bát của mình cho Patrick, ăn sáng mà ăn thịt không vẫn không thích lắm.

Patrick cũng không có phản đối hành động của Lâm Mộc, lại gấp cho hắn một miếng thịt mỏng “Ăn nhiều thịt một chút, em rất gầy.”

Nhìn thấy đưa thịt đi rồi lại quay trở về, Lâm Mộc không biết nói gì, thấy ánh mắt quan tâm của Patrick chỉ có thể ăn luôn.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm Mộc ném ánh mắt cho Phil, thấy đối phương hiểu rõ, trong sự nghi hoặc của Sacha, hai người đi tới trước mặt Linie “Linie, bận rộn mấy ngày rồi, hôm nay chúng nghỉ ngơi.”

Linie đang chuẩn bị đeo ba lô nghi hoặc nhìn Lâm Mộc “Không phải ngày hôm qua đã nói hôm nay tách ra đi thu hoạch nguyên liệu nấu ăn sao?”

“Cái kia...” Lâm Mộc hắc hắc cười gượng “Cái kia, cảm thấy nhóm chúng ta mấy ngày nay rất mệt, tuy rằng lao động rất quan trọng, nhưng kết hợp giữa nghỉ ngơi và lao động cũng quan trọng không kém.” Thấy ánh mắt không tin của Linie, hắn dùng ánh mắt thật chân thành nói “Thật”

“Được rồi.” Linie bỏ ba lô trong tay xuống, “Vậy hôm nay chúng ta làm gì?”

“Chuyện này đơn giản.” Quay đầu lại “Phil”

Phil lập tức hiểu đi qua “Chúng ta có thể vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.”

Lâm Mộc nghĩ tới bàn cờ làm lúc trước, người tạo ra đương nhiên là Patrick, lại bổ sung thêm “Còn chơi trò chơi nữa.”

Sacha ở một bên nghe thấy lập tức tỏ vẻ “Quá tuyệt.”

Cầu Cầu cùng Mischa và Casso ở cạnh cũng tỏ vẻ muốn tham gia. Nhưng mà nghĩ tới mục đích của bọn họ, Lâm Mộc lập tức cự tuyệt “Lần này không được.”

“Vi sao?” Một người, một sói, một Cầu Cầu cùng bắt mắt nhìn về phía Lâm Mộc, vì sao bọn nó không được tham gia.

Lâm Mộc nhìn ba người (?) nói “Ngoan, mấy đứa còn chưa có trưởng thành, phải nghe lời. Hôm nay người lớn tụ hội, con nít đi qua một bên chơi.”

Bất mãn.....

Lâm Mộc nhìn ba đứa nhóc, sắc mặt càng ngày càng không tốt “Nếu nghe lời, sẽ làm đồ chơi cho.”

“Thật sự?” Ba đứa nhóc lúc nghe Lâm Mộc kể chuyện cổ tích có nghe thấy từ đồ chơi, đám nhóc đều rất hiếu kì, ấu tể đều thích đồ chơi, nghe nói đồ chơi có rất nhiều rất nhiều rất nhiều kiểu dáng.

Cuối cùng Lâm Mộc đồng ý cho mỗi đứa một món đồ chơi mới dụ dỗ đám nhóc này đi chỗ khác. Mà Linie thì bị Phil kéo vào trong phòng cậu ta, Sacha cũng đi theo vào.

Lâm Mộc lấy bàn cờ làm bằng gỗ đặt giữa giường, dùng viên đá làm quân cờ, dùng chén làm đĩa. Lúc này bọn họ cũng đem khay ăn vặt đặt trên giường.

Sacha nhìn trên bàn cơ có khắc đường ngang đường dọc giao nhau, còn được nhuộm bằng chất lỏng nào đó, rất dễ phân chia “Lâm Mộc, bàn cờ này chơi như thế nào?” Nói xong cầm viên đá đã bị mài không còn góc cạnh “Dùng cái này?”

Thấy Linie tuy tâm tình không cao, nhưng cũng tò mò nhìn bàn cờ và viên đá, Lâm Mộc cầm viên đá cười “Cái này làm quân cờ, khối ván gỗ này là bàn cờ. Trò chơi chúng ta chơi gọi là ‘cờ năm quân’, đơn giản lắm, lại chơi hay nữa.” Dù sao cũng phải động não mới có thể thắng nổi.

Kỳ thật Lâm Mộc thích chơi cờ vua hơn, nhưng hiện tại không thích hợp lấy ra cho bọn họ chơi. Dù sao thì cơ vua cũng chẳng đơn giản, phải nhớ quy tắc, hơn nữa còn có tượng, mã, pháo, tốt vân vân, hiện tại cũng chỉ có Patrick có thể chơi với hắn, hơn nữa hắn phải cố sức để giải thích các quân cờ.

Đơn giản giới thiệu quy tắc cờ năm quân, Sacha tranh lấy vị trí đầu để đấu với Lâm Mộc, mà Linie và Phil thì ở một bên xem rất dụng tâm.

Cho nên khi Lâm Mộc thấy Sacha vừa ôm chén quân cờ vừa chơi rất khó hiểu ‘Sacha à, kỳ thật quân cờ không nhẹ, cũng không phải thức ăn, không cần ôm như vậy đâu.’ Nhưng thấy đối phương ôm chắc như vậy hắn cũng không nói gì.

Gà mờ Sacha không bao lâu đã bị đánh bại, kêu la vãn vãn nhất định sẽ đánh bại Lâm Mộc, cái gì nhi. . . , à là phải rửa nhục, sau đó đánh cho đối phương thất bại thảm hại.

Lâm Mộc cảm thấy hắn dạy thành ngữ cho Sacha như vậy là một quyết định sai lầm, hiện tại cậu ta đều biết nói đánh cho hắn thất bại thảm hại.

Đương nhiên, ván tiếp theo Sacha vẫn thua nữa, Phil tiến lên cầm lấy chén quân cờ trong tay Sacha, ôm chén tuyên bố “Ván này đánh với Lâm Mộc.” Sau đó ôm chặt chén không buông, cho nên hành vi cướp đoạt chén quân cờ ôm chặt không buông cứ thế kéo dài mãi, thế nên sau này người ta chơi cờ cứ thế ôm chén không buông, thật sự là một hiểu lầm tốt đẹp. Lâm Mộc rất xấu tâm không nói, trong lòng lại nghĩ những người về sau chơi cờ có thể lấy nổi chén cờ không. Dù sao chơi cờ cũng tốn thời gian. Đương nhiên đây là nói sau, hiện tại Lâm Mộc chuyên tâm đánh cờ với Phil.

Loại trò chơi cờ năm quân này, cho dù đối phương không chơi tốt cũng rất tốn thời gian, huống chi Phil cũng đã hiểu cách thức đôi chút. Ít nhất cậu ta không giống Sacha chưa bao giờ nhận được một lần cờ.

Người thắng đương nhiên vẫn là Lâm Mộc, bằng không nếu chơi thua người mới bắt đầu chơi, Lâm Mộc sẽ nhìn không được đâm đầu vào miếng đậu hũ chết đi, tuy rằng bây giờ còn chưa xuất hiện thứ gọi là đậu hũ.

Lúc chơi cờ cùng Linie, Lâm Mộc hết sức chăm chú, cuối cùng cũng chỉ thắng hiếm. Sờ mồ hôi không tồn tại trên trán “Nghỉ một lúc, Phil chơi với Sacha.”

Lâm Mộc dựa vào đồng da thú được gấp gọn dưới tay dưới chân, thấy Linie nằm xuống bên cạnh đưa trái cây trong tay cho hắn.

Linie nhận trái cây, hai người cũng chẳng ăn trái cây, mà nhìn hai người đang chuyên tâm chơi cờ kia “Cùng Jason làm sao vậy?”

Phil đang chơi cờ nghe thấy Lâm Mộc hỏi vấn đề này, quay đầu cho hắn một ánh mắt nghi hoặc “Không phải nói bóng nói gió sao? Sao hỏi trực tiếp vậy?”

Lâm Mộc nhướn mày nhìn hấn ‘Quá trình kia bỏ đi, khẳng định có quan hệ tới Jason.’

Linie không có chú ý Lâm Mộc mất đi mày lại với Phil, nghe thấy Lâm Mộc hỏi, động tác cắn trái cây của Linie ngừng lại một chút “Không có gì.”

Lâm Mộc cũng không nhìn hấn “Cũng không cảm thấy không có gì.” Hấn quay qua sang nhìn Linie “Mọi người đều nhìn ra, không vui. Đương nhiên giống cái không vui lỗi đều do giống đực làm, cho nên chính là Jason sai. (đây là ý tưởng của tất cả mọi giống đực)”

“.....” Linie cũng không biết chuyện gì xảy ra giữa hấn và Jason, hấn có thể nhận ra Jason rất để ý hấn, nhưng vì sao lại không thấy cầu hôn giống như đám Patrick đã cầu hôn chứ? Điều này làm cho Linie có đôi khi nhìn không được nghĩ, Jason có thích hấn hay không?

Nhìn thấy Linie do dự “Nói một chút đi, có nhiều người dễ nghĩ ra biện pháp hơn?”

Linie nói chuyện với Lâm Mộc làm cho Sacha và Phil khó mà an tâm chơi cò, cũng bu lại “Đúng đó. Nói cho bọn này biết đi, ít ra bọn này còn có thể nghĩ ra chủ ý.”

Linie do dự mà nói ra suy đoán của mình.

Sacha nói “Linie yên tâm đi. Vĩ đại như thế Jason khẳng định sẽ thích.”

Phil cũng gật đầu theo “Bọn này đều nhìn ra Jason thích. Linie, không cần lo lắng. Có lẽ rất nhanh Jason sẽ cầu hôn.” Phil vội vàng an ủi.

Lâm Mộc nâng cằm suy nghĩ. Hấn cũng hoài nghi vì sao Jason không cầu hôn Linie. Jason không thích Linie? Loại ý tưởng này Lâm Mộc không tin, trước đó không phải Jason mặt lạnh đã tặng hoa cho Linie sao? Tuy rằng đó là hoa hướng dương. Chẳng lẽ Jason ngượng ngùng? Lâm Mộc bị ý tưởng này lôi. Nhưng mà cũng không bài trừ Jason là tên muện tao. Có thể nhờ Patrick tìm hiểu ý tưởng của Jason.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 48

Hwan

Ban đêm

Lâm Mộc nằm trên giường nhếch chân xem sổ ghi chép, sổ ghi chép nhỏ đã viết chi chít chữ Cuốn sổ này vốn đặt ở cái ngăn nhỏ trong ba lô, trước không có chú ý tới, trong lúc thu thập ba lô thì thấy nó, bỗng nhiên Lâm Mộc cảm thấy mình xa rời con chữ với cây bút đã lâu. Nhìn cuốn sổ hơn năm mươi trang trong tay, nghĩ tới cuộc sống bây giờ, đột nhiên cảm thấy cậu hấn nên đem những gì đã trải qua ghi lại, hy vọng kí ức của cậu được bảo tồn, đợi cho tới khi cậu già rồi, ngẫu nhiên lấy ra xem cũng là một loại phương pháp đuổi thời gian không tồi.

Vừa mới đem chuyện xảy ra hôm nay ghi lại, bỗng cảm thấy có người nhấc rèm cửa đi vào.

Ngẩng đầu cười với người vừa vào, thấy tóc của đối phương còn ẩm, xem ra đối phương đã tắm rồi.

Patrick vừa vào phòng liền thấy một hình ảnh : dưới ánh sáng ôn dịu, nhân nhi mảnh khảnh nằm trên giường, nhếch chân lên lộ ra cẳng chân trắng nõn, trên khuôn mặt tuần tú hiện ra nụ cười nhạt.

Thấy cậu nhìn thấy y vào liền nở nụ cười làm cho trong lòng Patrick cảm thấy ấm áp. Đây là giống cái của y, là bảo bối trân quý nhất của y!

Y bụng chậu gỗ đặt trên mặt đất cạnh giường “Mộc Mộc, rửa chân”. Nói xong ôm người vào trong ngực “Anh giúp em”

Lâm Mộc nở nụ cười “Hi hi, mới không cần. Để em xuống, tự em rửa.” Thấy đối phương không có ý buông tay, Lâm Mộc ngẩng đầu hôn y một cái “Như vậy có thể chứ.”

Patrick vui vẻ thả người.

Bởi vì do giường hơi cao, không thể ngồi ở trên giường rửa, Lâm Mộc đành phải đứng trong chậu gỗ, chân đạp nước, hai tay đặt trên giường, nâng cằm, mỉm cười nhìn thân ảnh Patrick đang chỉnh lý giường, người đàn ông này xuất sắc như thế, thấy thế nào cũng đẹp hết.

Patrick trải giường xong, chỉnh lý đồ vật trên giường tốt, quay đầu lại nhìn thấy Lâm Mộc đang cười tùm tùm nhìn mình. Thấy đối phương rửa đã xong rồi, cười ôm đối phương lên, giúp cậu lau khô chân. Hôn trán Lâm Mộc “Em nằm trước, anh đi đổ nước.”

Lâm Mộc thấy đối phương bụng chấu gõ đi ra ngoài, không bao lâu bụng nước rửa mặt ngày mai cho cậu đi vào. Người này luôn cẩn thận quan tâm cậu như vậy. Trong lòng ấm áp, Lâm Mộc cảm thấy cậu có thể đi tới thế giới này là may mắn nhất đời cậu.

Patrick lấy đá phát sáng để hết lên đầu tủ, làm cho không gian trên giường sáng hơn.

Thấy người bên cạnh mình ngồi xuống, Lâm Mộc nằm trong ngực đối phương, nhỏ giọng nói “Anh thật tốt.”

Đem người ôm vào trong ngực, thấy cậu giống như động vật nhỏ cọt cọt trong lòng mình, nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của đối phương, mỉm cười nhẹ vỗ về lưng đối phương, có thể làm cho giống cái của mình nói mình thật tốt, đây là lời khen tốt nhất đối với y.

“Mộc Mộc, nhà của hai ta đã sắp làm xong. Chúng ta xây tường rào chứ?” Tuy rằng trước nghe qua Lâm Mộc nói về nhà của bọn họ xây dựng như thế nào. Nhưng lúc ấy Lâm Mộc cũng chưa suy xét kỹ tới việc làm tường rào.

“Đã xây dựng gần xong? Nhanh vậy?” Nói xong nhìn không được cảm thán “Hiệu suất làm việc của thú nhân thật cao quá!” Suy nghĩ một chút “Chúng ta vẫn nên tạo tường rào đi. Tuy rằng từ hàng rào có thể thấy được hoạt động trong sân của đối phương nhưng nghĩ đó là nhà của hai ta, em thích không gia thuộc hai ta hơn. Không gian độc lập, chỉ thuộc nhà của hai ta. Chúng ta có thể trồng cây ăn quả phía trước nhà, có thể trồng loài hoa bản thân thích. Chúng ta còn có thể trồng rau phía sau nhà, Nghĩ thôi đã thấy rất vui rồi.”

Patrick thấy bộ dáng tiến tới của Lâm Mộc đã cảm thấy thích, đó là nhà của bọn họ, nhìn thấy bạn lữ của mình đang nói về cách phát triển xung quanh nhà “Mộc Mộc, anh thật vui vẻ, rất vui vì em có thể cùng anh.”

“Em cũng rất vui khi có anh cùng em.” Lâm Mộc hôn Patrick một cái “Em sợ hãi cô đơn, anh phải cùng em vĩnh viễn, biết không?”

“Ừ, vĩnh viễn.”

“Thật muốn nhanh chóng cử hành nghi thức.”

“Không nóng nảy, xây xong nhà chúng ta liền kết hôn, hi hi.” Nhìn bộ dáng Patrick rất nóng vội đã cảm thấy buồn cười. “Tốc độ của thú nhân nhanh như thế, sẽ không để cho anh chờ lâu đâu.” Lâm Mộc cười hi hi nheo má đối phương, rõ ràng lúc đầu cảm thấy đối phương là tên mặt than.

Nghĩ tới xu thế cử hành nghi thức “Patrick, anh có cảm thấy giữa Jason cùng Linie có gì không?”

Patrick nghĩ tới gần đây cảm xúc của Jason có chút không đúng “Linie thế nào thì anh không biết, nhưng mấy ngày nay Jason nói có chút buồn bực.”

“Buồn bực hả...” Lâm Mộc nghĩ một chút “Patrick, anh có biết Jason chưa cầu hôn Linie chứ. Nhưng Ryland cùng Locker đều đã cầu hôn, còn muốn cử hành nghi thức với hai ta. Cho nên, Linie cảm thấy, Jason hình như không thích hẳn.”

Đối với chuyện này Patrick cũng hiểu thật bất ngờ, tên gốc Locker kia đều có gốc cái của mình, Jason thế nhưng chưa có thành công. Nghĩ lại đều làm cho y cảm thấy thất vọng.

Giống cái đều là bảo bối trân quý của bất cứ bộ lạc nào, càng đặc biệt đối với bộ lạc du thú. Trong bộ lạc của bọn họ tổng cộng có năm giống cái, trong đó có một giống cái còn chưa thành niên. Hiện tại trong phòng Jason liền có một giống cái ưu tú, làm cho người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị, thế mà còn chưa cầu hôn, hơn nữa làm cho giống cái cho rằng đối phương không thích hẳn. Jason, cậu còn có thể thất bại hơn nữa không?

Lúc Patrick còn đang giận tên không hăng hái này, Lâm Mộc vỗ vỗ y “Patrick, Jason thích Linie chứ?”

“Cái này căn bản không cần hoài nghi.”

Lâm Mộc nghi ngờ, vì sao khẳng định như vậy. Bản thân cậu chỉ cảm thấy Jason thích Linie, thế nhưng trong lòng đối phương nghĩ gì, ai có thể biết chứ.

“Nếu không thích Linie, Jason sẽ không đồng ý ở cùng một chỗ với Linie.”

“Vậy, vì sao anh ta không có hành động gì? Dù sao, nhưng người khác đều cầu hôn, anh ta cũng biết đến. Thế rồi còn không có hành động, khó tránh khỏi làm Linie suy nghĩ nhiều.”

“Ai biết căn thú gân nào của cậu ta không bình thường chứ.” Thật sự quá mức thất bại!

“Patrick, ngày mai anh đi nói chuyện với Jason đi. Mấy ngày nay Linie cũng không vui vẻ, như vậy không tốt tí nào.”

“Làm cho giống cái không vui, Jason cũng quá thất bại!” Patrick cực kì nghiêm túc nói “Ngày mai anh đi gõ gõ cậu ta. Thú nhân theo đuổi Linie cũng không phải chỉ mỗi mình cậu ta.”

“Gõ? Chẳng lẽ anh định đánh nhau với Jason?”

Patrick cực kỳ nghiêm túc nói với Lâm Mộc “Anh sẽ không vì giống cái khác mà đánh nhau với thú nhân. Cái này phải từ người theo đuổi Linie làm.”

Còn có loại ý kiến này. “Anh chỉ cần biết vì sao Jason không có hành động và kêu anh ta chủ động tí đi.”

Một đêm yên giấc.

Ngày hôm sau Patrick dựa theo sự phân phó của Lâm Mộc, tìm thời gian nói chuyện với Jason. Sau khi nói xong đi về, trên mặt Jason cùng Patrick đều nặng nề trở lại từng phòng của mỗi người.

Lâm Mộc đang dọn dẹp phòng, nhìn thấy bộ dáng đầy tâm sự của Patrick. Buông tấm da thú trong tay “Anh làm sao vậy?”

Patrick ôm lấy Lâm Mộc “Mộc Mộc, có phải em vì biết ơn anh nên mới theo anh ở cùng một chỗ?”

“Cái gì?” Lời Patrick nói làm cho Lâm Mộc cảm thấy bất ngờ khó hiểu, Patrick có ý gì chứ.

“Mộc Mộc, có phải vì anh đã cứu em, em thấy biết ơn nên mới nguyện ý cùng anh một chỗ.”

Lâm Mộc hiện tại đã biết rõ, chỉ là vì sao Patrick lại có ý nghĩ như vậy chứ “Vì sao sẽ nghĩ như vậy?”

Patrick nhìn Lâm Mộc “Thú nhân theo đuổi giống cái đều phải rất lâu.”

Lâm Mộc tức giận chột chột đầu Patrick “Trong đầu anh nghĩ cái gì vậy? Ai sẽ vì biết ơn mà làm như vậy hả?” Nói xong bản thân cũng nhin không được đồ mặt “Nói đi, sao bữa nay anh lại có suy nghĩ này.” Tại cậu xem ra, làm sao Patrick có thể rồi rắm vấn đề này.

Lời Lâm Mộc nói làm cho Patrick hiểu được do Mộc Mộc thích y nên mới cùng một chỗ với y, chỉ cần như vậy y đã an tâm. Sau đó y nói với Lâm Mộc nơi ý tưởng xuất hiện.

Nghe xong Patrick nói “Anh nói là, lý do Jason không cầu hôn là vì anh ta cảm thấy Linie là do bắt đắc dĩ nên mới cùng một chỗ với anh ta?”

“Cậu ta cảm thấy Linie lựa chọn cậu ta cũng vì hành động bắt đắc dĩ. Dù sao cậu ta đã cứu Linie, hiện tại lại vào bộ lạc du thú. Giống cái luôn rất sợ hãi du thú. Linie chỉ quen mỗi cậu ta, Jason cảm thấy, cho dù cậu ta cầu hôn, dưới tình huống như vậy Linie không lựa chọn cũng sẽ đồng ý. Dù sao, giống cái đều yêu cầu giống đực. Nhưng mà chỉ có hai bên thích nhau rồi đồng ý kết hợp thì mới hạnh phúc.”

“Ý của anh ta là, nơi này chúng ta có nhiều đồ thú nhân, sự lựa chọn rất ít. Mà anh ta lại có ân với Linie. Cho nên, anh ta cảm thấy Linie lựa chọn anh ta không bởi vì thích. Mà chỉ là hành động bắt đắc dĩ?”

Patrick gật đầu.

Lâm Mộc nhin không được hắc tuyến “Jason suy nghĩ nhiều rồi. Nếu Linie không thích anh ta sao có thể lựa chọn anh ta chứ. Cho dù chỗ chúng ta có rất ít để chọn, nhưng nếu cậu ta không thích có thể rời khỏi bộ lạc du thú, dù sao giống cái ở chỗ nào cũng là của quý, cậu ta không tất yếu để bản thân chịu tủi thân.” Kỳ thật nghĩ lại, Jason sợ dĩ nghĩ thế, vẫn là bởi vì thân phận du thú của anh ta đi. Thì ram cho dù thú nhân có kiêu ngạo, cũng sẽ vì thân phận mà tự ti.

“Em phải giúp bọn họ mới được.” Tâm tư xoay chuyển “Hắc hắc, có.”

Patrick nhìn Lâm Mộc nở nụ cười quái lạ, không biết cậu lại nghĩ ra chuyện kỳ quái gì. Cung chiều ôm người vào trong ngực, nhìn người trong lòng, chỉ cần cậu thích là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 49

Hwan

“Nếu đã biết điểm mấu chốt, chuyện này dễ giải quyết rồi. Hắc hắc, chờ nghe tin tức xấu đi.” Lâm Mộc sau khi nói xong không biết nghĩ tới điều gì, vừa cười gian vừa đi ra ngoài.

Ánh mắt cung chiều của Patrick nhìn bóng dáng Lâm Mộc vui vẻ đi ra ngoài, lắc đầu, nghĩ đối phương cười gian, lại không biết Mộc Mộc sẽ làm ra chuyện gì khiến cho người khác mở rộng tầm mắt nữa.

Lâm Mộc rủ đám người Linie đi ra ngoài, thuận tiện hào phóng cho cả ba đứa nhóc kia đi cùng lên núi. Tuy nói chuyện của Linie cực kỳ quan trọng, nhưng kế hoạch phải từng bước mà tiến hành. Hiện tại dù sao cũng là mùa thu hoạch, mùa đông lại khó khăn, dự trữ nhiều thức ăn là điều tuyệt đối đúng đắn.

Trên lưng mỗi người đều đeo ba lô, ngay cả Casso cùng Cầu Cầu đều mang theo túi đựng thức ăn mà Lâm Mộc chuyên làm cho bọn nó, bọn nó cũng thích dự trữ thức ăn nhất là Cầu Cầu, che giấu rất nhiều hạt quả, làm cho Lâm Mộc nghi ngờ tên nhóc này có bản tính của loài chuột trong kho không.

Mỗi lần lên núi, đám người Lâm Mộc đều dốc sức tìm thức ăn mới. Đánh dấu thứ ăn được, sau đó làm cho các thú nhân đến lấy, dù sao năng lực của bọn họ có hạn, cũng không được nhiều đồ như vậy.

Nghỉ lại hiện tại bọn họ dự trữ lương thực, mùa đông này cũng không cần vì thức ăn mà lo âu.

Hiện tại Lâm Mộc ngồi xỏm giữa một bụi hoa rậm rạp hái hoa. Đây là một bụi hoa cúc dại, Lâm Mộc quyết định hái nhiều chút, về sau có thể uống trà hoa cúc. Thường xuyên ăn thức ăn chiến đấu mỡ dễ bị nóng trong người, uống ít trà hoa cúc cho mát. Trong lòng tính toán, cũng giải thích công dụng của hoa cúc cho bọn họ nghe.

Những người khác sau khi nghe Lâm Mộc giới thiệu công dụng của trà hoa cúc cũng hái hoa, đương nhiên một mình chơi ba tiếng không tính ở bên trong.

Phil ngồi xỏm xuống bên cạnh Lâm Mộc, một bên hái hoa một bên nhỏ giọng nói với Lâm Mộc “Lâm Mộc, cậu xem Linie vẫn thất hồn lạc phách, tôi rất lo lắng. Cậu hỏi thăm sự tình ra sao rồi?”

Lâm Mộc nhìn Linie hái hoa cách họ không xa, tuy rằng không giống như Phil nói nghiêm trọng như vậy, nhưng vẫn là trạng thái có tâm sự.

“Yên tâm, tôi đã có biện pháp, rất nhanh sẽ giải quyết.”

“Biện pháp gì?” Phil ngạc nhiên nhỏ giọng hỏi “Bây giờ tôi còn chưa rõ là vì sao nữa?”

“Hắc hắc, hiện tại tôi phải giữ bí mật.” Lâm Mộc chớp mắt với Phil, nói ra chuyện câu khuỷu vị người khác.

“Hai người đang nói chuyện lén lút gì đó?” Không biết khi nào thì Sacha đã lại đây, rất tò mò chuyện hai người này thì thầm.

Lâm Mộc nhìn không được trọn trắng mắt “Sacha, hành vi của bọn tôi nhiều nhất là thần thần bí bí, cũng chẳng phải lén lút. Khi nói chuyện dùng từ vẫn không có tiến bộ.”

Thấy Sacha bị Lâm Mộc khinh bỉ, Phil ở bên cạnh che miệng cười.

Sacha bắt mắt “Tôi có tiến bộ đó. Còn có, không được nói sang chuyện khác, vừa rồi hai người đang nói chuyện bí mật phải không, nói cho tôi biết đi?”

“Bí mật?” Lâm Mộc vui cười liếc nhìn Phil “Kỳ thật vừa rồi tôi cá cược với Phil, khi nào thì Locker sẽ ‘ăn’ cậu. Tôi cá là trước khi cử hành nghi thức.”

“Tôi cá là sau khi cử hành nghi thức.” Phil phối hợp cùng trêu chọc Sacha.

Quả nhiên, Sacha đỏ mặt sau khi nghe bọn họ nói “Hai người... Hai cậu thật sự rất sắc.” Nói xong không để ý tới hai người bọn họ nữa.

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Sacha, Lâm Mộc cùng Phil đều cười một cách càn rỡ. Làm cho Sacha nhìn không được rộng to ở trong lòng: hu hu....Đều là người xấu!

Linie chú ý tới đám bên này náo nhiệt, cũng bị cuốn hút bật cười, trong lòng cũng tốt hơn nhiều.

Mấy người vừa cười vừa nói, không bao lâu đã hái được không ít. Mọi người tiếp tục đi về phía trước. Vận may lại đến, gặp được một mảnh cây kim ngân, cũng có thể dùng để thanh nhiệt hạ hỏa, cũng dùng để pha trà uống, mấy người đương nhiên không có buông tha.

Lâm Mộc nhìn ba lô đã đầy, tuy rằng không nặng, nhưng cũng chiếm không gian. Hiện tại cho dù cậu tìm được thứ khác, cũng không biết để ở chỗ nào. Trong lòng vì bản thân không an bài ba lô một cách hợp lý mà thở dài, nhưng mà điều này cũng không ảnh hưởng tâm tình. Dù sao lên núi với bọn họ mà nói cũng không phải một mặt tìm thức ăn, quan trọng nhất là giải buồn. Dù sao, bọn họ luống ở trong phòng cũng không tốt.

Đám người vừa đi vừa chú ý hoàn cảnh bốn phía, Phil hy vọng có thể tìm được một ít dược liệu có ích để dự trữ, Sacha thì hy vọng có thể tìm được trái cây ăn ngon, Linie càng chú ý thứ ăn được, mà Lâm Mộc thì càng chú trọng thứ mới có thể dùng làm đồ vật, cho dù là thực vật hay là thứ khác.

Đột nhiên có một cái cây rất kỳ quái xuất hiện trước mắt Lâm Mộc, cây này không cao lắm, nhánh cây cũng không nhiều, mà thứ làm cho Lâm Mộc cảm thấy kỳ quái chính là chất lỏng trong suốt trên thân cây. Thời gian dài phân bố, làm cho trên thân cây có đọng một chuỗi chất lỏng hơn mười centimet.

Lâm Mộc rất ngạc nhiên những chất lỏng kia là gì, muốn vươn tay sờ lên, lại bị Linie kéo lại.

“Lâm Mộc, cái này không thể đụng vào.”

“Vì sao? Nó có độc hả?”

Linie lắc đầu “Không có độc nhưng rất dính.”

“Ừ, chất lỏng này rất dính. Có một lần tôi tò mò dùng tay sờ nó, kết quả hai ngón tay dính chặt lại, cuối cùng phải dùng dao mới mò ra được.” Cái loại

cảm giác đau này làm cho Sacha vẫn còn sợ hãi. Sau lần đó làm cho hẳn cứ thấy cây này là trốn thật xa.

Lâm Mộc nghe xong bọn họ nói “Là nhựa cây sao? Hiệu quả rất tốt.” Hai mắt sáng lên “Chúng ta tìm được thứ tốt rồi.” Nói xong dưới ánh mắt nghi ngờ của mấy người kia, lấy ống trúc ra chuẩn bị chứa.

Sacha hỏi “Cái này có ích gì?” Tại bọn họ xem ra, chỉ cần Lâm Mộc nói tốt, thứ đó nhất định có ích.

“Rất hữu dụng với nghề mộc. Có nó có thể làm rất nhiều thứ.” Nói xong cầm ống trúc bắt đầu thu thập nhựa cây.

Mấy người khác cũng giúp đỡ, mấy người Lâm Mộc thu thập đầy hai ống trúc liền dừng lại. Trước lấy về thử xem, nếu dùng tốt về sau lại lấy nữa.

Lâm Mộc vừa mới cẩn thận bỏ hai ống trúc vào trong ba lô, nhìn thấy Cầu Cầu chạy về phía cậu, cắn cắn ống quần cậu kéo đi, giống như muốn kéo cậu đi tới một nơi nào đó.

“Cầu Cầu, mày lại phát hiện ra cái gì sao?”

Thấy Cầu Cầu không đáp lại lời mình, cậu cũng đi theo.

Sacha nói “Cầu Cầu thật thông minh, không biết lại phát hiện ra cái gì.” Nghĩ tới Cầu Cầu giúp bọn họ tìm ra quả bột, còn có khoai tây, rất chiều cổ tới bọn họ.

“Cầu Cầu luôn phát hiện ra thứ để ăn, xem ra Lâm Mộc nói đúng. Cầu Cầu đúng là tên ham ăn. Ha ha ha...”

Mấy người kia cùng Lâm Mộc đi theo xem nó phát hiện ra cái gì.

Lúc đám người Lâm Mộc đi theo Cầu Cầu tới mục đích, liền thấy Mischa đang ôm một thứ gì đó to bằng quả banh mà gặm. Bên cạnh có một con sói con cũng đang gặm, mà Rod (một thành viên du thú, lần này phụ trách an toàn cho giống cái lên nũ” thì đang đứng canh chừng ở một bên.

Thấy bọn họ chạy tới, Mischa vẫy tay “Tới nhanh, cái này ăn ngon lắm.”

Hai mắt Lâm Mộc tỏa sáng “Khoai lang hả?”

Lâm Mộc vội vàng chạy tới, nhặt lấy một củ trên mặt đất, bẻ đôi gặm một miếng, hương vị quen thuộc tràn ngập trong miệng “Đúng là khoai lang rồi.”

Sacha rất dễ bụng việc ăn uống nhìn thấy bọn họ ăn cũng học theo cầm một củ lên ăn “Ngọt, giòn, ăn ngon. Loại trái cây này thật kỳ lạ, thế mà lại mọc ở trong đất.”

“Thứ này không phải trái cây.” Lâm Mộc nói xong gọt hai miếng cho Linie và Phil ném thử.

“Thứ này gọi là khoai lang, có thể làm món ăn chính. Phương pháp bảo tồn đúng có thể để một thời gian dài. Hơn nữa cách ăn rất nhiều, chúng ta lấy một ít trở về, tôi làm cho mọi người ăn thử.” Nhìn một mảnh không nhỏ trước mắt, thu hoạch không nhỏ đây.

Đối với ăn, không người có sức chống cự. Nghe Lâm Mộc nói, bọn họ đều bắt tay giúp đỡ.

Lâm Mộc nhìn lá khoai non xanh non, cậu cũng hái một ít, nghĩ tới món ăn bánh ngô lá khoai lang, Lâm Mộc cảm thấy nước miếng phân bổ tràn đầy khoang miệng.

Thấy Lâm Mộc hái lá khoai lang, nghĩ đó cũng là thức ăn, mấy người kia cũng hái giúp.

Nhìn thu hoạch trong tay bọn họ “Hôm nay chúng ta có lộc ăn.”

Trở lại nơi cư trú vừa lúc ăn cơm trưa, mấy người đơn giản rửa mặt rồi trở về phòng nghỉ ngơi. Về phần khoai lang mới phát hiện, Lâm Mộc cảm thấy hơi mệt, cho nên ăn trễ cũng chẳng sao.

Tuy rằng hiện tại mọi người đều bận rộn tạo nhà, nhưng đối với giấc ngủ trưa, các thú nhân cũng sẽ ngủ, giống như lời Lâm Mộc nói, lao động kết hợp nghỉ ngơi mới tốt. Mà lúc này Lâm Mộc đang được Patrick ôm vào trong ngực, hai người đều ngủ say.

Khi Lâm Mộc tỉnh ngủ, Patrick đã đi làm việc. Rửa mặt cho tỉnh ngủ, Lâm Mộc ra khỏi phòng, cũng nhìn thấy Phil đi tới.

“Phil, hai ta đi xử lý khoai lang đi.”

Phil gật đầu, dù sao cũng đào từ trong đất ra, dính rất nhiều bùn.

Đem một số củ có hình dáng nhỏ bỏ ra, còn lại đều bỏ vào trong nồi, lại giúp đỡ Phil nhóm lửa. Lại bỏ một số khoai lang nhỏ xuống dưới bếp, khoai lang nướng ăn rất ngon.

Lúc buổi tối, Lâm Mộc làm cháo khoai lang, nồi khoai lang luộc, khoai lang thái sợi cùng bánh ngô lá khoai lang. Được hoan nghênh nhất là bánh ngô lá khoai lang bởi vì mỗi người chỉ có thể nếm thử một ít. Mà khoai lang thái sợi lại được đám người Sacha thích. Có thể nói, đối với khoai lang, tất cả mọi

người đều nói mình thích, lương thực mùa đông của bọn họ lại nhiều thêm một loại.

Lâm Mộc tính toán ngày mai làm một ít khoai lang khô để ăn vặt. Đương nhiên, cậu chưa nói ra, lo lắng tên ham ăn Sacha kia yêu cầu cậu làm ngay lập tức. Làm cho nhiều người như vậy ăn, cho dù không nhiều nhưng cũng mệt.

Ăn cơm tối xong, mọi người ngồi vây quanh trên quảng trường tiêu thực nói chuyện phiếm, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp này. Lâm Mộc lặng lẽ lúi lũi Linie đi.

Linie bị kéo tới trong phòng Lâm Mộc.

“Chuyện gì vậy Lâm Mộc?” Thấy bộ dáng thần thần bí bí của Lâm Mộc, Linie rất nghi ngờ

“Tôi tới giúp cậu giải buồn. Không phải cậu đang rối rắm xem Jason có thích cậu không à?” Nói xong liền đem chuyện Jason rối rắm nói ra.

Linie rất tức giận “Anh ta nghĩ vậy sao?”

Lâm Mộc gạt đầu, bộ dáng Linie tức giận rất khủng bố

“Jason thật là, tại sao anh ấy có thể nghĩ như vậy chứ? Tôi biểu hiện còn chưa đủ sao? Tôi biết ơn anh ấy, nhưng ai sẽ bởi vì biết ơn mà gả cho anh ấy chứ!...”

“Linie, cậu bình tĩnh đi, calm down! Bình tĩnh!”

Tâm tình của Linie bình phục, ngồi lên giường “Lâm Mộc, cậu nghĩ tôi nên làm gì bây giờ?”

“Jason là tên hay suy nghĩ, hiện tại anh ta đang chịu rức vào trong sừng trâu, cảm thấy cậu vì biết ơn nên mới tiếp thu anh ta. Patrick nói gì anh ta cũng không nghe, ngược lại làm cho Patrick thiếu chút nữa tiếp thu quan điểm của anh ta.”

“Biện pháp thì có.” Nói xong đến bên tai Linie nhỏ giọng nói.

Linie đỏ mặt “Nhất định phải làm như vậy sao?”

Lâm Mộc nghiêm túc gạt đầu “Làm điều này trực tiếp nhất, hiệu quả tốt nhất.”

“Chỉ là tôi sẽ không.” Mặt Linie đỏ bừng, giọng nói cũng nhỏ như tiếng muỗi vo ve.

Lâm Mộc nghĩ, cũng phải, giống cái đầu thuần khiết như vậy, Linie lại là đứa bé thuần khiết, làm cho cậu ta chủ động cậu ta cũng sẽ không. Kỳ thật nghĩ lại, thú nhân, đó không phải là một con thú sao? Sắc dụ tuy rằng không, nhưng chỉ cần chủ động một tí, cậu cảm thấy thú nhân sẽ tan rã. Cho nên lại nói nhỏ bên tai Linie một phen.

“Thật sự có thể?”

“Thật sự!”

“Nhất định phải làm vậy sao?” Linie vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

“Làm vậy là trực tiếp nhất.”

Hạ quyết tâm “Vây được rồi.”

Lâm Mộc làm một cái “V” ở trong lòng, rút cuộc thuyết phục Linie thành công.

Lâm Mộc xuất chủ ý cho Linie là cậu ta chủ động để Jason ăn cậu ta luôn. Về phần đó có phải là phương pháp tốt nhất không thì Lâm Mộc không biết, nhưng tuyệt đối là phương pháp nhanh nhất, hơn nữa, nếu Linie bị ăn, cậu sẽ không là người duy nhất chưa kết hôn đã bị người nhảm nháp, thật tốt (Tác giả: Đây mới là mục đích chính của Mộc Mộc a, để cậu không trở thành người duy nhất bị xoi. Lâm Mộc: Ai nói, cái kia là hiệu quả tăng thêm (trạng thái chột dạ). Tác giả: Không cần nói xạo, tiêu dạng, tôi còn không biết cậu sao.)

Lúc Patrick đi vào, vừa lúc thấy Linie đỏ mặt đi ra ngoài.

“Mộc Mộc, Linie làm sao vậy? Mặt đỏ ghê.”

“Hắc hắc hắc.....” Lâm Mộc cười gian một trận.

“Điều gì làm cho em cao hứng vậy?” Nhìn dáng vẻ đắc ý của cậu, nhin không được nhéo mũi cậu.

“Thành công sẽ nói, trước không nói cho anh biết.” Lâm Mộc nhướn cằm, đắc ý nói.

“Không nói thì không nói. Muốn đi tắm không, anh nấu nước cho em?”

“Muốn Patrick, anh tốt nhất.”

“Biết là tốt rồi.” Patrick nói xong đi ra ngoài nấu nước. Mà Lâm Mộc thì vui vẻ nằm ở trên giường lăn qua lăn lại.

Ngày hôm sau, Lâm Mộc vừa mới tỉnh dậy bỏ chạy đi ra ngoài hỏi thăm tình hình

“Phil, Linie dậy chưa?”

“Hả?” Phil nghi hoặc “Còn chưa thấy cậu ta, làm sao vậy?”

“Không. Tôi đi rửa mặt đây.” Nói xong bỏ chạy “Sớm biết rằng tối nay dậy.”

Phil nghi ngờ nhìn bóng lưng Lâm Mộc “Chuyện gì vậy?”

Sự thật tự nhiên giống như Lâm Mộc nghĩ, buổi sáng Linie cũng chưa đi ra, phòng của cậu ta luôn đóng, (che mình, không tiếp khách) bữa sáng vẫn là Jason bung vào. Cho nên, Lâm Mộc cảm khái mình nấu cháo quả thật đúng đắn.

Nói chút tình huống cho Phil cùng Sacha không hiểu biết, sau đó dưới sự kinh ngạc của hai người lác lác đi về phòng. Cậu quyết định đi nằm một lúc nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương 50

Hwan

Lâm Mộc chạy tới bên ngoài cửa “Phil, Phil, cậu sắc thuốc xong chưa? Nhanh, nhanh lên, thừa dịp Jason không có nhà, chúng ta đi thăm Linie đi.” Thật là, trời đã chiều rồi mà Linie còn chưa xuất môn, Jason thì vẫn trông coi nên bọn họ không có biện pháp đi tìm Linie. Dù sao nói xàm trước mặt khối băng, bọn họ cũng không có dũng khí đi khiêu chiến anh ta

Phil mở nắp nồi ra “Sắp xong rồi. Cậu đừng có vội!”

“Sao lại không vội chứ? Nếu Jason trở lại, sao chúng ta có thể đi thăm Linie được chứ.”

Phil nghi ngờ nhìn về phía Lâm Mộc đang rất tích cực “Vậy thì cũng không có gì sốt ruột, cho dù hôm nay không thấy Linie thì ngày mai thấy.” Phil có chút không rõ.

“Xem diễn đương nhiên phải đi sớm, thời gian qua rồi sẽ không còn ý gì nữa!”

“Xem diễn?”

Tieu rồi, nói hớ rồi, Lâm Mộc vì che dấu mà cười hắc hắc “Cái kia, tôi cũng lo lắng cho Linie. Thật sự!” Ngữ khí đặc biệt chân thành.

Phil không để ý tới Lâm Mộc nói xạo, xem diễn thì xem diễn thôi có gì phải giấu, mang theo tâm tình lo lắng đi xem diễn cũng không sao, hắc hắc, ai mà không thích bát quái chứ? Phil cười thầm trong lòng, rót thuốc xong.

“Đi thôi.”

“Tôi cũng đi.” Sacha đi tới bên cạnh, trong tay còn cầm chén cháo “Tôi cùng hai người đi xem Linie.” Nói xong, Sacha xích gần lại sát Lâm Mộc, nhỏ giọng hỏi “Linie thật sự bị ăn luôn?”

Lâm Mộc còn thật sự gạt đầu “So với trần châu còn thật!”

Mấy người này nhanh chóng đi tới trước cửa phòng Linie, lại bị người chặn lại.

“Carl, anh đứng trước cửa phòng Linie làm gì vậy?” Lâm Mộc không nghĩ tới Carl lại đứng trước cửa ngăn họ đi vào.

Carl cười ngượng ngùng “Tôi vô tội, cũng không có biện pháp, tôi đã đáp ứng giúp đỡ Jason. Jason nói Linie cần nghỉ ngơi, không nghĩ bị người khác quấy rầy... Nhất là.” Lấy tay chỉ bọn họ “Mấy người”.

Sacha nói “Bọn tôi chỉ muốn thăm hỏi Linie, bọn tôi lo lắng nên mới đến thăm Linie, sẽ không quấy rầy cậu ấy.”

Carl nhìn không được trọn trắng trong lòng ‘Ai mà chẳng biết mấy người muốn xem diễn, cho dù lo lắng cũng sẽ chế nhạo người ta một phen, này tuyệt đối là hành vi ảnh hưởng người ta nghỉ ngơi.’

Phil thấy Carl không cho đi vào, lại nghe thấy Linie cần nghỉ ngơi “Chúng ta cũng đừng làm phiền Linie, để cho cậu ấy nghỉ ngơi nhiều vào.”

“Khó mà làm được, thuốc mà chúng ta sắc phải thừa dịp nóng mà uống.” Theo Lâm Mộc thấy giấc ngủ đã qua, giờ Linie chỉ nằm trên giường mở mắt không biết làm gì thôi. Sao lại quấy rầy tới cậu ta chứ. Bây giờ không có đi ra nhiều nhất là do xấu hổ thôi.

Carl nhìn thấy chén thuốc trong tay Phil “Tôi giúp các cậu mang thuốc vào.”

Phil đang muốn đưa thuốc cho Carl, Lâm Mộc vội vàng cản lại “Sao có thể chứ, dù sao anh cũng là giống đực, sao có thể tiện như bọn tôi chứ.” Nói xong dùng sức đẩy Carl ra “Hai người mau vào đi.”

Carl sao dám dùng sức với Lâm Mộc, đối phương kéo hắn, hắn chỉ dám né tránh. Thấy Lâm Mộc trước khi đi vào dạt dào đắc ý nhìn mình, hắn nhin không được ở trong lòng cười khổ ‘Hy vọng Jason sẽ không đánh mình.’

Đám người Phil đi vào trong phòng, Linie cũng không giống như thường ngày chào hỏi bọn họ. Thực hiển nhiên trên giường có người đang ngủ.

Phil nhỏ giọng nói “Xem ra thật sự Linie còn đang ngủ, chúng ta cũng không nên quấy rầy cậu ấy.”

Sacha gật đầu, hai người đều cẩn thận bước nhẹ nhàng.

Lâm Mộc thấy người nằm trên giường ngủ cũng không lộ đầu ra, ngón tay đặt lên môi làm động tác chó có lên tiếng. Nhẹ nhàng đi tới bên giường, nhẹ nhàng kéo chăn ra, làm cho đầu Linie lộ ra.

Phil cùng Sacha thấy Lâm Mộc làm như vậy, bọn họ cũng đi tới bên cạnh giường.

Lâm Mộc nhìn mặt Linie càng ngày càng đỏ, lông mi run run, thật sự là một bức tranh mỹ nhân mê người.

“Nhìn này, ngủ thì không nên che hết cả đầu, cậu xem Linie nóng hết lên, mặt đỏ bừng luôn rồi.”

Sacha cũng đi tới bên cạnh giường nhìn, còn dùng tay sờ mặt Linie, sau đó gật đầu “Cậu nói đúng đó.”

“Được rồi, Linie đừng giả bộ ngủ nữa. Có sắc thuốc cho cậu đấy, dậy uống đi nào.”

Linie đương nhiên đã nghe thấy bọn họ nói chuyện với Carl ở ngoài cửa, trong lòng hy vọng Carl có thể khuyên bọn họ rời đi, nhưng nghĩ tới có Lâm Mộc, cũng biết khó mà thành công. Bản thân cậu lại không có nơi để trốn, chỉ có thể trùm chăn giả bộ ngủ, hy vọng bọn họ có thể đi. Hiện tại bị Lâm Mộc lật tẩy, chỉ có thể bất đắc dĩ mở mắt ra.

“Linie, thì ra cậu giả bộ ngủ?” Sacha kinh ngạc hỏi.

Lâm Mộc cầm chén thuốc trong tay Phil đưa cho Linie “Lần này tới phiên cậu.”

Lúc Linie chuẩn bị ngồi dậy, Lâm Mộc ngăn cản “Đừng miễn cưỡng, cậu vẫn cứ nằm đi.” Nói xong cầm chén đưa cho Sacha ở bên cạnh “Để cho tôi cười một lúc đã.” Hôm nay Lâm Mộc cuối cùng cũng có thể cười người khác, mà không phải là người bị cười.

Chén thuốc này Linie uống rất vất vả. Sau khi Linie uống thuốc xong, Sacha đột nhiên nghĩ tới, cầm chén cháo.

“Đáng lẽ ra nên cho cậu ăn cháo trước.”

Phil vô tội nhìn chén thuốc trong tay “Tôi quên mất, tôi xem thuốc.”

“Không sao, để tôi uống.”

Linie nhìn bọn họ bận rộn, thương tâm ‘sao bọn họ không ai hỏi tôi thuốc có đắng không?’. Vừa định hỏi, đã có trái cây xuất hiện trước mặt hắn.

“Ăn cho đỡ đắng.” Lâm Mộc ngồi xuống bên cạnh hắn, cười hi hi nhỏ giọng hỏi “Hiện tại tâm tình của cậu ra sao?”

Linie thẹn thùng nở nụ cười.

“Nhìn xem cậu hạnh phúc kìa. Giờ thì yên tâm chứ?”

Linie cười gật đầu “Yên tâm!”

Sacha nằm úp sấp bên cạnh hắn “Yên tâm thì cùng nhau tổ chức nghỉ thức nhá.”

Linie đỏ mặt cúi đầu “Đây cũng không phải chỉ riêng tôi nói là được.”

“Không sao, Lâm Mộc có thể giải quyết.” Phil nói xong ném cho Lâm Mộc ánh mắt “tôi xem trọng cậu”.

Lâm Mộc cho cậu ta cái xem thường, sau đó nói với Linie “Ừ, việc này giao cho tôi.”

Buổi tối

Lâm Mộc khoanh tay nhìn Jason đứng trước mặt.

“Biết vì sao tôi tìm anh không?”

Jason gật đầu.

“Vậy anh phải biết nên làm gì chứ?”

Jason gật đầu.

“Vậy là tốt rồi. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, kế tiếp là tới anh.” Nói xong thông thả đi.

Jason có chút đăm chiêu nhìn thân ảnh đi xa của Lâm Mộc. Hắn nhìn bầu trời đêm nay, bầu trời càng đen thì càng nhìn thấy rõ trăng tròn.

Lâm Mộc trở lại phòng mình, Patrick đang nằm nghỉ ngơi trên giường. Nghe thấy âm thanh cậu vào nhà, ngẩng đầu mỉm cười với cậu “Em nói xong chuyện với Jason rồi?”

Gật đầu “Đều đem Linie làm như vậy, còn bắt em dạy anh ta làm gì nữa sao?”

Lâm Mộc nhanh chóng cời đồ trên người ra, cậu đang rửa chân thì nghĩ tới muốn kêu Jason đi ra ngoài nói chuyện kia nên mới kéo người ta ra ngoài.

Đi lên giường, Lâm Mộc nằm lên ngực Patrick, sau đó giống như đã hoàn thành một tâm sự to lớn nào đó “Ài, rốt cuộc cũng giải quyết xong chuyện của hai người bọn họ.”

Patrick nở nụ cười “Hiện tại nhà của mọi người đều đã xây dựng gần xong hết rồi. Nhà của hai ta đã xong rồi, ngày mai em đi với anh xem còn gì phải làm không. Nếu được chúng ta có thể chuyển vào ở.”

“Được. Em còn phải tìm Khắc Đặc làm thùng gỗ, cái tủ... cho em nữa.”

“Ừ, em vui là được. Ngủ đi.”

“Vâng. Ngủ ngon.” Nói xong chính mình chui vào trong chăn.

Patrick hôn trán Lâm Mộc “Ngủ ngon”. Sau đó cất đá phát sáng đi là cho cả phòng chìm trong bóng tối. Patrick ôm Lâm Mộc vào trong ngực, cho tới khi đôi phương tìm được vị trí thoải mái ngủ ngon mới nhắm mắt lại.

Một đêm yên ắng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Mộc ăn cơm xong liền đi tìm Khắc Đặc, nói với anh ta bản thân muốn làm thứ gì, sau đó giải thích tác dụng của mũ này. Loại nhựa cây này dùng tốt lắm, hẳn dùng tấm gỗ thử, dính rất rắn chắc. Cho nên đương nhiên kêu người đi thu gom không ít, hơn nữa kêu người đem đến đây, đun nóng thử, quả nhiên, hiệu quả không bị ảnh hưởng.

Sau khi nói xong cho Khắc Đặc hiểu, Lâm Mộc đi tới nhà mình. Đứng trước căn nhà gần như đã hoàn công, nhà của bọn họ là nhà duy nhất trong bộ lạc có tường rào, cũng là nhà lớn nhất trong số mới xây dựng. Không phải do bọn họ muốn làm khác thường, cũng không phải vì biểu hiện thân phận tộc trưởng của Patrick, kỳ thật sơn cốc lớn như vậy, địa phương cũng nhiều. Nhưng đối với bọn họ mà nói, xây dựng căn nhà quá lớn cũng không làm gì, hơn nữa bọn họ cảm thấy không có tường rào càng tiện hơn.

Lâm Mộc đi vào trong sân, giữa nhà cửa chính là phòng khách, hai bên trái phải phòng khách đều có một phòng, mà bên cạnh phòng chính là hai gian, một gian là phòng bếp, một gian là kho.

Đi qua phòng bếp đến sân sau, sân trước cùng sân sau đều lớn, Lâm Mộc đang nghĩ nên trồng những thứ gì. Ngay khi cậu đang suy nghĩ, Patrick đi từ bên trong ra “Đi vào xem bên trong ra sao.”

Lâm Mộc cười đi qua, Patrick nắm chặt tay cậu “Em xem rồi sắp xếp ra sao, đều nghe lời em.”

“Được.” Nói xong cứ để Patrick nắm tay dẫn cậu đi vào.

“Trong phòng khách em sẽ để một cái bàn lớn, về sau hai ta ăn cơm ở trong này. Mùa hè hai ta có thể ăn cơm ở ngoài sân, đến lúc đó anh làm bàn ghế đá đặt ở dưới lán gỗ kia.”

“Được.”

Lâm Mộc nói xong chạy vào phòng bên trái, căn phòng bây giờ trống không, nhưng mà chờ bọn họ dọn đồ vào phòng này sẽ đầy đủ hơn.

“Ánh mặt trời ở phòng này rất tốt, mùa đông hai ta ở đây đi. Em nghe thấy mùa đông ở đây lạnh lắm, em nghĩ chúng ta có nên làm giường sưởi không. Đương nhiên giường sưởi chính tông em không biết, nhưng mà, em nghĩ làm ra loại tương tự nó.”

“Giường sưởi?”

“Vâng, giường sưởi ấm áp.” Lâm Mộc nhìn diện tích căn phòng, nghĩ nên làm ở đâu. Tính toán xong “Hai ta đi xe phòng bên kia đi. Xem ra làm hai căn phòng thật là sáng suốt, trời quá lạnh thì ở căn phòng này, trời nóng thì có thể đổi phòng.”

Patrick nhìn cậu vui vẻ cũng không muốn nói lời phủ định, lúc ấy sờ đi làm hai căn phòng trong đó có một căn là để cho tương lai có trẻ con. Thú nhân khác đều chỉ làm một căn phòng chính to cùng một nhà bếp, một nhà kho, không có phiền toái như bọn họ.

Nghĩ vẫn không nên nói chuyện trẻ con với Lâm Mộc, nếu tương lai có trẻ con thì lại xây dựng thêm phòng, hơn nữa giống cái rất khó mang thai, có đứa nhỏ không y cũng không bắt buộc, chỉ cần Lâm Mộc mãi mãi ở cùng y là được rồi.

Đi theo Lâm Mộc nhìn căn phòng còn lại “Qua hai ngày nữa hai ta đem đồ vật dọn lại đây.”

Patrick cùng Lâm Mộc đứng bên ngoài căn phòng của bọn họ, nghe Lâm Mộc nói “Patrick, đây là nhà của hai ta.”

“Ừ.” Patrick ôm Lâm Mộc vào lòng, y biết Lâm Mộc muốn một mái nhà, một nơi có thể chờ đợi, nhìn thấy hiện tại Lâm Mộc có cuộc sống thoải mái tụy ý như vậy, Patrick cảm thấy thật yên tâm.

Nhìn Lâm Mộc trong ngực cười hạnh phúc như vậy, lúc mới bắt đầu y biết cậu lo lắng, nhưng lúc ấy y không cho cậu cảm giác an toàn, không biết làm gì để cho cậu hạnh phúc. Nhưng hiện tại y biết, cho cậu một mái nhà, mãi mãi chờ đợi cậu, mãi mãi làm cho cậu ý lại.

Hai người đang chìm đắm trong bầu không khí hạnh phúc.

“Lâm Mộc, Lâm Mộc..”

Lâm Mộc xoay người lại nhìn thấy Linie cùng Phil bọn họ đi tới. Sacha vui vẻ chạy tới “Lâm Mộc, nhà của bọn tôi xây xong rồi, muốn đi xem không. Tuy rằng không lớn như nhà của cậu, nhưng tôi cảm thấy Locker làm tốt lắm.”

“Được. Tôi đi xem nhà của các cậu. Các cậu tính khi nào thì dọn vào ở?”

Linie nói “Jason nói hai ngày nữa dọn vào ở, bọn tôi đang xe nên trang trí như thế nào, cũng muốn nghe ý kiến của cậu, bọn tôi đều không làm tường rào nên đến hỏi cậu, cái hàng rào cậu nói làm ra sao.”

“Hàng rào tốt lắm, trồng một ít cây dây leo, nhìn đã lắm. Tôi và các cậu đi xem.” Nói xong quay đầu nói với Patrick “Của chúng ta còn thiếu cửa gỗ, anh đi làm cửa gỗ đi. Về phần cửa phòng, hiện tại thời tiết lạnh, chúng ta vẫn dùng mảnh da thú đi.”

Patrick gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Buổi sáng khi Lâm Mộc tỉnh, vén rèm lên liền nhìn thấy cái bàn trong phòng khách. Chính là loại bàn vuông đơn giản, cùng ghế vuông, Lâm Mộc cảm thấy rất tốt.

Cậu đã dọn vào trong căn nhà này được hai ngày rồi, hiện tại nhà của mọi người đều xây dựng xong hết rồi, cũng lục tục dọn vào nhà mới của mình. Tuy rằng mọi người nhất thời có chút mất mát, dù sao lúc trước mọi người đều ở cùng nhau, rất náo nhiệt. Nhưng mà đây là quá trình phải trải qua, hơn nữa mọi người cũng rất chờ mong nhà mới.

Đi vào nhà bếp, ăn bữa sáng Patrick chuẩn bị, nghĩ tới chuyện tối qua Patrick nói với cậu.

“Anh đi xa vài ngày.”

“Vì sao?” Lâm Mộc rất ngoài ý muốn, dù sao Patrick chưa bao giờ rời xa cậu.

“Đi bắt cáo lử. Chúng ta phải cử hành nghi thức, anh nên vì em săn bắt da thú làm quần áo.”

“Có nguy hiểm không?”

“Sẽ không.” Patrick an ủi. Về phần có nguy hiểm không thì không thể đoán trước được.

Nghĩ tới cử hành nghi thức phải làm quần áo là truyền thống lâu đời, cậu tự nhiên không thể không làm “Vậy anh phải sớm trở về.”

“Ừ.”

Lâm Mộc ăn xong thức ăn trong bát, thờ dài, không có Patrick ở bên người cậu không quen. Tuy rằng lúc trước Patrick cũng đi săn thú, nhưng trời tối y sẽ trở về, nhưng hiện tại thì không giống.

Hiện tại Lâm Mộc làm cái gì cũng không dụng tâm, đột nhiên cảm thấy bản thân rất dính Patrick. Nếu đổi lại trước kia cậu sẽ cảm thấy rất sợ hãi, bởi vì ở xã hội kia nếu quá ỷ lại là chuyện không tốt. Mà ở nơi này, ỷ lại bầu bạn của mình lại là chuyện đương nhiên.

“Vẫn là tìm Phil bọn họ cùng nhau làm chuyện gì đó giết thời gian.”

Mấy người này gom vào một khối mới phát hiện thú nhân của bọn họ đều xuất môn hôm nay.

“Lâm Mộc, mấy ngày nay, cậu theo bọn tôi học làm quần áo đi. Lần này cậu cũng không có biện pháp chạy thoát, hơn nữa lần này bọn tôi cũng không có biện pháp làm quần áo giúp cậu.” Linie nhìn Lâm Mộc lười biếng không có tinh thần. Mặt khác hai người kia cũng hòa theo.

“Ài” Cho nên mấy ngày kế tiếp là ngày Lâm Mộc khổ sở học làm quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chương 51

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Phía trước căn nhà cư trú của bộ lạc du thú vốn có một mảnh đất trống, được thu dọn trở thành quảng trường tụ hội. Lúc này trên quảng trường có mười mấy thú nhân đang bận rộn, thỉnh thoảng nhìn thấy thân ảnh Casso cùng Cầu Cầu đang đùa giỡn trên đây.

Carl đứng trên quảng trường không ngừng chỉ huy.

“Này, cái bàn đó phải đặt ở chỗ đó.”

“Ê, mấy cậu phải đắp bếp ở đây mới không cản trở.”

“Ai nha, mấy người phải rửa đồ ăn trước chứ.”

.....

Khoa Ân vội vàng đi tới chỗ Carl.

Carl nhìn thấy Khoa Ân lại đây, vội vàng nghênh đón, giả vờ oán giận nói “Sao lão đại lại đem chuyện lớn bỏ trí cử hành nghi thức như vậy giao cho tôi chứ? Áp lực lớn quá!” Nếu giọng điệu không có đắc ý dạt dào thì lời nói càng có tính thuyết phục hơn.

Ngữ khí của Khoa Ân khinh bỉ “Tôi thấy em thích thú ấy.”

“Hắc hắc, đúng vậy. Lão đại đem chuyện quan trọng như vậy giao cho tôi, chứng minh năng lực của Carl tôi mạnh mẽ. Ai nha, tôi cũng không thể cô phụ kỳ vọng mà lão đại đối với tôi.”

Khoa Ân nhìn không được trợn trắng mắt ở trong lòng, thầm nghĩ “Giao cho cậu không bởi vì cảm thấy cậu có năng lực, mà vì cậu rất nhàn rồi.” Nhưng Khoa Ân cũng không có tâm tư đả kích cậu ta, dù sao đối phương cũng là bạn lữ của mình, tuy rằng chưa tổ chức nghi thức. Quan trọng là, hôm nay là ngày lành, ngày lão đại của bọn họ – tộc trưởng Patrick của bộ lạc du thú cử hành nghi thức, làm cho Carl vui vẻ một chút cũng không sao.

Đúng vậy, hôm nay chính là ngày Patrick cùng Lâm Mộc kết làm bạn lữ. Tự nhiên cũng là ngày mà mấy đôi kia kết làm bạn lữ.

Nói Patrick bọn họ vì bạn lữ đi săn bắt da thú làm quần áo, vừa đi đã đi hơn mười ngày, Linie bọn họ còn tốt chút, Lâm Mộc lại cả ngày lười biếng không có tinh thần gì. Patrick chưa bao giờ rời cậu đi lâu như vậy. Lâm Mộc vẫn luôn biết mình thích Patrick, nhưng mấy ngày này lại làm cho Lâm Mộc

được Patrick là người mà cuộc đời này cậu không thể thiếu, không chỉ là người yêu, người chồng, vẫn là người thân duy nhất. Cậu không dám tưởng tượng nếu Patrick gặp sự cố ngoài ý muốn thì cậu phải làm gì bây giờ, dù sao thế giới này có rất nhiều đã thú lợi hại. Cho nên khi Patrick bị thương trở về, Lâm Mộc buồn khóc. Cậu biết thú nhân ra ngoài săn thú khó tránh khỏi bị thương, nhưng cậu đau lòng. Cho nên Patrick ở mấy ngày kia sinh hoạt đặc biệt thoải mái, mọi yêu cầu đều sẽ được thỏa mãn. Đương nhiên, cho nên vui quá hóa buồn, duy nhất, tàn nhẫn, Lâm Mộc trực tiếp cấm y ăn.

Carl nhìn bàn chính giữa, hỏi Khoa Ân “Lúc nào thì mấy người tạo xong bàn thần hả, ngàn vạn đừng làm nhỡ thời gian.”

Khoa Ân rất có lòng tin nói “Yên tâm, trước giữa trưa nhất định sẽ làm xong, sẽ không chậm trễ nghỉ thức.”

“Lâm Mộc bảo tạo bàn thần ở phía đông quảng trường, sẽ không cản trở. Sau khi dùng xong khỏi phá bỏ. Phá bỏ rồi làm lại cũng phiền phức.”

“Ừ, đợi tới khi hai chúng ta cử hành nghi thức sẽ không phải tạo bàn thần.” Nhìn bốn đôi đồng thời cử hành nghi thức, không hâm mộ đó là giả, hẳn cũng muốn. Cho dù không có đối tượng, nhưng hiện tại lại sống một mình, sao lại không cùng nhau cử hành nghi thức chứ? Đều do Carl không tự nhiên hết.

“Ai cử hành nghi thức với anh chứ?” Nói xong nhìn mảnh thú bay tới “Lyn bọn họ đã hái hoa trở về, tôi vội lắm.”

Nhìn bóng dáng chạy trốn của Carl, Khoa Ân nhìn không được lắc đầu “Thật sự rất không được tự nhiên, hiện tại đều theo tôi ở cùng một chỗ còn không thừa nhận quan hệ của chúng ta. Nói, chúng ta trước hết ở cùng một chỗ. Không được, phải tìm biện pháp để Carl đáp ứng kết làm bạn lứa với mình, không phải theo ý em ấy còn không biết tới thời đại nào nữa.” Nói thầm, Khoa Ân cũng vội đi.

Carl chạy tới trước hai cự thú, nghênh đón là tiếng “hắt xì” vang dội. Carl mạo hiểm né tránh, sau đó không phúc hậu cười to với cự thú hắt xì rồi to “Ha ha ha...Hoắc Tư, bộ dáng hiện tại của cậu thật buồn cười!”

Hai cự thú này chính là Lyn và Hoắc Tư, Hoắc Tư nhanh chóng dùng đuôi đen ấy thứ kia để lên mặt đất, sau đó nhanh chóng rời khỏi đồng hoa tươi kia. Bộ dáng né tránh làm cho Carl cười to liên tục.

Khứu giác quá mức nhạy bén làm cho thú nhân bọn họ đối mặt với mùi hoa hỗn hợp tự nhiên thật khó chịu, sau khi hóa thành hình người thì tốt hơn. Đương nhiên những thú nhân khác phản ứng không có nghiêm trọng như Hoắc Tư. Cho nên, giống như Hoắc Tư là thú nhân miễn cảm với phấn hoa. Đương nhiên, trước khi nhận nhiệm vụ này, Hoắc Tư không biết mình có tật xấu này.

Lyn cũng nhanh chóng đem hoa trên người mình thả lên mặt đất, hóa thành hình người lo lắng đi qua quan tâm tới đứa em trai Hoắc Tư của mình.

Hoa là từ biển hoa mà Sacha cùng Locker phát hiện hái tới (còn nhớ rõ không?), đóa hoa xinh đẹp tiên diễm. Carl hắt hơi đối với đồng hoa tươi một cái, sau đó gọi thú nhân đem hoa phân biệt bố trí trong bốn căn nhà muốn cử hành nghi thức, đương nhiên, Carl cho là mình không có nửa điểm cố ý chinh phục bọn họ, Lâm Mộc nói trang trí tân phòng rất quan trọng (Lâm Mộc (là bộ dáng vô tội) tôi không có ý kia, là cậu xuyên tạc.) đương nhiên, tác dụng phụ của những đóa hoa này cùng hẳn không có quan hệ.

Carl nhặt mấy rổ hoa màu hồng phấn, hỏi một thú nhân “Mischa đâu?” Hẳn cần Mischa ném hoa. Nghe Lâm Mộc nói, nơi đó của bọn họ khi cử hành nghi thức đều có trẻ con ném hoa. Trong tộc cũng chỉ có mỗi Mischa là trẻ con để ném hoa, lão đại tín nhiệm hẳn như vậy, dù thế nào đi nữa hẳn cũng phải vì bọn họ lưu lại hồi ức tốt đẹp.

Tìm được Mischa, đối phương lấy có bốn đôi muốn cử hành nghi thức chuẩn bạn lứa, ném hoa rất vất vả, xảo trá Carl hai con mèo mới vô cùng vui vẻ đi dệt nôi cái giỏ.

Mà lúc này Lâm Mộc đang trong tình huống nào?

Bốn người Lâm Mộc hiện giờ đang trong căn nhà lớn lúc đầu bọn họ xây dựng. Bọn họ đều thay quần áo mới làm.

“Đám chúng ta đều mặc đồ quá mức tiên diễm rồi?” Lâm Mộc nói xong kéo kéo áo trên người làm bằng da cáo lừa.

Linie mặc áo da thú cùng váy da thú màu trắng như tuyết “Tôi không có tiên diễm.”

Sacha nhìn quần áo màu hồng trên người mình “Sẽ không, tôi cảm thấy rất đẹp.”

Phil chính là màu vàng, càng nổi bật màu da trắng của hắn, bộ dáng rất xinh xắn đáng yêu “Tôi cũng thấy rất tốt.”

“Được rồi, được rồi, chỉ có màu sắc của tôi tiên diễm.”

Sacha vuốt mái tóc dài màu vàng của mình “Lâm Mộc, cậu cảm thấy mái tóc của tôi làm kiểu gì thì dễ nhìn?”

Linie nói “Cậu cũng giúp bọn tôi nhìn xem nên buộc tóc ra sao.”

Tóc Lâm Mộc hiện tại dài tới ngang vai, vốn muốn cắt đi, nhưng đáng tiếc trên thế giới này chưa có kéo, cậu không dám dùng dao đá thử, không có biện pháp xuất môn liền thăm.

Tóc Lâm Mộc đơn giản, không cần tiêu phí thời gian đầu tóc, nhưng ba vị kia tóc dài lắm.

“Được rồi, tôi liền làm nhà tạo mẫu miễn phí cho ba người.”

Linie là người cao nhất trong cả bọn, bởi vì quanh người có ý vị ôn hòa, Lâm Mộc buộc tóc nửa đầu cho hấn, làm cho tóc dài dãn ở phía sau lưng hấn, càng có vẻ ôn nhuận.

Mà tóc vàng của Sacha thì được buộc cao lên, làm cho Sacha thoát nhìn càng thêm tinh thần, rất phù hợp với tâm tính hoạt bát của đối phương. Về phần Phil thì để ít tóc làm cho cả người có vẻ tinh xảo đáng yêu.

Mấy người sau khi ăn diện xong, liền ngồi cạnh bàn nói chuyện phiếm chờ thú nhân nhà mình trở về.

Patrick bọn họ đi ra ngoài săn thú, bởi vì cử hành nghi thức, tự nhiên sẽ có yến hội mỹ thực. Những thú nhân này đang vội, bốn người bọn họ phụ trách săn bắn đủ thức ăn dùng để cuồng hoan.

Lâm Mộc ném một quả màu hồng giống như quả cà chua vào miệng, vừa nhai vừa nói “Hôm nay chúng ta bận rộn.”

Sacha khó hiểu “Hả?”

“Chúng ta phải làm tiệc tối, phải làm cho rất nhiều người.”

Sacha thật vui vẻ nói “Tốt lắm, tôi nhớ com cậu làm rồi. Tách ra không ở cùng chỉ có điểm này không tốt, không thể ăn com do Lâm Mộc làm.”

Linie và Phil cũng gật đầu tỏ vẻ bản thân cũng vậy “Bọn tôi rất nhớ tay nghề của Lâm Mộc.”

Lâm Mộc không cho là đúng nói “Thiết, mấy cậu cũng không phải làm không tốt, đừng làm như mình tham ăn ấy.”

Sacha nói “Không ngon như cậu làm thôi.”

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của mấy người kia “Mấy cậu đã thích như vậy đêm này tôi nấu nhiều chút là được.”

“Quyết định này thật tuyệt.”

Patrick bọn họ đã đem thịt xử lý tốt đưa cho thú nhân phụ trách nấu nướng, thấy bố trí xong xuôi rồi, mấy người này đi vào phòng tìm bạn lữ của mình.

Thấy bọn họ đã trở lại, mấy người đứng lên.

Lâm Mộc đi tới bên cạnh Patrick “Khi nào thì nghi thức cử hành, bọn em đã ăn rất nhiều trái cây rồi.”

Patrick nhéo nhéo mặt Lâm Mộc “Nhanh chóng.”

“Locker, hôm nay mấy anh sẵn được con gì vậy?”

“Có rất nhiều, đương nhiên có thú cỏ lỗ mà em thích.”

“Vậy thật tốt quá.”

Lâm Mộc không nói gì mà nhìn Sacha, thật là một tên tham ăn. Nhìn xem Phil với Linie kia, thú nhân của người ta đến đều đang liếc mắt đưa tình, người này chỉ biết mỗi ăn thôi, mỗi ngày ăn nhiều như vậy cũng chẳng thấy mập lên, thật sự quá lãng phí rồi

“Lão đại, đã tới giờ, mấy anh cũng nên đi ra đi.”

Nghe thấy giọng của Carl, Sacha cắn trái cây răng rắc.

“Sacha, cậu làm sao vậy?”

Hai má Sacha phình lên “Tôi khản trương.”

Locker nghe thấy vậy, vội vàng ôm người vào lòng “Không cần khản trương, không có gì khản trương, nhìn, anh cũng không khản trương.” Hấn không khản trương, hấn rất hưng phấn, hấn hy vọng hôm nay đã rất lâu rồi! Thần thú, hôm nay hấn rốt cuộc có thể kết làm bạn lữ với Sacha.

Sacha lập tức tức giận nói “Anh đương nhiên không khản trương!” Sắp phải chịu khổ cũng không phải anh! ‘đi chứng sau khi bị ăn’ của Lâm Mộc và Linie là cho người ta thật sự ưu sầu.

Khản trương cũng thế, không khản trương cũng thế, thời gian này mấy người cũng phải đi ra ngoài.

Nắm chặt tay đối phương, nhìn người cùng hạnh phúc cả đời, bọn họ bước ra khỏi phòng.

Hoa rơi rụng, tất cả tộc nhân đều đứng ở hai bên nhìn bọn họ bước tới bàn thần. Bộ lạc của bọn họ hôm nay có bốn đôi kết làm bạn lữ, chuyện này có ý nghĩa trọng đại đối với bọn họ, đây là sự tình khắc sâu vào ký ức bọn họ.

Đầu tiên là Patrick cùng Lâm Mộc đi lên bàn thần.

Hai người cúi đầu về phía đông.

“Thần thú chứng kiến!” Âm thanh của mọi người trong bộ lạc vang dội hữu lực như vậy.

Patrick dùng dao cắt ngón tay của mình, đem máu rót vào trong chén nước. Lâm Mộc muốn học hẩn làm như vậy thì bị Patrick ngăn lại, y cầm ngón tay của Lâm Mộc cắn một cái, một giọt máu rơi vào trong chén.

Patrick bung chén lên, sắc mặt trang trọng nói “Máu anh và em hòa lẫn, cùng chung cả đời.”

Lâm Mộc cảm thấy bản thân và Patrick đã là vợ chồng già, đây chỉ là hình thức, cậu cho rằng mình sẽ không kích động, nhưng giờ phút này, cậu lại cảm động rơi tim rồi mù “Ừ, chúng ta sẽ cùng nhau cả đời!”

Sau khi Patrick và Lâm Mộc cùng uống máu loãng xong, nghi thức liền hoàn thành. Đúng vậy, chỉ đơn giản như vậy. Không có lời thề hoa lệ, không có “Yes, I do”, chỉ có máu hòa lẫn, trong anh có em, không thể xa cách. Thú nhân tương thủ để ở trong lòng, không cần lời thề trời buộc, trong tim lại vững chắc.

Nghi thức hoàn thành trong chớp mắt kia, một dải ánh sáng màu hồng quần quanh hai người.

Lâm Mộc nhìn ánh sáng màu hồng thần bí trước mắt, nghe được giọng nói hưng phấn của Patrick “Mộc Mộc, nghi thức của chúng ta đã được thần thú chúc phúc!”

“Thần thú chúc phúc.” Lâm Mộc nghe được âm thanh vui mừng bên dưới đài, thần thú, tồn tại một cách thần kỳ.

Bọn họ đều từng bước tiến hành nghi thức, làm cho mọi người hưng phấn chính là, bốn đôi kết hợp đều được thần thú chúc phúc. Bọn họ tin tưởng, thời điểm ánh sáng thần bí vờn quanh bọn họ là thời khắc hạnh phúc nhất cả đời bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Chương 52

Bốn đôi bầu bạn cử hành nghi thức đều được thần thú chúc phúc, chuyện này làm cho mọi người rất là vui vẻ, tự nhiên cấp bách muốn rượu chè say sưa.

Giữa trưa bọn họ ăn bữa trưa giản dị, rồi đi ngủ trưa, sau đó thức dậy chuẩn bị thức ăn cho bữa tối.

Lâm Mộc cầm chén canh trong tay, cậu vốn không muốn ăn canh thịt, ăn mỗi miếng thịt nướng thôi đã cảm thấy ngán rồi. Nhưng mà tránh không được yêu cầu của Patrick, chỉ có thể bụng chén canh chậm rãi ăn, kỳ thật hương vị của canh vẫn được.

Lâm Mộc đi tới trước mặt Casso, Casso cùng Cầu Cầu đang cực kỳ hưởng thụ uống nước canh sau khi ăn xong. Chén canh là do Đạt Mông đặc biệt chế tạo cho Casso. Đương nhiên Cầu Cầu cũng có chén nhỏ của nó, đây là do chủ nhân của nó — Lâm Mộc làm cho.

Lâm Mộc vò đầu Cầu Cầu, Cầu Cầu cọ lòng bàn tay Lâm Mộc, lấy lòng chủ nhân là chuyện sùng vật luôn luôn phải làm. Cầu Cầu liếm hết canh trong chén, thoải mái ợ một hơi, sau đó nằm trên thảm, thoải mái phơi cái bụng ra.

Lâm Mộc nhìn thấy cái bụng nhỏ tròn vo liền cảm thấy chơi đã lắm, lấy tay nhẹ nhàng xoa bụng lông mềm mềm cho nó.

Thấy Casso cũng uống xong chén canh lớn của mình, Lâm Mộc quay đầu nói với nó “Hai đứa sau khi ngủ trưa xong đi bắt gà cho chú, càng nhiều càng tốt.” Tiệc tối cần dùng không ít gà.

Nghĩ đến con gà có thân mình to lớn, Lâm Mộc nghĩ có nên bắt một ít về nuôi không, nhưng nghĩ tới loại gà này ăn thức ăn khó kiếm, còn không dễ nuôi bằng con thỏ, con thỏ chỉ ăn cỏ thôi.

“Bất cả thú tai dài về nữa.” Rõ ràng là con thỏ có thân mình to lớn, cổ tình tên lại có chữ “thú”, hơn nữa cậu nhiều lần gọi con thỏ, nhưng mọi người lại không ủng hộ cách gọi đó. Theo cách nói của bọn họ: cậu xem lỗ tai nó dài như vậy, phải kêu thú tai dài mới đúng, hình ảnh như vậy, làm cho người ta vừa nghe đã biết thú tai dài có lỗ tai rất dài. Vì sao phải gọi chúng nó là con thỏ? Con thỏ, con thỏ, sao lại có tên này chứ?

Cuối cùng Lâm Mộc cũng phải thỏa hiệp tên “thú tai dài”.

“Casso, cháu cố bắt nhiều một chút, nếu còn sống thì càng tốt.” Sống thì có thể nuôi, dù sao mùa thu còn hai tháng nữa, nuôi thích hợp thì mùa đông còn có thịt tươi mà ăn. Cho dù nuôi không tới mùa đông, đó cũng là một loại thức ăn dự trữ, dù sao thời tiết này cũng không thích hợp dự trữ các loại thịt. Aí, nếu có tủ lạnh thì tốt rồi. Nghe nói cổ đại có hầm băng, nhưng mà cậu không biết cách làm, trước kia cũng không đọc tin về nó, dù sao thì thời đại có

tủ lạnh ai mà nghĩ tới hầm băng chứ. Hiện tại nghĩ lại nếu làm một cái hầm băng thì tốt rồi, như vậy mùa hè có nước đá để uống, nơi này nhiều trái cây như vậy, mùa hè ăn đá bảo thì tuyệt vời rồi.

Nói làm băm một tiếng, Casso gật đầu đồng ý, sau đó nằm cạnh Cầu Cầu nghỉ ngơi.

Lâm Mộc cười nhìn hình dáng giống nhau của Casso cùng Cầu Cầu, lúc trước cậu không ngờ Casso cùng Cầu Cầu, một thú nhân và một thú vật lại có thể ở chung tốt như vậy. Dù sao thì thú nhân có suy nghĩ cùng năng lực vẫn khinh thường dã thú không có suy nghĩ này. Suy cho cùng đây cũng là sự khác nhau giữa người và thú vật. Nhưng mà Cầu Cầu cũng rất thông minh, cậu có thể hiểu sự thân mật hữu nghị giữa hai đứa nó.

Bọn nó thân mật đến nỗi làm cho Lâm Mộc ghen tị luôn, dù sao thì cậu mới là chủ nhân chân chính của Cầu Cầu, mà sủng vật của cậu bây giờ ở nhà người khác còn không chịu trở về, điều này làm cho Lâm Mộc có đôi khi nghĩ “Chẳng lẽ mình làm chủ nhân lại thất bại đến vậy sao?”.

Lâm Mộc ăn xong chút canh còn lại trong chén, đứng dậy dọn dĩa “Đừng có quên đó.”

Nhận được vẫn là âm thanh làm băm của Casso, nhưng mà sao nghe cảm thấy có ý không kiên nhẫn vậy.

“Thằng nhóc này.”

Sở dĩ Lâm Mộc kêu Casso đi bắt gà cùng thỏ mà không kêu thú nhân khác đi chỉ là do thân hình của gà cùng thỏ nhỏ hơn thân hình của thú nhân rất nhiều. Tuy rằng bọn họ có thể bắt được, nhưng không dễ như những người có thân hình nhỏ nhắn.

Lâm Mộc để chén xuống, cậu cũng không có ý đi rửa chén, dù sao cũng có thú nhân phụ trách dọn dẹp. Nhiệm vụ hiện tại của cậu là đi ngủ, sau khi thức dậy thì đi nấu cơm.

Chẳng qua cái chén của Lâm Mộc cũng không để cho thú nhân khác rửa, mà là Patrick tự tay làm, dù sao những gì của Lâm Mộc, Patrick cảm thấy bản thân y làm thì hay hơn. Rửa sạch chén để cạnh nhau, cũng không lo lằng lằng, dù sao mọi người đều có dấu hiệu riêng.

Lâm Mộc vừa nằm xuống thì Patrick vào tới.

“Nhanh lại đây.” Lâm Mộc chống tay kêu Patrick, cậu thấy ngủ trong lòng Patrick rất ngon.

Patrick đương nhiên tuân theo yêu cầu của bạn lữ nhà mình, nhanh chóng cõng gậy leo lên giường, sau đó thấy Lâm Mộc lăn vào trong ngực mình tìm vị trí thoải mái nằm, sau đó nhắm mắt lại.

“Buổi chiều anh đi săn thú với mọi người hả?”

“Ừ, cần săn một ít để tối nướng.”

“Bắt mấy con heo đi. Em làm thịt kho tàu cho mọi người ăn.”

“Ừ.” Hiện tại Patrick đã biết heo = thú hừ hừ. Y không biết thịt thú hừ hừ ăn ngon ra sao, nhưng Lâm Mộc yêu cầu, lại không phớt lờ gì hết. Hơn nữa Lâm Mộc từng nói qua tên thịt kho tàu, nghe nói ăn ngon lắm, tuy rằng không thể ăn nhiều (Lâm Mộc nói vậy).

Thấy Lâm Mộc không nói gì nữa, Patrick nhắm mắt lại. Y cũng đã quen ngủ trưa cùng Lâm Mộc.

Khi Lâm Mộc tỉnh lại, người bên cạnh đã đi rồi. Nhìn ánh sáng bên ngoài cửa sổ đại khái đã tầm ba bốn giờ tính theo thời gian ở Trái đất.

Lâm Mộc đi ra khỏi phòng, thấy Linie bọn họ đã chờ ở trong phòng khách.

“Mấy cậu tới đây từ lúc nào vậy?”

Linie cười nói “Không lâu, khi bọn tôi tới vừa lúc thấy tộc trưởng xuất môn.”

Lâm Mộc vặn thất lưng “Ừ, sắp bận bịu. Chúng ta đi thôi.”

Phil hỏi Lâm Mộc “Lâm Mộc, bữa nay chúng ta làm món gì? Chuyện này cậu quyết định đi.”

“Ừ” Sacha gật đầu “Cậu làm đồ ăn ngon lắm, tôi muốn ăn cá chua ngọt, đã muốn rất nhiều ngày!”

“Cậu chính là đồ tham ăn!” Lâm Mộc cười nói, nghĩ lại tay nghề của cậu cũng tốt một chút mà thôi, nghĩ lại trình độ lúc trước bọn họ ăn, bản thân cậu ở đây chính là cấp bậc đại sư. Có chút đắc ý.

Mấy người đi tới quảng trường, bếp đã đắp xong, rau xanh cần đã rửa sạch. Nghĩ lại mấy thú nhân giúp đỡ nấu cơm đã tiến bộ rất lớn. Trước kia giúp rửa rau đều rửa mất luôn, hiện tại tiến bộ thật lớn, ít nhất còn có thể nhìn thấy lá rau.

“Chúng ta làm món ngỗng trước đi.”

“Ừ.” Mấy người này gật đầu, bắt đầu bận rộn.

Món rau trộn bọn họ đều lấy thịt là chủ yếu, lấy thịt luộc chín thái miếng, thêm khúc hành, sợi gừng, giấm, trộn đều là được. Thịt chuẩn bị cho thú nhân đều khá dày, còn dành cho bọn họ thì mỏng hơn.

Bọn họ lại làm thêm ít món nguội chay, các thú nhân đều là động vật ăn thịt, cũng không thích ăn chay, nhưng có vị thịt thì được. Bọn họ cũng thích.

Nói đến thịt kho, không thể không nói đến gia vị mới mà bọn họ phát hiện — quả nước tương. Quả nước tương, nước của loại trái cây này có màu như nước tương. Kỳ thật có kèm theo “quả”, nhưng lại không phải là loại trái cây có thịt quả, kỳ thật vỏ bên ngoài của quả tương du có màu nâu lại rất cứng lớn bằng quả hạch đào. Sở dĩ mọi người phát hiện ra quả tương du, thực ra tránh không được quan hệ với Lâm Mộc. Từ khi mọi người trong tộc biết Lâm Mộc hiểu rất nhiều thứ, hơn nữa nhận biết rất nhiều thực vật, lại tìm được một số thức ăn mà trước kia bọn họ cho rằng không ăn được, bọn họ có ý thức nhìn thấy thứ gì mới đều đưa cho Lâm Mộc coi xem có tác dụng gì không. Bởi vậy Lâm Mộc thấy được rất nhiều thứ kỳ dị hiếm lạ, đồng thời cũng ngoài ý muốn phát hiện ra quả nước tương.

Sau khi có nước tương, Lâm Mộc có thể làm rất nhiều thứ, giống như lúc làm gà nấu khoai tây, nhìn thấy thịt gà trắng phau đã thấy ăn không ngon. Cho dù người khác thấy ăn ngon, nhưng Lâm Mộc cảm thấy có ít nước tương mới là cách ăn chính tông.

Khi làm món rau trộn xong xuôi, Đạt Mông đã trở lại, hẳn đi bắt gà cùng thỏ với Casso. Làm phụ thân của Casso mà đi phía sau Casso thu thập con mồi, công việc này Đạt Mông cảm thấy rất vui vẻ.

Công tác xử lý con mồi đương nhiên đám người Lâm Mộc không phải làm, khi Lâm Mộc nhìn thấy lông gà, cậu liền nghĩ khỏi ném lông gà đi, gom nhiều có thể làm áo lông. Đương nhiên da con thỏ cũng vậy. Tuy rằng các thú nhân chường mắt miếng da thỏ bé tí, dù sao cũng không phải là động vật quý hiếm. Nhưng mà Lâm Mộc cảm thấy được, dùng da thỏ làm mũ cũng không tồi, mặc dù Patrick có thể săn da thú tốt hơn cho cậu, nhưng lãng phí là đáng xấu hổ!

Trước khi đám người Patrick trở về, bọn họ trước tiên nấu canh gà cùng canh cá. Bọn họ rất thích cá, đương nhiên không thể thiếu. Làm trước cá hấp, cá nấu, cá kho tàu. Tất nhiên, Lâm Mộc cũng làm chút đồ ăn vặt cho họ ăn trước.

Gà ở thế giới này rất lớn, thịt gà hoang dại cũng có hương vị, không giống như gà công nghiệp, ăn vào giống như nhai gỗ.

Khi đám người Patrick mang theo con mồi đã xử lý về, làm cho bọn họ đem thịt cần kho đi kho, Lâm Mộc chuẩn bị xào rau.

Thịt vụn sào ớt, thịt sợi nấu cá, gà nấu khoai tây, thịt gà trắng, thịt thỏ, một ít nấu canh, chủ yếu vẫn làm thịt thỏ kho tàu, thịt thỏ cay cay, làm thịt thỏ nấu. Cách ăn thịt đa dạng, Lâm Mộc chủ yếu kêu bọn họ lấy thịt ba chỉ ở trên người con heo đi xử lý, sau đó bảo bọn họ thái miếng vuông, món thịt kho tàu cho dù không đầy đủ nguyên liệu nhưng cậu tin rằng mọi người sẽ rất thích. Lúc trước không làm là do không có nước tương, không có nước tương, không có màu sắc đẹp mắt Lâm Mộc không muốn ăn.

Khi tiệc tối bắt đầu, mọi người ngồi ở quảng trường. Giữa quảng trường là một đồng lửa lớn. Đám người Lâm Mộc vui vẻ nướng thịt, ăn uống, đương nhiên không thiếu bánh mỳ Lâm Mộc làm.

Món ăn trong tiệc tối rất ngon, sau khi mọi người ăn uống no say bắt đầu nhảy múa quanh đồng lửa.

Lâm Mộc lôi kéo Patrick gia nhập đội ngũ nhảy múa, nhưng mà cậu phát hiện khi nhảy, những người khác đều ngưng lại nhìn bọn họ, Lâm Mộc khó hiểu nhìn Patrick nhảy quanh mình. Tuy rằng hơi loạn, nhưng lại có lực. Các thú nhân khác thì hoan hô vui cười khi nhìn Patrick nhảy.

Lâm Mộc có chút khó hiểu, sau khi nhìn thấy Phil bọn họ cũng rơi vào trường hợp như vậy, tâm tình mất tự nhiên của Lâm Mộc cũng bình tĩnh lại, sau đó cười xem Patrick nhảy quanh mình. Cho đến rất lâu về sau Lâm Mộc mới biết Patrick nhảy không có kết cấu kia là loại khiêu vũ tìm bạn đời. Lúc ấy Patrick liền cảm thấy ánh mắt Lâm Mộc nhìn y trở nên kỳ quái. Kỳ thật lúc ấy Lâm Mộc nghĩ rất đơn giản, vì sao người khác khiêu vũ tìm bạn đời giỏi như vậy mà Patrick lại khiêu vũ chẳng có tiết tấu gì?

Cho tới trời đã khuya rồi, tâm tình hưng phấn của mọi người mới bình tĩnh lại, đều trở về đi ngủ.

Sau khi về đến nhà, Patrick lấy đá phát sáng ra, Lâm Mộc vào phòng liền nằm lên giường kêu rên “Hôm nay mệt quá! Patrick, em muốn tắm, anh đi nấu nước cho em đi!”

Từ sau khi có thùng gỗ, Lâm Mộc rất thích ngâm mình. Khắc Đặc làm thùng gỗ rất to, chỉ là tiện nghi cho Patrick. Tắm yên ương, Lâm Mộc cảm thấy Khắc Đặc làm thùng gỗ nhỏ chút là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chương 53

Người trên quảng trường đã về gần hết, Mischa đang buồn ngủ cũng được Khắc Đặc ôm về. Mà hai đứa nhóc kia lại không về sớm như vậy, bọn nó nằm dưới tàng cây, ánh trăng đêm nay rất sáng, ánh trăng chiếu sáng toàn bộ rừng cây.

“Cầu Cầu, các chú Lâm Mộc đều đã kết hôn, không biết tới khi nào chúng ta mới kết hôn đây.” Casso cảm thán nói. Về phần từ ‘kết hôn’ này, tự nhiên là học được từ chỗ Lâm Mộc.

Cầu Cầu liếc nhìn Casso “Kết hôn cái gì? Đến bây giờ tôi còn không biết tôi là loài gì nữa đây?” Nghĩ vậy Cầu Cầu cảm thấy tâm tình như ánh mặt trời của mình biến thành mây đen. Nó từ trong rừng rậm Ma Vụ đi ra vì nó biết nó là loài gì, nhưng mà cho tới bây giờ nó còn chưa có gặp qua thú vật hoặc thú nhân giống nó, đương nhiên cũng không có thú nhân gặp qua loài giống nó.

Cảm thấy tâm tình của Cầu Cầu tụt xuống, Casso vội nói “Cầu Cầu, cậu biết nói ngôn ngữ của thú nhân, cậu nhất định là thú nhân. Đương nhiên, cậu là giống đực thì tôi vẫn thích cậu.” Casso lập tức biểu đạt cồi lòng mình.

Kỳ thật Cầu Cầu nghe thấy lời Casso nói vẫn rất cảm động, nhưng nó tỏ vẻ tuyệt đối sẽ không nói ra.

“Ai, nếu có thể tìm được tộc nhân của tôi thì tốt rồi, như vậy tôi sẽ không lo lắng tôi là thứ kỳ quái gì đó.”

“Cầu Cầu, cậu đừng lo lắng. Đợi tới khi tôi thành niên rồi tôi sẽ cùng cậu đi ra ngoài tìm tộc nhân của cậu. Cậu đừng có sốt ruột, dù sao chúng ta còn nhỏ, chỉ có thể ở trong bộ lạc. Hơn nữa, bộ lạc của chúng ta tốt lắm, có nhà ở, cũng có thức ăn ngon. Nếu cậu thêm có thể làm nũng với chú Lâm Mộc, chú ấy sẽ làm cho cậu ăn, rất tốt, đúng không?”

Cầu Cầu nghĩ lại cũng phải, nó cũng không cần phải sốt ruột “Ừ, cậu nó không sai. Bộ lạc của chúng ta cũng rất tốt, ít nhất chủ nhân của tôi làm thức ăn ngon lắm.”

“Ừ, chờ chúng ta trưởng thành rồi cùng ra ngoài. Đại lục này kỳ thật rất lớn, phụ thân nói, làm một thú nhân, chúng ta đều cần phải đi trải nghiệm, nhưng mà phải trưởng thành mới được cho phép đi. Đến lúc đó chúng ta có thể đi tới rất nhiều nơi, nhìn thấy nhiều phong cảnh, cũng có thể ăn nhiều đồ ăn khác nhau.”

Cầu Cầu tưởng tượng cảnh đó liền cảm thấy rất tốt, vui vẻ nói “Đến lúc đó cậu phụ trách làm cho tôi ăn.”

“Ừ, tôi sẽ cố gắng theo chú Lâm Mộc học.” Casso nhìn móng vuốt sói của mình “Nhưng phải đợi tôi biến hình mới được.”

“Cậu đáp ứng rồi đó.”

“Nghĩ tới chủ nhân của tôi kết hôn, từ nay về sau hẳn chỉ thuộc về một mình Patrick, dục vọng chiếm giữ của Patrick mạnh mẽ như vậy, nếu tôi là thú nhân, y nhất định sẽ không để yên cho tôi. Về sau không thể lẫn lộn trong lòng chủ nhân, nghĩ lại cảm thấy ưu thương.” Cầu Cầu nhìn về phía xa ưu thương nói.

Casso nói “Cầu Cầu, kỳ thật cho dù không cử hành nghi thức thì chú Lâm Mộc cũng là của chú Patrick, cậu không thấy khi chú ấy thấy chú Lâm Mộc ôm cậu liền hung dữ nhìn cậu sao? Cho nên về sau cậu vẫn nên bảo trì khoảng cách với chú Lâm Mộc đi.”

‘Như vậy tôi cũng vui vẻ.’ Casso thầm nghĩ thế ở trong lòng.

Cầu Cầu gật đầu, nó cảm thấy lời Casso nói có lý, nó quyết định về sau không cọ ở trong ngực Lâm Mộc nữa, còn cái khác thì vẫn như cũ.

Thấy Cầu Cầu gật đầu, Casso rất vui vẻ. Nhìn bầu trời thấy trời đã khuya rồi “Chúng ta về đi ngủ thôi.” Nói xong để Cầu Cầu nằm lên lưng mình, chạy về nhà. Hiện tại nó cùng Cầu Cầu có phòng riêng của mình, không cần ở cùng với phụ thân, cảm giác thật tuyệt vời.

Nói về Lâm Mộc

Thùng tắm dùng để ngâm mình được để ở nhà kho, Lâm Mộc thử nước, cảm thấy có chút nóng, nhưng mà nhiệt độ này ngâm mình rất tốt.

Thả mình của căn phòng xuống, Lâm Mộc tiến vào thùng tắm, thoải mái rên một tiếng. Thùng gỗ làm rất lớn, để một cái ghế đầu vào, Lâm Mộc rất thích.

Patrick cầm quần áo trong tay, nhìn thấy Lâm Mộc quên mang theo quần áo y cũng không nói, hôm nay dù sao cũng là ngày bọn họ kết làm bạn lữ, y đã bị ‘cắm ăn’ mấy ngày rồi, y cảm thấy bữa nay là ngày y ăn cơm.

Lâm Mộc không có phát hiện Patrick nhắc mình đi vào, cậu thoải mái nhắm mắt lại, nước ấm làm cho cậu dễ buồn ngủ. Cho nên khi Patrick đi vào liền nhìn thấy hình ảnh như vậy: Lâm Mộc dựa vào thành thùng gỗ, khuôn mặt tuần tú, tóc dài ra càng làm cho khuôn mặt Lâm Mộc tinh xảo. Có thể do nước hơi nóng, hai má phàn nộn đáng yêu. Xương quai xanh tinh xảo bại lộ dưới không khí, bởi vì chiều cao cho nên nước cũng không thể che hết thân thể tuyệt vời của Lâm Mộc.

Vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài trắng nõn, điều này làm cho Patrick nhớ đến hình ảnh khi bọn họ đang tình cảm mãnh liệt, hai chân của cậu vắt lên thắt lưng y. Ánh mắt Patrick càng thêm thâm trầm “Mộc Mộc, em quên mang quần áo.” Giọng nói khàn khàn.

“Hà?” Lâm Mộc mở đôi mắt sương mù, trong nháy mắt như vậy Lâm Mộc còn chưa thanh tỉnh. Khi cậu phản ứng lại thì Patrick đã đi vào trong thùng tắm.

Lâm Mộc nháy mắt tỉnh ngủ “Sao anh đi vào?”

Tiếng cười trầm thấp, giọng nói khàn khàn “Vừa rồi Mộc Mộc không nghe thấy sao? Anh mang quần áo tới cho em!”

Lâm Mộc thấy ánh mắt sâu thẳm của Patrick, cậu nhìn thấy đục vọng nóng bỏng của y, điều này làm cho mặt cậu nóng bừng, kim lòng không được cúi đầu “Vậy anh cũng không nên vào trong thùng tắm chứ.”

Nhưng thứ đập vào mắt lại càng làm cho cậu thấy nóng hơn, cậu thấy được tiểu Patrick nổi đầy gân xanh. Lâm Mộc vội vàng dời ánh mắt đi, thứ này cậu rất quen thuộc, cậu chạm vào nó, vuốt ve nó, thậm chí nó còn kiều ngạo đầu đá lung tung trong thân thể cậu, nó còn làm cho cậulàm cho cậu cảm thấy rất khoái nhạo. Khoái hoạt cực hạn kia làm cho Lâm Mộc nhớ lại thôi cũng sẽ mềm xuống.

Lâm Mộc cảm thấy cậu tốt rồi, sắc, hiện giờ cậu cảm nhận được nơi nào đó của cậu cứng rắn lên.

Patrick thấy bộ dáng then thùng của Lâm Mộc rất cảm động.

Nâng cằm cậu lên, nhìn hàng lông mi dài cong cong trong nháy mắt y thấy rất đáng yêu.

Ánh mắt Patrick chăm chú nhìn miệng Lâm Mộc, môi của Lâm Mộc rất được, giống như người của cậu. Phấn nộn, làm cho người ta nghĩ muốn ngậm vào.

Ngón tay Patrick đặt lên môi của Lâm Mộc, rất co dãn. Y dùng ngón tay vuốt ve môi cậu.

Y nhìn không được cúi đầu liếm, ừ, hương vị trước sau như một thật mê người.

“Ừm~~” Lâm Mộc nhìn không được nhỏ giọng rên một tiếng.

Âm thanh này mị hoặc Patrick, y hôn không đơn giản chỉ liếm, cạy răng Lâm Mộc ra, đầu lưỡi của Patrick bắt đầu hoành hành trong miệng Lâm Mộc. Hai tay vuốt ve khắp người cậu, làm cho Lâm Mộc rên rĩ không ngừng.

Nhẹ nhàng vuốt ve đầu đờ trước ngực Lâm Mộc, nghe tiếng rên khó nhịn của cậu, Patrick cảm thấy mình giống như ngửi được mùi hoa mê tình làm cho y rất hưng phấn.

Nụ hôn cuồng nhiệt từ cổ trượt xuống ngực, đầu lưỡi của Patrick bắt đầu ở hai viên đậu đỏ bắt đầu chuyên tâm.

Đầu lưỡi nhẹ đảo quanh hồng mai, làm cho Lâm Mộc nhìn không được ngửa đầu đưa thứ tốt đẹp nhất của mình tới miệng Patrick.

Âm thanh không kiên nhẫn càng lúc càng lớn, Lâm Mộc nhìn không được cắn tay mình “Ừm~~~~ Patrick à~~~~”

Sau khi tra tấn hai viên đậu đỏ sáng như sao, Patrick ôm lấy Lâm Mộc, làm cho cậu dựa vào người mình. Tuy rằng thùng tắm rất lớn, nhưng Patrick muốn đuổi chân bên trong cũng khó. Y để Lâm Mộc ngồi lên đùi mình, một tay ôm lấy Lâm Mộc, cúi đầu hôn nhẹ lên cổ cậu, tay kia thì chui xuống nước, khai phá mảnh đất thần bí của Lâm Mộc. Giờ phút này, toàn thân Lâm Mộc như nhũn ra, chỉ có thể rên rĩ.

“Ừm~~~~”

Thứ rất to tiến vào làm cho Lâm Mộc nhìn không được rên lên tiếng đau đớn, cậu còn chưa kịp thích ứng, Patrick đã bắt đầu nâng chân cậu lên, đùa nghịch cậu, làm cho Lâm Mộc ức chế rên ra tiếng.

“Patrick....chậm một chút.....rất sâu!”

Tiếp qua hơn mười phút, Patrick xoay người Lâm Mộc lại, làm cho cậu đối mặt với mình. Hai chân thon dài quấn quanh eo, Patrick hôn lên môi Lâm Mộc, dưới thân không ngừng vận động.

Thời gian bọn họ ở chung dài như vậy, Patrick biết mấu chốt của Lâm Mộc ở đâu. Y xấu xa không ngừng công kích điểm làm cho Lâm Mộc không khống chế được kêu to.

“Không....không...Patrick.....em muốn chết!”

“Em là thoái mái muốn chết ấy!” Động tác dưới thân không ngừng lại, nhìn thấy người trong lòng ý loạn tình mê, người này về sau chỉ thuộc riêng y mà thôi. Thấy khuôn mặt cậu đỏ bừng, là y đã làm cho cậu lộ ra vẻ đẹp cực hạn như vậy.

Khi nước nóng đã nguội lạnh rồi, Patrick mới tới một lần. Đây tự nhiên không thỏa mãn y.

Ôm lấy Lâm Mộc, hạ thân của hai người vẫn tương liên thân mật như cũ. Patrick cảm lấy tám thảm da thú đã chuẩn bị sẵn bao lấy Lâm Mộc, chuẩn bị trở về phòng ngủ.

Lâm Mộc vẫn chìm đắm trong dư vị tình cảm, dọc đường đi ma xát làm cho cậu cảm nhận được thứ đó còn trong thân thể cậu to lên, rất dễ gọi lên tình dục chưa tán. Lâm Mộc ôm cổ Patrick nhỏ giọng nỉ “Cầm thú!”

Patrick nhẹ cắn lỗ tai Lâm Mộc, cười nói “Anh là thú không phải là cầm.” Nói xong cố ý động thất lưng, làm cho Lâm Mộc rên lên như trong dự kiến.

“Mộc Mộc, giọng em rất dễ nghe.”

“Cầm thú!” Lần này Lâm Mộc thông minh hơn chỉ mắng y ở trong lòng.

Ban đêm tốt đẹp như vậy, cũng không phải tất cả mọi người đều trải qua một đêm tốt đẹp, ít nhất Locker cảm thấy mình thật bị thương khi đêm tân hôn đầu tiên bị bạn lữ cầm lên giường.

Locker nằm trên mặt đất, đương nhiên Sacha không có nhẫn tâm để Locker ngủ trên mặt đất, cậu tỏ vẻ cho hắn ngủ trên thảm, hơn nữa còn trải một tầng rất dày cho hắn, tuyệt không dắc ý.

Đêm càng khuya. Locker vẫn ngủ không được, hắn nằm trên mặt đất tự hỏi một vấn đề quan trọng.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn cảm thấy, đêm tân hôn đầu tiên phải ngủ trên mặt đất là một chuyện làm cho người ta không cam lòng, cho nên hắn quyết định sử dụng ưu thế của thú nhân —— da mặt dày.

Cùng bầu bạn ở chung thì da mặt phải dày đó là rất quan trọng, thú nhân bọn họ biết ở trước mặt giống cái thì da mặt phải càng dày, bằng không khó là chính mình. Locker biết rõ điểm này, cho nên chuyện bầu bạn nhà mình cho mình ngủ trên mặt đất, kỳ thật có thể xem như không nghe thấy.

Cho nên Locker lặng lẽ đi lên giường.

Sacha sắp ngủ đột nhiên cảm thấy có người đi lên giường, lập tức mở mắt “Locker! Sao anh lại đi lên? Anh...”

Locker nhanh chuẩn ngoan hôn môi Sacha, sau đó là một loạt nụ hôn kích thích, đương nhiên tay hắn cũng không có nhàn rỗi, rất nhanh lột sạch Sacha.

Sacha bị Locker hôn đến choáng váng, đột nhiên cảm thấy nơi nào đó của mình bị Locker nắm trong tay, kỳ quái hỏi “Locker, anh đang làm gì vậy?” Nơi này rõ ràng là nơi cậu dùng để đi tiểu mà.

Locker lại hôn môi Sacha, vừa hôn vừa nói “Làm cho em thoải mái.”

Sacha vừa định hỏi lại, một trận đau nhức truyền tới làm cho da đầu cậu run lên, làm cho cậu nhịn không được rên rỉ.

Kỳ thật Sacha là đứa nhỏ trong sáng, tuy đã lớn như vậy, nhưng không có tự mình động tay quá. Cho dù có cảm giác cậu cũng tự để qua, đương nhiên là do không có ai nói về phương diện này với cậu.

Sacha nhanh chóng trầm mê trong loại cảm giác khoái hoạt này, sau khi cậu bắn ra, Locker bắt đầu tiến quân tới địa phương mà hắn mong muốn đã lâu.

Sacha toàn thân mềm nhũn ra cảm nhận được địa phương then thùng kia truyền đến cảm giác khác thường “Anh làm gì vậy? Rời khỏi nơi đó.” Bản năng của Sacha cảm thấy có chút sợ hãi.

Locker cũng không thể làm cho bầu bạn nhà mình buồn bực, lập tức nghĩ tới biện pháp dời đi lực chú ý của đối phương, lại cầm dục vọng xinh đẹp của đối phương, làm cho đối phương lại trầm mê ở bên trong.

Locker cố gắng bóp nát trái cây mình cố ý hái, nhìn thấy chất lỏng chảy ra tỏa mùi thơm ngát, lập tức bơi vào bên trong hoa viên của Sacha. Có đồ vật này, Locker khai khẩn càng dễ dàng. Kỳ thật loại trái cây này là thứ chuẩn bị cho bầu bạn khi chuẩn bị XXX, thứ này có thể bảo hộ làm cho giống cái không bị thương. Nhưng bởi vì thú nhân trong bộ lạc của bọn họ phần lớn đều bị đuổi ra khỏi bộ lạc, có một ít không từng sống trong bộ lạc, cho nên tri thức này từ phụ thân truyền thụ cho cũng không biết. Cho nên Lâm Mộc cùng Linie là hai người xui xẻo.

Locker biết thứ này cũng là do Patrick nói cho hắn biết, thì ra mỗi lần Patrick đều làm cho Lâm Mộc không thoải mái một hai ngày, cũng rất lo lắng, dù sao cha thân trước kia không có như vậy. Cho nên y khẳng định ở phương diện này có thứ gì đó mà y không biết, cho nên đến hỏi Ba Áo ở trong bộ lạc khá lâu (còn nhớ con gấu gấu đầu lòi đuôi không?) mới biết được thì ra còn có loại đồ vật như thế này tồn tại. Hơn nữa, loại đồ vật này còn có thể làm cho giống cái càng thêm nhiệt tình, cũng không có gì nguy hại.

Sacha cảm thấy bản thân trở nên hiếu kỳ, nơi đó thế nhưng ngứa!

“Locker.....” Hai mắt Sacha đầy nước mắt mờ lung.

Locker lo lắng hỏi “Làm sao vậy?”

“Khó chịu.” Sacha tủi thân “Ngứa!”

Lời Sacha nói làm cho Locker biết tại sao, hẳn thực hiện động tác nhanh hơn, cho đến khi hẳn tiến vào bên trong cơ thể Sacha, nhìn thấy Sacha ở dưới thân không biết là khó chịu hay thoải mái, giờ phút này cậu chỉ thuộc riêng mình hẳn.

Về phần hai đôi khác kia, đương nhiên không ngọt ngào mật ngọt không có khó khăn gì. Chỉ có thể đoán được, ngày mai, Lâm Mộc bọn họ khó mà rời giường như bình thường

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 54

Hwan

Hồi còn nhỏ Lâm Vũ cảm thấy mình thật hạnh phúc, hẳn có một người mẹ tao nhã đoan trang, có một người ba có năng lực từ hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp. Từ nhỏ Lâm Vũ rất kính trọng ba mình, trong đám bạn của hẳn có nhiều người trong nhà rất có tiền, nhưng Lâm Vũ lại có thể tự hào nói trước mặt bọn họ “Ba của mấy bạn không tốt bằng ba mình, các mẹ nói cho mình biết ba của mấy bạn sở dĩ có nhiều tiền như vậy đều do nhà ông nội có tiền, tiền của ba mình đều tự do ba mình kiếm tới, ba mình từ hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp.” Ngay lúc đó bạn nhỏ Lâm Vũ có lẽ không biết từ hai bàn tay trắng làm nên sự nghiệp là cái gì, nhưng hẳn biết đó là đang khen ba của hẳn rất lợi hại, còn lợi hại hơn so với ba của các bạn khác.

Khi hẳn được mười tuổi, tất cả đều thay đổi. Gia đình vốn làm cho hẳn kiêu ngạo đột nhiên vì một đứa bé trai xuất hiện mà hồng mắt. Lâm Vũ phát hiện ba của hẳn cũng giống như ba của các bạn đi tìm phụ nữ, thậm chí còn có đứa nhỏ nữa. Mà mẹ của hẳn vẫn luôn giống như một phu nhân cao quý mà tao nhã lại trở nên điên cuồng như người bị bệnh tâm thần.

Lâm Vũ đứng ngoài cửa, hẳn nghe rõ tiếng cãi nhau của ba mẹ ở trong phòng. Giọng của mẹ chói tai, bà phần nộ chửi bậy, mà ba của hẳn từ đầu tới cuối chỉ kiên trì muốn đứa bé kia ở lại trong nhà.

Tiếng mẹ chửi bậy, giọng của ba bình thân không có chút áy náy, tất cả đều làm cho Lâm Vũ rất đau lòng. Bởi vì hẳn có thể cảm nhận được, nhà của hẳn tại ngày này sẽ phá hủy. Cuộc sống hạnh phúc lúc trước sẽ không còn, cho dù ba có thương hẳn như lúc trước, hẳn cũng hiểu được mọi thứ đều thay đổi. Ít nhất, hẳn đã thay đổi.

Lâm Vũ đứng trên lầu nhìn đứa bé im lặng ngồi trên sô pha. Khuôn mặt nhỏ nhắn buộc chặt, không có biểu hiện sợ hãi khi ở một nơi xa lạ. Lâm Vũ thì hẳn nhìn khuôn mặt khéo léo xinh đẹp của đứa nhỏ nghĩ ‘Bố đáng thật đẹp, từ nó có thể thấy người phụ nữ kia đẹp bao nhiêu, bằng không làm sao có thể mê hoặc ba chứ.’

Lâm Vũ vẫn luôn biết tình cảm của ba mẹ không tốt, hẳn cũng nhìn ra ba không yêu mẹ, hẳn cũng biết ba bởi vì nhìn trúng gia đình của mẹ mới kết hôn với bà. Nhưng Lâm Vũ cho rằng, cho dù ba mẹ không có tình yêu nhưng cũng sẽ bên nhau cả đời, bọn họ có thể có tình thân, như vậy nhà của bọn họ vẫn sẽ mãi hạnh phúc. Tại hẳn xem ra, tình thân còn vững chắc hơn cả thứ tình yêu hư ảo.

Nhưng hiện tại tất cả cũng chưa từng, hẳn biết, ba ở bên ngoài.sẽ làm cho mẹ càng hận ông. Mẹ là một người rất kiêu ngạo, bà sẽ không để một đứa con riêng tiến dần từng bước, như vậy bà sẽ trở thành trò cười cho người khác. Điều này bà tuyệt đối không muốn nhìn thấy, mẹ có thể chịu đựng được ba không yêu bà, nhưng không chịu được sẽ trở thành một chuyện cười. Bà tình nguyện nhìn người bị cười là ba hoặc người phụ nữ kia. Cuộc sống như vậy thì hai người làm sao có thể bước tiếp dài lâu.

‘Nhà của tao đều bị mày làm hỏng! Tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày!’ Lâm Vũ hung dữ nhìn đứa nhỏ dưới lầu, cho dù để nó ở lại Lâm gia, hẳn cũng sẽ không làm cho nó sống khá giả.

Ngày kế tiếp đã phát sinh chuyện giống như Lâm Vũ nghĩ, ba mẹ của hẳn rốt cuộc không có biện pháp sống cùng nhau.

Mẹ cũng không có ly hôn với ba, bởi vì đối với mẹ ly hôn là biểu hiện của sự yếu đuối. Bà sẽ không vì đứa con riêng mà rời khỏi Lâm gia, nếu làm vậy, không phải bà đã thua rất thảm hại sao?

Tuy mẹ không có rời khỏi Lâm gia, nhưng bà lại tìm người tình cho mình. Một người đàn ông cho dù là bên ngoài hay năng lực đều xuất sắc hơn ba, mà người đàn ông này lại là mối tình đầu của bà. Mẹ của hẳn là một người kiêu ngạo như vậy, tự nhiên muốn cho tất cả mọi người đều biết, là bà, là bà không cần người đàn ông này!

Hẳn đã gặp qua người đàn ông kia, một người tươi cười đúng mực, giọng nói nhấc chân đều biểu hiện khí chất rất tốt. Nhưng hẳn cũng thấy, khi người đàn ông kia nhìn về phía mẹ hẳn cũng không có yêu say đắm, tuy rằng mẹ hẳn vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ. Lâm Vũ biết, đây là hiệp định của bọn họ, hiệp định làm cho mẹ hẳn tìm về mặt mũi.

Đứa nhỏ kia đã ở lại, ba của hẳn tận mọi khả năng đi lấy lòng nó, nhưng đối phương vẫn ôn hòa với ông. Tuy hẳn hận đứa bé kia, nhưng Lâm Vũ không có lập tức hành động, hẳn nghĩ nên làm gì để cho đứa bé kia đau khổ nhất.

Mẹ của Lâm Vũ tự nhiên cũng không để Lâm Mộc sống tốt, bà không ngược đãi Lâm Mộc, nhưng bà lựa chọn phương pháp rất tàn nhẫn —— lạnh nhạt.

Lâm gia trừ bỏ ba của Lâm Mộc, không ai nói chuyện với Lâm Mộc, trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của Lâm Mộc. Có đôi khi Lâm Mộc ở nhà cả ngày đều không nói một câu. Mà Lâm Vũ thì mắt lạnh nhìn tất cả.

Lâm Vũ cảm thấy ngoài ý muốn, một đứa bé năm sáu tuổi, không vì bị người khác bỏ qua mà hoang mang sợ hãi, cũng không giống như hắn nghĩ đi cầu sự trợ giúp của ba hắn – chỗ dựa vững chắc nhất, mà im lặng ở trong Lâm gia, giống như nó không để ý tới thái độ của người khác.

Thái độ của Lâm Mộc chọc giận Lâm Vũ ‘Mày có tư cách gì? Mày có tư cách gì mà thân thiện như vậy, mày chỉ là một đứa con riêng.’

Lâm Vũ biết, biện pháp của mẹ hắn là vô ích, tâm lý thừa nhận của đứa bé kia mạnh mẽ rất nhiều hơn những gì bọn họ nghĩ.

Lâm Vũ biết, người như vậy, bạn chỉ có thể đánh vào tinh thần của hắn, thì bạn mới có thể phá hủy hắn. Mà người có thể tổn thương tới nó chỉ có thể là người nó để ý.

Lâm Vũ xa xa nhìn đứa nhỏ đang đọc sách trong vườn hoa ‘Tao nhất định sẽ làm cho mày đau khổ! Mày không nên tồn tại! Không nên...’

Từ đó về sau, mọi người ở Lâm gia kinh ngạc nhìn đại thiếu gia của Lâm gia, Lâm Vũ kia vẫn không nhìn Lâm Mộc tồn tại lại chủ động đối tốt với đứa con riêng, điều này làm cho mọi người khó hiểu. Chẳng lẽ Lâm Vũ tiếp nhận Lâm Mộc? Mặc kệ mọi người có khó hiểu bao nhiêu, hiện tượng này lại làm cho ba của hắn vui vẻ rất nhiều. Con lớn có thể chấp nhận con út, tự nhiên sẽ thấy tốt, về sau bọn họ vẫn tốt như cũ, cho dù người phụ nữ kia rời đi.

Lâm Vũ đối tốt nhưng vẫn làm cho Lâm Mộc kháng cự, nhưng cuối cùng nó vẫn chấp nhận, dù sao nó vẫn chỉ là đứa nhỏ năm sáu tuổi, nó vẫn cần bạn bè. Hơn nữa, mẹ của Lâm Mộc dạy dỗ làm cho nó không có biện pháp cự tuyệt thân mật của người khác.

Tuy rằng ngày kế tiếp vẫn không tốt lắm, nhưng có người nói chuyện với nó, làm cho Lâm Mộc cảm thấy rất vui vẻ, thành ra Lâm Vũ trở thành người nó để ý nhất ở Lâm gia. Đây là kết quả Lâm Vũ muốn.

Lâm Vũ nhìn Lâm Mộc càng ngày càng tín nhiệm hắn, trong lòng âm thầm vui vẻ, Lâm Vũ cũng không nói kế hoạch của mình cho bất cứ ai biết cho dù là mẹ mình. Nhưng mà mẹ của hắn là một người thông minh, cũng là người rất hiểu Lâm Vũ. Cho nên, đối với việc mẹ không hỏi hắn vì sao lại đối tốt với Lâm Mộc, Lâm Vũ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Tuy rằng phải biểu hiện rất thích đứa em trai này, nhưng Lâm Vũ cũng không bỏ qua tâm tư làm cho nó không tốt. Hắn buồn cười nhìn đứa em của hắn nghi hoặc vì sao bạn học lại căm thù nó, hắn nhìn thấy ba càng ngày càng thất vọng vì Lâm Mộc, hắn nhìn thấy nó vì sai sót thi vào trường cao đẳng mà không học được chuyên nghiệp mình muốn mà đau khổ là bởi vì hắn cố ý làm cho nó bị bệnh.Lâm Vũ cảm thấy, Lâm Mộc càng đau khổ thì hắn càng vui vẻ.

Hắn sẽ không làm cho nó tìm được công tác thích hợp, nhưng sẽ không dồn nó vào đường cùng, bởi vì, ba sẽ không đành lòng để cho nó về lại Lâm gia, đây là điều hắn tuyệt không muốn. Lâm thị là của hắn, đồ của mình sao sẽ nguyện ý để cho người khác nhúng chàm chứ.

Lâm Vũ nhìn người phụ nữ sinh mệnh đang bị đe dọa ở trước mắt, đây là mẹ của hắn, cuối cùng cũng không còn dung nhan cao quý mà mị lực như hồi còn trẻ. Bà có ngày hôm nay bởi vì bà thua, thua bởi bản thân. Một cuộc trò chơi theo nhu cầu, cuối cùng bà lại thật sự, quá buồn cười. Cậu mà không được, nhất định hao hết tâm lực. Nhìn người phụ nữ già nua trước mắt ‘Mẹ, người thua, nhưng con sẽ không.’

Nội dung di chúc làm cho Lâm Vũ kinh ngạc cùng phẫn nộ, hắn thật không ngờ, ba của hắn lại đem tuyệt đại bộ phận tài sản cho Lâm Mộc, đứa con làm cho ông thất vọng. Tuy rằng hiện tại hắn có công ty của mình, hơn nữa chưa từng đem tài sản của Lâm thị để vào mắt. Lâm thị chỉ là hòn đá kê chân cho thành tựu của hắn, nhưng cho dù hắn không cần ít tài sản của Lâm thị, nhưng hắn cũng không nguyện ý đem thứ vốn là của mình đem cho người khác, nhất là người mà hắn hận lâu như vậy.

Phẫn nộ vô cùng lại càng làm cho Lâm Vũ hết sức bình tĩnh, lại không biểu hiện không vừa lòng trước mặt Lâm Ngọc Huy, dù sao trong mắt người khác tài sản của hắn cũng không ít hơn Lâm thị bao nhiêu. Hắn biết mình phẫn nộ vô cùng, thậm chí mất đi lý trí khi xưa, cho nên trong đầu xuất hiện ý nghĩ giết Lâm Mộc. Ý niệm này ở trong đầu không ngừng lớn mạnh, hắn biết trong lòng mình có ma quỷ, càng không ngừng gào thét ‘Giết chết Lâm Mộc, Nó vốn không nên tồn tại! Giết chết nó!’

Sau khi Lâm Vũ đẩy Lâm Mộc xuống vách núi, hắn cảm thấy cả người đều thoải mái, oán khí trên người bao nhiêu năm, nhiều năm hận ý, tất cả đều tan biến. Hắn trở lại nhà của mình, thoải mái ngủ, vẫn ngủ thẳng tới trưa ngày hôm sau, một đêm không mộng. Lâm Mộc vẫn là một cây gai trong lòng hắn, hiện tại gai rút ra. Toàn thân hắn đều thả lỏng.

Lâm Vũ đứng ở tầng trên cùng Tả Tự Lâu, nhìn thấy cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, giờ phút này hắn mới cảm thấy được mình là một người sống trên thế giới này. Máy ngày nay hắn cảm thấy mình không thích hợp, mỗi ngày hắn sẽ theo thói quen gọi điện thoại cho Lâm Mộc, bởi vì sắm vai một người anh trai tốt, Lâm Vũ thường xuyên gọi điện cho Lâm Mộc dặn ăn cơm, mặc thêm quần áo, nhớ ra ngoài phơi nắng.Những điều này đã thành thói quen, một loại thói quen đáng sợ. Lúc đầu vừa mới ý thức được mình đang làm cái gì hắn phần nào đập nát điện thoại, nhưng lại không ngăn cản bản thân nhìn thấy thứ gì thích hợp với Lâm Mộc sẽ mua, nhìn thấy món nào ngon sẽ gọi cho Lâm Mộc.Sau đó phát hiện, người kia đã bị mình giết chết.

Hắn thừa nhận, người mà hắn hận nhiều năm, cũng là người mà hắn duy nhất đối tốt, cho dù...cho dù hắn biết đó chỉ là diễn kịch.

Điện thoại vang lên.

“Ba.”

“A Vũ, ngày mai con tới đây đi, ba có việc muốn nói với con.” Giọng Lâm Ngọc Huy lộ ra mệt mỏi vô tận.

“Vâng.”

Đôi phương cúp điện thoại.

Lâm Vũ buông điện thoại lại đi tới trước cửa sổ, hẳn biết mấy ngày nay ba đang cho người điều tra chuyện Lâm Mộc mất tích, chuyện này hẳn không quan tâm.

Lâm Vũ đi vào thư phòng, nhìn thấy Lâm Ngọc Huy đưa lưng về phía cửa, Lâm Vũ phát hiện, người đàn ông này đã già rồi.

Lâm Vũ đi tới cạnh ông rồi đứng lại.

“Con đã tới.”

“Dạ”

Lâm Ngọc Huy tạm dừng rất lâu “Mộc Mộc...không có cách nào trở về rồi phải không?”

Lâm Vũ nghĩ thật lâu, cuối cùng chỉ “vâng” một tiếng trả lời cho giọng người ba đã run rẩy.

Lâm Ngọc Huy thở dài một hơi, ngữ khí này giống như đem toàn bộ khí lực của ông mang đi.

“Đây đều là lỗi của ba.”

Lâm Vũ không có lên tiếng, lặng lẽ nghe người ba tự trách.

Lâm Ngọc Huy tự giấu nộ nộ cười “Ba là một người không từ thủ đoạn, tuyệt đối sẽ dùng hết sức đi tranh thủ. Trong tâm lý của ba, lợi ích viễn viễn cao nhất. Cho nên, vì lợi ích ba kết hôn với mẹ con. Ba cảm thấy mình không cần tình yêu, ba hưởng thụ vinh quang to lớn mà thành công mang tới, cho người khác phải nhìn lên để thấy thành tựu của ba. Nhưng ba lại vì lựa chọn của mình mà hối hận.” Lâm Ngọc Huy dừng một lát rồi nói “Mẹ của Mộc Mộc là một người phụ nữ ở thành phố nhỏ, lần đầu ba nhìn thấy bà ấy cảm thấy bà ấy thánh thiện như đóa hoa bách hợp. Có lẽ hắc ám trong lòng ba để bị sự thuần khiết hấp dẫn, ba lập tức yêu thương bà ấy. Mẹ của Mộc Mộc tuy không phải là cô gái con nhà có tiền, nhưng bà ấy lại dễ dàng thỏa mãn. Bà ấy làm cho ba thấy kinh ngạc thì ra trên thế giới này còn có người xinh đẹp lương thiện như vậy. Ba dùng cả trái tim theo đuổi bà ấy, hai người chúng ta giống như đôi người yêu bình thường mà hẹn hò, chúng ta ăn món ăn ở ven đường, không có xa hoa, không có cao thượng, không có nịnh hót, chỉ có tràn đầy hạnh phúc.” Lâm Ngọc Huy như nghĩ tới thời gian hạnh phúc đó, trên mặt vẫn mang theo tươi cười. Có lẽ nghĩ tới cái gì, ngay sau đó tươi cười trên mặt đã biến mất.

“Ba không có nói cho bà ấy chuyện ba đã kết hôn, có vợ có con, nhưng cuối cùng bà ấy cũng biết, trước một ngày hai chúng ta đi đăng ký bà ấy để lại một bức thư rồi rời đi. Sau ba lại biết, thì ra mẹ của con vẫn tìm người điều tra ba, biết được ba cùng bà ấy muốn kết hôn thì đi tìm bà ấy. Ba biết mẹ con là một người kiêu ngạo, mẹ con cho phép ba ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm nhưng không dễ dàng tha thứ ba kết hôn với người khác, mẹ con cho rằng đó đó là sỉ nhục mẹ con. Ba vẫn cho người tìm kiếm bà ấy, sau thì cũng tìm được, hơn nữa ba phát hiện bà ấy mang thai. Nhưng mà bà ấy lại không theo ba trở về, bà ấy là người lương thiện làm sao sẽ cho phép bản thân là người phá hoại hạnh phúc gia đình người khác. Bà ấy không cho phép ba xuất hiện trước mắt bà ấy, bằng không bà ấy lại bỏ đi. Ba chỉ có thể rời khỏi. Lúc đứa bé sinh ra ba rất vui vẻ, còn trộm nhìn, làn da nhẵn nhéo, nho nhỏ, một chút đều không đẹp như mẹ nó, nhưng ba lại rất thích.”

“Thời điểm đó một bà mẹ độc thân nuôi con vất vả bao nhiêu con không hiểu được đâu, nhưng ba chỉ có thể trở mặt nhìn, bắt lực, bà ấy quá kiệt cường, bà ấy thậm chí còn không để cho Lâm Mộc biết nó còn có người ba này. Nếu không phải bà ấy bệnh nặng sắp chết, bà ấy tuyệt đối không nghĩ Lâm Mộc có quan hệ gì với Lâm gia.”

“Tất cả đều là lỗi của ba, là ba lừa người phụ nữ xinh đẹp thiện lương kia, ngay cả đứa bé mà bà ấy hiểu rõ nhất cũng không giữ được. Đây là báo ứng mà ông trời dành cho ba. Ba không nên lừa gạt bà ấy, ba không nên hy vọng xa vời làm cho người thiện lương như bà ấy sống cùng ba.”

“Ba thật không ngờ con sẽ giết nó, dù sao con cũng đối tốt với nó như vậy, con cũng là người mà nó để ý duy nhất, nhưng...ha ha” Lâm Ngọc Huy cười thê lương “Sao ba có thể quên con là con ba, ba là người không từ thủ đoạn thì sao con lại không vậy chứ. Mộc Mộc bởi vì có một người mẹ lương thiện cho nên mới không giống ba nhỉ.”

“Là bởi vì chuyện di chúc đi. Ba nghĩ con là người có dã tâm giống ba, tự nhiên sẽ không để ý Lâm thị. Ba cũng biết con thích nhất tự thân kiểm lấy, con có năng lực có quyết đoán, công ty của bản thân cũng không thua gì Lâm thị, con không cần ba lo lắng. Nhưng Mộc Mộc không giống, nó ngăn cách cuộc sống của mình, không nghĩ nó vất vả mới lưu số tiền cho nó sống cả đời. Ba sai rồi...sai khi nhìn nhận con mình.”

Lâm Vũ vẫn lặng lẽ không nói lời nào.

“Con đi đi, ba sẽ không làm cho cảnh sát bắt con, dù sao ba cũng đã mất đi một đứa con. Nhưng con về sau cũng đừng trở lại. Ba có lỗi với mẹ con Mộc Mộc, ba dùng hết cả đời để trả. Con đi đi...” Lâm Ngọc Huy nói xong câu cuối cùng, nhắm mắt lại, hiện tại ông không muốn đối mặt với tất cả, nhưng lại không thể không đối mặt.

Lâm Vũ ra khỏi phòng, từ đầu tới cuối không nói gì thêm. Đi tới bên ngoài biệt thự, nhìn lên trời, hắn biết mình sai rồi, nhưng trừ bỏ biết hắn không làm được cái gì.

.....

Lâm Vũ nằm trên giường bệnh, hắn biết sinh mệnh của mình sắp tới cuối. Cả đời này hắn không kết hôn với ai cả, không có người tình không có vợ, hắn cũng không có giống ba mình tìm một người phụ nữ có ích cho công việc của mình. Hắn biết mình làm một chuyện làm cho hắn hối hận cả đời, mỗi người đều phải trả giá cho việc mình làm, hắn sống hơn bảy mươi năm, quá dài, có lẽ đây là trừng phạt đối với hắn. Một người sống trên đời sống ra sao để là một may mắn đây.

Hắn nhớ rõ lời hắn nói với mẹ hắn khi bà sắp chết, kỳ thật hắn cũng thua.

“Mộc Mộc, kiếp sau anh sẽ bồi thường cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 55

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Ngày thứ hai sau tân hôn giống như mọi người nghĩ, bốn giống cái không có một ai đi ra gặp người.

Khi Lâm Mộc tỉnh lại không có nhìn thấy Patrick ở trong phòng, nhìn bầu trời đã muốn buổi chiều, tuy rằng đã ngủ lâu như vậy nhưng thân thể vẫn không có khí lực, thử nâng cánh tay — ại, đã cô hết sức. Tuy lần này không đau giống như mấy lần trước nhưng nhìn thấy vết xanh tím trên thân người, cùng thân thể mệt mỏi quá độ, vẫn làm cho Lâm Mộc nhìn không được nghiêng rằng.

“Patrick, anh là đồ cảm thú!”

Patrick vừa mới vào phòng khách liền nghe thấy tiếng Lâm Mộc chửi y, nghe thấy tiếng quát to của Lâm Mộc, y liền yên tâm, bước nhanh vào trong phòng ngủ, nhìn thấy Lâm Mộc nằm trên gối da thú “Mộc Mộc, em đã tỉnh?”

Lâm Mộc trở mình xem thường “Vô nghĩa.”

Biết người còn đang tức giận, phải biết thuận theo. Patrick lại gần cẩn thận ôm lấy Lâm Mộc, sau đó mặc áo sơ mi tay dài cho cậu, không ngừng khen loại vải này thật tốt. Mặc ở trên người nhẹ lại giữ ấm tốt.

Sau khi mặc áo cho Lâm Mộc thì đương nhiên phía dưới cũng phải làm, xóc chăn lên, nhìn dấu vết khắp người đối phương, Patrick rất hài lòng đối với kiệt tác mà mình làm ra.

Patrick cảm quần con của Lâm Mộc, mỗi lần đụng tới y đều có suy nghĩ không muốn buông ra, một mảnh vải nhỏ như vậy dán ở nơi đó của Mộc Mộc, hơn nữa hiệu quả bên ngoài khi Lâm Mộc mặc thứ này vào đều làm cho máu của y sôi trào.

Lâm Mộc thấy Patrick cảm quần con của cậu mà ngẩn người, chỉ biết trong đầu người này lại nghĩ tới mấy thứ loạn thất bát tao rồi. Dù sao cũng là đồ tư mật của cậu, người cảm vẫn là ‘người khác phái’, Lâm Mộc cảm thấy con tức giận lại dâng trào “PATRICK

~”

Patrick lập tức hồi phục tinh thần lại, giúp người mặc quần áo “Mộc Mộc, chắc em đói bụng rồi, anh có nấu cháo cá cho em đó, để anh đi múc một ít cho em”

Lâm Mộc gật đầu, thực đại gia nói “Ừ, anh đi đi.”

Ăn cháo cá, Lâm Mộc ở trong lòng cảm thán Patrick thật tiến bộ, lúc trước y chẳng biết làm cháo gì, hiện tại có trình độ như vậy, thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy!

Lâm Mộc thật sự đói bụng, ăn hai chén mới ngừng “Buổi tối em muốn ăn canh trứng chim.”

“Được.”

“Còn muốn ăn gà nướng?”

“Ừ... Món này tạm thời không nên ăn.”

“Không được!” Cậu đã hy sinh lớn vậy, chẳng lẽ tôi muốn ăn cũng không được ăn sao, tui thân nha.

Nhìn bộ dáng tui thân của Lâm Mộc, Patrick thỏa hiệp “Chỉ được ăn một ít, không thể ăn cay.”

Một ít cũng được còn hơn không có, về phần ớt mà cậu rất yêu kia, thân thể không cho phép đành tạm thời nói lời chia tay. Xem ra không nên thường xuyên cho y làm như vậy, lần này trước tiên cấm y một tuần cái đã.

Patrick không biết mình đã bị ‘cắm dục’ thấy Lâm Mộc nghe lời không ăn ớt, đi ra ngoài lấy mâm trái cây mang vào cho cậu, về phần thức ăn vật như thịt kho thì Lâm Mộc tạm thời không thể ăn. “Mộc Mộc, em ở nhà nghỉ ngơi, anh đi bắt mấy con gà về, có muốn ăn canh cá không, anh đi bắt cá luôn?”

“Được rồi.”

Lâm Mộc thấy Patrick đi ra ngoài, cậu nhàm chán cầm trái cây lên gặm “Gà nướng ới gà nướng, nếu cho tự nhiên thì tốt rồi. Khi nào mới có thể tìm được tự nhiên đây.”

Lúc Lâm Mộc buồn chán nằm trên giường gặm trái cây, Linie bọn họ cũng đang ăn uống, tình huống của bọn họ khá giống nhau, Sacha thì thảm hơn, nhưng mà đòi được nhiều món ngon từ Locker thì trong lòng cũng thoải mái hơn, chỉ có thể nói yêu cầu của Sacha khá thấp. Mà điểm này lại làm cho Locker vui vẻ, hắn đã tính toán tình huống nguy hiểm nhất là Sacha không để ý tới hắn, ngay cả đối sách hắn đều chuẩn bị rồi, nhưng làm cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn lại vô dụng. Sacha ngoại trừ hung tợn mắng hắn vài câu cũng không có làm gì, về phần cái ăn, ở trong lòng thú nhân, làm cho bầu bạn của mình ăn no chính là chuyện tối thiểu bản thân phải biết làm.

Cho nên khi đám người Lâm Mộc gặp lại nhau thì đã sang ngày hôm sau.

Giống như thường ngày, Lâm Mộc chạy năm sáu vòng quanh quảng trường rồi về nhà lau thân thể, sau đó ăn bữa sáng. Mà bữa sáng thì Patrick cũng đã vừa làm xong.

Kỳ thật Patrick cũng không tốn nhiều sức nấu bữa sáng, bữa sáng bình thường là cháo thịt hoặc cháo, hơn nữa Lâm Mộc còn làm sẵn bánh bột ngô, bữa sáng liền dễ dàng giải quyết. Về phần Patrick cần ăn nhiều thịt, Lâm Mộc tỏ vẻ Patrick có thể tự ăn thịt nướng. Lâm Mộc không nghĩ dùng nhiều sức làm bữa sáng. Hơn nữa lúc trước các thú nhân không ăn điểm tâm, Lâm Mộc cảm thấy bữa trưa, bữa tối uy no Patrick là được rồi. Cậu vẫn là một người bầu bạn tốt.

Lâm Mộc ăn xong bữa sáng không lâu thì đám người Linie tới tìm, xem ra thể lực của mỗi người đều khôi phục lại, may mắn không phải ở hiện đại, nếu không loại không xuống giường được này sẽ bị mọi người cười chết.

Patrick thấy Linie bọn họ tới, Lâm Mộc cũng có người ở cùng, y cúi đầu hôn Lâm Mộc “Mộc Mộc, anh ra ngoài săn thú, em chơi với bọn họ, giữa trưa anh nhất định sẽ trở về.” Lâm Mộc thật tự nhiên tiếp nhận nụ hôn của Patrick “Anh yên tâm, bọn em đi ra ngoài chơi.”

“Nhớ kêu thú nhân hộ vệ đi cùng.”

Lâm Mộc gật đầu, xem như đã biết.

Hiện tại mọi người đều tách ra ở riêng, tự nhiên cũng không thay nhau ra ngoài săn thú, thú nhân đều phải mỗi ngày đi săn thú. Nhưng vì để an toàn, còn để vài thú nhân ở lại canh giữ bộ lạc. Thú nhân đi ra ngoài săn thú sẽ phân chút thức ăn cho thú nhân hộ vệ, mà thú nhân hộ vệ cũng có nhiệm vụ đi theo giống cái ra ngoài thu hoạch.

Phil hỏi “Lâm Mộc, hôm nay chúng ta có lên núi không?”

“Có, còn nhiều nơi chưa tới đâu, nhưng lần này đến chỗ gần thôi, giữa trưa còn phải trở về nữa.”

Sacha cười nói “Bọn tôi biết, giữa trưa cậu phải về nấu cơm cho tộc trưởng.”

“Nấu cơm thì sao, chẳng lẽ mấy cậu không làm?”

Sacha nói “Bên tôi phân lớn thì Locker làm, khi nào tôi ‘ngứa tay’ thì tôi mới làm.”

“Ài, một tên ham ăn như cậu lại để cho một thú nhân có trù nghệ không tốt làm, vậy cậu rất vất vả.”

“Chính là do trù nghệ của anh ta không tốt cho nên phải luyện tập nhiều, không phải cậu đã từng nói, trù nghệ là từ luyện mà ra sao. Kỳ thật tôi muốn cho Locker đi theo cậu học nấu ăn, thế nào? Lâm Mộc, cậu dạy Locker đi, anh ta mà học giỏi thì tôi hạnh phúc rồi.”

Lâm Mộc cúi đầu nghĩ điều Sacha nói, cảm thấy có đạo lý, cậu có nên ‘điều giáo’ Patrick rồi ở đó hưởng phúc không? Lâm Mộc nghĩ lại hay thôi đi, ở thế giới này vốn đã không có gì làm, nếu ngay cả nấu cơm cậu cũng không làm thì cậu sẽ chán chết.

Trong lòng cảm khái một chút, những ngày không có máy tính, không internet, không có tiểu thuyết thật khó quá, gật đầu với Sacha “Để tôi dạy thử xem, nếu học được không tốt thì đừng có trách tôi, dù sao nấu cơm cũng phải xem có thiên phú không!”

Sacha thấy Lâm Mộc đáp ứng, vui vẻ vỗ vai cậu “Chuyện này không thành vấn đề.” Sau đó nhìn hai vị bên cạnh “Hai cậu có muốn đem thú nhân nhà mình đưa tới chỗ Lâm Mộc học nấu ăn?”

Hai người đều lắc đầu tỏ vẻ không cần, bọn họ đều biết nấu cơm.

Lâm Mộc vào nhà kho lấy ba lô “Đi thôi, bữa nay Carl làm hộ vệ, chúng ta đi tìm anh ta theo chúng ta lên núi. Chúng ta có thể ngồi trên hình thú của anh ta, vậy có thể lên nhanh hơn.” Mặc kệ Carl có nguyện ý hay không, Lâm Mộc kiên quyết coi anh ta là ‘giống cái’ giống như mình, đương nhiên hình thú không gì là không thể ngồi. Tuy rằng ý tưởng này không thể nói cho Carl biết.

Sacha tỏ vẻ đồng ý “Tuy hình thú của Carl hơi khó coi, nhưng miễn cưỡng có thể ngồi.” May mà Carl không có ở đó, bằng không nghe thấy lời Sacha nói sẽ đau khổ. Sao có thể ghét bỏ hình thú của người ta trắng ra như vậy, dù sao cũng nên hàm súc chút.

Linie cùng Phil gật đầu cười.

Lâm Mộc thấy mấy người kia đồng ý ngồi trên hình thú của Carl, trong lòng thầm nghĩ: quả nhiên ý nghĩ của mấy người này giống mình.

Bọn họ không ai cho rằng Carl sẽ là người ở mặt trên, tên Khoa Ân vạn năm phúc hắc kia, mà Carl lại là tên đơn thuần làm cho có thể là đối thủ của hắn.

Mấy người ngồi trên hình thú của Carl, tốc độ của Carl không nhanh nhưng ổn định, làm cho mấy người này ngồi trên lưng hắn còn có thể nói chuyện phiếm.

Nơi bọn họ tới lần này là mặt núi phía bắc nơi bọn họ không thường đi, bởi vì nơi đó khó đi lại không tìm thấy thứ gì mới nữa, cho nên mấy người họ ít tới. Nhưng lần này có Carl giúp đỡ, bọn họ thoải mái nhiều.

Nói là mặt núi phía bắc, nhưng độ rộng cũng không nhỏ, lúc trước bọn họ đều đi con đường mà Carl đã dọn, lần này lại quyết định kêu Carl làm đường mới.

“Mấy cậu cẩn thận đấy.” Trên đường cỏ cây bay tứ tung, Carl thuận tiện dẫn dò bọn họ.

“Yên tâm”

Mấy người lên núi thấy được không ít cây ăn quả, nhờ kỹ vị trí để lúc về hái. Trái cây, hiện giờ bọn họ cũng không dùng nhiều, dù sao thú nhân không thích ăn, bọn họ cũng ăn không hết, vẫn là ăn tươi ngon hơn, dù sao thú nhân nhà bọn họ mỗi ngày đều hái trở về.

Lâm Mộc ngửa đầu nhìn cây cao trước mặt, cây cối cao to trong rừng rậm tuyệt không thiếu, nhưng cây này lại làm cho Lâm Mộc không rời đi. Bởi vì trên cây treo đầy kén.

Thấy Lâm Mộc không đi, tất cả mọi người đều tò mò nhìn cậu.

Carl thấy Lâm Mộc nhìn chằm chằm cây to “Lâm Mộc, cây này có gì đẹp?”

Sacha cũng bu lại “Đúng vậy, Lâm Mộc, cậu chưa thấy qua cây to hả, chúng ta đi nhanh nào, tôi còn nghĩ đã phát hiện thứ gì mới mẻ, là đồ ăn thì càng tuyệt.”

Lâm Mộc không để ý tới Sacha, cậu chỉ vào kén trên cây hỏi “Đó là cái gì?”

“Đó là kén.” Carl nói, một bộ Lâm Mộc thật kỳ quái.

“Kén của con gì?”

Carl nói “Kén của thú trùng”

Nghe thấy Carl trả lời, Lâm Mộc 囧 “Sao còn gì mấy người cũng kêu thú vậy?”

“Không gọi thú thì gọi gì, nó vốn là thú mà.”

Lâm Mộc cũng không rối rắm với Carl nữa, cậu xoay người hỏi Linie, cậu cảm thấy Linie vẫn đáng tin cậy hơn “Cậu hiểu biết gì về loại thú trùng này?”

Linie nghĩ “Tôi chỉ biết thú trùng này thích ăn lá cây, chúng nó vốn là loại mảnh, nhưng mà tới mùa thu thì chúng nó bắt đầu làm kén, chờ qua một đoạn thời gian chúng nó biến thành động vật có cánh, chúng nó bình thường có số lượng rất nhiều, bay khắp nơi rất đáng ghét, nhưng chúng nó sống không lâu, sau khi đẻ trứng sẽ chết. Do không thể ăn, cho nên chúng tôi cũng không để ý tới chúng nó.”

Lâm Mộc nghe xong lời Linie nói, nhìn kén giống như bầu dục kia “Giống như tằm, lại cũng giống thứ khác.” Về phần là cái gì, cảm về rồi sẽ biết.

“Carl, anh hái cho tôi ba cái đi, tôi cần ba màu, trắng, hồng nhạt cùng vàng.” Kén nơi này cũng chỉ có ba màu này.

Carl hỏi “Lấy chúng nó làm gì?” Tuy hỏi nhưng cũng trèo lên hái xuống bỏ vào trong ba lô cho Lâm Mộc.

Phil hỏi “Lâm Mộc, cậu lấy thú trùng về làm gì?”

Lâm Mộc cười thần bí nói “Bây giờ còn chưa có xác định.”

Mấy người tiếp tục đi lên, Lâm Mộc bọn họ thu hoạch không tồi, tìm được không ít gia vị như ớt cùng hạt tiêu. Thấy mảnh nhỏ cây tỏi, mấy người bới lên, chia mỗi người một ít, thu hoạch không tồi.

Hiện tại bọn họ đã biết được chỗ tốt của cây hành củ gừng, mỗi lần gặp sẽ hái một ít, đương nhiên sẽ không lấy hết, chừa một ít để năm sau còn có mà ăn.

Lâm Mộc nghĩ trở về bỏ cây tỏi vào trong nước, có thể mọc lá, lúc mấy người trở về còn hái được quả đã nước.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 56

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Sau khi về tới nhà, Lâm Mộc chỉnh lý lại những thứ bữa nay thu hoạch được. Cậu đem toàn bộ củ tỏi để ở trong sân phơi nắng, Lâm Mộc tính toán tìm nhiều tỏi một chút. Patrick rất thích ăn thịt nướng có thêm ít tỏi vào, tuy rằng khẩu vị hơi nồng, trừ mỗi điểm đó làm cho Patrick bắn khoan thì Patrick rất thích ấy. Đương nhiên, sau khi Lâm Mộc phát hiện ra loại trà gì đó pha uống sẽ trừ bỏ mùi tỏi trong miệng, Patrick ăn chẳng còn bắn khoan gì nữa.

Lâm Mộc nhìn những thứ đang được phơi nắng trong sân, nghĩ ở trong nhà kho cũng có, tuy không nhiều lắm, nhưng đủ ăn. Hiện tại phải giữ một ít, Lâm Mộc tính toán trồng một ít thức ăn vào năm sau, đương nhiên tỏi cũng nằm trong số đó.

Lâm Mộc đem trái cây mới hái rửa sạch bỏ vào trong mâm đựng, sau đó để nó lên bàn đá trong sân, Lâm Mộc bắt đầu nghiên cứu kén thú trùng.

Từng cái kén lớn bằng quả bóng bầu dục, Lâm Mộc ké sợi tơ trên nhánh cây xuống. Nhìn sợi tơ quấn quanh kén, Lâm Mộc nghĩ xem loại sợi tơ này có đủ chắc không, nếu đủ chắc, cho dù không phải tơ tằm cũng có thể dùng mà.

Lâm Mộc nghĩ nên kéo sợi tơ như thế nào, cậu cầm kén trong rổ “Hình như dùng nước nóng nhỉ? Phải không?” Lâm Mộc nghĩ, cuối cùng quyết định “Mặc kệ, cứ thử xem, dù sao có ba cái lận, có thể thí nghiệm một đám mà.”

Nói là làm liền, Lâm Mộc đi vào phòng bếp nấu nước.

Khi Patrick trở về, không có nhìn thấy Lâm Mộc ở trong sân, thấy phòng bếp có khói nghĩ người đang nấu cơm trong đó.

Lâm Mộc nói, cuộc sống có khói bếp lượn lờ đó mới là cuộc sống chân chính, an nhàn, tự do, yên bình. Patrick còn nhớ rõ biểu tình ôn hòa mà vui sướng của Lâm Mộc khi nói những lời này, giống như cuộc sống như thế cậu đã chờ đợi rất lâu, mà hiện tại nguyện vọng đã được thực hiện.

Patrick biết vật chất nơi Lâm Mộc sống trước kia đặc biệt tốt, nhưng y cũng biết cậu sống ở đó không vui vẻ, điểm ấy Patrick biết. Patrick không có hoài hận tưởng cuộc sống trước kia của Lâm Mộc ra sao, đã xảy ra chuyện gì mà làm cho cậu một mình xuất hiện ở trong rừng rậm, y chờ Lâm Mộc sẽ nói cho y biết, cho dù Lâm Mộc không nói cũng không sao hết, bởi vì y biết, cuộc sống hiện tại làm cho Lâm Mộc rất vui. Chỉ cần cậu vui là được.

Patrick cầm đồ ăn đi vào bếp liền nhìn thấy Lâm Mộc đang làm chuyện kỳ quái.

“Mộc Mộc, em đang làm gì đó?”

Patrick nhìn thấy Lâm Mộc cầm cây gỗ đang quấn lấy sợi, y có chút không xác định nhìn thứ ở trong nôi của Lâm Mộc hỏi “Đây là thú trùng?”

Lâm Mộc gật đầu, vẻ mặt vui sướng nói “Ừ, em có một ý tưởng, nhưng mà bây giờ còn không rõ có thể làm không.”

Patrick biết trong đầu Lâm Mộc có rất nhiều thứ ngạc nhiên mà dùng được, tuy rằng sợi của thú trùng cũng có người lấy rồi, nhưng mà thú trùng cũng chẳng được ai thích, không có giống cái nào dụng vào nó, đương nhiên cho dù thú trùng này phá kén bay ra cũng không được người thích.

Patrick để thịt lên bàn gỗ, nhận lấy cây gỗ trong tay Lâm Mộc “Đề anh làm cho, em đi nghỉ đi.”

Lâm Mộc 囧 “Em vừa mới làm không lâu, lúc đầu là nấu nước.” Nhưng mà Lâm Mộc vẫn đưa cho, do tay của Patrick vẫn cứ duỗi ra không rút về.

Thấy Lâm Mộc thỏa hiệp, Patrick cười nói “Hôm nay em lên núi, nên nghỉ ngơi đã.”

Lâm Mộc ngồi xuống ghế, nâng cằm nhìn Patrick cuốn sợi “Em đi leo núi cũng không tốn nhiều sức, bọn em ngồi trên thú hình của Carl.”

Lâm Mộc thấy khi nói ngồi trên thú hình của Carl thì động tác trên tay Patrick có tạm dừng một chút, nhưng vẫn không nói gì. Lâm Mộc cảm thấy vẫn nên đem ý nghĩ nói cho Patrick biết “Patrick, anh có giận em vì em ngồi lên thú hình của Carl không?”

“Sao anh sẽ giận Mộc Mộc chứ? Sẽ không đâu!” Patrick ngẩng đầu cười với Lâm Mộc.

Lâm Mộc bĩu môi “Anh đương nhiên sẽ không giận em, chỉ là anh không vui thôi chứ gì?”

Patrick nghĩ nghĩ “Carl, sẽ không.”

“Patrick, nói thật, cái ý nghĩ bầu bạn nhà mình không thể ngồi trên lưng thú nhân khác đó là vũ nhục mình, giống cái không thể tùy tiện ngồi trên thú hình của thú nhân là không đúng.”

“Hả?” Patrick ngồi xuống chỗ đối diện cười nói “Loại quy củ này đã kéo dài rất lâu rồi, thú nhân rất miễn cảm với mùi, hơn nữa lại ham muốn chiếm giữ của thú nhân với giống cái của mình rất mạnh, tự nhiên sẽ không thể dễ dàng tha thứ trên người giống cái của mình có mùi của thú nhân khác, cái này thì có gì không đúng?”

Lâm Mộc nghĩ “Không thể nói sai hoàn toàn, nhưng phải xem tình huống. Ví dụ như, một ngày nào đó em gặp nguy hiểm, chỉ có thể ngồi trên thú hình của thú nhân khác mới có thể cứu được, anh lại không có ở đó, em...”

Patrick không đợi Lâm Mộc nói xong, thật nghiêm túc nhìn cậu “Mộc Mộc, anh sẽ không để em rơi vào tình huống này, anh sẽ luôn luôn bên cạnh em, sẽ không để em một mình. Anh vẫn đều ở đây.”

Lâm Mộc bị lời của Patrick nói làm cho thẹn thùng “Em chỉ nói nếu mà thôi.”

“Tuy anh nói sẽ không để cho Mộc Mộc gặp nguy hiểm, nhưng suy nghĩ của em về những quy củ này còn phải xem tình huống. Chúng ta có thể nói cho tộc nhân biết, dưới tình huống đặc thù thì phải ưu tiên cứu giống cái trước.”

Lâm Mộc cảm thấy như vậy cũng không sai, dù sao không phải dưới tình huống đặc thù thì cậu vẫn thích ngồi trên thú hình của Patrick hơn.

“Được rồi.” Patrick nhắc nhở Lâm Mộc, y đã cuốn xong sợi của ba cái kén thú trùng.

Patrick nhìn con nhộng trong thùng gỗ, y tính đem đi đồ.

Lâm Mộc thấy động tác của y “Anh làm gì vậy?”

“Đương nhiên là bỏ đi.”

“Trước giữ đã.” Lâm Mộc cảm thấy, nếu đó là con tằm chắc có thể ăn.

“Giữ lại?”

Thấy Patrick khó hiểu, Lâm Mộc đưa lá cây ý bảo Patrick bỏ chúng nó lên lá cây “Thứ này có lẽ ăn được.”

“Ăn?” Patrick nhìn những con nhộng bằng nắm tay cậu nhìn không được nhú mào “Mộc Mộc, em xác định cái thứ này có thể ăn được sao?” Kỳ thật thì Patrick muốn hỏi Lâm Mộc có dám ăn không, dù sao thì nhóm giống cái cũng chán ghét sâu lắm. Hơn nữa, lúc trước khi Lâm Mộc nhìn thấy sâu cũng nhú mào lại chứng minh Lâm Mộc cũng ghét sâu. Cho nên, bây giờ Lâm Mộc nói muốn ăncon nhộng, Patrick rất giật mình.

Lâm Mộc thấy bộ dáng ngoài ý muốn cùng nghi hoặc của Patrick, liền chỉ có thể nói “Chưa xác định nữa.”

“Chúng ta nấu com trước đi.” Lâm Mộc nhìn ba con nhộng không nhỏ kia, nghĩ cậu cũng không muốn làm người ăn thí nghiệm, bản thân cậu không nên làm chuột bạch, nhìn nhìn Patrick đang thái thịt, khi Patrick cảm thấy lạnh gáy, Lâm Mộc lại lắc đầu, dù sao cũng là người của mình, này không được.

“Quên đi, khi làm xong ai tới thì cho người đó ăn.” Sau khi tính toán xong, Lâm Mộc bắt đầu xào rau.

Ăn nhiều thịt nướng dễ nóng trong người, dù sao cậu cũng không phải là thú nhân có thân thể biến thái, cho nên mỗi ngày sẽ xào rau, phải có rau dưa. Bởi vì Lâm Mộc làm ăn ngon, Patrick cũng rất thích đồ ăn Lâm Mộc xào, đương nhiên ngon nhất vẫn là món thịt, dưới yêu cầu mãnh liệt của Lâm Mộc, y cũng ăn một ít rau xanh, nhưng điều kiện tiên quyết là rau xanh phải có vị thịt. Cho dù rau xanh có vị thịt thì Patrick cũng cảm thấy rau xanh không phải món của bọn họ, dù sao bọn họ thấy thứ này ăn không được, mà nhóm giống cái lại rất thích, đây không phải nói đó là đồ ăn của nhóm giống cái sao.

Những thứ liên quan tới cỏ không phải là món mà thú muốn ăn.

Có thể do nguyên nhân lên núi, Lâm Mộc ăn hơn bình thường một cái bánh mỳ, cũng ăn nhiều thịt hơn bình thường một chút. Patrick rất dễ dàng tiếp nhận mỳ phở, nhất là bánh mỳ, Patrick cảm thấy hương vị rất tuyệt, tuy rằng y thích ăn bánh bao thịt, nhưng yêu nhất vẫn là bánh mỳ, có thể là do Patrick rất thích, nhưng vẫn có thể là do Lâm Mộc yêu thích không giống bình thường.

Sau khi com nước xong, hai người ngồi trong phòng khách nói chuyện một lúc, rồi vào buồng đi ngủ.

Ngủ trưa rất thoải mái, Lâm Mộc tỉnh lại đã thấy Patrick đã tỉnh đang nhìn mình.

Lâm Mộc ngồi dậy, kéo tay y “Có cảm thấy tê không? Nếu lần sau tỉnh dậy cứ nhẹ rút ra là được!”

Patrick vung cánh tay “Không có việc gì.”

Sau khi hai người rời giường, Patrick đi tới chỗ để da thú mấy ngày nay đã phơi nắng tốt. Mà Lâm Mộc thì đến phòng bếp tìm ba con nhộng của cậu.

Nghĩ lại dù sao cũng không biết có thể ăn được không, tuy Patrick nói thứ này không có độc, nhưng hương vị ra sao ai cũng không biết. Cho nên Lâm Mộc cũng không chuẩn bị phức tạp, cậu đem chiên chúng nó lên.

Lâm Mộc lấy phiến đá làm thịt thăn ra đun lên.

Sau khi phiến đá nóng, quét một lớp mỡ lên, nghe âm thanh tư tư, Lâm Mộc bỏ con nhộng lên, không bao lâu một mùi hương liền bay lên.

Lâm Mộc rải tí muối lên khi thấy đã chín rồi, lại xào vài cái rồi múc ra. Vừa mới đem con nhộng thứ nhất bỏ vào chén, chợt nghe tiếng xèo xèo quen thuộc.

“Cầu Cầu, sao hôm nay lại tới tìm tao thế?” Lâm Mộc u oán nói.

Cầu Cầu nghe thấy lời Lâm Mộc nói, lập tức bán mạnh trêu chọc Lâm Mộc vui vẻ.

Lâm Mộc cười xoa đầu Cầu Cầu “Được rồi, đừng bán mạnh nữa.”

Cầu Cầu thấy Lâm Mộc nở nụ cười, tự nhiên càng yên tâm, lập tức chỉ con nhộng đang tỏa ra hương thơm mê người tỏ vẻ muốn ăn.

Lâm Mộc thấy động tác của Cầu Cầu, lại nhìn con mắt khát vọng của nó, Lâm Mộc lập tức không hề áy náy cho nó luôn, dù sao chuột bạch này cũng không phải do cậu bắt buộc, đây là do người ta yêu cầu.

Khi Casso tìm thấy Cầu Cầu, chỉ thấy hai mắt Cầu Cầu trông mong đứng bên cạnh Lâm Mộc chờ. Casso ngửi thấy mùi biết Lâm Mộc lại làm món ngon gì đây, nhưng lại thấy hình dáng con nhộng trên phiến đá.

Casso rống “Con kia ăn được sao?”

Tuy vẫn không hiểu Casso nói gì, nhưng Lâm Mộc thấy nó gọi mình là hiểu nó nói gì, dù sao đã lâu như vậy, đây cũng là sinh vật có trí tuệ, vẫn có ăn khớp tư tưởng nên dễ đoán mà.

“Thứ này ăn ngon lắm, đợi chút chia cho cháu một nửa.” Một nửa, đúng vậy, Cầu Cầu người ta là người thứ nhất ăn cho nên có quyền lợi thụ hưởng cả con, mà Lâm Mộc cũng muốn thử xem lắm.

Sau khi Patrick thấy Casso cũng tới đây, sau khi thuộc da thú xong, cũng tới phòng bếp, vừa vặn ngay lúc Lâm Mộc bắt đầu ăn nửa con nhộng kia.

Patrick nhìn không được đi tới bên cạnh cậu “Em thật sự muốn ăn.”

“Casso nói ăn ngon lắm.”

Casso gật đầu, nó còn muốn ăn nữa.

Lâm Mộc ăn một miếng dưới con mắt nhìn chăm chú của Patrick “Ăn ngon!” Rất có ý vị, rất giống với ấu trùng mà cậu từng nếm qua. Lâm Mộc lập tức đưa tới bên miệng Patrick “Nếm thử xem.”

Patrick cắn một miếng, không ngờ ăn ngon lắm “Không nghĩ tới con nhộng lại ăn ngon như vậy.”

Lâm Mộc lại cắn một miếng, gật đầu “Nếu sợi tơ này cũng dùng được, chúng ta liền đổi tên gọi là con tằm.”

“Con tằm?”

“Ừ, con nhộng của bọn nó có thể ăn, tơ tằm có thể làm quần áo.”

“Quần áo? Giống quần áo mà em mặc đó hả?”

“Đương nhiên tốt hơn so với em mặc nữa, dù sao quần áo của em chỉ bằng sợi bông, mặc tơ lụa, em không có xa xỉ như vậy.”

“Xèo xèo...” Cầu Cầu cố gắng hấp dẫn sự chú ý của hai người.

Thấy bộ dáng vội vàng của Cầu Cầu, Lâm Mộc không cần nghĩ cũng biết nó muốn gì.

Đem miếng còn lại nhét vào trong miệng Patrick, thấy ánh mắt tiếc nuối của Cầu Cầu “Đây là con nhộng của thú trùng, nếu muốn ăn, hai đứa đi lấy kén trùng về đi tôi làm cho ăn.”

Hai đứa lập tức gật đầu, sau đó chạy đi.

“Anh cũng đi.”

Lâm Mộc nghĩ rồi gật đầu “Vây cũng tốt, có thể cho mọi người nếm thử. Đủ cho mỗi người một con là được, dù sao kéo tơ cũng tốn thời gian.”

“Được.” Patrick nói xong liền xoay người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 57

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Lâm Mộc nghe thấy âm thanh cánh cửa bị đẩy, hơn nữa tiếng vui mừng hưng phấn của Cầu Cầu, Lâm Mộc vội vàng đi ra từ trong phòng, vừa tới phòng khách liền thấy cảnh tượng làm cho cậu ôm bụng cười.

Trên lưng của Casso có một cái sọt bự hơn nó, nhìn từ xa chỉ thấy toàn kén trùng, đều muốn rớt xuống. Bộ dáng cái sọt lưng lay sắp đổ, mà Casso vì muốn làm cho cái sọt vững chắc, tư thế đi đường nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên, nhưng lại làm cho cái sọt đứng vững vàng trên lưng nó. Mà Cầu Cầu thì thí thí điên điên đi sau lưng Casso, trên lưng là ba lô nhỏ Lâm Mộc làm cho nó, do ba lô hơi nhỏ, chỉ có thể bỏ một cái kén trùng, cho nên Cầu Cầu vì chờ được nhiều kén trùng, hai chân trước của nó còn ôm một cái, với thân hình bé tí của nó, ôm một quả ‘bóng bầu dục’, đi đường đương nhiên phải cố hết sức, nhưng không có ảnh hưởng tới tâm tình hạnh phúc của nó.

Lâm Mộc cười nói “Đám nhóc tội nghiệp của tôi, vất vả rồi.” Lâm Mộc giúp Casso bung cái sọt xuống, sau đó nhận lấy kén trùng màu hồng trong tay Cầu Cầu, thuận tiện lấy ba lô xuống cho nó luôn.

“Thấy hai đứa tích cực, vất vả như vậy, chú quyết định...”

Hai nhóc đối với việc Lâm Mộc tuyên bố phần thưởng rất mong chờ đều ngẩng đầu lên.

Lâm Mộc cúi người xuống vò đầu hai đứa một cái, cười nói “Chú quyết định cho hai nhóc ăn nhiều hai con.”

“Chỉ có hai con...” Cầu Cầu có chút thất vọng.

“Keo kiệt!” Casso có chút không vừa lòng.

Lâm Mộc mới không thêm đề ý tới ý tưởng của tụi nó đâu, vui vẻ đi đun nước. Vừa mới đi tới trước cửa phòng bếp, lại xoay người ngoắc ngoắc Cầu Cầu cùng Casso vẫn còn đứng trong sân. “Lại đây.”

Tuy không vừa lòng việc Lâm Mộc chỉ cho bọn nó ăn nhiều thêm hai con nữa, nhưng Lâm Mộc ngoắc tay gọi bọn nó, hai đứa liền vui vẻ chạy tới. Bởi vì mỗi lần Lâm Mộc cho tụi nó món ngon đều làm động tác này. Mong tha thứ hành vi Lâm Mộc coi tụi nó là súc vật, đối với hai đứa nhóc lông xù kia, Lâm Mộc kim lòng không nổi!

Lâm Mộc đưa thịt kho mình đã làm tốt cho tụi nó, đem cái đĩa thịt đặt trên ghế cho bọn nó.

Casso vây quanh ghế, Cầu Cầu ngồi trên ghế, lấy một miếng to trong chén đưa tới bên miệng Casso, sau đó cầm một miếng ăn.

“Xèo xèo...” Ăn ngon.

Casso gật đầu “Ồ ô...” Ăn quá ngon!

Cầu Cầu lại chọn một miếng to cho Casso “Xèo xèo...” Vẫn là chủ nhân làm ăn ngon, Casso, phụ thân của cậu trừ bỏ biết làm thịt nướng thì làm món khác căn bản không thể ăn.

Casso gật đầu đồng ý “Ồ ô...” Không có biện pháp, thú nhân không có yêu cầu tay nghề cao để nấu cơm.

“Xèo xèo! Xèo xèo...” Không được! Cậu phải làm một thú nhân có trù nghệ tuyệt vời, không thể học với phụ thân của cậu, phải học theo chủ nhân của tôi, lấy trù nghệ của chủ nhân tôi làm chuẩn, nếu trù nghệ của cậu không tốt, sau này tôi không theo cậu cùng một chỗ đâu!

Cầu Cầu chính là một tên ham ăn chính tông!

“Ồ ô

~” Cầu Cầu, tôi sẽ dụng tâm mà học tập, cậu nhất định phải theo tôi ở cùng một chỗ, cậu không thể vứt bỏ thú

~.

Lâm Mộc đang nấu nước thì thấy hai nhóc này tán gẫu không ngừng, Lâm Mộc buồn cười nghĩ “Hai đứa này ngôn ngữ không thông còn có thể nói chuyện vui vẻ như vậy thật là thần kỳ....”

Lâm Mộc vừa mới nấu nước xong, Patrick cũng đã trở lại.

Patrick thu hoạch còn nhiều hơn so với Casso bọn nó, tràn đầy hai sọt to, sọt của Patrick còn cao hơn biết bao nhiêu so với cái sọt của Casso.

Lâm Mộc nhìn thấy nhiều kén trùng như vậy, có chút lo lắng hỏi “Chẳng lẽ anh hái hết kén trùng trên cây về hả?”

Patrick lắc đầu “Đây là hái từ mấy cái cây, còn phải để lại không ít cho chúng nó sinh sản nữa.”

Lâm Mộc nghe Patrick nói vậy liền yên tâm.

“Giúp đỡ kéo tở đi.”

Patrick tự nhiên phải giúp đỡ, thậm chí còn muốn làm toàn bộ “Mộc Mộc, để đó cho anh đi, em đi chuẩn bị cơm tối đi.”

“Cơm tối?” Lâm Mộc nhìn xem sắc trời, vẫn sớm hơn so với bình thường, nhưng hôm nay nấu cơm sớm cũng tốt, liền đem con gà mà giữa trưa Patrick bắt về hầm trước, canh gà tốt cho thân thể. Nhìn hai thằng nhóc ăn uống vui vẻ kia, tối nay chắc chắn ở lại ăn cơm.

Lâm Mộc bắt đầu làm món tiếp, mì gà sợi. Do lúc trước Patrick không thích ăn cho nên Lâm Mộc ít làm, hôm nay có Cầu Cầu – động vật ăn tạp, còn có thể tiếp thu sợi mì, cho nên tối nay Lâm Mộc quyết định ăn mì.

Lâm Mộc làm mì thường thích dùng trứng chim cùng bột mì, làm ra sợi mì vừa dai vừa ăn ngon, lại càng thích hợp ăn chung với lẩu, hương vị quả thật tuyệt vời.

Lâm Mộc sau khi thái xong sợi mì, nhìn Patrick còn đang cuốn sợi tơ, cậu quyết định làm mấy món thịt cho Patrick.

“Cầu Cầu, hôm nay có bánh nhân thịt và mì gà sợi, vui không?”

“Xèo xèo...” Chỉ cần ăn ngon là nó thích rồi.

Lâm Mộc đem miếng thịt mới đi rửa sạch, sau đó thái thành hạt lựu và miếng. Để qua một bên, lại thái thịt kho thành miếng trộn đều. Trộn xong “Patrick, anh ném thử xem thế nào?”

Lâm Mộc gấp một đũa đút cho y.

“Mặn không?”

“Vừa vặn.”

“Vậy là được rồi.” Lâm Mộc xoay người thì nhìn thấy hai cặp mắt sáng chói long lanh khát vọng đang nhìn mình.

“Yên tâm, có của hai nhóc.” Nói xong lấy cái chén gỗ, gấp cho bọn nó một ít “Không thể ăn nhiều, tí nữa còn có món ngon, phải để dành bụng ăn.”

Hai nhóc gật đầu, sau đó bắt đầu ăn. Tuy rằng chỉ là đồ nguội, nhưng Lâm Mộc làm ăn ngon hơn so với người khác.

Ăn xong một chén mì gà sợi nóng hầm hấp, Lâm Mộc no rồi, sau đó cúi đầu liền nhìn thấy hai nhóc đang nhìn mình.

“Chú mới vừa ăn cơm xong, để chú nghỉ một lúc nào.” Lâm Mộc thương lượng hỏi.

Hai nhóc gật đầu, tuy rằng muốn ăn con nhộng, nhưng mà thấy bộ dáng Lâm Mộc com nước xong nằm trong ngực Patrick, hai nhóc vẫn quyết định đợi lúc nữa đi, kỳ thật ánh mắt của người kia trông bọn nó rất đáng sợ.

Casso kéo tấm thảm cho bọn nó nghỉ ngơi ra xa một chút, nó cảm thấy cách xa Lâm Mộc thì tộc trưởng mới vui vẻ.

Lâm Mộc nghỉ ngơi một lúc, đứng dậy, đi tới bên cạnh thùng, tràn đầy một thùng con nhộng, quên một chút, sau khi phân chia đi rồi cũng đủ cho bọn họ ăn.

Lâm Mộc quyết định lấy phần lớn đem chiên, còn lại thì còn lại thì làm nhộng *

“Patrick giúp em nào.”

Lâm Mộc nhìn sắc trời, đã muốn bắt đầu tối “Patrick, lấy một phiến đá to to chiên mấy con nhộng này đi, như vậy nhanh hơn. Em làm nhộng * cho anh ăn.” Lâm Mộc cảm thấy mấy thứ này kêu nhộng hay hơn.

Patrick cười gật đầu, bắt đầu nhóm lửa. Mà hai nhóc ham ăn không có biện pháp hỗ trợ thì nằm ườn trên thảm chờ ăn ngon thôi.

Cầu Cầu nằm trên thảm, hai móng vuốt để lên cái bụng tròn vo, thoải mái rằm rì, thầm nghĩ trong lòng: ‘Chủ nhân làm cơm ngon quá, chỉ tiếc không thể thường xuyên tới cọ com. Ai..ham muốn chiếm hữu của thú nhân mạnh quá à. Tôi chỉ là một con sùng vật bình thường thôi mà...’

“Cầu Cầu, tôi ăn ngon, no quá.”

“Xèo xèo...” ‘Nếu cậu ăn no rồi thì cậu đem phần con nhộng của cậu cho tôi đi.’ Cầu Cầu nhỏ giọng nói.

Casso nhỏ giọng trả lời “Cầu Cầu, vậy cậu để lại cho tôi hai con nhá.”

Cầu Cầu gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Casso nhỏ giọng hỏi “Chẳng lẽ cậu không ăn no sinh bụng hả? Tôi thấy cậu ăn nhiều lắm.”

“Tôi cũng no lắm, nhưng có thể đợi hết no rồi lại ăn.” Hai nhóc vì nói nhỏ, cho nên hai đứa nhóc chụm đầu vào, thấy thế nào cũng rất đáng yêu.

Casso hít hít mũi “Thơm quá!”

Hai nhóc lập tức đứng dậy, liếc nhìn nhau rồi chạy về phía nhà bếp.

Trên phiến đá mỏng tràn đầy con nhộng, mà Lâm Mộc đang đứng trước bếp xào xào.

Hai đứa nhóc con ngoan ngoãn đứng nhìn Patrick trở mình những con nhộng trên phiến đá, bộ dáng thèm tới nước miếng của hai nhóc chảy ra ròn ròn cũng không làm cho Patrick thương hại.

Patrick thấy bộ dạng tham ăn của hai nhóc, trong lòng vui vẻ cũng không hiện trên mặt, quét hương liệu lên từng con nhộng, làm cho mùi con nhộng càng ngày càng thơm.

Lâm Mộc lấy nhộng ra khỏi nồi, sau đó thấy hai nhóc tham ăn đang nhìn cái chén có nhộng trong tay Patrick.

Patrick không có ý cho bọn nó ăn, dùng lá cây bọc nhộng lại bỏ vào làn xách.

Hai nhóc thấy con nhộng bị bọc lại thì thất vọng rằm rì. Lâm Mộc thấy buồn cười lắm.

Lâm Mộc chia ít con nhộng mình làm bao sẵn lại cho bọn nó “Mỗi người một phần, Cầu Cầu, nhóc không được khi dễ Casso, đừng có ăn phần của Casso đó.”

Cầu Cầu mắc cỡ cúi đầu.

Lâm Mộc bỏ phần con nhộng của bọn nó vào trong túi rồi treo lên cổ Casso, sau đó đưa cái làn xách cho bọn nó “Hai đứa mang cái này đi chia cho tộc nhân, mỗi người một phần.”

Hai đứa gật đầu, vui vẻ rời đi.

Lâm Mộc nhìn hai thân ảnh vui tươi hơn hờn nhin không được lắc đầu “Thật là đám nhóc dễ thỏa mãn.”

“Thú nhân chỉ cần có ăn, lại tìm được người làm bạn cả đời liền cảm thấy thỏa mãn rồi.”

Lâm Mộc nghe xong, cười nói “Vậy anh hiện tại là đặc biệt thỏa mãn hả?”

“Ừ, đặc biệt thỏa mãn. Hai ta ném thử nhộng * em làm đi.”

“Ừ, chính em còn rất muốn ăn nè.” Nói xong bụng cái đĩa “Đi, hai ta đến phòng khách.”

Lâm Mộc nằm trên giường xoa xoa bụng, Patrick ôm lấy cậu vào lòng xoa bụng giúp cậu, vừa sủng nịnh vừa bắt đố dĩ cười “Ăn nhiều như vậy làm gì, khó chịu không?”

“Ăn ngon, tuy hương vị không giống con nhộng tằm lắm, nhưng ăn ngon. Cũng không biết sợi tơ có dùng được không, hợp lại nhiều lần có thể làm áo len.”

“Áo len?” Patrick vuốt sợi tơ, không biết sợi này làm gì.

Lâm Mộc kiên trì giải thích cho Patrick hiểu “Áo len là một loại áo mặc vào mùa đông, là loại áo giữ ấm”

“Đan áo len...” Trong đầu Lâm Mộc chợt lóe linh quang, lúc trước còn đang bối rối về việc canh cửi như thế nào, dù sao cậu biết cũng có hạn, kêu cậu làm ra canh cửi cũng không được, nhưng phương pháp đan áo len vẫn có thể tham khảo.

“Nhưng em không biết cách đan áo len... Thật phiền lòng.”

Patrick thấy bộ dáng phiền não của cậu, hỏi “Làm sao vậy?”

“Em không biết cách canh cửi, đã nghĩ tới việc tham khảo cách đan áo len, nhưng đáng tiếc em không biết đan, dù sao thì chuyện đan áo len cũng là chuyện của con gái lắm”

“Đừng lo lắng, rồi sẽ nghĩ ra biện pháp. Chúng ta nhất định sẽ dệt được vải, dù sao thứ tốt như vậy chúng ta sẽ rất cần. Em có thể cùng với các tộc nhân nghĩ cách, tiếp thu ý kiến quần chúng, mọi người cùng nhau nghĩ, có lẽ nghĩ ra nhiều phương pháp hơn.”

“Ừ, mấy người các anh thông minh như vậy, nhất định sẽ nghĩ ra cách.”

“Hai ta nên đi ngủ sớm, ngày mai em theo bọn họ nghĩ ra phương pháp canh cửi, yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dệt ra vải.”

“Ừ, được rồi.”

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Mộc bị tiếng gọi của Sacha đánh thức.

Rời giường đi ra cửa liền thấy Sacha trong phòng khách, sau đó thấy đối phương dùng ánh mắt u oán nhìn mình.

Toàn thân Lâm Mộc phát lạnh, nghĩ lại cậu đâu có làm gì có lỗi với cậu ta, có cần phải dùng bộ dáng cậu khi dễ cậu ta không?

“Sao vậy?” Lâm Mộc hỏi, vừa lúc Patrick bụng chầu rửa mặt vào.

“Con nhộng gây họa à?”

Nghe được chữ con nhộng, Sacha lập tức lên tiếng “Mộc Mộc, cậu rất đáng ghét, con nhộng ăn ngon vậy, mà cậu chỉ cho tôi có một con, cậu muốn tham chết tôi à?”

Lâm Mộc lập tức xua tay “Tôi không có ý kia, chỉ do con nhộng không có nhiều thôi.”

“Ha ha, không quan hệ, tôi đã hỏi Locker rồi, con nhộng kia chính là con nhộng trong kén của thú trùng, tôi kêu Locker đi hái cho tôi rồi, cậu dạy tôi làm đi.”

Lâm Mộc vừa rửa mặt vừa cảm thán, Sacha này vì ăn cũng thật tích cực, bình thường giờ này cậu ta còn đang chìm trong giấc mộng.

Lâm Mộc lau mặt rồi hỏi “Cậu tới đây sớm như vậy, ăn điểm tâm chưa?”

Sacha lắc đầu “Chưa, tôi tính toán tới đây cọ com.”

Lâm Mộc biết đây là đáp án trong dự kiến.

Ăn com chiều xong, bọn Linie cũng tới đây, tuy bọn họ cũng tỏ vẻ thích ăn con nhộng, hơn nữa cũng nói lúc đầu không dám ăn, lại không nghĩ hương vị ngon như vậy, đều bảo thú nhân nhà mình đi hái một ít. Nhưng không có phản ứng kịch liệt giống như Sacha.

Lâm Mộc lấy hạt dưa và trái cây ra đãi mọi người, nhìn thấy Mischa cũng tới đây, trong lòng nghĩ mọi người thích nhộng như thế, ngàn vạn lần đừng hái sạch kén trùng nha trời.

Lâm Mộc nói ra lo lắng của mình, mấy người đều bảo không cần lo lắng, bọn họ đều biết phải chờ lại cho bọn nó còn sinh sản đời sau.

Lâm Mộc nghe thấy bọn họ có ý thức phát triển cũng không lo lắng nữa “Kỳ thật tôi cũng muốn tìm mấy cậu, có chuyện cần thương lượng”

Mọi người thắc mắc nhìn Lâm Mộc.

“Kỳ thật không chỉ có nhộng trong kén thú trùng có thể ăn, mà xác kén bên ngoài cũng có ích.”

“Có tác dụng gì?”

Lâm Mộc lấy ra kén đã cuộn thành quả cầu cho bọn họ xem “Đây là sợi tơ rút ra từ trong kén.”

Bọn họ nhìn ba loại màu sợi tơ, Linie nói “Sợi tơ này, bọn tôi có thể may quần áo.”

Mấy người kia cũng gật đầu “Cái này sử dụng tiện hơn.”

Lâm Mộc cười nói “Không chỉ nhiều đó. Nếu chúng ta nghĩ ra cách dệt chúng nó thành vải, chúng ta có thể dùng nó làm quần áo. Quần áo trên người tôi làm từ vải đó.”

“Quần áo trên người cậu là làm bằng sợi tơ này?”

Lâm Mộc gật đầu “Kỳ thật mấy cậu nhìn kĩ có thể thấy quần áo của tôi là do nhiều sợi tơ làm thành.”

Mấy người này cảm quần áo của Lâm Mộc nhìn kỹ càng (Lâm Mộc dưới tình huống như thế chỉ biết 缝), mấy người kia đồng thời tỏ vẻ “Sợi tơ quá nhiều, hơn nữa còn phải mảnh nữa. Mảnh như vậy, làm sao mà dệt. Người làm ra thứ này thật lợi hại.”

Lâm Mộc muốn nói đây là công lao của máy móc, không khỏi bọn họ sẽ nói người máy móc này thật giỏi, Lâm Mộc quyết định bỏ qua.

“Nếu chúng ta nghĩ ra phương pháp dệt thứ sợi này thành mảnh vải, về sau mọi người có thể mặc loại quần áo này.

“Vậy chúng ta nên làm gì đây?” Linie hỏi.

Mischa cũng tỏ vẻ nó muốn giúp “Cháu cũng muốn mặc đồ làm bằng vải.”

Lâm Mộc nói ra suy nghĩ của mình cho mọi người biết, sau đó lấy ra hai que tre làm kim đan áo “Ồ chỗ đó của tôi người ta dùng phương pháp này đan áo len, nhưng mà tôi không biết đan, chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu, có lẽ chúng ta có thể đan ra được.”

Cho nên kế tiếp mấy ngày mọi người đều cầm hai que kim cùng sợi tơ nghiên cứu cách dệt vải.

Đã qua một tuần, nhưng kế hoạch dệt vải một chút tiến triển cũng không có, Lâm Mộc nhìn miếng vải không biết vì sao xuất hiện cái lỗ, buồn phiền ném lên bàn “Quá khó, căn bản không biết nên đan ra sao.”

Patrick thu dọn mấy thứ đó đi, xoa đầu Lâm Mộc “Không sao, chúng ta còn có thời gian.”

“Em còn nghĩ muốn cho mọi người mặc quần áo làm bằng vải trước khi trời rơi tuyết xuống kia, không biết có thực hiện được không nữa.”

“Lâm Mộc! Lâm Mộc...”

Ngoài cửa truyền tới tiếng vui mừng của Sacha, Lâm Mộc không biết xảy ra chuyện gì, vội vàng ra khỏi phòng, chỉ thấy Sacha quơ thứ gì đó trên tay “Cậu nhìn xem”

Lâm Mộc nhìn miếng vải nhỏ trong tay, tuy đường hoa văn không chính tề, nhưng đây là một mảnh vải nhỏ, làm cho cậu nhin không được hưng phấn “Thành rồi! Ha ha ha.....Thành rồi!”

Lâm Mộc vui mừng ôm lấy Sacha, hai người cười nhảy dựng lên.

Sau đó Lâm Mộc cầm lấy mảnh vải kia hưng phấn “Patrick, xem, bọn em thành công rồi!”

Patrick cười gật đầu, trong lòng y cũng rất kích động, đây là một thành công có ý nghĩa quan trọng.

Lâm Mộc cười nói với Sacha “Sacha, cậu thật lợi hại, có thể đan ra.”

Sacha vội vàng nói “Đây không phải do tôi làm ra, là Linie, do tôi chạy nhanh, cho nên Linie kêu tôi đi nói cho cậu biết.” Nói xong còn biết xấu hổ cào cào tóc.

Lâm Mộc nở nụ cười, hiện tại canh củi có một khối đầu tốt rồi.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ tự nhiên bận rộn canh củi. Theo bọn họ thấy, ngày mặc đồ làm bằng vải không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Chương 58

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Mình gõ sai tên của nhân vật Ryan trong này, ở những chương trước đó khi nhân vật Ryan lên sân khấu, tên mình đề là Lyn, sau này khi đã tạm ngưng edit gần 1 năm, mình quên mất, đã đề tên anh Lyn thành Ryan. Hai người này là một nhé.

Ryan bay trên bầu trời, thỉnh thoảng quan sát phía dưới, hắn đang tìm con mồi, nhưng lại muốn đến khu săn bắn không phải của bộ lạc khác.

Không giống như trước kia đi săn thú cùng thú nhân trong bộ lạc, từ ngày bọn họ tách ra ở, trừ bỏ buổi sáng bọn họ cùng đi ra săn thú, bao gồm cả việc phân chia ít thức ăn cho thú nhân ở lại trong bộ lạc canh giữ. Mặt khác thời gian thú nhân đều tự do an bài, dù sao chuyện của mọi người cũng không giống, cho dù cần ra ngoài săn thú cũng chưa chắc tìm được thú nhân muốn săn thú.

Trong bộ lạc có quy định, thú nhân đi ra ngoài săn thú phải chia ít thức ăn cho thú nhân thủ vệ, mà thời gian tự do thì săn được cái gì cũng thuộc về bản thân. Giống cái thu hoạch được gì cũng thuộc về giống cái, không cần lấy ra phân chia, đương nhiên ngoại trừ lấy ra cho người khác.

Ngày trước Ryan luôn xuất hành cùng Hoắc Tư, nhưng hiện tại không giống. Khi mọi người tách ra ở thì Hoắc Tư và Ba Áo đã ở cùng nhau. Kết quả này làm cho nhiều người thấy bất ngờ, nhưng Ryan làm anh trai thì đã sớm nhìn ra giữa hai người này có vấn đề trước tất cả mọi người.

Ryan hiểu em trai mình, Hoắc Tư là một người cao ngạo, nếu nhìn ai không vừa mắt thì chẳng bao giờ nhìn đối phương, nhưng hành vi nơi chốn nhằm vào Ba Áo này của hắn rất không bình thường, tuy mới bắt đầu Ryan cảm thấy có thể là do thái độ của y đối với Ba Áo làm cho Hoắc Tư tức giận đối phương phân chia sự chú ý của anh trai. Có lẽ lúc đầu là nguyên nhân này, nhưng chậm rãi không như vậy nữa, có thể Hoắc Tư cũng không nhận ra hắn đối với Ba Áo rất khác.

Em trai nhà mình ở cùng với một thú nhân, nói không mất mát là giả, dù sao sau chuyện kia, hai anh em bọn họ chưa từng rời khỏi nhau. Ý lại lẫn nhau, là cột chống cho nhau. Nhưng Ryan cũng sẽ không ngăn cản em mình đi tìm một nửa khác, tuy rằng việc bầu bạn của Hoắc Tư là một thú nhân làm cho hắn không thoải mái lắm, hắn cũng không để ý thú nhân ở cùng thú nhân, dù sao số lượng giống cái cũng rất ít, một ít thú nhân liền tìm thú nhân làm bầu bạn, đây là chuyện bọn họ nhìn quen rồi, suy cho cùng đây cũng là em trai hắn, tổng cảm thấy vĩ đại như Hoắc Tư nên tìm một giống cái làm bạn lữ chứ không phải một giống đực.

Đương nhiên, Ryan vẫn duy trì sự lựa chọn của em trai, đây là hắn tôn trọng Hoắc Tư.

Hôm nay Hoắc Tư ở lại canh giữ bộ lạc, Ba Áo đi ra ngoài săn thú, nhưng thời gian Ba Áo ra ngoài khác hắn nên hắn cũng không đi tìm Ba Áo.

Hiện tại một mình bay trên không rừng rậm, cảm thấy có chút cô đơn, Ryan nhìn không được nghĩ ‘Mình có nên đi tìm một bạn lữ không, nhưng mình chỉ thích giống cái mềm mại, trong bộ lạc cũng chỉ còn mỗi một giống cái chưa thành niên là vô chủ, còn có thể đã bị Casso đuổi tới.....Ai, giống cái thật là bảo bối chỉ có thể may mắn gặp chứ không thể cầu.’. Ryan quyết định ném vấn đề giống cái ra sau, trước hết đi giải quyết vấn đề con mồi đã. Dù sao thì tìm thức ăn cũng là chuyện dễ dàng, về phần giống cái, Ryan thờ dãi trong lòng ‘Hy vọng một ngày nào đó thần thú cũng làm cho mình giống Locker bọn họ nhặt được một giống cái về nhà. Ai, thật hãm mộ bọn họ quá’

Ryan cẩn thận nhìn cảnh sắc dưới thân, hắn chuẩn bị bắt một con mồi có thể hình bự chút, như vậy ngay cả bữa tối cũng giải quyết luôn.

Ryan cảm thấy hắn thật may mắn, gặp một đám thú mu mu đang uống nước bên bờ sông, hắn thoải mái cắn chết một con, đang muốn thuận tiện ở bờ sông giải quyết cơm trưa, đột nhiên nghe tiếng gầm rú trong rừng rậm.

Ryan dừng động tác lại, nhìn về phía âm thanh truyền tới “Không biết ai xui xẻo gặp phải thú long vậy?”

Thú long là một loại dã thú rất hung tàn, ngoài hình giống khủng long trong truyền thuyết, tính cách rất táo bạo, hơi vô ý sẽ chọc giận nó, loại thú này làm cho người ta lạnh lẽo không chỉ bởi tấm da cứng rắn, mà còn bởi vì nó thích xé bạn ra thành từng mảnh nhỏ. Nếu một thú nhân chọc giận nó sẽ bị nó cắn chết. Bởi vì cá tính không chết thì không ngừng, cho dù thú nhân có chạy trốn nó cũng đuổi theo không ngừng, hơn nữa khứu giác rất mạnh mẽ, trừ phi bạn có thể giấu đi mùi của mình hoặc giết chết nó, bằng không người chết sẽ là bạn.

Mà thú long có một đặc điểm, bạn nhìn thấy nó rồi bỏ chạy, nó cũng không thèm cho bạn một ánh mắt, đương nhiên ngoại trừ đối tượng làm cho nó cảm thấy thú vị.

Ryan cuối cùng cũng quyết định đi xem, chuyện thấy chết mà không cứu đối với thú nhân là một loại tâm lý. Lý trí là một chuyện, biết lại là một chuyện khác.

Hắn nhỏ ít cây cỏ ở bờ sông, cây này tên là cỏ hôi, tên như ý nghĩa, loại cây cỏ này có mùi rất hôi. Ryan lấy chất lỏng vẽ loạn trên người, để che mùi của mình, nhưng mùi của cây cỏ này cũng là một loại tra tấn với thú nhân có khứu giác nhạy bén.

Ryan ghét bỏ ném cỏ hôi xuống, sau đó bay nhanh về phía có âm thanh, tâm lý hy vọng còn kịp. Miệng lại nhin không được oán trách “Không biết đưa gốc nào lại đi chọc thú long.”

Lúc Ryan tới chỗ đó, chỉ thấy một con sư tử màu vàng bị long thú cắn vào cổ, Ryan cau mày, hy vọng sống của thú nhân kia không lớn.

Khi Ryan đang chuẩn bị lạng lẽ bay đi, ánh mắt nhìn thoáng qua một chỗ, ánh mắt đột nhiên lóe sáng, hắn không thể tin được cách thú long không xa là một giống cái, đối phương năm yên không biết thế nào, phát hiện này làm cho Ryan đổ mồ hôi lạnh khắp người.

Không chút do dự, hắn bay nhanh về phía giống cái, đem người ôm lấy bay nhanh lên, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất của mình bay trời chết.

“Rống.” Chiến lợi phẩm của nó thế mà bị cướp mất, thú long rất tức giận, nó đem sư tử xé thành mảnh nhỏ, ném xuống giống như miếng rác, lập tức đuổi theo thú nhân có mùi hôi ghê tởm kia.

Ryan bay rất nhanh, tuy rằng tốc độ của thú long đuổi không kịp, nhưng hắn cũng không dám thả lỏng, thậm chí gặp được cỏ hôi hắn cũng hái rất nhiều, bay về nhiều phía quấy nhiễu sự đuổi bắt của thú long. Hắn không dám ngay lập tức bay về bộ lạc, lo lắng sẽ liên lụy bộ lạc. bay cả một đêm, Ryan phát hiện giống cái không có dấu hiệu tỉnh lại, điều này làm cho hắn rất lo lắng, dưới tình huống này, hắn phải bay nhanh về bộ lạc, hắn không biết y thuật, không biết cứu giống cái này như thế nào.

Ryan dừng lại ở bờ sông một lúc, hắn cẩn thận đỡ giống cái này nằm xuống, tuy sắc trời rất tối, nhưng không ảnh hưởng tới thị lực của hắn.

Bộ dạng của giống cái này rất được, một đầu tóc màu bạc, cằm đầy đặn, màu da trắng nõn, bộ dáng khi ngủ làm cho người ta cảm thấy cao không với tới được, nhưng lúc này không biết vì nguyên nhân gì mà hai má hắn đỏ bừng lại làm cho người ta cảm thấy rất đáng yêu.

Ryan sờ trán hắn “Tiêu rồi, trán rất nóng, phải nhanh chóng về bộ lạc mới được.”

Ryan vội vàng tắm rửa, rửa sạch mùi hôi trên người rồi nhanh chóng mang theo người về bộ lạc.

Lâm Mộc bọn họ vốn đang ngủ, lại nghe thấy tiếng gõ cửa, hai người nhìn thoáng qua thấy nghi hoặc trong mắt đối phương, đã trễ vậy ai còn tới tìm bọn họ. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Hai người vội vàng đi ra ngoài mở cửa, nhìn thấy người ngoài cửa, Lâm Mộc hỏi “Ryland, muộn như vậy anh đến tìm chúng tôi có gì không?”

Ryland nhìn bọn họ, trịnh trọng nói “Ryan mang về một giống cái sinh bệnh.”

“Giống cái?” Lâm Mộc vui vẻ kêu lên, có thể không vui sao, trong bộ lạc bọn họ đa số đều là dân tộc thân đó, giống cái khan hiếm như vậy, trước khi du thú được mọi người công nhận tìm giống cái làm bầu bạn rất khó khăn. Tổng không thể cứ tìm thú nhân chứ, người ta luôn không thích thú nhân với thú nhân nha.

Patrick nghe được tin này cũng rất vui, nhưng y biểu hiện càng nổi liễm một chút.

Lâm Mộc vui vẻ cầm tay Patrick “Đi, chúng ta đi xem giống cái mới tới. Thần, thật không biết vận khí của mấy người tốt ra sao mà có thể nhặt được giống cái như vậy.”

Patrick bọn họ nghe xong lời Lâm Mộc nói cũng mỉm cười, điều này chứng minh thần thú đã chiếu cố.

Lâm Mộc đi vào nhà Phil, nhà Phil không có tường viện, chỉ dùng rào tre vây quanh, bọn họ xây dựng quy cách giống nhà Lâm Mộc, hai bên phòng khách đều là phòng, cộng thêm một phòng bếp và nhà kho, chỉ nhỏ hơn nhà Lâm Mộc một chút thôi.

Lâm Mộc đi vào nhà kho, nhà kho của Phil chính là hiệu thuốc của cậu ta, trị bệnh cứu người đương nhiên ở trong này. Nhà kho sáng chứng minh có người ở trong này.

Ryan canh giữ bên giường, trải qua Phil cứu trị một phen, sắc mặt người trên giường tốt hơn rồi, ít nhất nhiệt độ cơ thể có xu thế giảm xuống. Nghe Phil nói, đối phương uống thuốc rồi sẽ nhanh khỏi, trong lòng cũng kiên định. Hắn lo lắng hắn về quá trễ để cứu trị, bởi vì nửa đường hắn đụng phải con thú long kia, vì né tránh không bị phát hiện, Ryan cố ý đi vòng nhiều đường.

Lâm Mộc gật đầu chào hỏi Phil, sau đó nhẹ nhàng đi tới bên giường, nhìn giống cái đang ngủ trên giường.

Nhìn thấy bộ dáng của đối phương, Lâm Mộc cảm thán ở trong lòng đối phương thật đẹp, giống như tinh linh trong TV ——thật không ăn khối lửa nhân gian, cao không với tới được.

Ryan nhìn người đang nằm, cầu nguyện ở trong lòng, con đường tình yêu xin đừng quá mức nhấp nhô.

Mà Patrick đi vào cùng Lâm Mộc nhìn thấy người trên giường nhin không được chau mày lại.

Lâm Mộc không có chú ý tới phản ứng của Patrick, cậu cẩn thận nhìn người trên giường, lại tỏ vẻ đây là người đẹp nhất mà cậu thấy, Patrick không tính,

ở trong lòng Lâm Mộc, Patrick là đẹp trai.

“Ryan, cậu ta bị sốt phải không, người bị sốt thường sẽ thấy lạnh, buổi tối anh ngủ thì ôm cậu ta sẽ có lợi cho bệnh của cậu ta.” Trên TV không phải hay diễn vậy sao, không chỉ chữa bệnh mà còn tăng tiến tình cảm.

Mà lời Lâm Mộc nói làm cho Ryan dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu, nhưng Ryan không có hoài nghi lời Lâm Mộc nói, dù sao trong tộc hình tượng của Lâm Mộc là người có trí tuệ. Điều mà hấn kinh ngạc là, sao hấn có thể mạo phạm giống cái chứ, dù sao đối phương không quen biết hấn.

Lâm Mộc tự nhiên biết hấn nghĩ gì, cho nên cố ý nói “Đương nhiên anh cũng có thể không làm gì, cậu ta cũng sẽ tốt, chẳng qua vất vả tí thôi.”

Lúc Patrick không đồng ý muốn ngăn lại, Lâm Mộc cười hi hi kéo Patrick đi ra ngoài.

Lâm Mộc tìm được Phil hỏi bệnh tình của người kia, nghe Phil nói không có việc gì cũng yên tâm.

Mà Ryan đang xoắn xuýt ở trong phòng bởi vì lời Lâm Mộc nói, hấn không biết mình có nên làm vậy không, thú nhân rất tôn trọng giống cái, cũng không làm chuyện giống cái không muốn, hiện tại kêu hấn đi ôm ai đó, không phải là kêu hấn đi mạo phạm sao, chỉ là, nếu không làm như vậy, thì cậu ta sẽ vất vả hơn, cho nên Ryan vẫn xoắn xuýt. Cho đến khi người trên giường rên một tiếng, Ryan lập tức không xoắn xuýt nữa, mạo phạm thì mạo phạm, đợi người tỉnh rồi thì cầu xin đối phương tha thứ. Cho nên Ryan cởi quần áo dứt khoát lên giường nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 59

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Patrick bọn họ về đến nhà, Lâm Mộc lôi kéo y vừa ngáp vừa nói “Thật buồn ngủ, chúng ta đi ngủ thôi.”

Quay đầu nhìn thấy bộ dáng Patrick đầy tâm sự, nhíu mày.

Lâm Mộc ngồi bên giường, nghi hoặc hỏi “Anh làm sao vậy, sao lại có biểu tình này?”

Nghĩ tới trong tộc sắp có một giống cái nữa đáng ra phải vui vẻ chứ không nên có bộ dáng ủ ê như vậy “Có liên quan tới giống cái kia?” Lâm Mộc nghĩ mãi cũng chỉ có nguyên nhân này, dù sao thì cũng là khi Patrick nhìn thấy giống cái kia mới có biểu tình này.

Sắc mặt Patrick lo âu gật đầu.

“Anh biết cậu ta à? Thân phận cậu ta đặc biệt?” Nghĩ theo chiều hướng máu chó “Chẳng lẽ đó là mối tình đầu của anh?”

Patrick trấn an Lâm Mộc đang suy nghĩ miên man “Anh biết hấn ta, nhưng không có quan hệ gì với hấn ta hết, đừng nghĩ nhiều.” Y từng nghe Lâm Mộc nói qua về ‘mối tình đầu’.

“Chỉ cần không phải là mối tình đầu là được, như vậy sẽ không xấu hổ. Vậy cậu ta là ai?” Lâm Mộc tò mò mắt chớp chớp nhìn Patrick, hoàn toàn không có biểu hiện buồn ngủ gì hết, tinh thần mười phần, đây là sức mạnh của ‘lắm chuyện’.

Patrick nhin xuống xúc động đỡ trán, ôm lấy Lâm Mộc nằm lên giường, đắp mền cho cậu, nhẹ giọng nói “Ngủ đi, ngày mai nói sau, bằng không lo lắng đêm nay em không ngủ được.”

“Anh không nói em mới không ngủ được ấy.” Lâm Mộc ngồi dậy “Patrick anh không thể tàn nhẫn như vậy, gọi lên lòng hiếu kỳ của em rồi không cho em biết đáp án, anh muốn em khó chịu tới chết sao.”

Patrick nằm xuống bên cạnh Lâm Mộc, nhắm mắt lại “Ngủ đi.”

“Không được, Patrick, nói đi, nói đi mà...” Lâm Mộc nắm quần áo Patrick không ngừng kéo, không chịu im lặng cho đối phương ngủ.

Patrick không có biện pháp chỉ có thể mở mắt ngồi dậy, sau đó nhìn Lâm Mộc hỏi “Mộc Mộc, em không ngủ được sao?”

Lâm Mộc thấy đối phương có dấu hiệu nhả ra “Đúng vậy, anh không nói em ngủ không được.”

Patrick nở nụ cười sáng láng với cậu, Lâm Mộc thấy nụ cười kia rất nguy hiểm

“Nếu Mộc Mộc không ngủ được, vậy chúng ta làm chút chuyện lí thú đi.”

Lâm Mộc làm sao không biết, cậu giãy dụa “Không cần, Patrick, em buồn ngủ, em muốn đi ngủ! A! Em buồn ngủ quá.....”

“Chậm rồi.”

“Patrick, em buồn ngủ mà. Đứng.....a~” Giọng Lâm Mộc đã muốn thay đổi, cuối cùng Lâm Mộc giống như con thuyền lắc lư giữa con sóng lớn, sớm đem chuyện hiếu kỳ ném lên chín tầng mây.

Buổi sáng ngày hôm sau Lâm Mộc trừng mắt oán hận nhìn người làm cho cậu đau xương sống thất lưng, Lâm Mộc tỏ vẻ cho dù đối phương có làm món tôm bóc vỏ mà cậu yêu thích nhất để xin lỗi cậu thì cậu cũng không để ý tới y.

Patrick thấy Lâm Mộc cầm chén canh uống không để ý tới mình, ra tuyệt chiêu “Mộc Mộc, không phải em muốn biết giống cái kia là ai sao?”

Lâm Mộc sợ tới mức dừng động tác nuốt, trong lòng âm thầm hận nghĩ rằng ‘Patrick thật đáng giận, dám dùng chuyện này dụ dỗ mình, tức chết rồi. Nhưng làm sao bây giờ, thật muốn biết quá.’

Lâm Mộc làm như không quan tâm nói “Thật ra em cũng không phải muốn biết, dù sao thì em cũng không biết người đó, nhiều chuyện liên quan tới người quen thì tốt hơn. Nhưng nếu anh thật sự muốn nói, em cũng miễn cưỡng nghe một chút.” Nói xong còn trộm nhìn Patrick, xem đối phương có thật sự muốn nói không.

Patrick thấy đối phương rõ ràng muốn biết lại làm bộ như không quan tâm thật quá đáng yêu, rất muốn cười, nhưng Patrick biết nếu bây giờ y cười, Lâm Mộc sẽ thẹn quá thành giận, cho nên nếu Lâm Mộc đã nói thế, y tự nhiên thuận theo đối phương “Đúng vậy, anh rất muốn nói cho Mộc Mộc nghe. Thật ra anh cũng không quen người kia, chỉ biết hắn ta là được sư.”

“Được sư?” Lâm Mộc ngạc nhiên về thân phận của đối phương, bởi vì được sư có địa vị rất cao trong bộ lạc.

Lâm Mộc hít một hơi “Xem ra đối phương sẽ không ở lại.” Dù sao thì mỗi một được sư đều rất trung thành với bộ lạc của mình, sao dễ dàng rời bỏ chứ. Hơn nữa, được sư cũng sẽ không nhận thú nhân theo đuổi. Lâm Mộc cảm thấy tiếc nuối cho Ryan.

Patrick nhủ mày “Cho dù hắn ta có muốn ở lại đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt.”

“Vì sao nói vậy?” Lời Patrick nói làm cho Lâm Mộc kinh ngạc, tác dụng của được sư lớn như thế nào với bộ lạc bọn họ đều biết rõ, trong bộ lạc bọn họ tuy có Phil là giống cái biết chút ít thảo dược, nhưng lại không thể sánh bằng với được sư thông hiểu y học thảo dược, nếu đối phương nguyện ý ở lại bộ lạc sẽ giúp đỡ rất lớn cho bộ lạc.

“Còn nhớ rõ Khai không?” Khi Patrick nói đến tên này, trong lòng nhin không được nặng nề, đó là vết thương, cũng là một loại sợ hãi trong lòng bọn họ. Một loại bút rút. Cho dù hiện tại y cũng lo lắng, cuộc sống bây giờ rất tốt đẹp, y cũng không biết y có thể chấp nhận đã kích khi mất đi không nữa.

Thấy sắc mặt Patrick khác thường, Lâm Mộc có chút lo lắng “Nhớ rõ, bầu bạn của Matt. Bởi vì một được sư thấy chết mà không cứu nên đã về với vòng tay thần thú.” Lâm Mộc đột nhiên liên tưởng tới, kinh ngạc hỏi “Anh sẽ không nói cậu ta chính là.....”

“Đúng vậy, hắn ta chính là được sư kia.”

Lâm Mộc bỗng cảm thấy thật đau đầu, cảm chén bỏ qua một bên “Thật sự là phiền toái lớn, đối phương là một giống cái rất ghét du thú, vẫn là một được sư có địa vị cao trong bộ lạc. Chúng ta phải nhanh đưa cậu ta đi mới được.”

Patrick cảm thấy cũng đúng, không thể để cho giống cái kia hiểu biết bộ lạc của bọn họ, đó là điều nguy hiểm tới sự che dấu của bọn họ, bọn họ lại không thể làm gì giống cái này, vẫn nhanh đưa giống cái này đi là điều tốt nhất.

Bọn họ vừa quyết định xong đối sách, chợt nghe thấy tiếng của Misha ở trong sân “Lâm Mộc, chú ở đâu? Giống cái kia đã tỉnh, Phil kêu con tới báo cho chú.”

Lâm Mộc cùng Patrick liếc mắt nhìn nhau, hai người quyết định đi gặp giống cái kia, cũng sớm đem người đưa đi.

Lúc Lâm Mộc đi vào nhà Phil, Linie cùng Phil đều đang trong nhà kho, thật ra lúc đầu Lâm Mộc có ấn tượng rất tốt với giống cái này, (bởi vì đối phương rất xinh đẹp) nhưng vì chuyện của Matt, trong lòng Lâm Mộc cũng không có tình cảm tốt đối với vị được sư có dung mạo như thần tiên này.

Lâm Mộc nhìn người nằm trên giường đã muốn tỉnh lại, do vì bị bệnh mà suy yếu nên mang theo một nét đẹp yếu ớt, làm cho Lâm Mộc nhìn không được cảm thán bộ dáng của đối phương quá tốt.

Lúc Lâm Mộc nhìn đối phương, thì đối phương cũng quan sát cậu, làm cho Lâm Mộc không nhận thấy được đối phương nhìn thấy cậu trong mắt chợt lóe ra ánh sáng khiếp sợ. Trong kinh ngạc mang theo chờ mong, cho dù đối phương có đè nén loại cảm xúc này xuống, nhưng vẫn bị Patrick nhạy bén bắt được. Phản ứng của đối phương làm cho Patrick ngạc nhiên, đồng thời cũng âm thầm cảnh giác.

Lúc Rilla tỉnh lại phát hiện mình ở một nơi xa lạ, điều làm cho hắn sợ hãi là hắn bị một thú nhân xa lạ ôm vào trong ngực, hắn sợ hãi vô cùng cố gắng giãy

đưa, sử dụng cả tay lẫn chân công kích đối phương, làm cho hắn kinh ngạc là thú nhân này không có phản kháng mặc hắn đánh chửi, hơn nữa không ngừng giải thích. Ý thức được khác thường, hơn nữa thú nhân này cũng không giám thị hắn, trên người hắn cũng không có cảm giác đặc biệt gì cả (đặc biệt khi bị người ta làm gì à -_-!).

“Anh là ai?”

“Tôi tên Ryan, cậu đừng căng thẳng, tôi sẽ không tổn thương cậu.” Ryan không ngừng làm cho mình tỏ ra vô hại.

Phil và Ryland nghe thấy âm thanh trong phòng đều chạy lại đây, Rilla thấy được giống cái nên an tâm lại, hắn nghĩ hắn đã được bộ lạc khác cứu.

Rilla được Phil đỡ nằm lại lên giường, hắn tức giận hỏi Ryan “Vì sao anh ngủ cùng tôi, anh không biết đây là chuyện không lễ phép à?”

Ryan bị lời Rilla hỏi làm cho nhin không được đồ mặt “Lâm Mộc nói làm như vậy sẽ làm cho bệnh của cậu tốt lên, cậu ấy nói người bị bệnh thường cảm thấy lạnh.”

Rilla dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Ryan thiếu chút nữa làm cho đầu hắn ta gục xuống đất, sau đó mới dùng ánh mắt nhìn kỹ Ryan.

Phil ở một bên thăm than khí tràng của đối phương thật mạnh.

Phil thấy cảm xúc của đối phương đã ổn định lại, vì thế đi lên cười giới thiệu “Tôi gọi là Phil, đây là bầu bạn Ryland của tôi.”

Ryland đơn giản gật đầu chào hỏi đối phương.

Sau đó Phil chỉ vào Ryan đang ở một bên sấm hỏi “Anh ta tên Ryan, là anh ta đưa cậu tới bộ lạc chúng tôi.”

Rilla nhìn Ryan không dám nhìn mình ‘thì ra hắn ta đã cứu mình’, nhưng nghĩ tới đối phương chưa có sự cho phép của hắn mà đã dám ngủ cùng giường với hắn, nên hắn quyết định ưu khuyết điểm triệt tiêu nhau, không cảm ơn đối phương.

Rilla nói với Phil “Mọi người có thể gọi tôi là Rilla.”

Rilla đơn giản uống hai chén cháo rồi gặp được hai giống cái, cho nhau biết tên xem như quen biết, sau đó bọn họ nói bộ lạc bọn họ tốt ra sao, lúc này hắn mới phát hiện người của bộ lạc này đã ở trong nhà. Tốt hơn so với sơn động mà hắn ở trước kia.

“Đây đều là công của Lâm Mộc.” Sacha cười nói.

Rilla nhìn tất cả mọi thứ ở nơi này, tuy rằng còn đơn sơ, nhưng ở nơi này thì lại văn minh tiên tiến hơn nhiều. Hắn đoán rằng có phải đối phương cũng xuyên tới như hắn.

Đúng vậy, Rilla cũng là một vị nhân sĩ xuyên qua, hắn tới nơi này đã muốn hai năm.

Tên thật lúc trước của Rilla là Hoàng Viễn, gia đình hắn đơn giản hơn nhiều so với gia đình phức tạp của Lâm Mộc, rất là đơn giản, hắn là một cô nhi không cha không mẹ. Mà hắn cô nhi là do cha mẹ vứt bỏ hay do trong nhà chết hết thì Hoàng Viễn kiên định cho rằng đều chết hết.

Hoàng Viễn sinh sống trong cô nhi viện có tính cách lạc quan hơn người bình thường, cho nên khi hắn bị một tia sét đánh trúng, rời xa đại học làm cho tương lai hắn có ‘tiền đồ’ kia đi tới làm một dược sư trong một bộ lạc ở thế giới hoang dã này, còn phát hiện mình là một giống cái có thể sinh con cũng không phản ứng nhiều, chỉ cảm thán một câu ‘May mắn không ai theo đuổi nên không cần sinh con, nghĩ lại hắn ở xã hội hiện đại có khoa học kỹ thuật phát triển xuyên tới nơi hoang dã mất quyền lực, chủ yếu vẫn là sét đánh đi tới. RP của mình thấp tới bao nhiêu chứ!’ Cảm thán xong bắt đầu vui tươi hơn hờ hưởng thụ cuộc sống hiện tại ‘dù sao hiện giờ mình cũng là một người ở địa vị cao mà’.

Mà vì sao dược sư Hoàng Viễn ở ‘địa vị cao’ lại được Ryan nhặt được, vậy cần phải nói tình huống hiện tại của bộ lạc bọn họ, đơn giản mà nói chính là nước sôi lửa bỏng đó. Bộ lạc của bọn họ bị một du thú chiếm cứ, tuy đối phương không có làm cái kia với giống cái như hắn biết, nhưng lại lấy giống cái ra uy hiếp nô dịch thú nhân, mà hắn thì phụ trách cứu người bị thương, cho nên Hoàng Viễn bị một du thú đè nặng đi tìm dược liệu, cũng thật không hay ho trên phải một con thú long đang ngủ, bị nó đuổi chạy khắp nơi, cuối cùng không thành công chạy trốn chết, lúc ấy hắn bị thú nhân kia quăng rớt khỏi lưng rồi ngất luôn, may mắn có người cứu hắn, bằng không hắn nhất định sẽ thành com trong bụng thú long kia.

Hoàng Viễn liền khẳng định ý tưởng của mình khi nhìn thấy Lâm Mộc đi vào, người này khẳng định là một anh trai xuyên qua. Nhưng hắn chậm rãi phát hiện ánh mắt đối phương nhìn mình rất không tốt, hắn nghĩ mình cũng không có đắc tội cậu ta mà, dù sao hai người mới lần đầu gặp mặt, chẳng lẽ đối phương phát hiện hắn cũng là xuyên qua tới, sợ mình ảnh hưởng tới địa vị của cậu ta nên coi như kẻ thù sao. Dù sao thì cũng không có nhiều phim có cảnh hai người đồng hương gặp lại nước mắt lưng tròng. Nhưng mà cũng không đúng, bảng vào bản lĩnh nhìn người của hắn, oa nhi này cũng không phải là một người có tâm tư sâu lắng, hơn nữa lúc trước bọn họ cũng không biết hắn cũng là xuyên qua tới. Cho nên Hoàng Viễn nghĩ tới một khả năng, nguyên chủ của thân thể này có tính tình làm cho kẻ khác phải nhượng bộ, Hoàng Viễn ở trong lòng hờ hét: đây là xuyên hồn không hay ho đó!

Hiện tại Hoàng Viễn đã khẳng định hắn không hay ho thừa nhận cừu hận của nguyên chủ, không phát hiện người đàn ông bên cạnh đồng hương kia dùng ánh mắt không tốt cộng cảnh giác nhìn hắn sao, đoán đúng 90%, còn 10% là hắn mong đợi trong lòng, chờ mong nguyên chủ không có làm ra chuyện nhân thân cộng phần nào hết.

Hoàng Viễn đang chìm đắm trong đau buồn phần nộ nên không có nhìn thấy ánh mắt Patrick nhìn hắn càng ngày càng nghi ngờ.

Sau khi Hoàng Viễn thoát khỏi tình thần bị tổn thương, hắn dùng ánh mắt vô cùng chán thành nhìn Lâm Mộc nói “Thân ái, RMB không phải là vạn năng.”

Lâm Mộc bật thốt lên “Nhưng tuyệt đối không thể không có tiền.”

Lâm Mộc ngạc nhiên, Lâm Mộc khiếp sợ, sau đó Lâm Mộc nói “Người anh em đến từ đâu?”

“Tôi đến từ thành phố HZ, còn cậu?”

“Tôi đến từ thành phố B.”

Hoàng Viễn nói “Giờ phút này tôi muốn hát ca khúc của Tống Tuyết Lai.”

Lâm Mộc ngăn lại “Đừng có hát, tôi không thích giai điệu ca khúc của người này.

Hoàng Viễn cười nói “Thật ra tôi cũng không thích, tôi thích Rock and Roll hơn.”

Lâm Mộc cảm thấy được “Tôi thích bài hát nhẹ nhàng hơn.”

“Cậu tới từ lúc nào?”

“Hơn nửa năm. Còn anh?”

“Tôi đến sớm hơn cậu, tôi đến đây đã hai năm rồi, nói thật thế giới này rất kỳ lạ.”

Lâm Mộc tỏ vẻ đồng ý.

Hai người trò chuyện làm cho mọi người thấy ngoài ý muốn, nhất là Patrick.

Sacha hỏi “Lâm Mộc, cậu quen Rilla hả?”

Lâm Mộc trả lời “Vừa mới quen biết.”

Lời này nói ra không ai tin tưởng, nhìn hai người bọn họ trò chuyện rôm rả thế nào cũng giống bạn bè quen lâu năm, hơn nữa còn nói nhưng lời người khác nghe không hiểu.

Lâm Mộc hỏi Hoàng Viễn “Nói, tên Rilla không phải là tên thật của anh nhì, dù sao thì người nước C cũng không gọi tên nước ngoài.”

“Tôi tên Hoàng Viễn.”

“Tôi là Lâm Mộc, rất vui khi quen biết anh.”

Hai người dùng hình thức nắm tay chào hỏi của nước C, Hoàng Viễn hỏi “Tôi bị sét đánh tới đây, cậu đến đây bằng cách nào?”

Lâm Mộc dừng một chút “Chuyện này chúng ta nói sau, hiện tại anh ở nơi này nghỉ ngơi cho tốt.”

Hoàng Viễn thấy đối phương không muốn nói cũng không hỏi tới cùng.

Tống Tuyết Lai: sinh ngày 15 tháng 1 năm 1974, nguyên quán: Cáp Nhĩ Tân, cao 1m80, nặng 70kg, chòm sao: Song Ngư, nhóm máu O, nghề nghiệp: ca sĩ, năm 1995 nhận được giải người mới có triển vọng nhất ở Quảng Đông, năm 1996 nhận được giải hát đối tốt nhất ở giải Quảng Đông hàng năm, năm 2003 nhận được giải nhóm ca sĩ phổ thông tốt nhất, “cúp vàng” ca sĩ Trung Quốc, “Một trong mười ca sĩ được người dân cả nước yêu thích nhất”, tháng 3 năm 2004 nhận được khen ngợi nam ca sĩ tốt nhất “Hội học thuật” của hội học thuật lưu hành âm nhạc tỉnh Quảng Đông.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 60

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Lúc Lâm Mộc đứng dậy chuẩn bị rời đi có nói “Tôi thấy anh vẫn nên gọi là Hoàng Viễn thì tốt hơn, dù sao anh cũng không phải là Rilla.”

Hoàng Viễn gật đầu, có trời mới biết hắn rất ghét trở thành người khác.

Lâm Mộc nói tiếp “Giữa trưa tôi đưa cơm cho anh.”

Hoàng Viễn vừa nghe thấy ăn, tinh thần lập tức tỉnh táo lại “Chỗ mấy cậu có món gì đặc sắc không, tôi ăn thịt nướng trái cây suốt hai năm liền rồi, rất nhớ mấy món trước kia.”

Lâm Mộc khẽ cười nói “Việc này, anh có thể chờ mong.”

Thật ra sau khi Hoàng Viễn ăn cháo Phil nấu mới tin tưởng lời Lâm Mộc nói, có bột mì, có thể làm nhiều món lắm.

“Tôi rất chờ mong.”

Lâm Mộc nhìn thấy đối phương dùng bộ dáng xuất trần làm ra biểu tình vừa khát vọng vừa tham ăn, cậu cảm thấy cậu thật sự xuyên qua. Lâm Mộc do dự nói “Hoàng Viễn...”

“Cái gì?” Mặt Hoàng Viễn đầy tươi cười đáp lại.

Mắc mặt này, khí chất này, thấy thế nào cũng không hợp.

“Không có việc gì.” Lâm Mộc buông tha việc nói cho hắn biết chuyện sắc mặt cùng khí chất không hợp, như vậy cũng tốt, như vậy thì Matt bọn họ cũng sẽ tin đây là Hoàng Viễn mà không phải là Rilla. Hiện tại không phải Patrick đang có biểu tình nghi ngờ nhìn hắn sao.

“Bọn tôi đi trước, nghỉ ngơi cho tốt.” Lâm Mộc nói xong kéo Patrick đi ra ngoài.

Hoàng Viễn thấy Lâm Mộc đi rồi, chỉ còn lại mấy người “Mọi người có thể gọi tôi là Hoàng Viễn, đây là tên tôi.”

Sacha ở một bên nghe thấy rất nghi ngờ, người này rõ ràng nói hắn tên Rilla, sau khi Lâm Mộc tới lại đổi tên vậy.

“Anh đổi tên thật nhanh. Tên lúc trước anh nói cho chúng tôi biết là tên giả sao?”

Hoàng Viễn lắc đầu “Đó là tên người khác, nhưng có rất nhiều người gọi tôi bằng tên đó, mà tên tôi là Hoàng Viễn.”

Sacha gật đầu “Vậy được rồi, Hoàng Viễn, có phải anh là người cùng bộ lạc với Lâm Mộc không? Bởi vì hai người nói những thứ chúng tôi không hiểu!”

“Ừ, bọn tôi đến từ cùng bộ lạc.”

Sacha nghe xong cảm thán “Vậy anh cũng lợi hại giống như Lâm Mộc hả, biết làm rất nhiều rất nhiều thứ mới mẻ gì đó?”

Hoàng Viễn thấy đối phương dùng đôi mắt đầy chờ mong nhìn hắn, làm cho hắn không có biện pháp lắc đầu, nhưng trên thực tế, hắn cũng không biết nhiều lắm, chỉ có thể miễn cưỡng cười nói “Chỉ biết một chút.”

“Lâm Mộc nói người ở chỗ của mấy anh rất khiêm tốn, rõ ràng rất lợi hại nhưng lại nói mình chỉ biết một phần. Anh nói một chút ý chỉ anh biết rất nhiều, thật chờ mong quá. Tuy tôi chỉ quan tâm tới ăn uống, nhưng có thể làm ra thứ có ích cho bộ lạc tôi cũng vui lắm. Tôi rất tin tưởng anh đó.”

Hoàng Viễn cười gượng, hờ hết ở trong lòng “Tôi thật sự không có khiêm tốn, cậu không cần tin tưởng tôi như vậy.” Vội vàng giải thích “Tôi chỉ biết về thảo dược, còn mấy thứ khác thì dốt đặc cán mai.”

“Anh biết thảo dược? Chẳng lẽ anh là dược sư trong bộ lạc của các anh hả?” Tuy rằng dược sư rất quan trọng với bộ lạc bọn họ, nhưng đây không phải là tin tức tốt với Ryan.

Ánh mắt Sacha nhìn về phía Ryan mang theo tia đồng tình.

Lúc Ryan nghe thấy đối phương là dược sư cũng sửng sốt cả người, dược sư trừ bỏ địa vị cao thượng còn có một yêu cầu, đó là không thể kết làm bầu bạn với thú nhân. Mà hiện tại Ryan lo lắng Hoàng Viễn có ở lại không.

Hoàng Viễn nhìn thấy đối phương nghe thấy hắn là dược sư thì khiếp sợ, cái người to con kia sửng sốt cả người, hắn nhìn không được cảm thán trong lòng: có cần phản ứng lớn như vậy không?

Biết bọn họ kinh ngạc thân phận dược sư của mình, Hoàng Viễn nói “Thật ra ở chỗ đó của chúng tôi, tôi còn chưa phải là dược sư, tôi chưa tốt nghiệp nữa.”

“Như vậy à, cũng không sao, Phil biết một ít thảo dược mà cậu ấy cũng chẳng phải là dược sư. Thật ra làm dược sư cũng không tốt lắm, không có bầu bạn, anh không phải là dược sư thì tốt rồi.” Nói chuyện ý chỉ Ryan, nhưng Hoàng Viễn lại không nghe ra lời ngầm trong đó.

Mà Ryan thì nghe thấy Hoàng Viễn nói hần không phải là được sư thì mừng như điên nên cũng không để ý lời Sacha nói, điều này làm cho Sacha cảm thấy không có thành tựu gì hết.

Linie một mực đứng ở một bên hỏi Hoàng Viễn “Anh sẽ ở lại trong bộ lạc bọn tôi chứ?”

Mấy người này vì vấn đề Linie hỏi đều quay lại nhìn Hoàng Viễn.

Hoàng Viễn bị ánh mắt sôi nổi của mấy người này làm cho có chút khẩn trương “Đồng hương của tôi ở đây nên tôi cũng ở lại, mấy người sẽ chào đón chứ?”

“Ừ!” Ryan lập tức tỏ vẻ bọn họ rất hoan nghênh Hoàng Viễn ở lại bộ lạc bọn họ.

Hoàng Viễn nhìn thú nhân đã cứu hần, cảm thấy người này cũng không tệ. Nhưng nếu đối phương nói không chào đó hần sẽ sửa chữa chết đối phương.

Linie bọn họ cười cười nhìn bộ dáng cấp bách của Ryan, sau đó đều chân thành tỏ vẻ hoan nghênh Hoàng Viễn đã đến.

Mấy người tán dóc một lúc, Linie và Sacha thấy gần giữa trưa rồi, liền chào tạm biệt, trước khi đi Sacha còn cảm thán một câu “Tôi phải về nấu cơm, ai-!” tuy hần thích ăn, nhưng không có phẩm chất tốt đẹp thích nấu ăn.

Lại nói về Lâm Mộc bọn họ.

Ở trên đường về, tâm tình của Lâm Mộc đều rất kích động, ở thời không kỳ lạ gặp được người cùng thế giới là một chuyện khó có được.

“Mộc Mộc, sao em biết Rilla?” Patrick rất khó hiểu vì sao Lâm Mộc lại quen thuộc Rilla.

“Patrick, mặc kệ anh có tin hay không, hần cũng không phải là Rilla. Ừm. Tuy bề ngoài của hần giống Rilla như đúc, nhưng trừ bề ngoài thì bọn họ cũng chẳng còn chỗ nào giống nhau nữa”

Tuy Patrick không hiểu Rilla lắm, nhưng Rilla tuyệt đối không phải là loại... thần thái này.

“Nhưng bọn họ lớn lên quá giống, chẳng lẽ bọn họ là sinh đôi?” Trừ bỏ nguyên nhân này Patrick chẳng còn lời nào để giải thích.

Lâm Mộc không biết có nên nói cho Patrick biết không, dù sao mượn xác hoàn hồn cũng là chuyện mà người khác cho rằng là yêu nghiệt, sẽ bị đốt chết. Lâm Mộc không nghĩ cậu cùng đồng hương rơi vào tình cảnh này, nhưng cậu lại không muốn lừa Patrick.

“Hần cũng không phải là anh em sinh đôi của Rilla, về phần vì sao hần lớn lên giống Rilla thì có chút phức tạp.”

Patrick thấy Lâm Mộc không muốn nói về lai lịch của Hoàng Viễn, y biết Lâm Mộc muốn giấu diếm cái gì, y cũng không cảm thấy tức giận. Y biết cá tính của Lâm Mộc, nếu giống cái Hoàng Viễn kia lớn lên giống Rilla có nguy hại tới bộ lạc của bọn họ thì Lâm Mộc sẽ không để hần ở lại. Nếu đối phương vô hại, y cũng chẳng cần biết hần là ai, y nhìn ra lai lịch của hần giống Lâm Mộc, mà Lâm Mộc vẫn chưa nguyện ý nói ra lai lịch của cậu thì làm sao nói lai lịch của Hoàng Viễn chứ. Y cũng không truy hỏi tới cùng chuyện này.

Mà thực tế cũng không giống như Patrick nghĩ, không phải Lâm Mộc không muốn nói, mà là không muốn nói đến quá khứ của cậu, còn chuyện của Hoàng Viễn thì Lâm Mộc cảm thấy nói ra sẽ gây nguy hiểm cho Hoàng Viễn nên mới không nói. Nhưng mà điều này cũng không ảnh hưởng tới quan hệ của hai người là được.

Hai người về đến nhà, Lâm Mộc nghĩ tới bộ dáng vạn phần chờ mong của Hoàng Viễn trước khi cậu đi “Patrick, giữa trưa chúng ta ăn bánh chèo nhé?”

“Được.”

Thật ra Patrick cũng rất thích ăn món bánh chèo này, tuy rằng nó hơi nhỏ ăn không đã nghiền, hơn nữa cũng không có biện pháp giúp đỡ làm sủi cảo. Làm sủi cảo là một chuyện rất khó đối với Patrick, mỗi lần đều bị y làm cho rối tinh rối mù rồi bị Lâm Mộc đuổi qua một bên, cuối cùng y cũng không kiên trì nữa.

Lâm Mộc gói một ít, cũng đủ cậu và Hoàng Viễn ăn, nhân còn thừa lại đều gói thành bánh sừng trâu rất lớn, sau khi vớt bánh chèo ra đĩa đặt trong giỏ, Lâm Mộc nói với Patrick “Em đi mang cơm cho Hoàng Viễn, rồi ăn cùng hần, anh ở nhà ăn đi nhé. Ăn xong em sẽ về.”

Patrick chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu, có chút oán giận việc Hoàng Viễn xuất hiện, Lâm Mộc vẫn ăn cơm cùng y giờ lại đi cùng người khác, cho dù đối phương là giống cái, Patrick cũng không tình nguyện.

Lâm Mộc nhìn Hoàng Viễn mồm to ăn bánh chèo rồi hồ to đã nghiền “Anh đừng có ăn gấp như vậy, không có ai giành với anh. Giống như người mấy năm chưa ăn cơm ấy.”

“Thật sự thì mấy năm rồi tôi chưa ăn mì phở mà, thật nhớ quá, thật hạnh phúc quá!”

Hoàng Viễn ăn luôn cái bánh chèo cuối cùng vào bụng, thỏa mãn vỗ bụng mình “Tuy bánh chèo không phải là món tôi thích nhất, nhưng bữa này tôi rất vừa lòng.”

Lâm Mộc nhìn chén gỗ trống rỗng hắc tuyến: đây là không thích còn ăn hết ba chén, nếu mà anh thích chắc ăn hết nguyên thùng gỗ.

Cuối cùng Lâm Mộc tổng kết, một người thời gian dài không ăn món chính quả thật khủng khiếp!

Lâm Mộc cắt chén đi, Ryan nghĩ muốn đi rửa dùm, lại bị Lâm Mộc từ chối.

Lâm Mộc nói với Hoàng Viễn “Anh nghỉ ngơi dưỡng bệnh trước, chờ sau khi anh khỏi thì tôi sẽ dẫn anh đi xem bộ lạc của bọn tôi.”

Hoàng Viễn gật đầu “Xem ra cậu rất thích cuộc sống ở đây.” Bộ dáng rất là hưởng thụ.

Lâm Mộc cười gật đầu “Nơi này đơn giản hơn rất nhiều so với thế giới trước kia của chúng ta.”

Hoàng Viễn gật đầu đồng ý “Sau khi tôi khỏi ở nhà cậu hả?”

“Hả?” Đối với yêu cầu này của Hoàng Viễn, Lâm Mộc chưa kịp phản ứng lại, nhưng nghĩ tới nếu cậu dám cho Hoàng Viễn ở nhà cậu thế nào mặt Patrick cũng sẽ rất đen.

Nhưng cũng phải có chỗ cho Hoàng Viễn ở, ở nơi này cậu xem như là người gần gũi nhất của hắn, chuyện này làm cho Lâm Mộc khó xử, Lâm Mộc nghĩ nếu bây giờ làm nhà cho Hoàng Viễn có kịp không.

Thấy bộ dáng khó xử của Lâm Mộc, cũng không tiếp tục khó xử đối phương “Lâm Mộc, thú nhân lúc trước tới cùng cậu có phải là người đàn ông của cậu không?”

Lâm Mộc bị Hoàng Viễn hỏi thật không tốt, chủ yếu là câu xưng hô ‘người đàn ông của cậu’ kia làm cho cậu cảm thấy xấu hổ, gật đầu nói “Anh ấy là bầu bạn của tôi.”

Sắc mặt Hoàng Viễn đặc ý một bộ ‘tôi đoán đúng rồi nhé’ “Cậu đã kết hôn rồi, tôi cũng không thể quấy rầy.”

Lâm Mộc đang muốn tỏ vẻ thật có lỗi thì thấy Hoàng Viễn ngang ngược nói với Ryan “Ê, người cao to, về sau tôi ở nhà anh, anh chưa kết hôn chứ?”

Ryan bị chuyện Hoàng Viễn yêu cầu ở lại nhà mình làm cho sững sờ, vẫn không phản ứng lại, Hoàng Viễn thấy Ryan sững sờ không có phản ứng, nổi giận nói “Thế nào, anh không cho tôi ở nhà anh? Anh kết hôn rồi à?”

Ryan lập tức hồi phục tinh thần lại, vội vàng tỏ vẻ “Tôi nguyện ý, tôi chưa có bầu bạn.”

Hoàng Viễn thật vừa lòng lời Ryan nói “Vậy tôi ở nhà anh, đợi cho anh có bầu bạn rồi sẽ chuyển ra.” Hoàng Viễn vẫn cảm thấy hắn là một người đàn ông thuần chủng, cho tới bây giờ cũng không nghĩ mình còn có thân phận là một giống cái, hiện tại lại đến ở nhà một thú nhân độc thân, cô nam quả nam rồi sẽ thế nào.

Lâm Mộc nhìn Hoàng Viễn tự mình đưa dê vào miệng cạp không có ý đi nhắc đối phương, tuy rằng hắn là đồng hương, nhưng Ryan lại là tộc nhân của cậu, làm cho Ryan thoát khỏi thân phận độc thân đây cũng không phải là chuyện xấu với Hoàng Viễn.

Lâm Mộc thấy bộ dáng Ryan cẩn thận đỡ Hoàng Viễn nằm lên giường, Lâm Mộc cười thầm trong lòng, Hoàng Viễn ới Hoàng Viễn, xem anh kiên trì được bao lâu. Ân tình của thú nhân là khó tiêu thụ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 61

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Bởi vì Hoàng Viễn yêu cầu mãnh liệt, Lâm Mộc cũng phải đem com tối qua cho hắn. Nhưng mà giờ đây Hoàng viễn đã không ở nhà Phil nữa.

Thú nhân có bầu bạn không thích người khác ở trong nhà mình, bởi vì trong lòng bọn họ, người ngoài đến sẽ luôn hấp dẫn sự chú ý của bầu bạn, điểm này thú nhân chẳng thích tí nào cả. Cho nên dù quan hệ của bọn Lâm Mộc có tốt thế nào, nhưng sau khi mọi người tách ra ở cũng không ở trong nhà đối phương quá lâu, nhất là khi có thú nhân ở nhà, bọn họ thường nói xong chuyện cần nói rồi bước đi, không quấy rầy chồng chồng người ta ở chung.

Nhà của Ryan ở vòng bên ngoài phía Bắc, do là thú nhân độc thân, cho nên làm nhà cũng rất đơn giản, một căn nhà lớn bao gồm phòng ngủ phòng khách. Cộng thêm một nhà kho khá lớn, đương nhiên nhà kho còn kiêm thêm chức trách nhà bếp. Tự nhiên không có tường viện.

Lâm Mộc đã đến nhà Ryan rồi, cho nên bàn ghế đã ở mảnh đất trống trước cửa nhà Ryan nhất định là mới làm, mà gần nhất này, Lâm Mộc cảm thấy cũng chính là một hai ngày, về nguyên nhân đương nhiên khẳng định là do vị giống cái đồng hương kia.

Lúc Lâm Mộc đi vào nhà Ryan, Ryan đang ở phòng bếp bận rộn, xem ra mới đi kiểm thức ăn về. Mà Hoàng Viễn vẫn còn bị bệnh, giờ này đang lười biếng ngồi trên ghế đá, cánh tay đặt trên bàn đá chống cằm ngủ gật. Nhìn thấy dưới móng đối phương là tấm đệm làm bằng da lông tốt, đây tuyệt đối là kiệt tác của Ryan.

Lâm Mộc đặt đĩa thức ăn lên bàn, Hoàng Viễn ngửi thấy mùi nên tỉnh lại, tuy rằng ánh mắt có chút mơ màng, trong mắt có tầng sương mù, nhưng thời điểm ý thức được đĩa thức ăn trước mắt hẳn chính là thức ăn mỹ vị, ánh mắt lập tức lóe sáng, cả người cũng có tinh thần hơn, làm gì còn bộ dáng mơ hồ một phút trước chứ.

“Lâm Mộc, bạn đến đưa cơm cho tôi hả? Cậu thật sự đã đạt tới tình độ nào đó rồi!”

Nhìn thấy đối phương tham ăn lấy thức ăn ra, Lâm Mộc cười nói “Tôi làm ít bánh ăn, mang thêm cho anh ít canh cá, anh ăn trước, tôi về đây.” Lâm Mộc đưa thức ăn cho Hoàng Viễn rồi chuẩn bị về, Patrick chẳng thích chuyện cậu muốn đích thân mang đồ ăn cho Hoàng Viễn, tự nhiên không thể về trễ.

Thật ra Lâm Mộc kiên trì muốn tự bản thân tới đây đưa cơm chỉ vì nhìn xem vị đồng hương này có phải nguyên ý ở cùng một chỗ với Ryan không thôi, tuy không lo lắng Ryan đối với Hoàng Viễn không tốt, nhưng nếu Hoàng Viễn không muốn ở cùng với Ryan, Lâm Mộc cũng không thể bỏ mặc Hoàng Viễn, làm cho đối phương không thoải mái trong lòng.

Nhưng mà nhìn Ryan ân cần làm đồ ăn cho Hoàng Viễn, mà Hoàng Viễn lại một bộ đương nhiên, không có bộ dáng thẹn thùng, Lâm Mộc cũng không lo lắng, tự nhiên phải vội vàng đi về.

Hoàng Viễn thấy Lâm Mộc không có ngồi xuống đã đi về, lập tức giữ lại “Lâm Mộc, cậu về sớm làm gì, ở lại ăn cơm với bọn tôi đi.”

Thấy ánh mắt chân thành của Hoàng Viễn, Lâm Mộc rất muốn ở lại, dù sao cũng vất vả mới gặp được đồng hương tự nhiên cũng muốn tâm sự nhiều, nhưng nghĩ tới hậu quả nếu cậu ở lại ăn cơm, Lâm Mộc lập tức từ chối “Không được, Patrick còn đang chờ tôi về nhà ăn cơm, hơn nữa trời không còn sớm.”

Hiện tại bầu trời đã muốn tối, lúc trước giờ này trời vẫn còn sáng, xem ra hiện tại thật sự đã gần cuối mùa thu rồi.

Hoàng Viễn thấy Lâm Mộc phải về, cố ý thờ dài “Người đàn ông đã lập gia đình thật không giống, có chồng quản. Cho nên độc thân tuyệt đối là điều suốt!”

Lâm Mộc thấy đối phương trêu ghẹo mình, cười mắng “Anh đó, yên tâm, anh tuyệt đối cũng có ngày này, hy vọng tới lúc đó anh không bị quản gắt gao.” Nói xong ném cho Ryan ánh mắt cổ vũ.

Hoàng Viễn một tay cầm miếng bánh cắn, một tay vờn ngón tay lắc lắc “Đó là chuyện không có khả năng, tôi thích em gái mềm mềm cơ, sao có thể giống cậu chứ, đó là điều không có khả năng.”

Lâm Mộc cười cười, trong lòng nghĩ: ‘Hy vọng anh có thể kiên trì được.’

Nhưng mà nghe Hoàng Viễn nói hẳn thích phụ nữ, thì phải là nam, Lâm Mộc nghĩ cậu thích Patrick cũng không phải con, trước kia cũng không cảm thấy bản thân cậu con. Tuy không có quen bạn gái, càng không có quen bạn trai, ở trước kia, Lâm Mộc cảm thấy cậu càng thích xem cô nàng đẹp gái hơn anh chàng đẹp trai. Vậy thì cậu không phải con, nhưng mà cuộc sống hiện tại ở cùng với Patrick cũng rất hài hòa, cậu cũng rất thích Patrick. Như vậy xem ra cậu từ thẳng biến thành con. Cho nên vừa đi vừa nghĩ, Lâm Mộc cho ra kết luận: Cậu có thể từ thẳng biến con, vậy tỷ lệ Hoàng Viễn đồng hương của cậu thành con có thể cũng không nhỏ.

“Chú Lâm Mộc, sao lúc này chú không ở nhà nấu cơm vậy?”

Lâm Mộc bị người gọi lại, chú ý tới đối phương, nhưng khi ý thức được nội dung đối phương nói, nhin không được hắc tuyến. Mischa sao cho rằng cậu phải nhất định là người nấu cơm, cậu cũng không phải là ông chồng nấu cơm cho gia đình, tuy rằng cậu rất thích nấu ăn. Về phần vì sao cậu từ Lâm Mộc thành chú Lâm Mộc, Mischa tỏ vẻ, giống cái đã lấy chồng rồi sẽ già đi, cho nên là chú. Cho nên ở trong lòng Mischa, chú = tuổi lớn?

Lâm Mộc không có trả lời vấn đề của Mischa, cậu cười với Khắc Đặc đang nắm tay Mischa “Hai người đang đi đâu vậy?” Dù sao thời gian này tất cả mọi người đang ăn cơm.

Khắc Đặc nâng tay để cho Lâm Mộc thấy con cá trong tay hẳn “Đột nhiên Mischa muốn ăn cá, cho nên dẫn theo nó đến hồ cá.”

Lâm Mộc nghe vậy cười hỏi “Mischa rất thích ăn cá hả?”

Mischa ngẩng đầu nói “Là bỗng nhiên nhớ tới muốn ăn cá.”

“Thì phải là không rất thích ăn?” Lâm Mộc cố ý nói vậy, ai mà chẳng biết Mischa thích ăn cá, đáng tiếc Khắc Đặc lại không am hiểu làm cá.

“Cháu còn thích ăn cá chua ngọt.” Tuy phụ thân làm cá chua ngọt ăn không phải ngon nhất, nhưng so với các món cá khác, cá chua ngọt vẫn có thể ăn.

Lâm Mộc thấy Mischa nhũn mày, lông mi nhỏ nhỏ run run liền cảm thấy đáng yêu. Mischa rất ý lại Khắc Đặc, đồng thời cũng không thích Khắc Đặc phiền não vì nó.

Lâm Mộc sờ đầu Mischa “Về sau nếu nhà chú làm món cá chú bảo chú Patrick mang cho con nhé?”

“Thật tốt quá!”

Khắc Đặc bần khoản “Như vậy phiền toái tộc trưởng.” Khắc Đặc biết Mischa thích ăn cá, nhưng hẳn lại làm không ngon, hẳn chỉ có mỗi một bảo bối tự nhiên sẽ sùng nó, yêu thương nó. Nhưng thú nhân có chút vô lực với trù nghệ.

“Có phiền toái gì chứ, chúng ta ở cũng không xa mà.” Lâm Mộc cười nói “Tôi phải về rồi, hai người cũng mau về đi” Nói xong cầm giỏ bước đi.

Đợi cho đi xa Lâm Mộc mới nhìn không được nhũn mày, còn có tên Hoàng Viễn phiền toái kia nữa, không biết Khắc Đặc có tin tưởng Hoàng Viễn chỉ lớn lên giống Thụy Lạp không nữa. Hắn nhìn không được gào thét trong lòng “Phiền toái quá!”

Ngẩng đầu nhìn lên bốn mươi lăm độ, trời càng ngày càng tối. Đang chuẩn bị đi nhanh về nhà, liếc mắt nhìn thấy Patrick đang đi về phía cậu.

“Sao anh lại tới đây? Không phải bảo anh ở nhà chờ em sao?” Ngoài miệng tuy nói vậy, nhưng thấy đối phương tới đón mình cũng vui vẻ rất nhiều, trên mặt cũng nhìn không được nở nụ cười tươi.

Patrick cầm giỏ trong tay Lâm Mộc “Lo lắng”

“Trong bộ lạc rất an toàn, lo lắng gì?” Nhưng tươi cười cũng không ngừng lại. Nắm lấy tay Patrick “Chúng ta về nhà ăn cơm thôi.”

“Ừ” Patrick thấy biểu tình vui vẻ của Lâm Mộc gật đầu, y không thích cảm giác ở nhà chờ Lâm Mộc trở về, nhà không có Lâm Mộc rất yên tĩnh, y không thích.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 62

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Sau khi Lâm Mộc về nhà cùng với Patrick tự nhiên là hưởng thụ bữa tối ấm áp. Do chính sách nuôi nấng của Patrick, mỗi bữa cơm Lâm Mộc đều ăn no, tuy không phải quá lợi hại, nhưng lại thích ngồi lười biếng không động.

Hiện tại thời tiết còn không rất lạnh, cơm nước xong Lâm Mộc liền thích ngồi trong sân nhỏ giọng nói chuyện với Patrick. Patrick xoa bụng giúp Lâm Mộc, phía sau đều là thời gian hai người rất thích.

Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn bầu trời, tuy rằng ở sơn cốc làm cho tầm nhìn không đủ rộng lớn nhưng ngôi sao trên bầu trời lại sáng lóng cực kỳ.

“Patrick, nơi này thật xinh đẹp.”

“Phải không?” Patrick cảm thấy những vì sao trên trời cũng chẳng có gì đặc biệt.

Lâm Mộc gật đầu “Bầu trời nơi đây, không khí nơi này, rừng rậm ở đây, những thứ này em đều rất thích.” Nói xong còn cười hi hi bỏ thêm một câu “Em cũng rất thích Patrick.”

Patrick phát ra tiếng cười trầm thấp “Anh cũng rất thích Mộc Mộc!”

Lâm Mộc xoay người cười khanh khách không ngừng với Patrick “Em đương nhiên là người anh thích nhất, bằng không anh còn muốn thích ai hả? Có ai tốt như em nữa không?”

Patrick cười lắc đầu “Mộc Mộc là tốt nhất.”

Lâm Mộc nghe xong cười nâng cằm, một bộ mười phần kiêu ngạo “Đương nhiên rồi.” Nói xong chột chột ngực Patrick “Ồ trong lòng anh người tốt nhất

chỉ có thể là em.”

Patrick rất thích Lâm Mộc biểu đạt tầm quan trọng của đối phương ở trong lòng y.

Lâm Mộc cùng Patrick cười đùa trong chốc lát, mệt mỏi, bị Patrick ôm vào ngực.

“Patrick, em có chút lo lắng.”

Patrick cúi đầu nhìn Lâm Mộc “Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng Hoàng Viễn.”

Nghe thấy Lâm Mộc lo lắng cho người khác, cho dù người này là giống cái, là tộc nhân của Lâm Mộc, nhưng Patrick vẫn không muốn Lâm Mộc suy nghĩ cho người khác “Hắn có gì để em lo lắng, Ryan sẽ chiều cố tốt hắn. Hơn nữa cũng nhìn ra được, hắn không phải là người sẽ để bản thân tui thân.” Có thể sai sử Ryan đương nhiên như vậy, còn để Lâm Mộc nấu cơm cho hắn (điều này ở trong lòng y là đáng giận nhất), sao có thể là người sẽ làm bản thân tui thân chứ.

“Chỉ là hắn lớn lên giống Rilla, hôm nay em gặp Matt và Mischa, nếu nhìn thấy Hoàng Viễn lớn lên giống Rilla rồi không biết sẽ thế nào, nhưng khẳng định không phải chuyện tốt.” Tuy bên trong Rilla đúng là Hoàng Viễn thật, nhưng cậu làm sao để cho Matt tin Hoàng Viễn không phải là Rilla chứ, đây không phải là chuyện đơn giản.

“Ài, đồng hương. Anh xuyên thành ai lại không xuyên, vì sao cố tình xuyên đến trên người Rilla từng có khúc chiết với bọn họ chứ. Cố tình chuyện này lại khó giải quyết.” Lâm Mộc nhin không được cảm thán trong lòng.

Patrick thấy bộ dáng sầu lo của cậu “Ngày mai anh sẽ đến nói rõ ràng cho Matt biết, anh tin chuyện Hoàng Viễn không phải là Rilla.”

“Vì sao anh lại tin như vậy, anh không biết anh ta rất giống Rilla sao?”

“Bởi vì anh tin em. Em sẽ không lừa dối anh. Em nói hắn không phải Rilla thì sẽ không phải, hơn nữa, hắn khác Rilla rất lớn, nhất là khi mở miệng nói chuyện.”

Lâm Mộc rất cảm động chuyện Patrick tin nhiệm cậu (tin bầu bạn nhà mình trăm phần trăm là truyền thống của thú nhân, dù sao trên thế giới này người quan trọng nhất chính là bầu bạn nhà mình), Hoàng Viễn thật không phải Rilla, tuy rằng Lâm Mộc có chút áy náy không thể nói rõ nguyên nhân cho Patrick biết, dù sao chuyện cướp lấy thân thể của người khác cũng là chuyện khó mà tưởng tượng được.

Thật ra Lâm Mộc lo lắng cũng không cần., bởi vì ở trong lòng bọn họ, Thần Thú vĩ đại kia chuyện gì cũng làm được, cho dù bọn họ biết Hoàng Viễn là xuyên hồn, bọn họ cũng sẽ cho rằng đây là do Thần Thú an bài, đây cũng là trừng phạt cho Rilla. Chuyện thần kỳ không thể hiểu bọn họ luôn cho rằng đó là do Thần Thú an bài, chuyện này đến bây giờ Lâm Mộc còn không biết, cho nên cậu chỉ có thể vì bản thân tồn tại mà lo lắng, dù sao cậu cũng coi như là nhân sĩ ‘có lai lịch bất chính’.

“Hoàng Viễn thật không phải Rilla, linh hồn của hắn khác với Rilla.” Lời Lâm Mộc nói chính xác, nhưng nghe trong tai Patrick thành tích cách phẩm chất của hai người khác nhau.

“Em yên tâm đi, lời anh nói Matt vẫn rất tin. Nhưng mà do Hoàng Viễn lớn lên giống Rilla, thái độ của Matt với hắn có thể sẽ không tốt.”

Lâm Mộc khoát tay “Như vậy đã tốt rồi, chỉ cần Matt đừng tìm hắn báo thù là được, nói vậy Hoàng Viễn thật xui xẻo.”

Patrick ôm lấy Lâm Mộc “Sắc trời không còn sớm, chúng ta đi ngủ thôi.”

“Ngày mai anh phải sớm đi nói với Matt đó.”

Patrick gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau Lâm Mộc dậy sớm, bữa sáng cũng do cậu làm. Rất đơn giản, nấu ít cháo, lại xào ít rau xanh, chiên ít thịt thăn cho Patrick, thú nhân không ăn thịt sẽ cảm thấy không có khí lực.

Ăn qua bữa sáng, Lâm Mộc bảo Patrick đi tìm Matt nói chuyện của Hoàng Viễn, Patrick thấy bộ dáng nóng nảy như thế của Lâm Mộc, sùng nịnh cười không có cách nào khác, đáp ứng cậu ăn cơm xong đi tìm Matt.

Mà ngay khi Patrick bọn họ ăn sáng xong, Patrick đang rửa chén trong phòng bếp. Carl chạy tới, rất sốt ruột gọi “Lão Đại, không tốt! Lão Đại, không tốt!”

Carl chạy vào trong sân, Lâm Mộc nghe thấy lời Carl nói lập tức chạy ra, khẩn trương hỏi “Xảy ra chuyện gì?”

Carl nhìn thấy Lâm Mộc, sốt ruột hỏi “Lão Đại đâu?”

“Ở phòng bếp.”

Lúc này Patrick lau tay đi ra từ phòng bếp, đưa khăn tay cho Lâm Mộc, sắc mặt không đòi hỏi “Chuyện gì?”

Carl nghiêm túc nói “Matt đánh nhau với Ryan.” Nói xong sắc mặt trầm xuống nói “Vì sao Rilla lại ở trong bộ lạc của chúng ta?”

Bởi vì Ryan mãi về sau mới gia nhập đội ngũ của bọn họ, cho nên không biết Rilla, nhưng hắn biết. Ở trong lòng hắn, Rilla tuyệt đối là một giống cái máu lạnh, tuy giống cái thật làm cho người ta thích nhưng tuyệt đối không phải Rilla. Carl không hiểu, vì sao cùng đều là con dân của thú nhân vì sao Rilla lại máu lạnh như vậy.

Carl tuyệt đối không ngờ Rilla sẽ xuất hiện ở bộ lạc của bọn họ, hắn nhớ rất rõ Rilla rất căm ghét du thú, sao hắn ta sẽ nguyện ý ở lại bộ lạc chứ. Lúc nhìn thấy giống cái bên người Ryan hắn nghĩ mắt mình có vấn đề. Nhưng hắn rõ ràng nhìn thấy giống cái kia chính là Rilla, bọn họ đều nhớ rõ bộ dáng của Rilla, quá khắc sâu. Bọn họ đều là những người căm thù Rilla, nhưng do bọn họ là thú nhân nên sẽ không thương tổn giống cái nên chỉ có thể hận mà không thể làm gì. Hắn nghe nói Ryan gặp được một giống cái, hắn còn hiểu kỳ lắm, nhưng hắn không nghĩ tới đó lại là Rilla!

Càng làm cho Carl khó hiểu là Lão Đại của bọn họ, tộc trưởng của bọn họ sao lại cho phép Rilla ở lại, điều này làm cho Carl bất mãn.

Patrick nhìn ra Carl bất mãn. nhưng bây giờ cũng là lúc giải thích, y phải nhanh đi giải quyết chuyện của Ryan và Matt. Ryan là người có chừng mực, nhưng Hoắc Tư không phải. Y tuyệt đối không cho phép tộc nhân trong bộ lạc của y đánh nhau kiểu này.

“Mộc Mộc, đi cùng với anh.”

Lâm Mộc gật đầu, trong lòng phiền muộn: sao lại xảy ra rồi!

Patrick ôm lấy Lâm Mộc dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới.

Bọn họ đuổi tới thấy ở xa xa hai mãnh thú đang đánh nhau, làm cho Patrick tức giận là, bọn họ không phải so đấu mà là chém giết nhau!

Lâm Mộc bị dọa khi nhìn thấy, Matt giống như bị điên mà tập kích Ryan, da lông màu trắng của Ryan nhiễm đầy vết máu.

Patrick để Lâm Mộc xuống cạnh Phil, bởi vì Phil được Ryland che chở cách xa nhất. Sau khi an bài Lâm Mộc xong, Patrick lập tức hóa thân thành con rắn lớn trườn về phía hai thú nhân đang cắn xé nhau, đuôi rắn to lớn hung hăng quất lên người hai mãnh thú.

Cây cối bay tán loạn, lực phá hoại của ba con thú lớn rất kinh người. Matt bị cái đuôi của Patrick đẩy ra, rồi lại nhào lên, hai mắt đỏ không bình thường.

Mà Ryan cũng không tránh khỏi vận mệnh bị Patrick quét bay.

Hoắc Tư ở một bên phấn nỏ tới hai mắt đỏ lên bị Ba Áo hung hăng giữ chặt, hắn không thể nhìn anh trai mình bị thương mà không giúp đỡ, chỉ là.....chỉ là! Chết tiệt, anh trai hắn vậy mà không cho phép hắn giúp.

Mà nguyên nhân của chuyện này là Hoàng Viễn tuy rằng không bị thương, nhưng hắn lại không tốt chút nào. Hắn thấy thú nhân kia sau khi thấy hắn mới không bình thường, hận ý hận không thể xé xác hắn làm cho hắn sợ hãi, một ít ánh mắt không tốt của một ít thú nhân cũng làm cho hắn nhìn ra chủ nhân thân thể này nhất định đã làm ra chuyện có lỗi với họ, hắn không biết chủ nhân thân thể này đã làm nên chuyện nhân thân cộng phần nào, nhưng hắn biết hắn phải gánh vác tất cả. Thật sự là xui xẻo quá. Nhất là khi nhìn thấy trên người Ryan đầy máu, tuy biết lỗi này xảy ra không có liên quan tới hắn, nhưng người đàn ông này bởi vì hắn mà liên lụy vào.

Lâm Mộc nhìn thấy Hoàng Viễn đứng ở một bên thấy Ryan bị thương, tình huống không tốt lắm. Cậu chuẩn bị đi qua xem Hoàng Viễn, tuy cũng lo lắng cho Patrick, bởi vì Matt giống như điên rồi. Hiện tại cậu không giúp gì cho Patrick được, nhưng cậu nghĩ cậu có thể giúp Hoàng Viễn.

Đi tới bên người Hoàng Viễn, khí tràng quanh thân Hoàng Viễn chứng tỏ đối phương đang nổi giận.

“Hoàng Viễn, anh không sao chứ?” Lâm Mộc lo lắng hỏi.

Hoàng Viễn hung hăng mắng một tiếng “Tôi X mọe nó, thật xui xẻo! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vì sao người kia giống như nổi điên? Tên kia rốt cuộc làm ra chuyện gì?”

Lâm Mộc thấy Patrick đã kêu thú nhân khác cùng nhau ngăn Matt lại, hơn nữa cậu cũng thấy Mischa, yên tâm lại.

“Rilla đối với bầu bạn của Matt sắp chết mà không cứu, kết quả bầu bạn của Matt chết, cho nên anh ta mới hận Rilla như vậy. Khái có ý nghĩa không đồng với những thú nhân này, cậu ta chết là một đả kích rất lớn đối với bọn họ.” Nghĩ đến đó là ban ân, không ngờ lại nhận được thương tổn như vậy.

“Này thật X mọe nó.....” Hoàng Viễn phiền não kéo tóc mình.

Lâm Mộc thấy Matt đã bình thường khi Mischa tới, cũng bị Patrick đánh hôn mê, mà tình huống của Ryan cũng không tốt, trên người nhiều vết thương, tuy chỉ có một số chỗ, nhưng lại nghiêm trọng, có chút chảy máu rất nhiều.

Lâm Mộc vỗ Hoàng Viễn “Anh đi xem anh ta đi. Hình như anh là dược sư?”

Hoàng Viễn kéo tóc, đi đến chỗ Ryan, Ryan do bị thương nên rất suy yếu.

Hoắc Tư thật tức giận, nhất là tức giận giống cái làm cho anh trai hắn bị thương, cho nên khi Hoàng Viễn tới hắn không cho sắc mặt hòa nhã, lại càng không nguyện ý đối phương đụng vào Ryan, cho dù Ryan trách cứ hắn, hắn cũng không tránh ra.

Hoàng Viễn giận quá, nhìn Hoắc Tư chặn trước mặt mình “Anh tránh ra, nhìn gì vậy, lão tử mới là người vô tội nhất kia, việc Rilla làm chẳng có bán mao quan hệ nào với lão tử hết!”

Hoắc Tư bị Ba Áo kéo ra, Ba Áo cảm thấy giống cái cường hãn như vậy không nên đắc tội là tốt nhất. Hoàng Viễn tức giận nhìn Ryan đang suy yếu “Còn có anh nữa, đừng tưởng rằng anh cứu lão tử rồi lão tử sẽ không chửi anh, anh mọe nó thật ngu ngốc, hắn ta cần anh, anh không biết chạy hả, không thấy đối phương điên lên rồi hả?”

Điên rồi sao còn bình thường được. Lại có thú nhân nào đang đánh nhau lại chạy trốn chứ. Nhưng mà Ryan cảm thấy đối phương quan tâm mình, cho nên sẽ không giận vì những lời Hoàng Viễn nói, cười nói “Cậu đừng tức giận là được rồi.”

Hoàng Viễn ném cho hắn một cái xem thường, nhưng mà cậu thấy sắc mặt tái nhợt của hắn cũng không nói gì, dù sao người ta vừa mới cứu cậu mà.

Hắn đỡ lấy Ryan, Hoàng Viễn còn thấp hơn Ryan cả cái đầu, đỡ lên có chút cố sức, Ryan không muốn cho hắn vất vả, nhưng bị Hoàng Viễn trừng cũng đem lời muốn nói nuốt vào bụng.

Lâm Mộc khẩn trương kiểm tra Patrick, thấy đối phương không có bị thương mới hoàn toàn yên tâm, Lâm Mộc rất kiêu hãnh vì hành vi anh hùng của Patrick, hành động một cái đuôi có thể quét bay Matt cùng Ryan thật sự quá đẹp trai!

Lâm Mộc cười với Patrick xong, quay đầu nhìn thấy Hoàng Viễn đang đỡ Ryan thì nở nụ cười.

Patrick theo tầm mắt cậu nhìn qua “Đang nhìn cái gì?”

“Gian tình”

Patrick không biết rõ, nhưng mà hiện tại y cần an bài người thu thập một mảnh hỗn độn này, may mắn không làm hỏng nhà ai hết.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 63

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Hai bên đánh nhau, một bên được đỡ về, một bên bị nâng về, những người khác cũng đều tản ra nên làm gì thì làm cái đó. Tuy trong lòng lo lắng cho Matt, nhưng mà tộc trưởng Patrick của bọn họ đều đã ra mặt, nghĩ tới chuyện này nhất định sẽ được giải quyết. Thời điểm đội ngũ này của bọn họ được thành lập, loại đánh nhau này làm sao không có, nhưng đều bị Patrick dùng sức mạnh trấn áp. Cho nên về sau có người gia nhập đi nữa, có một chút xung đột cũng không xảy ra đánh nhau nghiêm trọng, nhất là khi bọn họ đã ở chung, bọn họ đã là đồng bạn của nhau, tự nhiên cũng sẽ không đánh nhau nữa. Vì thế chuyện ngày hôm nay làm cho tất cả mọi người cảm thấy kinh hoàng, nhưng mà bọn họ cho rằng chỉ cần tộc trưởng ra mặt là tuyệt đối không có việc gì.

“Vi sao Rilla lại xuất hiện trong bộ lạc của chúng ta nhỉ?” Đây là thắc mắc chung của mọi người, nhưng bọn họ cũng không hỏi ra, bọn họ tin tưởng vào tộc trưởng của họ

Lâm Mộc thấy mọi người đều đi rồi “Patrick, em muốn đi xem Hoàng Viễn.”

Patrick nghĩ tình huống của Ryan có chút không tốt, nhất là chân, xem ra có một khoảng thời gian đối phương sẽ không đi săn thú được. “Đi thôi, anh cũng phải đến chỗ Matt, chuyện này phải nhanh chóng giải quyết mới được.” Hôm nay tối phiên y ở lại trong bộ lạc, vừa lúc có thời gian giải quyết. Về phần thức ăn của Ryan, Hoắc Tư chắc sẽ giúp anh trai hắn chuẩn bị.

Khi Lâm Mộc đến nhà Ryan, Hoàng Viễn đang giúp Ryan chữa thương.

Trên người có không ít vết thương, nhưng nặng nhất là ở đùi, Lâm Mộc nhìn vết thương lòi cả thịt ra nhìn không được quay đầu không dám nhìn.

Hoàng Viễn nhanh nhẹn rửa sạch miệng vết thương cho Ryan, có Phil giúp đỡ làm cho hắn thuận tiện hơn nhiều. Vết thương trên đùi Ryan nhất định phải khâu lại, nhưng mà trong tay hắn không có dụng cụ. Thời đại không có thiết bị làm cho hắn đi tìm một cây kim thích hợp để khâu miệng vết thương cũng khó. Kim làm bằng xương tự nhiên không phù hợp yêu cầu của hắn, hắn cũng chỉ cố hết sức làm ra kim khâu tốt hơn, nhưng mà làm sao hắn đi tìm kim

khâu đây.

Lâm Mộc thấy Hoàng Viễn sốt ruột, biết đối phương muốn khâu lại miệng vết thương, mà Phil còn đang chưa biết Hoàng Viễn nôn nóng cái gì, dù sao cậu thấy vết thương lớn như vậy không phải kể tiếp nên khâu lại sao, chẳng lẽ không phải hả?

Tần số của Phil không cùng dòng với Hoàng Viễn, Lâm Mộc đương nhiên phải mở miệng “Phil, lấy kim khâu của cậu đưa cho Hoàng Viễn.”

Hoàng Viễn kinh hi “Mấy cậu có kim dùng để khâu vết thương hả!” Dù sao giống cái có kim khâu nhưng đều là loại kim to dùng để khâu da thú, nó không thích hợp để khâu vết thương lại.

Lâm Mộc nở nụ cười “Trong bộ lạc bọn tôi cũng có thú nhân bị thương, hơn nữa tôi là đồng hương của anh.”

Hoàng Viễn nghe xong lời Lâm Mộc nói cười cười, đứng vậy, Lâm Mộc cũng đến từ thế giới kia, cũng biết miệng vết thương phải khâu lại, tự nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp làm ra kim khâu thích hợp, xem ra hấn sốt ruột cũng như không.

Phil nhanh chóng lấy kim đưa cho Hoàng Viễn, sau đó kinh ngạc nhìn đối phương thông thạo khâu miệng vết thương lại, kỹ thuật của cậu kém hấn nhiều lắm.

Lâm Mộc thấy Hoàng Viễn làm gần xong, nhanh kêu Phil đem miếng vải mà cậu ta mới làm để băng bó vết thương cho Ryan. Mà Hoàng Viễn cầm miếng vải màu hồng hoàn toàn kinh ngạc “Các cậu có vải bố luôn.”

“Đừng vội kinh ngạc, nhanh băng bó vết thương cho Ryan đi, tí nữa tôi nói cho anh biết.”

Có vải, Hoàng Viễn làm càng thuận tay, lúc trước hấn còn đang xoắn xuýt dùng da thú quấn miệng vết thương lại không quá thích hợp, hiện tại xem ra không cần lo lắng.

Khi nhìn thấy mảnh vải mà Phil vất vả dẹt ra bị dùng hết, trong lòng Ryland rất khó chịu, tuy y không ngăn cản giúp đỡ Ryan, y cũng chẳng phải là người keo kiệt, nhưng vẫn không quá nguyện ý người khác dùng hết mảnh vải mà giống cái nhà mình vất vả dẹt ra.

Lâm Mộc nhìn thấy ánh mắt vạn phần tiếc nuối của Ryland, tự nhiên cũng hiểu rõ tâm lý của thú nhân, nghĩ đem mảnh vải cậu dẹt ra đưa cho Phil, tuy rằng cậu dẹt cũng không được nhiều.

Phil thấy tài nghệ của Hoàng Viễn giỏi đến thế, hơn nữa lại quen thuộc thảo dược, rất hy vọng được đi theo Hoàng Viễn học tập. Nhưng cậu ta cũng không dám không biết xấu hổ mà mở miệng, dù sao bình thường y thuật cũng không truyền cho người khác, ở trong lòng Phil, Hoàng Viễn nhất định là được sư đang được bồi dưỡng.

Biểu tình cực kỳ khát vọng của Phil làm sao không ai nhìn ra chứ, dù sao Hoàng Viễn cũng không phải được sư ở thế giới này, cho nên hấn cũng vui vẻ nhận đồ đệ, hơn nữa làm vậy sẽ có lợi cho cuộc sống sau này trong bộ lạc, cho nên hấn nói với Phil “Nếu cậu muốn học, tôi có thể dạy cho cậu.”

Phil rất là vui vẻ “Thật sao? Anh thật sự nguyện ý dạy tôi?”

Thật ra trước kia Phil rất muốn trở thành được sư, chỉ không được thích thú nhân, nhưng trở thành được sư thì cuộc sống về sau sẽ được bảo đảm, hơn nữa cũng được tộc nhân tôn trọng, cho nên cũng dần thích chữa bệnh cứu người, đáng tiếc được sư trong bộ lạc của cậu ta không nguyện ý dạy cậu ta, còn nói cậu ta nên đi tìm một thú nhân yêu thương cậu ta mà sống còn hơn phải cô đơn một mình với đồng thảo dược. Khi đó Phil không có tin rằng cậu ta sẽ tìm được một thú nhân yêu mình, cho nên vẫn thỉnh cầu đối phương dạy mình, tuy đối phương không nguyện ý nhận cậu ta làm người thừa kế, nhưng cũng đã dạy cho cậu ta nhận biết một ít thảo dược cùng phương pháp xử lý miệng vết thương.

Hoàng Viễn thấy đối phương có tình yêu to lớn với việc học y, cười gật đầu.

Phil thật sự vui vẻ, mà Ryland ở bên cạnh thấy bầu bạn nhà mình vui vẻ đến thế cũng dùng ánh mắt cảm ơn nhìn Hoàng Viễn một cái, trong lòng cũng không để ý việc đối phương dùng hết mảnh vải của Phil.

Xử lý xong vết thương cho Ryan, Phil bọn họ cũng rời khỏi.

Hoàng Viễn nhìn thấy Ryan với sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, “Anh chảy máu rất nhiều, nhắm mắt ngủ một lúc đi. Tôi đi nấu cho anh chút đồ ăn bổ máu.”

Ryan không tính để cho đối phương mệt nhọc, nhưng mà tình huống bây giờ của hấn cũng không giúp được gì, chỉ là khi hấn muốn ngồi dậy lại bị ánh mắt lợi hại của Hoàng Viễn nhìn chăm chú, làm cho hấn không dám không nghe theo.

“Anh nghỉ ngơi đi, không được đứng lên.” Dặn xong mới đi ra ngoài cùng Lâm Mộc.

Bọn họ đi vào nhà kho kiểm phòng bếp nhìn một chút, nơi này của Ryan không có nguyên liệu thích hợp để nấu canh.

“Đến nhà tôi đi, tôi có đường, còn có ít táo đỏ.”

Hoàng Viễn gật đầu “Vây được, tôi nấu ăn rất dở, cũng chỉ biết nấu chín thôi. Cậu làm đi, cho anh ta ăn ngon chút, không thể để anh ta bị thương rồi còn tra tấn dạ dày của anh ta.” Hấn còn tỏ vẻ “Chân anh ta bị thương, uống nhiều canh xương rất tốt.”

“Anh có muốn sắc thuốc cho anh ta không?”

“Ăn cơm xong rồi cho anh ta uống sau.”

“Tôi đột nhiên phát hiện một vấn đề.” Lâm Mộc nghiêm mặt nói.

“Cái gì?” Hoàng Viễn thắc mắc.

“Từ bây giờ cho tới giờ nấu cơm vẫn còn sớm chán, anh xác định hiện tại hai ta đi nấu cơm hả?”

“Hầm canh mất rất nhiều thời gian, hơn nữa tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Lâm Mộc gật đầu, xem ra đối phương muốn biết ân oán giữa Matt cùng Rilla.

Nói về Patrick, y đi vào nhà Matt, Matt đã tỉnh, bởi vì do Mischa ở cạnh, hắn đã bình tỉnh hơn rồi, nhưng vẫn phần nộ không thôi vì sự xuất hiện của Rilla.

Nhà của Matt cũng có sân, đều là do có Mischa, khi Lâm Mộc nói có sân sẽ an toàn hơn, Matt quyết định cũng làm tường viện cho nhà mình.

Nhà của Matt nhỏ hơn nhà Patrick rất nhiều, ngoài phòng ngủ chính, phòng của Mischa, một gian phòng bếp, một nhà kho, còn có một gian Matt dùng làm nghề mộc. Hiện tại Matt là thợ mộc duy nhất trong bộ lạc, ai muốn làm món gì, chỉ cần dùng ít thịt trả công là được, đương nhiên nếu Matt nguyện ý nhân thứ khác cũng được.

Patrick đi vào phòng, nói cho Matt biết mọi việc.

“Hắn gọi là Hoàng Viễn, đến từ cùng bộ lạc với Mộc Mộc, tuy hắn lớn lên giống Rilla, nhưng hắn không phải. Nếu cậu gặp lại hắn cậu sẽ tin điều này.”

Lời Patrick nói làm cho Matt không muốn tin tưởng, sự xuất hiện của Rilla làm cho đối phương nhớ lại nỗi đau khi mất đi Khai Nhưng lý trí của hắn lại tin Patrick, bởi vì y sẽ không vì Rilla mà nói dối hắn. Là người cùng bộ lạc với Lâm Mộc sẽ không phải là Rilla thấy chết mà không cứu, nhưng hắn ta lại quá giống Rilla. Điều này làm cho Matt không muốn tin.

Patrick tự nhiên biết Matt tin nhiệm y, nhưng Hoàng Viễn lại quá giống Rilla, cho dù lúc y thấy Hoàng Viễn đều nghĩ thế “Tuy lớn lên giống, nhưng lại khác linh hồn.”

Thời điểm Patrick đi ra có nói “Ryan bị thương ở chân, trước khi khỏi hắn không có biện pháp ra ngoài săn thú.” Y nói xong rồi rời đi.

Mà bên này Hoàng Viễn đã biết được ân oán giữa Matt và Rilla chỉ có thể cảm thán hắn thật xui xẻo.

Thấy Hoàng Viễn buồn rầu, Lâm Mộc an ủi nói “Bọn họ đều tin nhiệm Patrick, anh ấy đi nói với Matt, anh không phải là Rilla, Matt nhất định sẽ tin.”

“Cho dù có tin, nhưng khi bọn họ nhìn thấy tôi cũng sẽ không được tự nhiên.”

Lâm Mộc nghĩ cũng phải, dù sao thân xác của Hoàng Viễn cũng là của Rilla “Không sao hết, dù sao anh cũng có cách làm cho mọi người biết anh không phải mà đúng không?”

“Thật ra tôi cũng không để ý tới việc người ta đối với tôi thế nào, dù sao hiện tại ông chủ cho ở nhờ cũng rất tốt, sẽ không bị đuổi ra phải đảm nhiệm chức vụ.”

“Anh ta sao lơ lửng đuổi anh đi chứ.” Lâm Mộc ở trong lòng lè lưỡi.

Hoàng Viễn nhìn Lâm Mộc “Lâm Mộc, người trong bộ lạc này rất thích cậu, tôi tin bộ lạc này có thể như hôm nay, công lao của cậu rất lớn.”

“Bọn họ đối với tôi rất tốt, nhưng mà bộ lạc có ngày hôm nay cũng đều do họ cố gắng, tôi chỉ ra ý kiến mà thôi, tôi cũng không dám kể công.”

Hoàng Viễn nhìn nhà của Lâm Mộc “Nói thật, cậu cũng rất lợi hại, cũng biết cách làm nhà. Tôi ở trong sơn động hai năm đó, là do tôi không biết cách làm nhà.”

Lâm Mộc cười cười “Lúc trước do tôi buồn chán lên mạng coi đó. Đúng rồi, trước khi xuyên qua anh làm nghề gì?”

“Tôi là sinh viên chuyên ngành dược ở trường đại học H, đã năm ba rồi, còn một năm nữa sẽ ra ngoài kiếm tiền, kết quả lại không nghĩ tới xuyên tới đây.”

“Không nghĩ tới anh là sinh viên đại học, tôi lại không phải, tôi chỉ học ở trường tam lưu, học ngữ văn.”

“Cậu học ngữ văn rồi làm giáo viên ấy?” Hắn khẳng định sẽ không lựa chọn chuyên ngành này, không có tiền đồ.

“Thật ra tôi cũng muốn làm giáo viên, nhưng tiếc không thể. Tôi chỉ viết văn ở trên mạng.”

“Nhà văn hả, xem ra cậu cũng có khí chất văn học.” Lâm Mộc có bộ dáng xinh đẹp.

Lâm Mộc cười nói “Làm sao có thể xưng ‘nhà’ chứ, chỉ là một người ‘mới nổi’ thôi.”

Hoàng Viễn cũng không hiểu biết vấn đề này cho lắm, hắn cũng không đọc tiểu thuyết, với hắn đó là lãng phí thời gian.

Khi Patrick trở về thấy hai người đang trò chuyện rất vui vẻ, y lấy ít đồ ăn vặt cho hai người rồi im lặng ngồi bên cạnh Lâm Mộc nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chương 64

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Hoàng Viễn hài lòng với cái rổ trong tay, com trưa của hắn và Ryan xem như đã có. Tâm tình sung sướng cầm rổ đi.

Lâm Mộc nhìn Hoàng Viễn vừa lòng thỏa ý cướp hết canh cộng thêm một nửa đồ ăn cậu làm rời khỏi, lại nhìn Patrick với sắc mặt đen thui, cậu có chút lo lắng về sau Hoàng Viễn sẽ bị Patrick cho vào danh sách đối tượng từ chối qua lại.

Hoàng Viễn đi rồi, bọn họ cũng phải ăn com, “Patrick, anh đi rửa thịt bọn họ đưa tới đi. Em đi xào rau. Ngày hôm qua dùng bột mì chưa lên men làm bánh bột ngô còn một ít, em đem nó cắt thành sợi trộn với rau xanh xào thịt, ăn ngon lắm.”

Lâm Mộc nói xong bận rộn, bởi vì lượng com của Patrick rất lớn, hơn nữa đối phương lại ăn rất nhiều thịt, cho nên bình thường Lâm Mộc làm ít đồ kho cho y, mà thịt nướng, chiên thịt thăn thì Lâm Mộc rất ít làm. Dù sao những món này cậu chẳng có kinh nghiệm phong phú bằng Patrick.

Xào bánh mì sợi cho bản thân ăn thì Lâm Mộc để làm sau cùng, cậu chuẩn bị những món cho Patrick trước rồi mới tới mình, dù sao xào rau cũng tốn thời gian rất ít.

Lâm Mộc làm rất nhiều món thịt, cuối cùng ra nồi chính là món bánh mì sợi của cậu, món này là món ăn com, ăn ngon lại dễ làm. Lâm Mộc bụng chén của mình ăn rồi cũng gấp cho Patrick một ít nếm thử, xem có thích không, hơn nữa cậu làm cũng không ít.

Hai người ngồi ở bàn đá trong sân, bên cạnh là đồng lửa để nướng thịt. Máy món thức ăn, Lâm Mộc làm phân lượng rất nhiều, nhưng vẫn không đủ cho Patrick ăn, nếu đối phương ăn không no còn có thể thuận tiện nướng thêm thịt để ăn. Thịt trước đó đã được Lâm Mộc ướp gia vị rồi, Patrick chỉ cần phát huy kỹ năng nướng thịt của y là được, rất thuận tiện.

Hương vị của thịt nướng rất ngon, cho nên dù Patrick ăn no, cũng sẽ nướng thêm một ít, đối với thú nhân mà nói, ăn nhiều chút là dự trữ năng lượng.

Lâm Mộc ăn chủ yếu là món ăn cậu chuẩn bị cho Patrick, tuy gia vị không phong phú, nhưng hương vị cũng tuyệt lắm, dù sao thịt ở thế giới này cũng chẳng phải là thịt được cho ăn nhiều thức ăn gia súc. Thực vật ở thế giới này tự mọc lên, tự nhiên ngon hơn nhiều với loại thức lớn, nguyên nước nguyên vị luôn được mọi người thích.

“Matt sao rồi? Không có bị thương chứ?” Lúc ấy cậu thấy trên người Matt cũng không có vết máu, có cũng chắc là vết bầm.

Patrick gấp một miếng thịt cho vào miệng, nhai nhai, vị rất ngon.

“Hắn không có việc gì, cảm xúc cũng đã bình tĩnh lại, có Mischa ở cũng không có việc gì đâu. Anh đã nói rõ với hắn, hắn cho dù không muốn tin nhưng biết chuyện Hoàng Viễn không phải Rilla là thật!”

Lâm Mộc gật đầu “Vây là tốt rồi.” Chỉ cần đối phương hiểu được Hoàng Viễn không phải Rilla, sẽ lại không xảy ra chuyện như hôm nay, tuy về sau Matt sẽ không vui khi nhìn thấy Hoàng Viễn, nhưng mà đây là kết quả tốt nhất. Nghĩ lại dù là cậu, có một kẻ thù như vậy, cho dù biết đối phương lớn lên giống thôi, nhưng nhìn thấy cũng cảm thấy chướng mắt.

“Buổi chiều em đi gặp Mischa, không biết hiện tại nó thế nào. Matt bỗng nhiên nổi điên lên chắc nó sợ hãi lắm.”

Patrick cảm thấy để Lâm Mộc đi gặp Mischa cũng tốt, Mischa là ấu tể giống cái duy nhất trong bộ lạc này, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, hy vọng nó sẽ không oán hận Hoàng Viễn mới tốt. Tuy người khác đối với Hoàng Viễn ra sao, y cũng chẳng quan tâm, nhưng nếu Hoàng Viễn có phiền toái, Lâm

Một nhất định sẽ lo lắng, cho nên đem chuyện này giải quyết ổn thỏa là tốt nhất.

Nếu đã quyết định đi thăm Mischa, Lâm Mộc tự nhiên sẽ chuẩn bị một ít món ăn. Cậu làm một ít bánh ngọt được mấy đứa bé thích, nhân là các loại mứt trái cây chua ngọt mà cậu làm

Thời điểm Lâm Mộc đi đến nhà Matt, Matt không có nhà, mà Mischa lại nhu thuận dẹt vãi. Nhìn thấy nó đang dùng hai thanh trúc đan áo len một cách thuần thục, nếu không phải đến thế giới này, nhìn thấy một đứa bé trai ngồi đan áo len, Lâm Mộc nhất định sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

“Mischa”

“Chú Lâm Mộc, chú đã tới.” Mischa bỏ đồ lên bàn, cười chào đón.

Lâm Mộc sờ đầu nó, “Mang theo cho cháu ít bánh ngọt đây.”

Mischa nhận lấy để lên bàn, cũng không giống như lúc trước hưng phấn nhận lấy ăn ngay.

“Làm sao vậy?” Khuôn mặt Mischa rõ ràng có chuyện buồn làm cho Lâm Mộc nhìn không được hỏi.

Mischa nhủ mày “Cháu lo cho phụ thân.”

Lâm Mộc nói “Không phải mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao? Chú tin phụ thân cháu nhất định sẽ tin Hoàng Viễn không phải Rilla, cũng sẽ không mất đi lý trí như hôm nay.”

“Chuyện này cháu biết, cháu cũng tin Hoàng Viễn không phải là được sư không muốn cứu cha thân kia, nhưng chú ấy xuất hiện làm cho phụ thân nhớ tới chuyện đau lòng. Cháu biết phụ thân rất nhớ cha thân, nhưng mà do cháu còn nhỏ cho nên.”

Thú nhân đều thành tâm thành ý yêu bầu bạn của mình, nếu bầu bạn chết, bọn họ bình thường đều lựa chọn chết theo.

“Chú Lâm Mộc, cháu rất lo cho phụ thân, ông ấy rất đau lòng, tuy ông ấy không nói nhưng cháu biết, cháu rất lo, lo phụ thân có đi tìm cha thân hay không?”

Bởi vì Hoàng Viễn xuất hiện, dẫn tới áp lực đau khổ trong lòng Matt bộc phát, sống không thể yêu là chuyện không tốt với bọn họ

Nhìn thấy Mischa khóc trước mặt, Lâm Mộc ôm nó vào lòng “Yên tâm, không phải còn có cháu sao? Matt sao bỏ được?”

Mischa ngẩng đầu “Vâng, phụ thân nhất định sẽ không không cần Mischa.”

Mischa nhìn thấy Matt đứng ở cửa.

Matt rất giận bản thân mình, hẳn thật không ngờ tinh thần của hắn chán nản lại làm cho Mischa lo lắng như vậy, Mischa là bảo bối mà Kai để lại cho hắn, hắn không muốn Mischa chịu khổ dù chỉ một chút, lại càng không nguyện ý Mischa đau lòng.

Mischa nhìn thấy phụ thân nhà mình, lập tức chạy lại bỏ nhào vào trong lòng hắn, nước mắt vừa mới ngừng lại chảy xuống “Phụ thân, phụ thân. Người không thể không muốn Mischa, người không thể không cần con. Con biết phụ thân nhớ cha thân, con cũng nhớ cha thân, chỉ là. chỉ là, Mischa không muốn không có phụ thân, Mischa đã không còn cha thân.”

Trong lòng Mischa vẫn còn bất an, nó không còn nhớ hình dáng của cha thân nữa, khi đó nó quá nhỏ không nhớ được, phụ thân có nói với nó về chuyện của cha thân, nhưng về sau phụ thân cũng không nói về cha thân nữa. Mischa biết khi đó mỗi lần phụ thân nói về cha thân đều sẽ rất đau lòng, ông ấy sẽ nhìn về phía Đông (bọn họ cho rằng đó là chỗ của Thần Thú, người chết đều sẽ về với vòng tay Thần Thú, cho nên khi suy nghĩ nhớ nhung đều sẽ nhìn về phía Đông) rất lâu, sau đó lại thờ dài. Mischa biết bởi vì phụ thân lo lắng cho nó nên mới không có đi tìm cha thân, nhưng hiện tại cuộc sống rất tốt, cho dù không có phụ thân thì cuộc sống của nó cũng không kém, chính là bởi vì dạng này nên Mischa mới lo lắng phụ thân sẽ đột nhiên đi tìm cha thân.

Matt ngồi xổm xuống, ôm Mischa vào lòng “Phụ thân sẽ không rời đi, phụ thân sẽ nhìn Mischa lớn lên, nhìn Mischa tìm được bầu bạn của mình. Phụ thân.”

Mischa ngắt lời Matt nói “Con không tìm bầu bạn, con vĩnh viễn không tìm bầu bạn, phụ thân vĩnh viễn phải ở cùng con.”

Matt ôm lấy Mischa, gạt đầu với Lâm Mộc, đi vào phòng.

Lâm Mộc biết cha con hai người bọn họ cần tâm sự, nhưng hiện tại xem ra cũng chẳng có gì lo lắng, có Mischa, Matt sẽ không làm chuyện điên rồ.

Đem bánh ngọt cho Mischa để vào phòng bếp, Lâm Mộc cảm rõ của mình thoải mái rời khỏi.

Mà Hoàng Viễn ăn uống no đủ giờ phút này đang ngủ ngon trên giường.

Ryan nhìn Hoàng Viễn nằm cạnh mình, bởi vì nhà hắn không có giường dư thừa nên hắn cùng Hoàng Viễn ngủ chung, tuy hắn nghĩ muốn đặt mua một chiếc giường nữa, nhưng do Lâm Mộc nói ngủ cùng có lợi cho việc phát triển tình cảm, hơn nữa đã xảy ra chuyện như vậy, Ryan cũng không có biện pháp nhờ Matt làm giường giùm, cho nên hiện tại hai người vẫn duy trì trạng thái ngủ chung

Thật ra chuyện gì xảy ra Ryan cũng không hiểu lắm, vốn hôm nay Hoàng Viễn cảm thấy thân thể hần khỏe hơn rồi, muốn đi ra tản bộ, Hoàng Viễn cũng không tính cho Ryan đi cùng, nhưng Ryan kiên trì, hiện tại Ryan thật sự may mắn lúc ấy vì y muốn ở chung với Hoàng Viễn, cho nên muốn đi cùng, nếu y không đi cùng, nghĩ lại mà cảm thấy sợ hãi.

Ryan không biết vì sao Matt thấy Hoàng Viễn lại nổi điên lên, lại công kích Hoàng Viễn, y tự nhiên không thể để Hoàng Viễn bị thương, cho nên y liền chẳng biết tại sao đánh nhau với Matt luôn, mà y lại không thể giống Matt đánh ác như vậy. Matt phát điên làm cho Ryan hoài nghi Hoàng Viễn đã làm gì để cho Matt căm hận như thế, nhưng mặc kệ thế nào y cũng không thể để cho Hoàng Viễn bị thương.

Nghe Hoàng Viễn nói nguyên nhân mọi chuyện, nhưng Ryan cảm thấy được, Hoàng Viễn là Hoàng Viễn, hẳn tuyệt không phải là Rilla kia. Điểm đấy đã được Lâm Mộc mà y tin nhiệm chứng minh, lại bởi vì Ryan cảm thấy Hoàng Viễn tuyệt đối không phải là loại người thấy chết mà không cứu, đã ở chung một thời gian tuy không dài nhưng y cũng tin tưởng Hoàng Viễn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 65

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Ryan bị thương khoảng chừng mười ngày thì khỏe rồi, tuy trên đùi còn lưu lại một vết sẹo dài, nhưng với những thú nhân thô kệch này mà nói, trên người có vết sẹo nhỏ đều là râu ria, tuy vết thương trên đùi hẳn không nhỏ, nhìn xấu giống như con rết, nhưng điểm này cũng không gây trở ngại Ryan vui vẻ với vết thương này.

Trong khoảng thời gian hần bị thương, thức ăn đều do Matt cung cấp, tuy thức ăn Matt đưa cho hần cũng được, nhưng nghĩ tới Hoàng Viễn ăn thức ăn không phải do hần săn bắn, chỉ mỗi chuyện này thôi hần mong muốn hần nhanh chóng khỏe lên ngay.

Lâm Mộc đang tưới rau ở sau vườn, trong khoảng thời gian này cậu vẫn hết sức nhỏ trồng rau xanh, cây ăn quả, cây hoa, cái sân trồng trái bao lâu nay nhờ những cây cối được trồng vào mà có vẻ dồi dào sức sống.

Lâm Mộc có trồng ở cạnh tường viên phía trước một gốc cây táo, một gốc cây đào, một gốc cây thực tử. Những cây này đều có ở sân gia đình nhà nông, so với những cây ăn quả thường thấy, Lâm Mộc cảm thấy trồng những cây ăn quả này tốt hơn, về phần những loại trái cây khác, nếu như muốn ăn, Patrick có thể đi hái cho cậu, hơn nữa hoạt động lên núi hái trái cây cũng làm cho thân thể bọn họ khỏe mạnh hơn, Lâm Mộc cảm thấy nếu cậu trồng hết các loại cây ăn quả mà cậu thích, lúc đó cậu sẽ lười leo núi đi hái, như vậy chẳng phải cậu đã thiếu một hoạt động có ích rồi sao, chuyện này không tốt.

Lâm Mộc tưới nước cho cây, nhìn những luống rau gần quanh tường viên, trồng một ít rau thường ăn, xanh tốt, Lâm Mộc nhìn liền thấy cậu đã thành công, lúc ấy cậu trông rất lo cho đám giống rau non này đều chết hết. Nhưng mà hiện tại hiệu quả không tệ lắm, có thể dạy Phil bọn họ cùng trồng đồ ăn.

Lâm Mộc đi lên sân trước, đặt thùng tưới nước ở bên tường nhà bếp. Hiện tại Lâm Mộc dùng một thùng gỗ kiểu mới, không giống như lúc trước chỉ móc rỗng ruột, mà giống như thời cổ đại dùng từng miếng gỗ làm thành, đây phải cảm ơn cậu đã tìm được nhựa cây, đương nhiên cũng cần phải cảm ơn Matt – người thợ mộc đầu tiên của thời đại thú nhân này.

Đi đến bên cạnh tường viên, nhìn mấy cây ăn quả. Những cây ăn quả này còn nhỏ, muốn nó ra hoa kết trái phải chờ hai ba năm nữa.

Sở dĩ muốn trồng những cây ăn quả này cạnh tường viên, trừ bỏ muốn bớt không gian, còn có thể ban ơn cho người khác, cậu có thể tưởng tượng được khi những cây ăn quả này lớn lên vươn dài qua tường viên, người qua đường ai thích cũng có thể tùy tay hái một quả, rất tiện lợi.

Lâm Mộc nâng cảm nghĩ nên trồng thêm cây ăn quả gì trong sân nữa, nhìn cái lán hóng mát kia, Lâm Mộc đột nhiên nghĩ cậu có thể trồng ít cây nho trong sân, mùa hè ăn nho thì tuyệt lắm. Nghĩ tới mùa hè, Lâm Mộc nhìn không được nghĩ tới đám côn trùng làm cho người ta ghét kia, nhất là những con muỗi lớn kia, làm hại trên người cậu có nhiều vết đỏ, Lâm Mộc nghĩ cậu phải trồng rất nhiều thảo dược đuổi chúng nó mới được. Nhưng mà những loại cây này cậu không biết, nghĩ lại có thể hỏi Hoàng Viễn, nói thế nào đó cũng là sinh viên học Dược đó, còn sống lại trên người dược sư, tuy rằng dược sư này làm cho cậu cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng kể thừa cảm giác với thảo dược của đối phương, cũng là một loại năng lực có ích cho Hoàng Viễn.

Lâm Mộc đang muốn đi tìm Hoàng Viễn, thì giọng nói của Hoàng Viễn đã truyền tới, đương nhiên cũng có Ryan bị lôi theo.

Lâm Mộc nhìn thấy Hoàng Viễn như vậy, liền nhìn không được cảm thán trong lòng: đi ăn chực mà chực tới mặt dày như Hoàng Viễn thì cũng hiếm thấy!

Những ngày Ryan dưỡng thương, Hoàng Viễn theo chủ nghĩa nhân đạo nói không cho hần xuống bếp nấu cơm, theo thực tế thì Ryan nấu cơm quá tệ, sau đó danh chính ngôn thuận đến nhà Lâm Mộc ăn chực, vẫn là cái loại ăn rồi còn lấy về. Lý do của người ta cũng đầy đủ lắm ấy, hẳn ăn no nhưng

trong nhà còn một thú nhân bị thương không có nấu cơm được. Do cùng bộ lạc với Ryan, cùng quê quán với Hoàng Viễn nên Lâm Mộc không để ý. Lâm Mộc không ngại, nhưng Patrick để ý. Mỗi ngày đến ăn chực quấy rầy thế giới hai người của y và Lâm Mộc không nói, nhưng mỗi ngày đều kéo Lâm Mộc nói chuyện rất dài thì y không thể tha thứ, Hoàng Viễn này quấy rầy nhiều lần tới thời gian khanh khanh ta ta của y và Lâm Mộc, nghĩ tới liền phát hỏa. Càng ghen bức bội là, đối phương là giống cái, y lại không thể gì hấn được. Cho nên mỗi khi nhìn thấy Hoàng Viễn, Patrick sẽ phát khí lạnh không ngừng. Mà không biết có phải do Hoàng Viễn giả vờ hay do trời sinh đầu to cảm giác nhỏ, vẫn cứ hi hi ha ha không thay đổi.

Hoàng Viễn vừa vào sân liền thấy Lâm Mộc, tâm tình tốt, vui tươi hơn hỏi “Patrick nhà cậu không có nhà nhỉ?”

Lâm Mộc cười nói “Patrick đi săn thú, tôi còn bảo anh ấy bắt ít cá về, hôm nay chúng ta ăn lẩu cá?”

Hoàng Viễn thích ăn cay, tự nhiên thích ăn lẩu cá, tuy nơi này không có mầm đậu, nhưng ăn rau xanh cũng được. Cho nên gật đầu cười tỏ vẻ rất vừa lòng với đề nghị của Lâm Mộc.

Lâm Mộc thấy buồn cười “Cậu giúp tôi rửa đồ ăn đi.”

Việc này Hoàng Viễn đáp ứng, có ăn rồi kêu hấn làm gì cũng được, ngoại trừ việc xuống bếp.

Lâm Mộc rửa sạch trái cây để trên bàn trong sân, thuận tiện lấy ra miếng vải mà cậu dệt.

Hoàng Viễn thấy một người đàn ông mà đàn áo thấy thế nào cũng không được tự nhiên. “Lâm Mộc, cậu cũng thật hiền lành. Chuyện này đều là chuyện phụ nữ làm thôi.”

Lâm Mộc ngẩng đầu cười nói “Thân, anh quên à, ở thế giới này không có phụ nữ. Cho dù có, anh cũng chính là phụ nữ ở thế giới này đó, thân.”

“Tôi phi, gia là đàn ông thuần khiết, những giống cái nhu nhược này không thể so tới tôi được.”

Lâm Mộc vươn một ngón tay lắc lắc “Suy nghĩ của anh là sai rồi, có thể sinh em bé chính là giống cái, ngại ngần anh còn có công năng này đó, ha ha ha.” Lâm Mộc cười vui vẻ, há, cho anh cười tôi, nói thế nào tôi xuyên qua cũng là nam nhân, còn anh sống lại là giống cái, nghĩ tới đó Lâm Mộc nhin không được vui vẻ trong lòng, cậu không cần sinh em bé.

Nghe thấy Lâm Mộc nói hấn có thể sinh em bé làm cho hấn nhin không được đen mặt, tuy nó hấn tuyệt sẽ không theo người khác sinh em bé, nhưng không thể phủ nhận có thể sinh được, ông trời ơi, vì sao không cho tôi sống lại thành thú nhân, như vậy hiện tại tôi có thể khoe khoang với thằng nhóc Lâm Mộc này.

Hoàng Viễn bĩu môi, “Thiết, tuy có thể sinh em bé, nhưng gia cũng không sinh. Cậu thì không giống vậy, hiện tại cậu đứng đắn là người bị đè, ha ha, có bản lĩnh cậu đè Patrick đi.”

Lâm Mộc bởi vì những lời Hoàng Viễn nói, mặt đỏ bừng hết lên “Hừ, đồ xử nam nhà anh thì biết gì.”

“Ai là xử nam hả, làm sao có thể là xử nam chứ!” Rất mất mặt.

Lâm Mộc cố ý dùng ánh mắt quét Hoàng Viễn một lần “Còn có thể là ai chứ, anh nói xem.”

“Cậu.” Lâm Mộc, ánh mắt đó của cậu là gì, xích lóa khinh bỉ hả!

Hoàng Viễn nhìn Ryan thành thật ngồi một bên không rõ tình hình, đột nhiên bình tĩnh trở lại, không phải là xử nam sao, có gì hơn người chứ, thế giới này khác trước kia, “Thiết, gia chính là xử nam thì sao, gia liền cảm thấy vinh quang đó, chứng minh tôi không bị đè.”

Lâm Mộc bĩu môi, “Anh cho anh không phải là người bị đè sao, liền thân thể của anh muốn đè người cũng chỉ có thể nghĩ mà thôi.”

“Hừ, tôi đây độc thân. Nhưng mà cậu, khẳng định bị Patrick đè cả đời, có bản lĩnh thì phản công.”

Lâm Mộc không cho là đúng “Đề anh ấy có gì tốt, tôi đề lên khổ người to lớn của anh ấy, vậy không phải là làm hồng thẩm mỹ sao.”

Hoàng Viễn nhỏ nhen nói “Thiết, lấy cớ, đề không được thì nói thẳng.”

“Đề không được thì sao, mặt trên phí sức, tôi nằm hưởng thụ sướng hơn, anh có thể làm khó dễ được tôi?”

Hoàng Viễn giận người này không đấu tranh “Đồ không có tâm tiến tới!”

Ryan ở một bên nghe cũng không được, không nghe cũng không phải, sao mấy giống cái này nói chuyện bại lộ như vậy chứ?

Lâm Mộc lười nói chuyện cao thấp này với hấn, sau đó nhìn thấy Ryan đang làm bộ tôi chưa nghe thấy gì hết, cười thầm trong lòng: nhóc con, tôi coi xem anh có thể độc thân tới khi nào.

Lâm Mộc quyết định đổi đề tài, “Hoàng Viễn, một ngày anh chạy tới nhà tôi ăn cơm cũng không phải kể lâu dài.”

Hoàng Viễn cắn trái cây “Sao, không chào đón tôi.”

“Tôi thì chào đón, nhưng tôi lo ngày nó đó Patrick sẽ ném anh ra.”

“Thiết, tôi là giống cái, y có năng lực làm gì tôi.” Hoàng Viễn tuy không thích thân phận giống cái, nhưng lại thích lợi dụng thân phận của mình.

Lâm Mộc cười lắc đầu “Anh thích ứng thật tốt.” Một phần mười đàn ông ở thế kỉ đó có thể nói ra ‘tôi là giống cái thì làm gì được tôi’, năng lực thích ứng kia thật tốt.

“Tôi biết cậu ghét bỏ tôi quá rầy thế giới hai người của cậu, nhưng ai bảo cậu làm com ngon vậy? Tôi chỉ biết nấu chín, Ryan không ăn cùng tôi, cho nên tự nhiên đến ăn chực nhà cậu, ai bảo tôi quen thuộc cậu nhất chứ.” Hoàng Viễn nói một cách đương nhiên.

“Vậy thì anh theo tôi học nấu com.”

“Không được, tôi không có thiên phú kia, nhưng mà Ryan có thể học. Hắn làm tôi ăn.”

Ryan lập tức tỏ vẻ hân nguyên ý học nấu ăn, lúc trước nghe được hắn nấu ăn không hợp khẩu vị của Hoàng Viễn, cũng đã bắt đầu nghĩ nên cải thiện năng lực nấu ăn ra sao.

Lâm Mộc nhìn hai người, một người sai sử tùy ý, một người bị sai sử rất cam tâm tình nguyện. Nhìn Hoàng Viễn một bộ đương nhiên, Lâm Mộc hoài nghi Hoàng Viễn không nghĩ tới nếu Ryan tìm bầu bạn thì hẳn phải làm sao đây? Nhưng mà Lâm Mộc cũng không nhắc nhở Hoàng Viễn, Hoàng Viễn càng ý lại Ryan càng tốt.

“Vậy quyết định như thế đi.”

Lâm Mộc nói xong liền nghe thấy tiếng bước chân, thấy Patrick trở về liền vui vẻ chạy ra đón. Hoàng Viễn thấy bĩu môi, nhìn xem, bộ dáng của Lâm Mộc giống như người vợ chào đón người chồng về nhà chưa.

Lâm Mộc cũng mặc kệ Hoàng Viễn nghĩ gì, cậu nhận lấy trái cây trong tay Patrick, do Lâm Mộc nói ăn nhiều trái cây tốt cho sức khỏe, mỗi lần Patrick đi ra ngoài đều sẽ hái trái cây cho Lâm Mộc, không nhiều lắm, Patrick thấy mỗi ngày ăn trái cây tươi mới tốt. Nếu đã chứng minh ý nghĩ của mình là đúng, cho nên mỗi ngày đều hái trái cây tươi cho cậu.

Đưa cho bầu bạn của mình, tự nhiên phải là tốt nhất.

Hoàng Viễn có thể thoải mái ba bữa ăn uống chực, hơn nữa không cần mệt nhọc, nhưng Ryan không được, hắn chuẩn bị lên núi săn bắt chút con mồi thuận tiện đem thức ăn tới đây. Bởi vì hôm nay là ngày hắn trực, thực vật của hắn chỉ có thể chờ người khác đưa tới.

Ryan giúp Patrick đưa đồ vào trong bếp, sau đó nói với Hoàng Viễn một tiếng rồi đi lấy thức ăn của hắn.

Nghe thấy Ryan chuẩn bị lên núi, Lâm Mộc vội vàng nói “Ryan, anh thuận tiện bắt giùm tôi thú tai dài.”

Ryan gật đầu đồng ý.

Ryan đi rồi, Hoàng Viễn tự nhiên bị Lâm Mộc kéo ra sân sau hái đồ ăn. Đối với chuyện Patrick không thích nhìn thấy hắn, Hoàng Viễn cảm nhận được, thời điểm có Lâm Mộc còn đỡ, để cho an toàn hắn quyết định đi theo Lâm Mộc.

“Patrick, anh giết cá đi, ừm, chúng ta chuẩn bị ăn lẩu cá, anh cắt cá thành lát nhé.”

Patrick cười gật đầu với Lâm Mộc. Thời điểm nấu com, Patrick sẽ không để Lâm Mộc cho Lâm Mộc đụng vào dao. Loại chuyện xử lý thịt này đương nhiên giao cho y.

Lâm Mộc cùng Hoàng Viễn hái mấy loại rau xanh rồi rửa sạch, thời điểm Lâm Mộc chuẩn bị nhóm lửa nấu com thì Ryan trở lại. Làm cho Lâm Mộc thấy ngoài ý muốn là, Ryan bung về một ổ thỏ con. Nhìn thấy hai con thỏ to đã chết, lại nhìn sáu con thỏ nhỏ choai choai, thật hiển nhiên Ryan xách cả ổ chúng nó về.

“Ryan, sáu con thỏ nhỏ này cho tôi đi, tôi chuẩn bị nuôi chúng nó.” Lâm Mộc sờ mấy con thỏ nhỏ đang sợ hãi.

Ryan nhìn mấy con thỏ nhỏ chuẩn bị nướng ăn, gật đầu. Hắn biết, loại động vật có lông mềm, lại nhỏ rất được giống cái thích.

Hoàng Viễn hiểu hành vi nuôi con thỏ của Lâm Mộc, hắn cũng sờ con thỏ “‘Sao, cậu định nuôi lớn rồi ăn à?’”

Lâm Mộc gật đầu “Con thỏ ở chỗ này rất lớn, hơn nữa khả năng sinh sản mạnh, cũng mau lớn. Đợi cho tới mùa đông, con cháu của chúng nó cũng đã lớn.”

Hoàng Viễn gật đầu “Tôi nghe nói mấy người có cũng nuôi chung vài loại động vật, xem ra tôi cũng phải nuôi mấy con mới được, mùa đông ăn thịt tươi rất tuyệt.”

Lâm Mộc dùng dây thừng cột mấy con thỏ lại để ở góc sân, cầm chút lá cây cho chúng nó, buổi chiều đến tìm Matt làm cho cái lồng nuôi thỏ.

Lâm Mộc làm một chậu lẩu cá lớn, lại dùng đầu cùng đuôi cá nấu canh, hai con thỏ thì kho tàu, Ryan với Patrick làm ít thịt nướng cùng chiên thịt thăn, Lâm Mộc thuận tay xào mấy món rau xanh. Một bữa ăn mọi người ăn rất ngon miệng.

Suy nghĩ của editor: Thiết tình thì làm những chương từ lúc Hoàng Viễn xuất hiện tui thấy rất bức bối, tui chả hiểu tác giả viết ra một người không có đầu óc này làm gì, để cho thánh mẫu Lâm Mộc càng tỏa sáng với cái tình thương dâng trào như người mẹ à? Cái kiểu ăn chực như này tui thấy giống như lên đại học ở nhà trọ, bản thân nấu ăn không ngon toàn chạy qua phòng bạn cùng tình kể bên ăn chực không trả tiền nhiều ngày ấy.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thử - Xuyên Việt Chi Du Thử Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 66

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Trong căn phòng mờ tối, người nằm trên giường vẫn đang ngủ, do giường quá lớn lại càng thêm nhỏ xinh.

Người đang ngủ đột nhiên lay động, xem ra đã muốn tỉnh. Chỉ là đối phương lăn qua lăn lại vài cái rồi yên tĩnh lại, cho đến hơn mười phút sau mới nhìn thấy đầu người này chuyển động, một cánh tay trắng nõn vươn ra khỏi chăn, dụi mắt.

Do thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, Lâm Mộc vươn tay cảm nhận được một cơn lạnh khác với ổ chăn ấm áp, cánh tay bị lạnh tới nỗi da gà, mà ánh mắt đang mê man cũng nháy mắt tỉnh táo lại, đây là phương pháp thức dậy xem như không tệ với cậu.

Lâm Mộc sờ sờ kéo quần áo mình lại, sau đó không tình nguyện rời giường.

Ngồi dậy, chăn đơn trên giường tụt xuống, thân thể tràn đầy dấu vết xanh tím của Lâm Mộc bộc lộ dưới không khí, mà dấu vết này cũng chứng minh đêm qua bọn họ đã ‘chiến đấu’ mạnh mẽ thế nào.

Lâm Mộc mặc quần áo, đi xuống giường, cũng không giống trước kia có di chứng nghiêm trọng. Có lẽ do làm nhiều, hiện tại thân thể cậu đã thích ứng chuyện này. Đương nhiên người được lợi nhiều nhất chính là Patrick tổn thể lực nhiều nhất.

Hôm nay trong căn phòng rất mờ tối, hơn nữa lại lạnh hơn lúc trước nhiều lắm.

Cậu đi đến phòng khách, cửa rèm phòng khách đã được kéo lên, có thể nhìn rõ tình huống bên ngoài.

Đất đai ẩm ướt, bầu trời mờ tối, đều biểu hiện tới qua có một cơn mưa nhỏ rơi xuống.

Lâm Mộc đi ra cửa, nghênh đón một cơn gió mát, nhìn không được cảm thán trong lòng “Thật sự là một cơn mưa mùa thu kéo theo gió lạnh, không biết còn bao lâu thì tới mùa đông, chuyện này có thể hỏi Patrick.”

Lâm Mộc đi về phía phòng bếp, cậu chuẩn bị ăn cơm rồi mới xem có chuyện gì để làm không.

Lâm Mộc còn chưa ăn cơm xong, Patrick đã trở lại. Đưa cho Lâm Mộc trái cây và rau dưa hôm nay hái, còn cắt cả cỏ cho thỏ nữa. Hiện tại Lâm Mộc rất hiếm lạ sáu con thỏ con của cậu, cho nên Patrick cũng ôm luôn chuyện cắt cỏ cho thỏ ăn, bằng không chuyện này Lâm Mộc phải làm.

Patrick không thích Lâm Mộc bị mệt, nhưng cũng không thể không để Lâm Mộc làm gì. Cho bên bình thường y đều làm xong mọi việc nặng nhọc, nếu Lâm Mộc muốn làm cái gì có thể mang theo tâm tình chơi bời đi làm.

Thú nhân này rất yêu thương giống cái, nếu đối phương thích làm một ít chuyện, hơn nữa tốt cho thân thể, thú nhân sẽ không ngăn cản, nhưng cho dù là thế, bọn họ vẫn sẽ gánh vác bộ phận lớn việc mệt nhọc. Cho nên, nhóm giống cái tuy cũng đi ra ngoài thu thập thức ăn, nhưng chỉ cần tìm trái cây, rau dưa vân vân, còn phụ trách mang phần lớn thức ăn về là thú nhân. Mà giống cái, ba lô trên lưng bọn họ cũng đủ làm cho thú nhân đau lòng, sao lại có thể để cho bọn họ làm nhiều. Đương nhiên, hành vi hỗ trợ của các thú nhân này cũng rất bí mật, bình thường đều biểu hiện thật tốt giống như giống cái yêu cầu bọn họ làm như vậy.

Lâm Mộc để chén cháo không xuống, nhận lấy trái cây và rau dưa trong tay Patrick để xuống, thấy trong tay đối phương còn có cỏ của thỏ ăn nữa.

“Patrick, nhưng cọng cỏ dính mưa này không thể trực tiếp cho thỏ ăn, bằng không sẽ bị tiêu chảy. Phơi khô rồi hãy cho chúng nó ăn, cỏ ngày hôm qua vẫn còn một ít.”

Patrick thấy Lâm Mộc nói thế cũng xóa bỏ suy nghĩ đem cỏ này trực tiếp cho thỏ ăn, cho nên y cầm bó cỏ này đi sân sau, để lên tấm gỗ mà Lâm Mộc hay phơi đồ, chờ cho cỏ khô rồi cho thỏ con ăn.

Patrick làm xong việc, thuận tiện nhìn mấy con thỏ con.

Bởi vì phải nuôi mấy con thỏ này, Lâm Mộc còn đi tìm Matt làm cho cậu một cái lồng chuyên để nuôi thỏ. Tuy nói là lồng, nhưng trên thực tế là một hình hộp chữ nhật, có bốn chân đỡ, mà lồng hình chữ nhật này chia làm bốn ô vuông nhỏ, mà hai con thỏ cái trong sáu con này, đương nhiên được nuôi cùng hai con đực. Patrick thấy nhóm con thỏ không phải đang ăn cỏ thì cũng nhắm mắt ngủ, cũng không có xuất hiện tình huống khác thường nào, cũng lấy ít cỏ cho chúng nó, sau đó đi lên sân trước.

Lâm Mộc đem tất cả trái cây đã được rửa sạch để vào giỏ trái cây, về phần rau xanh, khi nào chuẩn bị nấu com thì lúc đó rửa.

Do thời tiết chuyển lạnh, Lâm Mộc mặc thêm áo khoác, nhưng khi nhìn thấy Patrick đang đi tới, đối phương còn đang ở trần kia. Lâm Mộc cũng hỏi qua Patrick có cảm thấy lạnh không, nếu lạnh thì cậu liền gấp rút làm áo sơ mi cho y. Đương nhiên áo sơ mi có giống hay không thì không thể cam đoan nhưng mặc thì có thể. Nhưng mà Patrick nói y không có lạnh, Lâm Mộc cũng cảm thấy không cần vội vàng như thế. Nghĩ đối phương là thú nhân, làm thú vật cũng có chỗ tốt, có ai thấy qua rắn kêu lạnh chưa, tuy vào mùa đông bọn nó sẽ ngủ đông.

Mới đầu Lâm Mộc cũng lo lắng Patrick cũng sẽ ngủ đông giống như rắn, vậy cậu sẽ chán chết vào mùa đông dài đằng đẵng này. Nhưng sau khi cậu lo lắng hỏi Patrick, đối phương chê cười cậu không ánh mắt thương thức, làm cho cậu thẹn quá thành giận, nhưng khi biết đối phương không có thói quen ngủ đông cũng rất vui vẻ. Dù sao cậu cũng là người bình thường, không có khả năng ngủ đông, nghĩ một mình cậu đối mặt với Patrick ngủ say bất tỉnh tuyệt đối sẽ đau khổ, nhưng mà hiện tại cũng không cần lo lắng.

Lâm Mộc kêu Patrick ngồi xuống “Sao hôm nay anh không ra ngoài săn thú như mọi ngày?” Lâm Mộc cũng không phải thúc giục Patrick đi ra ngoài tìm thức ăn, chỉ là lúc trước khi Patrick không ở lại bảo vệ luôn ra ngoài đi săn thú rồi trở về sớm, thời gian tiếp theo tự nhiên ở cùng cậu. Nhưng hôm nay lại không xuất môn như mọi ngày, chẳng lẽ gì thời tiết?

“Jason nói hôm nay trễ một chút.” Lâm thú nhân tự nhiên y biết nguyên nhân “trễ” là gì.

Lâm Mộc nghe xong gật đầu, bình thường Patrick đều cùng Jason tổ đội ra ngoài săn thú. Hôm nay yêu cầu trễ một chút, Patrick tự nhiên cũng không đi sớm.

Tuy hiểu được nguyên nhân vì sao Jason bảo trễ, nhưng Lâm Mộc càng nghi hoặc “Jason có chuyện gì sao?” Nếu là người khác, lùi thời gian chậm lại thì Lâm Mộc cũng không cảm thấy kì quái, nhưng Jason thì không giống, đối phương luôn đều làm việc theo thời gian quy định, khi tuân thủ hay là cứng nhắc cũng vậy, cuộc sống của Jason rất có quy luật. Có thể phá vỡ quy luật, nguyên nhân tự nhiên làm cho Lâm Mộc tò mò. Nhưng mà thấy Patrick không có ý muốn nói, Lâm Mộc cũng bắt đầu phát huy trí tưởng tượng. Không thể không nói trí tưởng tượng của Lâm Mộc khá chính xác, bởi vì kết luận của Lâm Mộc là: tối hôm qua nhất định Jason đã làm chuyện cảm thú.

Lâm Mộc đang nghĩ ngợi, cậu có nên nấu cháo mang qua cho Linie không thì Phil và Hoàng Viễn cùng nhau tới tìm cậu.

Patrick vừa thấy bọn họ vào, ngay tại chỗ mặt chuyển đầy mây, rõ ràng đang hưởng thụ thế giới hai người bị người quấy rầy, trong lòng đương nhiên rất khó chịu, nhưng cho dù có khó chịu đi nữa, dưới ánh mắt trấn an của Lâm Mộc, Patrick cũng chỉ có thể đi ra ngoài đi dạo, nhưng mà khi đi ngang qua Phil và Hoàng Viễn thì không tự giác phóng ra khí lạnh. Hoàng Viễn không đem khí lạnh của Patrick để vào mắt, hắn đã quen da mặt dày rồi, nhưng Phil thì không giống, giờ phút này cậu rất hối hận khi nghe lời Hoàng Viễn đi cùng hắn đến tìm Lâm Mộc. Phil nhìn không được cầu nguyện ở trong lòng ‘Hy vọng tộc trưởng có thể nhanh quên chuyện mình đến quấy rầy thời gian hai người ở cùng một chỗ!’

Mà Hoàng Viễn thì rất tự tại đi vào ngồi xuống bên cạnh Lâm Mộc trong phòng khách, thấy trên bàn có trái cây đã rửa sạch, không khách khí mà cầm lấy một quả hân thuận mắt cắn luôn.

Hoàng Viễn người này, thích ăn nhưng lại có phần lười, nếu trái cây này không rửa sạch rồi, cho dù hắn muốn ăn, cũng sẽ không đi rửa, kết quả tự nhiên cũng sẽ không ăn.

Lâm Mộc cười nhìn hai người “Sao hôm nay hai người tới tìm tôi?” Bởi vì vết thương của Ryan đã lành rồi, Patrick cũng tỏ vẻ không hoan nghênh hành vi tới trong nhà ăn uống chực của Hoàng Viễn, Hoàng Viễn cũng không có tới nhà tìm cậu nữa. Lâm Mộc tự nhiên cũng không cảm thấy Hoàng Viễn vì lời của Patrick mà giận không tới tìm cậu, trên thực tế Lâm Mộc càng tin Hoàng Viễn sợ đi không tới nhà tìm cậu là sợ Patrick ném hắn ta ra ngoài.

Hiện tại không sợ là do có Phil bên cạnh, cho dù sao đi nữa Patrick cũng không thể gây tổn thương tới hắn, tuy đối phương sẽ không làm chuyện gì nghiêm trọng, nhưng sẽ ném hắn ra ngoài, hắn vẫn sẽ không có năng lực phản kháng. Cho nên tuy rất muốn ăn uống chực ở nhà Lâm Mộc, nhưng nghĩ tới Patrick rất nguy hiểm cũng sẽ không đến, mà hôm nay thấy Phil nên lừa đối phương đến cùng.

Lâm Mộc cũng có giận Patrick vì thái độ đối xử trực tiếp với hắn, dù sao Hoàng Viễn cũng là đồng hương của cậu, hiện tại cũng thành bạn bè của cậu, Patrick đối xử với bạn của cậu như thế, Lâm Mộc cảm thấy quá mức, nhưng mà thấy bộ dáng tủi thân của Patrick, Lâm Mộc cũng không nổi giận.

Thật ra thấy vài ngày rồi mà Hoàng Viễn không đến tìm cậu, Lâm Mộc cũng lo lắng Hoàng Viễn giận, dù sao khi cậu bị đối xử như thế cũng sẽ giận, tuy cậu không làm ra chuyện giống Hoàng Viễn đi ăn chực kiêu luôn làm bóng đèn không có mắt, trong lòng cậu cảm thấy da mặt Hoàng Viễn dày như vậy chắc sẽ không để ý, nhưng chỉ sợ vạn nhất, Lâm Mộc còn muốn đi tìm Hoàng Viễn một lúc.

Thấy Hoàng Viễn tới tìm cậu, Lâm Mộc vẫn rất vui vẻ.

Patrick muốn nói, cho dù Lâm Mộc làm có khó ăn đi nữa, y cũng sẽ rất thích, tuy Lâm Mộc chưa bao giờ làm ra món khó ăn.

“Hôm nay chúng ta bắt con thú sừng cong, lại bắt con dê xem có giống như em nói không.”

Lâm Mộc gật đầu “Em đi chuẩn bị nguyên liệu nấu thịt dê.”

Patrick thấy Lâm Mộc đề bụng chuyện thịt dê như thế, cũng chuẩn bị tinh thần cố gắng ăn thịt dê. Lâm Mộc thích thì chắc hương vị không tệ, y có tin tưởng vào điểm ấy.

Patrick mang người đi bắt động vật, Lâm Mộc về nhà chuẩn bị. Mà lúc này hai đứa nhóc kia cũng đi cùng. Cầu Cầu trực tiếp nhảy vào trong lòng Lâm Mộc.

Lâm Mộc ôm Cầu Cầu trong tay nâng nâng “Cầu Cầu, mầy lại béo.”

Cầu Cầu đã có thể thân nhiên nhận chuyện chủ nhân hay lấy cân nặng của nó mà cười, cũng không giống như lần đầu tiên hô phải cần giảm béo.

Cầu Cầu dùng đầu cọ cọ tay Lâm Mộc “Xèo xèo.....”

“Được rồi, về nhà cùng tao.” Lâm Mộc thầm than trong lòng, vật nhỏ này chỉ có lúc muốn ăn ngon mới nhớ tới chủ nhân, đúng là nhóc không có lương tâm. Tuy nghĩ thế trong lòng, nhưng mà khi Cầu Cầu nằm trong lòng cậu làm nũng cậu vẫn rất thích.

Đối với việc Cầu Cầu không tìm đến Lâm Mộc, thật ra là do Lâm Mộc hiểu lầm Cầu Cầu. Không phải nó không muốn quấn quýt Lâm Mộc, mà là do Patrick không cho phép. Tuy về ngoài cửa Cầu Cầu là con thú nhỏ bé cực moe, nhưng cũng là thứ hấp dẫn đi lực chú ý của Lâm Mộc, Patrick không thích bọn nó lác lư trước mặt Lâm Mộc nhiều.

Lâm Mộc ôm Cầu Cầu đi, Hoàng Viễn cũng đi theo.

Hoàng Viễn nhìn thấy Lâm Mộc lập tức nhắc tay tỏ vẻ “Là Patrick bảo tôi tới, Ryan đi với anh ta bắt động vật, y nói giữa trưa bọn này đến nhà cậu ăn cơm.” Đến bây giờ Hoàng Viễn còn cảm thấy lời mời đến nhà ăn cơm của Patrick giống như không thật, hắn không rõ vì sao Patrick lại nguyện ý để hắn tới nhà ăn cơm, nghĩ lại lúc đó hắn kinh ngạc lắm, nhưng mà bây giờ Hoàng Viễn cũng không cần nghĩ vì sao Patrick mời hắn đến ăn cơm, có ăn là được.

Lâm Mộc nghe là Patrick mời hắn tới, trong lòng rất vui vẻ, dù sao Patrick ghét bỏ việc Hoàng Viễn hay đến ăn cơm làm cho cậu cảm thấy ngại, nhưng hiện tại Patrick nguyện ý để cho hắn ta đến nhà ăn cơm là chuyện tốt.

Thật ra Patrick cũng không ghét Hoàng Viễn, chỉ là y không thích có người quấy rầy đến y và Lâm Mộc thôi.

Do bọn họ còn đi săn thú còn chưa trở về, tự nhiên cũng không có nhiều thứ cần xử lý, chuẩn bị gia vị xong, rửa sạch rau xanh, hai người không có chuyện gì nên ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Hai người nói một ít chuyện từ lúc họ đến đây, nói một ít chuyện ở thế giới kia, Hoàng Viễn đã không còn bộ dáng hi hi ha ha như lúc trước, hắn nhìn Lâm Mộc hỏi “Cậu có từng nghĩ muốn trở về thế giới kia không?”

Lâm Mộc không hề do dự lắc đầu “Không nghĩ.”

“Bởi vì Patrick” Hoàng Viễn thấy Lâm Mộc không lưu luyến thế giới kia chắc do có vợ ở đây rồi.

“Cũng có nguyên nhân vì anh ấy, nhưng phần lớn là tôi không có lưu luyến gì thế giới kia.” Lâm Mộc nhìn Hoàng Viễn “Vậy còn anh?” Dù sao không phải ai trải qua chuyện như vậy mà lại không hề lưu luyến thế giới kia.

Hoàng Viễn thở dài “Thế giới kia cũng không có gì để tôi lưu luyến, tôi không có người nhà, tôi bỗng nhiên biến mất cũng chỉ có mấy người bạn của tôi sẽ lo lắng, nhưng thời gian trôi qua lâu bọn họ cũng sẽ chẳng còn nhớ tới tôi, thời gian trôi qua lâu nữa còn ai nhớ tới không tôi cũng đoán được. Nhưng dù sao tôi vẫn muốn trở về, đó mới là thế giới quen thuộc của tôi. Tôi cố gắng lâu như vậy cũng sắp thành công, trong lòng tự nhiên không cam tâm. Nhưng mà tôi biết sẽ chẳng trở về được, nói cho cùng tôi cũng chẳng phải là người có vận khí xuyên đến xuyên đi.”

Lâm Mộc vỗ vai Hoàng Viễn “Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của anh, nhưng mà anh nên nghĩ lại, thế giới này cũng tốt lắm. Nhất là thân phận hiện tại của anh, tuy điều kiện cuộc sống không tốt lắm, nhưng trừ bỏ thế giới này cũng tốt lắm mà?”

Hoàng Viễn gật đầu, không phủ nhận thế giới này làm cho hắn thoải mái.

“Thế giới này sẽ không có ai khinh thường, không ai tính kế, không ai cưỡng quyết bắt anh đi làm việc anh không thích, càng không ai hiểu ý lại muốn anh đi chết, không phải sao?”

Hoàng Viễn nhìn Lâm Mộc cười với hắn, nhưng tươi cười này mang theo tia đau buồn.

“Cậu?”

Nhìn ánh mắt lo lắng của Hoàng Viễn “Không có việc gì, chỉ đột nhiên nghĩ tới chuyện trước kia, nhưng đều đã cách tôi rất xa.”

Hoàng Viễn cười hi hi “Ừ, đều cách rất xa, đều cách một thế giới luôn.”

Lúc này Sacha chạy tới, vui vẻ nói “Bọn họ đã trở lại, mau đi xem đi, bọn họ bắt về nhiều động vật lắm.”

Sacha là chuyên môn chạy tới thông báo cho bọn họ.

Lâm Mộc cũng bị chuyện Sacha nói cuốn hút cười nói “Chúng ta đi xem đi” Sau đó kéo Sacha còn đang thờ hồn hể chậm rãi đi.

Thời điểm mấy người này đi đến quảng trường, chỉ thấy rất nhiều động vật bị cột chắc, có lớn có bé, mà Lâm Mộc tự nhiên đi đến chỗ trâu và dê, vừa tìm đã nhìn thấy thân ảnh bọn nó.

Cậu không có thất vọng nhìn thấy trâu và dê. Thân hình của trâu to gấp đôi so với ở thế giới trước, mà thể hình của dê lại rất bình thường.

Lâm Mộc nhìn thấy Patrick liền đi qua, Hoàng Viễn cũng đi tìm Ryan.

Patrick thấy Lâm Mộc đến, cười chỉ vào con dê đang bị trói kia “Đây có phải là dê mà em nói không?”

Lâm Mộc nhìn con dê đen kia gật đầu “Đây là do anh bắt?” Nếu là Patrick bắt thì hôm nay có thịt dê ăn.

Patrick không phụ kỳ vọng gật đầu.

“Vậy anh đem nó đi giết đi, giữa trưa chúng ta ăn thịt dê.”

Patrick lại lắc đầu “Con này không thể ăn.”

Lâm Mộc khó hiểu hỏi “Vì sao không thể ăn, chẳng lẽ động vật bắt được lần này phải nuôi hả?”

Patrick lắc đầu “Trong bụng con dê này có con.”

Lâm Mộc nhìn bụng con dê chẳng to kia “Nhìn không ra, làm sao anh biết được?”

Patrick nói “Bản năng của bọn anh làm cho bọn anh biết được.”

Lâm Mộc gật đầu, nếu con dê này đang mang thai thì không thể ăn, cậu còn muốn nuôi dê con kia. Nhưng mà hiện tại không thể ăn thịt dê, cậu hơi thất vọng.

Thấy sắc mặt thất vọng của Lâm Mộc, Patrick lập tức nói “Ryan cũng bắt một con, giữa trưa chúng ta vẫn có thể ăn thịt dê.” Thấy Lâm Mộc chờ mong ăn thịt dê như vậy, tự nhiên Patrick không thể để cậu không ăn được.

Nguyên liệu mà cậu chuẩn bị có đất dùng vỡ, Lâm Mộc rất vui vẻ. Sau đó đi theo Patrick nhìn các loại động vật mà bọn họ bắt được, quyết định nuôi loại nào xong, đám động vật còn lại thì mọi người chia nhau. Do con dê đen kia mang thai nên tránh được một kiếp, Lâm Mộc chuẩn bị nuôi nó. Cậu cũng chẳng có tính toán nuôi nó ở nhà, dù sao mùi của nó cũng chẳng được ai thích.

Lâm Mộc bảo Patrick đóng một cái cọc gỗ ở sau nhà, buộc con dê ở đó, hơn nữa cỏ ở đó mọc cao, rất thích hợp nuôi dê ở đó.

Thời điểm Hoàng Viễn cùng Ryan đi tới xách theo thịt dê đã được rửa sạch sẽ, bởi vì Hoàng Viễn yêu cầu, nên ruột dê không có bị ném đi, mà được Ryan rửa sạch sẽ. Hoàng Viễn muốn ăn, Ryan cũng không ngăn cản.

Hoàng Viễn cũng chẳng giúp được gì khi nấu cơm, hắn chỉ biết mỗi rửa rau, rửa thức ăn. Mà Ryan tuy muốn giúp đỡ thuận tiện học nấu ăn, nhưng Patrick không cho hắn cơ hội.

Lâm Mộc bảo Patrick thái thịt dê, cậu nhìn thịt dê đã được thái rồi, nghĩ nấu món gì.

Không thể thiếu món canh thịt dê, thịt dê thom cay, thịt dê nướng, thịt dê hầm, thịt dê xào họ tây.

Lại đun chút xương dê, nhưng mà cần thời gian hơi lâu, có thể ăn lúc chiều. Mà đầu dê, bụng dê, ruột dê, gan dê, phổi dê gì đó thì buổi tối làm, còn có thể cho người khác nếm thử.

Lâm Mộc nghĩ xong món ăn mặn, tự nhiên cũng làm món ăn chay.

Hoàng Viễn dùng rau xà lách cuốn thịt dê nướng ăn vui vẻ, mà Ryan cùng Patrick kinh ngạc thịt dê này mà cũng ăn ngon đến vậy.

Ăn xong thức ăn, cuối cùng uống chén canh thịt dê, nếu không phải quá no thì rất thỏa mãn.

Lâm Mộc ăn xong thuận tiện bảo Patrick và Ryan đem một ít thịt dê vừa làm xong thừa dịp nóng đưa cho Linie bọn họ, cũng để cho bọn họ nếm thử, thịt dê ăn nóng mới ngon.

Bởi vì do Lâm Mộc bảo Patrick tặng thức ăn, có nhiều người thích ăn thịt dê, bọn họ nhất trí cho rằng nên nuôi thêm nhiều dê vào.

Sau khi bọn họ ăn cơm trưa xong, các thú nhân nghỉ ngơi một lúc bắt đầu làm chuồng nuôi dưỡng.

Chuồng nuôi dưỡng cũng chẳng phải nơi dễ ở, tự nhiên sẽ đơn sơ hơn. Lâm Mộc, Hoàng Viễn công hiến ra một ít chuồng trâu, chuồng dê, chuồng gà, lồng thỏ mà lúc trước hai người biết, ngày hôm sau những thứ này đều được làm xong, chỉ chờ bọn họ bắt động vật vào nuôi.

Mà chuyện nuôi dưỡng động vật, bộ phận lớn là giao cho thú nhân,, mà Lâm Mộc bọn họ thích giúp đỡ nuôi nấng bọn họ cũng sẽ không ngăn đón, theo bọn họ, đám người Lâm Mộc cũng chỉ ngay khi thấy mới mẻ mới dứt một chút, thời gian dài sẽ không chú ý nữa, cũng không mệt bọn họ.

Sau khi bọn họ nuôi dưỡng động vật vào quỹ đạo, Lâm Mộc chủ yếu cố gắng bắt đầu dệt vải. Thời tiết càng ngày càng lạnh, cậu phải nhanh chóng dệt nhiều vải mới được, hơn nữa Hoàng Viễn cũng theo cậu học, còn uy hiếp nếu hần không dệt vải thì cậu sẽ không giúp hần đâu, cậu còn muốn làm áo sơ mi cho Patrick nữa kìa.

Hoàng Viễn đương nhiên thỏa hiệp, hần cũng muốn mặc quần áo làm bằng vải.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Chương 68

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Khi Lâm Mộc tỉnh lại chỉ biết thời tiết hôm nay khá tốt, ít nhất ánh mặt trời sáng rực, bằng không trong phòng không có nhiều ánh sáng như vậy.

Bởi vì Lâm Mộc thích ngủ nướng mà còn hay tỏ vẻ bản thân nên ngủ sớm dậy sớm, nên khi Patrick thức dậy sẽ mở cửa sổ phòng ra để cho không khí tươi mát tràn vào, còn có thể làm cho căn phòng sáng hơn, như vậy Lâm Mộc sẽ tỉnh sớm hơn.

Lâm Mộc sững sờ nhìn ánh sáng mặt trời chiếu bên ngoài căn phòng, nhin không được lấy tay che mắt lại, ngáp một cái, Lâm Mộc bắt đầu rời giường.

Ăn xong bữa sáng, Lâm Mộc đi đến trong sân nhìn bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng nõn “Khí trời cuối thu thật đẹp, thời tiết tốt như thế, không đi ăn cơm dã ngoại thật uổng phí thời tiết tốt như vậy.”

Cho nên Lâm Mộc đi tìm Hoàng Viễn bọn họ.

Lâm Mộc đi đến nhà Ryan trước, gần đây Phil đang theo Hoàng Viễn học y, lúc này hai người nhất định ở cạnh nhau.

Thời điểm Lâm Mộc đi đến nhà Ryan, liền thấy Phil đang theo Hoàng Viễn học phơi nắng thảo dược. Nhìn thấy Lâm Mộc đến, hai người ngẩng đầu cười với cậu.

“Tôi thấy thời tiết hôm nay rất tốt, cho nên lấy thảo dược ra phơi nắng, cậu đến tìm tôi có việc gì?” Hoàng Viễn thả thảo dược trong tay xuống cười hỏi Lâm Mộc.

“Do thời tiết hôm nay rất tốt, cho nên tôi đến hỏi mấy cậu có muốn cùng ăn cơm dã ngoại không.” Tuy rằng cậu có thể đi ăn cùng với Patrick, nhưng Lâm Mộc cảm thấy ăn cơm dã ngoại có nhiều người vẫn hay hơn.

Nghe thấy muốn đi ăn cơm dã ngoại, hai người đều cảm thấy không tệ.

“Vậy tôi đi chuẩn bị thức ăn.” Phil vui vẻ nói.

Hoàng Viễn nhún vai với Lâm Mộc “Tôi chẳng biết nấu nướng.”

Lâm Mộc cười “Cậu có thể để cho Ryan chuẩn bị cho cậu, dù sao nhà hai người vẫn là anh ta nấu sao? Lúc đó đừng quên kêu Ryan đấy!”

Nghe Lâm Mộc nói ‘nhà hai người’ làm cho trong lòng có chút vi diệu, nghe Lâm Mộc nói Ryan phải đi cùng hần “Hôm nay hần phải ở trong bộ lạc trực, có thể đi ra ngoài ăn cơm dã ngoại hả?”

“Khi đi ăn cơm dã ngoại tôi sẽ kêu cả Sacha, Linie và mấy đứa nhóc đi cùng luôn, các thú nhân ở lại canh giữ cũng vì chúng ta mà!”

“Cậu phân tích thật thấu đáo, tôi sẽ nói với hần.”

Lúc này Phil đã về nhà chuẩn bị thức ăn, mà Lâm Mộc cũng đi tìm những người khác.

“Tôi đi trước, gặp lại sau.”

Lâm Mộc đi rồi, Hoàng Viễn nhìn căn nhà trống vắng, hẳn chuẩn bị đi tìm Ryan, chỉ là không biết Ryan đã đi đâu. Nhưng mà khỏi lo, dù sao bộ lạc cũng không lớn, đi ra ngoài hỏi một chút là có thể tìm được.

Hoàng Viễn xuất môn nhìn phương hướng một chút, nhà của Ryan nằm ở rìa ngoài, trước cửa có một con đường đi lên núi, hẳn nhìn nhìn, chắc Ryan không đi lên núi, cho nên hẳn chuẩn bị đi tìm trong bộ lạc.

Nhà Ryan ở phương bắc, Hoàng Viễn đi dọc theo con đường hỏi những người gặp được, lại chẳng có ai biết Ryan đi chỗ nào.

Hoàng Viễn chuẩn bị đến nhà Lâm Mộc tìm thử thì thấy ba đứa nhóc đi qua trước mặt hắn.

Hoàng Viễn coi như quen với Cầu Cầu cùng Casso, dù sao tất cả mọi người đều thích đi ăn chực ở nhà Lâm Mộc, tuy bản lĩnh của hai đứa nhóc kia chẳng bằng hắn. Nhưng hắn lại không quen Mischa, chỉ biết đôi phương là con của Matt, ấu tể giống cái duy nhất trong bộ lạc.

Hoàng Viễn nhìn thấy Mischa bọn họ, Mischa tự nhiên cũng thấy hắn, nhưng Mischa rõ ràng không có ý tứ muốn cho Hoàng Viễn sắc mặt dễ gần, lạnh lùng nhìn hắn, còn cố ý hừ một tiếng tỏ vẻ chán ghét hắn.

Mischa biết người này không phải là được sư không muốn cứu cha thân nhà mình, nhưng sự xuất hiện của hắn làm cho phụ thân không thích, hơn nữa phụ thân không thích nhìn thấy Hoàng Viễn, ở trong lòng Mischa, người phụ thân không thích, hắn cũng sẽ không thích.

Hoàng Viễn nhìn thấy thái độ của Mischa đối với hắn, nhìn không được cảm thán bản thân xui xẻo, bạn nói xuyên thành ai không xuyên, lại xuyên thành người có cừu oán với người trong bộ lạc này. Hoàng Viễn cảm thấy bản đầu lòng quá đi. Nhưng mà hắn cũng sẽ không tranh luận với con nít.

Hoàng Viễn nhìn thấy ba đứa nhóc con cũng chỉ chào đón thôi, thái độ của Mischa biểu lộ người ta không vui để ý tới mình, mà Casso cùng ầu Cầu, cho dù bọn nó nguyện ý nói với mình, chính mình cũng nghe không hiểu, cho nên Hoàng Viễn quyết định đi đến nhà Lâm Mộc xem trước.

Hoàng Viễn đi xa vài bước, quay đầu nói với bọn họ “Lâm Mộc có nói chuyện đi ăn cơm dã ngoại với mấy đứa không?”

Cầu Cầu vui vẻ xì xèo mấy tiếng, nhưng Hoàng Viễn lại không hiểu nó nói gì, Casso thấy Mischa không có ý muốn nói chuyện với Hoàng Viễn, chỉ có mỗi mình nó có thể cho đối phương đáp án chính xác, cho nên Casso gật đầu với Hoàng Viễn, rất nhân tính hòa tở về bọn nó đã biết.

Hoàng Viễn nhìn thấy được đáp án mà mình muốn, liền vui vẻ đi tìm Lâm Mộc.

Đúng dịp chính là, bây giờ Lâm Mộc còn chưa có về nhà.

Lâm Mộc đi đến nhà Matt tìm ba đứa nhóc thì gặp Ryan đã ở đó, hình như Ryan tìm Matt làm một ít giá phơi thảo được. Tuy Matt không thích nhìn thấy Hoàng Viễn, nhưng cũng tin đối phương không phải là Rilla, cho nên khi Ryan thỉnh cầu thì hắn cũng nguyện ý giúp đỡ.

Lâm Mộc thấy Matt cũng không có ý không muốn làm giá thuốc cho Hoàng Viễn, cũng yên tâm, tìm được ba đứa nhóc nói chuyện ăn cơm dã ngoại, lại thuận tiện nói cho Ryan biết chuyện bảo hắn chuẩn bị thức ăn cho hắn và Hoàng Viễn rồi mới đi về nhà.

Lâm Mộc vừa mới đi về nhà liền nhìn thấy Patrick đi từ một con đường khác tới “Bữa nay anh về thật sớm.”

Patrick nói “Hôm nay thời tiết tốt, cho nên về sớm, chuẩn bị đem chăn và cả da thú lấy ra phơi nắng.”

Lâm Mộc cảm thấy trái tim như nóng lên khi Patrick ở nhà.

“Bữa nay em tính đi ra ngoài ăn cơm dã ngoại.”

Patrick gật đầu “Thời tiết hôm nay rất thích hợp để ăn cơm dã ngoại.”

Lâm Mộc nở nụ cười “Em đã nói với Hoàng Viễn bọn họ, tất cả mọi người đi ăn cơm dã ngoại mới thích, cho nên hiện tại em đi chuẩn bị thức ăn, không thể giúp anh phơi chăn rồi.”

“Không sao đâu.” Patrick vốn không nghĩ muốn một Lâm Mộc, những việc này y hoàn toàn có thể làm được, nhưng mà bình thường Lâm Mộc nguyện ý giúp đỡ y cũng sẽ không ngăn cản, hai người cùng nhau làm việc cũng là một loại lạc thú mà.

“Có... muốn ăn món gì không?”

Patrick suy nghĩ một chút “Bánh rán”

Bánh rán mà Patrick nói là bánh rán nhân thịt bò, sau khi y ăn một lần liền thích, nhưng mà vì không muốn Lâm Mộc mệt, cho nên Patrick chỉ có thể ngẫu nhiên mới ăn.

“Được” Lâm Mộc nói xong liền đi vào phòng bếp.

Lâm Mộc chuẩn bị một ít điểm tâm mang theo, lại pha ít trà lại, gia vị, đương nhiên cũng có bánh rán thịt bò mà Patrick muốn, về phần trái cây cậu sẽ không mang theo, đi lên núi rồi hái sau.

Bánh rán thịt bò mới ra lò rất thơm, Patrick nhìn không được ăn ngay ba cái, bởi vì Lâm Mộc biết lượng com của y rất lớn, cho nên cũng không lo lắng ăn ba cái bánh sẽ no.

Sau khi chuẩn bị tất cả xong xuôi, Lâm Mộc cùng Patrick đi đến quảng trường tập hợp với mọi người.

Thời điểm Lâm Mộc đến mọi người đã đến đông đủ, Cầu Cầu nhìn thấy Lâm Mộc liền chạy tới bên người cậu, sau đó cũng chẳng giống như mọi khi nhảy vào lòng Lâm Mộc, mà đứng ở bên chân, mở to đôi mắt nhìn cậu, ý tứ trong đôi mắt nhỏ kia rất rõ ràng là muốn ăn.

Lâm Mộc ngồi xổm xuống, vươn tay chỉ chỉ đầu Cầu Cầu “Mày là đồ ăn hàng” Sau đó lấy một miếng điểm tâm trong giỏ ra đưa cho nó “Mày ăn miếng này trước, đợi tới nơi rồi ăn sau, không phát hiện có nhiều giò thức ăn sao?”

Cầu Cầu vui kêu chít chít vài cái, cầm điểm tâm đi tìm Casso.

Sau khi mọi người đến đông đủ, bọn họ bắt đầu xuất phát. Đi ăn com dã ngoại thì phải tìm nơi có phong cảnh xinh đẹp, lại phải đủ rộng để bọn họ chơi đùa, cho nên bọn họ chọn khu núi phía nam.

Tòa núi ở phía nam có rất nhiều cây ăn quả, hơn nữa bên đó còn có dòng suối nhỏ, hơn nữa ở ngọn núi phía nam còn có một thác nước nữa.

Đi ăn com dã ngoại tự nhiên không phải đi đến chỗ thác nước, mà đi đến bên dòng suối nhỏ. Từ dòng suối đến rừng cây có một khoảng đất rộng rãi, bọn họ có thể mang theo da thú trải lên mặt đất là có thể ngồi lên.

Mọi người đi đến nơi đó, các thú nhân trải da thú trên mặt đất, Lâm Mộc bọn họ liền ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Mệt quá, xem ra gần đây tôi thiếu rèn luyện.” Sacha trực tiếp nằm trên da thú nghỉ ngơi.

Hoàng Viễn cũng nằm lên “Cậu thiếu rèn luyện, tôi không rèn luyện quá, ai nha, tôi còn tính toán ra ngoài hái thuốc, xem ra đây cũng là một loại rèn luyện thể năng.”

Phil nghe thấy Hoàng Viễn nói phải ra ngoài hái thuốc lập tức cũng tỏ vẻ phải đi “Hoàng Viễn, đến lúc đó anh mang theo tôi với, tôi có thể giúp đỡ anh, còn có thể theo anh học biết được càng nhiều thảo dược hơn.”

Hoàng Viễn lập tức gật đầu đồng ý, nói như thế nào cũng là đồ đệ của mình, phải dạy tốt.

Lâm Mộc ngồi nhìn mấy người kia nằm ườn ra, cười nhìn Linie cũng đang ngồi nghỉ như mình.

Mấy người nghỉ ngơi tốt, bắt đầu đem những thứ mình mang đến để lên da thú. Bởi vì bọn họ đi cùng nhau, cho nên trải da thú sát vào cạnh nhau, thời điểm dùng com mọi người đều ngồi ở xung quanh, những món ăn thì để ở chính giữa.

Lâm Mộc nói với Patrick, kêu y đi bắt mấy con gà, mấy con thỏ. Cậu vốn tính toán để Casso đi bắt gà, nhưng đối phương tỏ vẻ nó muốn đi tìm kén tằm, cho nên Lâm Mộc không cho nó đi.

Lâm Mộc tự nhiên biết vì sao Casso muốn đi hái kén tằm, vì đối phương muốn ăn nhộng.

Các thú nhân đi săn thú, bọn họ tự nhiên cũng không nhân rồi, mấy người này chuẩn bị đi hái rau xanh trái cây.

Do mấy người cùng đi, cho nên thú nhân cũng đi theo, tuy hành vi của thú nhân hành vi quá mức cẩn thận rồi, nhưng mấy người này cũng hiểu cẩn thận cũng tốt, cũng không oán giận gì việc có người đi theo kè kè.

Hoàng Viễn biết trái cây ở thế giới này cũng không biết, nhưng thật sự nhìn thấy một mảng cây nhỏ lớn này vẫn vì cảnh sắc trước mắt làm cho sợ hãi không thôi.

Đây là một nơi rất đặc biệt, sinh trưởng tự nhiên lại làm cho người ta tưởng hình thành do bàn tay con người, bởi vì bọn họ đang đứng dưới một cây nho rất lớn.

Do bên cạnh cây nho cũng có cây cối, cho nên nhánh cây kéo dài, cây nho đã tạo thành một hành lang nho.

Hoàng Viễn nhìn những chùm nho sung túc trên đầu, màu quả tím sậm, vừa nhìn đã thấy đẹp mắt.

“Nho nhiều như thế, ăn tới lúc nào mới hết.”

Hoàng Viễn vươn tay hái một chùm, do thời đại này không có dùng thuốc trừ sâu, cho nên lau lau rồi ăn luôn

Chua chua ngọt ngọt “Hương vị không tệ!”

Lâm Mộc hái một chùm nho chín, đặt trong rổ, nói với Hoàng Viễn vừa hái vừa ăn kia “Làm sao cũng ăn không hết, nghĩ đến lãng phí những quả nho tốt như vậy, tôi đã đau lòng. Nếu có bình thì tốt rồi, tôi có thể hái những quả nho này ủ thành rượu nho.”

“Bình hả, này có thể có.”

“Thật sự!” Lâm Mộc nghe thấy Hoàng Viễn nói vậy, tự nhiên biết đôi phương có phương pháp.

“Tuy tôi đến thế giới này không có thành tựu gì, nhưng xem như là làm chuyện tạo phúc cho dân chúng, tôi làm cho bộ lạc cũ của tôi đốt ra bình gốm.”

“Thật sự quá tốt rồi. Như vậy, tôi chẳng những ủ được rượu nho, mà còn có thể ủ rượu trái cây, có thể muối dưa, bình gốm có nhiều tác dụng lắm!”

“Vậy cậu ủ rượu thì chia cho tôi một ít.”

Tâm tình của Lâm Mộc tốt, phát tay “Chuyện này không thành vấn đề.” Nói xong Lâm Mộc nhìn không được nén giận “Sao anh không nói sớm anh biết đốt bình gốm.”

Hoàng Viễn gãi đầu “Này, tôi thấy cậu làm cho bộ lạc tốt như vậy, nên cảm thấy cậu toàn năng, tôi nghĩ cậu biết chứ.”

“Chuyện này tôi không biết. Nếu anh biết đốt đồ gốm, chúng ta nên làm sớm mới được.” Lâm Mộc diễn hình cho tính cách mưa bão, biết có thể ủ rượu nên cậu có chút vội vã.

“Phải tìm được đất thích hợp mới được, hiện tại chúng ta nên ăn cơm đã ngoại trước.”

“Ừ, ăn cơm xong anh nên nhanh nhanh mới được. Không được, tôi phải nhanh chóng nói tin tức tốt này cho Patrick.” Nói xong chạy mất.

Thấy bộ dáng vui vẻ của Lâm Mộc, Hoàng Viễn lập tức giữ chặt cậu. “Patrick bọn họ còn chưa trở về đâu.”

Lâm Mộc cũng hiểu được bản thân cậu quá vui mừng, cười một cách ngượng ngùng “Hắc hắc, tôi rất vui.”

“Chúng ta đi hái trái cây đi, còn phải rửa nữa.” Hoàng Viễn cười thúc giục.

Bọn họ chơi đùa ăn cơm đã ngoại rất vui vẻ, cho đến khi có thể đốt đồ gốm làm cho Lâm Mộc vui vẻ, cho nên lần này ăn cơm đã ngoại rất thành công.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chương 69

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Bởi vì nguyện vọng của Lâm Mộc là đem nho ủ thành rượu, cho nên sau khi ăn xong cơm đã ngoại dặn Hoàng Viễn nhất định ngày mai phải đi tìm đất thích hợp để làm gốm, do Lâm Mộc sợ làm ra bình gốm hơi trễ mà đám nho này đã rụng sạch thì cậu lòng chết mất! Cho nên ngày hôm sau Hoàng Viễn vội vàng ăn bữa sáng rồi đi theo Ryan xuất môn.

Công việc của Hoàng Viễn hoàn thành nhanh lắm, không tới một ngày đã tìm được đất thích hợp, công việc kế tiếp đó là chở đất về thì dành cho nhóm người khỏe mạnh kia. Mà Patrick đã động viên các tộc nhân, làm cho bọn họ hiểu được đồ gốm có ích với họ ra sao, mỗi người làm việc đều rất tích cực.

Nhìn thấy đất được chất thành đống, cậu không biết đốt gốm, cho nên cậu đi tìm Hoàng Viễn hỏi đôi phương tiếp theo nên làm gì.

“Tôi có thể giúp đỡ làm cái gì?”

Hoàng Viễn vỗ vai Lâm Mộc “Người anh em, cậu có thể làm nhiều lắm. Tiếp theo tôi muốn dạy cho bọn họ làm phơi gốm (đồ gốm đã bán thành phẩm), hy vọng các thú nhân cao lớn này có thể làm việc.” Dù sao có nhiều thú nhân không thể làm việc tinh tế được.

Lâm Mộc gật đầu “Vậy khi nào thì anh bắt đầu?”

Hoàng Viễn ngẩng đầu nhìn mặt trời “Hiện tại đã gần giữa trưa, buổi chiều chúng ta bắt đầu.”

Lâm Mộc gật đầu đồng ý, nghĩ Patrick bận rộn đến giữa trưa, nói xong với Hoàng Viễn bắt đầu tự nghĩ xem giữa trưa làm món gì ngon cho y.

Hoàng Viễn thấy biểu tình ‘tôi đang tự nghĩ, đừng làm phiền’, không nói chuyện với đối phương nữa, thấy Ryan chờ đất về, liền đi qua.

Lâm Mộc nhìn sân bãi, thấy mình cũng chẳng làm được gì, chuẩn bị về nhà nấu cơm. Cậu nhặt hết mấy cái ống trúc không gọn lại, bỏ vào trong rổ, Lâm Mộc đi về nhà.

Thời điểm Patrick đi về nhà, nhìn thấy khói bếp là biết Lâm Mộc đang nấu cơm bên trong, đi vào phòng bếp giúp đỡ thì bị Lâm Mộc đẩy ra “Anh đến phòng khách nghỉ đi, em đã chuẩn bị nước trà cho anh ở đây rồi. Đi nhanh đi.”

Patrick không có cách nào khác đành phải cười cười đi đến phòng khách, Lâm Mộc đau lòng y tự nhiên vui vẻ, nhưng công việc tới giữa trưa với y cũng không quá mệt mỏi.

Patrick ngồi trong phòng khách uống trà Lâm Mộc pha, vị đắng đặc biệt làm cho Patrick rất thích. Đây là Thiết Quan Âm mà Lâm Mộc ngoài ý muốn tìm được. Cho tới bây giờ y còn nhớ rõ sự hưng phấn cực kỳ của Lâm Mộc khi ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn vì hưng phấn mà ửng đỏ thấy thế nào cũng rất đáng yêu.

Vì vậy cho dù giải trí ở thế giới này rất nghèo nàn, cho nên Lâm Mộc kiên định với con đường tìm kiếm mỹ thực, hơn nữa vì tìm được thứ gì đó cải thiện chất lượng sinh hoạt mà vui vẻ, đương nhiên là trà để uống, Lâm Mộc cũng đưa nó vào vòng thức ăn.

Bởi vì nghe Lâm Mộc nói, trà chỉ dùng để uống, cho nên Patrick chỉ uống một tách trà rồi nghỉ, Lâm Mộc vừa vặn bụng đồ ăn lên.

Patrick nhìn cả một bàn đồ ăn, thức ăn hôm nay rất là phong phú.

Cơm nước xong, bọn họ cũng không ngủ trưa như thường ngày, mà trực tiếp đi đến quảng trường, Lâm Mộc còn mang theo lá trà, đợi đến quảng trường thì nấu trà cho bọn họ uống.

Thời điểm Lâm Mộc đến, Linie bọn họ đã đến sớm, Lâm Mộc cười cười, xem ra mọi người rất tò mò về đồ gốm Nhưng mà vẫn như cũ không thấy Matt, lại làm cho Lâm Mộc thở dài trong lòng, nỗi đau trong lòng Matt làm cho cậu không biết nên giúp đối phương ra sao mới tốt.

Lâm Mộc thở dài, mọi người nói thời gian là liều thuốc trị hết vết thương lòng, cũng có người nói để quên đi một đoạn tình cảm cách tốt nhất là bắt đầu một đoạn tình cảm mới, nhưng hai cách này cũng không thích hợp với Matt.

Patrick thấy cảm xúc của đối phương tụt xuống, thấy ánh mắt đối phương giống như đang tìm người, nghĩ đến chuyện gần đây, Patrick cũng biết đối phương nghĩ gì, y nhỏ giọng nói “Yên tâm, sẽ tốt.”

Lâm Mộc cười “Em tin”

Lâm Mộc đi đến chỗ mấy người Hoàng Viễn, họ đang thảo luận chuyện học chế tạo phôi gốm, sau đó mọi người bắt đầu làm nhiệm vụ hôm nay — nghịch bùn.

Phương pháp chế tạo phôi gốm không khó, nhưng cũng không dễ, mà công việc này cũng không phải là chuyện đơn giản đối với đám thú nhân như Patrick, khí lực của bọn họ quá lớn, không cần thận nhào bùn biến hình luôn, nói cho cùng, công việc này thích hợp với nhóm giống cái hơn Nhưng giống cái của bộ lạc này quá ít, nhìn xem đồng đất này, các thú nhân làm sao có thể nhẫn tâm để giống cái đi làm, cho nên bọn họ không ngừng cố gắng, không phải nói quen tay hay việc sao

Một cái buổi chiều tạo ra thành quả cũng không nhỏ, Lâm Mộc làm ra hai cái bình gốm, ba cái chậu gốm (um, coi như chén của thú nhân đi), về phần Linie bọn họ, thành quả cũng không khác Lâm Mộc là mấy, đều là hai ba cái, mà Mischa lững thững tới muộn làm mấy cái chén, thành tích tốt nhất thuộc về Hoàng Viễn, mà hiệu quả tốt nhất của các thú nhân cũng là làm ra một cái bình gốm, hơn nữa to hơn của giống cái làm nhiều, còn hơi mập mạp. Lâm Mộc nhìn không được nghĩ trong lòng, mấy thứ này có thể đốt ra sao?

Hoàng Viễn rất vừa lòng với thành quả này, lúc trước hắn dạy mấy người kia mới thì thăm vô cùng, thú nhân ở đây ít nhất còn có thành quả, mà bộ lạc trước kia trực tiếp không có.

Sau khi tạo xong hình dáng, liền để ở trong rừng hong khô, Hoàng Viễn thuận tiện cũng an bài công việc đốt gốm, ví dụ như thu thập củi.

Bởi vì có mấy người rất nhiệt tình làm đồ gốm, cơm chiều cũng không tính toán về nhà ăn, mà trực tiếp nướng ở trên quảng trường.

Do bận tới giữa trưa, những người này đều đói hết, người được hương vị thịt nướng thì bụng bắt đầu reo. Lâm Mộc cũng thấy thịt bữa nay ăn rất thơm.

Bọn họ ăn cơm nước xong đã bị thú nhân mạnh mẽ kéo về nhà. Bọn họ cho rằng thời gian còn nhiều, mấy người đó thích chơi thì bọn họ cũng ủng hộ, chỉ là quá mệt sẽ không tốt.

Ngày hôm sau mấy người này ăn cơm xong liền đi đến quảng trường làm phôi gốm, làm cho Lâm Mộc cảm thấy ngoài ý muốn là bữa nay Matt cũng đến, chuyện này làm cho tâm tình của Lâm Mộc nháy mắt tốt lên. Do hôm qua đã có kinh nghiệm nên hôm nay làm cực kỳ thuận tay, nhưng mà Patrick cũng ghen do Lâm Mộc thấy vui vẻ khi một thú nhân khác đến, tuy rằng biết vì sao Lâm Mộc vui vẻ, nhưng làm thú nhân bầu bạn, Patrick cảm thấy mình có tư cách ăn vị, nhưng cũng biết mình không có tư cách biểu hiện ra ngoài o(´□`)o.

Mấy người này vì để phôi gốm không hỗn loạn, đều tự làm dấu hiệu riêng

Công tác chế tạo phôi gốm mất một thời gian, mà phôi gốm lúc đầu làm đã hong khô tốt rồi, cho nên hôm nay có thể đốt gốm!

Do kỹ thuật của bọn họ có hạn, tự nhiên không thể dùng hầm lò để đốt gốm, cho nên dùng phương pháp đốt gốm từ xưa tới nay. Loại phương pháp này bọn họ cũng đã nghe Hoàng Viễn nói.

Không có hầm lò để đốt gốm, loại phương pháp này là để củi thích hợp trên mặt đất, để gốm đã bán thành phẩm được hong khô hoặc phơi nắng lên, sau đó dùng củi đốt quanh bốn phía tới đỉnh, bên ngoài thì vẽ loạn một tầng bùn vàng mỏng (ước chừng 1mm), cũng để lỗ thông gió nhỏ, để tránh đốt quá nhanh. Sau đó đốt củi trên mặt đất, từ từ hâm nóng, ước chừng tám hai đến tám tiếng liền có thể đốt đồ gốm. Do loại phương pháp này không thể khống chế độ nóng, hơn nữa khi đốt củi xung quanh, gốm đã bán thành phẩm lộ ra trong không khí, chỉ có thể đốt ở nhiệt độ thấp (ước chừng 800°C) để ô-xy hóa không khí, cho nên đồ gốm khi đốt xong có màu đỏ hoặc nâu. Mà một bộ phận tiếp xúc với tro thì bị hun thành gốm tro hoặc gốm đen.

Nhưng tri thức chuyên nghiệp này Lâm Mộc chưa từng biết, mà Hoàng Viễn học y biết được là do hắn đi du lịch đã từng học được từ dân tộc Thái ở khu dân tộc thiểu số Vân Nam. Lúc ấy cảm thấy thú vị cho nên đã tự tay làm, không nghĩ tới có ngày xuyên qua, còn có thể tạo phúc cho nhân dân, um.thú dân. Mặc kệ thế nào, trong lòng Hoàng Viễn cũng rất vui vẻ.

Do bọn họ chế tạo phôi gốm không đạt chất lượng, lại vì kỹ thuật không thành thực, cho nên xác suất thành công lần đầu rất thấp, Lâm Mộc có mười cái thì chỉ có ba cái có thể sử dụng, mà những cái khác không phải nát thì bị nứt, mà lần thành công này có có vết rạn, nhưng mà vì có thể sử dụng nên Lâm Mộc cũng không để ở trong lòng, điều làm cho Lâm Mộc vui vẻ là trong ba cái thành phẩm có một bình gốm vẹn toàn, tuy hình dạng không đẹp nhìn, nhưng quan trọng là có thể sử dụng, cho nên Lâm Mộc quyết định bảo Patrick đi hái ít nho về cho cậu.

Tuy xác suất thành công thấp, nhưng cũng có thành công, mọi người cảm thành phẩm của mình vui vẻ, bọn họ vốn hoài nghi đất làm thành thứ gì đó sao có thể đựng nước, nước kia không phải sẽ bị đục sao, nhưng mà khi Lâm Mộc đựng nước mà nước vẫn trong suốt, điều này làm cho mọi người vui vẻ.

Cho nên, khi Patrick tuyên bố lần này đốt gốm thành công, tất cả mọi người đều hoan hô lên.

Thiết Quan Âm

Mình để link cho bạn nào muốn biết về các bước làm gốm truyền thống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 70

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Thời tiết hôm nay không tệ, do mấy ngày nay mọi người bận rộn chuyện đốt gốm cho nên không có rảnh rỗi nhìn thời gian, mà ngày hôm qua đã đốt xong đám gốm thành phẩm rồi, mọi người làm một bữa tiệc lửa trại, mà hôm nay, mọi người trở lại cuộc sống như ngày xưa.

Lâm Mộc đã sớm bị Sacha kéo đến nhà mình, sau khi bọn họ nghe Lâm Mộc nói về rượu đều muốn học theo, mà Lâm Mộc thì dưới sự nhiệt tình như vậy liền đi theo Sacha về nhà hắn, mà Linie bọn họ đã sớm chờ ở nhà Lâm Mộc.

Mục đích của mọi người khác nhau, Linie chủ yếu là muốn đi theo Lâm Mộc làm món dưa chua, mấy ngày trước ăn dưa chua Lâm Mộc làm cảm thấy rất ngon miệng, nghe nói còn có thể muối dưa, đối với món ăn này, Lâm Mộc hiểu nhiều hơn bọn họ, mà thức ăn Lâm Mộc làm ra cũng không phụ kỳ vọng của mọi người.

Lâm Mộc thấy mọi người đều có mặt, hơn nữa nguyên liệu cũng đầy đủ, cũng không vô nghĩa nữa, bắt đầu kêu mọi người.

Đương nhiên việc đầu tiên đó là dạy ủ rượu nho.

Phương pháp làm ra rượu nho nói đơn giản cũng đơn giản, nói phiền phức cũng phiền phức, bọn họ phải ngắt từng quả nho ra trong chùm nho, vì để phong quả nho vỡ toét, Lâm Mộc ngắt cùng bọn họ, mà lúc có quả nho bị nứt thì bị bọn họ thuận tay ném vào trong miệng luôn.

Sacha thuận tay ném một quả nho bị nứt vào trong miệng “Vị ngon nhiều nước, ăn ngon quá!”

Thời điểm bọn họ bắt đầu ăn quả nho hơi nhiều, sau đó chậm rãi quen rồi cũng không ăn nữa, bằng không ăn ngán chết luôn.

Những quả nho được ngắt ra để vào trong rổ, do những quả nho này đều mọc tự nhiên, hơn nữa không có thuốc trừ sâu hay phân hóa học, Lâm Mộc bảo bọn họ đơn giản rửa qua nước, rồi để ráo nước là được.

Trong quá trình để nho ráo nước, Lâm Mộc còn tăng cường thời gian dạy bọn họ làm một số món dưa chua đơn giản.

Khi đến bữa trưa, Patrick thấy Lâm Mộc còn chưa có về nhà, liền đi đến chỗ Sacha tìm người.

Lâm Mộc thấy Patrick đến tìm cậu liền cười chào tạm biệt mọi người, hẹn chiều làm tiếp.

Mà Ryan, Ryland cùng Jason bọn họ thì phụ trách hái càng nhiều quả nho, còn muốn tìm củ cải trắng cùng rau dưa để làm dưa muối mang về.

Patrick nắm tay Lâm Mộc, nghe cậu vui vẻ nói về chuyện làm trong buổi sáng, có ích cho bộ lạc thế nào.

Patrick mỉm cười nhìn Lâm Mộc “Vui vẻ là tốt rồi!”

Lâm Mộc vì lời Patrick nói, ảm áp trong lòng “Ừ, tuy hơi mệt một chút, nhưng vui lắm.”

Về đến nhà, Lâm Mộc muốn tự tay nấu cơm, bị Patrick ngăn lại, ý của đối phương là: Buổi sáng Mộc Mộc bận rộn như vậy rồi, không thể để cho Mộc Mộc quá mệt mỏi, chuyện nấu cơm cứ giao cho anh.

Lâm Mộc cảm khái Patrick thật là một người đàn ông tốt, cho nên cũng không giành với Patrick, ngoan đến phòng khách ngồi uống trà.

Cơm trưa đi qua, tự nhiên giống như mọi ngày đi ngủ trưa, mà thời điểm Lâm Mộc tỉnh lại, lần này Patrick vẫn còn ở, chưa ra ngoài như mọi khi.

Patrick thấy Lâm Mộc tỉnh, hôn lên trán cậu “Em dậy rồi thì đi rửa mặt, anh đưa em đến nhà Sacha.”

Bọn họ lao động cả ngày vẫn có thành quả tốt, mấy người này vui vẻ nhìn trong sân bày đầy chai lọ cảm thấy rất có thành tựu.

Bọn họ làm mứt hũ rượu nho, sáu lọ dưa chua. Mấy người phân chia xong, Lâm Mộc không phân chia dưa chua với bọn họ, lúc trước cậu có làm mấy lọ, đủ để bọn họ ăn một thời gian dài. Mà rượu nho thì Lâm Mộc làm hai vò, tuy trong nhà đã có sáu vò, nhưng với rượu nho, Lâm Mộc không chê ít. Dù sao, rượu nho không chỉ uống ngon, mà còn có thể nấu ăn.

Mấy thứ này tự nhiên do thú nhân mang về, mà lúc gần đi Lâm Mộc trình trọng dặn dò “Do độ ẩm cả bây giờ không cao, mấy cậu nhất định phải nhớ kỹ – ba mươi ngày sau mới được mở ra, bằng không sẽ không ủ được, đừng vì tò mò mà làm hỏng rượu.

Ngày cứ bình thường mà bận rộn trôi qua, sở dĩ nói bận rộn, do đồ gốm xuất hiện, cách làm rau dưa hoa quả có rất nhiều, hiện tại mỗi ngày Lâm Mộc ở nhà đối phương pháp xử lý đám trái cây này.

Thành quả làm ra cũng nhiều lắm, Lâm Mộc làm ra không ít mứt trái cây, tuy Lâm Mộc không phải rất thích đồ ngọt, nhưng nếu mùa đông nghèo thực vật, mà bọn họ nếu không muốn rơi vào tình huống thiếu thực vật, những món có hàm lượng đường cao này cũng là lựa chọn không tệ, ít nhất có thể cung cấp đủ lượng đường cho bọn họ.

Lâm Mộc không chỉ làm rượu nho, còn làm rượu trái cây, ví dụ như: rượu son tra, rượu vải, rượu dâu, dù sao trái cây nào có thể làm thành rượu, Lâm Mộc đều làm một vò.

Đương nhiên, trừ bỏ mứt trái cây, lâm Mộc còn làm mứt táo, những món đồ ngọt này đều được Mischa cùng Cầu Cầu rất thích, Phil cùng Sacha cũng tỏ vẻ mình thích món này, tuy Linie cùng Hoàng Viễn không quá thích, nhưng cũng có thể ăn một ít, mặc dù ăn nhiều sẽ ngán, nhưng nói thế nào cũng là một loại ăn vặt.

Khi mà tâm tình của Lâm Mộc rất tốt còn có thể làm ít trái cây cho mọi người ăn thử, làm cho khi mọi người ăn ánh mắt đều sáng lên, nhưng tiếc là Lâm Mộc không làm thường xuyên, hơn nữa mỗi lần làm đều không nhiều. Làm cho mọi người nhìn không được rên: Lâm Mộc thái quá đi, câu sâu tham ăn của người ta lên rồi cổ tình không cho người ta ăn no.

Lâm Mộc tỏ vẻ mình chẳng nghe được cái gì hết.

Các thú nhân đều giống như chuột batt1 đầu thu thập thực vật, bọn họ sẽ đem những thứ mà mình gặp được như trái bột, khoai tây, khoai lang, trừ bỏ để lại ít mầm mống để năm sau này mầm đều hái về hết. Bọn họ cũng rất nhiệt tình với hai loại thực vật mới được phát hiện là ngô cùng gạo.

Gạo cùng ngô được phát hiện tự nhiên cũng có liên quan tới Lâm Mộc, nhưng mà lần này có thêm Hoàng Viễn.

Ngày đó Lâm Mộc cùng Hoàng Viễn dệt vải cùng nhau, Hoàng Viễn người này tuy rằng mang thân phận giống cái, nhưng không có tự giác của giống cái, đương nhiên cũng không phải không có quan hệ tới chuyện hấn xuyên tới. Cho nên đối với việc mình sẽ không nấu cơm, sẽ không làm quần áo, sẽ không canh củi cũng không để ở trong lòng. Dù sao hắn đã tới nơi này hai năm, tuy không nấu cơm, nhưng cũng không đói chết, mà vấn đề quần áo, lúc trước ở trong bộ lạc, hắn giúp người khác chữa bệnh, đối phương sẽ đưa cho hắn một ít đồ vật để trả ơn, đương nhiên phần lớn là đưa thực vật. Đưa thực vật cho được sự cũng không phải loại bình thường, bình thường bọn họ tặng thức ăn cho giống cái, đều là thịt tươi. Nhưng cho dù loại thịt nào ở

trong tay Hoàng Viễn cũng không kém, hơn nữa trong tộc cũng sẽ phân thực vật cho hắn, cho nên bình thường trừ phi rất muốn ăn gì đó mới để cho người khác đưa tới trả ơn, mà đa số đều là, Hoàng Viễn sẽ làm cho giống cái bầu bạn của thú nhân làm quần áo cho mình, mà thú nhân không có bầu bạn thì hái thảo dược cho mình, hoặc làm công việc nặng nhọc. Cho nên, cuộc sống của Hoàng Viễn coi như thư thái.

Nhưng ở đây thì khác, sau khi ăn những món Lâm Mộc làm hắn không thể nào ăn những món mà bị hắn nướng đen. Hơn nữa, đối với quần áo mà nói, Hoàng Viễn rất muốn mặc quần áo làm bằng vải, tuy hắn đã quen mặc da thú, nhưng không có nghĩa là hắn thích. Cho nên khi nhìn thấy quần áo trên người Lâm Mộc, mỗi lần Hoàng Viễn nhìn đều rất thèm thuồng. Cho nên cũng cam tâm tình nguyện học dệt vải với Lâm Mộc, dù sao Hoàng Viễn cũng đã trải qua mùa đông ở nơi đây, cái loại rét buốt tới tận xương này làm cho Hoàng Viễn nhìn không được nhũn nhũn mỗi khi nhớ tới, hiện giờ có vải, làm một thân áo sơ mi mặc trong da thú, vậy sẽ ấm áp hơn nhiều.

Trở lại vấn đề chính.

Ngày ấy Lâm Mộc dệt vải cùng Hoàng Viễn, hai người tự nhiên không phải buồn đầu làm việc, khi đang nói chuyện Hoàng Viễn cảm khái món mình muốn ăn với Lâm Mộc.

“Tôi rất muốn ăn cơm, không có cơm cảm thấy như mình không có ăn qua món chính ấy.” Hoàng Viễn là một người ở miền nam, làm một người miền nam mà không được ăn cơm hai năm là một chuyện tra tấn cỡ nào.

Lâm Mộc hiểu được cảm giác của Hoàng Viễn, tuy rằng mì phở được coi là món chính, nhưng Hoàng Viễn cũng không quen ăn cho lắm. Giống như mình tuy rằng ăn gạo, nhưng dù sao cũng chỉ ngẫu nhiên thôi, giấu lại Hoàng Viễn đã hai năm rồi chưa thấy qua gạo, suy nghĩ việc mình cũng lâu rồi không ăn mì phở, nhất định sẽ không thoải mái. Cho dù là ăn no, trong lòng vẫn có sự thiếu thiếu gì đó, giống như bụng đã no mà đầu óc còn cảm giác.

“Không biết thế giới này có lúa nước không, nhưng mà, có thể để cho bọn họ đi tìm. Ừ, gạo cùng ngô cũng là thực vật, nếu có thể tìm được, chúng ta lại có thêm thức ăn.” Cho nên cùng ngày Lâm Mộc nói với Patrick chuyện này, cũng miêu tả kỹ hình dáng cây lúa nước, cây ngô, cây gạo kê, chính là hình dáng mà cậu nhìn thấy ở thế giới kia, không biết ở thế giới này có biến dị hay không nữa, không phải lúa mì đã biến thành trái bột rồi sao, hơn nữa còn biến dị rất to, cho nên có tìm được cây lúa nước, cây ngô cùng gạo kê, Lâm Mộc cũng không để trong lòng.

Tuy Lâm Mộc không để trong lòng, nhưng thú nhân hành động cũng nhanh chóng, khi Patrick nói bọn họ phải đi tìm thực vật, hơn nữa loại này có địa vị ngang hàng với trái bột, các thú nhân đều chăm chú đi tìm. Dù ao, tồn tại của trái bột quan trọng ra sao bọn họ đều biết, có loại như trái bột vậy, cho dù bọn họ không ăn thịt cũng sẽ không chết đói khi mùa đông đến, thực vật như vậy càng nhiều càng tốt.

Kết quả cuối cùng tự nhiên làm cho Lâm Mộc vừa lòng, bọn họ tìm được lúa nước, còn tìm được cả cây ngô. Sau khi bọn họ đi xác minh với Lâm Mộc xong, bọn họ bắt đầu đem lúa nước cùng ngô gặt được mang về. Đứng đây hai phòng.

Đương nhiên bọn họ có thể tiếp tục đem hết thực vật mà mình nhìn thấy mang về, đối với mùa đông dài, thực vật càng nhiều càng đảm bảo hơn.

Bởi vì bọn họ phải cất chứa nhiều lương thực, hơn nữa mùa đông Lâm Mộc cũng không thể ăn rau dưa như mình muốn, cho nên cùng Hoàng Viễn vui đùa nghiên cứu có thể làm ra hầm không.

Hai người nghiên cứu một phen, hơn nữa sau khi vài lần thực nghiệm đã thật sự làm ra hầm chứa.

Trong tộc làm một cái hầm lớn, dùng để chứa đựng thực vật đã dùng, ngay ở phía sau nhà Patrick. Mỗi một hộ gia đình căn cứ vào tình huống nhà mình cũng đào một hầm thích hợp với nhà mình.

Từ sau khi có hầm, mọi người rất nhiệt tình trong việc ra ngoài thu thập thức ăn. Mà Lâm Mộc cũng thích mỗi ngày đeo ba lô đi hái đồ ăn, đào khoai lang, đào khoai tây, còn dự trữ không ít hành gừng tỏi. Dù sao có thể ăn, có thể giữ, Lâm Mộc đều mang về nhà. Lúc trước không có chỗ để, giờ thì khác rồi.

Có một lần Hoàng Viễn đi ra ngoài hái thảo dược, trở về phát hiện có một mảnh cải trắng, còn phát hiện không ít củ cải đỏ, hắn trở lại trong tộc nói với Lâm Mộc, Lâm Mộc quyết định hơn mười ngày kế tiếp lại đi thu những thứ đó.

Bộ lạc du thú đang tiến hành công việc dự trữ lương thực vào mùa thu, mỗi ngày đều có hy vọng tràn ngập cho mùa đông sắp tới.

Cách làm dưa chua đơn giản:

Dưa muối: là món ăn có nguyên liệu chính là một hay nhiều loại thực vật (rau, củ, quả) được trộn với muối và một số gia vị khác, để lên men vi sinh tạo chua.

Rượu nho: cách làm rượu nho tại nhà

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 71

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Mấy ngày nay tất cả mọi người đều bận rộn thu thập lương thực, có một lần Lâm Mộc làm quá mệt, về đến nhà cũng chẳng rửa mặt đã trực tiếp lên giường đi ngủ. Làm cho Patrick đau lòng không thôi, cho nên ngày tiếp theo, Patrick tỏ vẻ Lâm Mộc nên ở nhà nghỉ ngơi, không đi lên núi nữa. Có thể ở nhà làm ít điểm tâm, chuyện này không tốn nhiều sức.

Lâm Mộc biết Patrick đau lòng cho cậu, cậu cũng không nhẫn tâm nhìn thấy Patrick lo lắng cho mình, đơn giản mỗi ngày cũng không đi ra ngoài, không có việc gì làm mấy món, ủ rượu, nhàn nhã qua ngày.

Hôm nay Lâm Mộc lấy táo đỏ từ trong nhà kho ra, lúc trước làm mứt táo cũng đã đủ ăn, Lâm Mộc chuẩn bị đem những quả táo này phơi nắng để mai sau dùng để nấu canh.

Lâm Mộc rải những quả táo cần phơi ra, lại nhìn thấy Patrick với vẻ mặt ngưng trọng đi vào.

“Patrick?”

Tuy Patrick đang tìm kiếm trong suy nghĩ, nhưng nghe thấy tiếng Lâm Mộc gọi cũng trả lời đối phương “Ừ, Mộc Mộc, em đang phơi táo hả?”

Lâm Mộc trở mình xem thường ở trong lòng, đây là chuyện rõ ràng rồi còn gì, nhưng thấy bộ dáng không yên lòng của Patrick, có chút lo lắng hỏi “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Patrick không biết có nên nói chuyện phiền lòng này cho Lâm Mộc biết không.

Thấy Patrick do dự, Lâm Mộc không vui, nén giận nói “Sao nào? Anh còn muốn giấu em chuyện gì?”

Patrick thấy đối phương không vui, vội vàng trấn an, y nắm lấy tay Lâm Mộc “Chỉ là không muốn em phiền lòng thôi.”

“Anh không nói cho em biết mới làm em phiền lòng đó, rõ là có chuyện lại không nói cho em biết, anh muốn làm em sốt ruột muốn chết hả?”

Patrick nở nụ cười “Được rồi, anh nói cho em biết.”

Chuyện Patrick muốn nói tuy to mà cũng nhỏ —— dãy núi nơi bộ lạc bọn họ ở phát hiện ra du thú.

Thì ra, do bây giờ mọi người không ở cùng một chỗ, cho nên thời điểm đi săn thú cũng sẽ không có rất nhiều người đi ra như trước kia, mà Patrick cảm thấy bọn họ săn thú như vậy, tỷ lệ bị người phát hiện cũng nhỏ, sẽ không bại lộ bộ lạc của bọn họ.

Để cho an toàn.bọn họ đều có thói quen bay quanh nhiều lần, một là đi tuần tra xem nơi này có xuất hiện thú nhân không, hai là tránh cho có người nhìn thấy bọn họ rồi tìm được nơi của bộ lạc. Mà ngày hôm nay khi Carl giống như mọi người săn bắn xong chuẩn bị bay vài vòng quanh bộ lạc, thì nhìn thấy du thú đang cắm trại trong rừng cây, đại khái có hơn hai mươi người. Mà bộ lạc của bọn họ bây giờ cũng chỉ có hơn hai mươi người thôi.

Carl lo lắng những du thú đó sẽ phát hiện ra bộ lạc của bọn họ, Carl cho rằng bộ lạc của bọn họ tốt như vậy, những du thú này nhất định sẽ đánh cướp, hơn nữa trong bộ lạc của bọn họ còn có giống cái, cũng không thể để cho bọn họ xảy ra chuyện.

Carl biết bọn họ chú ý tới mình, cho nên hắn làm bộ bay về phương xa, sau khi bay rất xa, Carl lặng lẽ theo con đường khác trở về bộ lạc. Hắn vừa mới trở về bộ lạc liền tìm Patrick nói chuyện này, hắn cũng không muốn một bộ lạc tốt đẹp bị người khác phá hủy.

Sau khi Patrick biết chuyện này, cũng biết chuyện này nghiêm trọng, nhân số bên đối phương sắp si bên này, bọn họ còn có giống cái nhu nhược cần phải bảo vệ, nếu thật sự bị đám đó phát hiện ra bộ lạc của bọn họ, hậu quả sẽ không hề lường trước được.

Patrick vội vàng triệu tập tất cả thú nhân trong bộ lạc bắt đầu thảo luận chuyện này. Rất nhiều người đều tỏ vẻ, nhất định phải đem đám du thú đó đuổi ra khỏi khu vực này, tuyệt đối không thể để đám đó phát hiện ra bộ lạc.

Carl sốt ruột nói “Tộc trưởng, chúng ta triệu tập tất cả thú nhân đi đuổi bọn họ là được, tuy nhân số của bọn họ sắp si với bên chúng ta, nhưng chúng ta nhất định có thể đánh thắng bọn họ.”

Các thú nhân đều hiểu chiến, Carl vừa nói ra có rất nhiều thú nhân phụ họa, bọn họ tuyệt đối tin tưởng thực lực của mình, nhất định có thể đánh bại đám thú nhân kia.

Patrick cũng không cảm thấy đề nghị của Carl chẳng có cái gì tốt, điều động tất cả thú nhân? Trong bộ lạc bọn họ còn có giống cái kia. Nếu có thú nhân khác thừa dịp bọn họ không có đi vào bộ lạc, kia hậu quả khó mà tưởng tượng nổi, nhưng nếu có thú nhân ở lại đóng giữ, nhân thủ bên bọn họ sẽ không đủ. Patrick cũng không có tự đại cảm thấy nhân số ít hơn người ta mà còn có thể đánh bại người ta.

Patrick trấn an mọi người đang có cảm xúc dâng trào “Chúng ta không thể điều động tất cả thú nhân đi quyết đấu với bọn họ, thời điểm chúng ta ra ngoài hết thì sự an toàn của bộ lạc không thể bảo đảm, mọi người quên rồi sao? Dựa theo quy củ, khi hai bên du thú đồng thời nhìn trúng một mảnh khu vực, như vậy sẽ dùng phương pháp ba trận thắng hai để tranh giành quyền săn bắn.”

Các nhóm du thú bình thường sẽ không công kích lẫn nhau, trừ bỏ thời điểm tranh giành khu vực săn bắn. Mà loại tình huống bình thường này đều phát sinh vào mùa thu, bởi vì khi đó mọi người cần rất nhiều thực vật. Khu vực có con mồi sung túc tự nhiên sẽ là đối tượng bị tranh đoạt.”

Về phần khu săn bắn mà bọn họ tranh đoạt có phải của thú nhân hay không, bọn họ đều mặc kệ, mà nhóm bộ lạc thú nhân chỉ cần du thú không đi săn ngay phạm vi mà bộ lạc đi săn là được, bọn họ bình thường sẽ không quản. Nhưng chỉ khi nhóm du thú tiến vào khu an toàn xung quanh bộ lạc, bọn họ lập tức sẽ tấn công du thú.

Hành vi của nhóm du thú đối với bộ lạc thú nhân mà nói là vi phạm đạo đức, nhưng bọn hắn có quy củ của mình, ví dụ như phương pháp tranh đoạt săn bắn, vì không tự giết lẫn nhau, bọn họ lựa chọn phương thức xử lý đương đối ôn hòa.

Mọi người nghe lời Patrick nói, cũng đột nhiên nghĩ tới quy củ trước kia, có thể do mọi người sau khi có bộ lạc nên đã không hề cho mình là du thú, cho nên theo bản năng quên đi quy củ này. Giờ phút này bọn họ nhớ đến, tất cả mọi người thấy đó là phương pháp rất tốt, chỉ cần tìm ba người đi quyết đấu với bọn họ, chỉ cần bọn họ thắng, đối phương sẽ phải ngoan ngoãn rời đi. Các du thú vẫn giữ chữ tín.

Lâm Mộc nghe xong những gì Patrick nói, có chút hiểu phương pháp quyết đấu, cậu cũng không lo lắng, đương nhiên đối với trận quyết đấu kia, cậu rất có niềm tin vào Patrick, cậu tin Patrick nhất định sẽ thắng.

Lâm Mộc nghĩ đến việc hai bên quyết đấu, nghĩ đến trường hợp kia đều làm cho người ta cảm thấy kích động.

Cho nên Lâm Mộc nhìn không được tỏa sáng hai mắt hỏi “Patrick, khi mấy anh đi quyết đấu, em có thể đi theo nhìn xem được không?”

Bởi vì khi du thú quyết đấu rất coi trọng chữ tín, nếu Lâm Mộc nghĩ muốn đi theo cũng không có nguy hiểm gì. Khi đó du thú sẽ không phát sinh chuyện tranh đoạt, đương nhiên du thú xây dựng bộ lạc đã bị bài trừ ngoài quy tắc này. Bởi vì trong lòng du thú, du thú xây dựng bộ lạc đã không còn là du thú, bọn họ có thể tự nhiên đoạt, đương nhiên đây là một loại tình cảm vừa hâm mộ mà lại ghen tị, không thích người ta sống tốt hơn mình.

Patrick chỉ cần không cho đám đó phát hiện ra bộ lạc của bọn họ sẽ không xảy ra xung đột, hơn nữa dẫn theo Lâm Mộc bọn họ đi cùng cũng yên tâm hơn, không cần lo lắng trong thời gian quyết đấu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không. Người vẫn là để trong tầm nhìn mới cảm thấy an tâm hơn.

Lâm Mộc thật ngoài ý muốn khi Patrick đồng ý sáng khoái đến vậy, nhưng nghe thấy đối phương đồng ý rồi, Lâm Mộc cực kỳ vui vẻ, sau đó cảm xúc tăng vọt nói “Đến, giúp em phơi tảo đồ đi!”

Patrick cười ra tay giúp đỡ.

“Khi nào thì bọn anh đi quyết đấu? Xác định được người chưa?”

Patrick vừa để túi da thú chứa tảo đồ để gọn, vừa nói “Anh nghĩ để cho Jason đi tìm đám đó thương lượng, không có bất ngờ xảy ra thì ngày mai sẽ quyết đấu. Về phần chọn người, anh nghĩ buổi chiều triệu tập mọi người rồi quyết định.

Lâm Mộc gật đầu “Ừ, như vậy mới dân chủ.”

Có phương pháp giải quyết, hai người không có bị chuyện này ảnh hưởng, nên làm gì thì làm, giống như mọi khi.

Thoải mái ngủ trưa, Lâm Mộc sau khi thức dậy liền đi tìm Hoàng Viễn bọn họ.

Hoàng Viễn bọn họ cũng không giống như Lâm Mộc, giờ ngủ trưa cũng không ngủ, thật ra không phải bọn họ lo lắng, mà là hưng phấn. Cuộc sống bình tĩnh đột nhiên xuất hiện gọn sóng, hơn nữa bọn họ còn có thể đi theo thú nhân nhìn quyết đấu, mấy người này rất là hưng phấn.

Thời điểm Lâm Mộc tìm được bọn họ ở trong nhà Hoàng Viễn, những người này đang thu thập thảo dược.

“Kì lạ nha, sao hôm nay mấy cậu lại cảm thấy hứng thú với thảo dược vậy?” Lời này là Lâm Mộc nói với Linie cùng Sacha.

“Ngày mai bọn họ quyết đấu với nhóm du thú khác, khẳng định sẽ bị thương, trước chuẩn bị thảo dược, còn ứng phó chuyện xảy ra. Về phần bọn họ, tự nhiên lo nghĩ cho thú nhân của bọn họ.” Hoàng Viễn buông thảo dược trong tay, những thứ này đa số đều là dược cầm máu.

Lâm Mộc cũng giúp đỡ, hiện tại giúp Hoàng Viễn xem như là giúp những thú nhân này, tuy cậu cảm thấy Patrick rất mạnh, nhưng không có nghĩa là y sẽ không bị thương, cho nên cần phải chuẩn bị nhiều thảo dược mới tốt.

Mọi người ở cạnh bên nhau cả buổi chiều, sau khi thu thập xong thảo dược liền vây quanh cùng nhau dệt vải nói chuyện phiếm, những ngày kế tiếp bọn họ còn phải chuẩn bị cho mùa đông, cho đến giờ cơm chiều mới tan.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Carl trở về nói cho mọi người đám người kia đã đồng ý quyết đấu, như vậy chuyện kế tiếp sẽ là chọn ra người đi quyết đấu. Đối với chuyện này mọi người đều nóng lòng muốn thử, dù sao trong cơ thể của thú nhân vẫn có gen của dã thú, tự nhiên hiếu chiến, nhưng chung quy chỉ có ba danh ngạch, mà Carl nói thủ lĩnh của đôi phương sẽ không tham gia lần quyết đấu này, cho nên Patrick làm tộc trưởng cũng sẽ không tham gia.

Nghe thấy tin tức này, Lâm Mộc thở phào trong lòng, hiện tại cậu có thể an tâm xem náo nhiệt, không cần lo lắng cho Patrick nữa.

Người được chọn là: Jason, Hoth, Carl. Do Carl tỏ vẻ mình muốn đi, hắn muốn cho dạy đám du thú này một bài học, do hắn quá âm ỉ cho nên Patrick đơn giản cho hắn đi luôn.

Mà Hoàng Viễn kh nghe thấy người đi quyết đấu không có Ryan cũng thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng, Hoàng Viễn tự giải thích với bản thân, đó là vì may mắn bản thân sẽ không cần phải chăm sóc Ryan, dù sao quyết đấu cũng không phải là chuyện nói chơi, không bị thương nặng, nhưng bị thương nhẹ vẫn không tránh được, mà người phụ trách chăm sóc khi Ryan bị thương sẽ làm hắn, ừ, cho nên hắn rất may.

Mặc kệ Hoàng Viễn nghĩ thế nào, dù sao trong lòng Linie bắt đầu lo lắng, tuy hắn rất tin tưởng Jason, nhưng luôn sẽ có chuyện ngoài ý muốn, hắn sợ nhất chính là ngoài ý muốn, Linie quyết định cho dù ngày mai Jason có phản đối cũng sẽ đi theo.

Không nói bộ lạc du thú hài hòa thế nào, nói về đội ngũ du thú kia.

Adeline phát hiện, từ sau khi thú nhân xa lạ kia đến nói chuyện với bọn họ, bầu không khí của cả đội ngũ liền giảm xuống. Hắn lo lắng nhìn Rachel với sắc mặt tái nhợt, hắn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng thời điểm khi Rachel bị thương, hắn sẽ không quấy rầy y, mà yên lặng đứng ở một bên, nhìn xem xảy ra chuyện gì.

Rachel nhìn không được ho khan vài cái, vết thương của y càng ngày càng nghiêm trọng, kéo dài tới nay đã không có biện pháp, mới đầu tìm đến một dược sư trị liệu cho y, được sư tìm được, dưới sự uy hiếp của y cũng đồng ý trị thương cho y, chỉ là kết quả đôi phương đã chết, mà vết thương của y cũng không có biện pháp kếp miệng lại, hiện giờ đã bắt đầu mưng mủ. Do y bị thương, đội ngũ của bọn họ cũng trở nên sa sút, một đội ngũ du thú muốn tồn được nhiều lương thực phải có một thủ lĩnh mạnh mẽ mới được. Mà y bây giờ.....Ai.

Rachel nhìn mọi người “Mấy người cũng biết, thú nhân vừa rồi phát lời khiêu chiến với chúng ta, đây là quy củ của du thú, nếu chúng ta muốn sống ở khu săn bắn này, nhất định phải đánh bại bọn họ.”

Rachel nhìn mọi người, ánh mắt kiên định nói “Không muốn bị đuổi đi thì phải đánh bại bọn họ, đây là lựa chọn duy nhất của chúng ta!”

Bởi vì lời Rachel nói, các thú nhân bị khơi dậy quyết tâm “Chúng ta tuyệt đối sẽ không bị đuổi đi!”

Rachel nhìn đội ngũ của mình, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, trong lòng cảm thấy xót xa, nhóm du thú sinh tồn rất khó khăn.

Adeline ở một bên nhìn Rachel ủng hộ sĩ khí, quyết định danh sách, trong lòng cảm thấy kiêu ngạo vì thú hân này. Có thể dẫn theo một đội ngũ như vậy, có thể sinh tồn trong hoàn cảnh gian nan này, y rất là giỏi.

Đúng vậy, hắn yêu thú nhân này, sinh mệnh bầu bạn của giống cái là thứ quan trọng nhất, mà có người thích, giống cái càng không lùi bước, bọn họ vĩnh viễn đều dũng cảm đi tới. Hắn biết Rachel không phải người xấu, cho nên hắn tình nguyện đi cùng Rachel, hắn biết lựa chọn như thế có ý nghĩ gì, nhưng hắn không oán không hối hận.

Đưa thịt nướng trong tay đến trước mặt Rachel “Anh ăn chút gì đi.”

Rachel nhìn kỹ Adelinem, y cũng không có nhận lấy thịt nướng trong tay Adeline, y là thú nhân, mà hiện giờ lại phải để cho giống cái mà y bảo hộ chăm sóc y.....

Y thích giống cái này, y sao lại không thích cơ chứ, nhưng y không dám đáp lại sự yêu thích của đôi phương, thân thể của y bây giờ càng ngày càng kém, y cũng không muốn làm cho Adeline đi theo mình, nhưng mà tính cách của Adeline rất bướng bỉnh.

Rachel thấy ánh mắt của Adeline vì lời y nói mà âm ỉ, trong lòng rất khó chịu.

“Adeline, em đi nghỉ đi.” Bọn họ một mực chạy, thân thể của giống cái không thể chịu nổi.

Adeline lo lắng nhìn Rachel, hẳn biết Rachel vì sao không muốn nhận hẳn, nhưng hẳn tuyệt đối không bỏ cuộc. Ánh mắt của Adeline đặc biệt kiên định.

Adeline trải thảm của mình ở bên cạnh Rachel, ngủ.

Rachel nhìn Adeline nhắm mắt ngủ, trong lòng thờ dài. Còn không biết ngày mai sẽ như thế nào.

Một đêm không nói chuyện, ngủ được hay không ngủ được, mặt trời vẫn như cũ mọc từ hướng đông lên, đêm khuya cũng sẽ thành ban ngày.

Không khí cuối thu mát lạnh, gió mát hiu hiu, trên bầu trời mây trắng bay bay, làm cho trời xanh trở nên cao lớn.

Từ sau khi thời tiết bắt đầu lạnh, Lâm Mộc lại yêu thích ngủ nướng.

Tối hôm qua, do Lâm Mộc mong chờ ngày mai đến, vẫn đều không ngủ được, vẫn là do Patrick nhìn không được, đem người hung hăng làm một lần, mới làm cho Lâm Mộc kiệt sức ngủ say.

Buổi sáng sau khi thức dậy, tuy hôm nay có chuyện quan trọng cần làm, nhưng mọi người vẫn cứ ăn bữa sáng như bình thường. Đương nhiên người của bộ lạc du thú cũng chưa bao giờ nghĩ nếu bọn họ thua thì phải làm sao. Làm sao đây? Bộ lạc của bọn họ ở trong này chẳng lẽ còn rời đi, cùng lắm thì không sẵn bản ở khu vực này, bọn họ vốn không có sẵn thú ở khu vực này, chẳng có khó khăn gì. Cho nên mọi người không có áp lực.

Sau khi ăn cơm xong, để hai thú nhân lại trong bộ lạc, sau đó mọi người đồng loạt xuất phát.

Đi vào ranh giới đã ước định tốt, bọn họ đáp xuống trên đất trống, nhìn thấy du thú đã đến sớm.

Lâm Mộc vừa thấy những người đó thì tò mò đánh giá, trạng thái tinh thần của những người này hiển nhiên không thể so sánh với thú nhân trong tộc bọn họ được ăn uống no đủ tâm tình thoải mái, không khí của đội ngũ này rất ngưng trọng, nhất là khi bọn họ đến.

Lâm Mộc cẩn thận nhìn những người này, mà Patrick thì đi lên thương lượng với bọn họ. Lão đại của hai bên ra mặt, tự nhiên biểu hiện một chút thành ý, về phần nói chuyện tự nhiên hay không, chỉ cần tỏ vẻ đồng ý bắt đầu là được.

Lâm Mộc thấy thủ lĩnh của đối phương rõ ràng có thương tích trong người, sắc mặt tái nhợt, xem ra tình huống không được tốt cho lắm. Điều làm cho Lâm Mộc thấy ngoài ý muốn là trong đội ngũ này có giống cái, đương nhiên cậu cũng không có bỏ qua ấu tề được che dấu phía sau thú nhân cao lớn. Lâm Mộc chăm chú nhìn đội ngũ trước mặt, hoàn hồn lại, cậu nhìn không được cau mày nói “Carl, sao anh không nói cho chúng tôi biết đội ngũ này có giống cái và ấu tề?”

Carl tỏ vẻ hần rất vô tội, hẳn cũng kinh ngạc khi nhìn thấy trong đội ngũ này có giống cái cùng ấu tề, đã nghĩ có thể đội ngũ này cũng giống bọn họ, hẳn nói với Lâm Mộc “Lúc ấy tôi không có chú ý đến. Tôi thật sự không biết trong đội ngũ bọn họ vậy mà có giống cái và ấu tề.” Hẳn chỉ nghĩ lúc đó làm sao có khí thế đi hạ chiến thư thôi, mà Rachel bọn họ cũng tận lực không cho hẳn nhìn thấy Adeline, cho nên Carl thật sự không biết.

Lâm Mộc thấy biểu tình của đối phương rất vô tội, tỏ vẻ cậu nên tin đối phương. Lúc này Patrick cũng đã về đến đội ngũ bên này, đứng ở bên người Lâm Mộc.

“Làm sao vậy?”

“Bọn họ cũng có giống cái và ấu tề.”

Patrick nghe thấy lời Lâm Mộc nói thì gật đầu cũng không có tỏ vẻ gì hết.

Lâm Mộc thấy Patrick không nói gì, cậu cũng không nói nữa, tuy cậu thương xót bọn họ, nhưng cậu không phải thánh mẫu, cậu chỉ là một người bình thường, là con người thì đều ích kỷ, đều có làm thân cùng không thân, cậu thừa nhận của có tấm lòng thương xót bọn họ, nhưng sẽ không vì tấm lòng thương xót mà mạo hiểm cả bộ lạc.

Patrick thấy Lâm Mộc không nói gì, cũng liền an tâm, nếu Lâm Mộc đưa ra yêu cầu, y rất khó cự tuyệt. Nhưng y không thể không lo lắng cho bộ lạc, y thấy được giống cái và ấu tề, y đã thấy ngay từ đầu, nhưng y chỉ có thể thấy mà không thể làm khác.

Vì phát hiện ngoài ý muốn, Lâm Mộc cũng chẳng có tâm tình xem nào nhiệt, mà Lâm Mộc không có tâm tình nên không nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Hoàng Viễn khi nhìn thấy giống cái kia.

Lâm Mộc không phát hiện, nhưng Ryan vẫn đứng bên người Hoàng Viễn lại phát hiện.

“Viễn, làm sao vậy?”

Hoàng Viễn nhỏ giọng nói “Không có gì, chỉ là tôi biết giống cái kia, tên của hẳn là Adeline, là đứa nhỏ của tộc trưởng bộ lạc trước kia. Chỉ là không biết vì sao hẳn lại ở cùng những người này.” Hoàng Viễn đương nhiên nhận ra những người này chính là nhóm du thú đã chiếm lĩnh bộ lạc của bọn họ trước kia, lúc này mới càng làm cho hẳn khó hiểu vì sao Adeline lại ở cùng bọn họ. Tuy những người này không có làm ra chuyện gì có tổn thương lớn, thú nhân không có tổn thương giống cái bị nội dịch, cũng vì thế nên hẳn mới không căm ghét bọn họ.

Ryan gật đầu, nhưng hẳn cũng không có tâm tư đi chú ý giống cái cùng bộ lạc trước kia với Hoàng Viễn, có chút lo lắng Hoàng Viễn muốn quay về bộ lạc trước kia, dù sao giống cái vẫn quyến luyến nơi mình sinh trưởng từ nhỏ.

Ryan không nói gì thêm, mà đưa ánh mắt nhìn đến trận đấu.

Đây là trận đấu đầu tiên, lên sân khấu chính là Jason, thú hình của Jason là một con rắn hổ mang rất lớn, mà đối thủ của hắn chính là một con sừ tử màu đen có cánh với hai răng nanh dài nhọn. Không hề trì hoãn, Jason hùng mạnh thắng được trận đấu này, hắn dùng thân rắn to lớn của mình cuốn chặt lấy đối phương, chỉ cần hắn cắn vào cổ đối phương, như vậy đối phương sẽ chết. Nhưng đây chỉ là trận đấu, Jason sẽ không đưa người vào chỗ chết.

Lâm Mộc cũng không đưa lực chú ý vào hết trong trận đấu, Patrick cảm thấy tâm tình của đối phương không tốt, ôm người vào trong lòng không tiếng động an ủi.

Ba trận thắng hai, bọn họ thắng được hai trận, mà Carl kêu gào cho đối phương thấy được sự lợi hại lại thua.

Nếu như sự việc đã có kết quả, chuyện kể tiếp Lâm Mộc cũng không muốn quản. Cậu quyết định phải đi về đi ngủ, bổ sung giấc ngủ.

Patrick bọn họ cũng không có bởi vì bọn họ thắng liền lập tức đuổi đối phương đi, thú nhân trong tộc cũng không có tâm tình gì giống Lâm Mộc, dù sao bên đó cũng là một đội ngũ mang theo giống cái và ấu tể.

Thời điểm bọn họ chuẩn bị rời đi.

“Hoàng Viễn, đợi đã.”

Lâm Mộc bọn họ đều dừng bước.

“Adeline.....” Trong giọng nói của Rachel mang theo cấp bách, trong lòng y vẫn lo lắng đối phương phải rời đi. Y cũng đã sớm nhìn thấy giống cái mà bọn họ cho rằng sớm chết, không nghĩ rằng hắn vẫn còn sống, hơn nữa lại cùng một chỗ với đội ngũ du thú. Tuy đội ngũ này rất đặc biệt, đặc biệt có nhiều giống cái.

Hoàng Viễn nghe thấy Adeline gọi hắn, hắn dừng bước xem đối phương muốn làm cái gì.

“Hoàng Viễn, cậu cứu Rachel đi!” Thật ra Adeline cũng không thân quen với Hoàng Viễn cho lắm, thật ra trong bộ lạc cũng chẳng có ai quen với Hoàng Viễn, do đời trước của Hoàng Viễn là Rilla có tính cách cổ quái không có người thân cận với hắn, nhưng hai năm trước không biết vì sao, tính cách của đối phương thay đổi đột ngột, lại nói hắn không thích tên Rilla này nữa, muốn đổi thành Hoàng Viễn, tuy hành vi của Rilla làm cho mọi người khó hiểu, nhưng mọi người rõ ràng cảm thấy Rilla bây giờ tốt hơn so với trước kia nhiều, gọi Hoàng Viễn gì gọi Hoàng Viễn.

Hoàng Viễn nghe lời Adeline nói, tạm dừng một chút, lúc trước hắn không biết vì sao Adeline ở trong đội ngũ này, giờ hắn đã hiểu, thật hiển nhiên Adeline thích thú nhân gọi là Rachel, cũng chính là thủ lĩnh của đội ngũ kia.

Thấy Hoàng Viễn không nói gì, trái tim của Adeline đập càng nhanh, hắn lo lắng Hoàng Viễn cự tuyệt, hắn rất lo lắng “Cậu đã từng đồng ý cứu anh ấy, Hoàng Viễn, cậu đồng ý rồi.”

Hoàng Viễn nhìn thấy trong mắt Adeline tràn đầy cầu xin, mà ngay lúc này Rachel nghe được Adeline thỉnh cầu giúp mình đã đi đến và ôm người vào lòng, giống cái này rất ngốc, rất ngốc, y không đáng để hắn làm như vậy.

“Adeline.....” Giọng Rachel có chút khàn khàn.

“Em muốn anh khỏe lên, Rachel, em muốn anh khỏe lên.” Adeline nhìn không được khóc nức, hắn rất bất an, nhìn thấy vết thương của Rachel càng ngày càng trầm trọng, hắn sợ hãi.

Hoàng Viễn không thích xem trường hợp như vậy, rất cảm động sẽ làm cho mũi người ta lên mem.

“Tôi đồng ý giúp cậu cứu y.”

Adeline đang khóc không có bỏ qua lời này của Hoàng Viễn, hắn lập tức vui mừng quay đầu nhìn Hoàng Viễn “Thật sự? Cậu thật sự nguyện ý cứu Rachel?” Hắn rất hưng phấn, có chút không thể tin được.

Hoàng Viễn gật đầu “Tôi cũng không có hứng thú làm người xấu. Để cho tôi xem vết thương của y.”

Adeline rất vui mừng, lôi kéo Rachel “Mau, mau để cho Hoàng Viễn nhìn thương thế của anh.” Bộ dáng vội vàng kia giống như sợ Hoàng Viễn đổi ý ấy.

Thấy bộ dáng vội vàng của Adeline, Rachel nhìn thấy nụ cười ấm áp của hắn.

Mà đồng bạn của Rachel biết được Rachel được cứu cũng đều vui vẻ.

Hoàng Viễn nhìn thấy những người đó vui vẻ như thể nhìn không được phun tào trong lòng: Tôi còn chưa nhìn thấy vết thương, còn chưa biết có cứu được không. Đương nhiên hắn sẽ không nói những lời này ra, hắn cũng không muốn tìm đòn.

Hoàng Viễn đi đến bên người Rachel, ý bảo đối phương cho hắn nhìn xem vết thương.

Rachel cởi áo ra, lộ ra vết thương trên người. Miếng vết thương kia nằm ở phía ngực bên phải, do bị nhiễm trùng nên tản ra mùi tanh hôi, càng khủng bố là, xương sườn của Rachel đều lòi ra.

Hoàng Viễn nhìn không được nhủu mày, hấn vươn tay để lên đầu đối phương, trong dự kiến, trán Rachel rất nóng.

Trọng thương như vậy còn phát sốt nhưng lại không biểu hiện ra trạng thái muốn nằm úp, Hoàng Viễn thật muốn nhìn không được mà vỗ tay khen ngợi khí lực mạnh mẽ chịu đựng của y, nhưng giờ phút này hấn không có tâm tư này, hấn nghĩ nên cứu đối phương như thế nào.

Ryan nhìn thấy Hoàng Viễn vươn tay sờ trán đối phương liền nhìn không được đi tới, thấy thế nào cũng chướng mắt hành động kia, tuy Hoàng Viễn chỉ chạm vào rồi rời đi, nhưng y vẫn có xúc động muốn lau tay Hoàng Viễn cho thật sạch.

Mà Lâm Mộc từ lúc nghe thấy Hoàng Viễn xem vết thương cho đối phương đã đi lại đây, cậu cảm thấy nếu có thể giúp đỡ thì giúp.

Nhìn thấy vết thương trên người đối phương, Lâm Mộc cũng nhìn không được thờ dốc vì kinh ngạc, cậu không nghĩ đối phương bị thương nặng như thế, thế nhưng sắc mặt chỉ tái nhợt thôi, thần sắc không hiện, nói thật cậu rất bội phục. Cậu rất sợ đau, hơn nữa bây giờ có Patrick sủng, cậu chỉ bị thương nhẹ cũng đều nhìn không được rơi nước mắt một cách khác người, tuy hơi xấu hổ, nhưng Lâm Mộc tỏ vẻ do cậu nhìn không được khi được Patrick nhẹ nhàng an ủi thôi, thế nào cũng phải làm cho đối phương đỡ đau rất lâu mới nín.

Lâm Mộc nói với Hoàng Viễn “Vết thương của y mưng mủ, nhiễm trùng, còn sốt cao, phải nhanh điều trị, không biết làm sao y chịu đựng được nữa.”

“Ừ, phải nhanh điều trị cho y, nhưng mà tôi phải về lấy dụng cụ.”

Lâm Mộc nghĩ đến đối phương đang sốt “Ừ, tôi còn ít thuốc, cậu có thể sử dụng.” Cậu có một ít thuốc cũng chỉ để trưng, quá hạn thì rất lãng phí.

Hoàng Viễn cũng biết Lâm Mộc có thuốc giảm nhiệt và thuốc hạ sốt, vì thế gật đầu.

Hấn quay đầu nói với Adeline “Mấy người chờ ở chỗ này trước, tôi về lấy dụng cụ.”

Lâm Mộc nhìn khuôn mặt tái nhợt của đối phương, nghĩ đến việc tí nữa Hoàng Viễn sẽ cắt thịt của y cho nên quyết định nấu món gì đó bồi bổ cho đối phương.

Lâm Mộc trở lại bộ lạc bắt đầu nấu com, mà Hoàng Viễn thì mang theo dụng cụ cùng thuốc Lâm Mộc đưa vội vàng xuất môn.

Mà sau khi Lâm Mộc nấu xong canh bổ huyết dưỡng khí, liền tìm đến chỗ Carl nhờ hấn đưa đi, hiện tại dù sao Patrick cũng là tộc trưởng, y có thể đưa cho com cậu, nhưng Lâm Mộc lại luyến tiếc để cho y mang com cho người khác.

Sau khi Lâm Mộc đồng ý làm đưa com cho Carl, thì Carl vui vẻ mang theo rổ com đi.

Hoàng Viễn, Ryan đi theo Carl trở về, trước đó Lâm Mộc đã nói với Hoàng Viễn rằng sau khi hấn đi chữa bệnh cho Rachel rồi về đây ăn com. Cho nên giờ phút này Hoàng Viễn thoải mái ngồi trong phòng khách nhà Lâm Mộc hưởng thụ mỹ thực.

“Hoàng Viễn, tình huống của Rachel thế nào rồi?”

Hoàng Viễn nuốt com xuống “Tôi cắt thịt thổi xuống, xúc thuốc cầm máu, sau khi y ăn com xong thì tôi cho y uống thuốc giảm nhiệt và thuốc hạ sốt, vì tránh cho phiền toái, tôi cũng không cho y nhìn thấy hình dáng của thuốc, mà pha vào nước cho y uống. Tôi để lại một phần nước thuốc cho y. Ngày mai tôi đi xem tình huống của y, xem ra y phải ở đây vài ngày.”

Lâm Mộc gật đầu, Patrick không tỏ vẻ gì hết, xem như ngầm đồng ý hành vi cho Rachel ở lâu vài ngày.

“Tôi thật khâm phục Rachel, khi tôi cắt thịt của y, y cũng chẳng nhăn mặt lấy một cái, còn cười an ủi Adeline.”

Ryan không vui khi Hoàng Viễn khen người khác, hấn lập tức tỏ vẻ “Viễn, cậu cắt thịt của tôi, tôi cũng sẽ không nhủu mày.”

“Tôi cắt thịt của anh để làm gì, tôi cũng không phải đao phủ.”

Mà Lâm Mộc ở một bên nghe lại cười phì, Ryan ghen, cậu biết, nhưng Hoàng Viễn lại không biết.

Sau khi ăn xong, Hoàng Viễn rời đi cùng Ryan, Hoàng Viễn xem như là làm giải phẫu cho người ta, tuy chỉ là cuộc giải phẫu nhỏ, nhưng tinh thần lo lắng du sao sở trường học của hấn không phải là khoa ngoại, cho nên sau khi com nước xong hấn cần đi nghỉ ngơi.

Ryan thấy bộ dáng mệt mỏi của Hoàng Viễn “Viễn, tôi ôm cậu trở về.”

“Không cần.” Hấn cũng không thích bị người nói đi nói lại.

“Vậy tôi cõng cậu?” Ryan lại đưa ra đề nghị.

Hoàng Viễn nghĩ, điều này có thể chấp nhận “Được.”

Hoàng Viễn được Ryan công về nhà, mà com nước xong, nhìn thấy Patrick rửa chén xong, ngay cả cá nhân cũng đi ngủ trưa.

Thời tiết gần tối bắt đầu thay đổi, bão táp mưa xa có thể hình dung đến thời tiết hiện tại. Buổi sáng trời nắng chói chang, mà lúc này trời lại muốn mưa, mây đen nghìn nghịt, làm cho người ta buồn rầu.

Lâm Mộc đứng bên cửa sổ nhìn mưa to bên ngoài.

Patrick đi vào nhìn thấy bộ dáng nhũn mảy của Lâm Mộc.

Y đến gần hỏi “Đang lo cho bọn họ?”

Lâm Mộc thành thật gật đầu, mưa to như vậy không biết những người đó làm sao mà vượt qua.

Patrick biết Lâm Mộc không đành lòng, y biết Lâm Mộc rất lương thiện, do cậu lương thiện cho nên khi đó cậu mới lựa chọn ở lại, mà Patrick rất thích sự lương thiện của Lâm Mộc.

“Chúng ta đi xem bọn họ?”

Lâm Mộc nghe thấy lời Patrick nói, hai mắt sáng lên “Ừ!”

Lâm Mộc sẽ không yêu cầu Patrick để cho bọn họ vào trong bộ lạc, nhưng để cậu ngồi yên không để ý thì cậu chịu không nổi, chỉ cần biết bọn họ sống tốt thì trong lòng cậu cũng sẽ không xoắn xýt đến vậy.

Patrick mặc áo mưa cho Lâm Mộc, mà y thì đến trước cửa viện biến hóa để cho Lâm Mộc ngồi lên.

Thật ra chuyện hôm nay xảy ra vẫn làm cho mọi người vui vẻ, tuy rằng mất đi quyền lợi săn bắn ở khu vực này, nhưng thủ lĩnh của bọn họ đã được cứu rồi, hơn nữa được mà được sự kia cho dùng rất tốt, sắc mặt Rachel tốt hơn nhiều. Đương nhiên, phản thức ăn kia cũng có công lao lớn. Bọn họ đã rất lâu rồi không có ăn muối, huống chi từ trước cho tới nay đều không có nếm qua mỹ vị. Bởi vì tất cả đều biến tốt, cho nên tâm tình của mọi người đều rất sung sướng, tự nhiên cũng nhiệt tình mười phần. Bọn họ nhìn thấy vết thương của Lão đại nhà mình được băng bó tốt, com nước xong, sau khi uống được rồi bắt đầu tổ đội ra ngoài săn thú. Bọn họ cũng đói bụng, nhất là ở nơi có hương vị dụ dỗ như này.

Chỉ con mưa khi trời bắt đầu sấm tối làm cho bọn họ không có cách nào khác, nhưng lập tức dừng lều lên, đây là gia sản để bọn họ sinh tồn ở dã ngoại.

Lâm Mộc đi đến chỉ thấy những lều trại đơn sơ.

Nhìn thấy bọn họ đến, các thủ nhân đều rất thân thiện. Mời bọn họ vào lều trại của Rachel.

Nhìn da thú trải trên mặt đất, Lâm Mộc nhìn không được nhũn mảy. Ngủ như vậy nhất định sẽ bị ướt, mà Rachel còn bị thương.

Rachel không biết vì sao hai người này lại đến tìm bọn họ, nhưng vẫn biểu hiện thân mật như cũ.

“Bọn tôi đến xem mọi người.” Patrick biểu lộ ý đồ đến.

Lời Patrick nói làm cho Rachel sững sốt, dù sao du thú sẽ không ôn hòa như vậy.

“Cám ơn.” Rachel nói lời chân thành.

“Ừ.” Nói xong Patrick nắm tay Lâm Mộc đi.

Rachel bị hành động của bọn họ lại làm cho sững sốt, cười lắc đầu: thật đúng là đến xem chúng tôi, nhìn xong rồi đi.

Lâm Mộc cùng Patrick về đến nhà, Patrick nhìn Lâm Mộc.

“Làm sao vậy?” Lâm Mộc không rõ.

“Em muốn cho bọn họ gia nhập bộ lạc của chúng ta?”

Lâm Mộc sững sốt, sau đó cười nói “Em có nghĩ như thế, dù sao người của bộ lạc của chúng ta quá ít, thấy đội ngũ khác đi qua chỗ chúng ta đều phải cẩn thận, vẫn là do chúng ta có ít người. Cho nên em nghĩ tăng thêm nhân khẩu, nhưng em không dám mạo hiểm, chuyện của bác nông dân và con rắn làm cho em không dám tùy tiện nhận bọn họ, dù sao chúng ta có được như hôm nay cũng là khó có được.”

Patrick cười gật đầu “Anh cũng giống em, cũng có tính toán cho bọn họ gia nhập.”

“Bởi vì đội ngũ của bọn họ có giống cái và ấu tẻ?” Dù sao cũng giống như Patrick bọn họ trước kia.

“Không chỉ điều này, quần thể du thú khác với thú nhân, rất dễ ý cường giả vì vương vĩnh viễn không mất. Giống như đội ngũ của Rachel cần một thủ lĩnh mạnh mẽ, hơn nữa du thú cũng không ôn hòa, đó chính là nơi cao lớn nuốt cá bé. Nếu hấn ta bị thương nghiêm trọng, không có năng lực săn thú, kết quả chỉ có thể bị đội ngũ vứt bỏ. Nếu đối phương là thủ lĩnh, lập tức sẽ có người chiếm lấy vị trí, đương nhiên cho dù đối phương không bị thương, vị trí thủ

lĩnh luôn có người mơ ước, dù sao thủ lĩnh có được nhiều chỗ tốt, mà Rachel không chỉ không bị đội ngũ vứt bỏ thậm chí không mất đi vị trí thủ lĩnh, có thể nói y rất có uy tín trong đội ngũ, khác với những đội ngũ khác. Đội ngũ du thú coi trọng tình nghĩa vẫn đáng giá để tin tưởng.”

Lâm Mộc gật đầu, hai mắt sáng lên “Vậy ý của anh là?”

Patrick cười xoa đầu Lâm Mộc “Chính là ý mà em muốn.”

“Vậy thì khi nào?”

“Em cảm thấy khi nào thì tốt?”

“Càng nhanh càng tốt!”

“Chuyện này có thể.”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười.

Patrick triệu tập mọi người trong bộ lạc đến thảo luận trong phòng khác ở nhà lớn, bởi vì đối phương có giống cái và ấu tể nên bọn họ dễ dàng chấp nhận tính toán của Patrick là cho những người đó gia nhập vào bộ lạc, bọn họ cũng hy vọng bộ lạc lớn mạnh, tự nhiên cũng muốn cứu vớt càng nhiều du thú giống như bọn họ.

“Chuyện đề bọn họ gia nhập bộ lạc của chúng ta thì để cho Carl đi nói với bọn họ.” Patrick nói.

Carl kêu lên một cách sợ hãi “Vi sao lại là tôi?” Nhiệm vụ quá nặng nề!

Lâm Mộc cười với hắn “Làm người phải có mới có cuối.”

Carl cảm thấy đây là sự trả thù của Lâm Mộc vì hắn ăn hết cá nấu dưa chua mà không cho Lão đại ăn miếng nào, hắn chán ghét. Hắn tỏ vẻ mình có áp lực.

Lâm Mộc đi qua nói với hắn một lúc, Carl cười hi hi đi với Kohn ra cửa.

Lâm Mộc nói, hắn chỉ cần nói với Rachel: gia nhập bộ lạc của chúng tôi đi, bộ lạc của chúng tôi gọi là bộ lạc du thú.

Bác nông dân và con rắn:

Esope đã từng kể câu chuyện về bác nông dân có lòng thương người nhưng lại hiền lành ít khôn ngoan. Vào một ngày đông bác đi thăm quanh khu vườn nhà mình thì gặp một con Rắn nằm thẳng đơ, đông cứng vì giá rét, nó nằm bất động dưới lớp tuyết dày chẳng hòng sống được nữa giờ. Bác nông dân thương tình mới nhặt đem về nhà mà không hề tính đến hậu quả của hành động nhân từ ấy. Bác đặt con rắn xuống nền nhà, sưởi ấm cho nó. Con vật lạnh cóng dần dần hồi phục nhờ hơi ấm trong nhà. Linh hồn nó cũng dần trở lại cùng với sự giận dữ, nó ngẩng đầu một chút rồi ngay lập tức phồng mang như cha mẹ mình. Bác nông dân liền giận dữ nói:

– Đồ bạc bẽo, mi trả công cho ta như thế à? Thế thì mi phải chết.

Vừa dứt lời bác vớ lấy cây rìu và bằm hai nhát vào con Rắn khiến nó đứt ra làm ba đoạn: khúc giữa, khúc đầu và khúc đuôi. Con vật quằn quại nhảy dựng hòng chấp các khúc lại nhưng nó sao có thể làm được điều đó.

Lòng nhân từ vốn rất quý nhưng điều quan trọng là lòng nhân từ ấy phải dành cho ai xứng đáng. Còn đối với những kẻ bạc bẽo vô ơn thì không cần phải rủ lòng thương những kẻ ấy có chết thảm cũng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Rachel và Adeline không thể tin được nhìn Carl trước mặt, bọn họ thật sự bị lời Carl nói làm cho kinh hãi rồi.

Vừa mới đầu bọn họ còn khó hiểu, người của bên đối phương vừa mới đi không lâu sao lại đến nữa, mà khi Carl đến chẳng cho bọn họ cơ hội hỏi ra một câu thắc mắc đã nói thẳng, sau đó bọn họ liền chìm đắm trong suy nghĩ kinh hãi.

“Thật sự mấy người đã xây dựng bộ lạc?” Rachel hỏi tin tưởng, tuy y cũng muốn mang đội ngũ của hắn thành lập nên một bộ lạc thuộc về bọn họ, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ của y thôi, thực hiện quá khó.

“Ừ, bộ lạc của bọn tôi gọi là bộ lạc du thú, hiện tại tộc trưởng của bọn tôi cố ý cho mấy người gia nhập.”

“Cho tôi chút thời gian để tôi nghĩ kỹ đã, hơn nữa tôi còn cần phải bàn bạc tới đồng bạn của tôi, cậu chờ một lúc.” Rachel lập tức nói. Đây là một cơ hội, y không muốn bỏ qua, về phần cần phải bàn bạc với đồng bạn, y tin sẽ không ai không muốn, bọn họ rất khát vọng có một bộ lạc, hiện giờ có người vươn tay tiếp nhận bọn họ, bọn họ làm sao có thể từ chối chứ.

Rachel đi ra ngoài nói tin tức này cho mọi người, phản ứng của bọn họ cũng giống như đức y vừa rồi, kinh ngạc mà khó có thể tin, sau khi biết được chuyện từ trong miệng Rachel, mọi người hoan hô lên. Carl và Kohn vẫn ở lâu trại đương nhiên có nghe thấy, hai người nhìn nhau cười, xem ra chuyện này bọn họ làm rất tốt.

Nếu đối phương đã quyết định gia nhập bộ lạc của bọn họ, Carl bảo bọn họ thu dọn đồ đạc đi theo hai người trở về, mưa lớn như thế này, ở trong nhà vẫn thoải mái hơn.

Sau khi Carl đi, Patrick cùng Lâm Mộc ở ở nhà cũ, thuận tiện bảo người đi nấu nước gừng, lại nấu bốn nồi canh thịt lớn, bọn họ cũng biết, những người đó nhất định sẽ đồng ý gia nhập.

Nhìn thấy Carl mang theo những người đó trở lại, Patrick bọn họ bước đến cửa chào đón.

“Hoan nghênh mọi người gia nhập.” Tuy trên mặt Patrick không có tươi cười, nhưng y cũng tỏ vẻ trịnh trọng.

Rachel cảm ơn gật đầu với y.

Sau khi bọn họ vào trong sơn cốc đã bắt đầu kinh ngạc, kinh ngạc nhìn kiến trúc kì lạ, đương nhiên bọn họ không có hỏi, những thứ này sớm muộn gì cũng sẽ biết. Nhìn thấy mình được đưa đến kiến trúc kì lạ lớn nhất, thấy tộc trưởng của đối phương, thấy thấy trong kiến trúc kia sáng trưng, bọn họ có chút không áp chế được kinh ngạc.

Lâm Mộc nhìn ra những người này kinh ngạc về căn nhà, cười nói “Đây là căn nhà, dùng để ở, mọi người đi vào đi.”

Patrick cũng đi vào nhà, mà những người này cũng mang theo tâm tình tò mò đi vào trong nhà.

“Mấy người bị mắc mực, trước uống ít nước gừng để cho cơ thể ấm áp đi.” Lâm Mộc nói xong dùng mui múc một chén canh gừng đưa cho Adeline, thấy đối phương nhận lấy và tò mò nhìn canh gừng. “Thử này có thể làm nóng người, tuy không dễ uống, nhưng tốt cho cơ thể.”

Adeline cảm nhận ấm áp quanh bàn tay, lúc trước Lâm Mộc đưa thức ăn, hắn cũng thấy qua thứ đồ vật có thể đựng thức ăn này.

Thử uống một ngụm, hương vị ngọt ngào mang theo cả vị kích thích, không phải rất khó uống, hơn nữa sau khi uống vào bụng lại thấy ấm áp, cảm thấy rất thoải mái, liền bụng chén muốn cho Rachel cũng uống thử.

Lâm Mộc thấy Adeline đã uống, sau đó nói với những người đứng bên cạnh hơi gò bó “Mấy người cũng đi lấy một chén uống đi. Nơi có có canh thịt, sau khi mọi người uống xong canh gừng thì ăn một ít.”

Thật ra sau khi bọn họ đi vào phòng đã ngửi được hương vị mê người kia, có người đã sớm trộm nuốt nước miếng.

Thấy Lâm Mộc mỉm cười nói có thể uống, bọn họ cũng không mất tự nhiên như lúc đầu, Lâm Mộc mỉm cười làm cho bọn họ cảm thấy thân thiết.

Thấy bọn họ bắt đầu ăn canh, Lâm Mộc cùng Patrick đi đến bên người Rachel nói “Mọi người ở chỗ này trước, đợi khi trời quang thì mọi người có thể tự xây dựng nhà của bản thân. Nơi này có không ít phòng, chắc đủ để mọi người ở, anh tự sắp xếp đi, về phần thứ khác thì hôm nay hơi muộn, ngày mai nói sau.”

Rachel gật đầu, có hoàn cảnh như vậy bọn họ đã rất thỏa mãn.

Lâm Mộc cũng cười nói “Do chuyện của mọi người quá đột ngột, cho nên cũng không có biện pháp chuẩn bị giường cho mọi người, trong phòng kia có một ít cỏ khô, mọi người có thể trải trên đất, rồi sau đó trải da thú ra nằm.” Lâm Mộc chỉ căn phòng lúc trước làm nhà kho.

Rachel gật đầu “Cám ơn.”

Lâm Mộc cười tỏ vẻ không có gì.

Trước kia đi, Patrick nói với bọn họ “Tôi là Patrick, là tộc trưởng của bộ lạc du thú, em ấy là Lâm Mộc, là bầu bạn của tôi.” Nói xong bọn họ rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh của bọn họ biến mất trong màn mưa, Adeline vui vẻ nói “Rachel, bây giờ rất tốt.”

Rachel cười gật đầu, rất tốt.

“Lão Đại, canh thịt này ăn ngon thật, tôi chưa bao giờ ăn qua canh thịt ngon như thế, bộ lạc của bọn họ thật giỏi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, không nghĩ tới thịt còn có thể ăn như vậy, canh gừng kia uống cũng thoải mái lắm.”

“Bọn họ có cả muối kia!”

“Còn có căn nhà này, ở bên trong sẽ không lo trời mưa bên ngoài, nếu trước kia chúng ta cũng có căn nhà như thế, sẽ không lo lắng mưa nữa.”

“Đúng vậy, bộ lạc của bọn họ thật thần kỳ.”

.....

Mọi người tôi một lời anh một lời nói xong cảm thụ của bản thân. Sau đó tỏ vẻ, bộ lạc này thật tài ba.”

Rachel cười nói “Bộ lạc này thật tài ba, mà chúng ta, về sau cũng thuộc về bộ lạc này.”

“Chuyện này quá tốt rồi!” Mọi người hoan hô.

Rachel nhìn thấy trên mặt tất cả đồng bạn của y đều là tràn ngập hy vọng, nắm tay Adeline, trong lòng cảm khái “Đúng vậy, thật tốt!”

Kế tiếp, bọn họ ăn xong thức ăn trong nồi, Rachel sắp xếp chia phòng, từng căn phòng rất lớn, không cần lo lắng cảm thấy chật chội.

Ban đêm, Adeline nằm trên cánh tay Rachel, nhỏ giọng nói chuyện hôm nay, sau đó nhìn Rachel rất vui vẻ nói “Bây giờ anh không cần lo lắng nữa.”

Rachel cười gật đầu, hôm nay xem như là ngày y vui vẻ nhất từ khi chào đời.

“Ngáp ~ em mệt, chúng ta mau ngủ đi, ngày mai nhất định có nhiều chuyện cần làm.”

Rachel nhìn Adeline lim dim hai mắt “Ừ, ngủ đi.” Nói xong cũng nhắm hai mắt lại.

Mà Lâm Mộc sau khi về đến nhà cũng tắm rửa đơn giản rồi đi ngủ, hôm nay xảy ra không ít chuyện, cậu cũng rất mệt, “Patrick, ngày mai chúng ta đưa cho bọn họ một ít đồ dùng sinh hoạt nhé.”

“Ừ.” Tiếp theo hai người cũng ngủ.

Ngày hôm sau, mặt trời chiếu sáng, Lâm Mộc nhìn bầu trời bên ngoài, “Thời tiết thật tuyệt!” Thấy Patrick cắt cỏ trở về, liền tính toán giúp đỡ mang cỏ đi phơi nắng, phơi khô rồi mang cho thỏ con ăn. Nhưng Patrick nói “Mộc Mộc, để anh làm là được rồi, em đi ăn cơm trước đi.”

Nghe Patrick nói vậy, cậu cũng không kiên trì đành phải đi ăn cơm.

“Bọn họ sao rồi?”

Patrick rửa tay lau khô “Anh không có nhìn bọn họ, không có chuyện gì đâu.”

Lâm Mộc buông chén xuống, “Ừ, em đi tìm Casso, kêu nó giúp đỡ đi lấy ít muối.

Muối mà bọn họ bình thường dùng đều để cho Casso đi lấy giúp, bình thường bọn họ cũng bận, cho dù không bận, cũng hiểu được đem chuyện này giao cho Casso là tốt nhất, nếu cho nhiều người biết đến động muối kia cũng không tốt. Dù sao bộ lạc của bọn họ nhất định sẽ có thêm nhiều người, nếu đối phương tốt thì may mắn, nếu không làm cho đối phương biết động muối ở đâu sẽ không tốt lắm. Nhưng nếu không cố ý gạt sẽ gây tổn thương, cho nên đơn giản nhất là không cho biết luôn.

Lâm Mộc xuất môn, thận tay đem theo một ít tương thịt bò và tương thịt thỏ cho Casso và Cầu Cầu, xem như là trả công lao động cho chúng nó.

Casso sau khi nhận lấy thức ăn liền vui vẻ đồng ý, tiếp theo liền công cái túi mà Lâm Mộc đưa cùng Cầu Cầu xuất phát.

Lâm Mộc về đến nhà, thấy Patrick không ở, đã biết đối phương đi thu xếp chỗ cho thành viên mới. Nghĩ đến chuyện cậu có nói với Patrick mời Rachel và Adeline đến nhà ăn cơm, cho nên Lâm Mộc bắt đầu suy nghĩ nên làm món gì. Sau khi nghĩ xong, bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, đem nguyên liệu chuẩn bị tốt để đó, đến lúc làm cũng nhanh.

Thời điểm gần giữa trưa, Patrick dẫn theo Rachel và Adeline đến nhà bọn họ. Mà Lâm Mộc nghe được tiếng động, đi từ trong phòng bếp ra, nhìn thấy hai người vui vẻ chào đón, để cho hai người đi vào phòng khách, mang trà và trái cây lên, bảo Patrick ngồi xuống nói chuyện với bọn họ. Lâm Mộc cảm thấy khách đến nhà chơi, chủ nhân phải ở cùng.

Nhưng Patrick không nghĩ vậy, “Anh giúp em nấu cơm.”

“Không cần, em đã chuẩn bị sẵn xong rồi, anh ở đây nói chuyện với bọn họ là được.”

Patrick cũng không cảm thấy bọn họ có chuyện gì để nói, vẫn đi theo Lâm Mộc vào phòng bếp, Lâm Mộc cười xin lỗi hai người, sau đó cũng vào bếp.

Thật ra ý nghĩ của Lâm Mộc ở thế giới này là không hợp thời, khách ở đây không cần đạo lý ở cùng, mà thú nhân đương nhiên thích kẻ cận giống cái nhà mình.

Lâm Mộc và Patrick đi làm cơm, mà Rachel và Adeline thì tò mò nhìn tất cả ở trong phòng, tất cả mọi thứ đều xa lạ với bọn họ, giống như ghế mà bọn họ ngồi lên, cái bàn trước mặt, còn có giỏ đựng trái cây được bện bằng cây mây. Còn có cả kết cấu căn nhà nữa.

Adeline nói “Những thứ này em chưa bao giờ thấy qua, cũng không nghe nói qua luôn, thật không biết bọn họ làm như thế nào, thật lợi hại.”

“Bộ lạc này không giống người thường.”

Cơm trưa Lâm Mộc làm cá nấu, thịt thỏ kho tàu, thịt heo kho tàu, thịt vụn rang, lại làm một món thịt sợi xào rau xanh, khoai tây sợi chua cay, tương thịt bò ngậy, lại thêm món dưa chua củ cải do cậu làm, tám món cũng coi như phong phú. Sau khi ăn canh xong, cậu làm canh ngan nhĩ, cậu nghĩ Adeline nhất định sẽ thích, về phần Rachel, Lâm Mộc cảm thấy y cũng có thể uống một ít.

Thời điểm ăn cơm, bọn họ cũng không có thói quen ăn không nói ngù không nói, Lâm Mộc dưới sự kinh ngạc của Adeline về những món mỹ vị, còn có món rau xanh ngon lành này, bắt đầu nói cho hắn biết chuyện mình phát hiện những loại rau xanh có thể ăn, thuận tiện còn nói vài cách thực hiện, mà Adeline tỏ vẻ Lâm Mộc nhất định phải dạy cho hắn biết, sau đó hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Mà Patrick thì nói những chuyện cần làm tiếp theo với Rachel, đương nhiên Rachel cũng kinh ngạc với những món mà Lâm Mộc chuẩn bị, ăn quá ngon, cho nên dù khi nói chuyện với Patrick, chiếc đĩa của y cũng không có ngừng lại.

Sau khi ăn xong Adeline và Rachel đều cảm thấy hài lòng, lúc gần đi Lâm Mộc còn cho hắn một ít tương thịt bò mà cậu làm, còn có một ít dưa chua, bởi vì Adeline rất thích ăn rau xanh và dưa chua, còn đối với rau xào, bây giờ Adeline còn chưa được, cho nên chỉ xấu hổ biểu đạt mình muốn một ít dưa chua.

Lâm Mộc thấy người này thích tay nghề của cậu, cậu cũng làm rất nhiều, cho nên rất sáng khoái đưa cho Adeline một vò, còn đưa cả một ít trái cây, hoa quả khô, thịt khô cho hắn.

Do Patrick còn có việc cần làm, Lâm Mộc đành phải đi ngủ trưa một mình.

Thời điểm Lâm Mộc tỉnh lại, phát hiện Casso và Cầu Cầu đang chơi trong phòng khách, cái túi đựng muối được đặt ở bên cạnh.

“Hai đứa chờ một chút, chú đi lấy món ăn cho.” Giữa trưa làm thịt heo kho tàu rất nhiều, cậu chuyên môn chừa lại hai chén cho bọn nó. Mặc dù hơi lạnh, nhưng mà hai tên động vật ăn thịt sẽ không để ý.

Nhìn hai đứa nó ăn vui vẻ, Lâm Mộc mang muối xuống phòng bếp, đợi Patrick về, y sẽ đập vụn cho cậu.

Buổi tối, Lâm Mộc và Patrick mang muối cho bọn họ, thấy trong nhà bọn họ có nồi đá, chén gỗ vân vân, biết đây là thành quả lao động cả ngày của Patrick bọn họ, về phần những món to như giường hay ngăn tủ gì đó, nhất thời không làm kịp.

Lâm Mộc đưa muối cho bọn họ, nhìn thấy cuộc sống của bọn họ cũng ngăn nắp, trên mặt mỗi người đều mang theo niềm vui, trong lòng Lâm Mộc cũng vui mừng.

Lâm Mộc dạy bọn họ nấu canh thịt như thế nào, cũng dạy Adeline làm món thịt sợi xào rau xanh, thấy Adeline làm ra thành phẩm có thể ăn, Lâm Mộc coi như dạy cho đối phương một món, loại sự tình như nấu cơm này, cần phải luyện tập nhiều mới tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Thời gian bận rộn của bộ lạc du thú rất náo nhiệt, tự nhiên cũng có nhiều việc.

Bởi vì có người mới gia nhập, cần nhà ở, đồ dùng sinh hoạt và quan trọng nhất là lương thực mùa đông cần phải được chuẩn bị. Do có rất nhiều thú nhân tham gia vào công việc xây nhà, làm đồ dùng sinh hoạt, cho nên loại phương thức tự đi săn thú đã không thích hợp, Patrick quyết định dùng theo cách cũ, chia các thú nhân thành từng nhóm, thay nhau ra ngoài săn thú, hơn nữa vì để cho mọi người nhanh quen thuộc lẫn nhau, đội ngũ săn thú luôn sẽ có người mới gia nhập, vừa làm cho bọn họ quen thuộc lẫn nhau, vừa để người mới trở hết tài năng. Dù sao thì cũng là hai đội ngũ không quen biết, về sau mọi người phải ở cùng nhau, y không y vọng xuất hiện trường hợp chia bè kéo cánh hay cô lập.

Nói cho cùng, người mới gia nhập hay người cũ ở bộ lạc du thú này có mâu thuẫn hay không. Chuyện này tạm thời không cần lo lắng, hiện giờ mọi người đang bận rộn làm việc, không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ.

Hiện giờ Rachel bọn họ cũng nghĩ nhanh nhanh xây xong ngôi nhà của mình, rồi dự trữ được nhiều lương thực. Nhìn thấy Lâm Mộc giới thiệu những thực vật có thể dự trữ được, bọn họ kinh ngạc hóa ra chúng nó có thể ăn. Mà sau khi ăn rồi lại kiên định cho quyết tâm dự trữ những thứ này.

Trái bột, muốn; khoai tây, muốn; ngô, muốn; gạo, muốn.Ai chà! Thực vật có thể ăn quá nhiều! Bọn họ lo lắng mui phần.

Mà tất cả mọi người trong bộ lạc bận rộn xây dựng bộ lạc, thu thập lương thực, những giống cái cũng không rảnh rỗi. Tuy không thể đi giúp đỡ xây nhà, nhưng bọn họ có thể nấu cơm, hơn nữa bọn họ còn tranh thủ nuôi động vật nữa. Mà Adeline thì đi theo Lâm Mộc bọn họ học tập, học tập làm ra sao để nấu món ngon, học tập dệt vải, học nuôi dưỡng động vật, đương nhiên còn theo chân bọn họ lên núi hái nấm, hái trái cây, phơi nắng rau củ, thuận tiện còn theo Lâm Mộc học làm mấy món đồ ăn vặt. Adeline cảm thấy mình bận rộn lắm, nhưng mà lại vui vẻ. Nhất là lúc thấy vẻ mặt kinh ngạc của Rachel sau khi nếm món ăn hần nấu làm cho hần vui vẻ không thôi.

Bởi vì trời càng ngày càng lạnh, mọi người cũng mặc quần áo làm bằng vải, đương nhiên mọi người là chỉ những giống cái có thân thể yếu đuối – Lâm Mộc bọn họ, đương nhiên Lâm Mộc vẫn như cũ về mình là giống đực, tuy rằng trước sau đều bị mọi người chê cười.

Bởi vì bọn họ không có việc gì làm thường sẽ ngồi trong sân, phơi nắng hóng gió, (tuy không có cảnh sắc tươi đẹp nhưng lại có khung cảnh thiên nhiên) rồi sau đó dệt vải, cho nên bọn họ dự trữ được không ít vải. Hơn nữa, sau khi Lâm Mộc làm cho Patrick một chiếc áo lông đơn giản cũng dạy cho đối phương cách dệt vải đơn giản nhất hơn nữa vẫn thành công, trong bộ lạc cũng xuất hiện một ít thú nhân sẽ dệt vải, tuy bọn họ dệt ra vải hơi thưa, nhưng Lâm Mộc cảm thấy vải này dùng vài mùa hè thì quá tuyệt, cho nên Lâm Mộc cất giữ mảnh vải mà Patrick dệt ra thành phẩm đầu tiên, vải mà Patrick dệt ra được Lâm Mộc tiết kiệm dùng để làm màn, nếu Patrick cần quần áo, đương nhiên chỉ dùng vài Lâm Mộc dệt, cậu cũng không muốn Patrick mặc màn ra ngoài. Nhưng thú nhân khác cũng không cảm thấy vài họ dệt không tốt, một đám cất giữ cẩn thận, nghĩ tới mùa đông có thể gia công thành quần áo bên ngoài.

Vải xuất hiện kéo theo sự xuất hiện của quần áo, đương nhiên bọn họ sẽ không dùng vải làm quần áo giống như kiểu da thú, bọn họ mất thêm quần áo của Lâm Mộc lâu lắm rồi. Cho nên cảm quần áo của Lâm Mộc so sánh, sửa lại chỗ kéo khóa, dùng dây buộc ra sau, chiếc áo khoác đầu tiên ở thời cổ đại đã thành công. Mà Adeline thì mặc áo khoác Lâm Mộc đưa cho hần vào trời bắt đầu lạnh dần, loạn cảm giác mềm mại này làm cho người ta cảm thấy quá tuyệt!

Mọi người cũng không phải đều lựa chọn lập tức xây dựng nhà, dù sao nhà cũ còn có thể ở, hơn nữa nếu bọn họ đều xây nhà, thời gian lâu lắm mới xây xong, cho nên nhiều thú nhân chọn ở lại nhà cũ, mùa xuân đến thì mới xây nhà. Cho nên, sau khi bận rộn suốt cả tháng, bọn họ rốt cuộc xây dựng xong nhà. Bởi vì mọi người đều vẫn làm việc cùng nhau, quen thuộc lẫn nhau, tình hữu nghị giữa các thú nhân rất dễ thành lập. Mà Rachel bọn họ cũng vì đoạn thời gian này cùng làm việc, nên chẳng còn sự cẩn thận như lúc mới đầu, hiện giờ bọn họ đều tùy ý xưng anh gọi em, dù sao thú nhân cũng đều là những người đàn ông hào sảng.

Thời gian hơn một tháng, có nhiều chuyện làm cho Rachel bọn họ cảm động rất nhiều, đồng thời cũng hiểu được một chuyện, giống cái nhà tộc trưởng nấu ăn rất ngon, mỗi lần ăn đều làm cho người ta hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi của mình, mà sau khi xây xong nhà, mọi người tự nhiên không có cùng nhau ăn cơm nữa, mà những người tiệc nuôi do không thể ăn những món do Lâm Mộc làm chỗ nào cũng có. Đương nhiên những chuyện này Lâm Mộc không biết.

Từ sau khi thời tiết bắt đầu lạnh, Lâm Mộc có một thói quen, cậu sẽ đem thịt không ăn hết ướp muối rồi hong gió dưới mái hiên, Sacha có thắc mắc, Lâm Mộc trả lời, hong gió thịt như thế dùng làm thịt khô ngon lắm. Tất nhiên, thịt mà Lâm Mộc dùng đều là thịt heo.

Sau khi xây xong nhà, sau lần liên hoan vào ban đêm, Lâm Mộc ở nhà nghỉ cả ngày, điều chỉnh sức khỏe khoảng thời gian bận rộn này.

Hôm nay Lâm Mộc ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao, tính toán dậy sớm để chạy bộ rèn luyện thân thể hoàn toàn ngâm nước nóng. Mà khi cậu ngồi dậy, Patrick cũng đi vào. Trong tay y bưng chậu gỗ, thấy Lâm Mộc ngồi dậy với vẻ mặt buồn bực, cười nói “Tỉnh rồi?”

Lâm Mộc nghiêm mặt “Sao anh không gọi em dậy sớm, hôm nay lại chạy không được.”

Thấy Lâm Mộc ngủ ngon lành như thế, Patrick làm sao nỡ đánh thức cậu, hơn nữa trước đó vài ngày Lâm Mộc cũng mệt mỏi, Patrick càng hy vọng để cậu nghỉ ngơi nhiều hơn, đối với việc rèn luyện, khi nào thì mà không được, không nhất thiết cứ phải sáng sớm.

Patrick cũng không nói tiếp, cười đưa khăn mặt cho Lâm Mộc “Rửa mặt trước đi, anh nấu cháo, còn hâm nóng cho em hai cái bánh bao, mau đứng lên ăn.”

Lâm Mộc quả thật đói bụng, cậu vội vàng lau mặt, súc miệng, rồi chạy đến phòng khách ăn sáng.

Cháo và bánh bao, còn có một đĩa dưa chua ngon miệng, Lâm Mộc ăn một bữa sáng ngon lành cũng không so đo chuyện Patrick không gọi cậu dậy

chạy bộ.

Cảnh tượng như thế mấy ngày nay luôn trình diễn giữa hai người, mỗi lần Lâm Mộc đều sẽ bị Patrick đàn áp thành công, Patrick thật sự quá hiểu Lâm Mộc mà!

Thấy Lâm Mộc ăn xong cơm, Patrick vừa dọn chén vừa hỏi “Hôm nay tính làm gì?”

Lâm Mộc lắc đầu “Không có chuyện gì.” Lâm Mộc nghĩ một lúc, hôm nay cũng rảnh rồi thì làm chút món gì đó để ăn. “Em muốn làm mấy món gì đó, thịt khô chưa làm, còn muốn làm một ít tương thịt bò, tương thịt thỏ, những thứ này anh thích ăn, đúng rồi, giờ cũng lạnh, em chuẩn bị làm ít canh uống, món này tốt cho sức khỏe.”

Patrick biết Lâm Mộc thích nấu ăn, hơn nữa người khác thích ăn thì cậu càng vui vẻ, cười ôn nhu nói “Ừ, đừng mệt.”

“Vâng, có cả một ngày mà, đương nhiên anh phải giúp em nhóm lửa.”

“Được.”

Giữa trưa, Lâm Mộc nấu cho Patrick món thịt kho tàu mà y thích ăn nhất, mà thời điểm khi mùi thịt nhà Lâm Mộc tỏa ra khắp nơi, Casso mang theo mấy nhóc con đến nhà Lâm Mộc.

Nhìn thấy một chuôi ‘động vật nhỏ’, Lâm Mộc cảm thấy quá thích. Hồ con, sư tử con, sói con, gấu con, còn có một con hồ ly con, đương nhiên cũng không thiếu Cầu Cầu. Những nhóc con này tự nhiên chính là ấu tể mà Rachel bọn họ mang đến. Những nhóc con này đều bị tay nghề của Lâm Mộc chinh phục, bị nuôi dưỡng điều đầu lười rồi. Bởi vì Lâm Mộc thích những nhóc con ngoan ngoãn nhỏ (giả vờ đó), tự nhiên có món gì ngon đều dành cho chúng nó, bọn nó cũng không sợ Lâm Mộc (đám nhóc này đều là mấy đứa ranh mãnh) cho gì ăn đó, có đôi khi còn làm nũng cầu ăn. Nhưng sau khi xây xong nhà, bọn nó ít có cơ hội được ăn những món do Lâm Mộc làm, quả thật chính là không ăn được. Bởi vì do Patrick ghét bọn nó luôn kề cận Lâm Mộc, chiếm luôn thời gian đáng lẽ là của y, Patrick tự nhiên không hy vọng những nhóc con này xuất hiện ở trong nhà mình, ngầm cảnh cáo chúng nó một phen, mấy đứa nhóc này cũng không có đến tìm Lâm Mộc, nhưng thời điểm ăn cơm luôn đảo quanh nhà Lâm Mộc, ăn không được thì ngửi cho đỡ thèm, có lẽ may mắn được Lâm Mộc nhìn thấy còn có thể sẽ được ăn ngon. Patrick trực tiếp không nhìn lũ nhóc con đánh chủ ý này, y không cho Lâm Mộc đi ra ngoài vào lúc ăn cơm, tự nhiên sẽ không nhìn thấy đám nhóc có thói quen giả vờ đáng thương này, y tỏ vẻ mình rất hào phóng để cho chúng nó ở bên ngoài ngửi mùi.

Nhưng mà do hôm nay Lâm Mộc chuẩn bị thức ăn, còn sớm nên chưa nấu canh luộc thịt, ngoài sân đã bắt đầu tản ra hương vị mê người, đám nhóc con này nhìn không được đi theo Casso đi vào.

Thật ra Casso cũng bị Patrick cảnh cáo, tính cả Cầu Cầu luôn, nhưng mà hôm nay phụ thân cho nó đến, cho nên Casso cảm thấy nó đầy đủ lý do, mà đám theo đuôi không phải chuyện nó lo lắng.

“Cánh tay của phụ thân bị thương, không có phương tiện nấu cơm cho bọn cháu, cho nên bảo cháu đến nhà hai chú ăn cơm.” Đây là lý do của Casso.

Mà sự thật thì không phải như vậy, cánh tay Damon bị thương, bị răng nãng của thú hừ hừ róc qua một vết, đối với vết thương như thế Damon không để trong lòng, nhưng Casso nhìn thấy lại kiên trì không cho hắn nấu cơm, Damon đang muốn cảm động vì đứa con trai tri kỷ cũng tỏ vẻ hắn có thể nấu cơm mà không cần Casso nấu cơm cho hắn (chuyện Casso nấu cơm cho hắn chỉ là do hắn nghĩ thôi), Casso tỏ vẻ nó muốn đến nhà Lâm Mộc ăn cơm. Thiếu chút nữa làm phụ thân nó ghen chết, trong lòng Damon hận, nghiêng răng nghiêng lợi “Mày cần thận ăn nó tức bụng!”

Casso cảm thấy phụ thân là đang dặn dò nó, cho nên tùy ý lắc móng vuốt “Sẽ không, con sẽ mang một ít về cho phụ thân.”

“Coi như nhóc con có lương tâm.” Damon nghĩ ở trong lòng. Xua tay để nhóc con chết bầm này đi đi.

Lâm Mộc ngồi xổm xuống xoa đầu mấy nhóc con “Sao hôm nay lại đến cùng nhau thế?”

Mấy đứa nhóc này đều biết Lâm Mộc thích bọn họ giả vờ đáng yêu, đều làm ra tư thế dễ thương nhất, làm cho Lâm Mộc trực tiếp ôm mỗi đứa xoa nắn. Mà Patrick thì ôm cánh tay lạnh lùng nhìn bọn nó. Mấy nhóc kia cố gắng làm trò dễ thương tập thể rét run, không nhìn tới biểu tình của Patrick.

Lâm Mộc vui vẻ buông nhóc cuối cùng ra “Mấy nhóc ở đây chờ chút, chú đi lấy mấy thứ cho mấy nhóc ăn. Patrick, tiếp đón mấy nhóc đó vào nhà.”

“Anh sẽ hào hào đón tiếp tụi nó.” Patrick mắt lạnh quét qua mỗi đứa, cả nhóm lại run lên.

Thấy Lâm Mộc vào nhà bếp, Patrick đi đến trước mặt chúng nó, ôm cánh tay nhìn từ trên cao xuống, làm cho bọn họ đứng im không dám nhúc nhích.

Patrick lạnh lùng nở nụ cười, mấy nhóc kia dựng đứng hết lông, ám rùng “Thật khủng bố!”

“Về sau không được để cho Lâm Mộc ôm.” Bọn nhóc này cho dù nhỏ cũng là giống đực!

Mấy nhóc này gật đầu đồng ý.

Lâm Mộc đi ra, khí lạnh xung quanh người Patrick lập tức biến thành cảnh xuân tươi đẹp, làm cho mấy nhóc con thở phào “Mỹ thực tuy ăn ngon, nhưng Patrick thật tra tấn người!” Đây là tiếng lòng của đám nhóc con.

Nhưng mà mấy nhóc này như ý nguyện ăn được những món Lâm Mộc làm đều cảm thấy đáng giá!

Mấy nhóc con ăn được mỹ mãn, Casso còn mang về cho Damon, đương nhiên lúc sau mọi người cũng không sợ Patrick, bọn nó đều ôm ý tưởng đây là lần cuối cùng, mang đi rất nhiều thức ăn, lấy hết thành quả cả ngày hôm nay của Lâm Mộc, làm cho Patrick hận nghiêng răng. Lần nữa tự nhủ bản thân không thể làm ra chuyện đánh ấu tể.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Trời càng ngày càng lạnh cho nên cần chuẩn bị kỹ cho mùa đông, cho nên mấy ngày nay Lâm Mộc hoàn toàn nghỉ về chuyện giữ ấm, với nhà ở, đương nhiên là giường sưởi rồi, hơn nữa vừa mới xây nhà bọn họ cũng đã đắp luôn giường sưởi. Mà những người khác, Lâm Mộc cũng yêu cầu bọn họ đắp giường sưởi trong nhà họ, tuy bây giờ còn chưa thấy hiệu quả, nhưng Lâm Mộc nói một câu loại giường này vào mùa đông ấm áp liền đủ để bọn họ làm theo. Mùa đông rét lạnh đã ăn sâu bén rễ vào trong tâm trí của bọn họ, mà thú nhân mới đến đã được Lâm Mộc dẫn dò phải đắp giường sưởi.

Còn muốn nghĩ đến thứ khác, hiện giờ bọn họ còn thiếu chăn và quần áo ấm. Nhưng hiện giờ đã có tin tức về bông, lúc trước nghe Linie nói về một loại ‘bông’ màu trắng, cũng mọc ở trên cây, tuy giờ hiện trạng của nó không thể gọi là bông, nhưng Lâm Mộc xác nhận, bản chất của nó giống bông, Lâm Mộc cảm thấy có thể làm chăn.

Chuyện Lâm Mộc làm chăn bông cũng không có nói ra, ngay khi dọn dẹp nhà có phát hiện ra túi lông chim rất lớn, trong đó đựng rất nhiều lông chim nhiều màu, đương nhiên phần lớn là lông gà, còn có một ít lông chim. Nghĩ đây chắc là do Patrick bắt được. Cậu nhớ có một lần, mỗi lần giết gà, Lâm Mộc đều bảo giữ lông lại, còn cười nói thu thập để làm áo lông, nhưng không bao lâu liền quên mất, hơn nữa mỗi lần Patrick đi săn thú lại thích xử lý con mồi ở bên ngoài rồi mới đem về nhà, cho nên Lâm Mộc hoàn toàn quên mất chuyện này, nhưng hiển nhiên Patrick còn nhớ rõ lời cậu nói, hơn nữa còn một mực thu gom, trong lòng Lâm Mộc cảm thấy ảm áp, y luôn có thể làm cho cậu cảm động.

Cảm động xong rồi, Lâm Mộc tự nhiên không có phụ tâm ý của Patrick, mấy ngày này cậu quyết định làm chăn lông.

Cầm lông chim ra sân, rửa sạch ra nước rồi phơi nắng, mà Patrick mang đồng lông chim trở về chỉ thấy cậu phơi rất nhiều lông chim trong sân.

Lâm Mộc thấy Patrick trở lại, cười nhận lấy lông chim trong tay y “Em chuẩn bị làm chăn lông, cho nên phải rửa sạch lông chim.”

“Đề anh mạng chúng nó đi rửa.” Patrick nói xong lấy lông chim trong tay Lâm Mộc.

Lâm Mộc né tránh “Em làm, anh đến phòng khách nghỉ.” Nói xong lại bận bịu.

Patrick cũng không nói cái gì, mang theo chim màu vào phòng bếp, thuận tay rửa sạch trái cây hôm nay mới hái, cầm một quả đưa cho cậu. “Không cần vội, ăn trái cây trước đã.” Lâm Mộc nói ăn nhiều trái cây tốt cho sức khỏe, Patrick muốn cậu ăn nhiều một chút.

Lâm Mộc nhanh chóng rửa sạch lông chim, nhận lấy trái cây ăn một miếng “Ừ, ăn ngon.”

Patrick cảm thấy hôm nay Lâm Mộc hơi kỳ lạ, đương nhiên y không biết Lâm Mộc bị y làm cho cảm động, đương nhiên nếu biết, Patrick sẽ nói với cậu: Mọi thứ không phải là nên sao?

Lâm Mộc tỉnh ngủ sau giấc ngủ trưa đi ra sân nhìn lông chim được phơi nắng, đều đã phơi khô. Cậu cẩn thận thu gom lại, bung vào phòng khách, chuẩn bị xử lý. Những lông chim này đều trọn vẹn cả, cậu cần phải cắt bỏ chỗ cứng rắn, chỉ có thể kiên nhẫn tuốt phần lông mềm mại ở hai bên xuống.

Đây là một chuyện rất rườm rà, nhưng Lâm Mộc có kiên nhẫn làm, cậu còn tìm một cái túi to để đựng lông chim được tuốt ra.

Patrick thấy chuyện phiền toái như vậy tự nhiên tính toán tiếp nhận, Lâm Mộc không muốn, nhiều nhất chỉ nguyện ý cho y làm cùng với cậu.

Chuyện này đối với Patrick là một công việc tinh tế, vì để tiện y chỉ tuốt lông chim lớn, những lông chim nhỏ là một loại khảo nghiệm với bàn tay to của y, hơn nữa Lâm Mộc đã nhìn ra, cũng liền cố ý chừa lông chim lớn cho y.

Tuốt cả túi lông chim lớn, những lông chim này không ít, bọn họ góm nhặt được bốn cân, sửa lại có thể làm một cái chăn lông.

“Patrick, trong nhà còn loại da thú mỏng không?” Bởi vì bọn họ dệt vải hơi thừa quá cỡ, không thích hợp làm chăn lông, giữ không được lông, nhưng mà

dùng da thú để làm, bên ngoài may thêm tầng vải là được.

“Có, anh có giữ vài tấm.” Vốn tính toán giữ để cho Lâm Mộc làm quần áo, nhưng mà sau khi vải xuất hiện, da thú đã không được mọi người thích.

“Lấy cho em xem.”

Patrick lấy ra năm tấm da thú, mỗi tấm da cũng không nhỏ, hơn nữa da thú lại vừa mềm vừa mỏng, vừa thấy đã biết thuộc da hàng thượng đẳng, dùng để làm chăn, cũng chỉ có ở thế giới này mới xa xỉ như vậy.

Lâm Mộc nghĩ lại chiếc giường lớn nhà mình kia, sau đó nhìn lại những tấm da thú này, “Ba tấm là đủ”. Lâm Mộc chỉ ba tấm tương đối lớn, “Em cần nhiều đây, anh cắt giúp em nhé.” Sau đó nói ra yêu cầu của mình, Lâm Mộc liền đi lấy kim chỉ.

May những tấm da thú này ghép lại, sau đó rải lông chim lên đều, đặt một tấm da thú khác lên, Lâm Mộc bắt đầu khâu mép lại, trước hết khâu để lông nằm hết trong da thú. Sau đó mới khâu bên trong chăn. Trải qua ba tiếng, Lâm Mộc mới khâu xong chăn lông. Đương nhiên, Lâm Mộc còn chưa làm vỏ chăn bên ngoài.

Lâm Mộc tìm vải, bởi vì kén tấm có ba màu trắng, hồng phấn, vàng, cho nên cậu không biết kỹ thuật nhuộm màu, cuối cùng Lâm Mộc chọn vải màu trắng, so với hai màu khác, Lâm Mộc chịu màu trắng hơn.

Công việc làm vỏ chăn đơn giản hơn, làm xong vỏ chăn thì bọc chăn lại, hiện tại xem như hoàn thành chăn lông, cũng coi như hao phí hết cả buổi chiều. Nhưng mà nhìn thấy thành quả, Lâm Mộc vẫn vui vẻ, còn đắp chăn lên người thử cảm giác, ấm áp như đã đoán trước, nhưng mà độ ấm này không thích hợp cho hiện giờ.

Chuyện Lâm Mộc làm ra chăn lông, sau khi Hoàng Viễn biết lập tức đến học tập ngay, sau đó tỏ vẻ hân cũng muốn một cái, Hoàng Viễn đã trải qua cái lạnh ở nơi đây càng biết tầm quan trọng của chăn lông.

Vuốt chăn dưới người “Ừ, cái này rất ấm, thời tiết lạnh lẽo đắp thêm một cái chăn da thú như vậy càng hoàn mỹ.”

“Nhìn thấy chăn lông, tôi đang nghĩ tới áo lông, đó thật đúng là quần áo dành cho mùa đông.” Hoàng Viễn nói.

“Áo bông cũng dành cho mùa đông.”

“Thân, ở thế kỉ 21, người mặc áo bông cũng không có nhiều.” Hoàng Viễn nói tiếp, “Hiện giờ nghĩ lại, áo lông cũng dành cho mùa đông, còn nhớ rõ con gái đến mùa đông vì xinh đẹp thường mặc một kiện áo lông thật to, rồi mặc một kiện áo lông nhỏ, áo lông không có chẳng khác nào mùa đông người không có quần áo.”

“Áo lông? Chúng ta không nên mạo hiểm.”

“Chúng ta có thể làm áo lót lông dê, lông dê từ trên người dê cắt xuống, chúng ta có dê.”

“Chỉ là tôi sẽ không làm sợi len.”

Hoàng Viễn tạm dừng “Chuyện này để tôi thử xem.”

“A! Đúng rồi!” Lâm Mộc đột nhiên nhớ đến một chuyện “Hoàng Viễn, cậu có biết đốt than không?”

“Đốt than.....” Hoàng Viễn cố gắng nghĩ “Tôi có thấy qua, nhưng không nhớ rõ, hình như cần làm lò than.”

“Cậu cố nhớ lại, mùa đông có thể đốt than thì càng ấm áp.”

Hoàng Viễn đương nhiên biết, cho nên ở trong lòng quyết định trở về cố gắng nghĩ kỹ từng chi tiết, chủ yếu là làm ra lò đốt than.

Sau khi Hoàng Viễn đi, Lâm Mộc cảm thấy thời tiết hôm nay rất tốt, liền bụng thả da thú thường trải trên mặt đất ra sân phơi nắng, sau đó bắt đầu khâu chăn, đương nhiên, lần này làm chăn bông. Lâm Mộc chuẩn bị hết chăn trước, cái khác nói sau. Hiện giờ trời tuy rằng lạnh, nhưng chưa tới lúc phải mặc áo bông.

Bởi vì sẽ không bật bông, Lâm Mộc liền xé bông ra, đều rải lên trên mặt vải. Một ngày, Lâm Mộc làm ra hai tấm chăn, một dày một mỏng, mỏng thì bây giờ có thể dùng.

Đem chăn mới làm tốt ra phơi trên sào trúc trong sân, chờ mặt trời xuống núi có thể gom vào để trong ngăn tủ.

Gần tối Patrick đã trở lại, giúp đỡ thu chăn vào nhà “Mộc Mộc, làm chăn này, mệt không?”

Lâm Mộc cười nói “Anh đi săn thú có mệt sao?”

Bởi vì Lâm Mộc làm chăn, Linie bọn họ cũng bắt đầu làm chăn bông. Nhưng lại học Lâm Mộc làm chăn lông, vừa nhẹ lại ấm áp, bọn họ cảm thấy rất tốt.

Sau khi làm xong chân lại bắt đầu chuẩn bị quần áo cho mùa đông, Lâm Mộc làm cho Patrick một bộ quần áo làm bằng da thú, hai tầng da thú bỏ thêm một tầng bông mỏng, lại làm cho y một cái áo sơ mi và áo lót, bởi vì mùa đông Patrick không cần phải ra ngoài săn thú, sẽ không biến thân, cho nên làm quần áo có thể mặc. Đương nhiên Lâm Mộc cũng làm cho cậu một chiếc áo gió, một chiếc áo bông, còn làm một chiếc áo lông. Lâm Mộc vốn nghĩ muốn tồn đủ lông làm áo lông cho Patrick, nhưng Patrick nói làm cho cậu thôi, nói thân thể của y khỏe mạnh lắm, mùa đông sẽ không thấy rất lạnh. Cuối cùng Lâm Mộc chỉ có thể gom lông làm áo cho bản thân.

Bởi vì xuất hiện lông, những con gà, con chim nhiều màu trong rừng đều bị tai họa, nhưng mà các thú nhân đều có tư tưởng sinh sôi nảy nở, tuy đi săn nhiều hơn so với bình thường, nhưng không quá nghiêm trọng. Hơn nữa không ăn hết thịt thì hong gió có thể làm dự trữ sẽ không lãng phí.

Cuối cùng, Hoàng Viễn cũng làm ra được lò đốt than gần giống như ở thế giới kia, sau khi trải qua thí nghiệm làm ra bộ dáng thích hợp, hơn nữa thứ được đốt ra đầu tiên là than củi. Công cuộc giữ ấm vào mùa đông lại được bảo đảm thêm một tầng.

Bởi vì đốt than cần củi, vì không muốn phá hỏng cây cối, bọn họ sẽ đến nơi cây cối mọc dày đặc, nhổ cây mọc kém củi về đốt than, cũng cung cấp cho cây cối không gian sinh trưởng thích hợp.

Bởi vì cảm giác mùa đông đến càng ngày càng đậm, mọi người không sai biệt lắm bắt đầu làm quần áo. Thú nhân trong nhà có giống cái thì tốt hơn rồi, giống cái nhà mình sẽ làm cho, nhưng thú nhân không có giống cái sẽ phiền toái hơn một chút, quần áo mùa đông lúc trước đều đơn giản, có người trực tiếp khoác tấm da thú nặng trĩu lên người rồi buộc quanh eo là được, nhưng dưới tình huống mọi người không chú ý đến, hiện giờ ở trong bộ lạc, người ta mặc quần áo chiếc mới, bạn còn khoác da thú, sự tương phản quá lớn làm cho thú nhân cũng bắt đầu làm quần áo của mình. Mà Carl cùng Kohn đều sẽ không làm quần áo, nhưng năm nay không thể khoác da thú, cho nên cuối cùng Carl vẫn quyết định tìm cá nhân học tập cách làm quần áo ra sao.

Lâm Mộc tự nhiên vui lòng chỉ giáo, nhưng căn cứ đặc điểm thú nhân không thể làm công việc tinh tế, cậu dạy hẳn cách làm quần áo đơn giản nhất. Cắt da thú theo kích cỡ cơ thể ra làm từng mảnh, sau đó khâu lại với nhau, tuy thời điểm làm tay áo rất dễ dàng tạo thành không đủ chất lượng, nhưng luyện tập nhiều là tốt. Cuối cùng Carl coi như thuận lợi làm ra bộ quần áo đầu tiên. Kiểu dáng, ưm, Lâm Mộc tò mò, không cần yêu cầu này.

Trời mùa đông càng ngày càng lạnh, mà bộ lạc du thú chuẩn bị từng bước, khi Lâm Mộc không chịu nổi lạnh mặc vào áo bông mỏng mình làm, theo Patrick nói, mọi người trong bộ lạc đã làm xong quần áo và chặn dùng cho mùa đông. Mà nhà bọn họ cũng đã chuẩn bị xong hết, cho dù mỏng hay dày, đều đủ dùng.

Tuy thời tiết lạnh hơn, Lâm Mộc bọn họ còn không có vào ở phòng có giường sưởi, bởi vì có Patrick – lò sưởi ấm áp ngay bên người cho nên Lâm Mộc còn chưa cảm thấy lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Mùa đông làm cho giống cái mang thai đúng hạn đến.

Ngày này, thời điểm Lâm Mộc tỉnh lại trong ổ chăn cảm thấy không khí hôm nay khác lạ. Cho đến khi cậu mở cửa nhìn thấy tuyết trắng xóa bên ngoài, cũng bị lạnh tới rùng mình, trong đầu Lâm Mộc hiện lên một câu: a, mùa đông thật sự đến rồi!

Buổi sáng khi mà Patrick thức dậy đã phát hiện độ ẩm không giống như mọi khi, nghĩ chắc bên ngoài rơi tuyết. Nhẹ nhàng rời giường, y muốn đi nấu nước để cho Lâm Mộc rửa mặt.

Patrick dội đốt nóng nước rồi nhắc rèm cửa rất dày lên, chỉ thấy Lâm Mộc đứng bên cửa sổ hóng gió, y vội vàng tiến đến đóng cửa sổ lại, sau đó nhét Lâm Mộc lại vào trong ổ chăn.

“Hôm nay tuyết rơi, trời rất lạnh, em đừng đi đâu, cẩn thận bị đông lạnh. Mộc Mộc không phải đã nói mùa đông nên ngủ đông sao, ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ nhé.” Patrick nhỏ giọng nói, nghe thế nào cũng giống như đang dỗ dành trẻ con, nhưng mà Lâm Mộc quyết định cậu hào phóng sẽ không chấp nhận với y.

Patrick bung nước ấm vào nhà, sau khi để cho Lâm Mộc rửa mặt xong “Mộc Mộc, chờ một chút, anh đi nấu cơm, em có thể ngủ thêm một lúc nữa.”

Lâm Mộc nằm trong ổ chăn thấy thoải mái, nghe Patrick nói như vậy, cũng hiểu được bản thân có thể ngủ thêm một lúc. Sau đó cởi áo khoác, chậm rãi

lùi vào trong ổ chăn.

Patrick cẩn thận dếm chăn cho cậu, hôn trán cậu “Ngủ đi, sau khi nấu xong anh gọi em.”

Lâm Mộc nhắm mắt lại gật đầu, tỏ vẻ cậu nghe thấy.

Patrick nấu cháo thịt cho Lâm Mộc, y cảm thấy trời rét lạnh như thế ăn thêm ít thịt thì tốt hơn, hơn nữa y bỏ xương cốt vào trong nồi ninh lấy nước, Lâm Mộc nói mùa đông uống canh nóng thì thấy thoải mái, cho nên liên tục xuyên ninh canh, Patrick cũng học được mấy loại đơn giản.

Nhẹ nhàng đánh thức Lâm Mộc, thấy bộ dáng mơ màng của cậu, liền ôm người vào lòng đút cháo cho cậu, Lâm Mộc cũng lười biếng dựa vào trong lòng Patrick ăn xong bữa sáng, rồi ngủ tiếp.

Thời điểm Lâm Mộc tỉnh lại, thời gian cũng đã gần giữa trưa, do nguyên nhân đốt giường sưởi, cho nên trên giường vẫn ấm áp, làm cho Lâm Mộc không muốn rời giường.

Bởi vì Lâm Mộc ngủ, cho nên không có lấy đá phát sáng ra, hơn nữa cũng buông rèm cửa xuống, cho nên trong phòng mờ tối.

Lâm Mộc vươn tay lấy đá phát sáng ra, trong phòng nháy mắt sáng lên, đương nhiên chỗ Lâm Mộc vẫn hơi sáng, bốn phía vẫn mờ tối.

Trong phòng sáng lên, Lâm Mộc cũng không có tính toán rời giường, Patrick không hy vọng cậu xuất môn. Cậu biết lúc này Patrick đang ở nhà bếp nấu cơm, từ giờ cho tới lúc ăn cơm còn một lúc nữa, Lâm Mộc nhắm mắt nghĩ đến chuyện xảy ra gần đây, đó là chuyện về giống cái Liya mà bọn họ đã cứu hai ngày trước đang mang thai.

Chuyện xảy ra vào hai ngày trước, giống như thường ngày thú nhân nào ở lại canh giữ thì canh giữ, nên săn bắn thì săn bắn, tuy giờ đã vào đông, hơn nữa vẫn tùy thời, nhưng mọi người vẫn ra ngoài săn thú như thường, dù sao có thêm nhiều thực vật thì càng bảo đảm hơn. Mà ngày này Jason trở về còn dẫn theo một người, hẳn dẫn theo một giống cái về, mà giống cái này tên là Liya. Theo Jason nói, hẳn phát hiện ra Liya là lúc cậu ta ngã xui ở rừng rậm phía bắc, nếu khi đó là thú nhân thì Jason có thể trực tiếp không nhìn, cho dù là muốn cứu người cũng chỉ đưa ít thảo dược hoặc thức ăn cho đối phương chứ không mang về, nhưng giống cái thì khác, sự tồn tại của bọn họ rất trân quý, không có một thú nhân nào có thể trơ mắt nhìn một giống cái gặp nguy hiểm mà không quan tâm. Cho nên, Jason dẫn Liya trở về.

Sau khi được Hoàng Viễn kiểm tra, Liya không có việc gì, chỉ mệt nhọc quá độ, sở dĩ té xui là do quá đói, vốn Hoàng Viễn nói giống cái không có việc gì làm cho mọi người đã yên tâm, hơn nữa trong tộc lại có thêm giống cái làm cho mọi người vui vẻ rất nhiều.

Nhưng mà lời nói tiếp theo của Hoàng Viễn làm cho mọi người sùng sốt “Cậu ta mang thai.”

Một giống cái mang thai, một giống cái mang thai té xui trong rừng rậm, tất cả mọi người bắt đầu bỏ não tình cảnh bi thảm của Liya, ví dụ như bầu bạn gặp bất trắc, vì bản thân có đứa nhỏ mà muốn cố sống sót cho nên liều mạng chạy trốn, sau đó thể lực cạn kiệt cho nên té xui.

Phil thương hại nói “Thật đáng thương”

Cậu nói ra tiếng lòng của mọi người.

Bình thường giống cái rất khó mang thai, phần lớn đều là kết hợp nhiều năm về sau mới có đứa nhỏ, cho nên giống cái mang thai cho dù ở đâu đều khó có được. Mọi người xem ra, giống cái này gặp chuyện bị thảm như thế, tự nhiên nên ở lại bộ lạc của bọn họ, như vậy bộ lạc của bọn họ lại có thêm thành viên mới, tương lai sẽ có thêm một ấu tể giống đực hoặc ấu tể giống cái, nghĩ thế nào đây cũng là chuyện đáng để vui mừng.

Hoàng Viễn đút thuốc cho giống cái này, lại đút cho cậu ta chút nước đường, khiến cho cậu ta nghỉ ngơi.

Thời điểm giống cái tỉnh lại đã chấp choạng tối, Hoàng Viễn vốn tính.. kiểm tra lần nữa cho đối phương, cũng đã biết chuyện đối phương tỉnh lại.

Khi Liya tỉnh lại thấy bản thân không có chết, mà ở trong một nơi ấm áp, chăn ấm, hoàn cảnh ấm áp, cậu vừa may mắn lại vừa cảm thấy thất vọng. May mắn là cậu còn sống, dù sao trong bụng cậu có đứa nhỏ, thất vọng là ta không có được giải thoát.

Hoàng Viễn phát hiện cảm xúc của người này có chút hạ xuống, cho nên nở nụ cười thân thiết “Cậu đã tỉnh. Có đói bụng không?”

Liya nhìn giống cái xa lạ này, thấy bộ dáng rất hữu hảo, nghe đối phương hỏi cậu có đói bụng không, nghĩ đến vài ngày này cậu chưa ăn gì, bụng nhịn không được kêu lên.

Cậu xấu hổ gật đầu.

Hoàng Viễn cười cười, căn cứ biểu hiện bây giờ, đây là một giống cái có tính cách khá tốt.

“Cậu chờ một chút, tôi đi lấy thức ăn cho cậu.”

Bởi vì người này tỉnh lại vào lúc chiều tối, cho nên bảo Lâm Mộc làm một ít món ăn đưa đến, dù sao trù nghệ của hắn cũng không được, mà trù nghệ của Ryan.....đối với chuyện vì sao hắn không nghĩ để Ryan làm cơm cho người khác ăn Hoàng Viễn tỏ vẻ hắn không muốn nghĩ, ở hắn xem ra, Lâm Mộc nấu cơm ngon lắm, đương nhiên Lâm Mộc nên chuẩn bị thức ăn.

Bởi vì cơ thể của đối phương yếu ớt, Lâm Mộc chuẩn bị món cháo gà xé sợi, còn một phần canh ngân nhĩ.

Liya rất kinh ngạc về thức ăn mà cậu ăn, cậu chưa bao giờ ăn món ngon như này, cậu rất bội phục Hoàng Viễn có thể nấu ra món ngon như thế, hơn nữa cậu còn không biết món đó làm bằng thứ gì, sau đó cậu mới phát hiện trong này có rất nhiều đồ vật mà cậu chưa bao giờ gặp qua: thật là một nơi rất thần kỳ.

Hai người trao đổi tên, buổi tối ngày đầu tiên, Liya sống qua ở nhà Ryan, đó là một ban đêm ấm áp cho tới bây giờ đều không có.

Ngày hôm sau, Lâm Mộc đã biết đối phương tỉnh lại, liền cầm theo bữa sáng đến thăm cậu.

Lâm Mộc nhìn thấy vẻ mặt của Liya ngẫu nhiên lộ ra bi thương, cậu thật sự tò mò đối phương đã xảy ra chuyện gì. Đương nhiên tuy tò mò, nhưng cậu cũng không có tính toán hỏi, dù sao hiện giờ người ta còn chưa đi ra từ trong đau khổ, cậu hỏi không khác nào vạch trần vết thương lòng của người ta ra, cậu không có tàn nhẫn như vậy.

Liya ở nhà Ryan cũng không có tiện, bởi vì nhà Ryan không có phòng trống, mà buổi tối hôm qua cậu ngủ trong phòng mà hoàng Viễn bình thường làm phòng khám bệnh.

Lâm Mộc nghĩ xem người trong bộ lạc, nghĩ cậu ta ở nhà ai thì tiện. Cuối cùng, Lâm Mộc lựa chọn nhà Damon, lý do rất đơn giản, nhà Ryan có phòng trống, trong nhà Damon có hai ấu tể, làm cho Liya nhìn thấy đứa nhỏ hẳn là chuyện tốt, cho nên sau khi Lâm Mộc nói chuyện với Damon, Damon đồng ý, hơn nữa Liya cũng đồng ý, Liya bắt đầu chính thức chuyển tới nhà Damon. Mà đúng như Lâm Mộc nghĩ, nhìn thấy Casso, Liya thật sự rất thích Casso.

Lâm Mộc nằm trên giường suy nghĩ miên man, khi Patrick đi vào nâng cậu dậy, cậu mới hoàn hồn lại “Nấu xong cơm rồi?”

“Ừ, nấu xong. Ăn ở trên giường?”

Trong ổ chăn ấm áp như vậy, Lâm Mộc đương nhiên không muốn xuống giường “Ăn ở trên giường, không muốn ra ngoài.”

Patrick lấy cái bàn nhỏ để trên giường, đây là Lâm Mộc chuyên môn đến tìm Matt làm cho cậu, chỉ vì để tiện khi mùa đông đến không muốn xuống giường ăn cơm.

Sau khi cơm nước xong cảm thấy mệt mỏi, Lâm Mộc bảo Patrick cũng lên giường sưởi ngồi cho ấm áp.

Tựa vào trong ngực Patrick “Tuyệt vẫn còn rơi hả?”

“Ừ, còn rơi, rơi lớn lắm. Nhưng mà xem tình hình, tới chập choạng tối sẽ ngừng, đến lúc đó anh đi san tuyết.”

Lâm Mộc cọ cọ mặt trong lòng Patrick “Ừ, thật muốn đi ra đắp người tuyết, nhưng lại sợ lạnh.” Lâm Mộc có thể chất rất sợ lạnh.

Patrick vỗ về lưng Lâm Mộc “Không có việc gì, thời gian mùa đông rơi tuyết rất nhiều, lần sau chơi cũng được.”

“Ừ, phải làm bao tay mới được, bằng không sẽ đông lạnh hai tay.” Nói xong còn cầm tay Patrick lên xem, bàn tay Patrick rất to, cũng rất thô ráp, có vết chai, hiện giờ mỗi ngày còn tiếp xúc nước lạnh. “Cũng phải làm cho anh một đôi nữa.”

“Được.”

Hai người ngủ một lúc, Lâm Mộc tỉnh, Patrick không cho cậu ngủ nữa, lo lắng buổi tối ngủ không được, để cho cậu ngồi ngốc trên giường, còn y thì đi lấy đồ ăn vật đến. Đồng thời còn mang cơ vây trước kia Lâm Mộc làm, cùng Lâm Mộc tiêu hao thời gian.

Lúc trời chập choạng tối tuyết thật sự ngừng đúng như lời Patrick nói. Lâm Mộc nghe xong, cũng xuống giường, đẩy rèm cửa đứng trước cửa nhìn cảnh tuyết.

Cảnh sắc bên ngoài được tô điểm màu trắng tinh khôi, thế giới trở nên trắng xóa, tuyết trên đất rất dày, dày tầm bảy tám cm, bởi vì trước cửa đã được thanh lý ra tầm một mét, Lâm Mộc kéo chặt áo đi ra ngoài một lúc. Nhìn thấy tuyết đọng trên nóc nhà, nhìn thấy tuyết trên nhánh cây, nhìn tòa núi trắng xóa xa xa, bởi vì cậu chưa bao giờ sống ở cảnh nghèo khổ, cảnh tượng này trong mắt cậu chính là bức tranh tuyết đẹp đẽ, nếu có cameras, cậu nhất định sẽ chụp những cảnh đẹp này.

Lâm Mộc đứng ở trước cửa lập tức cảm thấy lạnh, tuy tuyết đã ngừng rơi, nhưng còn có gió thổi, cơn gió mùa đông luôn giống như kim đâm vào da, chui vào trong quần áo làm cho người ta nhận không được rừng mình.

Patrick cũng hiểu Lâm Mộc đứng lâu rồi, thấy đối phương lạnh liền tiến đến ôm cậu vào lòng.

Được Patrick ôm, Lâm Mộc cảm thấy ấm áp rất nhiều, nhìn phương xa “Cảnh sắc này thật đẹp.”

Trong mắt Patrick, những tuyết này rất nhàm chán, y không thấy nó đẹp tí nào, nhưng mà y sẽ không nói ra, Lâm Mộc nói nó đẹp thì nó đẹp.

Cầm tay Lâm Mộc để trong lòng, có chút lạnh lẽo “Mộc Mộc, nhìn một tí rồi vào nhà đi, khí trời hôm nay rất lạnh.”

Tay Lâm Mộc ẩm, tâm tình cũng tốt “Được” Đáp người tuyết, ném tuyết gì đó, hiện giờ cậu không có cơ hội.

Hai người đứng một lúc, liền vào nhà.

Dùng nước ấm rửa mặt, thư thái rất nhiều “Patrick, anh nói thử xem ngày mai có tuyết rơi không?”

“Có.”

Nhận được đáp án mà cậu muốn “Vậy nếu ngày mai có tuyết rơi, Patrick đừng sạn tuyết nữa, dù sao mai cũng rơi nữa, trời lạnh, tuyết cũng không tan được, cho ngày nào đó hãy san đi.”

Patrick cười gật đầu, nhưng mà y sẽ không thật sự đi san, chỉ đi san ra một con đường để đi.

Buổi sáng ngày hôm sau tỉnh lại vẫn là sáng sớm tuyết đang rơi. Sau khi ăn cơm xong, Lâm Mộc định nằm trên giường chờ thời gian trôi qua, Locker ôm Sacha đến nhà bọn họ. Không bao lâu, Hoàng Viễn bọn họ cũng đến đây, năm người ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm rất náo nhiệt.

“Lâm Mộc, cậu có biết không, hóa ra Liya là được sư!” Trên mặt Sacha tràn ngập kinh ngạc kể ra tin tức “Thật sự khó mà tin được!”

Lâm Mộc nhất thời không phản ứng lại, chỉ cảm thấy xác suất nhỏ bé như nhặt được được sư mà bộ lạc lại đụng phải hai lần, đây rốt cuộc là vận khí gì.

Phil nhắc nhở “Ồ trong bộ lạc, được sư không được phép có bầu bạn.”

“Hả?” Lâm Mộc cũng đột nhiên nhớ đến “Nói như vậy.....”

Linie nói “Hơn nữa cũng không giống như chúng ta, bầu bạn của cậu ta bỏ rơi cậu ta, nhưng mà không có tốt đẹp như chúng ta tưởng tượng.” Nói xong còn một bộ tức giận. Những người khác cũng trầm mặc.

“Làm sao vậy?”

Hoàng Viễn giải thích “Nói đơn giản, chính là một câu chuyện máu chó về người thụ sinh tình gặp phải tra công, nhưng mà máu chó bởi vì xảy ra ở trong hiện thực, mà thân phận của đối phương lại là được sư, liền thành bị kịch.” Hoàng Viễn cũng tức giận, móa nó, người ta đều nguyện ý làm vợ mày, có thân phận cao như thế, không cần thận liền thành tội phạm, thế mà còn dám ngược người.

Trải qua tôi một câu anh một câu nghiêng răng nghiêng lợi cũng nói ra mọi chuyện.

Thì ra trước kia Liya là được sư của bộ lạc báo tộc, mà tra công kia là đứa con của tộc trưởng bộ lạc báo tộc. Bộ dáng của Liya rất đẹp, cho nên bị đối phương nhìn trúng, tuy Liya là được sư không thể có bầu bạn, nhưng mà cậu có thể trộm có. Mà Liya từ nhỏ đến lớn, bởi vì xác định thân phận được sư cho nên không có bị thủ nhân theo đuổi, nhưng mà trong lòng giống cái nào mà không có giấc mộng một anh hùng thủ nhân chứ, tuy cả đời không có duyên với bầu bạn, nhưng Liya có đôi khi nhìn thấy hình ảnh súng ái bầu bạn vẫn nhìn không được nghĩ muốn có, nếu bản thân có một bầu bạn yêu cậu như thế thì tốt bao nhiêu, cho nên khi người nọ theo đuổi Liya, không bao lâu thì Liya rơi vào tay gã.

Phương thức lên lút càng ngày làm cho Liya không có cảm giác yên lòng, hơn nữa đối phương rất vĩ đại lại có không ít giống cái đối tốt với người nọ, Liya luôn lo được lo mất, cậu biết bọn họ không có tương lai, cũng biết hành vi như thế là không đúng, chỉ là, cậu có cảm giác không an toàn, mà vẫn là do người kia không làm cho cậu có cảm giác an tâm. Nhưng không khéo là, cậu còn chưa kịp nói chấm dứt, chuyện của bọn họ đã bị phát hiện, bị một giống cái ái mộ người nọ phát hiện.

Kết quả cuối cùng là, Liya lựa chọn rời đi, tuy được sư rất quan trọng với bộ lạc, nhưng được sư phạm tội sẽ bị thần thú trừng phạt, (thần thú: ta không biết quy củ này từ đâu đến, nhưng không có quan hệ với ta, ta vô tội), mà người kia thì lựa chọn ở lại bộ lạc, tuy rằng sẽ bị trừng phạt, nhưng trừng phạt đó người ta có thể chịu được. Hơn nữa ở trong lòng đa số mọi người, đều cảm thấy lỗi lầm xuất phát từ Liya, thủ nhân theo đuổi giống cái là kim lòng không được, cho dù người kia là bản thân không thể có được thì bọn họ cũng không biết sợ mà theo đuổi, nhưng được sư biết bản thân không thể có bầu bạn còn làm ra loại sự tình này, vậy trách nhiệm chủ yếu tự nhiên thuộc về Liya.

Liya nhìn thấy người kia lựa chọn ở lại, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, cậu biết cậu nhìn nhầm người, nhưng khi hối hận thì đã chậm

Liya vô tri vô giác rời đi, coi như thần thú phù hộ làm cho cậu không có gặp phải nguy hiểm gì, nhưng sau khi cậu biết mình mang thai, đối với tin tức này, Liya không biết nên vui hay buồn.

Lâm Mộc biết cả câu chuyện, trong lòng nhìn không được cảm thán, thì ra ở từng thế giới đều có những người kì ba không giống người thường, mà ở thế giới thú nhân, kì ba luôn mang theo đặc tính tra.

“Sao cậu ta lại nói chuyện này cho mấy người?”

Sacha nói “Bởi vì cậu ta đến bộ lạc chúng ta, ngày hôm qua có tuyết rơi, cho nên bọn tôi đến tìm cậu ta nói chuyện phiếm, miễn cho cậu ta cô đơn. Thời điểm nói chuyện phiếm, cậu ta biết thân phận của Hoàng Viễn, rất kinh ngạc khi Hoàng Viễn làm được sư mà có bầu bạn, đương nhiên cậu ta cho rằng Ryan là bầu bạn của Hoàng Viễn.” Nói xong Sacha cười ha ha.

Hoàng Viễn bĩu môi không nói chuyện.

Phil nói “Sau đó hình như cậu ta nhớ tới chuyện đau lòng của mình, đột nhiên rất đau lòng, không cần thận nói ra.”

Linie gật đầu “Chúng tôi nói về tình huống của bộ lạc, sau đó cậu ta nói về chuyện của cậu ta cho bọn tôi, lúc ấy chúng tôi rất phần nộ, chưa từng nghĩ sẽ có thú nhân không chịu trách nhiệm như vậy, càng khó tin là bộ lạc kia đẩy hết trách nhiệm lên người Liya, đáng giận, nếu không phải thú nhân kia biết rõ Liya không thể có bầu bạn còn đi treu ghẹo cậu ta, Liya làm sao sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.”

“Cái loại thú nhân này thật đáng giận, thật sự là vũ nhục thân phận thú nhân!” Sacha càng tức giận. Nghĩ lại Locker nhà cậu rất tốt, đều là thú nhân mà sao người kia không thể cùng đẳng cấp với anh ấy, không đúng, hẳn ta thế nào cũng kém Locker nhà cậu, kém xa vạn dặm ấy!

Lâm Mộc cũng hiểu được Liya thật bất hạnh, bây giờ còn hoài đũa nhỏ, đây là lần đầu tiên cậu thấy giống cái mang thai, nói không tò mò là giả, không biết đũa nhỏ là giống đực hay giống cái, Lâm Mộc quyết định nấu nhiều thuốc bổ cho Liya mới được, dù sao cũng là người mang thai, rất cần dinh dưỡng.

Có quyết định này, thời điểm giữa trưa Lâm Mộc nấu một nồi canh gà cho Liya, còn làm một ít món dễ tiêu hóa, để Hoàng Viễn mang đi hộ, bởi vì nhà Damon ở trên đường về nhà hắn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Buổi tối Lâm Mộc làm vận động nên ngủ rất ngon, cũng do ban ngày không có ngủ như mọi khi. Hôm nay là một ngày mà Lâm Mộc cảm thấy không có nhàm chán, Hoàng Viễn bọn họ đều đến đây, mà Liya thì được Damon đưa đến, do Damon cảm thấy để Liya đến ở chung với Lâm Mộc bọn họ thì sẽ náo nhiệt hơn, sẽ không suy nghĩ miên man nữa. Hiện giờ dù sao Liya cũng đang mang thai, tâm tình thoải mái rất quan trọng.

Lâm Mộc bọn họ đến ngồi với nhau tự nhiên có nhiều chuyện nói không hết, có nhiều đồ ăn vặt, hơn nữa lại không cảm thấy nhàm chán, Patrick còn lấy mặt trượt mà nhờ Matt làm ra.

Mặt trượt làm bằng gỗ, đơn giản dùng chất lỏng nhuộm màu, coi như giống kiểu dáng. Những miếng mặt trượt này đã được làm xong từ lâu, nhưng do mọi người đều bận rộn không có thời gian lấy ra chơi, mà sau khi vào đông, Lâm Mộc lại lười biếng không có tinh lực, hơn nữa quan trọng nhất là, hai người thì không chơi được mặt trượt, bốn người ngồi thành bàn mới đúng.

Mặt trượt, Lâm Mộc cũng chỉ hiểu một quy tắc, số lần thao tác thực tế cũng không nhiều lắm, do là không phải là người có tính cách hướng ngoại nhiệt tình, mà ai lại chơi mặt trượt một mình, Lâm Mộc không tìm thấy người chơi cùng, tự nhiên cũng không lấy ra chơi, nhưng vẫn chơi vài lần trên máy tính. Nhưng Lâm Mộc cũng không có hứng thú nhiều lắm với chơi mặt trượt trên máy tính, cho nên nói cho cùng kỹ thuật chơi mặt trượt của Lâm Mộc không được tốt lắm. Mà người hiện đại như Hoàng Viễn lại chưa từng chơi mặt trượt, hơn nữa, hẳn vội vàng học tập kiếm tiền, chưa bao giờ dưng vào những thứ chơi giải trí, cho nên kỹ thuật chơi mặt trượt của hắn cũng nát bét.

Bởi vậy cho nên mặt trượt với bọn họ mà nói là một thứ mới mẻ, sau khi nghe xong Lâm Mộc quy tắc chơi trò chơi mọi người cảm thấy rất có ý tứ, liền bắt đầu chơi.

Chơi mặt trượt thì phải có tiền đánh bạc, ngày hôm qua Lâm Mộc là đậu phộng, cho nên mọi người chia đều làm tiền đánh bạc, Lâm Mộc tỏ vẻ: thua thì tự động nộp đậu phộng lên. Sau đó nói nếu thắng thì thắng được bao nhiêu hạt đậu phộng, tất cả mọi người bắt đầu chơi.

Mặt trượt là một công cụ tiêu tốn thời gian rất tốt, hơn nữa mọi người cũng có ý chơi. Lâm Mộc bọn họ liền chơi gần cả ngày, thời điểm giữa trưa mấy người kia cũng không về nhà, mà ở trong phòng khách nhà Lâm Mộc ăn lẩu.

Hôm nay Liya chơi rất vui, tuy hắn không biết chơi, không thắng được hạt đậu phộng nào, nhưng không thua sạch. Trong mấy người chơi người thắng được nhiều nhất là Linie, thua nhiều nhất là Sacha, Lâm Mộc thua cũng thảm, cậu là người dạy chơi, thế nhưng lại không thắng lần nào. Đối với việc bản thân càng ngày càng ít hạt đậu phộng, Lâm Mộc không chịu thua xoa tay tỏ vẻ cậu nhất định sẽ thắng lại. Nhưng kết quả càng thua nhiều hơn.

Bởi vì lần đầu tiên chơi, mọi người đều có nhiệt tình không giới hạn với nó, hơn nữa trong nhà Lâm Mộc rất ấm, tất cả mọi người ngồi trên giường, ngồi trong ổ chăn ấm áp, trên chiếc bàn nhỏ bày đầy đồ ăn vặt, mùa đông thoải mái an nhàn như vậy, trước kia bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến.

Bởi vì có bảy người, cho nên mỗi lần đánh hai vòng, người thua nhiều nhất nhường chỗ cho người khác. Mà người ngồi ở một bên chờ có thể vừa ăn vừa xem, đương nhiên có thể làm chuyện khác, ví dụ như Liya, thời điểm chưa tới phiên cậu thì cậu yên lặng ở một bên dẹt vai.

Sợ tơ kia là do Hoàng Viễn bọn họ đưa cho cậu, đương nhiên chủ yếu vẫn là do Damon đưa. Trước kia Damon không có thu kén tằm, bởi vì Casso còn chưa biến hình, mà hần thì có vài làm quần áo hay không cũng đều không sao cả, cho nên không có học dệt vải, cho nên cũng không tồn sợ tơ. Mà sau khi Liya ở nhà hần, Damon bắt đầu thu gom những thứ này, khi Liya bắt đầu học dệt vải hần liền lấy ra cho cậu. Khi mà Liya nói không cần thì nói sẽ đem đi tặng, còn nói hần không dệt vải giữ lại cũng vô dụng. Nên cuối cùng Liya cũng nhận.

Mấy người ăn cơm chiều ở nhà Lâm Mộc luôn, mà sau khi ăn cơm xong bọn họ còn muốn chơi tiếp, mà mấy thú nhân thấy bọn họ chơi lâu như vậy rồi, không cho chơi nữa, mệt cũng không tốt. Liền dẫn người về nhà. Thời điểm Sacha đi dám mang theo cả hạt đậu phộng để đánh bạc đi luôn, hần tỏ vẻ ngày mai chơi nữa, muốn đòi lại những đã thua về hết. Về phần có thắng lớn hay không đều cười ha ha, kết quả ai biết được. Nhưng tìm một phương pháp giết thời gian quả thật không tệ.

Sau khi bọn họ đi không được bao lâu thì Lâm Mộc ngáp, chơi cả một ngày, vừa mệt vừa phí tinh thần, tự nhiên lúc này mệt nhọc, dùng khăn nóng rửa sơ mặt, lại rửa sạch chân, Lâm Mộc nằm trên giường bắt đầu ngủ vù vù.

Lâm Mộc vốn ngủ sâu, nhưng có một bàn tay không an phận cứ lướt qua lướt lại trên người cậu, cuối cùng còn quá phận tiến vào nơi thẹn thùng của cậu, dưới tình huống như thế mà Lâm Mộc còn ngủ thì cậu chính là người chết.

Lâm Mộc mở to đôi mắt đầy sương mù, sau đó chú ý tới hơi thở thô suyền, trong phòng rất tối, cậu không nhìn thấy rõ biểu tình của Patrick, nhưng khi hôn lên người cậu lại chứng minh hết tất cả.

Tiếng thở dốc ồ ồ, bộ phận yếu ớt bị cầm, bị ngón tay ra ra vào vào trong cơ thể “Ừm ~” Lâm Mộc nhin không được hừ nhẹ một tiếng.

“Patrick ~” Giọng nói vừa mềm mại vừa quyến rũ, mang theo giọng mũi vừa mới tỉnh, là cho Patrick vốn rất kích động càng thêm nhin không được.

Gấp đôi chân mảnh khảnh của đối phương lên trước ngực, hoàn cảnh tốt đẹp liền lộ ra trước mắt Patrick, tuy trong phòng rất tối, nhưng cũng không ảnh hưởng đến thị lực của y. Mà do phòng rất tối không nhìn thấy được, Lâm Mộc cũng không xấu hổ như mọi khi. Chuyện kể tiếp liền thuận theo tự nhiên.

Tiếng thở gấp ồ ồ, tiếng ngâm làm cho người mờ màng, vang lên suốt đêm, Lâm Mộc cuối cùng cũng không biết cậu ngủ lúc nào, cậu chỉ biết mình giống như chiếc thuyền cô đơn bấp bênh trên biển rộng, không có có năng lực chống cự, đương nhiên cậu chìm đắm trong vui thích cũng không có tâm tư chống cự, cuối cùng cũng hôn mê mất, mà trước khi cậu hôn mê đã thầm nghĩ rằng: sao đêm nay dục vọng của Patrick lại khác thường như vậy.

Thời điểm Lâm Mộc tỉnh lại trời đã gần chập choạng tối, trong lúc đó Patrick luôn ở cạnh cậu, thật ra là y thấy chán nản trong lòng, vì sao y lại mất không chế muốn Lâm Mộc suốt đêm.

“Ừm.” Lâm Mộc muốn nói, nhưng cổ lại đau rát, patrick lập tức bưng trà nóng cho cậu, uống ít nước, Lâm Mộc cảm thấy tốt hơn rồi, nhưng giọng nói vẫn hơi khàn khàn, nghĩ đêm đêm qua gọi kịch liệt nên mới như vậy, mặt Lâm Mộc liền đỏ bừng.

“Mộc Mộc, ăn ít cháo đi.” Lâm Mộc vừa mới uống xong nước, Patrick liền bưng chén cháo vẫn luôn ninh trong nồi cho Lâm Mộc.

Lâm Mộc rất đói, ngửi được mùi cháo thì bụng càng đói hơn. Ăn như hổ đói hết một chén cháo lớn mới dừng lại.

“Ăn thật no” Lâm Mộc vuốt bụng với vẻ mặt thỏa mãn.

Patrick thu dọn hết đồ vật, cũng lên giường ngồi, ôm lấy Lâm Mộc vào lòng “Mộc Mộc, thật xin lỗi.”

“Hà?” Lâm Mộc nhất thời không phản ứng lại vì sao Patrick lại nói vậy, thấy đối phương áy náy nhìn mình, Lâm Mộc chỉ biết đối phương muốn nói cái gì “Có gì thì giải thích đi.”

Patrick thấy Lâm Mộc không có ý tức giận, cũng yên tâm, đến bây giờ y còn may mắn Lâm Mộc không có bị thương.

“Mộc Mộc, thật ra tối hôm qua anh như thế là do kì phát tình của anh đến rồi.”

“Kì phát tình?” Lâm Mộc không hiểu.

Patrick gật đầu “Thú nhân sau khi có bầu bạn vào mùa đông đến sẽ tiến vào kì phát tình. Mùi của bầu bạn có hấp dẫn rất lớn. Cho nên có đôi khi nhin không được.”

“Kì phát tình của động vật không phải vào mùa xuân hay sao? Sao các anh lại vào mùa đông?”

“Có lẽ do thần thú cảm thấy bọn anh vào mùa đông nhân rồi.”

Lâm Mộc nghe xong lời giải thích này nhin không được chảy mồ hôi, nhưng mà cẩn thận nghĩ lại cũng có thể đứng.

“Mấy anh không phải sẽ đều phát tình chứ?” Nếu đều như vậy thì không phiền toái.

“Sẽ không, anh vừa nói, chỉ có bầu bạn thì vào mùa đông mới tiến vào kì phát tình.”

“Thế Damon và Matt thì làm sao bây giờ?” Hai người này đều không có bầu bạn.

“Damon? Matt thì lựa chọn ngủ đông, mà Damon, Damon chưa từng có bầu bạn.”

“Gi vậy! Hắn không có bầu bạn thì làm sao có Casso?”

“Casso là do Damon nhặt được, chắc cũng là đứa nhỏ của du thú, nhưng mà bị phụ thân của nó bỏ rơi. Gặp được Damon, hơn nữa Damon thấy thú hình của nó giống mình nên ôm về nuôi.”

“Thì ra là như thế.” Cậu vẫn không biết, lúc trước thấy Damon không có bầu bạn cứ nghĩ bầu bạn của hắn đã qua đời, cho nên không có hỏi, miễn cho gọi lên sự đau buồn của người ta, nhưng không nghĩ tới hóa ra Damon không có bầu bạn. “Vậy Casso biết không?”

Patrick gật đầu “Casso biết, nhưng mà nó tuy không phải là con ruột của Damon, nhưng Damon thật sự coi nó là con ruột mà nuôi, Casso tự nhiên cũng cảm nhận được. Có phải ruột thịt hay không, tự nhiên không có để ý đến.”

Lâm Mộc nghe thấy xong cũng yên tâm, nếu Casso không biết, cậu còn nghĩ phải giữ kín bí mật này, gặp Casso nhất định sẽ cảm thấy nó thật đáng thương. Nói xong chuyện của Damon, Lâm Mộc đột nhiên nghĩ đến Mischa.

“Matt ngủ đông, vậy Mischa phải làm sao bây giờ? Không bằng để Mischa đến ở nhà chúng ta?”

“Không cần, Mischa đã được Damon mang về nhà hắn, để cho Mischa làm bạn với Liya.”

“Như vậy cũng tốt, Liya có người để trò chuyện sẽ không còn cô đơn nữa.” Nhưng mà nghĩ đến nhóc con Mischa không thích gặp Hoàng Viễn, Lâm Mộc liền cảm thấy đau đầu. Nhưng mà cậu cũng không có tính toán can thiệp, giao chuyện này cho thời gian đi, dù sao Hoàng Viễn cũng chưa làm chuyện gì không tốt với Mischa, bởi vì diện mà mà không thích, cậu nghĩ qua một đoạn thời gian dài, Mischa sẽ bỏ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 78

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Mọi người cùng nhau làm sủi cảo.

Lâm Mộc vốn nghĩ đến, kỳ phát tình của Patrick có liên quan đến động vật, nhưng thật không ngờ ngày hôm sau thân thể cậu cũng trở nên kì lạ, mỗi lần khi đến gần Patrick sẽ cảm thấy trên người đối phương tỏa ra mùi mê người, làm cho toàn thân cậu nhện không được nóng lên, mà khi buổi tối thì phản ứng này càng thêm mãnh liệt, cho nên ban đêm bọn họ luôn nhiệt tình quá phận. Làm cho Lâm Mộc lo lắng thân thể miệt mài quá độ có bị thương không. Nhưng mà mỗi ngày mỗi lần đều thần thanh khí sảng, không có phản ứng khác thường, Lâm Mộc cũng sẽ không có lắng, mà an tâm hưởng thụ.

Bởi vì do nguyên do kỳ động dục đến, Lâm Mộc bọn họ không có gặp nhau thường xuyên như mọi lần, tầm sáu bảy ngày mới có thể gặp nhau.

Bởi vì nhà Lâm Mộc đã muốn thành nơi mọi người tụ hội, ngày này Lâm Mộc làm một ít món để trong phòng khách, mà Linie bọn họ cũng lục tục đi đến.

Thời điểm mà Linie đến, Lâm Mộc đang chiên bánh quai chèo, bánh quai chèo coi như là một món ăn vặt, có thể làm mặn mà cũng có thể làm ngọt. Linie thấy Lâm Mộc bận rộn, cho nên cũng giúp đỡ. Khi mà Hoàng Viễn đến, mọi người liền tụ họp, mà Lâm Mộc chiên bánh quai chèo cũng xong hết rồi, Hoàng Viễn đến đúng dịp khi mẻ bánh quai chèo mới ra lò.

Bánh quai chèo chiên xong để nguội thật xốp giòn, ăn rất ngon, mọi người mang hạt dưa, trái cây khô, trái cây tươi đi vào phòng, ngồi trên giường sượt vẫn tuyệt hơn.

Bởi vì Liya mang thai, cho nên mọi người đều chăm sóc cho cậu, Lâm Mộc ăn trái cây khô “Liya, gần đây thế nào, có cảm thấy khó chịu không?”

Liya lắc đầu, tỏ vẻ cậu khỏe lắm.

Hoàng Viễn nói “Tôi có kiểm tra cho cậu ta, thân thể khỏe mạnh, nhưng ăn uống có chút không tốt, ngay nghề nấu cơm của Damon khẳng định hơi tệ.”

Liya vội vàng nói “Sẽ không, thật ra tốt lắm.”

Lâm Mộc nghĩ, khi mang thai phải chú ý dinh dưỡng “Như vậy đi, mỗi ngày tôi sẽ ninh canh cho cậu, làm một ít món, bảo Damon lại đây lấy.”

Liya hơi xấu hổ, cảm thấy phiền cho Lâm Mộc. Linie bọn họ cười bảo Liya đồng ý đi, còn nói giỡn về sau Liya có lộc ăn, Lâm Mộc nấu com ăn rất ngon.

Thời điểm giữa trưa, Lâm Mộc không để cho bọn họ về “Giữa trưa mọi người đừng về nữa, giữa trưa chúng ta làm sủi cảo ăn.”

Bọn họ đã từng ăn qua món sủi cảo này, vẫn là do Lâm Mộc dạy. Nghĩ Lâm Mộc làm sủi cảo ăn ngon tuyệt, mọi người cũng ở lại.

Lâm Mộc để cho bọn họ chơi trong này, cậu xuống giường chuẩn bị nhân sủi cảo.

Linie bọn họ cũng giúp đỡ, Lâm Mộc cho Linie đi cùng, để những người khác ngồi ngốc trong phòng. Liya bọn họ, cậu sẽ không để cho cậu ta làm việc, Hoàng Viễn là tên không biết làm, cho nên để năm người bọn họ ở trên giường nói vừa ăn vặt vừa nói chuyện phiếm, Lâm Mộc dẫn theo Linie đi bận rộn.

Patrick khi có người ở cùng Lâm Mộc liền hóa thú hình đi lên núi nhìn xem, một là kiểm tra, hai là xem có thể nhặt được động vật bị đông chết không.

Thời điểm sắp nấu com trưa, Patrick trở lại, thấy Lâm Mộc bọn họ đang băm thịt, liền tiếp nhận công việc, Lâm Mộc cũng để cho Linie đi nghỉ ngơi.

Lâm Mộc để Patrick cho thịt và cải trắng vào thau, cuối cùng cho các loại gia vị vào trộn đều, Lâm Mộc chuẩn bị ba loại nhân sủi cảo, nhân chay, thịt gà nấm hương, còn có thịt heo cải trắng, trước để ngắm gia vị, Lâm Mộc bắt đầu nhồi bột.

Mọi người cùng làm sủi cảo thì vui hơn, sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, Lâm Mộc liền gọi mọi người, chuẩn bị làm sủi cảo với nhau.

Linie phụ trách cán da sủi cảo, mà những người khác thì phụ trách bao sủi cảo. Bởi vì tay nghề từng người khác nhau, bao sủi cảo ra cũng khác nhau, liếc mắt là biết của ai làm, Lâm Mộc bao ra một đám nhìn giống như thoi bạc, Phil làm cũng không tệ, Sacha có thể nhìn được, còn Hoàng Viễn, hẳn ta chỉ ngồi xem thôi, với trù nghệ thâm của hẳn, có thể bao ra một cái sủi cảo đầy đặn đã không tệ rồi, tất cả mọi người không có yêu cầu lớn, mà Liya và Adeline lần đầu làm sủi cảo đều nghiêm túc, tuy vừa mới bắt đầu bao còn sùị miệng, nhưng mà sau đó niết cho kín miệng sủi cảo lại, sẽ không bị lòi nữa, nhưng xem kết quả, của Adeline tốt hơn.

Mọi người vừa làm sủi cảo vừa nói chuyện phiếm, mà các thú nhân cũng đều đã trở lại, sau khi thu thập con mồi xong thì ngồi ở một bên cười nhìn mọi người bận rộn.

Nhiều người làm sủi cảo nên tốc độ khá nhanh, sau khi bọn họ bao sủi cảo xong, các thú nhân bắt đầu tiếp nhận. Các thú nhân bao sủi cảo thường to hơn so với bọn họ, bọn họ sau khi bao xong sủi cảo bắt đầu nấu nước.

Thật ra chuyện kể tiếp Patrick bọn họ có thể làm, nhưng mà mọi người muốn tự bản thân mình nấu sủi cảo mình bao, cho nên liền canh giữ ở bên cạnh.

Lâm Mộc cũng nhân cơ hội làm nước tương để ăn sủi cảo.

Sủi cảo sau khi được vớt ra tăn ra mùi thơm làm cho mọi người âm thầm nuốt nước miếng, sau đó bắt đầu tụ lại ăn sủi cảo.

Sủi cảo nóng hổi, chắm vào dấm chua, um.thật thơm.

Bên ngoài gió thổi lạnh, mọi người tụ tập cùng nhau ăn sủi cảo nóng hổi, cả người cũng đều ấm áp.

Hoàng Viễn uống xong canh trong chén sủi cảo “Ai nha, ăn thật no, thật no!” Nói xong bắt đầu xoa bụng.

Mấy người ăn uống no đủ, mọi đám đều lười biếng, các thú nhân ôm bầu bạn nhà mình đi về, mà Damon sau khi ăn trưa xong cũng đón Liya về, hẳn biết Liya có thói quen ngủ một giấc sau khi ăn xong.

Thấy mọi người đều đi rồi, Lâm Mộc vươn vai, giúp Patrick dọn dẹp chén đĩa “Com tối chúng ta cũng ăn sủi cảo đi.” Hôm nay cậu cũng chỉ ăn thịt heo cải trắng, còn chưa ăn nhân khác đâu.

Patrick đương nhiên đồng ý.

“Nếu có rau họ thì tốt rồi, nếu như vậy có thể ăn sủi cảo nhân trứng chim rau họ.”

“Rau họ là loại gì?” Patrick tự hỏi ở thời tiết như này có thể tìm được không.

Lâm Mộc khoát tay “Hiện giờ chắc chắn không có để ăn. Chúng ta đi ngủ một giấc, không được làm thứ khác.”

Patrick đồng ý, dù sao cách buổi tối cũng không lâu.

Buổi tối, Lâm Mộc bọn họ vẫn ăn sủi cảo như cũ, nhân thịt gà nấm hương, còn có một lồng bánh bao nhân thịt bò, bởi vì Lâm Mộc cảm thấy dù sao cũng có nhân, đơn giản chung một lồng bánh bao cũng được, buổi sáng còn có thể ăn cùng cháo, thật tiện. Đương nhiên, cậu còn nấu canh gà, bánh bao cho Liya, cũng bảo Damon mang một ít trở về.

Patrick chỉ ăn mỗi sủi cảo thì không đủ, Lâm Mộc còn nướng cho y con thỏ mới đủ. Con thỏ này do Lâm Mộc nuôi, trời lạnh, Lâm Mộc cũng không tính nuôi tiếp, liền bảo Patrick giết đi, rồi đông lạnh trong sân, mà da thỏ thì giữ lại.

Hiện giờ thời tiết rất lạnh, Lâm Mộc còn thích nấu com, cho nên Patrick liền chuyển nôi vân vân qua phòng khách, do phòng khách rất rộng, tạm thời dùng làm phòng bếp cũng được. Trong phòng khách đốt than, ấm áp, Lâm Mộc bảo Patrick làm một cái giá hình vuông, đặt trên chậu than, rồi để chậu gốm lên, nước bên trong sẽ luôn nóng, có đôi khi Lâm Mộc còn để khoai lang lên trên giá, chờ chín rồi ăn.

Bình minh mùa đông trời vẫn rất tối, thời điểm Patrick tỉnh lại ngoài phòng còn rất tối, y đốt lửa lên, chuẩn bị nấu nước cho Lâm Mộc, hiện giờ trời rất lạnh, y có thể dùng nước lạnh rửa mặt, nhưng Lâm Mộc thì không được.

Nấu nước sôi rồi để lên chậu than cho giữ nhiệt độ, bữa sáng Patrick chuẩn bị nấu cháo khoai lang, rồi hấp lại bánh bao nhân thịt bò. Y còn nướng cho bản thân hai miếng thịt, uống cháo rồi ăn hai cái bánh bao, no rồi.

Thời điểm Lâm Mộc tỉnh lại thường sẽ mơ hồ một lúc, mà Patrick sẽ dùng khăn ấm lau mặt cho cậu, chờ xong xuôi, Lâm Mộc cũng đã tỉnh táo hoàn toàn, sau đó ăn bữa sáng. Cuộc sống mỗi ngày đều như vậy, đơn giản mà phong phú.

Bởi vì Adeline ở chỗ này ăn món tên là sủi cao, sau khi trở về cũng làm, tuy nhân không có ăn ngon như của Lâm Mộc làm, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy rất ngon, sủi cao nóng hổi cùng nước canh ngon lành, ăn xong đều cảm thấy thoải mái. Cho nên trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều thích món sủi cao này, đương nhiên món ăn có nhân như bánh bao cũng rất được hoan nghênh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Sáng sớm hôm nay sau khi Lâm Mộc thức dậy, Patrick có nói với cậu tuyết lại rơi.

Lâm Mộc thật không ngờ, hôm nay còn chưa được vài ngày mà tuyết đã rơi rồi. Bởi vì trời lạnh, Lâm Mộc vẫn không đi ra ngoài, cũng chỉ chơi đùa điên cuồng trong sân với bọn Hoàng Viễn vào mấy ngày trời quang. Do thời tiết nên Patrick còn nhân cơ hội xúc hết tuyết trong sân đi ra ngoài, cũng quét hết tuyết đọng trên nóc nhà, sân chưa khô giờ tuyết lại rơi nữa.

“Patrick, mấy ngày trước anh bận rộn coi như toi công, xem tuyết lại rơi kia.” Trong lời Lâm Mộc nói có cảm giác vui sướng khi người gặp họa, hừ, ai bảo anh không cho em nghịch tuyết.

Khi mà trời quang, Lâm Mộc bọn họ liền la hét đòi chơi tuyết, đập người tuyết, ném tuyết linh tinh, nhưng mà các thú nhân sợ bọn họ bị tổn thương do gió rét, một đám liền không đồng ý, tuy ngoài miệng Patrick nói không có phản đối, nhưng người ta càng làm trực tiếp luôn, người ta xúc hết tuyết bỏ đi, xem nãy em chơi như thế nào.

Bọn họ không được phép ra bên ngoài sân chơi, mà trong sân thì không có tuyết, cho nên chuyện đập người tuyết, ném tuyết cũng chẳng thành.

Patrick nghe Lâm Mộc nói vậy cũng chỉ cười cười, trong lòng y biết Lâm Mộc đang oán trách chuyện y không cho đối phương nghịch tuyết, nhưng mà y cũng không có hối hận khi làm như vậy, một đám giống cái yếu ớt như vậy, không chỉ có người chịu tội, mà bọn họ nhìn thấy đều đau lòng, bầu bạn nhà ai thì đau lòng người ấy, y đương nhiên lo lắng khắp nơi cho Lâm Mộc, chỉ với thể chất của Lâm Mộc, Patrick đều cảm thấy nguyên một mùa đông Lâm Mộc đều nằm trên giường ấm áp trong nhà thì y mới yên tâm.

Lâm Mộc com nước xong thì ngồi trong phòng khách nhìn tuyết rơi, đương nhiên chỉ nhìn qua khe hở. Nhà bọn họ không có cửa, mùa đông vẫn dùng tấm da thú lớn làm rèm cửa, mùa đông dùng vừa dày vừa nặng, có thể ngăn cách khí lạnh ở bên ngoài, hiệu quả còn tốt hơn dùng cửa gỗ. Nhưng chỗ hông duy nhất là không tiện nhìn ra bên ngoài, cũng không thể vì nhìn cảnh sắc bên ngoài mà kéo cửa rèm lên, gió lạnh vù vù kia còn không thổi vào nhà, cho nên, vì thỏa mãn tâm nguyện muốn nhìn cảnh sắc bên ngoài của Lâm Mộc, Patrick liền mở một ô nhỏ trên rèm cửa, cái ô chỉ bằng cỡ cái ốt của Lâm Mộc, muốn nhìn cảnh bên ngoài thì nhắc da thú che cái ô đó lên, lúc này Lâm Mộc ngồi trên ghế nhắc ô lên nhìn tuyết rơi bên ngoài, không có biện pháp, cậu sợ rất lạnh.

Patrick làm một cái ống trúc đựng nước nóng để cho Lâm Mộc cầm cho ấm tay. Lâm Mộc làm một cái ghế dựa giống ghế nằm, còn cố ý làm lớn, để cho hai người có thể nằm lên. Mà sau khi Patrick dọn dẹp xong liền nằm xuống bên người Lâm Mộc, sau đó ôm người vào lòng, đập da thú lên người, xem như ấm áp. Lâm Mộc oa cả người vào trong ngực Patrick, trên người còn đắp chăn da thú thật dày, chỉ lộ cặp mắt ra, nhìn thấy đều thấy ấm áp.

Thời điểm hai người nghĩ cứ như vậy nhìn tuyết qua ngày cũng tốt, thì cửa nhà bọn họ bị đẩy ra, sau đó liền nhìn thấy Sacha bị Locker bọc kín ôm đi vào.

“Lão Đại, ở nhà chứ? Tôi vào đây.”

Lâm Mộc nhìn thấy hành động của Locker liền nhìn không được trọn trăng mắt ở trong lòng, bạn nói người ta thường ở ngoài cửa sân gỗ cửa hời có thể vào được hay không, đây lại khen ngược, tiến vào rồi mới hời có thể vào hay không.

Patrick thấy có người quấy rầy y cùng Lâm Mộc nghỉ ngơi, trong lòng cũng chỉ không có cách nào khác, ôm Lâm Mộc vào phòng, đặt trên giường sưởi. Bởi vì giường sưởi vẫn đốt, cho nên phòng vẫn ấm, trên giường cũng ấm.

Patrick làm xong nhưng việc này rồi mới lên tiếng “Vào đi.”

Thật ra Locker chờ đã sốt ruột, tuy cũng chỉ một lúc vậy, nhưng hắn không sợ lạnh, chỉ sợ người trong ngực bị lạnh, nhưng nghĩ đến khuôn mặt lạnh như băng của Lão Đại làm cho hắn không dám trực tiếp đi vào nhà. Hơn nữa, mùa đông, mùa làm cho người ta mơ màng, nếu hắn lơ đãng đi vào thấy được thứ không nên thấy, vậy không tốt. Hắn lo lắng Lão Đại sẽ trực tiếp giết hắn, hắn bị người giết chết, ai tới chiếu cố Sacha nhà bọn họ, cho nên tuyệt không thể đắc tội Lão Đại.

Locker ôm Sacha vào nhà, vào trong phòng khách mới thả người buông xuống, mà người bị bọc lại nhanh chóng cời chặn bao cậu ta ra.

“Locker anh ở đây nói chuyện phiếm với tộc trưởng, em đi tìm Lâm Mộc nói chuyện.” Nói xong liền chạy vào trong buồng.

Bởi vì thú nhân không thể vào buồng trong nhà người khác, hơn nữa, sau khi bọn họ đến đầy đủ, thú nhân bọn họ cũng không thể đi vào, nếu quá trớn sẽ bị những thú nhân khác liên hợp đánh thành đầu heo. Còn lý do vì sao, những giống cái đó cùng nhau nói chuyện phiếm, đùa giỡn âm ỉ, hơn nữa người vẫn ở trên giường, những gì tốt đẹp của bầu bạn nhà mình bị một thú nhân khác nhìn thấy đương nhiên khó chịu trong lòng.

Những người kia giống như mọi khi, lục tục đi đến nhà Lâm Mộc, mà ngoài ý muốn là, hôm nay tuyết rơi mà Liya cũng đến đây, hơn nữa để cho Damon ôm đến, đáng tiếc Lâm Mộc không thấy trường hợp này bằng không cậu sẽ nghiền ngẫm xem có hương vị JQ không. Nhưng thật đáng tiếc, Lâm Mộc lại không thấy được chuyện này, mà Liya lại là người đến cuối cùng, sau khi được Damon cẩn thận thả xuống liền đổ mặt chạy vào trong buồng.

Những thú nhân khác ngoại trừ trừu ghẹo Damon tự nhiên sẽ không nói gì khác, càng không miệng rộng đi nói ra bên ngoài, đương nhiên ngoại trừ bầu bạn nhà mình thôi.

Mọi người đang cười ha hả nói chuyện phiếm, đột nhiên thấy Liya đỏ mặt đi vào, các ánh mắt đều nhìn lên người cậu ta, làm cho Liya đỏ từ đầu đến chân trong nháy mắt.

Linie vội vàng giúp đỡ Liya, “Sao chạy nhanh vậy, cậu đang mang thai, như vậy sẽ không tốt.”

Liya cũng đột nhiên nhớ đến như vậy sẽ không tốt, lúc ấy chỉ lo xấu hổ đã quên mất chuyện này, biết Linie quan tâm mình, liền gật đầu “Về sau sẽ không.”

Linie thấy vẻ mặt ‘tôi sai rồi’ của Liya, cười nói “Cậu là được sự càng nên nhớ rõ việc này, về sau nên nhớ kỹ.”

Lâm Mộc vội vàng đón cậu lên giường sưởi, cậu để một chiếc gối ôm dựa vào tường, sau đó để Liya ngồi vào bên cạnh cậu, nếu ngồi một có thể dựa vào tường nghỉ ngơi, dựa vào gối sẽ không bị tường lạnh.

Liya cẩn thận ngồi xuống bên cạnh Lâm Mộc, Lâm Mộc đắp chăn cho Liya, sau đó tò mò nhìn bụng cậu ta, bởi vì mùa đông mặc nhiều nên cũng không nhìn rõ bụng, “Liya, khi nào thì tiểu bảo bảo được sinh ra?”

Nói đến đứa nhỏ trong bụng, nụ cười của Liya liền tràn ngập tình thương của mẹ “Còn sáu tháng nữa.”

“Bốn tháng mùa đông, vậy thì tiểu bảo bảo sẽ được sinh ra vào mùa xuân hả, thời tiết lúc đó vừa lúc ôn hòa.”

Liya cười gật đầu.

Nói đến tiểu bảo bảo, mọi người còn nói không hết đề tài, ví dụ như tên của đứa bé thì nên gọi là gì. Cái gì, còn chưa nghĩ ra? Vậy thì nên nghĩ đi. Ví dụ như, cực cung được sinh ra là tiểu giống cái hay tiểu giống đực. Bọn họ còn nghĩ đến cả tương lai sau này, ví dụ như, nếu là giống cái thì nên tìm một bầu bạn như thế nào, nếu là giống đực thì tìm một giống cái bầu bạn vừa ý ra sao. Vân vân.

Mọi người trò chuyện vui vẻ, nghĩ đến tương lai trong tộc sẽ xuất hiện càng nhiều bé con, bọn họ liền vui vẻ.

“Liya, bình thường cậu nên cẩn thận, việc không thể làm thì đừng làm, việc nặng nhọc thì để Damon làm, đừng khách khí với hắn, muốn gì thì nói với hắn.” Hiện giờ Lâm Mộc đã hiểu thêm được nhiều điều: thú nhân giúp đỡ giống cái là điều cần phải.

Liya nghe thấy lời Lâm Mộc nói, nhỏ giọng nói “Như vậy cũng không tốt, dù sao tôi ở nhà anh ta cũng đã quấy rầy anh ta rồi.”

“Quấy rầy cái gì, thú nhân giúp đỡ cho cậu là điều nên làm thôi.” Sacha nói.

Linie cũng nói “Đúng vậy, hiện giờ cậu mang thai đương nhiên là người quan trọng nhất, để cho hắn làm chút chuyện cũng không sao, hơn nữa đối phương cũng cam tâm tình nguyện mà?”

“Ừ, Damon làm người cũng không tệ, thấy hắn rất chăm sóc cho cậu, đừng cảm thấy cậu nể, hiện giờ điều cậu nên làm là nuôi thân thể cho tốt.”

Lâm Mộc cười nói “Bọn họ nói đúng, cậu cũng không nên khách khí với Damon, nếu cậu khách khí với hắn thì hắn lại cảm thấy không được tự nhiên. Cậu nên học tập theo Hoàng Viễn, cậu thấy hắn sai sử Ryan làm này làm kia thật tùy ý, Ryan người ta còn vui tươi hơn hờ kia.”

“Ê, này, đang nói về Liya mà, nói đến tôi làm gì. Nhưng mà Lâm Mộc nói cũng không sai, đối với thú nhân, không cần khách khí với bọn họ.”

Liya gật đầu, cũng chưa nói được hay không được.

Mọi người nói xong cũng chuyển đề tài.

“Tuyết hôm nay rơi rất lớn, sao lại đến chỗ tôi?” Dù sao thời tiết ngày hôm nay cũng không thích hợp đi ra ngoài.

Phil thành thật nói “Thật ra muốn ra ngoài xem tuyết, nhưng Ryland không cho, nên muốn đến nhà cậu chơi.”

“Ừ, tôi cũng muốn ra ngoài chơi, nhưng lại rất lạnh, lúc trước tôi nhìn tuyết mà ngứa hết người, nê có nghịch, nhưng lại bị đông lạnh, hơn nữa gió ở bên ngoài vừa lạnh vừa thổi vù vù, mặt cùng lỗ tai đều bị thổi đến đau buốt, cũng không chơi nữa.” Sacha thất vọng nói.

Linie cùng Adeline cảm thấy ngày tuyết rơi như này mà cùng nhau tụ tập nói chuyện phiếm thì rất ấm áp, cho nên đến tìm Lâm Mộc, đương nhiên không nghĩ đến mọi người lại một lần nữa tụ họp.

Về phần Liya, cậu ta được Damon ôm đến, Damon thấy Liya ở cùng Lâm Mộc bọn họ cũng rất vui vẻ, sau khi trở nên còn vui một thời gian, cho nên ngày tuyết rơi như vậy Damon cảm thấy vẫn nên để cho Liya đến tìm Lâm Mộc đi, miễn cho cậu ta ở nhà một mình rồi nghĩ nhiều.

Thật ra thấy tuyết bên ngoài rơi dày như vậy, Lâm Mộc cũng muốn ra ngoài chơi, nhưng rất lạnh, gió lạnh thổi đến giống như dao nhỏ quét qua mặt, nếu như có mũ thì tốt rồi.

Nghĩ những thứ ở hiện đại dành cho mùa đông bao gồm, găng tay, khẩu trang, mũ, Lâm Mộc liền cảm thấy có thể làm cho bản thân cậu một chiếc mũ, bọc kín bản thân có thể ra ngoài chơi.

Cho nên Lâm Mộc nói với mọi người “Chúng ta làm mũ và găng tay đi.”

Găng tay thì bọn họ biết đến, thời điểm mùa hạ vì muốn lên núi nhỏ cỏ vùn vùn, vì tránh cho bản tay bị thương nên Lâm Mộc có làm rồi, về phần mũ, bọn họ (ngoại trừ Hoàng Viễn) vẫn là lần đầu tiên nghe thấy.

Nếu Lâm Mộc nói làm, tự nhiên sẽ làm ngay lập tức, hơn nữa mọi người đều đến đông đủ, đừng tới vấn đề thì mọi người cùng nhau nghiên cứu.

Lâm Mộc xuống giường đi lấy da thú và kim chỉ, mà Hoàng Viễn thì phụ trách nói về công dụng và kiểu dáng của mũ.

Lâm Mộc ra ngoài thì thấy các thú nhân đang ngồi trong phòng khách câu được câu không mà nói chuyện phiếm, xem ra giải trí hưu nhân ở đây thật nghèo nàn, trong lòng nghĩ xem có chuyện gì để cho bọn họ giết thời gian không.

Patrick thấy Lâm Mộc đi ra, liền tiến lên hỏi “Làm sao vậy? Mấy em cần gì, nói với anh là được.”

“Em nghĩ làm mũ, anh đưa cho em hết da thú đi.” Đang nói, có hai nhóc con chạy vào.

Lâm Mộc nhìn thấy Cầu Cầu, thấy bọt nước trên người nó, cậu liền cầm khăn mặt lau khô cho Cầu Cầu, thuận tiện cũng lau khô cho Casso, sau đó làm một sạp nhỏ ở gần lò sưởi, để cho Casso và Cầu Cầu ở đó sưởi ấm. Thuận tiện lấy một ít đồ ăn vặt cho bọn nó.

Lâm Mộc nhận lấy da thú Patrick đưa, “Lấy một quả hồng ở trên cửa sổ cho em đi.”

Hương vị của quả hồng đông lạnh cũng ngon lắm, chỉ là không thể ăn nhiều, Lâm Mộc bị Patrick hạn chế, mỗi ngày nhiều nhất ăn được một quả.

Patrick tự nhiên sẽ không thật sự lấy một quả về, thấy Lâm Mộc ăn những người khác nhất định sẽ muốn, cho nên y dùng rô nhỏ lấy sáu quả đưa cho Lâm Mộc “Đừng cho Liya ăn quả hồng.”

Lâm Mộc cũng không có tính toán cho Liya ăn, nhưng mà cậu cảm nhiều thịt khô cho Liya ăn vặt, Lâm Mộc phát hiện có thể do mang thai nên Liya luôn thích ăn không ngừng

Bọn họ ở trong phòng vừa ăn vừa nghiên cứu, còn thật sự làm ra được găng tay, mọi người đeo thử, cảm thấy rất ấm. Lông tơ mềm mềm rất đáng yêu.

Mọi người bắt tay bắt đầu làm cho bản thân một đôi, đương nhiên Hoàng Viễn sẽ không làm, bây giờ hắn còn chưa biết dùng kim chỉ. Lâm Mộc đưa đôi thử nhất cho hắn, bản thân làm lại một đôi cho mình.

Mũ, Lâm Mộc muốn làm loại có thể che tai được, về hình dáng đại khái, mọi người thử làm, vừa mới bắt đầu thường sẽ không thành công, nhưng có hình thức ban đầu, làm lại một lần, mũ nào có thể dùng.

Kiểu dáng của mũ rất đơn giản, cắt da thú thành từng miếng rồi khâu lại là thành. Đeo găng tay, đội mũ, giấu hai lỗ tai trong mũ, nhìn bản thân, chỉ còn thiếu mỗi cái khăn quàng cổ, Lâm Mộc quyết định buổi tối dùng vải màn mà Patrick dệt ra làm khăn quàng cổ, vải dệt mềm mại, làm thành khăn quàng

cổ nhất định sẽ không tệ.

Làm gắng tay, mũ, như vậy, giày, giày vải, dép lê cũng sẽ ra đời, đương nhiên cũng mất sáu bảy ngày công phu của mọi người.

Hôm nay trời quang, Lâm Mộc đội mũ da thỏ, đeo găng tay da thỏ, mang giày vải, quần khăn quàng cổ đi ra ngoài cửa. Lâm Mộc cảm thấy rốt cuộc bản thân cũng đã được ra ngoài. Mà lúc này Hoàng Viễn cũng đang đi đến nhà cậu, cho nên phát tay với hắn “A Viễn.”

“Ồi.” Hoàng Viễn nhanh chân đi lại, cuối cùng hắn cũng có thể tự mình ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thử - Xuyên Việt Chi Du Thử Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Từ Sắc Kinh Cực

Hwan

Mấy ngày nay tuyết rơi liên tục, độ ẩm càng ngày càng thấp, Lâm Mộc bọn họ cũng chẳng nguyện ý đi ra khỏi phòng. Ngoại trừ các thú nhân còn có thể ra bên ngoài một chút, ở bên ngoài lâu các thú nhân cũng không chịu nổi.

Thời tiết lạnh như vậy, bình thường nhóm động vật sẽ tìm nơi ấm áp để qua mùa đông, mà phần lớn mãnh thú sẽ đi săn đa số thực vật ở mùa thu rồi sau đó ngủ đông. Cho nên mùa đông, thú nhân sẽ khó kiếm con mồi hơn. Vì thế mà vào mùa đông cũng sẽ không lo lắng xảy ra chuyện mãnh thú do thiếu thực vật mà tập kích bộ lạc.

Mấy ngày nay Patrick phát hiện, thức ăn cho động vật mà bộ lạc bọn họ nuôi dưỡng cũng gần hết rồi. Hôm nay y cho động vật ăn xong liền vội vàng về nhà, nhìn thấy thời gian này Lâm Mộc chắc đã tỉnh rồi.

Patrick về đến nhà, liền trực tiếp đi vào buồng trong. Một ngày qua, buổi sáng Lâm Mộc tỉnh lại nếu ánh mắt đầu tiên không nhìn thấy y tâm tình chắc chắn sẽ không tốt, cho nên y mới vội vàng như vậy.

Vào buồng trong, thấy người trên giường còn đang ngủ ngon, Patrick thở phào. Ngồi xuống bên giường, thấy Lâm Mộc còn ngủ ngon, ôm gối ôm, còn ngáy khò khò. Patrick tính vươn tay sờ mặt Lâm Mộc, lại thấy bản thân vừa về còn mang theo khí lạnh, cho nên rút tay lại. Nhìn đôi môi hồng nhuận của cậu, liền nhẹ nhàng hôn lên một cái, sau đó đi ra phòng, y muốn nấu nước trước, lúc này Lâm Mộc sắp tỉnh rồi.

Ăn qua bữa sáng, Lâm Mộc liền được Patrick ôm ngồi trên ghế nằm nói chuyện phiếm.

“Hôm nay anh đi cho động vật ăn liền thấy thức ăn gia súc gần hết rồi.”

“Chúng ta cũng không nghĩ nuôi lâu, chỉ muốn làm thành thịt tươi dự trữ. Nếu thức ăn gia súc gần hết, chúng ta cũng giết những con vật này đi, với thời tiết bây giờ, thịt cũng dễ bảo tồn. Nhưng những con gà này dễ được không ít trứng, em nghĩ sang năm chúng ta nuôi một ít gà đi.”

“Ừ, đều nghe lời em.” Patrick nói tiếp “Xem thời tiết ngày mai thế nào, nếu trời quang, anh liền sắp xếp giết những con vật này.”

Lâm Mộc gật đầu.

Tuyết rơi xuống, nhà bọn họ cũng không có ai đến, hai người liền trở về trong buồng, trong phòng hơi tối, lấy đá phát sáng ra, trong phòng liền có ánh sáng ôn hòa, làm cho căn phòng dưới thời tiết này ấm áp đến lạ thường. Làm cho người ta nhìn không được nghĩ, cho dù bên ngoài mưa gió bão bùng thì căn nhà này cũng làm cho người ta yên tâm cực kỳ.

Hai người nằm trên giường, nói chuyện phiếm rồi ăn đồ ăn vặt, tuy cuộc sống còn không có gì nhấp nhô, nhưng quả thật làm cho người ta hài lòng. Đôi khi hai người có cảm xúc, liên tục lẫn sang đan, thời gian một ngày liền trôi qua rất nhanh. Vào mùa đông chỉ cần chuẩn bị thức ăn đầy đủ, bọn họ sẽ không cần lo lắng gì nữa, không giống ở hiện đại, cần phải học tập, công tác, còn đủ loại xã giao, có thể gặp phải chuyện xui xẻo, mà nơi này thì khác, mọi người chỉ cần ăn no mặc ấm là đã thấy thật thỏa mãn.

Ngày hôm sau trời tốt, được ngày nắng. Lâm Mộc thở dài một hơi, thời tiết như vậy đứng ở trong sân cũng không dễ.

Mặt trời hôm nay rất tốt, bởi vì có tuyết, trong tầm mắt đều thấy rất sáng.

Lâm Mộc mới đứng được một lúc, liền thấy Hoàng Viễn bước dài bước ngắn đi vào trong sân nhà bọn họ. Nhìn thấy cậu phát tay. “Này, hôm nay ra ngoài thật không dễ.”

Hoàng Viễn chạy đến, phía sau tự nhiên có Ryan đi theo.

Lâm Mộc cười “Đúng vậy, mấy hôm nay tôi cũng chưa ra ngoài hít không khí mới mẻ.”

Hoàng Viễn đi đến đứng trước mặt Lâm Mộc “Lâm Mộc, nghe nói hôm nay trong bộ lạc giết những con vật được nuôi dưỡng, cậu muốn đi xem không?”

Lâm Mộc nói “Tôi không thích cảnh máu me, không muốn đi.” Trước khi đi Patrick có hỏi cậu có muốn đi nhìn không, cậu nói không đi, Patrick vẫn hy vọng Lâm Mộc đừng đi, dù sao đó cũng không phải cảnh đẹp gì cho cam, nhưng sẽ ảnh hưởng tới tâm tình, Lâm Mộc còn không bằng ở nhà uống trà cho thoải mái.

Hoàng Viễn nghe xong lời Lâm Mộc nói, cũng hiểu được, nhưng mà có náo nhiệt thì không nên bỏ qua “Tôi vẫn muốn đi xem.”

“Vậy anh đi đi.”

Nói chuyện với Lâm Mộc một lúc, Hoàng Viễn liền lôi kéo Ryan đi xem náo nhiệt. Lâm Mộc nhìn Hoàng Viễn nắm tay Ryan một cách tự nhiên mà bước đi, trong lòng vui mừng thay hắn, cậu cũng không muốn Hoàng Viễn sống đơn độc cả đời.

Sau khi Hoàng Viễn đi xa, Lâm Mộc liền đi vào phòng, lấy ít đồ ăn vặt, Patrick bận rộn giết động vật, trong nhà cũng chỉ có mỗi Lâm Mộc, ngồi nhàm chán, Lâm Mộc bắt đầu dệt vải, nhà bọn họ cũng không dự trữ nhiều vải, đợi qua mùa đông cần quần áo mùa xuân, Lâm Mộc quyết định thừa dịp mùa đông không làm gì thì dệt nhiều một ít rồi cũng làm quần áo luôn một thể.

Không bao lâu không nghĩ tới Linie sẽ đến, được Jason ôm đến.

Lâm Mộc có chút ngoài ý muốn “Linie, sao cậu không đi xem náo nhiệt?”

Linie ngồi xuống rồi nói với Jason đi làm việc đi, sau đó nói với Lâm Mộc “Tôi có thấy qua cảnh giết động vật rồi, thật sự không có gì hay ho để xem.” Linie thấy Lâm Mộc đang dệt vải “Tôi cũng dẫn theo sợi để dệt.”

Hai người liền cùng nhau nói chuyện phiếm dệt vải, giữa trưa Patrick cùng Jason cùng nhau trở về, hai người còn mang theo rất nhiều thịt trở về, Patrick còn cầm theo một cái chậu gỗ lớn.

Thấy Linie phải đi, Lâm Mộc giữ lại nói “Hôm nay ở lại ăn cơm.”

Linie cười nói “Không được, thời tiết hôm nay tốt, đợi buổi chiều đến tìm cậu.”

Lâm Mộc gật đầu cười nói được, thời gian bọn họ nói chuyện, Patrick liền đi cắt thịt, rửa sạch tay đi ra.

“Thế nào? Thịt đủ để cho mọi người chia nhau không?”

Patrick gật đầu “Thịt chia theo cách tính đầu người, mỗi người đều được chia không ít, hơn nữa cộng thêm thịt mọi người dự trữ vào mùa thu, tất cả mọi người không cần lo lắng về vấn đề thực vật.”

Lâm Mộc cười nói “Như vậy cũng tốt.” Vừa rồi cậu có nhìn phân lượng thịt của hai người cũng không ít, hơn nữa còn thịt khô bọn họ làm lúc trước, cả mùa đông cũng không lo lắng vấn đề về thịt.

“Em đi xem được chia thịt con gì.” Nói xong, Lâm Mộc kích động đi vào phòng bếp.

Lâm Mộc nhìn thấy đồng thịt, trong lòng nghĩ phải nhanh thu thập mới được. Vì thế kêu lên “Patrick, mau lại đây, chúng ta xử lý thịt nào.”

Patrick nghe thấy tiếng động liền đi vào “Em sắp xếp làm gì cứ để đó anh làm cho.”

“Thịt bò này, để một nửa đông lạnh làm thịt tươi ăn, còn lại em tính làm thịt bò kho. Còn thịt heo, um...” Nhìn thịt heo ít như vậy, Lâm Mộc nghĩ cách trong lòng “Để ba rọi lại, em tính dùng làm Lạp Xưởng, món đó ngon lắm.” Lâm Mộc nhìn thịt dê, “Bữa trưa chúng ta ăn canh thịt dê.”

Hiện giờ Patrick đã biết thịt heo, dê, bò là loại thịt của động vật nào, y gật đầu, một bên căn cứ theo lời Lâm Mộc xử lý tốt, nên thái thái, nên mang đi đông lạnh thì đem đi đông lạnh, mà Lâm Mộc sau khi nói với Patrick xong thì bắt đầu thái thịt dê.

Lâm Mộc còn bảo Patrick mang về rất nhiều xương, Patrick thích uống canh xương.

Chặt xương ra, lại dùng bình gốm nấu canh thịt dê, làm xong những thứ này Lâm Mộc liền nhìn bộ lông được Patrick mang về.

Lâm Mộc lật xem, đều đã được xử lý sạch sẽ, chọn một ít ruột non bên trong để vào chậu gỗ, Lâm Mộc lấy một chuỗi ruột già ra, chuẩn bị làm ruột già xào ớt.

Món này Lâm Mộc đã từng làm một lần và rất được Patrick thích ăn, Lâm Mộc có thể ăn một ít, không thể ăn nhiều, bằng không sẽ cảm thấy ngán.

Sau khi làm xong ruột già xào ớt, Lâm Mộc thấy Patrick muốn ăn nhiều món, liền bảo y bụng đến phòng khách để y ăn trước, bản thân cậu lại xào một đĩa thịt sợi, một món rau xanh xào, còn trộn một đĩa dưa muối.

Hai người ăn cơm trưa xong đi ngủ một giấc, rồi bắt đầu dậy vội vàng làm lạp xường.

Bởi vì ruột non của động vật rất dài, cũng to hơn ruột heo bình thường, nghĩ nhà mình nhiều thịt, Lâm Mộc đều dùng hết sáu bảy cái ruột non.

Lâm Mộc bảo Patrick thái băm ba rọi thành thịt vụn, sau đó cho gia vị vào trộn đều, ướp tới buổi sáng mai là có thể làm lạp xường.

Sau đó hai người làm món thịt bò kho, làm xong thì hai người lại rảnh rỗi.

Thời điểm chập choạng tối, canh ninh từ giữa trưa đã xong rồi, ở trong sân còn ngửi được hương thơm nồng đậm kia, Lâm Mộc múc cho bản thân chén canh thịt dê, cay, uống vào bụng rất ấm áp, mùa đông ăn thịt dê là tuyệt vời nhất.

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi ăn bữa sáng xong, Lâm Mộc nhìn thịt đã ướp từ ngày hôm qua, chuẩn bị làm lạp xường. Cậu bảo Patrick tìm ít ống trúc đến, rửa sạch từ trong ra ngoài, sau đó dùng ống trúc nhét vào một đầu ruột non, một đầu khác thì dùng sợi chỉ cột lại. Tiếp theo bảo Patrick cho thịt đã ướp vào trong ruột non, sau khi nhồi đầy, lại dùng dây buộc thành từng đoạn, lại dùng kim châm hai ba lỗ trên mỗi đoạn, đây kín là thành.

Patrick thấy chỉ làm nhiều đây là xong “Đơn giản như vậy à?”

Lâm Mộc cười bắt đầu treo lạp xường ra hóng gió “Chỉ đơn giản vậy thôi, chờ hong gió, muốn ăn thì chiên lên, ăn ngon lắm.” Đương nhiên, Lâm Mộc còn có thể làm lạp xường hun khói, nhưng cậu không thích hương vị này cho nên không làm.

Bảy cái lạp xường treo dưới hiên nhà bếp, từng đoạn từng đoạn, nhìn thật hứng thú.

“Bốn năm ngày sau có thể ăn rồi.

Bốn năm ngày sau, Lâm Mộc hấp lạp xường đã làm xong cho Patrick ăn thử, thấy mắt đối phương sáng lên sau khi ăn thử, liền biết thật thành công. Ăn cơm xong, Lâm Mộc để Patrick mang đi tặng mọi người một ít, bởi vì có ít lạp xường, cho nên chỉ cho mỗi người một đoạn.

Sau khi bọn họ ăn thử đều đến chỗ Lâm Mộc học, nhìn thấy cách làm đơn giản, chỉ do cá nhân nèm nếm gia vị thôi, cho nên không đến mấy ngày, từng nhà từng nhà đều treo lạp xường lên.

Casso và Cầu Cầu cũng rất thích ăn lạp xường, điều này làm Lâm Mộc nghĩ có nên làm một ít lạp xường cho tụi nó ăn vặt không, nhưng nhìn thời tiết, Lâm Mộc nghĩ thôi đi. Có lạp xường để ăn bọn nó đều vui vẻ.

Mọi người có lương thực sung túc, ở trong hoàn cảnh ấm áp, không có dã thú uy hiếp, ngày kế tiếp tự nhiên là ngủ đông. Ngủ lại tỉnh, chơi mạt trượt, chơi cờ, ngày tâm sự, có bầu bạn thì thêm hoạt động thân mật của hai người, cho nên nói, bộ lạc du thú qua mùa đông rất an nhàn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Mùa đông tuy dài đằng đằng, nhưng ngày qua ngày rồi cũng sẽ nghênh đón mùa xuân.

Băng tuyết hòa tan, xuân về trên khắp nơi, thỉnh thoảng nhìn thấy những khóm vàng nhạt, làm cho người ta biết rằng mùa xuân đã đến rồi.

Con sông nhỏ trong sơn cốc vào mùa đông đóng băng thành sông băng giờ đây lớp băng ấy đã mỏng dần, chờ đến một ngày nào đó mọi người phát hiện ra băng đều tan hết rồi, những ngọn cỏ xanh trên bờ đã mọc xanh tốt.

Đây là một ngày trời nắng ráo, mặt trời mùa xuân có độ nóng, mọi người cũng không còn thể hình mập mập giống như mùa đông nữa, trên người thoải mái thì tâm tình cũng tốt lên.

Hôm nay trong nhà Lâm Mộc rất náo nhiệt, to to nhỏ nhỏ có đến mười người, tất cả giống cái và ấu tể trong bộ lạc đều đến đông đủ, mọi người vừa trò

chuyện vừa ăn vặt rất náo nhiệt. Mà người làm cho người ta thấy chú ý nhất chính là cái bụng bầu của Liya.

Lâm Mộc và Hoàng Viễn rất tò mò về đàn ông có thể sinh con, nhưng mà do Hoàng Viễn từng làm được sư rồi đã từng đỡ đẻ, tự nhiên hiểu biết nhiều hơn, nhưng Lâm Mộc thì khác, lúc trước thấy bụng Liya ngày qua ngày to lên thì thấy nguy, sau đó nhớ tới cậu từng nhìn thấy qua phụ nữ có thai, trong lòng liền bắt đầu cảm thấy may mắn, may mắn là bản thân cậu ta xuyên cả cơ thể qua, nếu không sẽ giống như Hoàng Viễn như vậy chẳng phải cậu sẽ giống như Liya mang thai sinh em bé, nghĩ lại đều thấy khủng bố.

Lâm Mộc vỗ ngực, may mắn nghĩ: không tệ, không tệ.

Cả mùa đông trôi qua, Liya mượt mà rất nhiều, một phần đều do công lao những món ăn mà Lâm Mộc nấu, phần còn lại cũng không thể thiếu công lao của Damon. Có thể làm cho tâm tình của dựng phu khoan khoái, hơn nữa quan tâm chăm sóc, cẩn thận làm giảm bớt vấn đề tâm tình xuất hiện trong lúc dựng phu mang thai, Damon làm rất tuyệt vời, đương nhiên cũng thắng được trái tim của giống cái người ta. Đối với việc Liya và Damon có thể trở thành một đôi, mọi người đều rất vui mừng.

Dù sao, cuộc sống của giống cái độc thân nuôi đứa nhỏ rất khó khăn, hai người trở thành một đôi đương nhiên là chuyện tốt, mọi người cũng không lo lắng cho Liya nữa, mà vấn đề cá nhân của Damon cũng được giải quyết, đương nhiên Casso có thêm một cha thân mới rồi lập tức sẽ có thêm một đứa em trai cũng rất đáng mừng.

“Liya, khi nào thì cậu sinh?” Nhìn thấy Liya mang thai, Sacha nhìn không được vươn tay sờ sờ, thỉnh thoảng cục cưng trong bụng cũng sẽ nể tình mà đạp vài cái làm cho Sacha vui mừng kêu to, giống như cậu ta là cha đứa nhỏ vậy. Nhưng mà vừa mới nói cậu ta cùng Locker sinh một đứa đi, người này lại co đầu rút cổ ngay tức khắc, cậu ta nghe nói sinh em bé rất đau, mà cậu ta lại sợ đau nhất.

Liya mỉm cười mang theo tia sáng nẫu tính vuốt ve bụng “Nghe A Viễn nói còn mấy ngày nữa.”

“Khi có cậu có sợ hãi hay không?” Sacha hỏi.

Liya lắc đầu, cậu rất chờ đợi ngày đứa nhỏ này đến, tuy phụ thân của đứa nhỏ làm cho cậu thấy đau lòng, nhưng cũng không làm cho cậu ta không yêu thích đứa bé này, dù sao giống cái rất khó mang thai, vốn cậu cảm thấy cả đời này cậu cũng không có đứa nhỏ, nhưng thần thú nhân từ có lẽ không nghĩ làm cho cậu cô đơn cả đời này, nên đã đem đứa nhỏ đến bên cạnh cậu, bây giờ có Damon ở bên cạnh, cậu lại càng không cảm thấy cô đơn, nghĩ đến Damon, Liya cảm thấy ngọt ngào vô cùng ở trong lòng, thì ra cậu cũng có thể có được người phủ cậu ở trong lòng bàn tay mà yêu thương.

Lâm Mộc vừa mới từ nhà bếp đi tới thì thấy khuôn mặt hạnh phúc của Liya “Đáng nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy.”

“Bọn tôi đang nói chuyện về cục cưng. A! Thơm quá!” Sacha lập tức cầm một miếng bỏ vào miệng cắn, tiếp theo đưa cho Liya một miếng.

Sacha vừa ăn vừa nhìn cái đĩa “Thật quá ít”

Lâm Mộc nở nụ cười “Đây là của hai người. A Viễn bọn họ còn đang để trong phòng bếp. Còn rất nhiều, yên tâm, đủ cho mọi người ăn.” Chỉ là Lâm Mộc thấy thể chất của Sacha ăn nhiều mà không béo, quá lãng phí.

“Ừ, A Viễn bọn họ đi hái rau trong vườn sau nhà cậu có thể làm hỏng vườn rau nhà cậu không. Nhưng mà có Linie đi theo chắc không sao.”

Chuyện này thì Lâm Mộc không lo lắng, cậu cười nhìn Liya đang ăn miếng cá “Tôi nghĩ chắc mấy ngày nữa, mọi thứ đều chuẩn bị đủ hết chưa?”

Liya gật đầu “Ừ, quần áo của cục cưng đã đủ, ăn cũng thế.” Giống cái không có sữa, ấu tể vừa mới sinh ra chỉ có thể ăn chất lỏng của một loại quả, Lâm Mộc từng thấy loại trái cây này, gọi trái sữa, cậu nghĩ chất lỏng kia, cũng không có vị sữa, nhưng mùi lại thơm ngát.

Lâm Mộc nghĩ cục cưng uống sữa sẽ khỏe mạnh hơn, cho nên bảo Damon bọn họ bắt bốn con trâu đang thời có sữa nuôi con, cò bắt hai con dê đang nuôi con. Đương nhiên ấu tể của dê và trâu cũng mang về theo luôn.

“Mấy ngày nay cậu phải chú ý, cũng đừng làm cái gì, có chuyện gì thì bảo Damon làm, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cẩn thận là trên hết.”

Liya cười gật đầu, cậu cảm thấy gặp được những người này quả thật là may mắn của cậu.

Lâm Mộc lại nghĩ “Mấy ngày nay cậu đừng đi ra ngoài, nếu quá buồn muốn ra ngoài thì phải kêu Damon đi theo, ai biết nhóc con này vui vẻ chào đời lúc nào.”

Liya gật đầu, hiện giờ cho dù cậu có không cho Damon đi theo thì cũng không được, nếu hôm nay không phải cậu đến nhà Lâm Mộc, hẳn chắc chắn cũng sẽ đi theo.

Lâm Mộc nghĩ không bao lâu nữa trong bộ lạc bọn họ sẽ có một sinh mạng mới chào đời, nghĩ thế nào cũng cảm thấy vui. “Không biết cục cưng là thú nhân hay tiểu giống cái nữa. Nếu là tiểu giống cái thì tốt rồi, bộ lạc của chúng ta thiếu rất nhiều giống cái.”

Liya nở nụ cười “Cho dù là tiểu giống đực hay tiểu giống cái, tôi cũng đều thích.”

Lâm Mộc cười ha hả “Đúng vậy”

Có lẽ người được mùi, không bao lâu mấy nhóc con kia đều đi ra, vây quanh Lâm Mộc đòi ăn “Mấy đứa từ từ nào.” Lâm Mộc nói xong liền đi vào

phòng bếp lấy thức ăn, những nhóc này ăn cũng không ít đâu.

Thời điểm giữa trưa, các thú nhân đến nhà Lâm Mộc đón giống cái nhà mình, Lâm Mộc cũng không giữ khách lại, biết các thú nhân thích ở cùng với bầu bạn nhà mình. Chỉ là bảo mọi người cảm theo ít thức ăn mang về.

Lâm Mộc đuổi người, một buổi sáng làm một ít món để ăn quả thật mệt mỏi “Patrick, giữa trưa hai ta ăn gì?”

Patrick xoa đầu Lâm Mộc, nháy mắt Lâm Mộc đã đến thế giới này gần nửa năm, tóc của cậu đều có thể dùng dây cột thành cái đuôi nhỏ.

“Em đi nghỉ một lúc đi, anh đi nấu cơm trưa cho.”

Lâm Mộc gật đầu, tuy Patrick sẽ không biết nấu nhiều món, nhưng nướng thịt là tuyệt vời nhất, mà thời gian này y còn học mấy món rau xào từ Lâm Mộc, để cho y nấu cơm trưa sẽ không có vấn đề gì. “Không cần làm phiền phức, xào thức ăn, hâm nóng bánh mì, um, có thể đem thịt bò kho làm thành món nguội.”

Patrick “Ừ” một tiếng, “Được, em đi ngủ một lúc đi, đến giờ cơm anh sẽ gọi em.”

Lâm Mộc đi vào buồng nằm một lúc, bắt giấc liền ngủ luôn, mùa xuân buồn ngủ a, thật sự dễ làm người ta ngủ gục.

Patrick đánh thức Lâm Mộc, thuận tiện còn cầm khăn mặt lau mặt cho cậu tỉnh táo.

Ngày qua rất nhanh, mặt trời mọc rồi lặn, chưa cảm nhận hết thì màn đêm đã buông xuống rồi.

Buổi tối Lâm Mộc ngủ thoải mái trong lòng Patrick, hô hấp ổn định, có thể thấy đối phương đã ngủ say.

Lâm Mộc không biết ngay thời điểm cậu ngủ, bộ lạc bọn họ đã xảy ra một chuyện —— nhóc con trong bụng Liya kia muốn chào đời.

Bởi vì Liya tùy thời đều có thể sinh, cho nên Hoàng Viễn đã ngủ lại nhà Damon nhiều ngày, tuy Ryan khó chịu, nhưng nghĩ trong bụng đối phương là đứa nhỏ được sinh ra đầu tiên sau khi bộ lạc của bọn họ được thành lập, chút khó chịu này của hắn cũng biến mất, hơn nữa hắn oán niệm là do hắn không thể đi theo Hoàng Viễn, dù sao thân phận của hắn còn chưa có thể ngủ cùng phòng với Hoàng Viễn.

Buổi tối hôm nay, Liya giống như mọi ngày ăn cơm xong thì lên giường nằm, mà Damon sau khi dọn dẹp xong cũng lên giường luôn. Thật ra tuy trong lòng Liya đã tiếp nhận Damon là bầu bạn của cậu, nhưng hai người cũng không phải nằm cùng giường, mấy ngày gần đây mới làm ra chuyện này. Damon nói đứa nhỏ có thể sinh ra tùy thời, hắn lo lắng, hai người ở cùng nhau thì tốt hơn, có hắn ở bên thì còn dễ giúp đỡ hơn.

Nghĩ tình huống hiện giờ của bản thân, hơn nữa Liya cũng đã xác định Damon là đối tượng bầu bạn của cậu ta, cuối cùng cũng không xoắn xuýt nữa mà đồng ý, nhưng lúc mới bắt đầu có dấu hiệu là chuyện đương nhiên, nhưng mấy ngày nay nằm trong lòng Damon ngủ đã trở thành thói quen của cậu.

Chẳng qua buổi tối hôm nay lại xảy ra chuyện không bình thường.

Liya đang vốn ngủ say, nhưng giữa đêm Liya lại cảm thấy bụng không thoải mái, bắt đầu thì hơi đau, cậu cũng không để trong lòng, nhưng lại không ngủ được, nhìn thấy người bên cạnh ngủ say cậu cũng không có ý định đánh thức hắn dậy, nhưng càng ngày càng đau, cậu mới nhận ra không giống lúc trước.

Nhìn không được rên thành tiếng, Damon vì chuyện Liya sắp sinh mà không thể ngủ sâu, cho nên nghe thấy tiếng rên của Liya lập tức tỉnh ngay.

Damon nhìn thấy biểu tình đau đớn trên mặt Liya, lập tức nóng nảy “Liya, làm sao vậy?”

“Đau quá, có thể đứa nhỏ muốn sinh ra. Anh.....” Liya thở hắt ra, nói tiếp “Anh đi kêu A Viễn đi.”

Damon vừa nghe thấy Liya muốn sinh, lập tức đi tìm Hoàng Viễn, lúc này hắn cũng không có kỳ chuyện Hoàng Viễn là giống cái, lập tức vào phòng đánh thức người dậy, sau đó lo lắng nói “A Viễn, Liya muốn sinh, hiện giờ em ấy rất đau, cậu qua nhìn một chút đi.”

Hoàng Viễn đang làm mộng đẹp, bỗng nhiên bị người đánh thức, có chút mơ hồ, nhưng nghe thấy Liya muốn sinh, lập tức tỉnh táo lại, cầm quần áo đi xuống giường, “Anh nhanh đi gọi Phil đến, còn phải đun nước nóng, ninh canh gà. Còn có.....” Hắn lấy ra thứ phòng thân, “Lúc ninh canh gà cho thêm một ít thứ này.” Nhân sâm này là do mấy ngày hôm trước hắn tìm được, lúc ấy còn cảm khái tìm thật đúng lúc, Liya sinh em bé cũng có thêm bảo đảm.

Damon nhận đồ vật vội vàng rời khỏi, mà Hoàng Viễn cũng không chần chờ đi nhìn Liya. Những động tĩnh này đánh thức Cầu Cầu và Casso, hai nhóc nhìn tình huống, cũng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, sau đó cũng lo lắng chờ ngoài cửa.

Mà sau khi Damon nấu nước xong cũng lo lắng chờ ngoài cửa, nghe tiếng kêu la đau đớn của Liya, hắn nhìn không được đi tới đi lui ngoài cửa, nếu không phải Hoàng Viễn nghiêm khắc cấm hắn đi vào thì hắn đã sớm vọt vào.

Nhìn thấy nước ấm mang đến, Damon nhìn không được, nhưng có Ryland ngăn đón không cho hắn vào.

Đứa bé coi như sinh một cách thuận lợi, thời điểm sáng sớm ở trong phòng vang lên tiếng trẻ con khóc.

Damon nghe tiếng khóc của đứa trẻ vang lên cũng bình tĩnh lại, sau đó liền vọt vào.

Casso cũng muốn đi vào nhìn xem thử em trai có hình dáng ra sao, nhưng nhìn thấy tình huống cũng không vào làm gì cho vương bận, nghĩ mình chắc chắc có thể nhìn thấy.

Cầu Cầu nhỏ giọng nói “Casso nghe thấy không, là tiếng em bé đang khóc.”

“Ngu ngốc, ấu tề thú nhân sẽ không khóc.”

Casso đột nhiên hiểu được “A, em trai của tôi là tiểu giống cái!” Casso lập tức vọt vào.

Ngày hôm sau trong bộ lạc liền truyền ra tin Liya sinh ra một tiểu giống cái, làm cho rất nhiều người kích động, giống cái đó, một chuyện khó có được, chuyện này chứng minh điều gì, chứng minh bộ lạc của bọn họ càng ngày càng tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Buổi sáng sau khi Lâm Mộc thức dậy chợt nghe đến chuyện Liya sinh em bé, hơn nữa phụ tử bình an, chuyện làm vui mừng nhất là, cục cưng là tiểu giống cái trần quý, Lâm Mộc còn chưa kịp ăn cơm đã chạy đi xem cục cưng, Patrick vội vàng kéo người lại, “Nghe nói Liya sinh em bé ra lúc sáng sớm, hiện giờ chắc chắn đang nghỉ ngơi, giờ em đi không thích hợp đâu.”

Lâm Mộc nghĩ lại thấy cũng đúng “Ha ha, là em nóng vội, vậy buổi chiều chúng ta đi thăm Liya, để cho cậu ta nghỉ ngơi nhiều vào.”

Patrick gật đầu “Ngày hôm qua Hoàng Viễn cùng Phil đỡ đẻ cho Liya, hiện giờ chắc cũng đang nghỉ ngơi, đến lúc đó em có thể đi cùng họ.”

Lâm Mộc gật đầu “Em còn muốn mang một ít thức ăn cho Liya, sinh em bé rất tốn sức.”

Patrick thấy Lâm Mộc hấp tấp vào nhà bếp, đi theo phía sau cười vừa không có cách nào khác mà lại cưng chiều. Liya sinh em bé, trong bộ lạc bọn họ lại có thêm một ấu tề, vẫn là ấu tề giống cái, chuyện này đúng là chuyện vui mừng. Nghĩ đến em bé, Patrick nhìn không được nhìn về phía bụng Lâm Mộc, không biết khi nào y mới có con, nhưng mà đây còn phải xem ý của thần thú, y cũng không yêu cầu quá đáng, chỉ cần Lâm Mộc vẫn ở cùng y là y thấy thỏa mãn rồi. Patrick nghĩ xong liền vào bếp nấu cơm cho Lâm Mộc.

Khi ánh mắt Patrick nhìn về phía bụng cậu, Lâm Mộc ngoài ý muốn nhìn thấy trong ánh mắt Patrick, ở đáy hàm chứa mong đợi, điều này làm cho trong lòng của Lâm Mộc có chút thất lạc, bản thân cậu thể nào cũng không sinh em bé được, chung quy cũng sẽ làm cho Patrick thất vọng. Sau lại thấy bộ dáng vừa thỏa mãn lại hạnh phúc của đối phương, Lâm Mộc biết đối phương nghĩ đến cái gì, lại yên lòng.

Cơm trưa xong, Lâm Mộc mang theo canh cá thơm ngon tự hầm cùng tất cả trứng gà trong nhà có đến tìm Liya nhìn cục cưng.

Thời điểm Lâm Mộc vừa đến nhà Damon, chợt nghe thấy giọng Sacha, “Ai nha, cục cưng thật đáng yêu, quá đáng yêu! Nhưng mà hơi nhỏ, cảm thấy thật yếu ớt, không dám chạm vào!”

“Em bé nào cũng thế, tôi cũng không dám ôm!” Linie cũng thấy vậy.

Lâm Mộc đi vào phòng thì thấy mọi người ngồi quanh trên giường lớn nhìn cục cưng trong lòng Liya. Casso và Cầu Cầu cũng im lặng nằm trên giường, ánh mắt kia, giống như có thể đem cục cưng nhìn thành đóa hoa.

Thấy Lâm Mộc đến, Sacha vội vàng nói “Lâm Mộc mau đến đây, Liya sinh ra cục cưng giống cái, nhìn xem, đang ngủ kia, thật đáng yêu, chỉ quá nhỏ!”

Liya nghe thấy tiếng nói của Sacha hơi lớn, sau đó nhìn thấy cục cưng đang ngủ ngon trong lòng, cười thỏa mãn.

Lâm Mộc ngồi bên giường, đưa canh cá mình nấu bung cho Liya “Tôi nấu cho cậu đấy, cậu nên bồi bổ thân mình.”

Tuy vừa mới ăn cơm xong không lâu, nhưng uống chén canh vẫn được. Liya nhận lấy, cẩn thận uống, “Lâm Mộc nấu canh uống rất ngon.”, cúi đầu nhìn em bé trong lòng, “Thật ngoan, chúng ta ồn ào như vậy mà nó cũng không ảm ỉ.”

Được người khen, Lâm Mộc vẫn có chút thẹn thùng, “Cậu thích là tốt rồi.”

“Ừ, rất ngoan. Trước kia tôi thấy các tiểu giống cái hơi động tí là khóc.” Linie nói.

Lúc này Damon đi đến, cầm trái cây tươi mới đưa cho Liya, thấy chỗ này đều là giống cái cho nên hẳn cũng sẽ không đứng lâu. Buông mọi thứ trong tay xuống rồi đi ra, hẳn muốn đến chỗ Matt lấy nôi mà bọn họ nhờ Matt làm giúp.

Damon vừa đi, mọi người lại bắt đầu nói đùa, Sacha trêu ghẹo “Damon cũng thật quan tâm, trái cây này cũng rất khó tìm”

Lâm Mộc cũng gạt đầu, “Mấy ngày trước tôi có ăn thử, Patrick nói, giờ trái cây còn chưa kết quả đâu, muốn ăn trái cây phải tìm rất lâu.”

Sacha oán niệm “Cậu còn được ăn thử, tôi còn chưa được ăn nữa nè.”

Linie đứng ở một bên không tính tham dự vào đề tài này.

Liya thấy bộ dáng tôi muốn ăn của Sacha, liền cầm lấy trái cây có số lượng không nhiều lắm kia đưa cho Sacha một quả “Đây là cho cậu ăn.”

Sacha đẩy lại như kiểu cầm khoai lang nướng phồng tay cho Liya “Tôi không cần, đó là Damon tìm cho cậu. Tôi muốn ăn, Locker sẽ tìm cho tôi.” Chê cười, nếu cậu dám ăn trái cây của Liya, Lâm Mộc bọn họ sẽ đánh cậu đến chết.

Đang nói, Hoàng Viễn cùng Phil cười nói đi vào, hai người ngủ một giấc hiện giờ cũng rất tinh thần, sau đó nhìn xem cục cưng.

Hai người thấy mọi người đều có mặt, sau đó vây quanh nhìn cục cưng, Hoàng Viễn cười nói “Em bé rất khỏe mạnh, về sau uống nhiều sữa, nhất định sẽ lớn một cách khỏe mạnh.”

Trong lòng Lâm Mộc chảy mồ hôi, khỏe là được rồi, làm giống cái thì vẫn nên mảnh khảnh thì tốt hơn. Đương nhiên đây chỉ là ý của Lâm Mộc, nhưng Liya làm cha thân thì vẫn thích con mình trắng kiện. Cho nên sau này khi cục cưng trưởng thành, trở thành một người mảnh khảnh tuần tú nghênh đón hàng loạt thú nhân theo đuổi, thời điểm Damon đi ra đánh một sóng lại một sóng, Liya lại cảm thấy tiếc nuối vì đứa nhỏ nhà cậu ta lớn lên không trắng kiện, nói vậy, đứa nhỏ nhà cậu ta có thể ở bên cạnh cậu ta một thời gian nữa, đương nhiên đây là nói sau. Hiện giờ cục cưng của chúng ta còn là em bé nằm trong lòng Liya, bị các chú còn chưa quen biết chơi đùa.

Phil nhìn cục cưng, giống như những em bé mới sinh ra khác, làn da trên người nhẵn nhéo, bởi vì ăn no nằm trong lòng cha thân ngủ thoải mái, còn thường xuyên chớp chớp cái miệng nhỏ nhắn làm cho mọi người moe một chút.

Thời điểm Damon đi vào, bên người còn có Mischa, Mischa vừa vào cửa liền chạy lại xem em trai tiểu giống cái.

“Chú Liya, cháu muốn nhìn em bé.” Từ sau khi biết chú Liya sinh ra cục cưng là tiểu giống cái, Mischa rất vui mừng, trước kia chỉ có mỗi nó là tiểu giống cái trong bộ lạc, đều không có bạn bè gì hết, Casso bọn nó đều là tiểu giống đực, mà Lâm Mộc bọn họ lại lớn hết rồi, hiện giờ trong bộ lạc có thêm một tiểu giống cái, Mischa nghĩ, đợi cho em trai lớn lên, nó có thể chơi cùng em ấy, bọn nó đều là còn bé, có thể trở thành bạn bè tốt nhất.

Mischa nằm trên giường nhìn cục cưng đang ngủ “Chú Liya, vì sao cục cưng xấu vậy?” Mischa có chút thất vọng.

Liya nở nụ cười “Em bé mới sinh đều như thế, qua vài ngày sẽ khác.”

Casso nghe thấy Mischa nói em trai mình xấu thì không vui trong lòng, trong lòng bắt đầu nghĩ “Em trai tôi làm sao xấu chứ, được lắm mà. Không phải, là rất đẹp, nhìn còn phun nước miếng, quá đáng yêu.” Cho nên nói, Casso cũng là một thành phần bao che khuyết điểm, nhà nó là tốt nhất.

Bọn họ không biết suy nghĩ trong lòng Casso, Lâm Mộc nhìn em bé “Liya, cậu đã nghĩ ra tên cho cục cưng chưa?”

“Chuyện này, chúng tôi còn chưa nghĩ ra.”

Lâm Mộc nói “Không cần vội vàng, chuyện này cậu cùng Damon có thể chậm rãi nghĩ, hiện giờ cứ gọi cục cưng đi.”

Cuối cùng tên của cục cưng quyết định gọi là Andeane, như danh cục cưng.

Hai năm sau

Theo cách nói văn nghệ là thời gian lướt nhanh như con gió, thời gian như ngày tháng đưa trôi, mặc kệ cách nói như thế nào, thời gian trôi qua từng ngày cho dù quá khứ có ra sao thì ngày mai cũng phải đến.

Hiện giờ đang là mùa hè, Lâm Mộc đang làm cỏ cho vườn rau phía sân sau. Thời gian hai năm có nhiều thay đổi, ví dụ như, tóc của Lâm Mộc đã dài ra rất nhiều, bộ lạc của bọn họ càng ngày càng tốt, cục cưng bé hôm nào nay đã có thể chạy trên đất, sói con Casso nay đã có thể biến thành người. Tất cả mọi thứ đều phát triển thanh hướng tốt đẹp, tuy rằng trong bộ lạc còn nhiều độc thân làm cho mọi người không thể bỏ qua, nhưng nghĩ đến có rất nhiều bộ lạc cũng như thế (giống cái quá ít, luôn có một số người chẳng có vợ), mọi người đều cảm thấy không có gì. Nhìn duyên phận thôi, duyên phận đến, có lẽ sẽ tìm được một bầu bạn về. Tất cả những người độc thân đều có một hy vọng tốt đẹp ấy để sống qua từng ngày tươi đẹp.

Lâm Mộc rửa sạch tay, nhìn thấy một đứa bé (um... thiếu niên?) ôm Cầu Cầu, Lâm Mộc cười nói “Casso đã đến rồi.” Lâm Mộc thấy ngoài ý muốn khi

Casso biến thân, vốn Lâm Mộc nghĩ Casso biến thân sẽ biến thành đứa bé năm sáu tuổi, chỉ không nghĩ đến sau khi Casso biến thân lại biến thành thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, làm cho Lâm Mộc kinh ngạc không nhỏ.

Casso xấu hổ cười “Chú Lâm Mộc, Cầu Cầu muốn ăn điểm tâm chú làm, cho nên cháu dẫn nó đến đây.”

Cầu Cầu bắt khẩn cấp Casso một cái, cho cậu bán đứng tôi! Sau đó vui vẻ đi lấy lòng Lâm Mộc.

Lâm Mộc để cho Cầu Cầu mang đi đủ lượng điểm tâm, rồi nhàn nhã ngồi dưới tàng cây nho uống trà. Từ hai năm trước cậu ỉu rượu nho rất được Patrick thích nên mùa xuân năm thứ hai đã đem một cây về trồng trong vườn, như vậy hàng năm cậu đều có nho để ăn, đương nhiên cũng sẽ ỉu một ít rượu nho, năm nay cũng không ngoại lệ. Nghĩ hiện giờ bộ lạc càng ngày càng tốt, nghĩ đến cuộc sống nhàn nhã của bọn họ, dưới cơn gió nhẹ thổi qua, Lâm Mộc ngủ gục.

Patrick trở về nhà liền thấy Lâm Mộc đang ngủ trong sân, gió mùa hè thổi nhẹ tung vạt áo của Lâm Mộc, làm cho người ta cảm thấy hình ảnh như thế không nên quấy rầy.

Patrick đi đến bên người Lâm Mộc, cẩn thận ôm người lên, ngủ ở trong phòng vẫn tốt hơn.

Người được Patrick ôm còn có chút mơ màng “Patrick” Giọng nói mềm mại, làm cho người ta ngửa lòng.

Patrick nhẹ giọng nói “Em ngủ tiếp đi, anh ôm em vào phòng.”

“Ừ” Lâm Mộc phát ra giọng mũi, cọ cọ ở trong ngực Patrick, vừa lòng ngủ tiếp.

Thời điểm buổi tối, hai người nằm trong sân, nhìn bầu trời đầy sao.

“Patrick, em muốn đi nhìn biển rộng.”

“Biển rộng?”

“Anh từng thấy biển rộng chưa?”

“Ừ, thấy qua. Nước biển mênh mông không bờ.”

“Đúng, biển luôn rộng lớn. Em muốn đi bờ biển chơi, cảm thấy lâu rồi không có đi ra ngoài chơi.”

“Được.” Hiện giờ bộ lạc đã phát triển rất tốt, tất cả đều đầu vào đó, cho dù y có rời đi một khoảng thời gian cũng không có gì.

“Biển cách đây xa lắm không?” Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn Patrick.

“Ừ, không gần, nhưng cũng không phải rất xa. Biển nằm ở phía nam, đi lộ trình hơn hai mươi ngày.

Lâm Mộc nghe xong, nghĩ lại lộ trình Patrick bay một ngày, đây thật sự không gần.

“Mộc Mộc muốn đi lúc nào?” Patrick nghĩ đã lâu rồi Lâm Mộc không có đi ra ngoài chơi, tất cả đều bận rộn vì phát triển bộ lạc, hiện giờ Mộc Mộc muốn đi chơi, muốn đi nhìn biển, Patrick tự nhiên đồng ý. Hơn nữa cũng chỉ có hai người bọn họ đi ra ngoài, cũng là thế giới hai người khó có được.

“Được, anh sẽ nhanh chóng sắp xếp.”

“Ừ, nhà của chúng ta cũng phải thu dọn một chút, cần đi mấy tháng mà.”

Cứ như vậy, ở dưới bầu trời đầy sao, hai người nằm trên ghế quyết định kế hoạch ra ngoài của bọn họ. Ra ngoài du lịch, nhìn biển rộng, Lâm Mộc đã nghĩ rất lâu, hôm nay xem như hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Rừng rậm vào mùa hè luôn có sức sống vô hạn, màu xanh biếc bắt mắt, màu sắc xanh tươi luôn làm cho người ta thấy khỏe mạnh.

Một gốc cây đại thụ cao chót vót có hình dáng kì quái, thân cây cao trường thành một sân thượng, giờ phút này có một người đang nằm trên sân thượng đó, chỉ thấy người này mặc áo tay ngắn và quần dài màu trắng, mái tóc đen mềm mại được cột thành đuôi ngựa bằng dây cột tóc,. Người này đang nằm ngửa nằm trên sân thượng, gối đầu lên tay nhìn mây bay trên bầu trời, một bộ lười biếng.

Người này đương nhiên chính là Lâm Mộc có tính toán đi bờ biển du lịch. Về phần vì sao chỉ có mình cậu nằm ở trên ‘sân thượng’ cao hơn mặt đất tầm năm mươi mét, mà lại không thấy bóng dáng của Patrick.

Lâm Mộc lẩn qua, xoay người nằm úp trên sân thượng, hai tay chống cằm hơi nhàm chán, “Ai, không biết Patrick sẽ bắt con gì về làm cơm trưa. Muốn ăn canh cá quả, không biết ở gần đây có sông ngòi không, nếu có thì bảo Patrick bắt vài con cá về. Ừm, hiện giờ nên nghĩ đến con cá nấu thành món gì cho ngon.

Đúng rồi, giờ phút này Patrick không ở bên cạnh Lâm Mộc là do bởi vì gần giữa trưa nên y đi xử lý thực vật. Do lo lắng khi y đi sân Lâm Mộc sẽ không an toàn, cho nên tìm nơi để cậu lên cây. Đương nhiên cho dù có để cậu ở nơi như thế thì Patrick cũng sẽ không an tâm, với y chỉ cần cậu không ở dưới tầm mắt của y thì đều là không an toàn, cho nên nơi Patrick đi săn cũng không rất xa, nếu cảm nhận được ở gần đây có mảnh thú tiếp cận thì y sẽ nhanh chóng chạy về trước, cho nên giờ phút này Lâm Mộc mới có thể nhàn nhã mà không có lo lắng tí nào.

Cảm nhận được ở xa xa trên bầu trời có một con chim to đang bay đến, thân hình to lớn, làm cho Lâm Mộc nhớ tới đại bàng trong thần thoại. Cậu tò mò đứng dậy nhìn thân ảnh đang bay đến, mà lúc này sở dĩ Lâm Mộc có tâm tình nhìn mà không chạy trốn chết, là bởi vì cậu nhìn thấy có một người ở trên người con chim to ấy. Nghĩ đến thú nhân ở thế giới này, tự nhiên sẽ không cảm thấy con chim này là mảnh thú.

Lâm Mộc nhìn bóng ma kia bay về phía cậu, cậu cảm thấy hơi kỳ lạ, không phải là đi ngang qua sao?

Chim to bay đến, Lâm Mộc cũng nhìn rõ thú hình của đối phương.

“Thì ra là chim ưng.” Lâm Mộc nhỏ giọng nói thầm.

Bóng ma bay qua đỉnh đầu cậu, coi như một đám mây đen lớn, tiếp theo có một người nhảy xuống từ trên người con ưng khổng lồ.

Lâm Mộc nhìn giống cái với mái tóc đỏ rực, có chút không rõ “Sao người này lại đi xuống, chẳng lẽ quen biết mình?” Lâm Mộc vì ý nghĩ của mình mà buồn cười.

“Tôi là Amy, cậu tên gì?” Người này rõ ràng là một người có tính cách nhiệt tình.

Lâm Mộc sững sốt, mới phản ứng lại, cười nói “Tôi tên là Lâm Mộc.”

“Lâm Mộc, cậu rất đẹp.”

Được người khác khen mình đẹp mà ㄟ một chút, Lâm Mộc xấu hổ cười ha ha hai cái, nhưng mà nụ cười này thấy thế nào cũng không được tự nhiên, nhưng đối phương lại không nhìn ra.

“Sao cậu lại ở một mình trong này, Errett nói cậu là giống cái có bầu bạn, bầu bạn của cậu đâu? Sao y lại để một mình cậu ở đây?”

Lâm Mộc nghĩ Errett nhất định là con ưng khổng lồ kia, mà giờ phút này người này đã hóa thành người đứng trên sân thượng cùng bọn họ.

Lâm Mộc cười với Amy, “Bầu bạn của tôi đi săn thú, anh ấy đang ở gần đây.”

Amy gật đầu, “Cũng đúng, cậu là một giống cái xinh đẹp, bầu bạn của cậu tự nhiên sẽ không bỏ để cho cậu gặp nguy hiểm. Tôi còn nghĩ rằng giống cái nhà ai đi lạc chứ, dù sao cũng không có giống cái nhà ai một thân một mình đi ra ngoài, bên cạnh cậu lại không có ai. Nhưng mà bầu bạn của cậu ở gần đây thì tôi cũng an tâm.”

Lâm Mộc vì lời đối phương nói mà cảm động, dù sao mọi người cũng không quen biết, nhưng đối phương lại lo lắng đến sự an nguy của cậu, so sánh với sự lạnh lùng của người hiện đại, loại quan tâm này làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

“Có du thú tiếp cận.”

Lâm Mộc nghe được giọng nói của Errett vẫn một mực làm bối cảnh, thấy đối phương giống như lâm đại địch, mà Amy khi nghe thấy hai chữ du thú lại có chút hoảng sợ, nhưng mà nhìn thấy thú nhân bên người thì bình tĩnh trở lại.

Errett lập tức hóa thành thú hình, mà Lâm Mộc nhìn về hướng mà đối phương cảm thù.

Patrick cảm nhận được có thú nhân đi qua nên y bắt đầu bay về, tuy y thấy được trên người đối phương có giống cái, có thể loại trừ du thú, nhưng trong lòng vẫn lo lắng nên y bay về. Xa xa nhìn thấy trên sân thượng chỗ Lâm Mộc có ba người đang đứng, mà thú nhân kia sau khi hóa thành thú hình lại tẩn ra địch ý rõ ràng.

Lâm Mộc nhìn thấy thân ảnh của Patrick thì đang muốn vẫy tay, mà thú nhân tên Errett kia đã muốn xông ra ngoài, Lâm Mộc hoảng sợ, cậu cũng không

muốn nhìn thấy hai người đánh nhau.

Mà Amy thấy Errett bay đi thì đi đến bên người Lâm Mộc, “Đó là du thú, không phải bầu bạn của cậu đang ở gần đây sao? Sao y còn không về nữa?”

Lâm Mộc nhìn Amy đang khần trương trước mặt không biết nên nói ra sao cho hắn biết bầu bạn của cậu đang ở phía đối diện với hắn.

Nhìn thấy hai con thú đang giương cung bạt kiếm, Lâm Mộc chỉ có thể khua tay, “Errett, đó là bầu bạn của tôi.” Lâm Mộc lại la tiếp, “Patrick, bọn họ không có ác ý.”

Errett luôn chú ý đến bầu bạn của mình sau khi nghe thấy lời Lâm Mộc nói rõ ràng kinh ngạc mà sững sốt, còn Patrick thì nghe thấy tiếng của Lâm Mộc tự nhiên không để ý đến Errett nữa, trực tiếp bay đến dưới tàng cây hóa thành hình người.

Amy nghe thấy lời Lâm Mộc nói sau bị khiếp sợ cực kỳ, ánh mắt hắn nhìn về phía Lâm Mộc đầy quái dị, hắn không có biện pháp hiểu vì sao lại có giống cái thích du thú?

Lâm Mộc biết Amy đang nghĩ gì, cậu cười “Không có gì kỳ lạ hết, anh ấy là bầu bạn của tôi, chỉ có tôi mới biết anh ấy tốt đến bao nhiêu.” Nói xong cậu đi đến bên cạnh bờ, nhìn thấy Patrick ở dưới tàng cây vươn tay ý bảo sẽ đỡ lấy được cậu, sau đó yên tâm nhảy xuống.

Khi mà Lâm Mộc nhảy xuống, Patrick liền nhảy vọt lên, ôm người vào lòng.

“Ha ha...” Lâm Mộc cười khoái trá, khi hai người rơi xuống đất, Lâm Mộc vui vẻ nói “Chơi thật đã.” Từ trên cao nhảy xuống có người đỡ lấy vững vàng thật là một cảm giác tuyệt vời.

Amy phản ứng lại sau khi Lâm Mộc nhảy từ trên cây xuống, nghe tiếng cười vui của Lâm Mộc có chút đăm chiêu, lúc này Errett cũng bay đến trước mặt hắn, hắn không có giống lúc trước nhảy thẳng lên lưng Errett mà nói “Anh đi xuống đỡ lấy em”

Errett tự nhiên biết bầu bạn nhà mình đang nói cái gì, liền bay xuống dưới tàng cây hóa thành hình người, giống như Patrick đứng dưới tàng cây vươn hai tay chuẩn bị đỡ lấy bầu bạn nhà mình.

Lâm Mộc được Patrick ôm cười khanh khách nhìn thấy Amy bọn họ cũng học theo mình.

Amy thử nghiệm một phen từ trên trời cao rơi xuống, bởi vì kích thích mà khuôn mặt đỏ bừng, biểu hiện giờ phút này hắn cảm thấy vui sướng.

Amy từ trong lòng Errett đi xuống, đi đến trước mặt Patrick cùng Lâm Mộc nhìn Patrick mặt không đổi sắc, sau đó kéo Lâm Mộc qua một bên. Lâm Mộc quay đầu nhìn Patrick một cái, thấy bên dưới nhỏ bé của y, Lâm Mộc liền bị Amy kéo qua một bên nói chuyện. Mà hai thú nhân còn lại ngay cả liếc mắt nhìn nhau cũng không thèm liên bất đầu tự làm chuyện của mình.

Amy kéo Lâm Mộc đi đến dưới tàng cây, nhìn Lâm Mộc không biết nên nói thế nào.

Lâm Mộc thấy bộ dáng tội thật xoắn xuýt của Amy, nở nụ cười “Cậu muốn hỏi gì thì hỏi đi.” Lâm Mộc tự nhiên biết trong lòng Amy nhất định tò mò lắm, bản thân cậu cũng vui vẻ nói cho hắn biết, cho nên không có bộ dáng mất hứng. Dù sao đối với người dám nghi ngờ bầu bạn nhà mình, giống cái bình thường cũng sẽ không cho đối phương sắc mặt hòa nhã.

Amy cào tóc, “Tôi chỉ tò mò vì sao bầu bạn nhà cậu lại là du thú.”

“Tôi từng lạc đường trong rừng rậm, sau đó liền gặp được đội ngũ của Patrick, sau đó liền đi theo bọn họ. Lẽ ra Patrick muốn đem tôi đuổi về bộ lạc, nhưng cuối cùng tôi lựa chọn theo chân bọn họ rồi đi. Sau khi ở chung thì Patrick đối với tôi rất tốt, sau đó liền thích.” Lâm Mộc nói đơn giản một chút, thật thật giả giả, cậu tự nhiên sẽ không nói cho người khác biết cậu đến từ một thế giới khác.

Amy nghe thấy Lâm Mộc lạc đường trong rừng rậm, một giống cái một thân một mình ở trong rừng rậm, tự nhiên là do gặp chuyện không tốt, mà cuối cùng Lâm Mộc không nguyện ý trở về bộ lạc đã chứng minh suy nghĩ của Amy. Lâm Mộc không biết vì lời nói của cậu mà Amy đã bỏ não tới mức cảnh ngộ của cậu trong bộ lạc rất bất hạnh cho nên sau đó mới rời khỏi bộ lạc, sau lại gặp du thú. Cho nên Lâm Mộc thấy khó hiểu khi nhận được ánh mắt thương hại của Amy.

“Nhưng mà, Lâm Mộc, cậu không thấy sợ hãi khi đối mặt với du thú sao?” Bộ lạc của bọn họ từng bị du thú tập kích, nhưng mà may mắn vì bộ lạc của bọn họ có thực lực mạnh mẽ, nên không có ai chết. Nhưng sau chuyện lần đó vẫn để lại bóng ma trong Amy đối với du thú.

Lâm Mộc lắc đầu “Bọn họ không giống thế.”

“Phải không? Đáng tiếc, du thú là con dân bị thần thú từ bỏ.” Hắn cảm thấy Lâm Mộc rất tốt, nhưng hiện giờ đối phương đã có bầu bạn, hơn nữa rõ ràng Lâm Mộc rất thích thú nhân kia, hắn cũng chỉ thấy đáng tiếc mà thôi.

Lâm Mộc nghe xong nở nụ cười không cho là đúng, “Tôi cảm thấy không giống như cậu nói vậy, khi chúng tôi kết hợp đã được thần thú chúc phúc.”

“Thật sự?” Amy kinh ngạc cực kỳ.

Lâm Mộc cười áo ra, lộ ra hoa văn phiền phức trên xương quai xanh, tuy nhìn thấy nó rất xinh đẹp, nhưng Lâm Mộc vẫn không thích vì nó màu hồng phấn.

“Thật sự nha!” Amy hâm mộ. Thần thú chúc phúc, là chuyện rất may mắn.

“Thần thú nhất định vừa lòng chuyện hai người kết hợp cho nên thần thú mới chúc phúc đó.” Kia cũng chứng minh thần thú thừa nhận Patrick, nếu như vậy Amy sẽ không có ý tưởng khác, bầu bạn có thể nhận được thần thú chúc phúc cũng không nhiều lắm. Xem ra thần thú rất hài lòng với Patrick, nghĩ vậy Amy trong nháy mắt cảm thấy Patrick nhất định là một du thú tốt.

Hai người nói chuyện, Patrick và Errett đã bắt đầu nấu com trưa. Lâm Mộc thấy thế liền nói “Tôi đi giúp Patrick.”

Amy thấy kì lạ, “Chuyện nấu com không phải đều là thú nhân làm sao? Chẳng lẽ Patrick còn cho cậu nấu com?”

Lâm Mộc biết bình thường giống cái đều không nấu com, cho nên giải thích, “Patrick làm không ngon bằng tôi.” Nói xong chạy đến bên người Patrick.

Mà Amy thấy Lâm Mộc đi giúp đỡ, chỉ còn mỗi mình hần ngồi dưới tàng cây cũng không biết làm gì nên cũng đến bên người Errett.

Tuy bọn họ đều đốt lửa, nhưng khoảng cách hai bên cũng không gần.

Lâm Mộc nhìn con mồi mà Patrick săn được “Anh bắt được gà, có rau xanh, ý có cả nấm nữa.”

“Ừ, nấm này anh từng thấy em hái, em xem có thể ăn được không?”

Lâm Mộc cười gật đầu, “Có thể ăn, loại nấm này nấu gà là ngon nhất.”

Patrick thấy Lâm Mộc thích là tốt rồi, sau đó bắt tay làm thịt nướng, mà Lâm Mộc lấy ra bình gốm, đổ nước đun nóng, thả gà đã chặt ra vào hót bọt, cho gia vị cùng nấm vào sau đó bảo Patrick nhìn lửa là được.

Cậu làm xong thì ướp thịt chuẩn bị nướng, bỏ gia vị bản thân làm vào.

Lần này bọn họ đi ra ngoài mang theo nhiều nhất chính là muối sau đó là gia vị.

Không bao lâu hương vị liền phiến tán trong rừng cây, Amy ở xa xa ngửi được hương thơm mê người. “Thơm quá.” Hần nhìn thấy lúc Lâm Mộc bọn họ lấy ra nhiều thứ kì quái đã muốn đi qua xem, nhưng lại cảm thấy xấu hổ, hơn nữa Errett không có ý tiếp xúc với Lâm Mộc bọn họ nên hần không có động. Nhưng khi mà hương vị mê người này phiêu tán, hần bắt đầu nhìn không được, “Errett, vì sao em cảm thấy bọn họ làm ngon hơn chúng ta. Hi hi, em đi qua xem thử.”

Lâm Mộc thấy Amy đi qua chỗ bọn họ liền nở nụ cười hiểu rõ, không có ngừng lại động tác nấu ăn.

“Lâm Mộc, cậu đang làm gì thế?” Hần nhìn thấy Lâm Mộc xào, chưa bao giờ thấy qua động tác này, “Còn có, đó là gì vậy?” Hần chỉ vào bình gốm đang tỏa ra hương vị mê người, “Cái đó thơm thật.”

Lâm Mộc cười “Đó là bình gốm, bên trong đang nấu gà nấu nấm, mà hiện giờ tôi đang xào rau. Đây đều là rau xanh có thể ăn, giống cái sẽ thích, đợi lúc nữa cho cậu ăn thử.” Lâm Mộc ý bảo chỉ vào món rau xanh xào thịt.

Amy cười xấu hổ, nhưng mà hần thật sự muốn ăn.

“Những thứ này tôi chưa từng thấy qua.”

Lâm Mộc nhận lấy chiếc chén gỗ lớn, múc đồ ăn ra “Đây là thứ mà chỉ có mỗi bộ lạc tôi có.”

“Bộ lạc của bọn cậu thật lợi hại, vậy bộ lạc của cậu gọi là gì thế?” Amy giật giật cái mũi, thơm quá.

“Bộ lạc của chúng tôi gọi là bộ lạc du thú.”

“Bộ lạc du thú?” Hần tưởng là bộ lạc trước kia của Lâm Mộc.

Lâm Mộc cười gật đầu, “Đúng vậy, chúng tôi có bộ lạc của mình.”

Cái này càng ngoài ý muốn của Amy.

“Đừng nói cái này, cậu ném thử xem.” Nói xong đưa chiếc đĩa cho Amy.

Amy khó xử cầm chiếc đĩa Lâm Mộc đưa cho “Cái này sử dụng thế nào?”

Lâm Mộc đột nhiên nghĩ đến, Amy không biết dùng đĩa, sau đó bản thân cầm đĩa đút cho hần.

Sau khi Amy ăn, “Ăn ngon quá, từ trước tới nay tôi chưa từng ăn món nào ngon như này.”

Lâm Mộc cười nói “Đi gọi Errett đến, chúng ta ăn cùng nhau.

“Được!” Amy nói xong cười chạy.

Lâm Mộc quay đầu lại nhìn Patrick đang nướng thịt “Anh không ngại bọn họ ăn cơm cùng chúng ta chứ?” Có vẻ như vậy hơi hơi trễ.

Patrick lắc đầu không sao cả.

Errett bị Amy kéo đến đây, Lâm Mộc không để ý Errett và Patrick có cảm xúc gì, liền ngồi cùng Amy, hai người vừa ăn vừa nói về những thực vật có thể ăn, nên ăn thế nào, Lâm Mộc còn nói về việc xào rau với hân, cho thêm gia vị, muối, thịt ra sao để món thịt nướng có thể ngon.

Amy vừa dùng thìa gỗ ăn canh gà vừa cảm khái bọn họ sống thật hạnh phúc.

Lâm Mộc nằm trong lòng Patrick để cho y xoa bụng cho cậu, không nghĩ đến việc ăn quá no.

Patrick ngẩng đầu nhìn thời tiết, nhỏ giọng nói với Lâm Mộc, “Đêm nay chúng ta ngủ ở chỗ này, anh thấy thời tiết hình như trời gần tối sẽ có mưa.”

Đối với việc nhìn trời biết thời tiết, Lâm Mộc tự nhiên tin Patrick, “Được, nếu trời mưa thì chúng ta phải dựng lều sớm mới được.”

Patrick gật đầu, “Em nghỉ ngơi xong chúng ta lại làm.”

Lâm Mộc khẽ gật đầu, nói với Amy cũng ăn no căng bụng “Patrick nói gần tối trời sẽ mưa, hai người còn chạy đi đâu sao?”

Thời điểm bọn họ ăn cơm cũng đã nói mục đích ra ngoài. Lâm Mộc vì muốn nhìn biển, mà Amy bọn họ thì chạy về bộ lạc, bởi vì Amy già từ bộ lạc khác cho Errett nên lần này quay về bộ lạc trước kia của mình thăm cha thân và phụ thân.

Amy nhìn Errett, sau đó nói “Bọn tôi cũng không đi, đợi mai hết mưa rồi mới đi.”

Lâm Mộc thấy mọi người ở gần cũng tốt.

Patrick ôm Lâm Mộc đến dưới một thân cây, sau đó y ôm Lâm Mộc vào lòng để cho cậu ngủ trưa, bản thân y cũng dựa lưng vào cây nằm một lúc. Mà Amy và Errett sau khi nghỉ ngơi tốt lại bắt đầu bận rộn.

Errett phải dựng một căn nhà bằng gỗ đơn giản. Đương nhiên, nhà gỗ này rất đơn sơ. Nhưng mà phủ da thú bên ngoài khung đơn giản này vẫn đủ để che mưa. Mà sau khi Lâm Mộc tỉnh lại bọn họ dựng lều trại.

Ở trong lòng Lâm Mộc, đi ra ngoài du lịch đương nhiên phải chuẩn bị lều trại, cho nên dưới sự giúp đỡ một ngày của Patrick làm ra một chiếc lều trại đơn giản. Cậu may da bên ngoài, về phần khung xương, Lâm Mộc thấy trong rừng toàn nhánh cây, lúc nào dùng cũng đều tìm được.

Patrick đem cọc gỗ mà y vót dựng lều trại đứng lên, góc chết thì dùng tảng đá chặn lại.

Lâm Mộc khâu lều trại giống như loại căn nhà ấy, nóc nhà dựng đứng lên. Bốn cột trụ và hai cột nóc nhà, bốn căn cọc gỗ đều có thể dựng lều trại lên được.

Lâm Mộc làm lều trại rất lớn, diện tích tầm bảy mươi mét vuông. Hứa người đều đưa dụng cụ vào trong lều trại, Patrick còn tìm cỏ khô để trải lên thành giường, sau khi chuẩn bị hết mọi thứ chỉ mới mất hai tiếng mà thôi.

Amy rất thích lều trại của Lâm Mộc, dựng lên đơn giản, còn dễ mang theo, sau khi nhìn bố trí trong lều còn thích hơn. Hân vốn cảm thấy được nhà gỗ trong bộ lạc của mình đã đủ để cho người khác hâm mộ, không nghĩ đến có thứ còn tốt hơn so với bộ lạc của bọn họ, cho nên quyết lấy Lâm Mộc bảo cậu dạy hân cách làm lều trại, thực rõ ràng lều trại này may bằng da thú.

Thật ra làm lều trại rất đơn giản, chỉ cần chêm da thú tránh mưa may theo kiểu dáng là được, khi dùng thì lấy cọc gỗ dựng lên.

Lúc sau hai người nói chuyện phiếm, Lâm Mộc còn nói với hân về cách làm nôi đá và chén, thìa bằng gỗ, về phần bình gốm thì Lâm Mộc không nói cách làm.

Hai người trò chuyện thật lâu, quả nhiên trời gần tối mưa rơi. Mà Amy bọn họ sau khi cảm thụ một chút hiệu quả không thấm nước của lều trại liền trở về nhà gỗ của mình.

Sau một đêm yên giấc, sau khi ăn xong bữa sáng, Lâm Mộc liền chào tạm biệt với Amy còn đang lưu luyến không rời. Amy nói có rãnh thì Lâm Mộc đến bộ lạc tìm hân chơi, Lâm Mộc đồng ý còn thuận tiện tặng cho hân một cái bình gốm.

Lâm Mộc nhìn người bay lên bầu trời cao. Quay đầu lại ôm lấy Patrick.

Patrick ôm người lại, ôm lấy thắt lưng cậu để hai chân cậu cách mặt đất, nhưng hai người đối mặt với nhau.

Chóp mũi hai người kề cận nhau, Lâm Mộc cọ chóp mũi đối phương “Nhìn thấy Amy làm em nhớ đến bọn Sacha quá.” Lúc bọn họ xuất hành đám người Sacha không có đi cùng, bởi vì tất cả mọi người đều có tâm tư muốn trải qua thế giới hai người.

Patrick hôn nhẹ lên chóp mũi Lâm Mộc “Nếu nhớ thì hai ta trở về.”

Lâm Mộc lắc đầu “Không cần, em còn muốn nhìn biển cơ.”

Lâm Mộc bảo Patrick thả mình xuống “Chúng ta đi dọn dẹp đồ vật rồi cũng đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thù - Xuyên Việt Chi Du Thù Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Ánh nắng mùa hè luôn sáng rực rỡ, nhiệt độ ban ngày cũng cao. Lâm Mộc rất sợ nóng, cho nên bọn họ ngoài trừ buổi sáng và chiều tối sẽ bay trên bầu trời thì thời gian còn lại đều đi trong rừng rậm. Bởi vì đi ra ngoài du lịch cho nên hai người cũng không đi gấp rút, chậm rãi đi trong rừng cũng nhìn thấy được nhiều cảnh sắc.

Cây ăn quả không biết tên, hoa tươi không biết tên, rau dại chẳng biết tên.Do ở trong rừng rậm lâu dài cho nên cũng thu hoạch được nhiều hơn. Bọn họ ăn rất nhiều loại trái cây chưa từng ăn, may mắn thì hái được không ít nấm và rau dại, leo cây hái trái cây, nhìn xem thác nước chảy, bắt cá trong sông ngòi, bắt thỏ con trong bụi cỏ. Điều này làm cho Lâm Mộc thấy thích thú, tuy rằng hành trình chậm chạp, nhưng dù sao cũng là ra ngoài đi du lịch, vui vẻ là được. Mà để cho Lâm Mộc vui mừng chính là bọn họ tìm được cây thì là.

Ở trong lòng Lâm Mộc, thịt nướng được ướp với thì là là ngon nhất, đáng tiếc khi ở bộ lạc cậu vẫn không có tìm được loại gia vị này, mà lần này đi du lịch, cậu lại có vận may tìm được nó.

Ngày đó hai người giống như mọi khi, vì né tránh ánh mặt trời chói chang nên đi trong rừng rậm. Bỗng nhiên một trận gió nhẹ thổi đến, không chỉ mang đến mát mẻ còn kèm theo một mùi hương quen thuộc làm cho hai mắt Lâm Mộc sáng lên. Lập tức hưng phấn báo Patrick mang cậu tìm chỗ phát ra hương thơm này. Mà không ngoài sở liệu của cậu, bọn họ quả nhiên tìm được mục tiêu ở phía trước cách hơn hai mươi bước chân —— một mảnh thì là nhỏ.

Patrick nhìn thấy mắt Lâm Mộc sáng lên, không hiểu vì sao cậu lại hưng phấn vì một mảnh nhỏ có mùi quái lạ này, nhưng không có vội vã hỏi, y biết chỉ một lúc nữa Lâm Mộc sẽ nói cho y biết. Quả nhiên, Lâm Mộc hưng phấn vượt quả nhỏ kia rồi vui mừng nói với Patrick “Hắc hắc, Patrick, chúng ta tìm được thứ tốt. Đây là thì là! Vận khí của hai ta quá tốt nên đã tìm được thì là! Ha ha, cái này ướp vào thịt nướng ăn rất ngon!” Nói xong nắm tay Patrick “Mau hái cho em!”

Lâm Mộc nói, Patrick lập tức bắt đầu làm theo, y nhận lấy cái túi da thú nhỏ mà Lâm Mộc đưa cho, cái túi này là Lâm Mộc chuyên môn làm để thu thập vật nhỏ, đương nhiên Lâm Mộc bình thường đều tìm được có quan hệ với cái ăn. Mà khi Lâm Mộc vừa thấy mà sáng mắt thì phần lớn có quan hệ với mỹ thực.

“Làm thịt nướng sẽ ngon lắm.” Patrick tự nhiên sẽ đi hái, y đương nhiên cũng thích mỹ thực.

Patrick bọn họ thu gom thì là suốt ba tiếng, Lâm Mộc nhìn gói to trong tay vui mừng nói với Patrick “Hai ta tìm chỗ dựng trại trước đi. Giữa trưa hai ta làm ăn.”

Lâm Mộc không tính toán chạy đi, cậu tính chiều tối mới đi tiếp. Nghĩ muốn phơi nắng thì là mới hái, thời tiết như này phơi khô thì là cũng dễ, hơn nữa tâm tình hiện giờ rất tốt cho nên cũng muốn khao bản thân, cho nên giữa trưa muốn chuẩn bị ăn tốt một chút. Bình thường bọn họ ăn cơm vẫn rất đơn giản.

Patrick không có ý kiến gì với đề nghị của Lâm Mộc, bọn họ tìm một nơi rộng rãi để dựng trại, do Lâm Mộc nói muốn làm bữa tiệc lớn, Patrick tự nhiên muốn đi săn thú.

Giống như mọi khi, Patrick để Lâm Mộc ở một nơi bí mật, hơn nữa ngăn vận dận dò bảo cậu phải ngoan ngoãn ở trong này không cần chạy loạn, cũng bảo cậu tùy thân mang theo cốt đao. Khi Lâm Mộc cam đoan nhất định sẽ ngoan ngoãn ở yên một chỗ cho tới khi y trở về thì Patrick mới an tâm rời đi. Không trách Patrick như mẹ già vậy, mà vì Lâm Mộc có tiền án trước rồi. Lúc trước có một lần, Lâm Mộc chờ Patrick chờ đến nhàm chán, liền rời khỏi chỗ chuẩn bị đi hái chút thức ăn và trái cây, thiếu chút nữa bị một con vật không biết tên giống như con chuột lại to như con heo đụng bị thương, may mắn Patrick đứng lúc trở về, nhưng mà khi nhìn thấy ‘con chuột’ kia muốn đụng Lâm Mộc rồi há miệng muốn cắn, y cũng rất sợ hãi. May mắn y cứu Lâm Mộc đứng lúc, nhưng điều này làm cho y sợ không thôi, nếu lúc đó y về không kịp thì sao? Trong đầu xuất hiện hình ảnh máu me làm cho Patrick xanh cả mặt.

Lâm Mộc cũng bị kinh hách nhìn thấy đáng vẻ rất khản trương của Patrick trong lòng vừa hối hận vừa áy náy. Cậu vẫn đều ở dưới sự bảo vệ của Patric nên cũng chưa bị tổn thương lần nào, cũng đã quên trong rừng rậm rất nguy hiểm. Thấy đáng vẻ lo lắng của Patrick, rất áy náy cam đoan với y rằng cậu sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Về sau sẽ ngoan ngoãn chờ Patrick trở về mà không bao giờ chạy loạn.

Sau khi bình phục trái tim bị kinh hách hai người vẫn chuẩn bị một bữa cơm trưa phong phú, vì làm cho Patrick không tức giận, Lâm Mộc lại dụng tâm nấu. Cho nên cơm trưa rất phong phú. Mà sau khi ăn qua món thịt nướng có thêm thì là, Patrick liền thích cái loại hương vị kì lạ này.

Nói sau khi Patrick rời đi. Lâm Mộc ở trên cây, xung quanh đều là lá cây với rừng rậm, từ bên ngoài nếu nhìn không kĩ sẽ không phát hiện ở đó có người. Lâm Mộc thấy Patrick đi rồi, liền lấy đến ba lô của cậu. Trong ba lô chủ yếu để một ít gia vị cùng vật nhỏ, đương nhiên vẫn là đồ ăn vật Lâm Mộc thích ăn.

Lâm Mộc lấy bọc thịt khô cậu làm ra ăn từ từ, một bên chờ Patrick trở về. Mà trong đầu thì nghĩ đủ mọi chuyện, Bởi vì lực chú ý không tập trung, không chú ý nên gói thịt khô rất xuống.

“Á! Rớt!” Lâm Mộc nhìn xuống phía dưới, bởi vì ở trên cao nên cũng không nhìn thấy túi thịt của cậu. Cũng không để ý nữa, chờ Patrick về sẽ nhặt sau. Lại lấy ra một quả cần.

Chỉ là Lâm Mộc không có biết, khi cái túi thịt khô của cậu rớt xuống đất liền bị một bàn tay nhỏ bé trong lùm cây kéo lấy.

Thời điểm Patrick trở về mang theo rất nhiều thịt, đương nhiên cũng thuận tiện mang về một ít trái cây và rau xanh.

Patrick để hành lý của bọn họ ở trên một cây cao cách cái cây Lâm Mộc ngồi khoảng hai ba mươi cây, nhưng mà Patrick trở về gấp đầu tiên là đi xác nhận xem Lâm Mộc có thành thật ở trên cây chờ y không, để thịt dưới đất rồi giống như mọi khi vurun tay ở dưới chờ Lâm Mộc nhảy xuống. Tuy Patrick có thể lên cây đón Lâm Mộc, nhưng mà Lâm Mộc lại thích cái loại vận động nhảy từ trên cây xuống này.

Lâm Mộc được Patrick thả xuống, tâm tình tốt cười ha ha “Anh nhanh đi lấy đồ lại đây đi.”

Khi Patrick đi lấy đồ thì Lâm Mộc nhớ đến túi thịt khô của cậu, đi tìm khắp bốn phía quanh gốc cây mà chẳng thấy đâu, Lâm Mộc nghi hoặc nhìn bụi cỏ. “Chẳng lẽ rớt trong bụi cỏ?” Nhìn bụi cỏ cao một mét, Lâm Mộc quyết định vẫn nên để cho Patrick lại tìm cho cậu, chẳng may bên trong có sâu hay con gì đó sẽ không tốt lắm.

Patrick mang theo đồ lại thì thấy Lâm Mộc nhìn bụi cỏ không biết nghĩ gì “Làm sao thế?”

“Em làm rớt túi thịt xuống đất, nhưng tìm không thấy, chắc rơi vào trong bụi cỏ, anh giúp em tìm xem sao.” Lâm Mộc chỉ vào bụi cỏ trước mặt.

Lâm Mộc không có chú ý khi cậu nói cho Patrick đi vào tìm thì bụi cỏ run run, nhưng theo con gió thổi qua Lâm Mộc cũng không để ý trợn run run kia. Lâm Mộc không có phát hiện không có nghĩa Patrick không có phát hiện.

Patrick hí mắt nhìn phiền bụi cỏ, cuối cùng chưa nói cái gì.

“Mộc Mộc, chúng ta nấu cơm trước, để anh tìm cho em.”

“Được.”

Thời điểm Patrick nướng thịt có chút đăm chiêu nhìn phiền bụi cỏ kia, y khẳng định thứ trốn trong đó còn chưa rời đi. Nhưng mà y xác định thứ này vô hại với bọn họ, nói đơn giản chính là Patrick có thể dễ dàng thu phục.

Lâm Mộc không có chú ý đến sự khác thường của Patrick, cậu đưa mặt qua cho Patrick “Quét ít mặt lên thịt nướng.” Lâm Mộc cũng thích thịt nướng quét mặt. Mặt là do Patrick tìm được, mặt đặc biệt ngon. Hiện giờ Lâm Mộc liền thích sớm, tối uống một ly nước mặt, tốt cho cơ thể.

Sau khi hai người ăn no, Lâm Mộc nấu canh và thịt nướng đều thừa lại một ít, nhưng mà Patrick cũng không giống như mọi khi thu dọn đồ vật mà trực tiếp kéo Lâm Mộc đi đến dưới gốc cây đại thụ cách chỗ nướng đồ không xa chuẩn bị ngủ trưa.

“Dọn dẹp trước cái đã.”

“Tĩnh rồi dọn sau.” Nói xong ôm Lâm Mộc vào lòng rồi ngồi trên da thú dựa vào cây ngủ.

Lâm Mộc cảm thấy nóng, muốn nằm trên da thú ngủ, dù sao da thú cũng lớn, còn kéo Patrick ngủ cùng.

Tìm một vị trí thoải mái ở trong lòng Patrick ngủ ngon, không bao lâu Lâm Mộc liền mơ hồ, nhưng cảm thấy không lâu liền có người nhẹ nhàng gọi cậu.

“Hà?” Lâm Mộc mở to đôi mắt đầy sương mù có chút khó hiểu vì sao Patrick lại gọi cậu tỉnh, lúc trước không phải đều tự tỉnh sao.

Tiếp theo thấy Patrick thần bí bảo cậu không cần nói lớn, bảo cậu nhìn trộm về chỗ lúc này ngồi ăn.

Lâm Mộc tò mò nghiêng người, chậm rãi ngẩng đầu, sau đó nhìn thấy một đứa bé. Ừm, một đứa bé đang ăn vụng đồ ăn của hai người.

Đứa bé rất bần, trên người không mặc quần áo, làm cho cậu kinh ngạc là, phía sau đứa nhỏ có một cái đuôi dài.

“Nó!”

“Suyt ——” Patrick ý bảo cậu nhỏ giọng “Đừng kinh động đến nó!”

Lâm Mộc tiếp tục nhìn lên, đứa bé ăn rất nhanh, hiển nhiên là đói bụng rất lâu rồi “Hai ta nên làm gì đây?” Lâm Mộc thấy đứa bé thật đáng thương, nhỏ như thế, nhìn chỉ như mới hơn một tuổi.

“Em muốn làm thế nào?”

“Em muốn nuôi nó, nó chắc bị vứt bỏ, bằng không sẽ không như thế.” Ấu tẻ quan trọng thế nào cậu biết, làm sao nó lại ở một mình trong rừng rậm như thế này, rất nguy hiểm. Chủ yếu là, hình dạng của đứa nhỏ này rất kỳ lạ, nếu là thú nhân, khi còn bé thì không thể biến thành hình người, mà nếu là giống cái, nó lại có nhiều hơn một cái đuôi. Lâm Mộc cảm thấy, đứa bé này bị vứt bỏ cũng chắc do nó có thêm cái đuôi này.

Patrick biết Lâm Mộc có tấm lòng rất tốt, y cười gật đầu đồng ý.

Lâm Mộc thấy Patrick đồng ý, rất vui mừng, lập tức đứng lên nhìn đứa bé kia.

Đứa bé kia chú ý đến Lâm Mộc thì Lâm Mộc đã chạy đến bên người nhóc con rồi, mà nhóc con khi nhìn thấy Lâm Mộc rõ ràng ngáy ngẩn cả người. Nhưng khi Patrick đến thì sợ hãi đến run cả người, ôm đầu cuộn tròn kêu ô ô. Lâm Mộc nhìn thấy thì rất đau lòng.

Lâm Mộc ngồi xổm xuống, cẩn thận vươn tay ôm lấy đứa bé, cậu cảm nhận được khi bàn tay cậu chạm vào đứa bé thì nó càng run rẩy hơn. Lâm Mộc đau lòng ôm đứa bé vào trong ngực, càng gần thì tim Lâm Mộc càng đau, trên người đứa bé có nhiều vết thương, hơn nữa nó rất nhẹ, lại rất nhỏ.

Lâm Mộc nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nó, khi được cậu ôm thì vẫn run. Lâm Mộc nhìn thấy chưa sót đến mức nhịn không được rơi nước mắt.

“Patrick, cục cưng thật đáng thương.” Nghĩ đến đứa con béo tròn của Liya ở trong bộ lạc, lại nhìn đứa nhỏ trong lòng mình, tim Lâm Mộc càng đau hơn.

Patrick thấy Lâm Mộc khóc, rất đau lòng mà an ủi, ôm người vào lòng “Mộc Mộc đừng đau lòng nữa, về sau hai ta nuôi nó, nhất định sẽ nuôi nó béo tròn.”

“Ừ, em nhất định sẽ nuôi nó béo tròn lên, cục cưng rất gầy.”

Bởi vì hơi thở trên người của Lâm Mộc mềm mại, cho nên làm cho đứa bé dần bình tĩnh lại không được bao lâu thì ngủ.

“Mộc Mộc đừng khóc, chúng ta lau mình cho đứa nhỏ này nào.” Patrick lau khô nước mắt cho Lâm Mộc rồi đưa ra đề nghị.

Lâm Mộc nhìn đứa bé trong lòng đã ngủ, cả người đều bẩn “Ừ, anh đi nấu nước đi.”

Patrick nấu nước, lại đề nghị làm chậu gỗ. Đứa bé rất nhỏ, để trong chậu gỗ thích hợp hơn.

Nước trong chậu gỗ là nước ấm, thích hợp cho tắm vào thời tiết mùa hè. Có thể do đứa bé rất mệt, ngay cả trong quá trình tắm rửa cũng không có tỉnh lại. Chỉ là khi cơ thể dính nước thì lấm bầm hai tiếng.

Lâm Mộc cẩn thận tắm rửa cho đứa bé, lại dùng thảo dược xử lý vết thương trên người nó, may mắn vết thương không có mưng mủ.

Hiện giờ cũng không có quần áo thích hợp cho đứa nhỏ mặc, Lâm Mộc chỉ có thể đem áo sơ mi thuần sợi bông vải của cậu mặc cho cục cưng, cái áo này to hơn đứa bé rất nhiều, vừa lúc bao trọn cả người cục cưng.

Tối hôm nay cục cưng ngủ càng thoải mái hơn.

Patrick thấy Lâm Mộc hơi mệt “Mộc Mộc, chúng ta cũng ngủ một lúc.”

Hai người nằm trên thảm da thú, Lâm Mộc để cho cục cưng ngủ trong lòng mình, mặc dù hơi nóng, nhưng Lâm Mộc cũng không để cho đứa nhỏ ngủ một mình. Rõ ràng đứa bé này không có cảm giác an toàn.

Patrick nhìn thấy bộ dáng che chở cẩn thận của Lâm Mộc dành cho đứa bé này lại không có cách nào khác, coi như bản thân tìm phiền toái cho mình. Thấy bộ dáng Lâm Mộc để ý đứa bé là biết, đứa nhỏ này sẽ cướp đi không ít sự chú ý của Lâm Mộc. Y vì địa vị của mình mà lo lắng.

“Patrick, anh cảm thấy đứa bé này bao nhiêu tuổi?”

“Tầm một tuổi.”

“Còn nhỏ như thế mà đã bị vứt bỏ, nó nhất định sẽ rất đau lòng, về sau hai ta phải đối tốt với nó hơn. Không thể cho nó biết nó bị bỏ rơi, như vậy nó sẽ rất đau lòng. Chúng ta cần phải làm cho nó lớn lên trong sự hạnh phúc.”

Patrick gật đầu, y biết tư vị bị vứt bỏ.

Thời điểm Lâm Mộc tỉnh lại chỉ thấy bé con mở to mắt nhìn cậu. Lâm Mộc nhìn thấy thích “Bé con tỉnh ngủ rồi sao.” Nói xong hôn nhẹ bé con.

Cục cung không có gãy dựa cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn Lâm Mộc. Lâm Mộc ôm cục cung vào lòng nhẹ giọng nói nhỏ đỡ dành đứa bé, mà Patrick ở cách đó không xa thì đang chỉnh đồ vật, thuận tiện dựng lều trại lên, bởi vì bọn họ có nhiều thêm một đứa bé, cho nên hôm nay không có biện pháp đi tiếp.

Lâm Mộc vừa ôm đứa bé nói chuyện với nó vừa đi đến bên cạnh Patrick “Patrick, khi anh ra ngoài săn thú nhớ nhặt một ít trứng gà hay trứng chim về, bé con còn nhỏ, hơn nữa lại đói bụng rất lâu, hiện giờ cho bé ăn thịt thì không tốt. Cũng không biết cục cung là giống cái hay giống đực, nhưng mà tạm thời vẫn không cần ăn thịt.”

Patrick gật đầu “Anh cảm thấy đứa nhỏ này là giống cái.” Y cũng không xác định được.

Lâm Mộc gật đầu, cậu cảm biết là giống cái, nhưng mà giống cái hay giống đực cậu cũng không quan tâm, cậu thấy cho dù bé con là giống cái hay giống đực thì tương lai đều có thể tìm được bầu bạn.

Patrick đem một lớn một nhỏ bố trí ổn thỏa rồi mới ra ngoài săn thú.

Buổi tối Lâm Mộc nấu canh trứng cho bé con, bé con rất thích ăn, hiện giờ đứa bé đã ý lại Lâm Mộc, nếu Lâm Mộc buông bé con ra, nó nhất định sẽ cầm lấy góc áo của Lâm Mộc không buông, Lâm Mộc phải nhẹ nhàng nói với bé thật lâu thì bé mới buông tay ra, sau đó thường xuyên nhìn Lâm Mộc chăm chú giống như sợ hãi không gặp được nữa.

Thời điểm buổi tối đi ngủ được Lâm Mộc ôm vào lòng, ngửi mùi của Lâm Mộc thì mới ngủ, mà Patrick vẫn ôm Lâm Mộc ngủ thì lại rất oán giận chuyện này, bởi vì Lâm Mộc cảm thấy cậu ôm bé con ngủ thì không thích hợp cho y ôm cậu ngủ nữa, như vậy sẽ đề lên bé con.

Patrick bảo Lâm Mộc để nó qua một bên cho nó tự ngủ, nhưng chỉ cần rời khỏi cái ôm của Lâm Mộc thì nó sẽ khóc hu hu, Lâm Mộc liền đau lòng ôm nó vào lòng. Patrick hết cách đành nhìn một lớn một nhỏ ôm nhau ngủ, mà y chỉ có thể cô đơn một người nằm ở một bên nhìn. Patrick cảm thấy y hơi hối hận. Đáng tiếc, chậm rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Ngày hôm sau khi Lâm Mộc thức dậy, bé con nằm trong lòng vẫn còn đang ngủ ngọt ngào, Lâm Mộc đương nhiên không muốn đánh thức bé con dậy, cho nên cẩn thận mặc xong quần áo liền ôm cục cung ra lều trại, xem ra bữa sáng phải do Patrick chuẩn bị.

Patrick nấu cháo thịt cho Lâm Mộc và cục cung, còn y thì ăn thịt nướng. Patrick thì bận rộn, còn Lâm Mộc thì ôm cục cung ngồi ở một bên thỉnh thoảng nhỏ giọng nói chuyện với Patrick.

Thời điểm mùi thịt phiêu tán, bé con cũng tỉnh dậy. Lâm Mộc thấy cục cung tỉnh lại liền nhìn cậu chăm chú sợ cậu biến mất, cười cúi đầu hôn lên trán bé con.

Lâm Mộc ngẩng đầu hỏi “Patrick, cháo được chưa?”

“Sắp rồi.”

Bé con rất thích cháo thịt, Lâm Mộc còn kêu Patrick luộc ít trứng để cho bé con ăn trên dọc đường đi.

Lâm Mộc vừa dùng thìa gỗ nhỏ đút cho cục cung vừa ăn thịt mà Patrick đưa đến bên miệng sau đó lại ăn miếng cháo y đút.

Lâm Mộc thấy bé con trong lòng ăn vui vẻ “Bé con thật dễ nuôi. Thích ăn thịt là tốt.” Nhìn bé con mặc áo sơ mi trong lòng cậu “Không biết nên gọi cục cung là gì, Patrick, không bằng chúng ta đặt tên cho cục cung đi.”

Patrick gật đầu, “Vậy Mộc Mộc lấy đi. Đứa nhỏ này rất thích em.”

“Được” Lâm Mộc vừa xoa bụng nhỏ cho cục cung, vừa nghĩ nên đặt tên gì cho bé, ánh mắt khi nhìn thấy cái đuôi của bé con, nghĩ đến đến lúc trước cậu xem phim hoạt hình bảy viên ngọc rồng, nghĩ đến nhân vật đáng yêu khổng lồ đó, “Cục cung của chúng ta gọi là Gohan đi. Bé con có cái đuôi thật

dài, gọi là Gohan thích hợp nhất.”

Patrick không biết vì sao gọi Gohan lại thích hợp, nhưng mà y cũng hiểu tên này không tệ, lại là do Lâm Mộc lấy nên không có ý kiến gì, chủ yếu là ở trong lòng Patrick, cái tên cũng chỉ là xưng hô mà thôi. Cho nên giờ phút này tên của bé con là Gohan.

Hai người thừa dịp trời mát mà bắt đầu chạy, bởi vì mang theo bé con, vẫn bay ở trên trời cho tiện, cho nên tận dụng mọi khả năng chạy khi trời mát.

Bé con được Lâm Mộc ôm vào trong lòng ngồi trên thân thể to lớn của Patrick, thời điểm bay lên, bé con rất vui vẻ mà nở nụ cười, làm cho Lâm Mộc rất vui mừng.

Do có bé con cho nên tốc độ đi đường của hai người liền càng chậm, mỗi ngày bọn họ chỉ đi vào lúc sáng sớm và chiều tối, thời điểm nắng chói chang thì nghỉ ở trong rừng rậm. Đương nhiên thời điểm đó bọn họ bình thường tìm chỗ nghỉ ngơi sẽ không đi, cho đến khi mát mẻ mới khởi hành đi tiếp. Cũng không đi ở trong rừng giống như bình thường. Chủ yếu là Patrick không muốn Lâm Mộc mệt, dù sao ôm đứa bé vẫn sẽ mệt.

Trời sáng, mặt trời còn chưa nhú ra, Patrick bọn họ giống như mọi khi bay trên bầu trời. Thời điểm vừa mới bắt đầu cực cung Gohan còn tò mò vì bay trên trời nên hai mắt lúc nào cũng nhìn xem bốn phía, nhưng thời gian trôi qua, mới mẻ cũng sẽ hết, cực cung Gohan lại thích nằm trong lòng của Lâm Mộc mà ngủ.

Lâm Mộc nhìn thấy cực cung Gohan ngủ trong lòng mình, trong lòng tính toán cũng sắp tỉnh rồi.

“Patrick, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi thôi, nóng quá rồi.”

Patrick nghe thấy lời Lâm Mộc nói liền bắt đầu chú ý nhìn phong cảnh phía bên dưới, muốn tìm nơi thích hợp để nghỉ ngơi.

Lâm Mộc nói xong thì cẩn thận lấy ba lô đến, lấy ống trúc đựng nước mật và một cái trứng luộc ra, làm xong thì Gohan cũng vừa tỉnh dậy.

Giống như mọi lần khi Gohan tỉnh thì Lâm Mộc mỉm cười hôn nhẹ bé con “Gohan tỉnh rồi, có đói bụng không?”

Mấy ngày này bé con đã biết Gohan là gọi bản thân mình, mỗi lần Lâm Mộc gọi nó đều sẽ quay đầu lại nhìn, làm cho Lâm Mộc cảm thấy khá thành công, chỉ là đứa nhỏ tầm một tuổi sẽ nói chuyện, nhưng Gohan ngoại trừ cười khanh khách hoặc khóc hu hu vài cái sẽ không phát ra âm thanh nữa, không có ý muốn nói chuyện. Lâm Mộc dạy rất nhiều cũng không có tiến bộ gì, trong lòng hơi lo lắng, dù sao cực cung nhà Liya được một tuổi lại nói chuyện rất rõ ràng.

Lâm Mộc nhìn bộ dáng mơ màng của Gohan, cẩn thận dứt nước mật cho bé, sau đó bóc trứng cho bé ăn. Con nít luôn dễ bị đói, cho nên Lâm Mộc luôn sẽ chuẩn bị hai quả trứng luộc để trong ba lô, đương nhiên còn có cả trái cây, nhưng trứng có dinh dưỡng hơn, Lâm Mộc bình thường đều cho bé ăn trứng luộc trước.

Sau khi dứt hết quả trứng luộc liền cho uống một ngụm nước mật, Patrick cũng tìm được nơi thích hợp để nghỉ ngơi.

Lần này Patrick bọn họ tìm được chỗ nghỉ gần bờ sông, hai người rơi xuống đất liền bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Mà Lâm Mộc sau khi trải thảm da thú lên trên mặt đất liền để cực cung Gohan ngồi trên đó chơi, còn cậu thì giúp đỡ Patrick đi rửa sạch đồ ăn dùng cho bữa trưa, nhưng mà cuối cùng công tác này vẫn do Patrick làm, Lâm Mộc thì chơi cùng Gohan, dạy Gohan đi. Hiện giờ cực cung Gohan còn chưa biết đi, thích nhất chính là đi qua đi lại trên thảm.

Lâm Mộc nắm tay cực cung luyện tập đi đường, khi Gohan mệt thì dạy bé gọi ba ba.

“Cực cung theo ba học nào, ba ba.”

“Ha ha ——”

“Ba.Ba”

“Ha ha ——”

.....

Mỗi lần Lâm Mộc dạy cực cung phản ứng đều là cười hi hi, cuối cùng Lâm Mộc nhìn không được bẹo má cực cung “Ai nha, cực cung thật không nề mặt gọi ba ba gì hết.”

Patrick làm xong công việc trở về liền nhìn thấy một lớn một nhỏ đang chơi đùa, cảm thấy bức tranh này thật đẹp, làm cho trong lòng người ta tràn đầy yêu thương.

Patrick ngồi xuống bên cạnh Lâm Mộc, ôm Gohan lên đùi để cho bé chơi tiếp. Lúc trước bé con chống cự lại Patrick, nhưng trong khoảng thời gian ở chung này bé con đã tiếp nhận Patrick rồi.

Patrick nói “Giữa trưa ăn gì?”

“Không có món gì muốn ăn hết. Trời nóng làm em chẳng có ham muốn ăn uống.”

“Ăn mì lạnh nhé?” Patrick hỏi, ngày hôm qua Lâm Mộc làm mì lạnh y ăn rồi cảm thấy khá ngon, Lâm Mộc cũng nhiều một chút, nghĩ hôm nay ăn mì lạnh cũng không tệ.

Lâm Mộc nghĩ nghĩ thấy không tệ “Giữa trưa nấu canh ngọt cho cục cưng uống, dùng ngân nhĩ nấu. Canh để lạnh dùng giải khát rất tốt. Nếu có thể tìm được đậu xanh thì tốt rồi, mùa hè uống canh đậu xanh là tuyệt vời nhất.” Lâm Mộc vừa nói vừa chơi với Gohan, mấy ngày nay sắc mặt của bé con đã hồng nhuận, mặc quần áo do Lâm Mộc làm cho liền cảm thấy rất đáng yêu.

Hiện giờ cách thời gian ăn cơm trưa còn một lúc nữa, Lâm Mộc thấy còn thời gian liền lấy vải và kim chỉ ra chuẩn bị làm một cái yếm cho cục cưng. Mùa hè con nít mặc yếm rất mát mẻ.

Thời gian cơm trưa.

Lâm Mộc để bé con ngồi trên tấm thảm để cho bé tự chơi, nhưng mà thảm phải để nơi gần chỗ bọn họ, bằng không Gohan sẽ kháng nghị.

Mỳ lạnh làm rất nhanh, không bao lâu thì xong rồi. Mà Patrick nướng thịt thì quá thơm. Patrick làm thịt nướng mật, tuy y càng thích thịt nướng có thêm thì là, nhưng Lâm Mộc nói mùa hè ăn nhiều thì là không tốt, y cũng đã khống chế lượng ăn, đương nhiên, thịt nướng mật cũng không tệ.

Hương vị của thịt nướng mật và thịt chiên phiêu tán khắp nơi, nghênh đón một vị khách nhỏ.

Lâm Mộc nhìn thấy một chú gấu con cao tầm năm mươi cm màu rậm nắng cách bọn họ không xa đang nhìn thịt nướng trong tay Patrick chảy nước miếng râm râm. Không thể phủ nhận, Lâm Mộc bị chú gấu đầy lông tơ giống gấu Teddy moe cả người, nhưng thấy Patrick mặt không thay đổi cũng không để ý đến chú gấu con kia. Lâm Mộc thấy Patrick như vậy liền áp chế xung động muốn xoa nắn đối phương.

Gấu nhỏ một mực đứng ở nơi cách bọn họ hơn hai mươi mét nhìn thịt nướng chảy nước miếng ròn ròn. Điều này làm cho Lâm Mộc đang ăn thịt thật sự không đành lòng ăn, cậu nhìn Patrick, cuối cùng hỏi “Có thể cho nó một ít được không?”

Patrick biết Lâm Mộc thích những sinh vật bé nhỏ, cũng liền gật đầu.

Thấy Patrick đồng ý, Lâm Mộc vui vẻ vẫy tay với gấu con “Nhóc lại đây, cho nhóc ăn thịt.”

Nhóc con kia cảnh giác nhìn cậu một cái, cuối cùng cũng nhịn không được sự hấp dẫn của mỹ thực mà đi đến chỗ bọn họ. Nhìn gấu con nhỏ như vậy thấy thế nào cũng rất đáng yêu.

Khi gấu con đi đến bên người bọn họ thì Patrick tùy tay ném thịt nướng cho nó, chỉ thấy chú gấu con kia đón lấy miếng thịt rồi chạy đến phía sau gốc cây rồi mới bắt đầu ăn. Thấy nhóc con kia cẩn thận như vậy, Lâm Mộc thấy ngoài ý muốn, lúc này Lâm Mộc ý thức được “Sao nhóc con kia lại xuất hiện một mình ở trong rừng?” Phải biết rằng ấu tể ở thế giới này chính là báo bối, khi bọn họ còn nhỏ được báo hộ trong bộ lạc, sao có thể để cho nhóc con kia ở trong rừng rậm đầy nguy hiểm chứ.

“Chẳng lẽ cũng bị vứt bỏ?”

Patrick lắc đầu, chú gấu con này rõ ràng có người nuôi.

Lâm Mộc thấy Patrick nói không phải bị vứt bỏ, trong lòng mới thở phào, bằng không trong vòng vài ngày mà nhặt được hai đứa con trai, trong lòng Lâm Mộc nhất định sẽ không dễ chịu.

“Chẳng lẽ nhóc con này trộm chạy ra.” Vừa mới nghĩ thế Lâm Mộc liền phủ định, nếu nhóc con tự trộm chạy ra, chỉ bằng thân thể nhỏ bé của nó sẽ không sống tốt trong rừng rậm này, mà rõ ràng trên người nhóc con kia không có vết thương gì. Bộ dáng cũng không gầy yếu.

“Chắc nó đi lạc với người nhà.” Patrick nói, tuy trong lòng cảm thấy kì lạ, nhưng điều này không có quan hệ gì với y nên sẽ không nghĩ nữa “Mộc Mộc, nhanh ăn cơm đi.”

Lâm Mộc ăn xong chén mì lạnh thì nhóc gấu con kia cũng ăn xong hai miếng thịt nướng bự, Lâm Mộc cho nó uống một chén canh, điều này làm cho nhóc con ăn ở chỗ cách bọn họ xa xa cũng yên tâm đi đến trước mặt bọn họ.

Lâm Mộc đối với gấu con rất nhiệt tình, có thể vì chuyện này nên bé con ở trong lòng cậu cảm thấy bản thân bị bỏ qua nên đã kêu “Papa”, Lâm Mộc nghe thấy lời này liền kích động, lập tức ôm Gohan hưng hăng hôn một cái, “Patrick, cục cưng gọi em là ba ba kia!” Trong lòng kiêu ngạo, ba ba ngọc nuôi con sẽ luôn vui vẻ khi đứa con tiến bộ, huống chi cục cưng còn mở miệng gọi cậu là ba ba đó.

Patrick cũng vui mừng khi cục cưng nói chuyện, như vậy bọn họ sẽ không lo lắng nữa. Nhưng mà cũng bởi vì vậy, Patrick tính toán dù sao cũng phải làm cho Gohan bé nhỏ nhanh chóng gọi y là phụ thân.

Khi gấu con uống hết chén canh, một thú nhân cao lớn xuất hiện. Bộ dáng của thú nhân rất sốt ruột, khi nhìn thấy gấu con không bị gì ở trước mặt bọn họ thì thở phào một hơi.

“Arake, sao con lại chạy loạn thế.” Người tới rõ ràng rất tức giận, nhưng mà gấu con lại không sợ hãi, nhìn thấy hắn thì vội vàng chạy đến trước mặt người đó, mà thú nhân xa lạ này thì thuần thục ôm gấu con lên.

“Tôi là Trew, cảm ơn hai người đã cho Arake thức ăn.”

Lâm Mộc nhìn thấy mặt Patrick không thay đổi chút nào cũng không phản ứng lời Trew nói, chỉ có thể cười với đối phương “Không khách khí, gấu con rất đáng yêu. Cái kia.....anh đã ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn.” Thú nhân rất thành thực, nói xong cũng ý thức được, sau đó nói “Tôi không phải muốn ăn đồ ăn của hai người, tôi chỉ là.....khi tôi đi săn về không thấy Arake nên sốt ruột đi tìm nên còn chưa kịp ăn.”

Lâm Mộc cảm khái về sự đơn thuần của thú nhân, Trew cũng làm cho Lâm Mộc có ấn tượng tốt.

“Tôi đi săn thú.” Nói xong bỏ Arake xuống liền bay đi mất tiêu.

Lâm Mộc cười với Patrick “Người này không tệ.”

Đối với loại sự tình Lâm Mộc thường thức thú nhân khác này Patrick tự nhiên sẽ không nói.

Lâm Mộc cũng không phải cần Patrick nói gì, thấy gấu con bị buông ra ngồi trên mặt đất nhìn trái nhìn phải. Liền ngoác nó nói “Arake ăn no chưa? Có còn ăn gì nữa không?”

Arake lắc đầu, tuy nó còn muốn ăn, nhưng mà nó đã no căng bụng rồi, thịt nướng quá ngon, nó chưa từng ăn qua thịt nướng nào ngon như thế.

Trew về rất nhanh, dưới sự hữu tình của Lâm Mộc cho gia vị, lần đầu tiên Trew ăn món thịt nướng ngon đến thế.

Sau khi Arake ăn no, biết Lâm Mộc bọn họ không phải là người xấu, cho nên cũng mở ra. Hắn liền nhìn chăm chú vào bé con trong lòng Lâm Mộc.

Arake cảm thấy bé con thật đáng yêu, sau đó vui vẻ chạy đến bên người Lâm Mộc bắt đầu liếm liếm khuôn mặt mềm mại của bé con, Lâm Mộc nhìn thấy mà 囧, cậu có thể cho rằng Arake đang đùa giỡn lưu manh không?

Cục cưng bắt đầu không thích chú gấu con Arake này, nhưng Arake một chút cũng không nhìn ra bé con không thích nó, vẫn còn vui đùa chơi với bé con.

Lâm Mộc thấy hai đứa con trai đều ăn no rồi, liền để cục cưng ngồi trên thảm để cho hai đứa nó chơi với nhau.

Mà Patrick thấy Arake chơi cùng với bé con thì hai mắt tràn đầy vui mừng.

Lâm Mộc thấy không ai nói chuyện, liền tìm đề tài “Anh có quan hệ gì với Arake?”

“Tôi là phụ thân của Arake.”

“Nhưng mà tôi vừa nhìn thấy thú hình của anh là sói mà.” Sói sao có thể sinh ra gấu chứ.

“Arake là do tôi nhặt được, cái kia.....” Nhìn gấu con đang ngủ say, “Arake là con của du thú. Tôi muốn nuôi nó, nhưng bộ lạc của tôi không đồng ý, tôi chỉ có thể mang theo Arake đi. Hy vọng hai người tin tôi, tôi và Arake không phải người xấu.”

Lâm Mộc nghe được từ du thú này liền sửng sốt, cậu thật không ngờ chú gấu con này là con của du thú, nhưng mà cũng không thấy chú gấu con này có gì đặc biệt.

Nhìn thấy Trew dùng ánh mắt từ ái nhìn chú gấu con, Lâm Mộc vì chú gấu con mà cảm thấy may mắn, may mắn nó gặp được một thú nhân có trái tim lương thiện.

Đối với việc nghe được những lời này Patrick cũng không tỏ vẻ gì, đương nhiên y cũng không có nghi ngờ lời Trew nói. Gấu con rõ ràng là đứa bé bị vứt bỏ, từ tính cảnh giác có thể nhìn ra, biểu tình này y rất quen thuộc.

“Tôi tin. Vậy Trew, anh và Arake đã rời khỏi bộ lạc được bao lâu rồi?”

“Đã hơn hai tháng. Tôi rất lo mình không thể chăm sóc tốt cho Arake.” Trew biết không có bộ lạc, cuộc sống của thú nhân rất khó khăn, nhất là khi bây giờ hắn còn mang theo một ấu tể.

Lâm Mộc không nói gì thêm, cậu không có biện pháp nói làm cho đối phương đi theo bọn họ hoặc cho đối phương đi đến bộ lạc của bọn họ, dù sao bọn họ cũng không quen thuộc, tuy Lâm Mộc tin Trew là người tốt. Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, điều này vẫn nên từ Patrick quyết định, cậu không biết nên giúp Trew ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Lâm Mộc bọn họ cuối cùng cũng chia tay Trew, dù sao bọn họ cũng là đi du lịch, cũng không thể để Trew đi chơi cùng. Đương nhiên, trước khi đi, Lâm Mộc cũng nói cho Trew biết nhiều loại thực vật có thể ăn, cách chế biến thực vật, chủ yếu là gia vị nướng thịt và cách nấu canh.

Bởi vì cục cưng có tình hữu nghị một ngày với Arake, có gấu nhỏ nên cục cưng cũng vui vẻ không ít, tự nhiên khi tách ra cũng sẽ đau lòng, ầm ĩ kêu ‘a a’, không muốn tách ra với Arake, làm cho Lâm Mộc có cảm giác giống như cầm gậy đánh uyên ương, đương nhiên Lâm Mộc cũng không nghĩ ý tưởng ‘đánh uyên ương’ có bao nhiêu quý dị.

Cục cưng không tha Arake, Arake đương nhiên cũng luyến tiếc cục cưng, lúc trước không có bạn chơi với nó, hiện giờ bên người chỉ có mỗi Trew, mà giờ có thêm bé con xinh đẹp, tự nhiên không muốn tách ra. Nhưng mà dù sao Arake cũng không phải là đứa bé không hiểu chuyện gì như Gohan, nó biết Gohan sẽ không theo nó ở cùng một chỗ, phụ thân và cha thân của Gohan muốn rời đi, cho nên, Arake chỉ có thể không tha nhìn thân ảnh càng ngày càng đi xa.

Cục cưng bị Lâm Mộc mang đi dưới sự luống cuống chân tay đỡ dành thì cũng đã nín khóc, dù sao cũng là con nít, sau khi Lâm Mộc làm cho bé một món đồ chơi mới, bé con chơi rồi cười ha ha cũng liền quên mất chuyện về Arake, dù sao đứa bé cũng không nhớ được nhiều chuyện.

Ngày này, bọn họ giống như mọi khi thừa dịp mặt trời còn chưa thức dậy, thời tiết mát mẻ bay trên bầu trời, Lâm Mộc nhìn bé con ngồi trong ngực cậu là lướt nha nha không biết nhìn thấy trên mây trời, nói chuyện cùng với Lâm Mộc.

Tuy Lâm Mộc không biết cục cưng đang nói gì, cục cưng cũng không hiểu lời Lâm Mộc nói, nhưng không ngại hai cha con này tán gẫu vui vẻ.

“Cục cưng, nhìn xem, đám mây kia giống hình thỏ con không?”

Hiện giờ Gohan bé nhỏ đang bị cô tập nói, nghe được lời Lâm Mộc nói, liền nở nụ cười lộ răng cửa “Thỏ.....thỏ”

Lâm Mộc lại cầm lấy bàn tay nhỏ bé chỉ vào đám mây cách đó không xa “Cục cưng nhìn xem, giống hoa không?”

“Nha nha.....”

Hai người trò chuyện vui vẻ, Patrick vừa bay vừa chú ý một lớn một nhỏ này cũng thấy rất vui.

“Papa, đói.” Gohan đang chơi vui đột nhiên kéo tay Lâm Mộc nói.

Hiện giờ Gohan đã có thể biểu đạt rõ ràng vài chuyện, ví dụ như khi đói, bé sẽ nói với Lâm Mộc “Đói, đói, ăn, ăn.”

Nếu muốn đi tiểu, còn có thể nói “Xuyt xuyt.....”

Lâm Mộc nghe thấy cục cưng nói đói bụng, liền lập tức lấy ba lô ra, ở đó đựng thức ăn của Gohan bé nhỏ, đứa nhỏ thường dễ bị đói, Lâm Mộc thời khắc đều chuẩn bị sẵn.

“Cục cưng có muốn ăn trứng không?”

“Trứng, ăn.”

Mỗi ngày Lâm Mộc đều chuẩn bị mấy quả trứng luộc, nhưng mà đều là trứng nhỏ, nếu tìm được trứng gà, Lâm Mộc chỉ cần chuẩn bị ba quả cho Gohan bé nhỏ là được.

Lúc này Lâm Mộc lấy ra một quả trứng chim nhỏ, bóc vỏ, đưa cho Gohan đang cười hì hì.

Mặt trời dần dần mọc lên, Lâm Mộc lấy tay che khuất ánh mặt trời chói mắt, nhìn Gohan trong lòng, sờ sờ nó, thấy trên người cục cưng có một tầng mồ hôi mỏng, liền nói với Patrick “Chúng ta tìm nơi có con sông để nghỉ ngơi đi, em muốn tắm cho cục cưng.”

Patrick nghe xong lời Lâm Mộc nói, liền bắt đầu chú ý cảnh sắc bay qua ở bên dưới, nhanh chóng tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Patrick nhìn thấy một vùng sông nước màu bạc, liền biết tìm được nơi nghỉ ngơi cho ngày hôm nay, sau đó nói với Lâm Mộc “Mộc Mộc, chú ý, chúng ta xuống dưới.”

Patrick bay đến nơi mà nhóm động vật uống nước, sau đó bay chậm rãi rơi xuống, mà đám động vật này đều cảm nhận được hơi thở cường đại của Patrick liền như ong vỡ tổ chạy tán loạn. Cục cưng cười khanh khách nhìn đám động vật này bị kinh hách chạy tán loạn.

Lâm Mộc leo xuống từ trên người Patrick, nhìn dòng sông nhỏ trước mắt này, nước sông chảy chậm rãi, rất trong suốt, còn có thể nhìn thấy mấy con cá nhỏ bơi trong nước, rất thích hợp để tắm rửa.

Lâm Mộc để cục cưng ngồi trên thảm được Patrick trải ra, sau đó mở túi lấy quần áo “Patrick, chúng ta tắm ở đây đi, nhìn thấy nước sông rất trong xanh.” Lấy quần áo cần thay của cậu và cục cưng ra.

Lâm Mộc đi đến bờ sông, ngồi xổm thử nước, nước ấm không quá lạnh, thích hợp để tắm rửa. Cho nên ngoắc tay với Patrick “Ôm cục cưng lại đây.”

Patrick cẩn thận ôm Gohan bé bỏng lại, dù sao thú nhân đều là đàn ông thô kệch, không có kinh nghiệm ôm đứa nhỏ, hơn nữa Patrick nhìn thấy bộ dáng mềm mại nho nhỏ của cục cưng cũng không dám xuống tay, giống như chỉ chạm vào cũng sẽ làm bé bị thương ấy.

Lâm Mộc tiếp nhận Gohan được ôm cẩn thận, may mắn Gohan thành thật khi bị ôm cũng sẽ không ngoạ, nên Patrick cho dù ôm cũng ngắc cũng sẽ không rất khó, sau đó Lâm Mộc cười ha ha cởi quần áo của bé sạch trơn.

Được Lâm Mộc cẩn thận chăm sóc nhiều ngày, vết thương trên người bé con đều không còn, làn da thì mềm mại, Lâm Mộc vừa vuốt vừa hài lòng, làn da con của cậu thật tốt, đối với việc con mình làm sao cũng tốt, đây là mỗi một người ba ba ngốc nghếch đều có.

Tuy vết thương trên người của cục cưng đã biến mất, cả người đều hồng hào, nhưng việc Gohan rất gầy vẫn làm cho Lâm Mộc không vừa lòng, vẫn tận sức chăm cho bé mập mạp, Lâm Mộc không hài lòng khi chiều cao như này mà thịt lại ít, quyết định thực hiện kế hoạch nuôi mập lâu dài, ở trong lòng Lâm Mộc, em bé thì phải béo bụ bẫm mới là tốt.

Đưa cục cưng trơn bóng cho Patrick, Lâm Mộc cũng cởi đồ ra, không có chú ý khi cậu cởi đồ thì ánh mắt của Patrick đều nhanh tái rồi, sau đó cười ôm lấy cục cưng vào lòng, liền đi xuống sông “Cục cưng tắm rửa nào.”

“Tắm, tắm...” Gohan nói theo Lâm Mộc.

Đây không phải là lần đầu tiên cục cưng tắm sông cùng với Lâm Mộc, khi mà cục cưng chơi đùa trong nước một lần liền thích luôn, cho nên khi nghe Lâm Mộc nói tắm rửa là vui mừng liền.

Patrick nhìn thấy hình ảnh cha con thân thiết ở trong sông nghịch nước, lại nhìn bản thân cô đơn đứng trên bờ sông, Patrick cảm thấy bé con thật đoạt cảnh, đều hấp dẫn đa phần sự chú ý của Lâm Mộc đi rồi, trong lòng buồn rầu, còn không có biểu hiện ra ngoài. Patrick nhìn thân thể trắng bóng của Lâm Mộc ở trong dòng sông, cảm thấy hít thở không thông, đau khổ nhất là, bởi vì hai người có thêm đứa nhỏ, hiện giờ y muốn cùng Lâm Mộc làm một ít hoạt động thân mật của bầu bạn cũng không được, bởi vì Lâm Mộc cảm thấy làm như vậy sẽ dạy hư trẻ con, hơn nữa bị cục cưng nhìn thấy sẽ rất xấu hổ, cho nên Patrick bị cấm dục.

Trẻ con, quả nhiên là tình địch lớn nhất của các thú nhân!

Patrick ở trên bờ sông u buồn, Lâm Mộc đang chơi đùa vui vẻ với cục cưng ở dưới sông nhìn thấy Patrick vẫn đứng im trên bờ nhìn bọn họ, gọi “Sao anh không xuống tắm, rất mát đó.”

Patrick sau khi nghe thấy Lâm Mộc gọi liền hoàn hồn rồi nhanh chóng đi xuống sông, quần áo dù sao cũng phải giặt, ướt cũng chẳng sao.

Bởi vì cho tiện, tuy trong bộ lạc có vài dệt, nhưng phần lớn các thú nhân vẫn thích mặc váy da thú, bởi vì bọn họ thấy như vậy sẽ hành động dễ dàng hơn, Lâm Mộc bọn họ làm ra quần áo gò bó quá, Patrick cũng là một thành viên trong đó, nhưng vì Lâm Mộc không thích Patrick mặc chân không, nên yêu cầu y mặc quần trong, mới đầu Patrick còn không có quen nhưng vẫn kiên trì, hiện giờ đều quen thuộc lúc nào cũng mặc quần trong. Nghĩ bầu bạn nhà mình không thích mình bị người khác nhìn thấy hết sạch, cảm thấy bầu bạn nhà mình ghen, nên người đàn ông này thích ý thuận theo bầu bạn nhà mình.

Patrick thấy bầu bạn chơi vui vẻ, y cũng cởi quần áo ướt đầm vứt lên bờ sau đó bơi lội xung quanh Lâm Mộc. Y là rắn, tự nhiên cũng thích bơi lội trong nước.

Lâm Mộc bọn họ nghịch nước một lúc, thấy ngâm mình một hồi rồi, liền gọi Patrick ôm cục cưng giúp cậu, bản thân thì kì cọ phía dưới, dùng quả bọt kì cọ khắp người.

Cục cưng nhìn thấy trên đầu ba ba nhà bé có bong bóng, vui vẻ lắm, cũng không biết đang vui cái gì nữa.

Lâm Mộc tắm xong “Patrick, em gọi đầu cho anh.”

Patrick rất thích bầu bạn gọi đầu cho mình, không chỉ biểu đạt hai người thân mật mà bởi vì Lâm Mộc gọi đầu rất thoải mái.

Trên đầu Patrick bắt đầu có bong bóng, cục cưng liền nhịn không được vươn bàn tay nhỏ bé, nhưng mà Lâm Mộc bọn họ cũng không ngăn cản, để cho bé chơi, chỉ cần đừng ăn bậy là được.

Hai người lớn tắm rửa xong, tiếp theo là tới bé con, tuy cục cưng thích nghịch nước, nhưng khi tẩy cái đuôi sẽ không vui, luôn giãy dụa, Lâm Mộc còn phải nói rất nhiều để hấp dẫn sự chú ý của bé, để cho bản thân rửa sạch cái đuôi cho bé.

Một nhà ba người tắm rửa sạch sẽ xong liền ngồi trên thảm dưới gốc cây nói chuyện phiếm. Lâm Mộc còn lấy trái cây ra cho bé con gặm.

Lâm Mộc nằm trong lòng Patrick vừa chú ý Gohan vừa nói chuyện với y.

“Anh thấy còn bao lâu thì tới bờ biển? Đúng rồi, anh thấy qua hải tộc chưa? Mỹ nhân ngư?”

Patrick nắm tay Lâm Mộc “Theo tốc độ của chúng ta thì còn khoảng hai mươi ngày nữa là có thể đến bờ biển, anh đã thấy qua hải tộc, nhưng mà bọn họ không chỉ có nhân ngư tộc mà còn có chủng tộc khác nữa, giống cái của nhân ngư tộc cũng dễ nhìn, nhưng mà anh chưa thấy qua, trước kia đi đến bờ biển chỉ thấy giống đực của nhân ngư tộc, hơn nữa cũng ít thấy, bình thường bọn họ sinh hoạt ở dưới sâu đại dương, rất ít đi đến lục địa.”

“Không biết em có thể nhìn thấy mỹ nhân ngư không, đó là sinh vật rất hấp dẫn con người trong câu chuyện cổ tích.”

“Có vận khí tốt thì sẽ gặp, cho dù lần này không thấy thì còn dịp khác.”

“Hi hi, thật ra em chỉ tò mò thôi, cũng không phải nhất định phải nhìn thấy.”

Cục cưng nhìn thấy ba ba nói chuyện vui vẻ với phụ thân, liền ôm một quả vừa gặm vừa nhìn hai người, Lâm Mộc bị ánh mắt to tròn của bé con nhìn không chớp mắt, trong lòng muốn chết, hận không thể ôm con mình vào lòng xoa xoa nắn nắn, nhưng mà thấy bé còn đang ăn, cậu quyết định không làm phiền con mình.

Hai người cộng thêm bé con, bọn họ chạy hơn mười ngày lộ, hôm nay bọn họ đi đến một chỗ thung lũng, cây cối sum xuê, sông ngòi phong phú, địa hình như vậy thích hợp để phát triển nông nghiệp nhất.

Lâm Mộc nhìn một mảnh thung lũng rộng lớn trước mắt, cây cối rậm rạp, nước sông qua lại “Nơi này càng thích hợp với chúng ta hơn.” Tuy sơn cốc mà bọn họ ở cũng không nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, bộ lạc của bọn họ cần mở rộng, tự nhiên nơi ở càng cần nhiều, mà bọn họ cần phát triển nông nghiệp, chỉ có thể trồng nhiều lương thực thì cuộc sống mới có bảo đảm.

Patrick không biết vì sao Lâm Mộc thấy nơi này lại thích hợp với bọn họ hơn, nhưng nếu Lâm Mộc nói đương nhiên là thật sự, nhưng mà, cho dù thích hợp cho bọn họ phát triển, ai lại nguyện ý rời đi khỏi nơi mà mình đã phấn đấu lâu như vậy, Lâm Mộc tự nhiên biết, cho nên cũng không nói gì.

“Patrick, nơi này cách bờ biển còn bao lâu nữa?”

“Tầm bảy tám ngày.”

“Tốt lắm, chúng ta dừng chân ở chỗ này vài ngày, em muốn thăm dò khu vực này, cây cối ở đây tươi tốt như vậy không biết có tìm được thứ tốt gì không.”

Patrick gật đầu, Lâm Mộc thích là tốt rồi, dù sao bọn họ cũng là đi ra ngoài chơi mà.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Trải qua mấy ngày lên đường, hiện giờ bọn họ đã có thể nhìn thấy biển từ xa xa, khi biển gần ngay trước mắt, trong không khí tỏa ra mùi mặn mặn của biển thì bọn họ biết đã đến mục đích mà bọn họ muốn đi du lịch.

Lâm Mộc và cục cưng ngồi trên người Patrick, giờ phút này bọn họ còn đang bay trên trời, nhìn thấy biển ngay trước mắt, Lâm Mộc vui mừng nói “Ha ha, Patrick, chúng ta đến rồi, tiếp tục bay đi, chúng ta ở trên nhìn biển.”

Làm người hiện đại, tự nhiên là có cơ hội đi du lịch ở bờ biển, cậu còn từng ngồi thuyền nữa cơ, nhưng từ trên bầu trời nhìn xuống mặt biển xanh thăm thẳm thì chưa từng thử qua.

Thấy Lâm Mộc vui vẻ, Patrick tự nhiên bay tiếp, còn không có ngừng bay thấp bay cao theo yêu cầu của Lâm Mộc, lúc thì chậm lúc thì nhanh, thỏa mãn lạc thú bay lượn trên không của Lâm Mộc.

“Nhìn kia, đó là cá heo.” Lâm Mộc tinh mắt nhìn thấy cách đó không xa có hơn mười con cá heo đang chơi đùa, phun nước, đương nhiên cũng có âm thanh tuyệt vời của cá heo, chủ yếu là, so với cá mập, bộ dáng của cá heo đáng yêu cực kỳ, cho nên Lâm Mộc không thích mấy con cá mập dần dần bơi về chỗ mấy con cá heo. Có thể cảm nhận được nguy hiểm, mấy con cá heo đang chơi đùa vui vẻ kia chạy trốn. Lâm Mộc thấy cá heo đi mất, thờ dãi cùng với cục cưng “Patrick, chúng ta quay về bờ biển đi.”

Ánh mặt trời, bờ cát, rừng dừa..... Lâm Mộc nằm trên bờ cát trắng mịn sạch sẽ phơi nắng cảm thấy quá tuyệt vời, đương nhiên thêm trận gió biển nữa thì tốt.

Bởi vì mọi người không có kem chống nắng, cho nên ngoại trừ Patrick, Lâm Mộc và cục cưng không được phơi nắng, cho nên bọn họ chuyển qua chỗ rừng cây gần đó.

Mọi người cảm thấy khát, nhưng gần đây không có nước ngọt, ngẩng đầu nhìn trái dừa trên cây, Lâm Mộc bảo Patrick hái mấy quả xuống, đương nhiên, nhiệm vụ chặt dừa thì dành cho Patrick có kỹ thuật thái rau lợi hại.

Thoải mái nằm trên thảm, khi thì có con gió nhẹ thổi đến, dễ chịu khỏi phải nói.

Thật ra Lâm Mộc muốn đến bờ biển chơi, chủ yếu là muốn ăn hải sản. Đi vào thế giới này, không có giải trí dư thừa, không có tiểu thuyết, không có điện ảnh, không có cuộc sống xa hoa trụy lạc về đêm, mà ăn hàng lại được mọi người yêu thích. Trước kia không ăn no, giờ đã đủ ăn, không chỉ phải mỹ vị, tự nhiên cũng muốn nhiều chủng loại. Mà sau khi Lâm Mộc ăn nhiều loại thịt và trứng, còn có không ít chủng loại rau xanh, cậu nghĩ đến hải sản.

Cá biển, cua biển, con hàu..... Rất nhiều mỹ vị, Lâm Mộc chỉ nghĩ thôi đã chảy nước miếng, cho nên một đường đi đến cậu chuyên môn góp nhặt nhiều gia vị để ăn một trận thỏa thích ở bờ biển. Cho nên, thời điểm ăn cơm trưa, Lâm Mộc phái Patrick xuống biển bắt cá, còn Lâm Mộc thì nắm tay cục cưng đi trên bờ biển nhặt vỏ sò, một lớn một nhỏ thuận tiện nghịch nước ở trên bờ luôn, một đám cười vui vẻ.

Lâm Mộc biết cá ở biển rất lớn, nhưng khi Patrick ném một con cá dài hơn một mét lên bờ biển vẫn kinh ngạc một phen. Cá rất dài, nhưng không phải là loại to bề ngang, mà là loại thân dài, có chút giống cá hổ, nhưng lại gần thì không thấy có mang cá, bề rộng của con cá hơn hai mươi cm.

“Con cá này thật to! Đủ cho chúng ta ăn!”

“To.....to...” Cục cưng nhỏ bé lấy tay vỗ con cá.

“Cá lớn như này, trong biển có rất nhiều, phần lớn đều to hơn con này, nhưng anh nghĩ đến sức ăn của chúng ta, cũng chỉ bắt mỗi con này. Vừa nãy anh có nhìn thấy có thú nhân đang bắt cá trong biển, chắc là người của bộ lạc gần đây.”

Lâm Mộc vừa nghe thấy có người, liền nhìn lại mặt biển, ngoại trừ thỉnh thoảng nhìn thấy sóng nước dập dềnh, cũng không có thấy thân ảnh của thú nhân.

Biết ý tưởng của Lâm Mộc, Patrick nói “Bọn họ không lên bờ ở bên này.”

Lâm Mộc gật đầu, ở bờ biển có bộ lạc cũng không ngoài ý muốn, cho nên cũng không suy nghĩ nhiều, mà nghĩ nên ăn con cá này ra sao.

Đầu và đuôi cá thì nấu canh, thật ra Lâm Mộc muốn làm đầu cá cay, đáng tiếc rất tốn ớt, cậu không mang theo nhiều, dọc đường đi cũng tiêu hao một nửa, tuy trên đường cũng tìm được cây ớt xanh, nhưng không để lâu cũng đã ăn xong vào mấy ngày trước. Cậu và Patrick đều thích ăn cay, chỉ hy vọng sau khi bố trí ổn thỏa thì có thể tìm được ở phụ cận.

Lâm Mộc chỉ vào tảng đá ở cách đó không xa nói “Patrick, anh đem con cá này đi xử lý ở sau mặt đá ngầm đó, em đi vào rừng nhặt ít củi.”

“Em và cục cưng chờ anh ở chỗ này trước, anh xử lý nó xong rồi đi nhặt củi, em chỉ cần nấu com là được.” Nơi đây bọn họ cũng không quen thuộc, y sẽ không để cho Lâm Mộc rời khỏi tầm mắt mình.

Lâm Mộc nghĩ lại thấy nơi này không quen vẫn không nên mang theo cục cưng chạy loạn, cho nên gật đầu đồng ý. Sau đó dắt cục cưng đi trên bờ biển bắt cua con. Nhưng con cua này rất nhỏ, bọn họ sẽ không ăn, chỉ chơi với cục cưng mà thôi.

Patrick xử lý con cá đó rất nhanh, một lúc sau đã đi ra khỏi tảng đá ngầm đó “Cắt thế nào?”

“Cắt đầu cá chẻ làm đôi thêm cả đuôi dùng để nấu canh, còn lại em tính một nửa kho tàu, một nửa hấp, anh đều cắt thành miếng cho em, xương cá cũng không cần bỏ, em chiên xương cá ngon cho mà ăn.”

Patrick làm theo, bởi vì thường xuyên làm nên làm rất nhanh, không bao lâu liền thái xong, phân biệt đặt trong chén lớn.

Lâm Mộc muốn đem đi ướp, liền để cục cưng ngồi trên thảm, lấy ra một trái nhỏ cho bé “Cục cưng ngoan, ba ba đi nấu com, con ở đây chơi nhé.” Đầu vào đó rồi Lâm Mộc mới đi nấu com.

Trước lấy gia vị ướp xương cá, Lâm Mộc nhìn miếng cá này, quyết định lấy ra một ít để chiên, ướp rồi cũng để qua một bên, về phần những thứ khác, Lâm Mộc bắt đầu ướp hỗn hợp gia vị.

Thời điểm Patrick trở về, Lâm Mộc vừa lúc đều đã chuẩn bị xong, y để củi xuống bên cạnh bếp, đưa rau xanh và trái cây cho Lâm Mộc, đương nhiên còn có mấy quả trứng cho bé con nữa, Lâm Mộc tính toán làm canh trứng cho Gohan ăn, may Gohan ăn lâu như vậy mà chưa ngán.

Patrick hái về chỉ có một loại rau, lá cây rất lớn, hương vị thì giống rau chân vịt, Lâm Mộc liền gọi loại rau này là rau lá to.

“Anh đi múc ít nước về đi, đi đến con sông nhỏ chúng ta thấy lúc trước mà múc.” Thời điểm Lâm Mộc bọn họ đến thấy cách đó không xa có con sông, xem ra giải quyết được vấn đề nước dùng.

Patrick nhìn bộ dáng chuẩn bị của cậu nhện không được hôn cậu một cái “Được.”

Lâm Mộc bị hôn xong liền quay đầu nhìn cục cưng, thấy cục cưng mở to mắt tò mò nhìn bọn họ, nhện không được đồ mặt, đánh Patrick một cái “Thật là, không thấy có cục cưng ở đây sao, nếu dạy hư con nít thì phải làm sao đây.”

Patrick phun tào ở trong lòng: y vẫn không phải vậy vậy sao. Lúc này Patrick hoàn toàn hiểu được ý nghĩ của từ ‘bóng đèn’ mà Lâm Mộc nói lúc trước. Patrick chỉ có thể hết cách đi mức nước, nhưng y nghĩ về bộ lạc thì tốt rồi, tìm một ấu tể làm bạn chơi với cục cưng thì Lâm Mộc sẽ có thời gian thân mật với y. Lúc trước y còn chê cười Damon, con của Liya rất dính Liya làm cho Damon dục cậu bất mãn, còn nói y và Lâm Mộc không có trẻ con quấy nhiễu, giờ thì hay rồi, bọn họ có đứa nhỏ, giờ đến phiên y chịu đựng.

Patrick đi mức nước đang nghĩ làm gì để ăn được Lâm Mộc một lần, mà Lâm Mộc bên này thì đang ghẹo cục cưng. Vì an toàn, Patrick dùng tốc độ nhanh nhất, đi nhanh về nhanh, Lâm Mộc còn chưa biết ghẹo cục cưng thế nào thì người đã trở về.

“Cục cưng tự chơi nhé, ba ba đi hấp bánh ga tô cho con.”

Trên thực tế thời điểm Lâm Mộc nấu com cục cưng vẫn rất ngoan thật nghe lời, không ồn ào ầm ĩ ngoan ngoãn ngồi ở một bên chơi, có thể là do biết ba ba đang nấu ăn cho bé.

Thời điểm Patrick đến gần bờ biển có làm ba chậu gỗ rất lớn, ba cái nồi đá lớn, bọn họ còn thừa lại hai bình gốm, dùng để nấu com thì không thành vấn đề.

Nấu hai nồi nước cùng lúc, Lâm Mộc quyết định làm cá kho tàu và cá hấp trước, lúc sau lại làm cá chiên, về phần xương cá chiên thì làm món ăn vặt buổi chiều, cho nên làm cuối cùng. Về phần bánh ga tô của cục cưng thì để trên miệng một cái bình thấp hấp.

Bờ biển, theo hướng gió phiêu tán hương thơm của cá hấp dẫn sự chú ý của một số người.

Thì cách nơi Lâm Mộc bọn họ đang nghỉ ngơi hơn hai trăm mét còn có năm thú nhân cũng đang đi săn thú. Ba lớn hai nhỏ, những người này chính là những thú nhân mà Patrick gặp ở trong biển trước đó, không biết thuộc bộ lạc gì, vì sao đã trưa rồi mà còn chưa quay về bộ lạc. Lúc này bọn họ còn đang làm cá ở trên bờ biển, chuẩn bị nướng cá ăn.

Butz và Burton là hai ấu tể vừa mới biến hóa không lâu, đương nhiên, cho dù bọn họ có biến hóa thì tuổi thực tế vẫn mới có năm sáu tuổi, dù bộ dáng bên ngoài đã là thiếu niên hơn mười tuổi. Lần này bọn họ đi theo phụ thân ra biển học tập cách đánh bắt cá ở dưới đáy biển, cả buổi sáng bọn họ chơi rất vui vẻ, học được nhiều kỹ xảo đánh bắt cá, tuy thú hình của bọn họ không lớn, còn chưa bắt được cá lớn, nhưng vẫn có chút thành tựu, làm cho bọn họ rất vui mừng.

Học cho đến trưa, đương nhiên sẽ đói bụng, nhìn thấy ba người bậc cha chú đang xử lý thịt cá, bọn họ cũng ngoan ngoãn đi kiếm củi để nướng cá ăn. Lâm bộ lạc ở bờ biển bọn họ rất thích ăn cá, đương nhiên còn ăn cả những loài khác ở trong biển, nhưng vẫn thích cá nhất. Nhưng mà, hai đứa nhóc con vẫn cảm thấy ăn ngán rồi, cơ mà hôm nay có chú York, chú York là người được bộ lạc công nhận nướng cá ăn ngon nhất, cho nên hai nhóc con có lộc ăn vẫn rất vui vẻ.

Hai người vừa nhặt củi, có lúc lại trèo lên cây dừa hái dừa uống cho đỡ khát, mà ngay lúc bọn họ đang uống nước dừa, đột nhiên ngửi được một hương vị lạ người, bọn họ đoán được đó là hương vị của cá, nhưng lại đặc biệt dịu, hương vị không biết tên kia thật hấp dẫn bọn họ.

Butz hít thật sâu “Burton, cậu có ngửi được mùi gì không, thơm quá!”

Burton cũng ngửi được hương vị kia “Tôi cũng không phải không có mũi, đương nhiên ngửi thấy.”

“Burton, chúng ta đi xem thử đi.” Butz muốn nhìn xem vì sao lại thơm như vậy, nước miếng của nó đều đã chảy ra rồi, cái bụng lại cảm thấy đói rồi.

York bọn họ tự nhiên cũng ngửi được hương vị kia, nhưng dù sao bọn họ cũng là người trưởng thành, sẽ không vì người ta nấu com ngon mà đi nhìn. Nhưng mà bọn họ chờ trái chờ phải cũng chẳng thấy nhai con nhà bọn họ ở đâu nên bắt đầu đi tìm.

Lewis là phụ thân của Butz, thấy con mình còn chưa về nên nhắc tới “Thằng nhóc Butz kia sao còn chưa trở về, tôi đi tìm xem, hai người nướng cá trước đi, trông chờ vào hai thằng nhóc kia làm được cái gì đúng thật sự là thất sách.” Ngoài miệng tuy nói lời không vừa lòng, nhưng nụ cười trên mặt cũng không có ý kia, nhìn ra hẳn thật sự thích đứa nhỏ nhà mình.

Forney là phụ thân của Burton, nghe thấy Lewis muốn đi tìm con, hẳn cũng sẽ không đi, cùng York làm com trưa của bọn họ.

Lewis đi tới trong rừng tự nhiên không có thấy thân ảnh của hai đứa con trai, bởi vì bọn họ hiện giờ đang ở trước mặt Lâm Mộc.

Hai người ở chỗ cách bọn họ hơn mười mét nhìn đến chỗ bọn họ nuốt nước miếng. Patrick đương nhiên sẽ không để ý tới bọn nó, hiện giờ y tiếp nhận công việc đút cho Gohan ăn, đang đút bánh ga tô cho Gohan ăn. Mà Lâm Mộc thì không thể cho rằng bản thân không thấy hai thiếu niên đang ở cách mình không xa.

Căn cứ vào bộ dáng biến thân của Casso, Lâm Mộc khẳng định tuổi của hai người này không lớn, bản thân ăn mà để người ta nhìn chảy nước miếng thì cậu vẫn làm không được, cho nên cậu tận lực cười một cách hiền lành, ngoắc nói “Hai đứa lại đây.”

Burton thì do dự, mà Butz lại không kháng cự được sự hấp dẫn, nhìn thấy Lâm Mộc ngoắc nó lập tức chạy lại. Lâm cho Burton nhìn không được cản rằng: đồ ngốc kia, không quen người ta mà dám chạy qua! Nó cũng chỉ hết cách cũng đi theo qu, nói thế nào thì nó cũng chỉ là đứa nhỏ mới vừa được bảy tuổi.

Thật ra Butz cũng không phải là người không có đầu óc, nó thấy đối phương là giống cái cũng cảm thấy không có gì nguy hiểm, ở trong lòng nói, cho dù tính tình của giống cái có không tốt một chút, thì cũng đều vô hại. Cho nên nó không có lo lắng liền đi qua.

Lâm Mộc đang chiên cá viên, chậu gỗ ở bên cạnh đã để rất nhiều, cậu lấy hai viên đưa cho bọn nó “Còn muốn ăn không?”

Butz lập tức nhận lấy, mà Burton thì xấu hổ nói “Chúng cháu chỉ muốn đến nhìn xem thôi.” Ngụ ý là bọn nó không phải đến ăn chùa.”

Lâm Mộc cười với nó, nhóc con lập tức đỏ mặt, giống cái này cười thật quá đẹp!

Burton cũng nhận lấy, mà lúc này Butz đã ăn rồi.

Hương vị thật hấp dẫn, cẩn thận cắn một miếng, hai mắt tỏ sáng “Ăn quá ngon!”

“Hai đứa thích là được.” Nhìn thấy hai đứa nhóc ăn vui vẻ, Lâm Mộc cũng thấy thích. Thật ra thời điểm ăn cơm mọi người tranh giành với nha mới làm cho người ta có cảm giác thèm muốn ăn.

Lâm Mộc cũng lấy một viên dứt cho Patrick đang cho cục cưng ăn, cười với y, sau đó lại chiên cá viên nữa.

Dù sao cá biển cũng không có nhiều lắm, không lâu liền chiên xong, lại chia cho hai nhóc mấy viên nữa. Sau đó Lâm Mộc nhìn cá kho tàu và cá hấp, thấy cũng đã chín rồi.

Butz cắn viên cá chiên, cảm thấy thật hạnh phúc “Chú làm ăn rất ngon, hương vị rất đặc biệt.”

Hương vị đặc biệt là do cho thêm thì là, cậu biết bọn họ nhất định sẽ thích.

Lâm Mộc múc cá đã nấu xong cho vào hai cái chậu gỗ nhỏ, cậu cũng lấy hai cái chén nhỏ múc cho mỗi người một ít, cậu biết hai nhóc không biết dùng đũa, cho nên chỉ bảo hai người rửa sạch tay rồi dùng tay mà ăn

Cho nên khi ba người đi tìm mà không tìm thấy bọn họ đi đến thì hai hai đứa nhóc này đang cầm chén ăn vui vẻ.

Khứu giác của thú nhân rất nhạy, dọc theo hơi thở của con trai tìm đến, phát hiện cùng phương hướng với hương thơm thì bọn họ đã biết lý do.

Burton nhìn thấy ba người đến lập tức ngừng lại, đứng lên cúi đầu gọi một tiếng phụ thân. Nó biết không nói một tiếng mà bỏ chạy lại đây là không đúng.

Mà Lewis thấy con mình còn đang ngồi ở kia, nhìn thấy hấn đến còn vui vẻ nói “Phụ thân, Lâm Mộc làm cơm ngon lắm, cho đến bây giờ con còn chưa ăn món cá ngon như này, người nếm thử đi.” Nói xong còn đưa cho phụ thân ăn.

Lewis nhìn thấy con nhà mình cầm đồ đựng mấy viên cá đặc biệt kia, hết cách vỗ đầu con mình, hấn biết con mình là một đứa tham ăn.

Thời điểm Lâm Mộc thấy ba người đến cũng không đi lên quấy rầy, cậu và Patrick ăn cơm trưa của bản thân, thuận tay dứt cho cục cưng ít cá.

Con nhà mình ăn đồ ăn của người ta, bọn họ từ nhiên muốn đi đến nói lời cảm ơn.

Romey đi lên “Cảm ơn hai người đã cho con chúng tôi ăn cá, hy vọng bọn nó không quá nhiều hai người.”

“Không có gì.” Lâm Mộc cười lắc đầu, cậu do dự một chút. “Bọn tôi nấu không nhiều đồ ăn lắm, nhưng mà cũng có thể mời mọi người nếm thử.”

Mấy người này muốn từ chối, Lâm Mộc đã cầm chén đưa cho bọn họ, cái gọi là nếm thử, tự nhiên cũng không nhiều lắm, mỗi thứ hai miếng, nhiều sẽ không có.

Nhiều thêm vài người nên Lâm Mộc cảm thán may mắn con cá kia lớn.

Lâm Mộc đương nhiên có tâm tư, hiểu khách thì có thể, nhưng cái gì ăn ngon thì vẫn phải dành nhiều cho nhà mình.

Mấy người lớn ăn cá Lâm Mộc làm, sau đó giặt mình, bọn họ chưa từng nghĩ cá còn có thể ăn ngon như vậy. Nhưng mà, đáng tiếc chỉ có một ít, ăn hết sẽ không còn.

Bọn họ chưa ăn nó, tự nhiên cũng nướng cá mang theo để ăn.

Lâm Mộc ăn xong còn dư một ít, hai nhóc con vẫn nhìn lên về bên này, Lâm Mộc nhìn thấy mà buồn cười. Múc hết thịt trong canh cá và thịt cá còn lại cho hai nhóc. Bọn họ bắt đầu ăn canh cá.

Canh cá nấu không ít, bọn họ uống không hết, lại múc cho bọn họ một ít, hôm nay York xem như hiểu được, thì ra ngoài việc nướng thì cá còn có thể làm nhiều cách để ăn như vậy.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Mộc bọn họ nghỉ ngơi một lát. Đợi cho Forney bọn họ ăn xong, bọn họ liền ngồi xuống nói chuyện phiếm.

York cảm thán một câu “Không nghĩ hai người cũng sẽ làm cá như thế, mọi thứ đều ăn ngon. Còn có, hai người dùng dụng cụ cũng lạ lắm, chúng tôi chưa thấy qua bao giờ.”

Lâm Mộc bọn họ tự nhiên cũng không có giấu diếm, liền dạy bọn họ cách làm mấy thứ kia, nhưng mà bọn họ sẽ không chỉ kỹ thuật làm bình gốm.

Bọn họ nói chuyện một lúc, Lâm Mộc liền biết bọn họ là chân rần ở bờ biển, nghe là biết, thú hình của bọn họ đều là rần, Lâm Mộc cảm thấy thật đúng lúc, Patrick cũng là rần, nhưng mà không biết Patrick thuộc bộ lạc nào.

Lâm Mộc nghỉ ngơi một lúc, liền buông cục cung để cho Patrick trông coi, bản thân đi chiên xương cá, để bọn họ ở đây nói chuyện phiếm.

Hai nhóc con chạy đến bên cạnh Lâm Mộc giúp đỡ, còn nói muốn đi bắt cá để cảm ơn Lâm Mộc mời bọn nó ăn cá.

Lâm Mộc cười nói “Không cần bắt cá, giúp chú bắt một ít tôm tích và tôm hùm, đương nhiên, chú cũng thích cua nữa.

Butz nói “Tôm không có ăn ngon, tôm hùm và con cua kia có thể ăn hả? Xác của bọn nó quá cứng?”

“Ăn được, ăn ngon lắm, hai đứa đi bắt, chú làm cho ăn.”

Hai nhóc con nghe thấy ăn ngon liền vui vẻ đi xuống biển bắt, khi mà Lâm Mộc nhìn thấy thú hình của bọn nó. Lâm Mộc kinh ngạc trong lòng: rần mà cũng có chân hã!

Lâm Mộc còn phát hiện, màu sắc của thú hình bọn nó giống như màu tóc, ví dụ như, tóc Butz là màu vàng thì thân rần của nó cũng màu vàng, tóc Burton màu nâu, thân hình nó cũng màu nâu.

Khi thân ảnh của hai con rần nhỏ biến mất trong biển rộng, Lâm Mộc bắt đầu chiên xương cá.

Bọn nó trở về rất nhanh, Lâm Mộc mới chiên được một ít. Thấy hai đứa bắt được nhiều tôm, còn có cả tôm hùm, về phần con cua, hai đứa nói lại đi bắt nữa.

Tôm tích thì bỏ vào chậu gỗ, thả tích to hơn loại lúc trước cậu ăn, xem ra ước chừng được hai ba mươi cân, mà tôm hùm cũng chỉ có ba con, vừa lúc có thể làm món tôm hùm cay xè, cũng vừa đủ một chậu gỗ lớn.

Lâm Mộc cần nước ngọt, hai nhóc con kia chủ động đi múc nước, Lâm Mộc vui vẻ thưởng cho hai đứa một chén xương cá chiên, làm cho hai nhóc vui mừng, đưa cho phụ thân và chú nhà mình nếm thử, bản thân thì cầm một ít rồi chạy nhanh đi múc nước.

Bọn nó rất nhanh trở về, còn mang về một ít quả chuối tiêu.

Bởi vì có ít chậu gỗ, cho nên Patrick lại làm mấy cái, Lâm Mộc cắt tôm ra, trong chậu để nước muối loãng.

Chiên xong xương cá, bọn họ vừa nói chuyện phiếm vừa ăn, bọn họ thật không ngờ xương cá lại có thể ăn ngon như vậy, Butz tỏ vẻ hôm nay là một ngày hạnh phúc nhất của nó.

Thời điểm buổi chiều, Butz bọn họ lại bắt một ít con cuua, còn nghe Lâm Mộc nói nhặt một ít sò hến. Tự nhiên lại bắt mấy con cá lớn.

Khi Lâm Mộc nhìn thấy con cá lớn liền nghĩ đến cá viên, nghĩ liền làm, cho nên bọn họ rất may mắn ăn được món ăn cá viên khác thời không.

Bữa tối rất phong phú, cá viên, con cua, tôm bóc vỏ xào, còn có tôm ngâm nước muối, Lâm Mộc làm nước chấm tỏi ăn rất ngon, cho dù bọn họ bắt rất nhiều, cũng đều bị bọn họ ăn hết.

Butz nằm trên bờ cát tiêu thực nói “Tôi không nghĩ con cua và tôm hùm cũng có thể ăn, thật quá ngon, nhất là vị cay xè, cậu nói, sao Lâm Mộc lại biết nấu ngon như vậy. Nếu tương lai tôi cũng tìm được một giống cái biết nấu cơm như vậy thì quá tốt rồi.

Burton tự nhiên cũng quỳ gối dưới chân mỹ thực do Lâm Mộc làm, nhưng mà nghe được lời Butz nói “Cậu làm gì có vận khí kia, còn muốn để giống cái nấu cho cậu ăn, có lúc nào cậu thấy giống cái của bộ lạc chúng ta nấu cơm chưa?”

“Cho nên nói, tôi thật sự hâm mộ chú Patrick, đương nhiên tôi cũng hâm mộ Gohan bé bỏng, làm con của Lâm Mộc quả thật rất hạnh phúc.”

“Cẩn thận nếu chú Lewis nghe được sẽ đánh cậu đó.”

Butz không thêm nói lại, nhìn biển rộng bị ánh mặt trời buổi chiều tối nhuộm đỏ, hạnh phúc xoa cái bụng ăn no chống đỡ của mình. Mà Lâm Mộc bọn họ thì đang cân nhắc có nên nhận lời mời của York bọn họ đi đến bộ lạc của họ không nữa.

Cá hổ: Cá hổ (danh pháp hai phần: *Triurus muticus* hay *Trichiurus lepturus*) là loài cá xương, sống ở biển thuộc họ cá Trichiuridae. Cá thuộc loại cá

đừ, nổi lên tầng trên kiểm ăn vào ban ngày, và trở lại tầng đáy ban đêm, ăn các động vật như tôm, cá mực. Cá hổ có giá trị dinh dưỡng cao và là nguyên liệu cho nhiều món ăn được ưa chuộng trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Cuối cùng Lâm Mộc bọn họ vẫn đi bộ lạc của Forney bọn họ, bởi vì Forney nói “Hai người đi du lịch đơn độc, vẫn nên cẩn thận chú ý an toàn mới được. Buổi tối ở bờ biển có thủy triều, hơn nữa dã thú cũng thường xuyên qua lại, tôi cảm thấy, hai người đến bộ lạc chúng tôi làm khách vẫn tốt hơn, ít nhất là an toàn.” Patrick lo lắng bản thân mang theo một lớn một nhỏ nên vẫn đồng ý nghe theo lời mời của Forney bọn họ đi đến bộ lạc. Dù sao Lâm Mộc muốn đi nhìn biển (thật ra mục đích chủ yếu của cậu là ăn hải sản ^_^), đến bộ lạc của bọn họ cũng sẽ không ảnh hưởng đến mục đích.

Lâm Mộc thấy ngoài ý muốn, bộ lạc của Butz bọn họ lại ở trên một hòn đảo trên biển rộng. Thật ra hôm nay bọn họ có thể gặp được Butz bọn họ cũng là vừa lúc, bởi vì bình thường thú nhân trưởng thành đều đi săn bắt cá trong biển sâu, nhưng vì biển sâu đều tràn ngập nguy hiểm, mà nhiều động vật có thú hình lớn hơn thú nhân rất nhiều là đối tượng mà thú nhân kiêng kị, cho nên muốn dạy kỹ năng đi săn bắt cho thú nhân còn chưa trưởng thành, bọn họ phải lựa chọn bờ biển an toàn, mà đường ven biển dài như vậy, cho nên nói, Lâm Mộc có thể gặp được những thú nhân này có thể nói là một chuyện vừa khéo.

Butz và Burton có thú hình nho nhỏ bay bên cạnh Patrick, toàn lực nói bộ lạc của bọn họ tốt thế nào, hy vọng hai người ở lâu một chút. Hai đứa đều tính toán nhỏ nhặt trong lòng, có lẽ nên để cho phụ thân nhà mình học kỹ năng nấu cơm của Lâm Mộc, như vậy bọn nó sẽ có lộc ăn. Mà vì sao lại là phụ thân, mà không phải cha thân đi học trù nghệ, hai nhóc con chỉ có thể tỏ vẻ phụ thân không có được giống cái tốt như chú Lâm Mộc này, có bao nhiêu người có thể may mắn gặp được giống cái tốt như chú Lâm Mộc chứ. Đương nhiên, hai đứa nhóc cũng tỏ vẻ rất yêu cha thân nhà mình.

“Chú Lâm Mộc, bộ lạc của chúng cháu rất đẹp, hơn nữa cháu nói cho chú biể, cháu có phát hiện ra một nơi rất đẹp, đó là căn cứ bí mật của cháu, cháu chưa từng nói cho ai biết hết, ngày nào đó cháu dẫn chú đến, nơi đó rất đẹp.” Butz tỏ vẻ nó rất thích Lâm Mộc.

Burton nghe xong, một bên ‘hừ’ một tiếng, sau đó nói với Lâm Mộc “Cháu cũng biết một chỗ rất đẹp, cháu cũng dẫn chú đi.”

Lâm Mộc cười hi hi, cảm thấy hai nhóc con này rất đáng yêu. Cũng không thể không cảm khái, mỹ thực quả thật là phương pháp làm quen ở thời đại này.

“Được, chú rất chờ mong.”

Hai nhóc đều vui mừng, sau đó Butz đột nhiên nghĩ đến “Burton, cậu biết chỗ chơi vui vì sao không nói cho tôi biết?”

Burton liếc nhìn Butz, tức giận nói “Cậu cũng đâu có nói căn cứ bí mật của cậu cho tôi biết đâu.”

Butz không hiểu “Nhưng mà, đó là căn cứ bí mật, đương nhiên không thể tùy tiện nói ra, cậu cũng đâu nói đó là căn cứ bí mật của cậu, vì sao không nói cho tôi biết.”

Burton “.....”

Burton quyết định không để ý đến tên ngốc nghếch này.

Thời điểm bọn họ đến bộ lạc đã gần tối rồi, thị lực của Lâm Mộc không thể sánh bằng với Patrick, nhưng lò mờ có thể thấy đảo này không nhỏ. Rừng cây dày đặc, thật đúng là nơi thích hợp để sinh sống.”

Bọn họ bay thẳng đến chỗ lửa trại, hình như mọi người đang cùng ăn uống gì đó.

“Buổi tối mọi người đều ăn cơm cùng nhau?” Lâm Mộc hỏi Butz.

“Vâng ạ, mọi người ăn cùng nhau mới vui.”

Lâm Mộc nhìn lửa trại trong sân có chút đăm chiêu, nghĩ, bộ lạc của cậu có nên cố định ngày mà mọi người đốt lửa trại rồi tiệc tùng cùng nhau vân vân, nhìn thấy quả thật tuyệt vời.

Bọn họ đi đến, hấp dẫn sự chú ý của mọi người, York dẫn Lâm Mộc bọn họ đi đến giới thiệu với tộc trưởng, mà Lewis bọn họ thì đi tìm bầu bạn nhà mình, thuận tiện khoe khoang kỹ xảo nướng cá mới học được.

Vị tộc trưởng cao lớn có chòm râu trắng dài thật nhiệt tình giới thiệu hai người với tất cả mọi người, hơn nữa còn nói Patrick bọn họ sẽ ở trong bộ lạc một đoạn thời gian, mọi người trong bộ lạc rất nhiệt tình hoan nghênh bọn họ.

Bọn họ xem như đã chào hỏi với mọi người, sau đó đi đến chỗ York bọn họ đốt nướng.

Bởi vì nhà ba người Forney, York và Lewis có quan hệ tốt, cho nên nơi đốt nướng của bọn họ ở cạnh nhau. Khi Lâm Mộc ôm cục cưng đi đến chỗ bọn họ, nhìn thấy Butz đang gặm cá, chẳng lẽ nhóc con này còn chưa ăn no?

Lâm Mộc làm quen với giống cái của ba người, nhà York còn có một vị cục cưng giống cái, bé con rất đáng yêu đang được bầu bạn nhà York ôm vào lòng. Gohan bé bỏng ở trong lòng cũng ngạc nhiên nhìn cục cưng lớn xấp xỉ bé.

Bầu bạn nhà York gọi là Lisa, nhìn thấy Gohan đang nhìn con mình, cười nói với Lâm Mộc “Cục cưng của cậu thật đáng yêu, quần áo cũng rất dễ thương.”

Bởi vì trời nóng, nên Lâm Mộc cho Gohan mặc yếm, làn da trắng nõn, một bé con mềm mại làm cho người ta rất thích.

“Quần áo này làm từ vải dệt mà bộ lạc chúng tôi dệt ra, vừa mềm mại lại thích hợp cho cục cưng giống cái.”

“Ừ, da thú mặc quá nóng, còn không có mềm” Lisa cũng hy vọng cục cưng nhà mình mặc quần áo làm bằng loại vải này, cũng không không biết xấu hổ mở miệng, dù sao người ta ra ngoài du lịch, sẽ không mang theo vải đi, nếu mang theo thì hẳn dùng đồ đổi cũng tốt.

York cũng biết tâm tư của bầu bạn nhà mình, hẳn cũng rất yêu thương bé con nhà hắn, nhưng mà không có biện pháp.

Lâm Mộc thấy Lisa có ý tưởng muốn cho con mình làm loại quần áo này, nhưng cậu đúng là không có mang theo vải, nhưng nghĩ đến khối vải tính làm khăn mặt kia “Tôi còn một miếng vải nhỏ, đưa cho cậu làm cái yếm thì vẫn đủ. Cái yếm chính là thứ mà cục cưng nhà tôi đang mặc trên người đấy.”

Lisa nghe thấy hai mắt liền sáng lên, nhưng nghĩ đến lấy đồ của người ta là không tốt, liền chống đẩy không muốn.

“Cậu cầm đi, làm yếm cho cục cưng mặc cũng thoải mái.”

Lisa còn đang muốn từ chối, lúc này Gohan bé bỏng nói chuyện “Papa, đổi.” Lâm Mộc trực tiếp đưa miếng vải cho Lisa, sau đó đi làm cho Gohan bé bỏng.

Lisa cầm miếng vải kia sờ cảm thấy rất mềm, trong lòng quyết định không thể lấy không của Lâm Mộc, ngay mai bảo York đi bắt cá bạc ăn ngon nhất cho Lâm Mộc.

Lisa lấy được miếng vải làm cho rất nhiều người cảm thấy mới mẻ, thật ra bọn họ đã cảm thấy ngạc nhiên khi nhìn thấy quần áo mà Lâm Mộc mặc, hiện giờ có thể thấy loại vải làm ra quần áo tự nhiên cũng muốn nhìn, cho nên miếng vải kia được truyền cho mọi người coi, bọn họ rất thích cảm xúc mềm mại này, nhất là khi cảm thấy mặc thứ này vào mùa hè sẽ thấy mát mẻ.

Butz bọn họ tuy cũng tò mò loại vải này, nhưng không có đặc biệt thích như giống cái. Việc nó quan tâm nhất vẫn là ăn uống, nhìn thấy cục cưng đang ăn tôm bóc vỏ xào mà Lâm Mộc để lại cho bé, yên lặng ở một chỗ nước miếng.

“Không được, tôi phải đi bắt tôm” Trước kia Butz không thích ăn tôm, nó thấy mỗi con đều bé tí ăn rất khó, không có bằng miếng thịt cá lớn ăn ngon. Nhưng từ sau khi ăn các loại tôm Lâm Mộc làm thì nó yêu thích món này luôn.

“Tôi cũng đi.” Burton đuổi kịp. Bầu bạn của Lewis và Forney là Levine và Wenni ăn đồ ăn do bầu bạn nhà mình nướng, nói với Lâm Mộc “Hôm nay Forney nướng cá quá ngon, thật sự cảm ơn cậu.”

Wenni cũng nói “Ừ, Forney làm ăn cũng ngon lắm.”

Lâm Mộc cười nói “Không có gì.”

Lâm Mộc đem một ít tôm bóc vỏ cho cục cưng JinYiu nhà Lisa, cũng không thể để cho con nhà người ta nhìn không chứ.

Lisa lại cảm ơn, hẳn vẫn ngạc nhiên về những món ăn mà Lâm Mộc làm.

Butz cùng Burton trở về, còn mang theo nhiều tôm, xem ra hai nhóc này định ăn đến no căng mới chịu bỏ qua.

Hai nhóc kia cũng không có ý bảo Lâm Mộc làm cho chúng nó, chỉ mượn đồ dùng nhà bếp của Lâm Mộc, món quá phức tạp thì bọn nó không biết, nhưng thật ra có thể làm món tôm ngâm nước muối, sau đó làm nước chấm tỏi là được, xem như ăn đơn giản nhất.

Khi Lâm Mộc bảo Patrick lấy bộ đồ ăn ra, người trong bộ lạc lại thấy mới mẻ một phen nữa, cảm khái các bộ lạc bên kia đều tiên tiến như vậy sao, đều làm ra nhiều dụng cụ như thế, nhưng các thú nhân đi ra ngoài lịch lãm cũng không gặp qua ở bộ lạc khác.

Hai nhóc kia dưới sự giúp đỡ của Lâm Mộc thành công làm ra món tôm luộc, sau đó chia cho mọi người, sa đó cảm thấy tôm quá ít không đủ ăn. Sau đó các thú nhân khác lại đi thêm lần nữa, thỏa mãn ý nguyện muốn ăn thỏa mãn của giống cái trong bộ lạc.

“Không nghĩ đến con tôm ăn ngon như thế. ‘Tòì’ này tôi cũng đã thấy ra, ngày mai tôi phải đi lấy nhiều nhiều về mới được.” Levine nói.

Nhóc con Butz vừa ăn vừa gật đầu “Lấy nhiều mới được, cha thân, tôm này còn nhiều cách làm lắm, ăn rất ngon.”

Lời Butz nói làm cho nhiều người mong chờ.

Buổi tối hôm nay, mọi nười ăn được món ngon khó có được, đều rất vừa lòng.

Mọi người trong bộ lạc của Forney bọn họ đều ở trong lều trại, đều được làm bằng da thú giống như của Lâm Mộc, chỉ là hình dạng đơn giản hơn, trực tiếp như cái thân đốt. Bởi vì mùa hè nóng nực, bầu trời ban đêm mùa hè không có mưa, cho nên tất cả mọi người đều ngủ bên ngoài, tự đi tìm chỗ nghỉ ngơi, sau đó thêm chút cây cỏ đuổi muỗi là có thể ngủ ngon đến sáng hôm sau.

Lâm Mộc bọn họ dựng xong lều trại, sắp xếp đồ vật, cũng giống như mọi người tìm một nơi sạch sẽ trải thảm nằm ngủ. Bởi vì không ngủ giường, bọn họ mang theo màn cũng vô dụng.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Mộc tỉnh lại xem như nhìn thấy rõ toàn cảnh đảo này, ở phía xa xa có một ngọn núi không cao lắm, nơi khác đều là đất bằng phẳng, đương nhiên không có sự tồn tại của núi lửa, cảnh sắc trên đảo rất đẹp. Cả đảo nhỏ màu xanh biếc, không khí ở nơi này cũng trong lành.

Điểm tâm, Lâm Mộc nấu một nồi cháo hoa, mà Patrick thì bắt mấy con vật nhỏ trên đảo nướng ăn, đương nhiên thịt để ăn chủ yếu là thịt cá.

Lâm Mộc không thích ăn món đầy dầu mỡ vào buổi sáng, cho nên cậu xào rau xanh cho thêm ít thịt vụn, mà Patrick thì ăn thịt và cá nướng. Lâm Mộc nghĩ Butz là đứa nhóc tham ăn, thuận tiện đem cá mà Patrick chưa ăn phù thêm ít bột chiên lên.

Cá chiên làm cho nhiều người đều thêm ăn chịu không nổi, nhưng không thể giống Butz ăn một cách tự nhiên như thế. [A! Làm sao có thể thơm như vậy chứ?]

Bởi vì mỡ không có nhiều, Lâm Mộc cũng không làm nhiều món chiên, cho nên dưới những ánh mắt khát vọng chỉ có thể coi như không thấy. [tắm lòng già dối quá!]

Patrick cười nói buổi chiều hôm nay sẽ đi cùng Forney bọn họ lên núi xem có bắt được con mồi nào để dự trữ mỡ nữa không.

Thật ra Lâm Mộc cũng không thích dùng mỡ động vật, trong lòng luôn cảm thấy không có tốt cho sức khỏe như dầu ăn, nhưng không thể phủ nhận dùng mỡ động vật chiên gì đó thật sự rất thơm, cậu cũng chẳng phải là vạn năng, ít nhất dầu thực vật sẽ không biết.

Buổi sáng thức dậy có thể ăn cá chiên mỹ vị, Butz và Burton cảm thấy rất hạnh phúc, chỉ tiếc nuôi là không thể ăn một lần cho đủ, còn phải chia mấy đứa nhóc con khác.

Patrick đi cùng với thú nhân trong bộ lạc ra ngoài săn thú, mà Lâm Mộc thì bị nhóm giống cái lôi kéo lên núi tìm thực vật, bởi vì bọn họ nghe nói Lâm Mộc làm đồ ăn sẽ cho một số thành phần gia vị gì đó từ thực vật nên hương vị mới ngon đến thế, cho nên bọn họ bắt đầu hành trình tìm bảo.

Sản vật trên đảo cũng rất phong phú, Lâm Mộc tìm được không ít gia vị, còn tìm được rất nhiều rau xanh có thể ăn, còn có mộc nhĩ, nấm, đương nhiên may mắn đảo được mấy gốc măng, thu hoạch khá phong phú. Mà nhóm giống cái cũng thắng lợi trở về.

Đương nhinê cũng tìm được loại trái cây để làm dấm chua và nước tương, bọn họ trở về gom lại cùng nghe Lâm Mộc nói cách dùng mấy thứ này, dĩ nhiên Lâm Mộc nói sẽ tự mình làm ra đồ ăn rồi cho bọn họ nếm thử, nhóm giống cái đều hài lòng. Nhất trí quyết định phải bảo bầu bạn (phụ thân) làm cho một bộ đồ dùng nhà bếp, còn có bộ đồ ăn nữa, nhưng mà chiếc đĩa thật khó dùng!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Đây đã là nắng chiều lần thứ hai mươi lăm mà Lâm Mộc nhìn thấy ở bộ lạc này, cực cung được Lisa ôm đi chơi cùng với JinYiu, cho nên giờ phút này Lâm Mộc mới có thời gian rảnh để hưởng thụ thể giới hai người với Patrick, đi lên đỉnh núi cao nhất của đảo để nhìn mặt trời lặn.

Biển cả luôn làm cho người ta cho rằng đó là một sự bao dung vạn vật, cảm giác ào ạt, giờ phút này, mặt trời chiều ngả về phía tây, ánh sáng màu đỏ vàng nhuộm đỏ cả mặt biển, lúc trước Lâm Mộc còn có hứng thú bảo Patrick chở cậu vay về phía mặt trời, chỉ vì nhìn xem mặt biển gần chỗ trời chiều, mà giờ phút này lại nằm trong lòng Patrick, cũng cảm thấy tất cả đều đẹp như nhau.

Lâm Mộc cầm bàn tay Patrick, nhìn cảnh sắc xa xa trên biển, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những chú cá heo nhảy lên khỏi mặt biển “Nơi này thật đẹp.”

“Nếu thích, về sau chúng ta có thể thường xuyên đến.” Chuyện này với y mà nói không có vấn đề gì lớn, hiện giờ trong bộ lạc vận hành một cách bình thường, lại có Jason và Rachel ở, cho dù y không có ở trong bộ lạc cũng không sao, cho nên ngẫu nhiên cùng Lâm Mộc đi du lịch tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng mà với điều kiện tiên quyết là y không cần mang theo nhóc con đi cùng, bé ảnh hưởng đến phúc lợi của y! May mắn hiện giờ bọn họ sống trong bộ lạc, Gohan vui vẻ ngủ cùng với JinYiu, bằng không mấy ngày này y sẽ bị ghen chết.

Patrick đã chuẩn bị kế hoạch xong xuôi hết rồi, trở lại bộ lạc nhất định phải bồi dưỡng thói quen để cục cưng ngủ một mình, y thậm chí còn nghĩ có nên tìm bạn chơi cho Gohan bé bỏng không, đương nhiên, bạn chơi này cũng phải là tiểu giống cái, y cũng không nguyện ý tìm thú nhân cho cục cưng. Còn phải đề phòng nhóc con thú nhân đánh chủ ý đến cục cưng nhà y, người làm phụ thân chính là phải suy nghĩ rất nhiều! Nhưng mà, đây là ngọt ngào chứ không phải gánh nặng. Mặc dù có đôi khi Patrick sẽ ngại cục cưng quấy rầy đến việc y thân mật với Lâm Mộc, nhưng không có giảm bớt sự yêu thích của y với cục cưng, còn nói, trong nhà có ấu tử, ai mà không thích chứ.

Mà Lâm Mộc sau khi nghe lời Patrick nói xong cũng cảm thấy có đạo lý, nhưng lần nào cũng đến đây thì sẽ hơi nhàm chán, cho nên nói “Về sau hai ta có thời gian thì đi, thế giới này lớn như vậy, nơi có thể đi còn nhiều lắm, nơi muốn ngắm cảnh cũng nhiều, em vẫn tò mò về thế giới này, cho nên em muốn đi du lịch vòng quanh toàn thế giới này, muốn nhìn xem một lần.”

“Chờ bộ lạc hoàn thiện, cục cưng cũng lớn hơn một chút, anh sẽ dẫn em ra ngoài du lịch, đương nhiên trước đó chúng ta cũng có thể làm mấy chuyến du lịch ngắn hạn như này.”

‘Ngắn hạn’ theo lời Patrick nói cũng không có ngắn, lần này bọn họ đi du lịch thời gian trở về chỉ cần về trước khi mùa mưa đến là được, cho nên bọn họ có thời gian ba tháng để đi chơi, tuy thời gian đã qua gần hai tháng, nhưng bọn họ một đường coi như là du lịch, cho nên lần này bọn họ đi du lịch coi như vừa lòng.

Lời Patrick nói làm cho Lâm Mộc vui mừng, cậu quay đầu hôn lên mặt Patrick một cái “Anh thật tốt.”

Patrick nhỏ giọng, ghé vào lỗ tai cậu nói “Nếu cảm thấy anh tốt, vậy đêm nay để cho Gohan ngủ cùng với JinYiu đi.”

Lâm Mộc biết lời Patrick nói có ý gì, cậu cũng là đàn ông bình thường, đương nhiên cậu cũng sẽ nghĩ muốn, cho nên đỏ mặt gật đầu đồng ý, kết quả lần này Patrick rất vui vẻ, cho nên hưng phấn hôn cậu một lúc, thiếu chút nữa ngừng không được, nhưng mà tuy lần này Lâm Mộc bị hôn đến choáng váng cũng không có quên bọn họ còn đang ở bên ngoài nên chỉ có thể bình tĩnh lại tiếp tục ngắm nhìn mặt trời lặn.

Buổi tối ngày hôm đó, Gohan bé bỏng có chút đau lòng, bởi vì ba ba nhà bé lại để cho bé ngủ cùng với JinYiu. Nhưng mà khi nhìn thấy JinYiu, chút thương tâm của Gohan cũng không còn, sau đó nghĩ thật ra bé cũng thích JinYiu, hơn nữa mỗi lần sau khi ngủ cùng JinYiu, ba ba sẽ nấu ngon cho bé ăn, quan trọng nhất là..... mỗi lần nhìn thấy JinYiu bé bỏng nghĩ đến bé ấy toàn phải ngủ một mình, cho nên Gohan cảm thấy ít nhất có JinYiu sẽ tốt hơn, hơn nữa phụ thân đã nói, bản thân bé phải học tập theo JinYiu ngủ một mình, tuy bé rất muốn ngủ cùng với ba ba, nhưng nghĩ đến việc phụ thân khen JinYiu, Gohan cũng muốn phụ thân khen bé.

Ngày hôm sau khi đã ‘ăn no’ rồi, Patrick toàn thân thanh khí sáng cùng thú nhân trong bộ lạc đi săn thú, hôm nay y chuẩn bị bắt cá nhỏ mà Lâm Mộc thích ăn, loại cá này rất nhỏ, chỉ dài bằng bàn tay của Patrick, hơn nữa lại vừa dài vừa nhỏ, cho nên thể tích khá bé, mà người trong bộ lạc của Forney thấy loại cá này quá bé chả đủ để nhét kẽ răng, cho nên bình thường bọn họ chẳng bắt loại cá này, nên cũng làm cho loại cá này có số lượng khá nhiều quanh đảo này.

Loại cá này bình thường sống rất nhàn nhã, trừ bỏ thiên địch thì chẳng ai bắt chúng nó, chúng nó rất ít khi bị người bắt, đương nhiên loại tình huống này sau khi Lâm Mộc đến đã kết thúc.

Có một lần, Lâm Mộc đang bơi lội ở khu vực gần đảo, nhìn thấy loại cá này kết thành đàn bơi qua bơi lại quanh cậu, cho dù cậu bơi lội ở đây cũng không quấy nhiễu đến chúng nó, loại cá này không ai bắt nên cũng không biết con người đáng sợ.

Một đàn cá nhỏ bơi qua bên người như thế, chuyện này giống như những con cá chiên nhỏ bơi qua, cho nên Lâm Mộc chảy nước miếng, thế là bọn cá nhỏ này gặp họa.

Lâm Mộc bảo Patrick bắt một chậu, đương nhiên cái chậu gỗ lớn này Patrick làm có đường kính gần một mét, chiều sâu cỡ 20 cm.

Đương nhiên, chuyện làm cá là Lâm Mộc cùng Patrick làm, cá mặc dù không lớn, nhưng nên làm cũng phải làm, đánh vảy, bỏ ruột, bỏ bong bóng, việc này vẫn phải làm, nhiều cá nhỏ như vậy làm cũng hơi lâu, nhưng mà gần không được Lâm Mộc để bụng với mỹ thực. Cho nên sau khi hai người làm cá rồi ướp, rải thêm tí bột lên là có thể chiên. Thời điểm vớt ra rải lên thêm ít bột thì là, hoàn mỹ!

Cá nhỏ chiên đều được ba người nhà Lâm Mộc thích, Gohan thì lấy món đó làm ăn vặt, đương nhiên người được chia món cá nhỏ chiên này cũng thích, nhưng mà các thú nhân cảm thấy thịt này quá nhỏ, một ngụm một cái, ăn không đã miệng, thật ra lúc trước Lâm Mộc có dạy bọn họ cách chiên cá miếng cũng được bọn họ thích, dù sao thú nhân vẫn thích cảm giác ăn miếng thịt lớn hơn. Nhưng mà nhóm giống cái lại thích ăn cá nhỏ như này, ăn ngon vô cùng, lại có thể làm món ăn vặt, nhất là bé JinYiu nhà Lisa thích cực kỳ, hờ tí là bẻ một miếng vừa ăn vừa chơi, cá nhỏ không có nhiều xương, cho nên không lo lạng con nít ăn rồi hóc xương, hơn nữa từ nhỏ JinYiu đã ăn cá, đương nhiên quen thuộc kỹ xảo ăn cá.

Do nhóm giống cái và con nít thích ăn, cho nên bầy cá nhỏ này từ nay về sau gặp họa, nhưng mà các thú nhân cũng bắt giữ số lượng không lớn, sẽ không ảnh hưởng đến sự phát triển của bầy cá nhỏ. Tuy rằng các thú nhân không biết cái gì là sự phát triển, nhưng bọn họ nhớ rõ không nên săn bắn quá mức, bởi vì thực vật chính là nguồn sống sinh mệnh của bọn họ, cho nên ngoại trừ để ăn thì không săn giết. Hơn nữa, thời điểm đi săn đều sẽ rời xa đảo nhỏ này, vì để không làm hỏng hoàn cảnh của đảo nhỏ.

Thời điểm gần giữa trưa Lâm Mộc mới tỉnh lại, lúc tỉnh lại, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy Gohan bé bỏng đang nằm úp ở bên cạnh chớp mắt nhìn cậu, vừa thấy Lâm Mộc mở mắt lập tức vui vẻ nói “Papa, người tỉnh rồi.” Thật ra gần đây Gohan đã nói chuyện rõ ràng, bởi vì thường xuyên lú lút nói chuyện với JinYiu, cho nên khả năng nói chuyện đã tăng không ít.

Lâm Mộc nhìn thấy Gohan đã nghĩ tìm quần áo, miễn làm cho cục cưng nhìn thấy cả người cậu đầy dấu vết, nếu Gohan tò mò, cậu sẽ chẳng biết giải thích thế nào mới tốt.

Nhưng thời điểm cậu chuẩn bị tìm quần áo thì thấy trên người đã ăn mặc chỉnh tề, nghĩ đến việc Patrick mặc cho cậu, y luôn cẩn thận như vậy, trong lòng thoải mái cực kỳ.

Lâm Mộc ngồi dậy ôm lấy cục cưng, cười nói “Sao cục cưng không chơi với JinYiu, mà về sớm thế?”

“Không còn sớm nữa, phải ăn cơm trưa rồi, con ăn cơm ở nhà JinYiu, cơm nhà JinYiu nấu không ngon bằng nhà mình.” Nói xong nghiêng đầu nghĩ “Nhưng mà con có nói cảm ơn, tuy cơm nhà JinYiu không ngon bằng nhà mình, nhưng phải biết cảm ơn khi người khác mời mình ăn cơm, phải cảm ơn bạn bè vì đã mời, lời ba ba nói con nhớ rõ đó.”

Lâm Mộc cười ha ha, hiện giờ cục cưng làm cho cậu nhìn là thấy vui vẻ.

Lâm Mộc phát hiện Gohan không nhớ nhiều về lúc trước, bé không nhớ rõ gì về cha thân và phụ thân, cũng đã quên gần hết chuyện trước kia, bé chỉ biết cậu là ba ba, Patrick là phụ thân của bé, ở cùng với JinYiu cũng đã làm cho bé có bộ dáng của con nít, sẽ làm nũng, sẽ lấy lòng, còn biết khi muốn gì đó mà Lâm Mộc không cho sẽ gào lên————— giả khóc.

Đương nhiên đây đều là học rồi biết, nhưng mà Lâm Mộc nhìn thấy cũng vui mừng, con nít mà, đương nhiên nên làm nũng bán manh, biết giả vờ khóc lóc. Tuy Patrick thường sẽ nói ‘cục cưng không ngoan như trước kia’ khi mà cục cưng làm ầm ĩ. Nhưng mà Lâm Mộc biết y vẫn rất vui khi mà Gohan bé bỏng thay đổi.

Khi Patrick đi vào thì thấy Lâm Mộc nhắc Gohan lên, cha con hai người cười vui vẻ với nhau, y cười đi lên đón lấy Gohan, Gohan vẫn nặng đối với Lâm Mộc.

“Hai người đang nói gì mà vui vẻ thế?”

“Em đang cười Gohan nhà mình, đều biết nói cảm ơn bạn rồi.”

“Ừ, còn nhỏ đã biết điều.” Tuy không biết chuyện gì, nhưng không ngại y khen Gohan.

Gohan bị khen đến mắc cỡ, nhỏ giọng nói “Là ba ba dạy tốt.”

“Phốc.....” Lâm Mộc cười ra tiếng, mang theo tâm tình tốt đi ra ngoài nấu cơm “Hôm nay cục cưng muốn ăn gì ba ba nấu cho con.”

Nghe bản thân bé có thể chọn, Gohan lập tức gọi cơm “Ăn chân gà chiên, còn muốn ăn tôm nhỏ, còn có, muốn ăn đậu.”

“Vậy có muốn tặng cho bạn bè một phần không?”

“JinYiu thích ăn tôm, ba ba, con sẽ mang tôm cho JinYiu.”

Lâm Mộc tiếp tục đùa bé nói “Vậy chân gà của cục cưng có muốn chia cho JinYiu không?”

Gohan xoắn xuýt, ba ba làm cho bé có hai cái chân gà, cuối cùng vẫn nói “Được rồi, con cho bạn ấy một cái.”

Xem bộ dáng vạn phần không muốn cho của cục cưng, Lâm Mộc không phúc hậu cười ha ha, khi cục cưng tỏ vẻ bé tức giận, Patrick liền nói giúp “Hôm nay ba ba làm ba cái cho con.” Cục cưng nháy mắt được chữa khỏi.

Lâm Mộc nhìn thấy Patrick cười hết cách, xấu hổ sờ mũi “Em đi nấu cơm.”

Gohan thấy ba ba nhà bé đi nấu cơm “Phụ thân, để con xuống, con muốn đi giúp.”

Tuy Gohan chỉ gây trở ngại chứ chả giúp được gì, nhưng y cũng không phải là người đã kích dứa nhỏ, cho nên thả Gohan xuống đất, liền nhìn bé vui cười chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Rời Đi

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Lâm Mộc đi vào lều trại của tộc trưởng, nhìn thấy ông đang uống trà, đương nhiên lá trà này có sau khi Lâm Mộc đến “Tộc trưởng Mos, tôi có chuyện muốn bàn bạc với ông.”

Tộc trưởng Mos thấy người đến là Lâm Mộc và bầu bạn của cậu, liền cười tủm tỉm mời họ đi vào. Lâm Mộc đến đã mang đến cho bộ lạc bọn họ rất nhiều mỹ thực, ví dụ như trà mà ông uống hằng ngày là do Lâm Mộc làm. Nghĩ đến những thứ khác, ông đương nhiên vui mừng khi thấy Lâm Mộc đến.

“Muốn nói cái gì?” Thuận tiện lấy trái cây ra chiêu đãi bọn họ, đương nhiên người thích ăn trái cây chỉ có Lâm Mộc, cho nên biết đây là hướng về ai.

“Là chuyện dựng nhà gỗ.” Lâm Mộc nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của tộc trưởng Mos, nói tiếp chuyện dựng nhà gỗ, làm cho tộc trưởng Mos càng nghe càng phân khối, mới đầu thì hai mắt sáng lên, về sau thì cười híp mắt luôn.

Có chút không dám tin, nhưng vui sướng khi bộ lạc của ông sẽ ở trong căn nhà như vậy, đương nhiên càng nhiều chính là cảm ơn Lâm Mộc, thử nghĩ, có bao nhiêu người sẽ đem loại tài nghệ này dạy cho bộ lạc khác chứ.

Khi bọn họ bàn bạc xong nên tổ chức nhân công ra sao để dựng nhà, tộc trưởng Mos vuốt chòm râu của mình nói “Lâm Mộc à, cậu thật sự là một người rất lương thiện.”

Lâm Mộc xấu hổ mà cười chứ không nói gì hết.

Ngày kế tiếp đương nhiên là dựng nhà, đối với chuyện dựng nhà gỗ này, cả bộ lạc đều rất chờ mong nhà gỗ dựng thành.

Bộ lạc của bọn họ gọi là bộ lạc Hiresa, là một bộ lạc ở vùng biển, tính cả lớn nhỏ thì thuộc vào lớp giữa, nhưng mà do biển cả rất lớn, đảo nhỏ trên biển cũng rất nhiều, cho nên bọn họ không có phát sinh chuyện tranh đoạt quyền lợi đảo nhỏ. Về phần thực vật, biển cả lớn như vậy, ai có bản lĩnh đi xuống biển thì tự nhiên có thể săn được thực vật, thực vật trong hải lý này cũng đủ để cho bọn họ ăn. Cho nên nói, bộ lạc ở trên biển vẫn sống tương đối thoải mái, tuy rằng động vật trong biển rất nguy hiểm, nhưng đối với những người đi săn trong biển hàng năm như bọn họ mà nói, gang đua cao thấp với động vật biển hơi khó khăn, nhưng chạy thoát thân cũng dễ dàng.

Lâm Mộc bàn bạc với tộc trưởng Mos, trước dựng một căn nhà đã, sau đó bọn họ có thể chiếu theo căn nhà này mà dựng tiếp nhà gỗ.

Bởi vì người trong bộ lạc tiếp nhiệm quá nhiều, cho nên hiệu suất dựng nhà gỗ rất kinh người, chỉ mới ba ngày đã dựng xong nhà gỗ.

Lâm Mộc dạy bọn họ dựng nhà gỗ theo cách truyền thống, toàn bộ căn nhà làm bằng gỗ, sàn nhà đều dùng gỗ để làm, gỗ dùng để dựng nhà đều dùng đầu cây du đồng quét qua, vừa chống ẩm lại chống phân hủy, rất tốt.

Du đồng được bọn họ phát hiện ở bên ngoài đảo, trên đảo kia có rất nhiều cây du đồng, mà hạt của du đồng rất lớn, Lâm Mộc nghĩ dùng quả du đồng về để thử ép dầu, tuy bởi vì công nghệ không cao làm cho không có nhiều dầu, nhưng ai bảo quả du đồng này lớn, cho nên làm vẫn đủ dùng.

Sau khi căn nhà dựng xong, mọi người trong bộ lạc vây quanh xem, bọn họ cảm thán còn có thể sống trong căn nhà như vậy, nghĩ về sau bản thân cũng ở trong căn nhà như này liền nhin không được chờ mong.

Lisa đứng ở bên người Lâm Mộc cảm thán “Thì ra còn có thể ở trong một nơi tốt như này, thật quá tốt!” York có đi giúp đỡ dựng nhà, hẳn tự nhiên đã đi vào thăm quan căn nhà, cảm thấy bên trong rất lớn, trong lòng nghĩ nhanh chóng bảo York cũng dựng nhà của bọn họ lên, tốt nhất là trước khi mùa mưa đến thì đã vào ở trong nhà mới, đương nhiên hẳn nắm chắc chuyện này, York nha hẳn rất có khả năng, hẳn vẫn đều biết đến.

Wenni nhìn bầu bạn nhà mình “Căn nhà này thật tốt, nghĩ đến chuyện về sau chúng ta cũng ở trong căn nhà như này liền cảm thấy vui vẻ, bộ lạc của Lâm Mộc bọn họ thật là lợi hại, lại có thể phát minh ra loại nhà như này, thật lợi hại!”

Forney cũng đồng ý lời bầu bạn nhà hắn nói, cũng rất bội phục bộ lạc của Lâm Mộc bọn họ.

Về phần nhóm nhóc con ở trên đảo, hiện giờ bọn nhỏ đang chạy loạn trong nhà gỗ, cấu tạo của nhà gỗ rất đơn giản, đi vào trong nhà là phòng khách, hai bên phòng khách chính là hai căn phòng ngủ, nhà gỗ này rất lớn, cũng tiện cho các thú nhân.

Bọn họ đều vây quanh Lâm Mộc nói lời cảm ơn cậu thiện tâm dạy cho bọn họ kỹ thuật dựng nhà, bọn họ thật tâm cảm ơn Lâm Mộc. Lâm Mộc chẳng biết nên đối mặt với loại tình huống này ra sao, mọi người thật quá nhiệt tình, may mắn tộc trưởng đúng lúc giải vây cho cậu, Lâm Mộc lập tức kéo Patrick chạy.

Kế tiếp, Lâm Mộc dạy bọn họ làm giường, ngăn tù linh tinh sau đó nói với bọn họ chuyện hai người sẽ rời đi.

Người ở bộ lạc Hiresa đều luyến tiếc bọn họ, nhưng mà biết Lâm Mộc phải về trước khi mùa mưa đến nên cũng không giữ lại, cuối cùng chỉ có thể vẫy tay chào tạm biệt.

Tộc trưởng Mos nói với Patrick bọn họ “Hai cậu vĩnh viễn là bạn bè của bộ lạc Hiresa chúng tôi, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng hoan nghênh hai cậu đến bộ lạc chúng tôi chơi.”

Đối với việc chia tay, trong lòng Lâm Mộc cũng buồn bã, nhưng cậu cũng nhớ bạn bè trong bộ lạc, cũng nhớ nhà của cậu.

Bay lên bầu trời cao, nhìn thấy những người trên đảo đưa tiễn, Lâm Mộc nói với Patrick “Chúng ta về nhà thôi.”

Cho đến khi không nhìn thấy thân ảnh của Lâm Mộc bọn họ, người trên đảo mới tản ra. Thật ra mới biết đây là du thú, khi mà nhìn thấy thú hình của Patrick bọn họ mới biết đây là du thú mà bọn họ từng nghe nói, nhưng một du thú có bầu bạn và con thì trong mắt bọn họ chính là thiện lương, cho dù có cách nói du thú bị thần thú vứt bỏ, nhưng ở trong mắt bọn họ, thiện lương là thiện lương, hơn nữa bọn họ cũng chưa bao giờ gặp qua thần thú, về phần có phải là vứt bỏ hay không thì ai mà biết chứ. Bọn họ càng trực tiếp hơn, bọn họ tin vào những gì bọn họ thấy, tốt bụng là tốt bụng, một người vô hại, cho dù bị bắt đeo trên lưng xưng hô du thú thì cũng không biết thành ma quỷ.

Ngày này, Lâm Mộc ngồi trên lưng Patrick bay lên trời, nhìn Gohan đang ngủ trong lòng, nhin không được thờ dài. Đối với việc rời xa bạn bè của bé, Gohan rất đau lòng, tuy Lâm Mộc dỗ dành bé nói, bọn họ đi về nhà, về nhà sẽ có rất nhiều người, cũng sẽ quen được bạn mới, hơn nữa khi có thời gian sẽ dẫn bé quay lại đảo này thăm JinYiu, bé con tuy không khóc, nhưng mấy ngày này vẫn không vui. Phải cố gắng làm cho cục cưng nhanh vui lên mới được, ài, nuôi con thật khó.

Liên tục chạy hơn mười ngày, Lâm mộc nhìn mặt trời, liền nói với Patrick “Chúng ta tìm chỗ nghỉ đã, trời rất nóng!”

Patrick cũng không thoải mái dưới ánh nắng cay độc này, nghĩ đến việc Lâm Mộc sợ nắng, liền vội bay vào trong rừng cây.

Trải thảm ra, sau đó nhẹ nhàng đặt Gohan nằm xuống, Patrick nhìn khuôn mặt của Lâm Mộc bị phơi đến đỏ bừng, đau lòng sờ nhẹ mặt cậu, hỏi “Có cảm thấy rất không?”

Lâm Mộc nắm tay Patrick, nhìn người đàn ông này đang đau lòng vì cậu, cười nói “Không có việc gì, chỉ hơi nóng, sẽ không thấy rất.”

Patrick vội vàng lấy nước cho cậu uống, sau đó hỏi “Có mệt không, em có cần nghỉ một lúc không?”

Lâm Mộc nở nụ cười “Em vẫn ngồi trên lưng anh, người bay là anh, làm sao sẽ mệt chứ, này, anh cũng uống đi.” Nói xong đưa ống trúc đựng nước đến bên miệng Patrick dứt cho y uống.

Hai người ngọt ngào thân mật dứt nước cho nhau uống rồi ngồi cạnh nhau nhỏ giọng nói chuyện phiếm, Gohan nghe được tiến động thì tỉnh lại.

Lâm Mộc nhìn bé con đang dụi mắt, dùng khăn mặt lau mặt cho bé, để cho bé tỉnh táo lại. Nếu không phải do nước không còn nhiều, Lâm Mộc nhất định sẽ lau người cho bé, như vậy bé con sẽ càng thoải mái hơn.

Cục cưng tỉnh táo lại, Lâm Mộc liền dứt cho bé uống ít nước dừa, so với nước sôi, bé con càng thích nước này hơn.

Tiếp theo là lấy đồ ăn vặt làm từ cá cho Gohan ăn. Hầu hạ bé con xong mới có tâm tư đi chiếu cố đến lớn.

Lấy thịt nướng buổi sáng còn lại đưa cho Patrick “Tuy chưa tới giờ ăn cơm, nhưng anh bay lâu như thế rồi nên ăn ít gì đó đi.”

“Còn em? Có đói bụng không?”

Lâm Mộc lắc đầu, trời quá nóng nên cậu chẳng muốn ăn cái gì hết.

“Em ăn trái cây là được rồi.”

Patrick gạt đầu, y biết Lâm Mộc thích ăn uống, nghĩ đợi lúc nữa mang thực vật gì về, thứ gì dễ ăn.

Mà Lâm Mộc vừa ăn trái cây vừa trông chừng Gohan đang ngoan ngoãn ăn ở bên cạnh.

Bọn họ đang im lặng nghỉ ngơi, đột nhiên.

“Gấu! gấu....” Giọng Gohan rất vui.

Lâm Mộc nhìn theo tầm mắt của bé, thấy một con gấu đang chạy đến “Arake?” Bởi vì hình dáng của gấu con rất giống, cũng không biết có phải là gấu con gặp được lúc trước không, nhìn về phía Patrick thì thấy y gạt đầu “Đúng là nhóc con kia.”

“Là nó, nhưng mà sao không thấy Trew?”

“Nhóc con này chắc lại chạy loạn nữa rồi.”

Khi bọn họ nói chuyện thì Arake đã chạy đến trước mặt Gohan, Gohan nhìn thấy Arake rõ ràng vui vẻ rất nhiều, cười ha ha không ngừng. Mà gấu con kia trực tiếp bỏ nhào lên người Gohan liếm bé.

Lâm Mộc nhìn thấy chỉ cảm thấy thú vị, chủ yếu là hiện giờ Arake đang ở trạng thái gấu con, Lâm Mộc nhìn thấy Arake liếm con mình giống như cún con liếm chủ ấy, không có gì hết. Nhưng ở trong mắt Patrick thì khác, nhóc con kia là thú nhân, mà tiểu giống cái nhà mình bị một tên thú nhân chiếm tiện nghi, Patrick hí hai mắt lại, tiếp theo nhắc con gấu kia ném ra ngoài. Dám chiếm tiện nghi của con y, muốn chết hả?

Gấu con bị ném bay đi, Gohan lại tưởng là trò chơi mới, nhìn thấy vui vẻ vỗ tay “Bay bay, con cũng muốn bay.” Nói với phụ thân nhà bé.

Mà lúc này Trew đến thì thấy con mình đâm vào gốc cây, hắn nhìn con mình, lại nhìn tiểu giống cái nhà người ta. Hiểu được.

Lâm Mộc thật có lỗi nói với Trew “Patrick...” Nói y không phải cố ý thì Lâm Mộc nói không nên lời, nhưng tùy tay ném con nhà người ta đi thì Lâm Mộc biết thật có lỗi.

Trew cười nói “Không có việc gì, thằng nhóc con chết tiệt này nhất định lại chiếm tiện nghi của Gohan rồi.”

Nghe hắn nói như vậy, Lâm Mộc cũng biết thú nhân và giống cái cũng có vấn đề nam nam khác biệt, nhưng đều còn là con ít mà, Patrick cần gì làm thế.

Lâm Mộc không biết, thú nhân trong nhà có tiểu giống cái, chỉ cần biết có thú nhân nào dám mơ ước bảo bối nhà bọn họ chắc chắn sẽ đánh đối phương một trận, mặc kệ tương lai đối phương có là con dâu nhà bọn họ không, um, nơi này của bọn họ không có cách gọi như vậy, nhưng thú nhân làm phụ thân nhất định sẽ hung hăng giáo huấn thú nhân theo đuổi tiểu giống cái nhà họ, nếu trong nhà giống cái có thú nhân anh trai hoặc em trai, chắc chắn cũng sẽ gia nhập hàng ngũ đánh người, nhưng bay là nhẹ nhất, đây là do Patrick thấy đối phương còn nhỏ, còn chưa hóa thành hình người, bằng không càng nghiêm trọng.

Đối với trình độ trân quý của giống cái, Lâm Mộc còn chưa lý giải sâu sắc.

Lâm Mộc tiếp đón hai cha con ngồi xuống.

“Có thể gặp được hai người thật vui mừng.”

Trew nhìn gấu con đang chơi đùa với Gohan “Chúng tôi cũng vậy.”

Trew nhìn về phía Patrick, “Hai người phải đi về?” Đừng hỏi vì sao hắn không hỏi Lâm Mộc hiền lành mà hỏi Patrick mặt lạnh, ở trước mặt thù nhân mà tìm bầu bạn của người ta hỏi, trừ phi hắn muốn quyết đấu với đối phương, thú nhân coi trọng việc tránh hiềm nghi lắm.

Patrick gật đầu “Mùa mưa phải về đến bộ lạc.”

Lâm Mộc nghĩ đến việc hai người vượt qua mùa mưa thế nào, liền hỏi “Còn hai người, anh và gấu con có tính toán gì chưa?”

“Giống như lúc trước, tính tìm một hang núi.”

Lâm Mộc nghe thấy không biết nên nói gì, có rất nhiều thú nhân vượt qua mùa mưa như thế, về phần vấn đề hang núi, có tốt hay không thì Lâm Mộc không biết.

Trew nhìn Patrick “Mùa mưa này đến sớm, tôi có cảm giác này.” Hắn biết cảm giác của hắn luôn chính xác.

Lâm Mộc nghe thấy mùa mưa sẽ đến sớm, tình ngày bọn họ phải về tìm đồ cần dự trữ, lo lắng nhìn về phía Patrick xác định có đúng như lời Trew nói không, bọn họ có năng lực chạy về trước không.

Patrick gật đầu, mấy ngày gần đây y cũng có cảm giác này, nghĩ lại lộ trình bọn họ phải đi, thật sự là cảm thấy không tốt.

“Chúng ta không có biện pháp chạy về bộ lạc trước khi mùa mưa đến.”

Lâm Mộc nghe xong lời Patrick nói liền bắt đầu trầm tư.

Trew nhìn bọn họ, nói với Patrick “Tôi cảm thấy hai người nên tìm một hang núi ở gần đây đi, mang theo Lâm Mộc bọn họ chạy trong mùa mưa rất nguy hiểm”

Lâm Mộc nhìn Patrick, thấy y đang nghĩ ngợi, suy nghĩ rồi, cậu nói với Patrick “Chúng ta trở về thung lũng kia đi, cũng chỉ có lộ trình hai ngày.”

Lâm Mộc nói như vậy thì Patrick biết cậu nghĩ thế nào, về phần vì sao không đến bộ lạc Hiresa, Patrick biết Lâm Mộc vẫn rất thích thung lũng kia, nhìn Trew và gấu con bên người, chắc cũng vì hai người này.

Y gật đầu xem như đồng ý suy nghĩ của Lâm Mộc, đúng như những gì y nghĩ, tiếp theo Lâm Mộc liền cười nói với Trew “Trew, hai người cũng đi theo bọn tôi đi.”

Lâm Mộc gọi lời mời đến Trew, thật ra là vì gấu con, Trew là một người có tâm địa tốt, cho nên cậu nguyện ý giúp bọn họ.

Đối với lời mời của Lâm Mộc, Trew đương nhiên đồng ý, nếu bọn họ đi cùng nhau, thì sẽ an toàn hơn.

Đã có quyết định, Lâm Mộc liền vui vẻ tuyên bố “Nghỉ ngơi một lúc, sau khi ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ xuất phát, kế tiếp, chúng ta sẽ hơi vất vả, phải nhanh chóng đi đến thung lũng để tranh thủ thời gian.”

.....

Đứng ở chỗ cao trong thung lũng, Lâm Mộc nhìn thấy cây cối ở bên dưới xanh tốt, cậu cẩn thận nhìn, rồi vào một chỗ đất bằng phẳng nói “Chúng ta dựng nhà ở chỗ này.”

Trew trải qua mấy ngày đi đường được Lâm Mộc giới thiệu, sau khi kinh ngạc rồi, tiếp lại kinh hi, hẳn khó mà tưởng tượng được lại có một thứ gọi là căn nhà tốt đến thế.

Ngày tiếp theo đương nhiên sẽ bận rộn, chặt cây, đem cây mới chặt bóc vỏ phơi nắng trên mặt đất, đợi cho đến khi cần làm thì dùng. Chuyển tảng đá, xử lý những tảng đá mang về để chuẩn bị dùng.

Sau khi làm xong tất cả thì bắt đầu làm nền.

Mà Lâm Mộc cũng không nhàn rỗi, cậu nấu cơm, cắt cây cỏ, đan chiếu mây, nhân tiện còn thu nhặt thực vật. Thực vật ở thung lũng này rất phong phú, Lâm Mộc tìm được rất nhiều thứ có thể dùng.

Sau khi bận rộn xong, cho dù có một ngày trời mưa rào, Patrick bọn họ vẫn làm ra hai chiếc giường lớn

Rốt cuộc thì vào ngày thứ mười bọn họ đã làm xong nhà, nhìn thấy căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, cảm giác thật không tệ.

Phòng khách đương nhiên kiêm luôn phòng bếp, mà hai gian phòng trái phải thì mỗi nhà một gian, Lâm Mộc bọn họ ở căn phòng bên tay phải.

“Vi chúc mừng căn nhà được dựng xong, tối hôm nay chúng ta sẽ có một bữa cơm no say!” Nhiều ngày bận rộn như thế, bọn họ ăn không được ngon lắm, nếu căn nhà đã được dựng xong, tự nhiên phải khao dạ dày chứ, đối với mỹ thực, và tay nghề của Lâm Mộc thì chẳng ai phản đối cả.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Đại Kim

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Lâm Mộc ngồi trong phòng khách, nhìn bên ngoài trời mưa to không có dấu hiệu ngừng, rồi trông chừng hai nhóc con đang chơi đùa bên cạnh.

Hai nhóc con hiện giờ thích sấp vào chơi cùng nhau, cả ngày lú rú tôi một câu, bạn một câu.

“Gohan có thể nghe hiểu gấu con nói gì sao?”

Đối với lời Lâm Mộc nói, Gohan ném cho cậu một ánh mắt nghi hoặc, nghiêng đầu khó hiểu nhìn ba ba nhà bé, tròng mắt nhìn, hàng mi thật dài, đôi mắt thật to, một đứa bé trắng nõn làm động tác này rất dễ thương, cho nên Lâm Mộc nhìn không được hôn lên khuôn mặt của bé một cái, Gohan lạnh lợi cũng hôn lên mặt Lâm Mộc, ngốc ba ba Lâm Mộc nháy mắt tràn đầy tình thương của người cha.

Nghĩ đến vấn đề Lâm Mộc hỏi trước đó “Ba ba, con có thể nghe hiểu lời Arake nói.”

Gấu con ngồi dưới đất gật đầu chứng minh lời Gohan nói là thật, Arake rất thích Gohan cười, cảm thấy Gohan là giống cái bảo bảo xinh đẹp nhất mà nó từng gặp qua (hình như nhóc cũng chưa gặp qua được mấy người), nó rất hâm mộ khi Gohan có cha thân và phụ thân yêu thương bé, nghĩ đến đây gấu con Arake nhìn không được đau lòng, nó cũng không biết cha thân và phụ thân là ai, đương nhiên nó cũng không muốn biết, với nó có họ hay không cũng được, khi nó mới sinh đã bị vứt bỏ, nếu như không có phụ thân Trew có tâm lòng tốt nhất nó rồi có ý nuôi nó, thì nó đã sớm chết rồi, cho nên ở trong lòng Arake, Trew mới là phụ thân chân chính của nó.

Lâm Mộc rất kinh ngạc về chuyện Gohan có thể nghe hiểu ngôn ngữ của thú nhân, nhưng mà cũng nhanh bình thường lại, cục cưng nhà cậu vốn khác lạ, đã khác lạ thì có bốn sự như vậy cũng thật tự nhiên.

Không bao lâu thì Patrick trở lại, Lâm Mộc lập tức cười đón nhận lấy đồ vật trong tay y.

“Quá nặng, em đừng chạm vào.”

“Đừng luôn đem em trở thành người chẳng nâng nổi thứ gì hết, chỉ là một ít đồ vật thôi mà.” Lâm Mộc ra vẻ nén giận nói, Patrick luôn không cho cậu làm cái gì hết, lo lắng cậu sẽ mệt, tuy rằng được đau lòng sẽ rất vui vẻ, nhưng dù sao cậu cũng là một người đàn ông, giúp người đàn ông của mình chia sẻ công việc là điều đương nhiên mà.

Patrick cười đưa rau xanh trái cây bên tay trái cho cậu, mà bản thân y thì cầm thịt có chút nặng kia, thuận tay đặt áo mưa lên cái giá ngay cạnh cửa.

Cùng Lâm Mộc để thực vật lên bàn “Mộc Mộc, hôm nay anh có phát hiện ra một hang núi, hơi kì lạ, có rãnh anh dẫn em đi xem.”

“Được.” Nói xong liền bảo Patrick ngồi xuống ghế, cậu cầm lấy khăn mặt cẩn thận lau tóc cho Patrick. Đối với việc Lâm Mộc ôn nhu săn sóc cho mình, Patrick tự nhiên hạnh phúc mà hưởng thụ.

Lau khô tóc cho Patrick, nhìn người đàn ông này híp mắt một bộ rất hưởng thụ, cười rồi hôn một cái lên mặt y “Giữa trưa muốn ăn món gì?”

“Thịt kho tàu.” Patrick là động vật ăn thịt, “Chỉ cần Mộc Mộc làm thì anh đều thích, đương nhiên nếu là thịt thì càng tốt.”

Lâm Mộc cười ha ha “Thỏa mãn yêu cầu của anh.”

Patrick cười ôm lấy Lâm Mộc để cho cậu ngồi lên đùi mình, hôn một cái lên miệng cậu, Lâm Mộc chú ý đến bên cạnh còn có hai cặp mắt nhìn bọn họ, lập tức đỏ mặt đẩy nhẹ Patrick ra, nhỏ giọng nói “Sẽ dạy hư con nhỏ.”

Patrick nhìn thấy hai nhóc con ngoan ngoãn quay đầu đi rồi tự chơi, cười mà không nói.

Hai người bọn họ ôm nhau một lúc, Lâm Mộc liền đứng lên khỏi người Patrick “Trew sắp về rồi, chúng ta bắt đầu nấu cơm đi.”

Bởi vì hai nhà ở cùng một nơi, coi như dễ dàng chiếu ứng lẫn nhau, ít nhất khi Patrick đi ra ngoài săn thú sẽ không lo lắng vấn đề an toàn cho Lâm Mộc. Mà bọn họ đương nhiên phân công, mỗi ngày đều thay phiên nhau ra ngoài săn thú, ở mùa mưa mãnh thú sẽ rất nguy hiểm, cho nên bọn họ đều sẽ lựa chọn động vật dễ bắt, cũng vì vậy mà phải chạy đến nơi xa một chút. Vì sao Trew không có mặt ở nhà, là bởi vì, khi Patrick đi ra ngoài săn thú thì Trew cũng không nhàn rỗi, hẳn sẽ rời nhà bắt giữ một ít động vật nhỏ, thuận tiện còn có thể hái một ít trái cây rau xanh. Do đi gần, cho nên dù có mãnh thú đến gần khu vực bọn họ ở, hẳn cũng có thể phát hiện trước rồi trở lại bảo vệ Lâm Mộc bọn họ.

Giúp Lâm Mộc chuẩn bị mọi thứ cần làm, đột nhiên nghĩ đến gì đó, sau đó lấy từ trong ngực ra một thứ đưa cho Lâm Mộc “Mộc Mộc, cái này cho em.”

Lâm Mộc ngẩng đầu nhìn, một cọng dây thừng màu vàng, Lâm Mộc nhận lấy dây thừng, không quá dài, cũng chỉ có thể cuốn hai vòng trên tay cậu, nhìn thấy màu vàng tinh xảo, Lâm Mộc rất thích.

“Thật đẹp.” Nói xong còn lôi kéo hai đầu, gật đầu “Ừ, còn có tính dẻo.”

Patrick nhìn thấy động tác của Lâm Mộc, ánh mắt nhìn không được giật giật, tiếp theo dùng thanh âm vô cùng bình tĩnh nói “Mộc Mộc, nó là một con rắn, rắn tơ vàng.”

“Cái gì?” Lâm Mộc khó tin nhìn cái này gọi là con rắn, Lâm Mộc cảm con rắn giống dây thừng màu vàng nhìn một cách cẩn thận, thật nhìn ra được đầu rắn, đuôi rắn, bởi vì rất nhỏ, không nhìn thấy sẽ không nghĩ đây là một con rắn. Cho dù bị Lâm Mộc kéo cũng không có phản ứng gì.

Đừng kinh ngạc vì sao Lâm Mộc sẽ không sợ hãi, đầu tiên nếu không nhìn kỹ bộ dáng của con rắn tơ vàng nhỏ này sẽ nghĩ đây là một cọng kim tuyến, cuốn quanh cổ tay cũng không có bự bằng ngón tay út, hơn nữa cho dù biết là rắn, trưởng thành giống cái dạng này cũng không làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, hơn nữa đây là do Patrick đưa cho cậu, tự nhiên sẽ không cần lo lắng nguy hiểm gì. Tìm nguồn gốc rõ ràng là bởi vì cậu rất tin tưởng Patrick.

Lâm Mộc cuốn con rắn tơ vàng lên trên cổ tya, nhìn giống như cái vòng tay vàng “Sao nghĩ đến chuyện tặng em thứ này.”

Patrick thấy Lâm Mộc không có ác cảm với con rắn này, trong lòng cũng yên tâm “Rắn tơ vàng là một loại rắn có độc tính rất mạnh, rắn tơ vàng bình thường chỉ dài tầm ngón trỏ, mà con này lớn như vậy rất khó có được. Loại rắn này coi như là rắn chúa, đừng nhìn nó nhỏ vậy, ở trong đàn rắn không có ai dám va chạm bọn nó, lại càng không nói đến con rắn chúa trong đàn rắn đó, loại rắn này bình thường nếu em không công kích nó, nó sẽ không chủ động tổn thương đến em, chủ yếu là, con rắn này bình thường rất kiêu ngạo, không đem con người để vào trong mắt.” Cho nên mới không công kích con người, người ta trực tiếp không thèm nhìn con người luôn.

“Không nghĩ con rắn này lại khó thế, còn thật cao ngạo đấy.” Lâm Mộc nhìn con rắn nhỏ ngoan ngoãn nằm trên cổ tay cậu.

“Ừ, rất khó, con rắn này chắc là con rắn có tuổi thọ hơn một ngàn năm, hoặc là lâu hơn.”

“Già như vậy sao!” Tuổi lớn thế, lại chỉ lớn có nhiêu đây. Ở trước thú hình của Patrick giống như kiểu con voi với con kiến ấy.

Đối với việc Lâm Mộc kinh ngạc thì Patrick cũng không nói gì thêm, tiếp theo nói về con rắn vàng này “Rắn tơ vàng có một đặc tính, nếu nó nhận ai thì

nó sẽ đi theo và bảo vệ đối phương, biết người nó bảo vệ chết rồi nó mới có thể rời đi, sau khi rời đi thì chúng nó tìm một nơi an toàn để lột da, sau đó trí nhớ về chủ cũ cũng sẽ biến mất. Nhưng mà đây đều là nghe kể lại, cũng không biết có thật không nữa, lúc trước cũng không nhìn thấy rắn tơ vàng cho nên không biết.”

Lâm Mộc dùng ánh mắt dò hỏi: anh có thể hỏi con này đó.

Patrick có thể giao lưu với rắn

“Con rắn này vẫn không có trả lời câu hỏi của anh, cho nên.....”

“Kín miệng như vậy?” Nói xong hỏi “Vậy nếu nó thích em không? Có nhận em làm chủ nhận không?”

Patrick gật đầu “Nó thích em, bằng không sẽ không để em kéo nó mà không phản ứng, hơn nữa hiện giờ nó nguyện ý cuốn ở cổ tay em là chứng minh tốt nhất.”

Lâm Mộc nghĩ đến động tác thử tính bền của mình, nhận không được hắc tuyến, roi mò hỏi.

Lâm Mộc gảy con rắn trên tay, không có phản ứng.

“Nó ngủ.” Patrick nói cho Lâm Mộc biết nguyên nhân.

Ánh mắt của Lâm Mộc sáng rực hỏi “Làm sao anh tìm được con rắn này thế?”

“Là nó đi theo anh, anh nghĩ nó có thể bảo vệ em nên mang theo nó về.” Y đương nhiên sẽ không lo lắng con rắn này sẽ làm Lâm Mộc bị thương, thú hình của y là rắn coi thể nào cũng là rắn chúa trong đám rắn chúa.

“Nó ăn cái gì?”

“Rắn tơ vàng là động vật ăn tạp, em đứt cái gì cũng được.” Bởi vì lời Patrick nói làm cho về sau rắn tơ vàng có nhiều loại thức ăn, hơn nữa còn thành chuột bạch ăn thí nghiệm cho Lâm Mộc, làm cho rắn tơ vàng thống khổ không chịu nổi, đương nhiên đây là chuyện sau này.

Thời điểm bọn họ ăn cơm cùng nhau, Trew chú ý đến trên tay Lâm Mộc có thêm đồ vật, hần nghi hoặc hỏi “Đây là”

Lâm Mộc khoe tay ra lắc lắc “Rắn tơ vàng.”

Lời Lâm Mộc nói làm cho Trew kinh ngạc một phen, rắn tơ vàng có danh kiêu ngạo, bình thường sẽ không coi trọng người nào, tuy nói rắn tơ vàng nhận chủ nhưng không có ai thấy qua, không nghĩ đến hôm nay hần lại nhìn thấy được một cái.

Rắn tơ vàng tỉnh lại khi bọn họ ăn cơm, cũng trườn từ trên cổ tay đi xuống, chuẩn bị đi theo hương vị tìm ăn.

Gohan đang ăn cơm nhìn thấy rất ngạc nhiên, bàn tay béo múp cầm con rắn vàng lên, sau đó lôi kéo, động tác này, không hổ là con của Lâm Mộc.

Nếu biết nó là rắn, vẫn là rắn độc, lại là một con rắn độc cao ngạo, Lâm Mộc tự nhiên sẽ không để cho Gohan nghịch ngợm như vậy, bằng không chọc giận con rắn này sẽ không tốt lắm. Lâm Mộc vội vàng cầm con rắn tơ vàng lại để vào trong cái chén gỗ, đem trái cây cắt thành sợi nhỏ, còn cắt một ít thịt vụn, đương nhiên đều chín rồi, thái hết sức thật nhỏ.

Rắn vàng nhỏ ăn nuốt một ngụm không khác gì con rắn khác, sau đó chậm rãi tiêu hóa, bạn thậm chí có thể thấy trên người nó có một chỗ lồi ra. Mà cử chỉ của con rắn vàng nhỏ giống như đang nhấm nuốt.

Ăn xong đồ ăn, cả người không có chút biến hóa, làm cho Lâm Mộc kinh ngạc về sự tiêu hóa mạnh của nó.

Rắn vàng nhỏ ăn xong thức ăn thì lại ngoan ngoãn về trên cổ tay Lâm Mộc, nếu không cẩn thận nhìn, thật đúng là nghĩ đến Lâm Mộc đeo một chiếc vòng tay màu vàng.

“Ăn rồi ngủ?”

Patrick gật đầu “Trợ giúp tốt cho tiêu hóa.”

Lâm Mộc sờ thân thể lạnh như băng của nó “Về sau gọi mầy là tiểu kim đi.”

Rắn vàng nhỏ đang ngủ đột nhiên ngẩng đầu mãnh liệt lắc, giống như mãnh liệt phản đối cái tên này, Lâm Mộc nhìn tình huống này sau đó nghi hoặc nhìn Patrick.

Patrick phiên dịch nói “Nó cảm thấy nó là rắn chúa, tên tiểu kim rất hạ giá, không phù hợp với thân phận của nó.”

Thân phận của một con rắn? Lâm Mộc nghĩ nghĩ “Vậy gọi đại kim đi.”

Rắn vàng nhỏ xem như vừa lòng, tiếp tục không nhúc nhích đi ngủ.

Lâm Mộc nhìn mà trừng mắt, thì ra là mây cũng để ý dáng người nhỏ bé của mây!

Cơm nước xong, tự nhiên về phòng ngủ trưa. Sau khi ngủ trưa xong thì Lâm Mộc còn đan cho đại kim một cái ổ, đặt ở trên bàn cạnh cửa sổ.

Ban đêm, Patrick ôm Gohan đang ngủ say lút đến phòng Trew, còn đặt ở trên giường nhỏ của Arake, đem người an bài xong, lại cho Arake một ánh mắt cảnh cáo, lập tức trở về phòng, Lâm Mộc còn chờ y đó.

Cuộc sống của bọn họ cứ bình tĩnh như vậy trôi qua, mùa mưa chung quy sẽ qua, mặt trời rồi sẽ nhú lên chiếu sáng khắp nơi.

Lâm Mộc nhìn hai cha con nhà Trew “Trew, thật sự không đến bộ lạc của chúng tôi sao?”

Trew lắc đầu, hắn vẫn nhớ về bộ lạc của mình, bây giờ hắn còn chưa có quyết định gia nhập bộ lạc khác. Mặc dù hơi đa cảm, nhưng đây là quyết định của hắn.

“Nơi này rất tốt, có rảnh hai người đến đây thăm chúng tôi.” Nói xong ôm lấy Arake đang đau lòng.

Lâm Mộc hết cách với tình huống chia tay của hai nhóc con, bọn họ phải trở về, mùa mưa đi qua chính là mùa thu hoạch quan trọng, còn phải hiến tế thần thú, bọn họ có rất nhiều chuyện cần phải làm, tự nhiên không thể thiếu được tộc trưởng Patrick của bộ lạc này.

Patrick gật đầu với Trew, xem như chào tạm biệt.

Hai người đang bay trên trời cao còn không biết đang có phiền toái lớn chờ bọn họ ở bộ lạc.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Trở Lại Bộ Lạc – Lâm Mộc Nổi Bão (Một)

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Thời điểm mà Lâm Mộc bọn họ sắp đến bộ lạc thì nhìn thấy Jason đi săn thú bên ngoài trở về, Lâm Mộc vui mừng chào hỏi Jason.

“Jason, thật vui khi thấy anh, chúng tôi đã trở về, hiện giờ bộ lạc thế nào?” Nhìn thấy bạn tốt trong bộ lạc, Lâm Mộc rất vui vẻ.

Jason nhìn thấy Patrick bọn họ trở về rất vui mừng, nhưng sau khi nghe thấy lời Lâm Mộc hỏi, tất cả vui mừng tiêu tan trong nháy mắt.

Thấy Jason không trả lời mình, Lâm Mộc cảm thấy không thích hợp, cho dù Jason có mặt lạnh đi nữa, giờ phút này cậu có thể nhìn thấy phiền não trên mặt đối phương.

Patrick cũng phát hiện ra Jason khác thường, nghi đến câu hỏi của Lâm Mộc, xem ra trong khoảng thời gian bọn họ đi đã xảy ra chuyện gì rồi.

Patrick nói “Chúng ta trở về rồi nói sau.”

Tâm tình vui sướng khi trở về bộ lạc của Lâm Mộc bởi vì vấn đề này mà biến mất.

Patrick bọn họ đi theo Jason về nhà hắn, dọc theo đường đi nhìn thấy người trong bộ lạc nhiệt tình chào hỏi bọn họ, đương nhiên cũng thấy được một ít người xa lạ, thái độ của những người xa lạ này làm cho Lâm Mộc không thích.

“Jason, sao trong bộ lạc có nhiều người lạ thế?”

Patrick nắm tay dẫn Lâm Mộc với sắc mặt không tốt đi “Đến nhà Jason rồi nói sau.”

Lâm Mộc không nói gì nữa, nhưng lại buồn bực trong lòng, đây chẳng phải là tình cảnh đoàn viên vui tươi mà cậu đã nghĩ, thật sự quá mất hứng!

Lâm Mộc nổi giận đứng đờ đẫn đi về nhà, cậu nghe Jason và Linie nói những chuyện xảy ra ở khoảng thời gian gần đây, tức tởm nổi không có chỗ phát tiết.

Đây tất cả đều là do bộ lạc Meath kia đi vào bộ lạc của bọn họ.

Thì ra năm nay không chỉ mùa mưa đến trước, mà mùa mưa kia lại rất mạnh, làm cho hang núi mà một ít bộ lạc ở bị ngập nước, bộ lạc mất chỗ ở, bọn họ không thể không di chuyển.

Mà bộ lạc Meath chính là một trong số đó, khu vực mà bọn họ sinh tồn không thể ở, trong mùa mưa không thể không đi tìm nơi ở mới, cho nên bọn họ di chuyển.

Mà giống cái đi trong mùa mưa lại chẳng thể chịu nổi, cho nên có một giống cái ngã bệnh, mà bọn họ vừa lúc đến vùng phụ cận bộ lạc du thú.

Này cũng chẳng có gì, đối với bộ lạc khác mà nói, bộ lạc du thú sẽ không hỏi đến, nhưng không khéo là, bộ lạc này chính là bộ lạc cũ của Ryan, mà giống cái kia chính là giống cái thiếu chút nữa cử hành nghi thức kết thành bầu bạn với Ryan.

Cho nên, Ryan không thể mất nhìn giống cái kia bị bệnh như vậy, mà hoàn cảnh của bọn họ cũng không thích hợp để người bệnh dưỡng bệnh, không có cách nào khác, Ryan nói với Jason rằng hắn muốn mang người vào bộ lạc dưỡng bệnh. Không ai có thể ngồi không mất nhìn giống cái chết mà không cứu, cho nên Jason bọn họ đồng ý để cho giống cái bị bệnh —— Ishuria kia đến bộ lạc bọn họ dưỡng bệnh.

Vốn chuyện này rất đơn giản, Ishuria hết bệnh thì để cho hắn đi là được, nhưng Ishuria ốm yếu lại dám yêu cầu bọn họ thu nhận và giúp đỡ bộ lạc mình, chẳng có thú nhân nào chống đỡ được dưới nước mắt của giống cái, hơn nữa, nếu thật sự quyết liệt cự tuyệt thỉnh cầu của giống cái thì có khác gì thấy chết mà không cứu chứ, giống như Ishuria nói, giống cái trong bộ lạc của bọn họ không có chỗ tránh mưa rất dễ bị bệnh, thời đại này bị bệnh rất dễ chết.

Các thú nhân luôn có tấm lòng vạn phần bao dung giống cái, nếu như cầu xin bọn họ là một thú nhân, bọn họ khẳng định sẽ thò ơ lạnh nhạt mà từ chối, nhưng đối phương lại là một giống cái mảnh mai lại đang bị bệnh, cho nên dưới sự đồng ý của đa phần mọi người để cho bộ lạc kia đi vào bộ lạc bọn họ, Jason bọn họ không có biện pháp chỉ có thể cho người đi vào. Ở trong mắt thú nhân chẳng qua cho bọn họ vượt qua mùa mưa thôi, đến khi mùa mưa kết thúc thì bọn họ sẽ rời đi thành lập lại bộ lạc của mình.

Đáng tiếc, bọn họ đem chuyện này nghĩ quá đơn giản.

Một bộ lạc có nhiều gấp hai lần thú nhân đi vào bộ lạc du thú, mang đến nguy hiểm mà bọn họ không nhìn ra, nhưng khi đám người đó nhìn thấy căn nhà, thức ăn của bộ lạc du thú rồi, tâm tình cảm kích vừa mới còn có thể bảo trì nay đã chậm rãi thay đổi.

Tuy rằng ăn và ở dựa vào bộ lạc du thú, nhưng đám người đó lại bảo trì tư thái ăn trên ngồi trước, cảm thấy thú nhân trong bộ lạc du thú giống như thứ dễ tiện, mà nhóm giống cái thì cũng chẳng có sự hòa thuận.

Nhóm giống cái được bộ lạc nuông chiều, một đám không coi ai ra gì, tự cho là đúng, khinh thường giống cái chọn du thú làm bầu bạn, khoe miệng bọn họ thường treo lên sự khinh thường, tính tình của Linie bọn họ có tốt, cũng không đại diện cho sự mặc người khi dễ.

Tuy không nhất định sẽ bị khi dễ, nhưng mỗi ngày sinh hoạt như thế chắc chắn sẽ không làm cho người ta cảm thấy thoải mái, bọn họ bắt đầu hối hận vì lòng đồng tình tràn ra, nên mới đem phiền toái đưa đến. Đáng tiếc là, môi thần dễ, đuổi thần khó, đối với việc mùa mưa đã qua mà bộ lạc kia vẫn không có ý rời đi, Jason bọn họ cũng không dám hành động bừa bãi đuổi bọn họ đi, dù sao thú nhân bên đó nhiều hơn bên này, mà quan trọng nhất là, bộ lạc của bọn họ có giống cái và ấu tử, bọn họ không thể để cho bầu bạn nhà mình gặp tình huống nguy hiểm, bọn họ rất hối hận, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể chờ Patrick bọn họ trở về.

Lâm Mộc nổi giận đùng đùng đi về nhà, vừa mới tới cửa đã nghe thấy trong sân nhà mình có tiếng cãi nhau, cậu nhanh chóng đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hiện giờ cậu rất tức giận, nếu ai đụng vào họng súng thì chỉ có thể trách bản thân xui xẻo.

“Tôi ở chỗ này thì sao nào! Dựa vào cái gì mà mấy người ở nơi rộng lớn mà bọn tôi phải ở cùng nhau?” Đó là một giọng nói xa lạ.

“Cậu nói chuyện quá buồn cười rồi, trước không nói đây là nhà của tộc trưởng bọn tôi, hiện giờ các người ở trong bộ lạc bọn tôi, cậu có tư cách gì mà đưa ra yêu cầu, không muốn ở thì rút, không ai giữ cậu lại.”

Lâm Mộc nghe thấy tiếng của Hoàng Viễn.

“Hừ muốn cho bọn này rời đi, không dễ vậy đâu, những căn nhà này là thần thú ban ân cho thú nhân đại lục, bị những người không biết xấu hổ như mấy người chiếm giữ, bọn này làm cho có thể để có mấy người làm bản sự ban ân của thần thú chứ!”

Lâm Mộc đi vào sân liền nhìn thấy Hoàng Viễn đang cãi nhau với một giống cái tóc nâu.

Lời của giống cái này làm cho Lâm Mộc sững sờ, lượng tin tức này quá lớn!

Lâm Mộc đi đến làm cho Hoàng Viễn đang tức đến tăng xông phát hiện, hắn nhìn thấy Lâm Mộc trở về thật vui mừng.

“Lâm Mộc…….”

Lâm Mộc khoát tay làm cho hắn trước đừng nói, cậu mặt lạnh đi đến trước mặt đối phương, mấy năm nay cậu cũng cao lên được một khúc, tầm 178 cm, nhưng vẫn không có cao bằng giống cái trước mắt này. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến khí thế của cậu.

“Hiện giờ cậu rút đi cho tôi!”

Giống cái kia rõ ràng bị Lâm Mộc dọa một chút, hấn chưa bao giờ gặp qua giống cái này, nhưng vẫn cố chống lấy, hấn vẫn đều được mọi người nuông chiều, khi nào thì có người dám nói vậy với hấn.

“Dựa vào cái gì mà bắt tôi đi, tôi không đi.”

Hoàng Viễn ở một bên cắn răng “Cậu ấy là chủ nhân của nhà này, là bầu bạn của tộc trưởng bọn tôi, đương nhiên có quyền đuổi cậu đi.”

“Hừ, hấn nói của hấn liền là của hấn hả, tôi nói đây là của tôi đó, không liền không đi, tôi sẽ ở nhà này.” Hấn ý vào thân phận giống cái của mình làm càn quấy.

Lâm Mộc cười lạnh “Tôi đã thấy đồ không biết xấu hổ, nhưng chưa từng thấy qua không biết xấu hổ như cậu, thật không biết cha mẹ cậu đã nuôi cậu thành cái loại người gì nữa. Bản thân xấu mặt còn không tính còn tính làm cho cha mẹ mình mất mặt mới chịu.”

Hoàng Viễn ở một bên hát đệm “Hấn làm sao mà biết xấu hổ chứ, như vậy sẽ không là hấn nữa, xấu mặt cũng không biết, cậu nói xem đây là ngu tới đường nào?”

Giống cái kia bị bọn họ nói cho tức đến đỏ mặt, lớn tiếng nói “Mày là đồ chết tiệt, người quái dị, trách không được Ryan tình nguyện chọn Ishuria cũng không chọn mày, Ishuria tốt hơn mày gấp trăm ngàn lần. Làm y sư mà còn muốn gả cho thú nhân, thật là đồ không biết xấu hổ.”

Hoàng Viễn vì lời hấn nói mà sưng lại một tí, nháy mắt lại khôi phục như thường. Đang muốn phản bác, Lâm Mộc đã trào phúng “Thật không biết mày đúng là có dũng khí đó, đúng là đồ vô sỉ không sợ chết, theo tôi biết thì bộ lạc bọn tôi còn chưa có ý tiếp thu mấy người, bọn tôi chỉ thấy mấy người đáng thương cho nên tạm thời thu lưu mấy người thôi, không có cảm giác ăn nhờ ở đậu thì thôi chứ, còn vọng tưởng tu hú chiếm tổ có sẵn, thấy rõ sự thật là được ời, thật là đồ ngu!” Lâm Mộc biết người này chỉ là tên bị xui khiến.

Giống cái kia nghe xong, cả giận nói “Tao nguyện ý ở lại bộ lạc của chúng mày, đó là vinh quang của chúng mày, hừ! Bộ lạc tốt thì sao, còn không phải du thú, du thú là du thú, vĩnh viễn đều là đồ dè tiện, mày thế mà lại gả cho du thú, thật sự quá buồn nôn!” Anh mắt khinh bỉ xịch lóa lóa.

Lâm Mộc hoàn toàn nổi giận, lúc trước còn cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh lại, bây giờ hoàn toàn giận rồi.

Cậu đi lên hung hăng đập giống cái kia, sau đó lại hung hăng tát đối phương “Mẹ MD! Mày cho rằng mày là ai? Patrick còn tốt hơn chúng mày một ngàn một vạn lần, MD, lão tử không phát uy, mày coi tao là hello kitty hả?”

Hoàng Viễn ở một bên nhìn Lâm mộc đề đối phương lại đánh cũng choáng váng hai giây, tiếp theo cũng ung dung đứng ở một bên coi.

Ừ, Lâm Mộc mà ra oai cũng quá đẹp trai đi.

Tuy đối phương cao hơn Lâm Mộc một chút, nhưng giá trị vũ lực lại không bằng Lâm Mộc. Bị hung hăng tát mấy cái.

“Mày dám đánh tao!” Khi nào thì hấn phải chịu khuất nhục như vậy, gương mặt đều trở nên vằn vẹo.

Lâm Mộc lại đập đối phương một cước “Tao đánh mày thì sao, dùng lời mày nói, đánh thì sao nào!” Lâm Mộc đặc biệt khinh bỉ nhìn hấn, rõ ràng là đàn ông, lại chẳng có sức đánh lại “Thật sự uống phí vóc dáng cao lớn của mày, đồ phế vật!”

Hoàng Viễn ở một bên nhìn [Lời Lâm Mộc nói thật quá độc, nhưng mà nghe quá đã!], lúc này có mấy người đi đến, giống cái kia nhìn thấy một người trong đó liền vội vàng chạy đến, rất tủi thân mà kể khổ, dùng ánh mắt oán độc nhìn Lâm Mộc như muốn ăn cậu.

Lâm Mộc cũng chẳng thèm để ý đến hấn, cậu thờ phì, cười đón Patrick “Đã về rồi, Gohan đâu?”

Patrick cung chiều mà xoa tóc Lâm Mộc “Để cho Linie bọn họ chăm sóc, bọn họ vốn nghe nói em về muốn đến tìm em, anh thấy chúng ta có việc bận nên nói với bọn họ, để em vội xong thì sẽ tìm bọn họ.”

Lâm Mộc gật đầu, cũng phải, bản thân cậu cũng rất bận. Nghĩ, mặt nhin không được lạnh tanh lên.

Lâm Mộc nhìn thấy người đi cùng Patrick vào ân, có Jason, Rachel, Ryan, còn có một thú nhân xa lạ, chắc là tộc trưởng của đối phương.

Ánh mắt Ryan nhìn chằm chằm vào nhà bọn họ, giống như muốn xuyên thủng luôn. Mà Lâm Mộc phát hiện, không biết Hoàng Viễn đã trốn vào nhà cậu từ lúc nào. Nghĩ đến tính tình của Hoàng Viễn, hiện giờ lại trốn người, ánh mắt nhin không được rét run, cậu nhìn Ryan, nghĩ ở trong lòng [hiện giờ tôi đang bận, chờ tôi rảnh.] sau đó chuyển ánh mắt nhìn tộc trưởng xa lạ kia

Patrick thấy Lâm Mộc nhìn đối phương, liền nói “Hấn ta là tộc trưởng Bennett của bộ lạc Cisco Boolean.”

Lâm Mộc nghiêm mặt không có biểu tình gì chào hỏi đối phương. Mà giống cái kia còn đang ằm ỉ ở phía sau, “Bennet, giống cái đáng giận kia dám đánh em, anh phải giúp em giáo huấn hấn!”

Lâm Mộc cười lạnh, trước đừng nói cậu là bầu bạn của tộc trưởng, cho dù thân phận của cậu là giả giống cái thì đối phương cũng không dám làm gì cậu, để cho một thú nhân giáo huấn giống cái, người này còn ngu thêm được nữa không.

“Không được sự cho phép của người khác, liền đi vào nhà người ta, đây cũng không phải là chuyện mà một giống cái tốt có thể làm, thú nhân nào mà

cười mảy thì đúng là một tai nạn.” Lâm Mộc cười như không cười nhìn thú nhân tên Bennett này.

Tuy người này không có nói chuyện, thậm chí trên mặt còn mang theo nụ cười, nhưng Lâm Mộc cảm thấy đối phương nguy hiểm, tự nhiên cũng có phản cảm với hắn ta.

Bennett không nói gì thêm, cũng không giúp đỡ giống cái kia, cũng không có tỏ thái độ gì về lời Lâm Mộc nói, thú nhân sẽ không tham gia vào chuyện cãi nhau của giống cái, hẳn là vậy sẽ không có khuyết điểm gì, nhưng ở trong mắt Lâm Mộc, giống như mặc đối phương hồ nháo.

Lâm Mộc đi lên trước “Tộc trưởng Bennett?”

“Ừ!” Bennett mỉm cười tỏ vẻ đúng là mình.

Lâm Mộc cười như không cười nhìn đối phương “Làm một tộc trưởng, thế mà lại không quản được tộc nhân của mình, tôi hoài nghi sự tồn tại tất yếu vị trí tộc trưởng của anh.” Lâm Mộc thừa nhận bản thân là cố ý, cậu muốn xem thử Bennet này.

Đối phương nghe xong lời cậu nói, gương mặt nháy mắt cứng ngắc, nhưng lập tức mỉm cười “Về việc Erelie mang phiền toái cho mấy người, tôi thật có lỗi.” Hẳn trấn an giống cái đang phát hỏa, cũng là Erelie trong miệng hắn “Nhưng mà mâu thuẫn giữa giống cái tôi không thích hợp tham gia.”

Lâm Mộc nở nụ cười “Nói cũng đúng, nhưng mà trong bộ lạc có nhiều người ngu dốt đúng là sự bất hạnh dành cho anh!” Nói xong còn làm ra vẻ tiếc nuối mà lắc đầu.

Erelie bị lời Lâm Mộc nói làm cho phần nộ không thôi, nhưng bởi vì có Bennett ở, hắn không thể không nghe lời rồi đi. Xem ra Bennett cũng biết sự tồn tại của hắn sẽ làm cho mọi chuyện trở nên càng không xong.

Lâm Mộc thấy người mình ghét đi rồi, Lâm Mộc đi đến trước mặt Bennett cười nói “Mùa mưa cũng qua rồi, không biết các anh tính khi nào thì thành lập bộ lạc của mình?”

“Ừm, trong bộ lạc bọn tôi còn có hai giống cái bị bệnh, tôi tính chờ bọn họ hết bệnh rồi mới đi, dù sao giống cái suy yếu cũng không thích hợp lặn lội đường xa.”

“Cũng phải, thật ra tôi cũng không muốn đuổi mấy người đi!” [Mà tôi rất rất rất muốn đuổi mấy người đi] Lâm Mộc nghĩ trong lòng, ngoài miệng vẫn cười nói “Dù sao thì làm một tộc trưởng của một bộ lạc thì phải có bộ lạc của mình phải không?” Lời Lâm Mộc nói tuyệt đối thật tâm người.

Thấy đối phương cười gật đầu đồng ý, giống như không nghe rõ lời ngậm của mình, cậu cười nói “Thật vui khi quen biết anh, Bennett, tôi là Lâm Mộc.”

“Giống cái của tộc trưởng Patrick, tôi cũng rất vui khi được quen biết cậu.”

Lâm Mộc không có tính toán ở trong này tiếp tục trò chuyện tào lao với hắn, cậu thoải mái nói với Patrick “Các anh cứ nói chuyện gì, em mệt rồi, em đi nghỉ một lúc đây!”

“Được, em cứ về ngủ một giấc, nhà cứ để đó anh dọn!” Patrick rất đau lòng bầu bạn nhà mình, chạy nhiều ngày như thế, trở về còn gặp chuyện như vậy, cậu rất định sẽ phiền lòng.

Lâm Mộc đi vào nhà, cho dù bọn họ có rời đi, nhà của bọn họ cũng sạch lắm, xem ra có người luôn dọn dẹp khi họ rời đi. Cậu muốn đi vào phòng, tuy rằng cậu rất mệt, nhưng không có tâm tư nghỉ ngơi, chủ yếu là phải đi xem Hoàng Viên nữa. Thật không biết giữa bọn họ lại có chuyện người thứ ba chen chân vào, Lâm Mộc nghĩ thôi đều đã thấy buồn cười, nhưng xảy ra trên người bạn mình, thật làm cho cậu cười không nổi.

Vừa mới vào phòng khách, Lâm Mộc lại ngoái đầu ra nói với Patrick “Anh yêu, hai ta trở về thì cũng nên chúc mừng một chút, em tính mời người trong bộ lạc chúng ta đến nhà chúng mình đốt nướng, anh sẽ không đề ý chứ?” Lâm Mộc thừa nhận cậu cố ý đây, cậu tuyệt không có hứng thú mời người của bộ lạc Bennet bọn họ đến làm hồng tâm tình ăn uống của mình.

Patrick nghe cậu nói vậy “Em thích là được rồi!”

“Chỉ biết là anh tốt nhất!” Ban ngày ban mặt mà hai người đã bắt đầu nịnh oai, hai người này chẳng có gánh nặng tâm lý tí nào.

Thời điểm chập choạng tối, đối với việc hai người bọn họ trở về, tất cả mọi người đều rất vui mừng, dù sao tộc trưởng và người đáng tin cậy đều đã trở về.

Lâm Mộc nhìn mọi người trước mặt, cậu thật sự không muốn làm hồng tâm tình ăn uống của mọi người, nhưng cậu không có cách nào làm con tức trong lòng mất đi.

Patrick nhìn thấy rõ Lâm Mộc rất tức giận, y làm sao mà không thức chứ, y bảo mọi người an tĩnh lại, tuy rằng Patrick không có biểu tình gì, nhưng hiện giờ tất cả mọi người đều có thể nhìn ra y tức giận, vì sao hả, mọi người đều rõ ở trong lòng.

“Mọi người không bảo vệ tốt bộ lạc của chúng ta.”

Lời Patrick nói cũng không mang theo sắc thái gì, nhưng làm cho mọi người thấy áy náy.

Lâm Mộc nhìn thấy tâm tình mọi người suy sụp, lạnh giọng nói “Chẳng lẽ cuộc sống an nhàn mấy năm nay làm cho mọi người đã quên thân phận du thú của mình hả?”

“Mọi người là du thú, cho dù mọi người có được cái gì, thân phận của mọi người vẫn là du thú như cũ! Hai chữ này làm cho mọi người đeo cái gì trên lưng, chẳng lẽ mọi người đã quên. Đã quên, quên mọi người là công địch của tất cả các bộ lạc trên đại lục. Tôi vì vào lại trăm phương nghìn kế tìm một nơi bí ẩn cho mọi người ở lại? Mọi người vốn nên học cuộc sống ở ẩn, lại có tư cách gì đi đồng tình?”

Lời Lâm Mộc nói rất khó nghe, nhưng đều là sự thật, vì sao bọn họ lại chọn nơi bí mật như vậy, còn không phải vì né tránh bộ lạc khác sao, mà hiện giờ bọn họ lại để cho bộ lạc khác đi vào bộ lạc của mình!

Đốt nường vẫn diễn ra, nhưng mọi người lại cảm thấy nhạt như nước ốc. Nếu lời của Patrick làm cho bọn họ áy náy, thì lời của Lâm Mộc nói làm cho bọn họ bừng tỉnh, bọn họ không thể ở chung với bộ lạc bình thường. Lâm Mộc là một tồn tại đặc biệt trong bộ lạc bọn họ, cậu là cây trụ tinh thần của bọn họ, bọn họ đều biết đến, có cuộc sống như bây giờ đều dựa vào Lâm Mộc. Mà hiện giờ, bọn họ đã ý thức được rốt cuộc nguy hiểm biết bao nhiêu.

Lâm Mộc nhìn Jason và Rachel trước mắt “Hai người làm tôi thất vọng lắm.”

Cậu không muốn nói nhiều, nói xong liền rời đi.

Buổi tối, Lâm Mộc nằm trong lòng Patrick “Ai, em thật lo lắng quá!”

“Không có việc gì, có anh ở đây mà!”

“Ừ” Lâm Mộc cọ cọ Patrick “Bennet kia làm cho em cảm thấy bất an, hẳn ta không phải người dễ xúc động, càng như vậy thì càng nguy hiểm. Em nghe thấy được lời giống cái kia nói, chẳng biết làm sao nghĩ ra được, chuyện nhà trong bộ lạc của chúng ta là thân thú ban cho bộ lạc thú nhân, loại tư tưởng này khẳng định có người truyền ra, mà người này là ai, chúng ta đều hiểu được.”

Patrick vỗ nhẹ lưng Lâm Mộc “Đừng lo lắng, không có việc gì đâu.”

Y hôn nhẹ lên trán Lâm Mộc “Đi ngủ sớm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Trở Lại Bộ Lạc – Lâm Mộc Nổi Bão (Hai)

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Mấy ngày trời qua, Lâm Mộc phát hiện Hoàng Viễn luôn một bộ hồn bay phách lạc, tuy lúc nói chuyện phiếm cũng sẽ cười, nhưng thấy thế nào cũng đều miễn cưỡng, xem ra Ryan ảnh hưởng với hắn không nhỏ. Thật ra nghĩ lại cũng đúng, hai người ở cùng nhau lâu vậy làm sao không nảy sinh tình cảm, về phần Hoàng Viễn có thích Ryan hay không, nhìn bộ dáng hiện giờ của hắn còn không biết sao.

Lâm Mộc nhìn Hoàng Viễn nằm ở trên ghế dưới giàn nho, không biết đang nghĩ gì, Lâm Mộc thở dài. Bưng trà và điếm tâm đi đến ngồi xuống.

“Rốt cuộc cậu nghĩ gì, về Ryan ấy?”

Hoàng Viễn uống một hớp trà, hắn vẫn luôn cảm thấy nước trà rất đắng, không thích hợp với hắn. Buông cái ly xuống, “Vốn cảm thấy hai người ở cùng nhau như vậy cũng không tệ lắm, sau khi giống cái kia xuất hiện, tôi mới phát hiện, tôi và hắn ta không hợp.”

Lâm Mộc chân chờ một chút “Cậu.thích hắn chứ?”

Hoàng Viễn nhún vai, không sao cả nói “Thích, nhưng không thích hợp thì cũng không có biện pháp gì.”

Lâm Mộc biết Hoàng Viễn đối với tình cảm của hai người không có giống như hắn nói không sao cả, nghĩ lại việc Ryan kia làm, Lâm Mộc liền cảm thấy đau đầu. Nhìn Hoàng Viễn ngẩn ngơ uống trà, không phải không thích trà sao, không phải không thêm để ý sao, việc này cậu không có biện pháp mặc kệ.

Ngày hôm đó, Lâm Mộc đi đến nhà Ryan, vừa mới vào cửa liền nhìn thấy Ryan và giống cái kia vừa cười nói vừa phơi nắng chắn ở trong sân.

Lâm Mộc cười lạnh “Ryan, đi theo tôi.”

Ryan nhìn thấy Lâm Mộc đến, ý bảo mình đi ra ngoài một chút rồi sau đó đi theo.

Đối diện nhà Ryan có một rừng cây, Lâm Mộc đi đến bìa rừng cây thì dừng lại.

“Cuộc sống gia đình của anh trôi qua thật không tệ nhỉ?” Lâm Mộc châm chọc nói.

Ryan không biết vì sao Lâm Mộc lại nói loại ngữ khí này, hắn sốt ruột muốn biết tình huống của Hoàng Viễn “Lâm Mộc, A Viễn sao rồi?”

“Thì ra anh còn nhớ có người tên là A Viễn đó, còn tưởng rằng anh đã vui đến quên cả trời đất rồi chứ. Nhưng mà hiện giờ anh ở cùng với giống cái kia rồi, còn hỏi A Viễn làm gì?”

“Tôi không có!”

“Anh làm sao không có, cuộc sống của các anh không phải quá tốt sao?”

“Không phải như thế, thân thể của Ishuria không tốt, mà em ấy còn cứu tôi, cho nên mới ở nhà tôi, lúc ấy A Viễn cũng đồng ý mà.”

Lâm Mộc nhìn Ryan như đang nhìn đũa ngọc “Anh đều đã nói, A Viễn có năng lực thì sao? Cậu ấy là gì của anh, cậu ấy lấy tư cách gì mà phản đối? Xem ra lúc trước tôi để A Viễn sống ở nhà anh quả thật là một sai lầm, thà tôi dựng nhà cho cậu ấy sống còn hơn, đỡ cho đau lòng như bây giờ. Anh thật sự làm cho tôi thấy quá thất vọng!”

“Tôi.....” Khi Hoàng Viễn phải rời đi, hắn chỉ nói mình đã sai rồi, chỉ là hắn không biết nên làm thế nào để Hoàng Viễn tha thứ cho hắn.

“Ryan.” Một giọng nói mềm yếu vang lên phía sau lưng bọn họ.

“Ishuria.” Ryan không yên lòng trả lời.

Bề ngoài của Ishuria không tệ lắm, nhưng tuyệt không có xinh đẹp tinh xảo như Hoàng Viễn, nhưng mà người này cứ một bộ yếu đuối dễ dàng làm cho người ta nổi lên ý muốn bảo hộ.

Hừ! Có một giống cái cực phẩm như này ở đây, chuyện này làm sao mà đơn giản. Lâm Mộc không cho rằng Ishuria là một người đơn thuần, không có biện pháp, cậu là người bao che khuyết điểm.

“Ryan, em thấy không thoải mái.”

Nghe xong lời Ishuria nói, Ryan vội vàng tiến lên hỏi, dù sao cũng là người có ân với mình, hắn không thể mặc kệ không nhìn. Lâm Mộc nhìn thấy hành động của hắn, thất vọng lắc đầu, cậu hiểu rõ vì sao Hoàng Viễn rời khỏi, nếu người làm ra chuyện này là Patrick thì cậu sẽ trực tiếp giải trừ quan hệ bầu bạn.

“Trách không được A Viễn nói hai người không thích hợp, quả thật là không thích hợp. Tuy anh thật tâm thích cậu ấy, nhưng ngay cả chuyện không để cậu ấy đau lòng anh cũng làm không được. Cậu ấy nên sớm rời khỏi mới đúng.” Lâm Mộc nói xong cũng không muốn nhìn thấy biểu tình của Ryan liền rời đi.

Buổi tối, Lâm Mộc nằm trong lòng Patrick nói hết chuyện ban ngày xảy ra.

“Patrick, nếu anh gặp phải chuyện giống như Ryan thì anh sẽ làm gì. Trước tiên nói tốt đi, một giống cái có ân cứu chữa mệnh cho anh, chủ yếu giống cái này còn là một người ôn nhu yếu ớt làm cho người ta muốn bảo hộ.”

Patrick nhỏ giọng cười cười “Giống cái anh nghĩ muốn bảo hộ chỉ có mình em, vĩnh viễn không có ai khác. Nhưng mà theo như em nói, chuyện Ryan làm quả thật quá tệ, làm cho giống cái mình thích nghĩ mình không trung thành, đây là chuyện rất nghiêm trọng.”

“Em là hỏi anh, anh sẽ làm gì?” Lâm Mộc đập y.

Nắm lấy bàn tay lộn xộn của Lâm Mộc “Đương nhiên dễ làm, có ân thì báo ân, nhưng không nhất thiết phải ở cùng nhau, nếu đối phương không có chỗ ở, trong bộ lạc của chúng ta có nhiều thú nhân độc thân, bọn họ rất thích chăm sóc giống cái.”

“Chủ ý này tuyệt.” Lâm Mộc nở nụ cười, sau đó nghĩ cái gì, còn thật sự nói với Patrick “Em cảnh cáo anh trước, nếu anh dám đem về một giống cái có ý đồ với anh, em liền trực tiếp hưu anh!” Lâm Mộc đặc biệt ngạo kiều nói. (hưu = đuổi vợ)

Patrick cười nheo mắt đối phương, hơi gầy rồi.

“Yên tâm, anh sẽ không ngốc như thế.”

“Ngủ đi, em mệt cả ngày rồi.” Patrick vỗ nhẹ lưng Lâm Mộc để cậu nhanh chóng ngủ.

“Ừ.” Lâm Mộc quả thật cũng mệt.

Trong mộng giữa khuya, máu tươi nhuộm đỏ một mảnh, nhìn thấy bạn bè mình bị thương, chết, loại cảm giác vừa bị thương vừa bất lực này, làm cho Lâm Mộc trực tiếp tỉnh lại.

“A!” Lâm Mộc bật dậy, đầu đỏ đẫm mồ hôi lạnh.

Động tác của Lâm Mộc làm bừng tỉnh Patrick, đem người ôm vào lòng “Làm sao vậy?”

“Làm ác mộng.”

Patrick đi xuống giường lấy nước cho cậu uống, lấy đá phát sáng ra làm cho cả căn phòng sáng ngời, Lâm Mộc nói mơ thấy ác mộng mà phòng sáng bừng thì sẽ không sợ hãi nữa.

Lau mồ hôi cho Lâm Mộc, Patrick ôm người vào lòng nhẹ nhàng an ủi, để cho người trong lòng ổn định lại, mới nhỏ giọng hỏi “Có khỏe không?”

Lâm Mộc cảm thấy tốt hơn nhiều, mới bắt đầu nói “Giấc mơ của em không tốt, em mơ thấy bộ lạc bị bọn họ thiết kế, mấy bộ lạc cùng nhau vây công chúng ta, chúng ta.....”

Patrick biết cảnh tượng kia khẳng định không tốt, vội vàng ngăn cậu muốn nhớ đến hình ảnh này “Mộc Mộc, không có việc gì, chúng ta sẽ không có việc gì, anh sẽ giải quyết tốt mọi chuyện, tin tưởng anh nhé?”

“Vâng.”

Trong phòng vẫn sáng, hơn nữa Patrick lại nhẹ nhàng an ủi, không bao lâu thì Lâm Mộc liền ngủ tiếp. Mà trong mắt Patrick thì có hàn quang, giống như đã quyết định việc gì đó.

Lâm Mộc ngủ thẳng đến khi trời hừng sáng, cũng không có làm ác mộng nào nữa, đợi cho người tỉnh, phát hiện Gohan đang ngủ vù vù bên cạnh mình. Mấy ngày này Gohan đều đi theo Hoàng Viễn, nghĩ chắc là Patrick ôm đến.

Cậu nhẹ nhàng rời giường, chờ thu dọn gọn gàng, Gohan cũng tỉnh, liền bế bé đi ra ngoài chuẩn bị ăn cơm.

Vừa ra khỏi cửa phòng ngủ thì nhìn thấy Hoàng Viễn đi ra từ trong phòng “A Viễn, cậu ăn sáng chưa?”

Hoàng Viễn gật đầu “Tôi chuẩn bị ra ngoài hái thuốc.”

“Cũng tốt, nhưng mà phải tìm người đi cùng mới được.”

“Yên tâm, tôi đi cùng với Phil, còn có Ryland đi cùng. Cậu nhanh đi ăn cơm đi, tôi đi trước.”

Hoàng Viễn vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang đứng trước cửa.

“A Viễn.” Ryan cẩn thận gọi cậu.

Hoàng Viễn vốn cảm thấy cho dù rời đi cũng không có gì, chỉ là không nghĩ đến nhìn thấy người vẫn thấy đau lòng. Hắn không nghĩ lại muốn có dây dưa gì với Ryan nữa, hắn không thèm nhìn nhắc ba lô trực tiếp đi tìm Phil.

Ngày hôm qua sau khi nghe xong lời Lâm Mộc nói thì Ryan mới biết được mình sai thái quá ra sao, nghĩ lại chuyện từ đó đến nay, nếu đổi thành A Viễn đối đã thế với một thú nhân khác, hẳn nhất định sẽ thương tâm đến chết. Huống chi là A Viễn, tâm tư của giống cái lại mẫn cảm, bọn họ rất để ý toàn tâm toàn ý.

Hắn biết mình sai rồi, nhìn thấy A Viễn không tính toán tha thứ cho hắn. Hắn bảo hộ hai năm, rốt cuộc làm cho em ấy buông lòng nguyện ý chấp nhận mình, thì hắn lại đem tất cả làm hỏng, lúc trước sao hắn lại cảm thấy tâm lòng A Viễn quá nhỏ không khoan dung cho Ishuria. Hắn ngồi xổm xuống, đau khổ kéo tóc mình, có ai đó có thể nói cho hắn biết hắn nên làm gì hay không, hắn nên làm gì để cho A Viễn quay về với hắn.

Lâm Mộc không biết chuyện xảy ra bên ngoài, giờ phút này cậu đang mang theo con trai mình ăn bữa sáng do Patrick chuẩn bị.

Thời gian cứ trôi qua yên bình như thế, lúc đang nghĩ có thể im lặng vượt qua cả ngày, lại không nghĩ rằng khi cậu đang chuẩn bị bữa tối, một thú nhân vội vàng chạy đến tìm cậu.

“Carl đã xảy ra chuyện, tộc trưởng bảo tôi đến dẫn cậu qua bên đó.”

Lâm Mộc vừa nghe chỉ biết chuyện không đơn giản, liền đi theo người qua xem đã xảy ra chuyện gì.

Thời điểm Lâm Mộc đuổi đến, xa xa nhìn thấy Patrick, cậu liền chạy qua.

“Sao thế này?” Cậu nhỏ giọng hỏi. Ánh mắt đảo qua Carl được Kohn che chở, mặt mũi bầm dập, xem ra đã bị người đánh.

Patrick nhủ mày “Giống cái kia nói Carl cường bức hắn.”

“Cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Nghe nói giống cái kia thích Carl, hơn nữa từng thông báo với Carl, nhưng bị Carl từ chối.”

“Hiểu được.” Trong lòng nghĩ, [ánh mắt mọc trên đỉnh đầu, từ trước đến nay giống cái thông báo chưa từng bị từ chối, lòng tự trọng bị tổn thương. Cảm thấy mình coi trọng Carl, hẳn là cảm thấy vinh hạnh vạn phần, cho dù không quý cảm ơn, ít ra phải cảm động rơi nước mắt, lại không nghĩ rằng sẽ bị từ chối.] “Chỉ là không biết vì sao chỉ có mỗi ‘cường bức’ thôi.” Lâm Mộc cười lạnh nhìn một đám một bộ cao cao tại thượng dùng ánh mắt khinh bỉ đủ loại nhìn thú nhân của bộ lạc bọn họ, xem biểu tình của thú nhân bên đó [xem đi, du thú chính là du thú, quả nhiên bần nhão không dính được lên tường.], cậu cảm thấy buồn cười, những người này có cảm giác siêu ưu việt từ đâu ra vậy?

Lâm Mộc nháy mắt với Patrick [xem ra phải nhanh giải quyết chuyện này mới được], Patrick đi lên phía trước, nói với Bennet không có nói gì “Chúng tôi sẽ cho các người một cái công đạo.” Nói xong không đợi Bennett đồng ý liền dẫn người rời đi.

Người của bộ lạc đối phương thấy Patrick bọn họ cứ thế mà đi, một đám rất bất mãn lòng đầy căm phẫn, cảm thấy bộ lạc bọn họ bị khuất nhục. Mà Bennett thì không có ý trấn an.

Carl, Kohn, Jason, Rachel và cả chồng chồng nhà Lâm Mộc, giờ phút này đều ở trong phòng khách nhà Lâm Mộc thương nghị sự tình.

Carl nói với bọn họ “Tôi thề, tôi căn bản không có làm gì hấn, hấn hẹn tôi đến rừng cây bên kia, không đi liền khóc cho tôi xem, tôi thật sự không có biện pháp, lại không nghĩ rằng hấn cố ý nhào lại, sau đó có mấy thú nhân đi ra đánh tôi, tôi tuyệt đối bị oan uổng.” Carl cảm thấy chưa bao giờ hấn tức giận như hôm nay.

Lâm Mộc không hề có tâm tình đồng tình chê cười hấn “Chuyện hôm nay muốn nói cho anh biết, giống cái hẹn đi không nên tùy tiện đi.” Thật rõ đây là một âm mưu, nhưng lại là một âm mưu không chặt chẽ, nhưng lại hữu dụng vô cùng với thú nhân.

Carl im re luôn.

Patrick nhìn bọn họ nói “Chuyện hôm nay phải có kết quả. Carl, hai người rời bộ lạc trước đi.”

“Cái gì! Lão Đại, anh đuổi tôi đi?” Carl thật sự bị kinh hách rồi, bị trục xuất khỏi bộ lạc, hậu quả này hẳn thừa nhận không nổi.

“Cậu rống cái gì, ai nói đuổi cậu đi. Thành thật mà nghe, đừng có thiếu kiên nhẫn như thế.” Lâm Mộc giáo huấn nói.

“Chỉ làm cho hai người rời đi trước thôi, vừa lúc tâm tình của Hoàng Viễn không tốt, hai người dẫn theo cậu ta đi ra giải buồn đi.” Patrick nói.

Lâm Mộc nhìn Patrick “Anh quyết định?”

Patrick gật đầu “Ừ.” Y không muốn đi sai bước cò, cho dù thua thì y cũng phải cam đoan sự an toàn của giống cái và ấu tể trong bộ lạc.

Nếu bọn họ là bộ lạc bình thường, hoàn toàn có thể đuổi người đi, nhưng bọn họ là bộ lạc du thú.

“Lão Đại, hai người đang nói gì mà không cho bọn tôi biết thế.”

Patrick nhìn thoáng qua Kohn “Ngày mai hai người bước đi, bên ngoài thì tôi nói hai người bị đuổi khỏi bộ lạc, ở bên ngoài phải xem chừng Carl, hấn rất xúc động.”

Kohn gật đầu, hấn sẽ quản bầu bạn nhà hấn, lần này là do hấn sai, quá xem nhẹ giống cái.

“Hai người về trước đi.”

Carl không tình nguyện bị Kohn kéo đi.

Nhìn thấy bọn họ đi rồi, Patrick nhìn hai người trước mắt, sau đó nói ra quyết định của bản thân.

“Thật sự muốn đi đến bước này sao?” Rachel có chút không tha.

Lâm Mộc cười an ủi “Này không có gì, chỉ là căn nhà thôi, không có thì dựng lại, chỉ cần đủ người thì tất cả đều tốt.”

Rachel gật đầu, hẳn biết chuyện này, chỉ là không tha cho bộ lạc mà bọn họ dựng lên từng ít một. Sau khi thương lượng mọi chuyện, thời điểm bọn họ chuẩn bị rời đi, Jason xoa người nói với Lâm Mộc “Làm cho cậu thất vọng, tôi thật có lỗi.”

“Này.....thật ra chuyện đã xảy ra thì cho qua đi, ai mà chẳng phạm lỗi chứ.”

“Nhưng mà tôi đã sai.”

Patrick không muốn anh em lớn lên với mình từ nhỏ tự trách áy náy “Chỉ cần người còn thì sẽ không tính là lỗi lớn gì, cậu nhớ kỹ đây là bài học kinh nghiệm là được.”

Hai người nhìn bọn họ rồi đi. “Mọi chuyện cứ làm theo như những gì chúng ta thảo luận, làm từng bước một.”

Patrick gật đầu.

Buổi tối, Lâm Mộc đi vào phòng Hoàng Viễn, thấy người này đang nằm trên giường không biết nghĩ gì, nhìn thấy cậu vào, liền cười.

Lâm Mộc đi đến bên giường ngồi xuống, nói cho hắn biết quyết định để hắn và Carl bọn họ đi ra ngoài chơi đùa, Hoàng Viễn cũng là dân xuyên qua như Lâm Mộc, tự nhiên cũng hiểu được hàm nghĩa lời Lâm Mộc nói.

“Thật sự có nguy hiểm như vậy sao?”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, giống cái và ấu tể là quan trọng nhất mà phải không? Thật ra cậu đi ra ngoài chơi cũng tốt, thay đổi hoàn cảnh để thả lỏng tâm tình.”

“Được, vậy tôi đi trước.”

Lâm Mộc nhỏ giọng dặn dò hắn một lúc, sau khi nói xong liền đi về phòng.

Hoàng Viễn nằm trên giường, nhìn nóc nhà trên đầu, sau một lúc lâu “Thử tách ra cũng tốt.”

Mấy ngày tiếp, giống cái bộ lạc du thú cũng lục tục xảy ra xung đột với giống cái bộ lạc Cisco Boolean, sau đó lại đi ra ngoài giải sầu.

Trước khi Linie rời đi “Lâm Mộc, cậu cũng.....”

Lâm Mộc lắc đầu “Nếu tôi cũng rời đi dễ dàng làm cho người ta nhìn ra manh mối, hơn nữa, tôi cũng muốn ở lại cùng Patrick.”

Vì sao lòng dạ bọn họ lại nhỏ như vậy? Bởi vì, một là đều do bọn họ đoán, hai là, các thú nhân của bộ lạc du thú, cho dù đoán đúng, bọn họ cũng sẽ không nguyện ý buông tha cho gia viên mà mình vất vả dựng lên. Bộ lạc này có ý nghĩa quan trọng với bọn họ.

Trong căn nhà cũ của bộ lạc du thú đã trở thành nơi những người của bộ lạc Cisco Boolean. Lúc này, trong phòng Bennett, những thú nhân thủ lĩnh đang cùng nhau nghị sự.

“Tộc trưởng, giống cái của bọn họ đều đã rời đi, phương diện này có âm mưu gì hay không. Chúng ta có nên trộm ngăn trở những người đó không?”

Bennett lắc đầu “Mục đích chủ yếu của chúng ta là những căn nhà mà thần thú ban ân, không cần hỏi giống cái, dù sao thì cũng đã rời đi rồi.”

Bennett nhìn về phía ngoài cửa sổ, căn nhà có phải do thần thú ban ân không gã biết ồ, mặc kệ có phải hay không, gã đều phải có, nghĩ đến giống cái ngạo khí không thôi, tuy rằng bộ đáng mệnh mai nhưng lại không mất đi sự anh khí, “Lâm Mộc.....”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Nguy Cơ

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Hơn mười ngày sau, thú nhân dẫn theo con và bầu bạn rời đi đã trở lại, theo như cách nói của bọn họ, những giống cái trốn đi gặp lại nhau, liền tụ tập đi chơi cùng nhau, trong khoảng thời gian ngắn không tính trở về.

Thời gian tiếp tục trôi qua, cuộc sống vẫn cứ bình thân, mà giống cái của bộ lạc Cisco Boolean thì lại tương đối an phận nhiều. Lâm Mộc bọn họ không biết có phải do nghĩ nhiều không, hay là, phía sau bình yên chính là con giông bão.

Ngày này, Patrick không ở nhà, mà cậu đang buồn phiền nên đi dọc theo con đường nhỏ muốn giải sầu. Không ý thức liền đi hơi xa, nhìn bốn phía, nơi này cậu rất ít khi đến.

“Ý, đó là?” Lâm Mộc nhìn thấy một loại thực vật kì lạ, liền đi đến trong bụi cỏ nhìn, khi cậu đang định đứng dậy thì nhìn thấy có hai thú nhân đi đến vội giấu trong bụi cỏ bất động.

Phiên cây cỏ này có cả cây cỏ hôi, có thể che dấu mùi của cậu, nhưng đồng thời cũng xông cho cậu hôi gần chết.

Lâm Mộc bịt mũi, cố gắng lắng nghe cuộc nói chuyện giữa hai thú nhân cách đó không xa.

Bennet cùng một thú nhân mà cậu không biết, chắc là thú nhân của bộ lạc mấy người đó.

“Cậu đi liên hệ báo tộc, nói cho Aqier, nếu muốn cướp lại Liya, hôm nay là thời điểm tốt nhất, bảo hắn nhanh chóng dẫn người đến.

Thật ra Bennett cũng nói cho rất nhiều thú linh mà gã quen biết về chuyện cướp lấy bộ lạc du thú, nhưng có một số tộc trưởng dẫn theo tộc nhân của mình rất nhiều năm có trí tuệ không thua kém ai, tự nhiên cũng sẽ không bị lời của gã nói mà cướp những căn nhà được thần thú ban ân, vì vinh quang của thần thú, bọn họ nên cướp nhà lại, không thể để cho đám du thú này làm bẩn thần linh.

Theo bọn họ thấy, tất cả mọi chuyện của thế giới này đều có nhân quả, mà người an bài tất cả đương nhiên là thần thú đại nhân cao nhất của bọn họ, cái gọi là căn nhà, cho dù là thần tích của thần thú, để bộ lạc du thú chiếm giữ lâu như vậy, mà các tế tự cũng đã nhận được thần dụ phải tịch thu lại căn nhà, kia chỉ nói là bộ lạc du thú nhân được ý chỉ của thần thú có được căn nhà. Hơn nữa, du thú đã thành lập bộ lạc, mặc kệ Bennett có cường điệu du thú làm bẩn thần tích, du thú đã thành lập bộ lạc, bọn họ cũng không thể tùy tiện công kích. Bằng không bọn họ liền chẳng khác gì đám người du thú chuyên đi đánh cướp bộ lạc khác.

Quan trọng nhất là, bộ lạc du thú này không có thành lập trong khu vực của bọn họ, bọn họ cũng chẳng có quyền lợi đuổi đi.

Đối với tất cả, Bennett cũng không có nản lòng, vốn thú nhân của bọn họ nhiều hơn bộ lạc du thú, sở dĩ mời ngoại viện chỉ là muốn giảm tổn thương đến hàng thấp nhất, tăng lên khả năng bắt được bộ lạc du thú, gã cũng không cần nhiều sự trợ giúp của bên ngoài, nhưng tốt nhất vẫn nên tìm một bộ lạc để hợp tác.

Cuối cùng làm cho hắn liên hệ thành công một bộ lạc gần sơn cốc nhất — báo tộc, mà cái gọi là gần cũng chỉ là tương đối mà thôi, báo tộc kia ở bên kia ngọn núi dài liên miên.

Sở dĩ làm được, là bởi vì Liya. Lúc trước Liya là được sự của báo tộc kia, mà tộc trưởng hiện giờ của báo tộc là thú nhân mà Liya yêu lúc trước —— Aqier.

Aqier vốn đã cảm thấy Liya không đúng, nói thế nào gã cũng thích Liya, nhưng lúc ấy gã buộc phải lựa chọn bộ lạc và Liya, gã cảm thấy mình là người sẽ trở thành tộc trưởng, như vậy trên người gã sẽ gánh trách nhiệm về cả bộ lạc, cho nên trong lòng gã, hai lựa chọn phải chọn một trong hai, gã an ủi ở trong lòng, bản thân không thể vì tình yêu liên buông tha không để ý đến bộ lạc, cho nên gã lựa chọn buông tha cho Liya. Đương nhiên, gã có nhiều lý do buồn cười để an ủi bản thân mình!

Aqier vẫn nhớ Liya, sau khi Bennett nói Liya ở bộ lạc du thú, còn sinh con của gã, hơn nữa bị bắt trở thành bầu bạn của du thú, nên gã đồng ý hợp tác với Bennett.

Bennett để cho thú nhân kia đi tìm Aqier, mà thú nhân kia do dự một chút “Nhưng. tộc trưởng, Liya cũng không có ở trong bộ lạc, này.”

“Nhưng hắn ta lại không biết mà?”

“Tộc trưởng.” Thú nhân kia chần chờ một chút “Chúng ta làm vậy có phải đã sai rồi phải không?”

Ánh mắt Bennett lạnh như băng nhìn thú nhân hàm hậu không đành lòng này “Cậu là tộc trưởng hay tôi là tộc trưởng! Nhanh đi!”

Lâm Mộc nghe xong lời bọn họ nói rốt cuộc mười phần ở trong lòng, hôm nay Patrick và Jason ra ngoài săn thú, những người này hóa ra tính toán lợi dụng khe hở này để đối phó người trong bộ lạc, cậu phải nhanh chóng thông báo cho mọi người.

Lâm Mộc cẩn thận chú ý hành vi của Bennett, cậu chờ Bennett đi rồi liền nói cho mọi người chuẩn bị sẵn sàng. Mà ngay khi đối phương phải rời đi, đột nhiên bên người cậu xuất hiện một con sâu làm cho cậu giật mình, phát hiện tầm mắt Bennett nhìn qua, Lâm Mộc biết mình bị phát hiện, lập tức chạy đi.

Bennett nhìn thấy thân ảnh Lâm Mộc chạy đi, cười quỷ dị, sau đó đuổi theo, gã không nóng nảy, trò chơi mèo đuổi chuột không phải rất đã hay sao?

Tốc độ của Lâm Mộc làm sao có thể bằng thú nhân, hơn nữa cậu cũng đã phát hiện Bennett căn bản là lừa cậu, khi chạy trái tim đập nhanh như muốn vọt ra ngoài, nhìn thấy người này cách càng ngày càng gần, mà bản thân cậu thì chẳng còn khí lực. Cậu không thể không ngừng lại.

Tựa lưng vào gốc cây, thở gấp, ánh mắt căm phẫn nhìn người trước mắt “Anh đã sớm phát hiện tôi ở đó!”

Bennett cười “Cậu quá xem nhẹ khả năng của thú nhân, lúc cậu tính toán giấu trong bụi cỏ thì tôi đã phát hiện rồi!”

“Anh quả thật là một tên đê tiện, chúng tôi có lòng thu lưu mấy người, không cảm kích thì thôi, anh thế nhưng còn muốn hại chúng tôi!” Đoán là một chuyện, chính tai nghe là một chuyện khác, làm cho Lâm Mộc tức giận cực kì.

“Tôi là tộc trưởng của một bộ lạc, tự nhiên phải nghĩ cho bộ lạc của mình, phải âm cho bộ lạc mình tốt lên, tôi chẳng có sai gì hết!”

“Tào lao! Chính anh vô năng thì đừng cố mà tìm lý do!” Lâm Mộc cảm thấy người này thật đúng là tên làm cho người ta ghét.

Bennett nhìn người trước mắt, từ sau khi nghe nói qua những chuyện về người này, một cái ý tưởng trời đậy trong lòng gã, phải có được cậu ta! Chỉ có người này mới xứng trở thành bầu bạn của gã.

“Cậu luôn nói những lời khó nghe với tôi, nhưng tôi vẫn thích cậu như cũ.”

Lâm Mộc nghe xong lời gã nói, sắc mặt khó coi cực kì, giống như nuốt phải con ruồi “Tôi phil! Bị người như anh thích quả thật là một chuyện quá buồn nôn!”

Sắc mặt Bennett trong nháy mắt lạnh như băng “Cậu nhất định sẽ là bầu bạn của tôi!”

“Tôi có chết cũng sẽ không ở cùng một chỗ với anh!”

“Chuyện này không phải do cậu!” Nói xong vẻ mặt vẫn vậy “Patrick có gì tốt, y chỉ là một tên du thú, y có được thành tựu như hôm nay đều dựa vào cậu. Tôi càng vĩ đại hơn y, vì sao cậu không chọn tôi!”

Ha ha, Lâm Mộc cười lạnh “Chọn anh? Tự làm bản thân thấy buồn nôn hả? Tôi nói cho anh biết, ở trong lòng tôi, anh cũng chẳng bằng một ngón út của Patrick!” Lâm Mộc vừa kích thích Bennett vừa quan sát bốn phía, tính toán làm gì để bản thân đào thoát “Anh vốn cũng đâu có thích tôi, anh nhìn thấy Patrick có thể xây dựng bộ lạc tốt như thế này, mà bộ lạc của anh phải ăn nhờ ở đậu, anh ghen tị, anh ghen tị Patrick, bởi vì anh biết mình làm gì cũng không bằng anh ấy!”

Bennett có thể do bị kích thích quá mức, ngược lại nở nụ cười, nhưng mà lại nói ra lời rất là âm ngoan “Nếu cậu đã thích y như thế, tôi khiến cho cậu thấy y chết trước mặt cậu. Cậu nói, nếu tôi bắt cậu rồi uy hiếp bắt y tự sát, y có thể chết vì cậu không? Ha ha ha.....”

Lâm Mộc hiểu được lời gã nói, sắc mặt nhất thời trắng bệch, cậu tuyệt đối không thể để cho gã bắt được cậu để uy hiếp Patrick.

Thấy người này đi đến gần mình, một bộ muốn bắt mình, nhìn thấy gã đến càng gần, càng ngày càng gần, cậu đột nhiên nâng cánh tay lên “Đại kim, cắt gã!”

Bennett nhìn thấy một đạo ánh sáng vàng phóng về phía gã, theo bản năng vươn tay bắt lấy.

Lâm Mộc thừa dịp này bỏ chạy.

“Đáng chết!” Nhìn thấy dấu răng trên cánh tay rõ ràng của rắn độc, cùng rắn độc chẳng thấy bóng dáng đâu, nhìn thân ảnh chạy điên cuồng của Lâm Mộc, gã không để ý, lập tức đuổi theo.

Lâm Mộc không để ý phương hướng cắm đầu chạy như điên, trong lòng chỉ có một ý niệm, tuyệt đối không thể để gã bắt được, cũng chẳng biết mình chạy đến hướng nào, dưới chân đột nhiên không có “A

” cậu rớt xuống một cái huyệt động.

Bennett đuổi đến nghe thấy được âm thanh, chỉ thấy trên mặt đất có một cái hốc, miệng hốc không lớn, lấy thân hình của gã không có biện pháp đi vào. Gã tìm một hòn đá nhỏ, ném đi vào, lại không nghe thấy tiếng vang, xem ra cái động kì quái này rất sâu.

“Nếu theo muốn đi theo tôi, vậy thì đi chết đi!” Nói xong lấy một tảng đá lớn đặt lên miệng động rồi rời đi.

Nói về phía chiến trường bên này.

Khi Patrick bọn họ trở về, liền nhìn thấy trên không, trong cốc đều có thú nhân đang chém giết, bởi vì nhân số ở hoàn cảnh xấu, thú nhân của bọn họ đều thương tổn rất nhiều. Bọn họ liền gia nhập cuộc chiến.

“Đàn con rùa này, tôi đã sớm muốn đánh bọn họ, hôm nay rốt cuộc có cơ hội.” Damon nghiêng răng nghiêng lợi.

Thú nhân bọn họ đã ghen rất lâu rồi

Thật xảo là, Damon đụng phải Aqier, sau khi biết đối phương là ai, hai người đều giận đỏ mặt, thật đúng là kẻ thù gặp nhau hết sức đỏ mặt!

“Hôm nay tao phải vì Liya và Andeane, đánh chết con rùa là mày!” Trong lòng Damon muốn giáo huấn Aqier đã lâu rồi, nếu không phải do Liya không cho, nếu không phải vì bộ lạc của bọn họ không thích hợp gây chuyện, hẳn đã sớm vọt vào trong bộ lạc báo tộc tìm người quyết đấu.

“Thằng du thú kia, trả Liya lại cho tao!”

Hai người tự nhiên không nói lời vô nghĩa lao vào đánh nhau, không phải mày chết thì tao chết.

Chém giết, không phải chỉ là loại quyết đấu, máu tươi trải đầy trên đất, không ai lùi bước, thú nhân vì bảo hộ cho bộ lạc mình lại càng không lui bước!

Patrick sau khi giải quyết đối thủ của mình, đánh cho đối phương không đánh lại được, lập tức đi tìm Lâm Mộc, y vẫn rất lo lắng cho sự an nguy của Lâm Mộc, không biết người có còn ở trong nhà không.

Khi Patrick về đến nhà, gọi Lâm Mộc rất nhiều lần, cũng không thấy người trả lời, y đi vào hầm tìm người cũng không có. Trong lòng y rất là hỗn loạn, Lâm Mộc đi đâu rồi, rốt cuộc Lâm Mộc đi đâu rồi, Lâm Mộc của y làm sao rồi?

Patrick điên cuồng chạy khỏi nhà, đi tìm Lâm Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thù - Xuyên Việt Chi Du Thù Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Kết Cục

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Sau khi Lâm Mộc tỉnh lại phát hiện ra mình đang ở trong sơn động, vốn nghĩ bản thân đã chết lại phát hiện ra mình còn sống quả thật rất vui mừng, tuy hiện giờ cậu rất lo lắng cho Patrick, theo lời Bennett nói thì gã ta còn liên hệ thêm cả bộ lạc khác để đối phó bộ lạc của bọn họ, nhưng mà hiện giờ cậu lại bị nhốt ở đây, nhìn thấy trên đầu chẳng có tia sáng, bốn phía tối đen, hiển nhiên cậu không đi ra được, cho dù cậu có đi ra ngoài được, hiện giờ chắc chắn cũng không giúp được gì mà còn làm cho Patrick lo lắng cho cậu.

Ở chõ này chõ chết không phải là tính cách của Lâm Mộc, dù sao cũng có cơ hội để sống, Lâm Mộc làm sao sẽ bỏ qua. Tuy đập vào mắt đều là một màu đen tối, không biết trong sơn động này có gì, có sinh vật nguy hiểm nào không thì cậu không biết. Những chuyện không biết sẽ luôn làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Giờ phút này Lâm Mộc cũng thế, nhưng mà vì khát vọng muốn sống sót, lại làm cho Lâm Mộc cường chế bản thân đừng sợ nữa, cậu chậm rãi bước đi, nghĩ muốn sờ soạng xem trong sơn động này rốt cuộc có cái gì, có thể đi ra được không.

Lâm Mộc thật hồi hận vì sao không mang theo cái hộp quẹt còn lại kia, nếu như mang theo nó, giờ phút này ít nhất cũng biết đi về hướng nào.

Từ trên cao rơi xuống nơi như này cũng không sao, có thể nói vận khí của Lâm Mộc không tệ lắm, mà chuyện kế tiếp cũng chứng minh vận khí của cậu không tệ.

Lâm Mộc lần mò đi dọc theo bờ tường gần một tiếng, khi cậu chạm phải hòn đá nhô ra, hơn nữa sau khi thử nghiệm, thế giới nơi này trong nháy mắt sáng lên.

Đương nhiên, Lâm Mộc cũng phát hiện không thể đi ra ngoài, mà nơi này đột nhiên xuất hiện ra cảnh sắc bên trong cánh cửa làm cho Lâm Mộc không chút do dự đi vào. Mặc kệ nó, ít nhất ở nơi này còn an tâm hơn, đương nhiên sự an tâm trong lòng kia là Lâm Mộc tự an ủi bản thân, mà tình huống hiện giờ mặc kệ kế tiếp cậu có gặp phải thứ gì, có thể phía sau cánh cửa này là thứ gì đó rất nguy hiểm đang chờ cậu, thì cậu vẫn đi vào.

Sau khi đi vào cánh cửa là một hành lang rất dài, mà hai bên hành lang đã có khắc nhiều bức tranh, trông rất sống động, mới đầu Lâm Mộc chẳng có tâm tình thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, nhưng khi cậu đi tới đi lui, vòng vo nhiều vòng cũng không đi ra được, thì lúc này Lâm Mộc mới cảm thấy có chuyện kì quái xảy ra, cậu vẫn nên nghĩ lại vì sao thế, mà không phải ở trong này tiêu hao thể lực. Dù sao, đến giờ cậu cũng chẳng có phát hiện ra thứ gì có thể ăn được ở trong mê cung này.

Lâm Mộc đi liên tục hơn gần mười mấy tiếng, cậu không biết hiện giờ ở bên ngoài rất hỗn loạn, Patrick đi tìm cậu muốn gần nổi điên lên rồi. Hiện giờ cậu thậm chí muốn nghỉ ngơi, sau đó lại đi tìm nữa, nhìn xem có thể dựa vào cái gì để đi ra bên ngoài.

Thật ra thời điểm Lâm Mộc đi dọc theo hành lang, ở cuối hành lang có một gian thạch thất, thạch thất này hình tròn, hơn nữa có nhiều cửa, cậu cẩn thận đếm, tổng cộng có mười vòm cổng, từng vòm cổng ngẫu nhiên có một cửa đá được điêu khắc rất tinh xảo ở thế giới này.

Lâm Mộc không biết bên trong có nguy hiểm gì hay không, cậu cũng không quản được, sau đó liền tùy tiện chọn đại một cánh cửa rồi đi vào, sau đó lại đi vào hành trình quanh co lòng vòng, ở trong con đường loằng ngoằng này, cậu không biết mình đi vòng vo theo hướng nào, đi được bao nhiêu lâu, nhưng mà cuối cùng lại vẫn đến trong hành lang ban đầu. Lúc ấy Lâm Mộc xem lộ trình trong đầu cũng không hiểu hành lang này dẫn đến đâu, nếu vẫn trở lại nơi kia thì cậu có thể hiểu, nhưng hành lang ở phía trước thì cậu lại chẳng thể hiểu được.

Lúc ấy Lâm Mộc chẳng có tâm tư tự hỏi điều này, cậu chỉ biết đây là mê cung, không có quy tắc gì, vậy mà dám cứ đi.

Cho nên khi Lâm Mộc thử cánh cửa thứ ba, hơn nữa lại nhớ đến thời điểm ở hành lang kia, thời gian đã qua mười mấy tiếng, Lâm Mộc mệt mỏi nên ngồi xuống dựa vào tường đá nghỉ ngơi, sau đó bất giác ngủ luôn.

Mà Patrick ở bên ngoài xác định Lâm Mộc không có bị đám thú nhân kia bắt lấy liền bắt đầu đi tìm người ở quanh sơn cốc. Mà lúc này, y tìm thấy được nơi Bennett ngã xuống.

Nhìn thấy Bennett trúng độc té nằm trên mặt đất, nhìn vết thương trên tay bị đại kim cắn! Hai mắt Patrick đỏ bừng kéo gã “Nói cho tao biết Lâm Mộc ở đâu, mày đã làm gì em ấy?”

Bennett nhìn Patrick giống như nổi điên “Tao sẽ không nói cho mày biết cậu ta ở chỗ nào, mày vĩnh viễn sẽ không tìm thấy cậu ta, ha ha ha.....!”

Patrick hung hăng đâm vào bụng gã, cơ thể của Bennett đau đến cuộn lại “Lâm Mộc ở đâu, nói cho tao biết, bằng không tao giết mày!”

Bennett giương mắt nhìn Patrick “Tao sẽ không nói cho mày biết đâu, mày giết tao thì vĩnh viễn cũng đừng có mà mơ nhìn thấy cậu ta, ha ha,.....để cho cậu ta chôn cùng tao cũng không có gì không tốt.”

“Tao ghen tị mày, tao rất ghen tị với mày, tao làm sao mà không tốt, mày chẳng qua chiếm được Lâm Mộc mà thôi, không có cậu ta, mày cũng không có bộ lạc như bây giờ! Mày chẳng qua chỉ là một tên du thú, một du thú dễ tiện, nhưng cậu ta lại chọn mày! Mày là thú nhân bị thần thú vứt bỏ, vì sao còn có được cậu ta! Mày không xứng, tao mới là thú nhân thích hợp với cậu ta nhất!”

Patrick hung hăng đập gã, nhìn gã chặt vật nằm trên đất “Đừng có mà vũ nhục Mộc Mộc, mày ngay cả rách giầy cho em ấy cũng không xứng! Chính mình vô năng, không thể mang bộ lạc trải qua những ngày tốt nhất, còn muốn đoạt lấy bộ lạc của người khác. Mày nói tao là du thú dễ tiện, nhưng mày lại thấp hèn, chẳng lẽ mày đã quên sao, chúng tao đã có bộ lạc của mình, mà mày lại mang theo người của mình công kích bộ lạc chúng tao, mà chẳng khác gì du thú đi cướp đoạt bộ lạc của người khác, không, mày còn không bằng ấy!”

“Không phải như vậy! Mày không xứng có được những thứ này, tao nên cướp về, nên cướp về!”

Patrick nhìn người nằm trên mặt đất, độc của đại kim lợi hại ra sao y biết rõ, người này sẽ không sống nổi, chỉ là giờ Mộc Mộc đang ở đâu, nghĩ đến việc hiện giờ Lâm Mộc đang chịu khổ ra sao, con người của Patrick lại càng thêm đỏ “Bennett, chung quy mày chỉ là một thằng thất bại.”

Y lấy ra cốt đao, thời điểm thú nhân đánh nhau không dùng vũ khí, bởi vì không tiện, nhưng Patrick lại tùy thân mang theo một phen cốt đao.

“Hỏi mày lần cuối, rốt cuộc Mộc Mộc ở đâu?”

Bennett cười như thần kinh “Cậu ta đã chết, cậu ta đã chết rồi, mày thắng thì sao? Cậu ta đã chết rồi, ha ha ha.....”

Patrick hung hăng vung đao, sinh mệnh của Bennett đã kết thúc, nhìn máu nhiễm trên mặt đất, nhìn thi thể chia lìa. Patrick ném thạch đao, y phải nhanh chóng đi tìm Lâm Mộc, y muốn tìm người trở về, y không tin lời Bennett nói, y khẳng định Lâm Mộc còn sống tốt, đang chờ y tìm cậu, y tuyệt không tin lời Bennett nói.

Damon đánh Aqier đến trọng thương, bộ lạc bọn họ cũng lui lại, về phần bộ lạc của Bennett, không có mặt gã lãnh đạo, tuy nhân số không ít, nhưng bọn họ đã không muốn cướp đoạt bộ lạc khác, nếu không phải do Bennett lấy danh nghĩa tộc trưởng ra lệnh cho bọn họ thì bọn họ cũng không làm như thế, cho dù trong lòng bọn họ có chường mắt nhóm du thú này, nhưng những người này có ân với bọn họ, hơn nữa còn là một bộ lạc du thú, trong lòng bọn họ không muốn đi cướp đoạt bộ lạc khác. Cho nên, khi Rachel tìm Patrick mang theo đầu Bennett về “Đây là kết cục của kẻ xâm lược.”

Tộc trưởng của bọn họ bị giết đương nhiên sẽ phẫn nộ, nhưng bọn họ là kẻ xâm lược, thú nhân trong bộ lạc chưa từng nghĩ có một ngày bọn họ sẽ bị đội cái mũ có tên này. Cuối cùng bọn họ chỉ có thể ảm đạm rời đi, mang theo thi thể của tộc trưởng nhà mình, mang theo thú nhân bị thương.

Kẻ xâm lược rời đi, mà bộ lạc của bọn họ cũng bị tổn thương, rất nhiều tộc nhân bị thương, mà tộc trưởng của bọn họ, còn chưa tìm được bầu bạn của mình.Cho dù bọn họ có thắng lợi, nhưng không có vui sướng chút nào.

Jason thấy Rachel cũng không có dẫn Patrick về, hẳn để cho người ta trị liệu đơn giản cho thú nhân bị thương, bởi vì biết có trận đánh ác liệt cần đánh, cho nên khi bọn họ trở về đã báo Hoàng Viên làm rất nhiều được cảm máu.

Có rất nhiều căn nhà bị phá hủy, thú hình của thú nhân đánh lên liền phá hủy một nửa căn nhà. Cũng chỉ có nhà của Lâm Mộc coi như đầy đủ, nhưng mà tường viện cũng sập hơn phân nửa.

Jason để cho thú nhân bị thương đi vào phòng nghỉ ngơi, tiếp theo liền phái người đi tìm Lâm Mộc.

Patrick cơ hồ muốn xóc hơn cả phân nửa son cóc lên, nhưng vẫn không tìm thấy thân ảnh của Lâm Mộc, cho đến khi trời tối, vẫn như cũ không tìm được người. Mà thú nhân đi tìm cùng nhau cũng không có thu hoạch.

Thời gian càng lâu, Patrick càng sốt ruột, trong lòng y không ngừng nhớ kỹ, còn không có tìm được, còn chưa có tìm được.

Jason cảm thấy tình trạng của Patrick không đúng, ánh mắt màu xanh lục này trở nên đỏ ngầu, giống như nhập ma.

Tâm tình của thú nhân rất dễ bị biến tính, thú nhân dù sao cũng từ thú mà biến thành, cho dù đã biến thành người, nhưng vẫn còn tồn tại thú tính, sự khác nhau giữa thú nhân và thú là sự tồn tại của tâm trí. Khi thú nhân bị mất đi lý trí, việc tệ nhất là sẽ biến thành con thú không hề có lý trí mà không thể quay về thành bộ đáng thú nhân nữa.

“Tôi đã đánh mất Mộc Mộc! Tôi không bảo vệ tốt cho em ấy!”

“Mộc Mộc không có việc gì, Mộc Mộc sẽ không chết!”

.....

Trạng thái của Patrick không đúng, Jason vội vàng đi kéo người lại bị Patrick trực tiếp đá bay.

Khí lực của thú nhân rất lớn, nhưng có thể đá bay Jason.

“Không tốt!”

Jason lập tức hóa thành thú hình, hung hăng bay về phía Patrick, trực tiếp đụng y hôn mê luôn.

Nói về Lâm Mộc ngủ say, cậu ngủ năm sáu tiếng liền tỉnh, tỉnh lại nháy mắt còn tưởng mình đang ở trong nhà, khi gọi rất nhiều lần Patrick mà không thấy ai trả lời, cậu mới phát hiện mình còn đang bị nhốt trong sơn động kì lạ, nháy mắt kia Lâm Mộc rất muốn khóc. Cậu rất nhớ Patrick, từ sau khi bọn họ ở cùng nhau liền chưa bao giờ tách ra như vậy, không biết hiện giờ y thế nào, không thấy cậu nhất định sẽ rất sốt ruột.

Hít mũi, Lâm Mộc đứng dậy, lúc này cậu mới đi chú ý những bức tranh trên tường đá.

Động này rất sáng ngời, nhưng Lâm Mộc không biết đây là dùng thứ gì để chiếu sáng, nhìn kỹ, nhưng không có đoán được, thứ phát sáng lại trực tiếp là thạch bích này. Không giống như đá phát sáng mà cậu tìm được lúc trước, mà là, bức tranh này sáng lên.

Lâm Mộc cảm thấy những bức tranh này nói về một chuyện xưa, cho nên cậu bắt đầu xem từ đầu.

Cho đến khi đến thạch thất kia, xem như mới coi hết toàn bộ tranh, Lâm Mộc mới dừng lại. Thì ra nội dung của những bức tranh này, chính là chuyện xưa về thần thú nổi danh kia tạo người.

Thì ra thần thú kia vì không có cách nào khác nên mới đến thế giới này, cũng hẳn không có tranh lại những vị thần ở thế giới tinh cầu văn minh, cho nên cuối cùng chỉ còn một tinh cầu không được khai phá, mà nhiệm vụ của hắn là đưa văn minh đến đây.

Đem thú biến thành người, một là giải quyết chuyện chém giết đầy máu me, lại có thể giải quyết chuyện truyền thụ văn minh, thần thú kia coi như thông minh, một công đôi việc. Mà đại lục thú nhân không có phụ nữ, chỉ có giống cái có ngoại hình giống đàn ông, chỉ có thể nói thú lúc đó quá yếu, không thích hợp sinh sản.

Vốn mọi chuyện rất tốt, thần thú giải quyết mọi chuyện, văn minh cũng truyền bá, chính mình cũng nhàn rồi, nhưng lại có chuyện thần thú không thể đoán trước được.

Thần thú thế nào cũng không nghĩ đến chuyện hắn là thần thú tối cao, được tất cả mọi người sùng bái, thế nhưng lại có thú nhân thích hắn, nói chính xác thì là yêu hắn, nhưng đều lại là giống đực, còn một chỉ một con. Mà đau lòng nhất là, làm thần thú tối cao có pháp lực vô biên vì ăn bậy loại trái cây mà dẫn đến làm người ta phát tình, sau đó còn phải tìm người giúp đỡ giải quyết, cho nên đơn giản mà nói, thần thú thất thân.

Thần thú cho rằng mình là đàn ông, lại bị người ‘đê’ đương nhiên không muốn, giận dữ trừng phạt bọn họ, mà chuyện mất mặt như thế tự nhiên không thể nói ra ngoài, cho nên liền an bài tội danh bất kính thần thú, là sự tồn tại gian ác linh tinh, sau đó nói phải vứt bỏ bọn họ. Mà cuối cùng của cuối cùng, thần thú cùng người đàn ông của hắn sống cuộc sống quá hạnh phúc.

Lâm Mộc nhìn hết tất cả bức tranh còn chìm đắm trong sự khiếp sợ, làm cho cậu sợ chẳng phải là việc thần thú sống cùng mới mấy người đàn ông của hắn, mà là chữ viết vuông vông trên tường đá mà cậu rất quen thuộc kia.

Một câu kia “Há, cũng dám chiếm tiện nghi của bản đại thần, tuyệt đối cho mấy người chịu không nổi!”

“Gia là đàn ông tinh khiết, mấy người lại dám muốn đê tôi, đứng nói cửa, ngay cả cái khe cũng không có đâu!”

“Á, đồ con rùa, mấy người dám tính kẻ ông đây, tính là hào hán cái gì! Chẳng phải trứng tốt gì hết á!”

.....

Lâm Mộc nghĩ vị thần thú này có phải là người Thiên triều không, nếu đúng là thế, cậu thật muốn rống to với trời, chân tướng giống như trò chơi!

Nhưng mà dù sao đây cũng là người Thiên triều, cậu cũng muốn nguyên rùa người này một lúc, sở dĩ Lâm Mộc phẫn hận như vậy, là do, cậu đi tới đi lui cũng không ra được mê cung này, thế nhưng đây lại là một bản ghi chép được khóa lại của người ta.

Theo như ông anh già kia nói, đại thần tự nhiên sẽ không đi theo con đường tầm thường, mấy ngày nay cũng tự nhiên không thể làm một cuốn sách lật đến lật đi như bình thường, cho nên hắn mới xây dựng một mê cung như vậy. Mà Lâm Mộc đi thế nào cũng không ra ngoài được, là bởi vì mê cung này hình tròn, một hình tròn bao bọc vòng tròn, từng vòng tròn một, từng hành lang giống như hình tròn, những bức tranh giống nhau như đúc, về phần tại sao lại ở một nơi thế này, thần thú người ta cảm thấy vậy mới an toàn, còn vì sao không trực tiếp viết chữ lên tường đá, mà bởi vì thần thú người ta cảm thấy vẽ tranh mới thể hiện được tài hoa của hắn, cũng là do thần thú người ta cảm thấy bản thân quá nhàn rồi, cho nên vẽ tranh giải buồn. Còn về phần có bao nhiêu vòng tròn, đường ra ở chỗ nào, Lâm Mộc cảm thấy nếu dùng xác suất thống kê, trừ phi nhân phẩm bùng nổ, bằng không đi thế nào cũng không ra được.

Lâm Mộc ủ rũ ngồi dưới đất, nhìn thạch thất không biết này “Thật sự là hãm hại cha mà!”

Lâm Mộc nguyên rửa ngàn lần vạn lần thần thú kia không xuống được giường, hại không ít người đàn ông nhà mình, còn đem cái mê cung vây cậu ở đây. Cho dù tí lệ ra ngoài rất nhỏ, Lâm Mộc vẫn sẽ không buông tha, cậu nhìn mười cái cửa đá có hoa văn, hình dáng giống nhau như đúc, chỉ có thể hết cách chọn từng cửa một, lại sáu bảy tiếng trôi qua, Lâm Mộc đi vào hành lang thứ ba có tranh minh họa, về mặt uể oải ngồi trên đất, cậu đã lâu chưa ăn gì hết, hiện giờ rất đói, phải tiết kiệm thể lực.

Cậu nhìn địa phương giống nhau như đúc, bi quan nghĩ “Chẳng lẽ tôi thật sự sẽ chết ở đây sao?”

Khi Patrick tỉnh lại đã là ngày hôm sau “Mộc Mộc! Mộc Mộc!” Không ai trả lời y. Mộc Mộc của y còn chưa có tìm được.

Nhìn thấy Jason đi vào “Jason.”

Jason lắc đầu “Còn chưa tìm được, anh nên ăn gì đó đi, chúng tôi tiếp tục đi tìm, yên tâm, Lâm Mộc nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Làm sao y có thể ăn gì, xuống giường “Tôi đi tìm tiếp.”

Jason hiểu tâm tình hiện giờ của y, cũng không miễn cưỡng.

Patrick bọn họ ra khỏi nhà, nhìn thấy Casso chắn trước mặt họ “Chú Patrick, cháu biết một chỗ.” Nó nhìn Cầu Cầu trong lòng mình “Có lẽ chú Lâm Mộc ở chỗ này.”

“Cháu nói gì? Mau dẫn chú đi!” Hiện giờ Patrick sẽ không bỏ qua cơ hội nào để có thể tìm được Lâm Mộc.

Casso hóa thành thú hình dẫn Patrick bọn họ đi.

“Sao lại ở bên ngoài cốc, sao Mộc Mộc lại đi ra ngoài sơn cốc?” Patrick vẫn cảm thấy Lâm Mộc ở ngay chỗ nào đó trong sơn cốc, cho tới bây giờ chưa bao giờ y nghĩ sẽ ở ngoài sơn cốc, bởi vì y an bài ở các phương hướng, cho nên người chủ ý của sơn cốc cũng không có phát hiện Lâm Mộc ra ngoài sơn cốc. Nhưng mà hiện giờ y cũng không có cách nào khác, chỉ có thể để cho Jason dẫn người khác tiếp tục tìm trong sơn cốc, mà y thì đi theo Casso. Trong lòng y nói đi theo Casso đi, tuy dựa theo phân tích Lâm Mộc không có xuất cốc, nhưng âm thanh kia quá mãnh liệt trong lòng, y không thể bỏ qua.

Bọn họ đi vào một sơn động bí mật cực kỳ, Patrick đi theo bọn nó vòng vo nhiều hướng, cũng không biết đi con đường dài bao nhiêu, mà khi y nhìn thấy Lâm Mộc té trên mặt đất.

“Nhìn kia! Đó là chú Lâm Mộc!”

Patrick nhìn thấy thân ảnh Lâm Mộc nằm trên mặt đất, trái tim thiếu chút nữa ngừng đập, y không dám nghĩ điều xấu, vội vàng chạy đến, thật cẩn thận ôm người vào lòng, phát hiện thì ra đang ngủ, mới thả lỏng tâm tình, sau đó cẩn thận thì phát hiện cậu bị trầy xước da một ít cũng chẳng có vết thương lớn nào, mất rồi mới tìm được, làm cho hốc mắt y đỏ lên.

“Chúng ta mau ra ngoài, chắc Mộc Mộc đã lâu chưa ăn gì rồi, khẳng định đã đói bụng rồi.” Khi bọn họ vội vã ra ngoài không có chú ý đến cho dù đi vội vàng như thế Lâm Mộc cũng không có tỉnh lại.

Đem người ôm trở về, mọi người mới biết đã tìm được Lâm Mộc, các thú nhân này biết được Lâm Mộc rất quan trọng đối với tộc trưởng, hơn nữa, Lâm Mộc cũng là người quan trọng đối với bộ lạc của bọn họ.

Lâm Mộc ngủ thẳng đến trời tối đen mới tỉnh lại, sau đó nhìn thấy Patrick đang canh bên cạnh thì khóc lên, lúc trước nghĩ mình có thể chết trong mê cung cũng không có khóc, nhưng giờ phút này nhìn thấy Patrick, cậu nhin không được rơi nước mắt.

Ôm Patrick, cậu khóc thật lâu, khóc hết ra tất cả kinh khách, và cả sợ hãi có thể không được nhìn thấy y nữa.

Cuối cùng Lâm Mộc nấc lên kêu đói.

Patrick cẩn thận hầu hạ, cho dù cậu ăn cái gì cũng muốn ôm cậu, chuyện lúc này làm cho Patrick cảm thấy, trừ phi Lâm Mộc ở ngay trước mắt bằng không y sẽ không yên tâm.

Lâm Mộc ăn no thì tâm tình cũng quay trở lại, ngủ lâu đến thế cũng không buồn ngủ, liền nói ra chuyện mình gặp được.

Thời điểm nói đến chuyện có thể cậu sẽ chết ở trong sơn động, Patrick ôm chặt người vào lòng, chặt đến nỗi làm cho Lâm Mộc thấy đau, nhưng lại hết sức an tâm.

Lâm Mộc tiếp tục nói chuyện mình đã trải qua cho Patrick biết.

Thì ra sau khi cậu bắt giấc ngủ say, đã gặp thần thú kia ở trong mộng.

Lâm Mộc biết thần thú kia liên hệ với cậu qua giấc mộng, bởi vì không ai khi đang nằm mơ lại biết mình đang mơ.

Thì ra cậu đã đoán đúng, đương nhiên cũng không quá chính xác, thần thú kia đúng là người Thiên triều, nhưng lại là người ở thời cổ đại, bởi vì tu chân, hần bay lên trời thành thần, mà cái gọi là thần giới cũng không có Ngọc Hoàng đại đế, Vương Mẫu nương nương như trong TV diễn, nơi đó chỉ là một

thế giới cao cấp hơn mà thôi. Mỗi người đều rất nhàn rỗi, mà thần thú này nhận đến nỗi liền nhìn trộm Thiên triều, cho nên cũng học được phong cách ngôn ngữ hiện đại.

Mọi người ở thần giới rất nhàn, bình thường ngoại trừ tu luyện vẫn là tu luyện, không có việc gì thì chỉ có thể đứng trong thế giới hư vô của mình, không có gì để giải trí, cho nên, các vị thần đều rất cô đơn lạnh lẽo. Mà để cho đám nhân sĩ bọn họ nhàn chán chờ mong đó là một vận văn mới có một lần thay phiên nghỉ ngơi.

Cái gọi là thay phiên nghỉ ngơi tự nhiên là vị thần khác nghỉ ngơi, có người nhàn rỗi sẽ đi làm.

Thật ra người của thần giới vẫn có việc để làm, bọn họ có thể đi quản lý thế giới song song hoặc đến tinh cầu dị thể, nhưng người quá nhiều, thế giới cũng có nhiều tình huống, mỗi lần luôn có những người không có việc gì làm, chỉ có thể chờ một vận may, hoặc là ngày nào đó không gian tan vỡ nhiều ra một người một thế thì mới có chuyện để làm.

Nhưng thế giới mới xuất hiện rất lạc hậu, tự nhiên không có gì để giải trí, làm sao có trình độ văn minh nhất định như trái đất, ví dụ như Thiên triều chứ. Nhưng mà, do thần thú này không có vận may, đợi một vận cũng ngẫu nhiên rút được một thời không mới, không có biện pháp hấn đánh phải gánh vác trách nhiệm đi truyền bá văn minh, có thể dùng mọi thủ đoạn.

Nhưng mà, bởi vì hấn phần nộ, làm ra sự kiện du thú kia, làm cho thần thú cho dù hoàn thành được việc truyền bá văn minh rồi trở lại thế giới hư vô, nhưng vẫn đang phải giải quyết chuyện này.

Lâm Mộc lúc ấy có hỏi: Ngài là thần thú, chính là lão đại ở thế giới này, còn có chuyện mà ngài không làm được sao?

Thần thú nói: Ta là thần, nhưng không phải vạn năng, từng thế giới đều có cách của mình, cho dù ta tham dự vào chỉnh sửa, nhưng không có nghĩa là ta có thể làm hỏng, lời nói khi ta mất kiểm soát kia không có biện pháp thu hồi lại.

Lâm Mộc khinh bỉ: Thế sao, ngài còn tưởng mình là hoàng đế à, còn muốn miệng vàng lời ngọc, vì uy nghiêm bị sai lầm mà không nhận sai à!

Thần thú vô tội: Có quan hệ gì với uy nghiêm hà, thật ra tôi cũng không phải là người coi trọng mặt mũi lắm, chẳng qua việc này là do ta làm sai, nghĩ muốn phải có cơ hội để giải quyết mới được. Nói thế nào cũng là một loại trừng phạt.

Lâm Mộc khó hiểu: Đó là trừng phạt đối với nhóm du thú mà? Tôi cũng không có nhìn thấy ngài làm ra trừng phạt gì?

Thần thú đỏ mặt: Thật ra trừng phạt vẫn rất nghiêm trọng, tôi vẫn dẫn theo bọn họ ở bên người.

Lâm Mộc tiếp tục khinh bỉ: đó coi là trừng phạt, không phải là ngài nhớ đến cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc sao, có mấy người kia thì tính phúc của ngài mới không thiếu được.

Thần thú thay đổi đề tài: Chúng ta sẽ có cơ hội kia.

Lâm Mộc khoát tay: Ngài sẽ không phải nói tôi chính là cơ hội kia, cho nên ngài mới đưa tôi đến đây.

Thần thú lắc đầu, thầm nghĩ: [cậu chỉ là nguyên nhân tạo thành cơ hội, sở dĩ chọn cậu vì cậu nấu cơm ngon thôi], đương nhiên thần thú sẽ không nói lời này.

Thần thú nói: thật ra cái gọi là cơ hội chính là có một bộ lạc du thú xuất hiện, cậu có biết, có được bộ lạc liền có quyền lợi được sinh tồn, có một bộ cường đại chính là điều kiện tiên quyết để cuộc sống tốt lên, cho nên chỉ cần du thú có được bộ lạc cường đại liền có thể tiêu trừ trừng phạt trước kia của ta ban ra, dù sao sự trừng phạt của ta không thể ảnh hưởng đến bộ lạc bình thường. Như thế tự nhiên du thú cũng có thể dựa vào bộ lạc mà sinh tồn.

Lâm Mộc: Vậy ngài cảm thấy bộ lạc của chúng tôi mạnh không?

Thần thú gật đầu: Đủ, không phải đã thắng sao?

Lâm Mộc khó hiểu hỏi: Cái gì?

Thần thú nói: Không có gì.

Hai người nhìn nhau không nói gì.

Vài phút sau.

Lâm Mộc hỏi: Ngài sẽ không để tôi chết trong này chứ?

Thần thú lắc đầu: Tuyệt đối không!

Lâm Mộc yên tâm, hai người tiếp tục nhìn nhau không nói gì.

Thần thú nói: Cái kia, có chuyện cần thương lượng với cậu một chút.

Lâm Mộc: Cái gì?

Thần thú: Về sau khi cậu nấu com có thể chia tôi một phần không?

Lâm Mộc: Ngài sẽ ở nhà tôi?

Thần thú: Không phải, cậu chỉ cần làm theo phương thức lễ cúng là ta có thể ăn được.

Lâm Mộc nhân cơ hội kiểm chỗ tốt: Vậy tôi có được cái gì tốt?

Thần thú: Ta sẽ cho thứ mà cậu muốn. Hơn nữa, Lâm Mộc, cậu có thể không biết sinh mệnh của thú nhân ở thế giới này rất dài, tầm 500 năm, về sinh mệnh của cậu cần bản không đủ dùng, ta sẽ cho sinh mệnh của cậu và Patrick giống nhau coi như đó là thù lao, cậu có thể thỉnh thoảng nấu com cho ta chứ?

Thần thú vừa nói ra thì mới làm cho Lâm Mộc ý thức được vấn đề sống lâu, nghĩ đến nấu thêm ít com có thể sống lâu thì vẫn có lời, nghe nói đây là tặng kèm, vậy thần thú đặc biệt cho sẽ quá tốt mà phải không. Lâm Mộc nghĩ thế nào thì bản thân cũng kiếm lời nên đồng ý.

Lâm Mộc: Chuyện bộ lạc du thú thì ngài giải quyết thế nào.

Thần thú: Hiện giờ cơ hội đã thành, ta cũng không có ước thúc gì, việc xử lý này chỉ đơn giản vậy thôi.

Lâm Mộc: Nói, vậy nếu tôi không đồng ý nấu com cho ngài ăn thì sẽ thế nào?

Đương nhiên đây chỉ là lời nói đùa của Lâm Mộc.

Thần thú cũng tùy ý trả lời: Ta sẽ làm cho chuyện chính danh của du thú kéo dài hơn mười hay hai mươi năm.

Lâm Mộc: Ngài!

Thần thú lấy lòng: Hắc hắc, ta chỉ muốn một ít mỹ thực thôi, cũng không phải yêu cầu quá phận, điều kiện tốt như vậy cậu nên đồng ý đi cho nên tự nhiên sẽ không có chuyện kéo dài đâu.

Lâm Mộc cũng không muốn chấp nhậm với hắn. Cậu xem như đã hiểu, thần thú này chính là một tên ăn hàng kèm theo thuộc tính nhị hóa.

Cho nên sau khi hai người bàn bạc về số lần nấu com, sau đó thần thú của thần thú rời đi, Lâm Mộc cũng tiếp tục ngủ, chỉ là trước đó nhện không được, chuyện này nghĩ thế nào cũng giống như trò đùa, nghĩ thế nào cũng cảm thấy Patrick bọn họ quá oan uổng.

Còn có, bản thân cậu vẫn chẳng nhìn rõ được diện mạo của đối phương, xem ra thần thú vẫn là tên không có cách nào gặp người.

Lâm Mộc nói hết chuyện gặp thần thú, Patrick biết thú nhân không phải bị vứt bỏ, tuy rằng ngọn nguồn có chút.um.chuyện của thần thú y không muốn bình luận nhiều hơn. Hiện giờ chỉ cần biết rằng bọn họ sắp vứt bỏ đi gông xiềng du thú, trong lòng liền thỏa mãn.

Nhìn thấy người trong lòng, y nghĩ quả nhiên không tệ, người này chính là thần thú ban ân cho y.

Casso hóa thành thú hình nằm song song với Cầu Cầu.

[Cầu Cầu, làm sao cậu biết Lâm Mộc sẽ ở trong sơn động đó?] [Ngày hôm qua tôi nằm mơ, mơ thấy người mà tôi nhìn không rõ mặt dẫn tôi ra khỏi rừng rậm sương mù nói với tôi, hắn nói Lâm Mộc ở chỗ này, còn khắc ghi đường đi vào trong đầu tôi. Tôi cứ tưởng là nằm mơ, nhưng mà đường đi kia lại rõ như một, cho nên chỉ biết đó không phải là mộng. Chỉ là không biết đó là ai?] [Quản hắn là ai, hắn để cho chúng ta cứu Lâm Mộc nhất định là người tốt, chỉ cần là người tốt là được.] Người trong bộ lạc đường thương tốt liền bắt đầu bay về phía thung lũng mà Lâm Mộc chọn trước kia để tập hợp với bọn Hoàng Viễn, lần này bọn họ vẫn bay đi đến nơi muốn thành lập gia viên, nhưng lần này bọn họ cũng có hy vọng cho tương lai!

Bỏ đi gông xiềng du thú, từ du thú này sẽ không bao giờ là gánh nặng trên người bọn họ nữa, bọn họ cũng tin tưởng, bộ lạc của bọn họ —— bộ lạc du thú nhất định sẽ càng ngày càng trở nên hùng mạnh, cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt!

Lâm Mộc nhìn mặt trời mọc lên cao, nói với Patrick ở dưới thân “Patrick, chúng ta muốn đi thành lập nhà mới của chúng ta.”

“Ừ, lúc này vẫn xây dựng theo như em nói.”

“Ha ha....”

“Patrick, lúc ấy em lựa chọn đi theo bọn anh, thật không ngờ sẽ có cuộc sống tốt như vậy, mục tiêu của anh cũng được thực hiện.”

Khi đó cậu tuyệt đối không nghĩ đây sẽ là người mà cậu sống cùng cả đời, hiểu nhau, yêu nhau, gần nhau. Cùng chiều cậu, yêu cậu, bao dung cậu vô hạn, có một người như thế, cả đời này sống không uổng.

“Ừ, là rất tốt!” Ở trong lòng y chỉ cần có Lâm Mộc ở bên người, làm sao cũng đều tốt.

Bầu bạn, đó là người làm bạn cả đời, không chỉ làm bạn trong cuộc sống mà linh hồn cũng dây dưa lẫn nhau.

Ánh mặt trời dâng lên, bọn họ bay về phía nơi ở của bọn họ, cuộc sống về sau sẽ không phải trốn tránh nữa, bọn họ có thể quang minh lỗi lạc sống dưới ánh mặt trời, có thể kiêu ngạo nói với người khác rằng bộ lạc của bọn họ tên là bộ lạc du thú.

Lâm Mộc nhìn về phía trước, tay đâm vung lên “Chúng ta xuất phát về hướng bộ lạc du thú!”

Trong tiếng rống hoan hô của các thú nhân, bọn họ bay về phương xa.

CHÍNH VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Phiên Ngoại Về Cầu Cầu Và Casso

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Cầu Cầu biết nó có hình dạng tròn vo, đầy lông mềm mại, rất là đáng yêu, thích hợp làm súng vật cho người ta. Ở trong lòng Cầu Cầu, làm súng vật rất tốt đó! Có người cho ăn, có người yêu thương, còn có người chơi cùng, đây là đãi ngộ rất tốt! Cầu Cầu chuẩn bị đi tìm một chủ nhân cho nó, mà chủ nhân đương nhiên sẽ là giống cái. Đây là tính toán của Cầu Cầu sau khi rời khỏi rừng rậm sương mù.

Rừng rậm sương mù là một nơi kì lạ trên đại lục thú nhân, nghe nói những thú nhân đi vào rừng rậm sương mù không có một ai đi ra, cho nên rừng rậm sương mù là một nơi thần bí đối với phần đông thú nhân.

Khi Cầu Cầu bắt đầu nhớ mọi việc là lúc đã ở trong rừng rậm sương mù, mỗi ngày nó đều chạy loạn trong rừng đều không có tìm được đồng loại của mình, cũng không có nhìn thấy hay nghe nói qua có cha mẹ.

Cầu Cầu có người bạn tốt nhất gọi là Tùng Tùng, nó là một con sóc chuột to lớn. Tùng Tùng thích ăn quả thông nhất, tuy rằng phụ thân của Tùng Tùng, con sóc chuột già thường xuyên mắng Tùng Tùng là một con tham ăn, nhưng Cầu Cầu có thể thấy được, con sóc chuột già này rất yêu thương Tùng Tùng. Điều này làm cho Cầu Cầu thật hâm mộ. Nhưng nó tìm không thấy được cha mẹ để yêu thương nó.

Tùng Tùng nói “Nghe phụ thân nói, ông ấy chưa bao giờ gặp qua động vật nào giống như cậu ở trong rừng rậm sương mù này. Cậu giống như đột nhiên xuất hiện ấy.”

Hỏi thăm không được tung tích của cha mẹ làm cho Cầu Cầu thấy thất lạc, nhưng mà ở trong rừng rậm sương mù có rất nhiều động vật lớn tương tự nó có thể làm bạn bè với nó, mỗi ngày Cầu Cầu sống rất vui vẻ. Chỉ là mỗi khi đang ngủ, Cầu Cầu sẽ nhớ để cha mẹ nó, nghĩ bọn họ ở bên người nó thì tốt rồi, như vậy Cầu Cầu cũng sẽ có người yêu thương.

Tìm kiếm cha mẹ vẫn là chuyện mà Cầu Cầu giấu ở trong lòng, cho nên chuyện mỗi ngày mà Cầu Cầu thích làm nhất là chạy loạn khắp rừng rậm sương mù. Tuy nó nói cho Tùng Tùng rằng, nó đang đi thám hiểm, đang chơi đùa, nhưng trên thực tế là nó muốn tìm cha mẹ. Cho dù là đồng loại cũng được. Không phải Tùng Tùng cũng có nhiều đồng loại sao, giống như Tiểu Quả Tử bọn họ ấy.

Nhưng mà rừng rậm sương mù rất lớn, khi Cầu Cầu được ba tuổi thì nó còn chưa tìm được ranh giới của rừng rậm sương mù. Hơn nữa, ông sóc chuột già kia có nói với Cầu Cầu, trong rừng rậm sương mù có rất nhiều nơi rất nguy hiểm. Nếu nó muốn tìm cha mẹ, có thể hỏi hồ ly.

Huyết động của hồ ly cách nơi mà đám sóc chuột sống tụ tập không có xa, đó là mộ con hồ ly màu xanh đen, đang ở giai đoạn già đi, cho nên tìm một chỗ son động trong trung tâm rừng rậm sương mù sống, đây là điều mà Cầu Cầu nghĩ đến, bởi vì nó cảm thấy những con thú lợi hại sau khi già đi mới an tâm ở lại sống trong rừng rậm sương mù. Nó nghe bọn sóc chuột nói, con hồ ly trước kia rất lợi hại, đi qua rất nhiều nơi ở trong rừng rậm sương mù.

Cầu Cầu nghe xong lời đề nghị của con sóc chuột già, vốn muốn mang Tùng Tùng đi cùng nó, nhưng Tùng Tùng lại sợ hồ ly, cho nên Cầu Cầu chỉ có thể tự mình đi.

Bất chấp nguy hiểm bị ăn luôn, Cầu Cầu đi về phía chỗ con hồ ly già thỉnh giáo. May mắn khi nó đi đến hồ ly đã ăn no, đang nằm ở cửa động lười biếng phơi nắng.

Thật ra Cầu Cầu cảm thấy được, lúc đó hồ ly không có ăn nó không chỉ là do ăn no, mà bởi vì nó quá nhỏ, có tí thịt này cũng không đủ để hồ ly tác hảm răng, cho nên nó tránh thoát được vận mệnh bị thảm trở thành lương thực.

Đối với chuyện xảy ra trong ngày đó, Cầu Cầu vẫn còn nhớ sâu sắc.

Nó nhớ rõ, lúc ấy nó cẩn thận đi vào trước cửa động, lúc ấy nó nhìn thấy một con hồ ly rất lớn nằm úp sấp ở đó, khi đó hân ta còn ngáp một cái. Một phút sau đã đột nhiên đặt Cầu Cầu dưới móng vuốt.

Khi Cầu Cầu cảm thấy sinh mệnh của mình gặp nguy hiểm, trong lòng ai thán nó không xui xẻo, hơn nữa tiếc nuối chưa tìm được cha mẹ, thì phát hiện hồ ly cũng không làm bước tiếp theo, chỉ bắt nó đè dưới móng vuốt, sau đó lại nằm phơi nắng.

Hồ ly gọi là Mejicanos, không phải là con chồn bạc duy nhất trong rừng rậm sương mù, bởi vì màu lông khác với những con hồ ly khác, cho nên bị đàn hồ ly bài xích. Nhưng mà, từ khi Mejicanos lớn lên, lực lượng của hân mạnh hơn các con hồ ly khác. Hân chạy vào trong rừng rậm sương mù, thám hiểm, đánh nhau với mãnh thú, điều này làm cho Mejicanos cảm thấy thú vị. Nhưng thời gian trôi qua, Mejicanos cảm thấy càng ngày càng không có ý nghĩa. Tuy rừng rậm sương mù rất lớn, giống như không có giới hạn ở dưới chân bọn họ, nhưng những điều này lại biến thành cảnh sắc nhàm chán ở trong mắt Mejicanos.

Hân muốn rời khỏi rừng rậm sương mù, hân muốn đi nhìn cảnh sắc ở bên ngoài. Hân muốn nhìn thấy những cảnh sắc ở bên ngoài trong miệng thú nhân.

Động vật ở trong rừng rậm đều biết nói, con hồ ly màu xanh đen kia rời khỏi rừng rậm sương mù, tất cả chúng nó đều cảm thấy Mejicanos rất lợi hại, bởi vì hân là con thú duy nhất đi ra khỏi rừng rậm sương mù. Không biết vì nguyên nhân gì, rất nhiều động vật không có biện pháp đi đến ranh giới của rừng rậm sương mù, cũng liền không rời đi.

Thời điểm mà Mejicanos trở về cũng như lúc hân rời đi. Mười năm sau, thân ảnh của Mejicanos xuất hiện ở trong rừng rậm. Điều làm cho mọi người ngạc nhiên là, khi Mejicanos trở về mang theo toàn thân bị thương. Mejicanos mạnh mẽ đều bị thương khi ra ngoài, điều này làm cho những con vật trong rừng rậm sương mù càng không muốn đi ra.

Sau khi Mejicanos trở về cũng không có chạy khắp nơi ở trong rừng rậm sương mù, tìm con thú khác đánh nhau như trước kia, mà hân trở nên rất im lặng, thích phơi nắng.

Cầu Cầu nghĩ những phương pháp mà Mejicanos sẽ ăn nó ở trong lòng, thời điểm sắp hù chết mình, Mejicanos ngáp một cái, thanh âm lười biếng hỏi “Cục thịt nhà mi đến chỗ này của ta làm gì?” Hỏi xong còn ác liệt nhe răng nanh trắng như tuyết của hân ra “Chẳng lẽ đưa đến cửa cho ta ăn?”

Răng nanh lóe sáng làm cho Cầu Cầu sợ tới mức thét chói tai “Không phải, tôi không muốn bị ăn, tôi có việc muốn hỏi ông.”

Mejicanos nhấc đầu khoát lên đuôi trước, nhìn Cầu Cầu không bằng một nửa cái đầu mình, giọng nói vẫn biếng nhác như trước “Muốn hỏi ta cái gì?”

“Ông có từng gặp qua con thú nào giống như tôi không?” Cầu Cầu nhỏ giọng hỏi, dù sao thì nó vẫn còn nằm ở dưới móng vuốt của hân, sinh mệnh còn đang gặp nguy hiểm.

Mejicanos mở nửa ánh mắt “Giống như mi.” Hân nói lỏng móng vuốt, cẩn thận nhìn hình thể của Cầu Cầu “Giống như mi vừa nhỏ lại vừa tròn thì đã gặp qua, nhưng bộ dạng giống như này thì chưa thấy qua.”

Lời của Mejicanos nói làm cho Cầu Cầu thấy thất vọng cũng rất kích động “Sao lại chưa thấy qua? Không phải ông hiểu biết nhiều nhất sao? Không phải ông là con thú duy nhất có thể đi ra khỏi rừng rậm sương mù sao, sao ông chưa từng thấy qua con thú nào giống tôi chứ?”

Mejicanos nâng móng vuốt hất văng Cầu Cầu ra “Ta đi qua rất nhiều rừng rậm, ta từng đi ra ngoài rừng rậm, chỉ là chưa từng nhìn thấy con thú nào giống mi thì sao nào?” Nói xong còn nhe răng, khoe ra hai cái răng nanh sắc bén.

Cầu Cầu co rúm lại, quay đầu chạy đi.

Mejicanos nhìn thân ảnh chạy đi của Cầu Cầu, giọng nói trầm thấp nói “Đi ra ngoài cũng không có gì hay.” Nói xong nhìn về phương xa, ánh mắt cô đơn. Không lâu sau Mejicanos khôi phục lại bộ dáng lười biếng như ban đầu hai chân trước chấp lên nhau tiếp tục phơi nắng.

Không hỏi được chuyện của cha mẹ làm cho Cầu Cầu cảm thấy rất thất lạc, nó lang thang dạo chơi trong rừng rậm mà không hề có mục đích, cũng chính là ngày mà Cầu Cầu gặp được một người đặc biệt, sau đó nó biết thân thể của nó, sau đó làm một quyết định đặc biệt —— nó phải rời khỏi rừng rậm sương mù.

Đã biết được thân thể của mình, lại nghe được người kia dùng ngôn ngữ nhiều hấp dẫn nói cho nó biết cảnh tượng ở bên ngoài đầy màu sắc mê người ra sao. Cầu Cầu quyết định đi thực hiện trách nhiệm mà người kia nói, dù sao trách nhiệm này cũng không khó, còn có thể tò mò xem thế giới bên ngoài, Cầu Cầu cảm thấy không có gì là không tốt.

Chào tạm biệt người bạn tốt nhất là Tùng Tùng, Cầu Cầu được người kia đưa đến bên ngoài rừng rậm.

Cảnh sắc khác biệt ở bên ngoài làm cho Cầu Cầu vui quá mức, nó vui mừng chạy đến chạy đi ở chỗ đi vào rừng rậm để biểu đạt tâm tình vui mừng của nó. Nhưng sau khi bình tĩnh lại, Cầu Cầu bắt đầu phát sầu —— nó nên đi chỗ nào?

Cầu Cầu nghĩ “Căn cứ theo cách nói của người kì lạ kia, giống cái rất yêu thích động vật đáng yêu, giống cái lại quý giá như vậy, nó làm sủng vật của bọn họ là tốt nhất. Hắc hắc, có người bồi ăn bồi chơi thật quá tốt.” Cho nên mục tiêu đầu tiên của Cầu Cầu đó là tìm một giống cái làm chủ nhân, sau đó sống một cuộc sống sung túc.

Tuy rằng ý tưởng của Cầu Cầu tốt lắm, nhưng mà khó ở chỗ giống cái ở thế giới này rất hiếm, bọn họ căn bản không đi ra khỏi bộ lạc. Mà nó thì không có tìm được bộ lạc, cho nên Cầu Cầu giống như ruồi bọ mà xông loạn khắp nơi. So với những con thú có cánh, Cầu Cầu chỉ có thể dựa vào bốn cái chân ngắn chạy rất vất vả. Còn phải né tránh những động vật ăn thịt bất cứ. Tuy nó không có nhiều thịt, nhưng Cầu Cầu cũng không muốn làm thịt nhét kẻ răng.

Bởi vì thời gian dài không tìm thấy bộ lạc, Cầu Cầu không còn kiên nhẫn gì. Nó quyết định không tìm giống cái nữa, nó lười rồi. Ở trong rừng rậm tìm một cái ổ nhỏ bị động vật không biết vứt đi, Cầu Cầu chuẩn bị an cư ở đó.

Rừng rậm xa lạ, không có bạn bè ở bên người. Thực vật xa lạ, tuy thấy qua rất nhiều thực vật không có ở trong rừng rậm sương mù, nhưng có rất nhiều thực vật có ở trong rừng rậm sương mù mà nơi này không có. Điều này làm cho Cầu Cầu nhớ những ngày ở trong đó.

Ban đêm, Cầu Cầu nằm trong cái tổ nhỏ của nó, nhìn ngoài động đen như mực, bắt đầu nhớ nhà. Nó nhớ Tùng Tùng, nó nhớ chú sóc chuột già, còn muốn trái cây ở trong rừng rậm sương mù.

Thời điểm Cầu Cầu đang đau lòng, đột nhiên có một giọt nước rơi xuống chớp mũi nói “Trời mưa?” Cho nên, Cầu Cầu càng đau lòng, “Cái gì mà đại lục thú nhân mê người? Cái gì mà chủ nhân sẽ làm mỹ thực? Điều là gạt người! Ô ô ô. Tùng Tùng tôi bị lừa rồi.”

Sau cơn mưa.

Cầu Cầu đến bờ sông uống nước, nó nhìn thấy ảnh ngược của nó ở trong nước “Vẫn đáng yêu như thế. Đáng tiếc lại không tìm được một vị chủ nhân nào.” Cầu Cầu vươn móng vuốt ôm mặt nó “Đáng yêu như thế, thật sự quá đáng tiếc.” Cho nên cái ý tưởng tìm cho mình một vị chủ nhân vẫn cảm thấy ở trong lòng Cầu Cầu.

Ngày gặp được Lâm Mộc, vừa lúc Cầu Cầu tìm được một mảnh nấm, cái nấm mỹ vị làm cho Cầu Cầu ăn rất vui vẻ. Nhưng có một hơi thở làm cho nó nhận không được run rẩy đến gần, làm cho nó theo bản năng trốn đi.

Loại hơi thở này còn mãnh liệt hơn so với lúc nó gặp mảnh thú, nhưng cảm giác lại khác với mảnh thú (mọi người còn nhớ lúc Patrick bắt được Cầu Cầu không? Tức giận gì mà tức, đó là khí thể mà Patrick cố ý phóng ra, như vậy có thể làm cho dã thú chó đến gần).

Nó nằm trong bụi cây không dám nhúc nhích, sau đó nó thấy có hai người đến.

Cầu Cầu lặng lẽ nhìn hai người đang đến, trong lòng thầm nghĩ “Hai người kia cũng giống như người kì lạ kia. Nhất là người tương đối lùn.”

Nó nghe bọn họ nói chuyện.

“Patrick, không khí ở đây thật mát mẻ, khi hít sâu làm cho người ta cảm thấy thật thoải mái. Không giống nơi đó của bọn tôi, không khí đều mang theo mùi hôi.”

“Ừ”

“Ài, còn không có tìm thấy đồ tôi muốn ăn. Trời còn không sớm nữa, chúng ta hái ít trái cây trở về đi. Anh thấy thế nào?”

.....

Cầu Cầu đang nghe lén không biết vì sao mình bị phát hiện. Bị Patrick bắt được làm cho Cầu Cầu sợ hãi, nó liều mạng giãy dụa lại giãy không ra, điều này làm cho nó sợ đến mức nhận không được kêu to. Một giây sau, nó được đưa đến cái ôm của người khác. Hơi thở của người này mềm mại, làm cho Cầu Cầu cảm thấy thoải mái, cũng rất an tâm.

Nghe người này khen nó đáng yêu, lại thích bộ dáng của nó, Cầu Cầu cũng hào hứng quyết định để cho giống cái tên Lâm Mộc này làm chủ nhân của nó.

Tuy rằng cậu ta gọi nó là Cầu Cầu, tuy cảm thấy nghe không tốt, nhưng hay hơn những tên khác, nó miễn cưỡng chấp nhận.

Cầu Cầu có chủ nhân mới làm cho nó thấy vui mừng, nó quyết định muốn đưa một ít quà cho chủ nhân mới. Nghĩ đến cái nấm ăn ngon mà nó mới phát hiện ra, Cầu Cầu quyết định chia sẻ với chủ nhân.

Cũng giống như nó nghĩ, món quà nó tặng làm cho chủ nhân rất thích, Cầu Cầu đắc ý cực kỳ.

Được Lâm Mộc ôm đến trong đội ngũ thú nhân, Cầu Cầu mới phát hiện có rất nhiều người giống như bọn họ. Nghĩ đây đều là tộc nhân của bọn họ, Cầu Cầu cảm thấy mọi người sống cùng nhau rất tuyệt, giống như gia tộc của những chú sóc chuột ở trong rừng rậm sương mù ấy, bọn nó đều sống cùng nhau. Nhiều động vật sống cùng nhau thì mới nào nhiệt cực kỳ.

Lần đầu tiên Cầu Cầu nhìn thấy Casso thì rất ghét Casso

Bạn hỏi vì sao. Rất đơn giản, bộ dáng của Casso cũng rất đáng yêu.

Cầu Cầu biết nó tròn vo, nho nhỏ lại đáng yêu. Nhưng Casso cũng béo tròn, lông lại mềm mại, hơn nữa hơi ngốc nghếch, một con nho nhỏ, nghe người

kia nói, giống cái thích nhất những động vật đáng yêu lại lông mềm như này. Từ việc chủ nhân thích sờ đầu Casso là nó có thể nhìn ra, chủ nhân thấy Casso rất đáng yêu.

Cho nên ở trong lòng Cầu Cầu, Casso sẽ cùng nó tranh thủ tình cảm, như vậy chủ nhân sẽ không thích nó nhất, cho nên Cầu Cầu rất ghét Casso ở trong lòng.

Cầu Cầu ghét Casso cho nên khi ăn cơm nó quyết định cướp thức ăn của Casso.

Miệng ăn thịt nướng, Cầu Cầu cảm thấy thật sự ăn quá ngon. Trong lòng nghĩ người kia nói quá đúng, chủ nhân sẽ làm món ngon cho nó. Chỉ là con sói xấu xa này rất đáng giận, ăn nhiều thế.

Casso tham ăn làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho người khác cướp thức ăn của nó? Tuy biết Cầu Cầu là sủng vật của Lâm Mộc, nhưng con động vật ước chừng bằng tầm nó, Casso mới không tha ở trong mắt đâu.

Cầu Cầu cướp thức ăn, nó dùng đầu đẩy Cầu Cầu ra.

Nhưng mà Cầu Cầu là ai, nó đi ra từ trong rừng rậm sương mù, bị người đẩy ra thôi làm sao sẽ buông tha. Cho nên lại tiếp tục nhào lên cướp thức ăn.

Casso mắt bình tĩnh “Của cậu đã nhiều như thế rồi, sao còn cướp của tôi?”

“Bởi vì tôi ghét cậu, ai bảo con sói nhà cậu lớn lên đáng yêu làm gì?” Cầu Cầu trả lời ở trong lòng. Dù sao ở trong lòng nó, con sói này là động vật rất uy mãnh, đáng về không giống con sói con tròn vo đầy thịt này.

Hành vi cướp thức ăn của Cầu Cầu mãi cho đến khi Lâm Mộc ôm nó nên mới kết thúc.

Ăn cái nấm Lâm Mộc nướng, ăn quá ngon rồi. Nghĩ từ hôm nay trở đi nó đã có một chủ nhân nuôi nó làm cho Cầu Cầu thấy vui mừng.

Casso tò mò về con vật gọi Cầu Cầu được Lâm Mộc trở về, nó chưa từng có gặp qua thú con loại này. Còn béo tròn vo, không biết ăn thế nào nữa.

Thấy Cầu Cầu đang phơi nắng dưới gốc cây, Casso nhào qua. Casso ngồi chồm hổm trước mặt Cầu Cầu, nó tò mò nhìn con vật béo tròn trước mặt “Phụ thân nói ông ấy chưa nhìn thấy qua con vật như này, ngay cả chú Patrick cũng chưa từng gặp qua. Thật sự rất kì lạ.” Nó vươn một móng vuốt sờ Cầu Cầu “Này, rốt cuộc cậu là loài gì thế? Tôi chưa từng thấy qua.”

Cầu Cầu mặc kệ nó, ngay cả ánh mắt cũng không có mở ra. Nó thay đổi tư thế, chống hông về phía Casso.

Casso thấy Cầu Cầu không để ý đến mình, nó lại dùng móng vuốt vỗ Cầu Cầu “này, sao không trả lời tôi.” Hỏi xong, Casso đột nhiên nhớ đến “Tôi quên, cậu chỉ là một con thú bình thường, căn bản không phải thú nhân, sao có thể nghe hiểu lời tôi nói.” Nghĩ đến đối phương là một con vật bình thường, Casso kiêu ngạo đi đến trước mặt Cầu Cầu “Mày chỉ là một con thú bình thường, lại dám đoạt thức ăn của tao, thật sự quá to gan. Tao cảnh cáo mày, nếu lại đoạt thức ăn của tao lần nữa tao sẽ ăn thịt mày luôn. Hắc hắc.” Nói xong còn nhe răng nanh bé tí ra.

Cầu Cầu tức giận, trào một cái lên mặt Casso rồi chạy trốn. Đứng nhìn cái đầu của Cầu Cầu nhỏ, lực trào kia cũng không nhỏ, Casso bị trào đầu kêu lên một tiếng, sau đó tức giận đi bắt Cầu Cầu.

Casso tức giận nhất định phải xé xác Cầu Cầu ra, dù sao cũng chỉ là một con thú bình thường thôi.

Cầu Cầu luôn chạy trốn trong đám người, Casso đuổi theo Cầu Cầu tạo thành tình trạng gà bay chó sủa. Cuối cùng Cầu Cầu nhảy vào lòng Lâm Mộc mới ngừng.

Casso tức giận gầm nhẹ với Cầu Cầu “Đồ con thú con vô dụng, có bản lĩnh đừng có mà trốn trong lòng Lâm Mộc. Xem tao có xé mày ra thành từng mảnh nhỏ không.” Casso nhe răng “Đi xuống cho tao!”

Cầu Cầu kêu chít chít với Casso, cho Casso một ánh mắt khinh bỉ, sau đó nằm trong lòng Lâm Mộc quay hông về phía Casso.

“Casso ngu ngốc, đồ con sói thôi tha!” Cầu Cầu mắng Casso rất nhiều lần ở trong lòng.

Casso rất tức giận, đặc biệt tức giận, Casso cảm thấy nếu là thú nhân thì sẽ không tránh ở trong lòng giống cái tìm kiếm bảo hộ, cho dù con thú bình thường cũng không được, không được, nó muốn xé xác Cầu Cầu thành mảnh nhỏ mới được.

Lâm Mộc cảm thấy hai nhóc này đang chơi đùa, cho nên cười cúi đầu xoa đầu Casso, nghĩ Casso không phải là con thú bình thường, cho nên để Cầu Cầu lên lưng Casso “Casso lớn hơn Cầu Cầu, nên nhường Cầu Cầu nhé.”

Cầu Cầu thật không ngờ Lâm Mộc sẽ để nó lên lưng Casso, Casso lại càng không nghĩ đến. Cho nên Casso tức điên rồi, nó lại bị một con thú bình thường cười trên lưng. Đây là vũ nhục nó, cho nên Casso tức giận hét vang Cầu Cầu lên mặt đất, sau đó hung mãnh nhào lên cắn.

Lâm Mộc bị chuyện xảy ra làm cho dọa ngây người.

Mà Cầu Cầu, con thú bị tập kích trực tiếp lại sững sờ nằm trên đất quên chạy trốn.

May mắn lúc này Damon ngăn con trai của hắn lại, miễn làm cho Cầu Cầu chết dưới cái miệng nguy hiểm của con sói.

Cầu Cầu được Lâm Mộc ôm vào lòng cũng rất tức giận, cũng tủi thân nữa, nó không ngờ con sói béo kia thật sự muốn cắn chết nó, thật sự đáng giận. Cầu Cầu cảm thấy trong lòng rất thất lạc, nằm ở trong lòng Lâm Mộc không nhúc nhích.

Tuy rằng Casso còn giận Cầu Cầu, nhưng nó giận đến nhanh đi cũng nhanh, nghĩ đối phương chỉ là một con thú bình thường, lại là sủng vật của Lâm Mộc nên quyết định rộng lượng tha thứ không chấp nhặt với Cầu Cầu. Đương nhiên đây cũng là do Damon dạy. Dù sao ai cũng thấy, Lâm Mộc rất thích Cầu Cầu, hơn nữa Lâm Mộc cũng đối tốt với Casso, nếu Casso thật sự cắn chết Cầu Cầu thì Lâm Mộc sẽ rất đau lòng. Cho nên Casso mới rộng lượng không thêm chấp nhặt với Cầu Cầu.

Thời điểm ăn cơm Cầu Cầu không có đi cướp thức ăn của Casso nữa, mà nằm trong lòng Lâm Mộc, Casso chỉ lo ăn mới không cần để ý đến Cầu Cầu ra sao.

Cầu Cầu nhìn thấy Casso ăn vui vẻ như thế, trong lòng không cân bằng, con sói đáng giận mập mạp này dám muốn ăn nó, Cầu Cầu quyết định không đội trời chung với Casso.

Thời điểm Cầu Cầu ra quyết định, nó lại bắt đầu cướp thức ăn của Casso. Nó làm sao có thể để cho Casso ăn đến hài lòng chứ.

Casso thấy Cầu Cầu lại cướp thức ăn với mình, đang muốn đá nó đi, thì Mischa đi đến ôm Cầu Cầu lên, còn cầm thức ăn đút cho Cầu Cầu, lấy lòng nó.

Casso thế nhìn thấy ánh mắt đắc ý dạt dào đầy khiêu khích của Cầu Cầu nhìn về phía nó. Hơn nữa ánh mắt đó còn khinh bỉ nhìn nó. Nó đang muốn phát hỏa thì bị phụ thân nhà nó cản lại.

“Ăn đi, con cãi nhau ầm ĩ với một con thú bình thường làm gì. Ăn nhanh lên!” Nói xong còn nhỏ giọng nhắc nhở nó “Chẳng lẽ con muốn bị Mischa dạy bảo?”

Trong mắt Casso, Mischa là người nói không để ý, còn rất dã man, vẫn là tiểu giống cái, cái gì nó cũng phải nghe lời bé. Casso phẫn nộ nhìn Cầu Cầu đắc ý dạt dào ăn thịt nướng “Hừ, chỉ biết làm giống cái che chở cho mày!” Sau đó nhìn Mischa cười vui vẻ ôm Cầu Cầu “Giống cái chỉ thích những thứ gì đó ngoài đẹp ra chẳng còn tích sự gì, hừ!”

Mấy ngày kế tiếp, mỗi khi ăn cơm Cầu Cầu và Casso đều sẽ trình diễn màn đại chiến cướp thức ăn. Ngày bình thường Casso liền đuổi theo Cầu Cầu chạy khắp rừng cây. Mà Cầu Cầu cũng đều đi khiêu khích Casso mỗi ngày, sau đó lại bị đuổi chạy khắp nơi.

Hai bên đều ở trong trạng thái chán ghét đối phương.

Lâm Mộc thường xuyên thấy Cầu Cầu thừa dịp Casso không có chú ý vung móng vuốt cào nó một cái, sau đó Casso nhào lên, rồi hai đứa nó chạy khắp núi đồi. Cậu biết hai đứa nó có mâu thuẫn, nhưng không có những tay giải quyết. Dù sao nhìn hai đứa nó cãi nhau khá là vui mà đứng không?

Trải qua những ngày như thế, tính huống Casso và Cầu Cầu gặp nhau là nhẹ răng làm cho mọi người nhìn riết quen mắt, mà hôm nay Cầu Cầu lại nằm dưới gốc cây không nhúc nhích làm cho người ta cảm thấy ngạc nhiên.

Cầu Cầu nằm đơ ở đó làm cho Casso thấy khó hiểu, nó thấy hôm nay Cầu Cầu không có đến khiêu khích nó, cũng không có cướp thức ăn, cảm thấy kì lạ quá. Theo như bình thường, cho dù Casso ăn một quả trái cây, Cầu Cầu cũng nhào lên cướp, chứ không giống như bây giờ, cho dù nó ở xa ăn gì thì đối phương vẫn nằm yên không nhúc nhích.

Casso đi đến trước mặt Cầu Cầu, thấy Cầu Cầu mở mắt nhìn nó rồi lại nhắm chặt.

Casso thấy nó như thế này thì trong lòng không thoải mái, nó vươn móng vuốt trạc Cầu Cầu, đối phương lại không thêm để ý.

Thấy đối phương không phản ứng, Casso lại đẩy một cái nữa, thân mình Cầu Cầu giật mình lại vẫn không có phản ứng

Casso dùng móng vuốt đề Cầu Cầu lại “Hôm nay cậu làm sao vậy? Thật kì lạ quá!” Thấy đối phương vô lực không phản ứng mình. Casso cúi đầu ngậm Cầu Cầu bước đi. Casso quyết định mang Cầu Cầu đến một nơi.

Casso ngậm Cầu Cầu đến trước một gốc cây thấp, cái cây này rất kì lạ, có một ít nhánh mọc thành sân thượng, Casso đắp một ít nhánh cây cùng cỏ tranh lên thành cái ổ bí mật của nó.

Casso ngậm Cầu Cầu nhảy vào ổ của nó, để Cầu Cầu ở bên người nó. Thấy Cầu Cầu vẫn nằm bên cạnh giả chết không phản ứng. Nó dùng thân mình đẩy qua “Này, đây là ổ nhỏ bí mật của tôi, ngay cả Mischa cũng không biết đâu.”

Nơi này có thể nhìn xuyên qua khe hở để xem con sông nhỏ phía đối diện.

Cầu Cầu nghe được lời Casso nói thì giương mắt nhìn nó, cũng theo tầm mắt nó nhìn con sông ở phía đối diện.

Casso nói “Này, hôm nay cậu làm sao vậy? Sao không cướp thức ăn của tôi nữa?”

Cầu Cầu nhìn Casso một cái, lại nằm úp sấp.

Casso biết Cầu Cầu rất thông minh, có thể nghe hiểu bọn họ nói chuyện, tuy rằng Cầu Cầu không có biện pháp nói ra.

“Tôi đi một lát, cậu chờ ở chỗ này không được chạy loạn.” Casso nói xong liền nhảy xuống chạy đi.

Cầu Cầu giương mắt nhìn bóng dáng Casso rồi lại tiếp tục nằm úp sấp. Cầu Cầu rút lại bốn cái móng vuốt bé con, cuộn mình giống như một viên cầu.

Thật ra nguyên nhân Cầu Cầu buồn bã ỉu xiu rất đơn giản —— Lâm Mộc quên cho ăn.

Thật ra Lâm Mộc không cho ăn cũng chẳng phải chuyện lớn gì, nhưng mà hôm nay Cầu Cầu nhớ nhà thì Lâm Mộc lại không có cho nó ăn như mọi khi, cho nên Cầu Cầu nhớ nhà, tâm tình suy sụp lại nghĩ loạn, kết quả càng nghĩ càng suy sụp.

Thật ra Lâm Mộc không có theo như bình thường mà cho Cầu Cầu ăn bởi vì một là do đang vội, hai là Cầu Cầu thường cướp thức ăn của Casso, Lâm Mộc thấy xem ra chỉ cần Casso có cái ăn, Cầu Cầu nhất định sẽ không đói.

Khi Casso trở về, trong miệng ngậm một quả rất lớn. Nó để trái cây đó bên người Cầu Cầu, quả màu da cam tản ra hương vị mê người.

“Tặng cho cậu ăn đó.”

Cầu Cầu khó hiểu nhìn Casso một cái, nó ngồi xuống nhìn trái cây rồi lại nhìn Casso.

Casso bị nó nhìn đến xấu hổ, cố ý nói ra ngữ khí không tốt “Nhìn cái gì Cho cậu ăn thì ăn nhanh đi!”

Cầu Cầu cảm thấy Casso hiện giờ rất kì lạ, nhưng cảm thấy có ý tứ. Nó đang muốn ôm quả kia gặm, thì Casso đột nhiên ngậm trái cây kia đi.

Răng rắc, cắn thành hai nửa, lại răng rắc một tiếng, một nửa quả lại bị chia làm hai.

“Quả này lớn hơn cậu nhiều, tôi chia nhỏ ra để cậu dễ ăn hơn. Cậu nhanh ăn đi!” Casso vì mình có thể nghĩ vậy mà hơi đắc ý.

Cầu Cầu nhìn trái cây bị cắn thành hỗn độn, nhìn không được ném cho Casso cái xem thường, trong lòng ghét bỏ nghĩ “Đều dính nước miếng của cậu rồi thì sao mà người khác ăn được chứ!” Nhưng mà nó vẫn ôm miếng nhỏ lên, Cầu Cầu nghĩ ở trong lòng “Tôi đói bụng, tuyệt đối không cảm ơn cậu!”

Hai đứa hợp lực ăn hết quả kia, đương nhiên là Casso phụ trách cắn, Cầu Cầu phụ trách ăn. Cầu Cầu sau khi ăn no, trong lòng nó vẫn thấy không thoải mái, nó bắt đầu nằm trong ổ của Casso ngủ.

Casso nghĩ hiện giờ Cầu Cầu chắc đã khôi phục bình thường, ánh mắt xem thường vừa rồi dường như không thấy.

Thấy Cầu Cầu ngủ, Casso cũng cảm thấy mệt nhọc, cho nên nó cũng nằm úp sấp bên người Cầu Cầu ngủ.

Khi hai đứa tỉnh ngủ, nghiêm khắc mà nói là bị mùi thịt nướng thơm nức cứu tỉnh. Vốn đội ngũ du thú không có ăn cơm trưa, nhưng từ sau khi Lâm Mộc gia nhập, bọn họ đã dường thành thói quen ăn trưa.

Hai nhóc nhảy xuống khỏi ổ nhỏ lập tức chạy về nơi hạ trại.

Cầu Cầu nhảy vào trong lòng Lâm Mộc, Lâm Mộc lấy một chuôi thịt nướng cho nó, Cầu Cầu nháy mắt được chữa khỏi. Cầu Cầu uống canh ngân nhĩ xong lại trở nên vui vẻ.

Casso thấy Cầu Cầu hoạt bát lại nhìn không được tròn trĩnh mắt, Lâm Mộc nói nó là đồ ăn hàng, nó thấy Cầu Cầu mới chân chính là đồ ăn hàng. Có ăn ngày cả tức giận cũng quên.

Từ sau khi có tình hữu nghị của trái cây kia, cùng chung thực vật thì là tình hữu nghị sâu nặng của thú nhân. Tuy lúc ấy Casso lấy ra không có ngờ đến chuyện này. Nhưng nó bỗng nhiên ý thức được nó cùng Cầu Cầu ăn một trái cây, cảm thấy nó là một thú nhân rất giữ lời, cho nên nó đem Cầu Cầu trở thành bạn tốt, tuy rằng Cầu Cầu chỉ là một con thú bình thường, nhưng thấy Cầu Cầu thông minh, có thể nghe hiểu lời nó nói, cho nên Casso sẽ không so đo chuyện nó là một con thú bình thường.

Sau khi Casso quyết định cùng Cầu Cầu trở thành bạn tốt, nó bắt đầu chơi với Cầu Cầu, hơn nữa không so đo chuyện Cầu Cầu cướp thức ăn của nó. Hơn nữa lại thích chạy loạn với Cầu Cầu.

Casso nhìn thấy Cầu Cầu ngủ chẳng biết trời đất ở dưới gốc cây, thấy thế nào cũng rất đáng yêu, béo tròn đầy thịt. Trách không được Lâm Mộc thích nó như vậy.

Casso cũng nằm xuống bên cạnh Cầu Cầu, nhưng mà hình như Cầu Cầu cảm thấy nóng, nó lại nhích ra một khúc.

Mischa thấy Casso chỉ biết chạy loạn theo Cầu Cầu mỗi ngày, hai đứa nó đi chơi mà chẳng thèm tìm bé, thật không vui. Thấy Casso cùng Cầu Cầu ngủ. Bé nhẹ nhàng đi qua, chuẩn bị ôm Cầu Cầu đi.

Mischa nén giận, bé cũng thích Cầu Cầu lắm, vì sao Cầu Cầu không tìm bé chơi chứ?

Ngay khi Mischa vươn tay muốn ôm Cầu Cầu, Casso đột nhiên mở mắt.

“Mischa, cậu làm gì thế?”

Mischa bị phát hiện cũng hợp tình hợp lý nói “Đương nhiên là chơi với Cầu Cầu.”

“Hiện giờ nó đang ngủ.”

“Ngủ thì tôi cũng muốn ôm nó.” Nói xong liền bế Cầu Cầu lên. Sau đó hừ với Casso một tiếng, đắc ý nói “Nhìn xem, Cầu Cầu nằm trong lòng tôi cũng có thể ngủ.” Nói xong vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của Cầu Cầu.

“Hừ!” Casso hừ một tiếng với Mischa, trong lòng lắm bầm “Mischa thật tùy hứng. Không có tính cách tốt như Lâm Mộc.”

Cầu Cầu nằm trong lòng Mischa ngủ được một lúc thì tỉnh, bởi vì Mischa nhện không được thường vuốt ve nó. Không sờ lỗ tai thì cũng nắm móng vuốt nó.

Cho nên hiện giờ Cầu Cầu nằm trong lòng Mischa than thở “Ngay cả ngủ cũng không cho thú ngủ, thật sự ngược đã động vật!” Chuyện này tự nhiên là thâm nghĩ, không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Thời gian hạ trại, Cầu Cầu đi theo Lâm Mộc tìm ăn, bọn họ dự trữ nhiều thức ăn, chuyện này đối với hai con thú ăn hàng mà nói là chuyện đáng vui mừng nhất. Mà thời gian này Casso cũng dường thành thói quen đi theo Cầu Cầu.

Vốn Cầu Cầu đều ngủ cùng Lâm Mộc, nhưng Casso cảm thấy chú Patrick đang theo đuôi Lâm Mộc, hơn nữa từ sau ngày xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì chú Patrick liền lôi kéo Lâm Mộc ngủ cùng nhau, nó cũng khiến cho Cầu Cầu ngủ cùng nó.

Ngày xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó, Casso nghe tiếng rống cũng chạy đến, nhưng khi nó đuổi đến chỉ thấy thú nhân bị Patrick cắn chết, hai người đi lên từ sông. Mà khác với Casso, Cầu Cầu nhìn thấy chủ nhân của nó tron bóng bị Patrick ôm lấy, nó không muốn thừa nhận, chủ nhân của nó bị người lừa đi rồi %>_

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Phiên Ngoại Về Linie

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Bộ lạc của Linie không lớn cũng không nhỏ, chỉ có thể nói rất bình thường. Bởi vì giống cái đã rất ít, hơn nữa tính cách của Linie cũng không giống những giống cái khác bị nuông chiều sinh hư vừa tùy hứng lại kiêu căng, hơn nữa đáng người Linie cao gầy, cho nên rất được thú nhân trong tộc thích, có rất nhiều người theo đuôi.

Từ nhỏ Linie sống và sinh hoạt trong bộ lạc, chịu sự cưng chiều của song thân cùng sự sùng nịnh không có điểm mấu chốt của nhóm người theo đuôi. Vốn cậu cũng sẽ nghĩ mình giống như cha thân, tìm một thú nhân dũng sĩ dũng mạnh giống như phụ thân yêu thương cậu bình thân sống qua ngày. Nếu như không xảy ra chuyện kia.

Linie vẫn không hiểu được sao lại có thú nhân giống như du thú chứ. Phụ thân và cha thân của Linie đều nói cho cậu biết những chuyện xấu mà nhóm du thú làm, cậu nghe và cảm thấy sợ hãi đồng thời cũng không hiểu nổi, vì sao tất cả thú nhân đều đem giống cái cho là bảo bối, mà sao nhóm du thú lại làm chuyện cường bức giống cái chứ?

Cho dù làm cho kẻ khác sợ hãi, nhưng Linie thấy, du thú cách mình rất xa. Bộ lạc của bọn họ chưa từng bị du thú xâm lược, Linie thấy, trong bộ lạc của bọn họ có rất nhiều thú nhân dũng sĩ lợi hại, cho dù bọn họ có đến đây, thú nhân của bộ lạc cũng sẽ bảo vệ tốt bọn họ, bảo vệ tốt bộ lạc của bọn họ. Trên thực tế cậu sai rồi.

Nhìn thấy thú nhân trong bộ lạc bị đánh chết, nhìn thấy thú nhân bị thương vì người nhà của mình mà không thể không bị du thú nô dịch. Nhìn thấy bạn tốt chịu nhục. Linie chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy giờ.

Bị du thú tha đi, cậu biết kế tiếp sẽ có vận mệnh ra sao, điều này làm cho cậu sợ tới phát run, đồng thời cũng phẫn nộ tới phát run. Sao bọn họ có thể làm như vậy, sao bọn họ có thể làm nhục giống cái. Bọn họ không xứng làm con dân của thần thú, bọn họ căn bản là cầm thú không có lý trí! Bọn họ không xứng được xưng là thú nhân! Linie hiểu được, vì sao nhóm du thú sẽ bị thần thú bỏ rơi, vì sao sẽ oạt vào bộ lạc đuổi đi.

Chỉ là, hiện tại ai có thể cứu cậu khỏi tay những ác ma này chứ? Ai có thể cứu cậu đây! Cậu không muốn bị những du thú này làm nhục, cho dù chết cũng không nguyện ý!

Thời điểm Linie tuyệt vọng muốn chết, Jason xuất hiện làm cho cậu thấy được hy vọng.

Linie vĩnh viễn cũng không quên được hình ảnh Jason xuất hiện.

Một con rắn thật lớn, hai mắt màu đỏ làm cho người ta lạnh hết cả lưng. Nhưng giờ phút này, Linie lại cảm thấy được giống như chúa cứu thế hạ phàm. Cậu nhìn thấy thân rắn rất lớn quất văng mấy du thú kia ra ngoài, cho dù đám đó có nhanh chóng biến thành hình thú nhưng cũng không phải là đối thủ của con rắn lớn này.

Cậu nhìn thấy cây cối trước mắt bay tứ tung, nhìn thấy những du thú bị hấn đánh bị thương chạy đi, nhìn thấy hấn biến thành một người đàn ông anh tuấn trước mặt cậu. Nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của hấn nhìn thấy cậu. Linie cảm thấy trái tim cậu đập có chút không bình thường.

Vì sao người làm cho người khác sợ hãi, sao mà cậu lại không sợ hấn chứ?

Linie nhìn người đàn ông này đi đến trước mặt cậu, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh như băng, thân thiết nói một câu “Đi theo tôi.” Sau đó không có hỏi xem cậu có đồng ý không, ôm cậu vào lòng nhanh chóng rời khỏi.

Rừng rậm vào ban đêm luôn sẽ có những tiếng kêu làm cho người ta cảm thấy sồn hết gai óc. Đây là lần đầu tiên Linie qua đêm ở trong rừng rậm, cậu thân hồn nát thần tính nhện không được ngồi gần đồng lửa, điều này làm cho cậu sẽ không sợ hãi như thế nữa.

Cậu ngẩng đầu nhìn người đàn ông với vẻ mặt không thay đổi ngồi đối diện với cậu. Người này từ khi nói câu kia rồi không có nói câu nào với cậu nữa. Linie chưa từng gặp qua thú nhân dùng thái độ này đối với cậu, cho nên khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng như vậy cậu không biết nên bắt chuyện với đối phương như thế nào nữa.

Đột nhiên thấy đối phương đứng dậy, Linie cảm thấy rất sợ hãi, nếu hấn bỏ rơi cậu ở chỗ này thì phải làm sao bây giờ?

Linie lập tức đứng dậy, trong mắt mang theo khẩn cầu “Anh đi đâu vậy?”

Jason tạm dừng nhìn cậu một cái “Chờ” Nói xong hóa thành hình thú đi vào trong rừng rậm.

Linie nhìn nhìn thân ảnh hấn rồi đi, nhìn thấy bốn phía tối đen giống bị bóng tối cắn nuốt. Nghĩ đến bộ lạc của mình, nghĩ về nhà của cậu, Linie ôm chặt cánh tay, cậu cảm thấy bây giờ thật lạnh. Đau lòng đến nỗi nhện không được rơi nước mắt, “Phụ thân, cha thân.” Cậu biết song thân đã qua đời sẽ không nghe được tiếng gọi của cậu. Cậu biết.

Linie đang chìm đắm trong đau lòng đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc “Cậu làm sao thế?”

Sự cô đơn quanh người Linie làm cho Jason nhện không được hỏi ra tiếng.

Linie ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông kia đã trở lại, đối phương không có vứt bỏ cậu, cậu rất vui vẻ ngẩng đầu lên, cười nói “Không có việc gì.” Lung tung lau đi nước mắt trên mặt “Anh đi làm gì vậy?”

Jason thấy đối phương không đau lòng nên cũng không hỏi lại “Đồ ăn” Nói xong cho cậu thấy thịt đã được xử lý tốt trong tay hấn.

Vốn bị kinh hách, lại chạy vội vã, Linie vẫn đều không cảm thấy đói bụng. Lúc này nhìn thấy đối phương đưa thịt ra, cảm thấy bản thân rất đói. Nhìn thấy thịt trong tay đối phương, Linie vui vẻ nhỏ giọng nói “Thì ra anh đi tìm đồ ăn.”

Jason đưa cho Linie một trái cây để cho cậu ăn trước, đem thịt xâu chuỗi, lấy một cái nồi đá mà hấn làm tạm thời dựa theo cách mà Lâm Mộc chỉ mà hấn cảm thấy rất nhỏ đặt lên trên lửa đốt, dùng ống trúc đổ nước vào.

Linie ở một bên tò mò khi nhìn thấy đối phương lấy nồi đá ra, thấy đối phương đổ nước vào, chắc là nấu nước. Cảm thấy đối phương rất thông minh, lại nghĩ ra được loại phương pháp này để nấu nước. Lúc trước bọn họ chỉ có mùa đông mới nấu nước ấm, hơn nữa bọn họ chỉ dùng ống trúc để nấu, tuy dễ bị cháy, nhưng bọn họ chỉ cần nấu ấm là được, miễn cưỡng có thể dùng.

Linie ăn thịt xâu chuỗi mà Jason nướng chín, nhìn thấy đối phương cầm một khúc gỗ rồi dùng dao khắc làm thứ gì đó, Linie cảm thấy thú nhân lạnh như băng này thật quá kỳ lạ.

Nhìn thấy đối phương bung cho cậu uống, thấy tạo hình kỳ quái (thật ra rất bình thường rất thô ráp), “Đây là thứ gì?”

“Chén và thìa gỗ” Jason trước sau vẫn tiếc chữ như vàng.

Linie học theo Jason đã làm mẫu dùng thìa uống canh trái cây “Thật phương tiện, canh này uống ngon lắm. Cảm ơn anh! Anh thật thông minh!”

“Lâm Mộc dạy.” Jason nói xong bắt đầu trầm mặc ăn uống.

Linie không biết Lâm Mộc là ai, nhưng có thể làm ra những thứ này thật sự rất lợi hại.

Linie ăn năm sáu chuỗi thịt nướng, uống hết hai chén canh trái cây, thoải mái sờ bụng mình. Tuy thịt nướng không có hương vị, nhưng bữa cơm này cậu ăn rất thoải mái.

Hai người ăn xong đồ ăn, có lẽ do nguyên nhân ăn cùng bữa cơm, Linie cảm thấy cũng hòa hợp với người đàn ông này rất nhiều (đơn phương cho rằng).

“Tôi gọi là Linie, có thể cho tôi biết tên của anh không?” Linie nhìn người đàn ông không có biểu tình ngồi đối diện cười hỏi.

Tính cách của Linie ôn hòa cũng là nguyên nhân quan trọng làm cho rất nhiều thú nhân thích cậu.

“Jason.”

Đã biết được tên của đối phương, Linie cảm thấy bọn họ xem như quen biết “Jason, cảm ơn hôm nay anh đã cứu tôi.”

Tuy không có nhìn thấy phản ứng của đối phương, nhưng cũng không có gây trở ngại cho việc Linie quyết định trao đổi thông tin.

“Jason, anh là thú nhân của bộ lạc nào?”

“.....” Trầm mặc.

“Bộ lạc của anh có bao nhiêu người?”

Tiếp tục trầm mặc.

“Tôi có thể đến bộ lạc của các anh không?”

Vẫn trầm mặc như cũ.

Tuy Linie không có nổi giận vì đối phương không trả lời, nhưng nhìn thấy đối phương đưa thăm da thú cho cậu, cậu cũng không từ chối ý tốt của đối phương, đành phải trải ra chuẩn bị ngủ. Ngày hôm nay cậu quả thật rất mệt.

Jason nhìn về phía đối phương ngủ, lo lắng nên đem đối phương đến một bộ lạc khác hay vẫn để đối phương đi theo hắn. Nghĩ bản thân hắn phải nhanh đi tìm một nơi thích hợp để bọn họ ở lại, bộ lạc gần nhất cũng cách nơi này rất xa, hơn nữa lại khác hướng với nơi hắn muốn đi.

“Vẫn là tìm được nơi thích hợp rồi sẽ đưa cậu ta đi.” Jason tính toán tốt ở trong lòng rồi nhắm mắt lại chợp mắt, hắn cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Buổi sáng, Linie tỉnh lại dưới sự hấp dẫn của mùi thịt nướng. Nhìn thấy Jason đã chuẩn bị xong đồ ăn, mà giờ cậu mới tỉnh lại, hơi xấu hổ cười với hắn. Nhận lấy ống trúc đựng nước đơn giản rửa mặt rồi nhận lấy thịt xuyên ăn. Trong lòng tiếc nuối nghĩ, “Tay nghề đốt nướng của Jason tuyệt lắm, giá như có chút muối thì tốt rồi. Vì sao hắn không có muối, chẳng lẽ ăn hết rồi?”

Jason cũng nấu canh trái cây cho cậu, hơn nữa không uống hết thì dùng ống trúc đựng, hơn nữa rõ Lâm Mộc có nói qua, uống nước sôi thì tốt cho giống cái.

Ngày kế tiếp đương nhiên chạy đi. Linie thấy đối phương không có ý bỏ cậu xuống, hơn nữa tuy đối phương mặt lạnh nhưng chăm sóc cho cậu rất tốt, tự nhiên yên tâm đi theo Jason. Tuy không rõ vì sao đối phương luôn đến những nơi bí ẩn, chẳng lẽ do bộ lạc bọn họ ở nơi bí ẩn? Nhưng cảm thấy được tuy Jason luôn đi về một hướng, nhưng mục đích lại không xác định rõ. Không rõ mùa mưa gần đến rồi sao hắn còn chưa quay về.

Linie nhìn thú nhân được mặt, cậu không thể tin được người vẫn chăm sóc cậu mấy ngày qua lại là du thú! Hắn thừa nhận sợ làm cậu sợ hãi, nhìn người trước mắt vẫn lạnh băng như cũ, nghĩ những ngày này hắn chăm sóc cậu, làm cho cậu quên đi nỗi sợ hãi, đột nhiên cảm thấy rất tức giận rất tủi thân.

“Vì sao anh nói chuyện này cho tôi biết, chẳng lẽ anh chuẩn bị ném tôi đi?” Khẩu khí chất vấn của Linie cũng không làm cho biểu tình của Jason thay đổi, Linie không biết đối phương đang nghĩ gì, không biết đối phương có bỏ rơi cậu thật hay không, nhưng ý tưởng này làm cho cậu cảm thấy sợ hãi.

Jason lắc đầu, vẫn không tìm được nơi thích hợp, hắn cần phải trở về tập hợp với Patrick bọn họ, tự nhiên không thể mang theo Linie “Tôi sẽ đưa cậu đến một bộ lạc khác.”

“Tôi không đi!” Linie không hiểu vì sao mình lại tức giận, cậu biết Jason vì tốt cho cậu, dù sao đối phương cũng là du thú, nhưng cậu vẫn cảm thấy cậu bị bỏ rơi.

Jason không nói chuyện, hắn biết hiện giờ Linie không còn lý trí, thú nhân sẽ không cãi nhau với giống cái, huống chi Jason lại là người cảm tình kịch liệt. Hắn chờ Linie tỉnh táo lại.

Linie nhìn thú nhân trầm mặc trước mắt, vô lực ngồi xuống đất, làm cho bản thân bình tĩnh lại.

“Anh không giống những du thú đó.”

“.....”

“Anh phải trở về tìm đồng bạn của mình hay là.....anh chỉ một mình?”

“Trở về tìm đồng bạn.”

“Đồng bạn của anh có giống như anh.....sẽ không tổn thương giống cái chứ?” Nhìn thấy ánh mắt của Jason nhìn qua, Linie cảm thấy được lời của mình có thể làm tổn thương đối phương. “Ừm, tôi chỉ muốn nói anh không giống những du thú kia, anh không có thương tổn đến tôi. Tôi nghe phụ thân tôi nói, du thú sẽ làm hại giống cái, cho nên tôi muốn hỏi....”

Không đợi Linie nói xong “Đồng bạn của tôi không có làm”

“Sẽ không giống những thú nhân này cướp đoạt bộ lạc của người khác, làm nhục giống cái?”

“Không có.”

Linie không hỏi nữa, cậu cảm thấy được cậu cần phải lo lắng một chuyện. Cậu nhìn thú nhân ngồi xuống chỗ đối diện cậu. Người này làm cho người ta cảm thấy lạnh như băng, không nói chuyện lại không có biểu tình gì, trừ bỏ khi nói đến một người.

“Lâm Mộc là ai? Anh ta là một thú nhân thế nào?” Ở Linie xem ra, Lâm Mộc cũng là một du thú giống như Jason.

“Cậu ta là một giống cái, chúng tôi tình cờ gặp được.”

“Giống cái? Cậu ta là giống cái, trong đội ngũ của các anh có giống cái?”

Jason gật đầu “Cậu ta chủ động ở lại trong đội ngũ của bọn tôi, cậu ta rất thông minh.”

Thấy trên mặt khối băng Jason có tia buồn lòng “Một giống cái rất lợi hại! Anh thích cậu ta không?” Chắc là thích đi, dù sao đối phương vĩ đại như thế. Không hiểu sao lại có cảm giác rất mất mát.

“Cậu ta sẽ trở thành giống cái của Patrick.”

Tuy đối phương không có trả lời trực tiếp, nhưng Linie lại đột nhiên cảm thấy vui vẻ.

“Tôi đi về với anh.” Linie cảm thấy nếu bọn họ không tổn thương cậu, xem thái độ của Jason, bọn họ cũng đối tốt với giống cái. Đến bộ lạc xa lạ, cùng đi theo Jason đến một nơi xa lạ cũng không khác gì nhau, hơn nữa cậu quen biết Jason như vậy không phải tốt lắm sao. Cậu không cố ý xem nhẹ bộ lạc sẽ cho cậu cuộc sống rất tốt, hơn nữa mùa mưa sắp đến rồi.

Jason nghe thấy lời đối phương nói, hàng mày chau lại. Cho dù không muốn, nhưng hắn không thể không thừa nhận, giống cái sinh hoạt trong bộ lạc thì tốt hơn.

Nhìn thấy đối phương nhú mày, lo lắng bản thân sẽ bị từ chối, “Tôi đã quyết định.” Làm sao có thể từ chối giống cái chứ!

Linie đi theo Jason về gặp đồng bạn của hắn, rất ngoài ý muốn trong đội ngũ lại có ấu tể. Đương nhiên cậu cũng gặp được Lâm Mộc, một giống cái rất hấp dẫn người khác.

Cuộc sống tốt đẹp kế tiếp làm cho cậu có chút không thể tin được, đồ ăn mỹ vị, nhà ở sáng ngời, những thứ này cậu chưa từng gặp qua.

Bộ lạc trước kia, thời điểm mùa mưa và mùa đông đến cũng ở trong sơn động. Cho đến nay đều tối tăm, ẩm ướt như thế, quen nhưng không có nghĩa là thích.

Khi được phân cùng phòng với Jason cậu cũng không có phản đối, cậu biết bọn họ đều đem hai người trở thành một đôi, Tuy bọn họ chia ra ngủ hai đầu. Nhưng mà Linie vẫn vui vẻ vì chuyện này.

Linie cảm thấy quan hệ của hai người phát triển từng bước cũng không tệ, tuy không dính nhau như mấy người kia, nhưng Linie cảm thấy tốt lắm. Dù sao, hiện tại hai người tương tác với nhau làm cho cậu nhìn ra cậu là khác biệt trong mắt Jason, làm cho khối băng này làm chuyện dính người cũng làm khó cho người ta quá.

Linie vẫn cảm thấy như thế rất tốt, dù sao thú nhân và giống cái đều trải qua thời gian ở chung rất lâu mới có thể cùng một chỗ, bọn họ chỉ mới quen biết không lâu. Nhưng khi mấy người kia đều nói sẽ cử hành nghi thức cùng với Lâm Mộc, cậu đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng. Vì sao Jason không có cầu hôn cậu? Chẳng lẽ hắn không thích cậu sao? Linie đột nhiên không xác định được.

Cậu biết Jason phát hiện ra cảm xúc không tốt của cậu, nhưng đối phương cũng không nói gì, (do Jason không biết nói gì, hắn không phải là một người am hiểu biểu đạt), làm cho Linie ưu tư quá sâu.

Linie biết những ngày này cậu không có trạng thái, luôn thích ngẩn người, nhưng cậu không ngờ Lâm Mộc đoán được tâm sự của cậu.

Đi lên núi với Lâm Mộc, bọn họ tìm được thực vật mới, Lâm Mộc nói đó là khoai lang —— một loại thực vật ăn ngon lắm.

Cậu biết, chỉ cần có thực vật mới được phát hiện, Lâm Mộc sẽ làm cho mọi người cùng ăn, nghe nói đó là nếm thử thứ tươi mới. Cho nên, buổi tối ăn

món làm từ khoai lang là điều tuyệt đối không ngoài ý muốn. Linie yên lặng ăn đồ ăn của cậu, cậu không có nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Jason.

Com nước xong Linie bị Lâm Mộc lặng lẽ lôi đi nên có chút không rõ, sau đó nghe Lâm Mộc nói rõ nguyên nhân vì sao Jason không biểu đạt tình cảm. Một khắc kia cậu rất vui vẻ, bởi vì Jason thích cậu. Nhưng cậu cũng tức giận, làm một giống cái chẳng lẽ cậu còn chưa bày tỏ rõ ràng sao.

Lâm Mộc ra chủ ý cho cậu, bảo cậu dùng sắc dụ Jason, nhưng không nên làm đến bước cuối cùng. Nghe Lâm Mộc thì thầm nói nội dung sắc dụ, Linie cảm thấy mặt mình đỏ bừng. Nhưng nghe Lâm Mộc nói thật ra có thể dùng phương pháp này trừng phạt Jason, làm cho hắn ta nhìn được mà không ăn được, vội chết hẳn. Đương nhiên cậu sẽ không nghe làm theo Lâm Mộc nói: thú nhân cũng là thú, (thú) tính lên rồi, thì ai mà còn không chế được, hơn nữa, tiên sinh, sắc dụ kia của ngài, có thú nhân nào sẽ buông tay chứ. Cho nên mong tha thứ cho sự gian trá của tôi đi, ha ha ha.

Cho nên Linie ăn đủ. Nhưng mà vẫn có sự chênh lệch với suy nghĩ của Lâm Mộc, Jason nhin tới đồ cả hai mắt, nhưng Linie không đành lòng để cho đối phương khó chịu nên liền làm cho bản thân ngày mai nằm ở trên giường không dậy nổi, mà Jason lại thần thanh khí爽.

Thời điểm Linie nằm ở trên giường được Jason ôm đút com, tuy rằng thân thể không thoải mái nhưng trong lòng lại yên tâm.

Một bộ lạc tuyệt vời lắm, một thú nhân mình thích làm bầu bạn, Linie cảm thấy được tâm tình hiện tại của cậu giống như Lâm mộc thường xuyên nói: Tôi viên mãn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Phiên Ngoại Về Chuyện Lâm Mộc Sinh Trứng (Một)

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Gần đây Lâm Mộc phát hiện Patrick luôn trộm dùng ánh mắt lo lắng nhìn cậu, cậu biết đối phương vì sao lo lắng, bởi vì tình trạng gần đây của cậu hơi kỳ lạ. Hiện giờ cậu thường hay ngủ, mỗi ngày đều ngủ như muốn không tỉnh, hơn nữa đều đã đạt tới tình cảnh ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Không chỉ như thế, bây giờ cậu ăn được dữ lắm, hơn nữa lại thích ăn thịt, lúc trước cậu chỉ thích ăn rau xanh giờ lại không thịt không vui, cơ mà nghĩ đến vấn đề sức khỏe, Lâm Mộc phải bắt buộc bản thân ăn một ít. Hiện giờ mỗi khi cậu tỉnh lại là sẽ ăn, không ăn thì ngủ, loại cuộc sống giống như heo này làm sao có thể bình thường chứ, tuy rằng cậu không có cảm thấy không thoải mái, mà còn cảm thấy khá tuyệt, béo hơn trước kia một chút, nhưng mà còn khỏe mạnh thì cũng không khó coi.

Điều làm cho Lâm Mộc khó chịu là, bạn nói xem mỗi ngày đều buồn ngủ, mà về đêm thì còn có tinh thần dục vọng dâng trào mãnh liệt, mỗi ngày đều muốn Patrick, nghĩ lại đều thấy xấu hổ, chỉ là cậu nhìn không được, mỗi khi Patrick đến gần cậu, cậu đều cảm thấy đầu óc cậu trở nên mơ hồ, thân thể bắt đầu kim lòng không chịu được.

Lâm Mộc có chút buồn rầu cào tóc “Rốt cuộc tôi bị gì thế?”

Thật ra lúc Lâm Mộc phát hiện ra loại tình huống này, cũng không có cảm thấy gì, cậu thấy giờ là mùa xuân, xuân vậy thu kém đều rất bình thường, đương nhiên lượng com vượt gấp ba lần bình thường, ở trong lòng cậu cảm thấy mình ăn uống thật sự quá tốt rồi! Cho dù Patrick cảm thấy tình trạng của Lâm Mộc có chút không hợp, cần phải mời Hoàng Viễn đến xem cho cậu, Lâm Mộc cũng tùy ý khoát tay từ chối, sau đó lại vui tươi hơn hờ bảo mình không có việc gì, đây là phản ứng bình thường vào mùa xuân.. Patrick cũng vì thấy sắc mặt của Lâm Mộc thật sự tốt, còn mượt mà hơn trước kia, cũng không có bắt buộc Lâm Mộc phải đi gặp được sư.

Nhưng sau khi phát hiện tình huống, Lâm Mộc liền cảm thấy bản thân cậu không thích hợp, cậu liền bảo Patrick đến tìm Hoàng Viễn xem bệnh cho cậu, nói vì sao không trực tiếp đi tìm Hoàng Viễn, um.Hiện giờ cậu buồn ngủ rồi.

Patrick thấy Lâm Mộc đồng ý gặp được sư, cẩn thận để Lâm Mộc nằm trên giường, đắp chăn dặn dò cậu rồi mới đi ra ngoài. Cậu vội vàng đến nhà Ryan, mỗi ngày Hoàng Viễn đều ở nhà nghiên cứu thảo dược, chăm con.

Đúng vậy, một năm trước Hoàng Viễn sinh cho Ryan một tiểu thú nhân, bởi vì trong bộ lạc có con nít được sinh ra, mọi người đều rất vui mừng, đương nhiên vui nhất vẫn là phụ thân của đứa nhỏ, thú nhân Ryan. Mà từ sau khi có con, Hoàng Viễn rất thích ở nhà chăm con, tuy tiểu thú nhân thật sự không nên nuông chiều, ở trong lòng thú nhân, ấu tể giống đực có thể tùy tiện mà nuôi đều có thể sống, nhưng Hoàng Viễn lại không vui, dù sao cũng là con mình, sao có thể nuôi thả chứ. Đối với hành vi cưng chiều con của Hoàng Viễn, Ryan cũng không dám xen vào, chỉ ghen tị đứa con được cha thân của nó quan tâm quá nhiều, điều này làm cho Ryan cảm thấy buồn phiền, vì vậy, có đôi khi Ryan hối hận vì để nhóc con này chào đời, nhưng nghĩ đến con mình nhỏ nhỏ vui vẻ chạy đến trước mặt mình thì chút hối hận của Ryan này ném tít lên chín tầng mây, tranh thủ tình cảm thì tranh thủ tình cảm, ai bảo đây là con của hắn cơ chứ.

Cho nên Patrick dễ dàng tìm được người.

Hoàng Viễn ngạc nhiên khi thấy Patrick đến, dù sao Patrick cũng không phải là khách quen nhà hắn “Anh tới tìm tôi?”

“Ừ.” Y nghiêm mặt.

“Lâm Mộc làm sao vậy?” Patrick đến tìm hắn nhất định là vì chuyện của Lâm Mộc.

“Gần đây hơi kì lạ.”

“Kì lạ như thế nào?” Hoàng Viễn vẫn tò mò Lâm Mộc bị bệnh gì, làm cho Patrick ngưng trọng đến thế, tuy rằng y luôn không có biểu tình gì ngoài chuyện của Lâm Mộc, nhưng hôm nay lại ngoài ý muốn nhủ mày.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” Tình huống hiện giờ của Lâm Mộc, y không yên tâm để cậu ở nhà một mình, tuy biết Lâm Mộc đang ngủ, nếu không ngủ bốn năm tiếng sẽ không tỉnh, nhưng vẫn sợ vạn nhất, hiện giờ Lâm Mộc tỉnh lại nhất định phải nhìn thấy y nếu không sẽ sợ hãi, lúc trước có một lần y ra ngoài săn thú về trễ, khi y vừa mới đi vào phòng thì Lâm Mộc liền nhào tới, ôm y khóc không ngừng, Patrick biến thành chân tay luống cuống, nhìn thấy ánh mắt khóc đỏ bừng của cậu, cực kỳ đau lòng, lập tức nói về sau không bao giờ về trễ nữa, nhất định sẽ làm cho cậu tỉnh nhìn thấy y.

Patrick biết Lâm Mộc như vậy khác trước rất nhiều, lúc trước Lâm Mộc sẽ không vì chuyện như thế mà bất an đến khóc. Đối với chuyện khác thường này, Patrick rất lo lắng.

Nghe xong Patrick miêu tả tình huống của Lâm Mộc “Nghe sao mà giống phản ứng khi giống cái mang thai vậy, tuy thời điểm giống cái mang thai bình thường đều sẽ nóng tính, nhưng có loại thích ngủ, tâm tư trở nên mẫn cảm, về phần có thể ăn, khi giống cái mang thai bình thường sẽ vậy.” Hoàng Viễn càng nói càng cảm thấy giống thế, tuy Lâm Mộc là xuyên cả thân thể qua, là một người đàn ông ở trái đất, nhưng không có nghĩa là tính từ hùng mạnh của thú nhân kia không có biện pháp làm cho cậu mang thai, Hoàng Viễn càng nghĩ càng cảm thấy vui vẻ, nếu Lâm Mộc thật sự mang thai thì xem cậu còn chế cười hân thế nào, thân thể của hắn là giống cái hàng thật giá thật, có thể sinh con là chuyện bình thường, nghĩ đến lúc ấy Lâm Mộc chế cười đều làm Hoàng Viễn căn rằng, hiện giờ hắn cũng có thể chế cười Lâm Mộc, nghĩ lại tâm tình đều thấy sáng khoái.

Patrick nghe Hoàng Viễn nói có thể là do Lâm Mộc mang thai, ánh mắt sáng ngời, trong lòng vui sướng khó mà áp chế được. Sau khi biết lai lịch của Lâm Mộc, Patrick biết Lâm Mộc không có biện pháp sinh con, nhưng trong lòng khó tránh khỏi có chút mất mát, y rất hy vọng có con của y và Lâm Mộc, tốt nhất là lớn lên giống Lâm Mộc. Hiện giờ biết Lâm Mộc mang thai làm cho y rất là vui mừng.

Hoàng Viễn nhìn Lâm Mộc nằm ở trên giường ngủ giống như heo liền cảm thấy buồn cười, nhìn xem cậu ta hưởng thụ kia, trong lòng có chút hâm mộ.

Patrick thấy Lâm Mộc ngủ không có dấu hiệu tỉnh lại, y cẩn thận ngồi vào bên giường, nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng cho cậu dựa vào mình “Cậu xem giúp em ấy, phải nhẹ chút, đừng làm cho em ấy tỉnh ngủ, Mộc Mộc ngủ không đủ giấc, tính tình sẽ không tốt đâu.”

Thấy bộ dáng cẩn thận của Patrick, Hoàng Viễn nhìn không được trọn trắng mắt ở trong lòng, đứng với chuyện của Lâm Mộc còn hình tượng lãnh khốc như bình thường, quả thật là thế nô, không phải quả thật, mà căn bản là, thật sự ảnh hưởng đến hình tượng người lãnh đạo cao lớn uy mãnh. Nhưng mà nghĩ thái độ của vị kia nhà mình, Hoàng Viễn không tiếp tục phun tào Patrick nữa, hắn thấy các thú nhân đều giống như nhau.

Hoàng Viễn cẩn thận bắt mạch cho Lâm Mộc. Nhưng thời gian càng dài, mặt Hoàng Viễn càng nhăn chặt lại, mà tâm tình của Patrick luôn nhìn theo cũng càng ngày càng gấp.

“Patrick, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi.”

Patrick dừng lại một chút, cẩn thận đặt Lâm Mộc xuống giường, đi ra ngoài cùng với Hoàng Viễn.

“Mộc Mộc làm sao vậy?”

Hoàng Viễn lắc đầu “Tôi cũng không biết, mạch tượng của Lâm Mộc không phải hi mạch.”

Sắc mặt của Patrick nhất thời trở nên khó xem, đối với việc đoán Lâm Mộc có thai, đoán đúng thì là tốt, nếu không thì là không tốt.

“Patrick, anh cũng đừng nên khẩn trương, tuy Lâm Mộc không mang thai, nhưng thân thể của cậu ấy rất khỏe mạnh, mạch tượng rất khỏe mạnh.” Nhưng vấn đề phiền toái là ở đây, Lâm Mộc rất khỏe mạnh, nhưng bọn họ không giải thích được hiện tượng khác thường này của Lâm Mộc. Chung quy cũng là một cái mầm tai họa.

“Tuy không biết vì sao mà Lâm Mộc lại thích ngủ như thế, nhưng may mà thân thể hiện giờ của cậu ấy không có việc gì, chúng ta quan sát một thời gian, nếu Lâm Mộc khôi phục bình thường thì tốt, nếu không chúng ta phải nghĩ biện pháp khác.”

Patrick cũng chỉ có thể làm như vậy.

“Ừ, đã làm phiền cậu.”

Hoàng Viễn cười cười “Nói cái gì thế, Lâm Mộc là bạn tốt của tôi. Tôi đi trước đây, gần nhất anh cứ ở ở cùng Lâm Mộc, chuyện săn thú tôi sẽ bảo Ryan giúp anh, tôi có thời gian sẽ đến thăm Lâm Mộc.”

Patrick gật đầu, không nói gì nữa, cảm ơn gì đó, Patrick cảm thấy hành động mới có thành ý, y sẽ nghĩ biện pháp cảm ơn Hoàng Viễn.

Patrick trở về phòng nhìn khuôn mặt ngủ an tường của Lâm Mộc, trong lòng cầu nguyện Lâm Mộc ngàn lần vạn lần đừng có chuyện gì. Chỉ cần Lâm Mộc khỏe mạnh, cậu muốn ngủ thế nào thì ngủ thế đó.

Thấy Lâm Mộc không có dấu hiệu tỉnh lại, Patrick quyết định nấu một ít gì đó cho Lâm Mộc ăn, chờ cậu tỉnh lại liền có thể ăn. Hiện giờ Lâm Mộc rất dễ đói bụng.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay Lâm Mộc không biết, sau khi ăn xong cơm chiều thì Lâm Mộc mới có tâm tư hỏi.

“Patrick, anh có đi tìm A Viễn không?”

“Tim, hần đã xem qua cho em”

“Xem qua?”

Thấy Lâm Mộc ngạc nhiên “Lúc ấy em đang ngủ, nhìn em ngủ ngon nên anh không có đánh thức em dậy.”

Lâm Mộc gật đầu, chuyện này cậu hiểu được, hiện giờ cậu luôn vì ngủ không đủ mà tâm tình dễ bức bối, Patrick tự nhiên sẽ không đánh thức cậu.

“Vậy A Viễn có nói em bị làm sao không?” Chuyện này cậu vẫn quan tâm đến.

“Hần nói em rất khỏe mạnh, không có chuyện gì.”

Lâm Mộc biết Patrick sẽ không lừa cậu, an tâm gật đầu “Vậy là tốt rồi. Em muốn đi tắm”

Patrick đứng lên “Anh đi chuẩn bị”

“Ừ”

Này lại là một đêm tình cảm mãnh liệt, Patrick nhìn Lâm Mộc ở dưới thân, bởi vì tình cảm mãnh liệt mà đỏ bừng hai má, cái miệng phát ra tiếng nói mềm mại, đây là người dung nhập vào linh hồn y, đồng sinh cộng tử, y vĩnh viễn sẽ cùng Lâm Mộc, sống chết không rời.

Bởi vì nguyên nhân của Lâm Mộc, nhà Patrick và Ryan bắt đầu ăn cơm cùng nhau, vì không để cho Lâm Mộc lo lắng, Patrick cũng không có thời khác luôn canh bên cạnh Lâm Mộc, y sẽ đi ăn thú với Ryan, nhưng thời điểm y đi ra ngoài thì Hoàng Viễn sẽ ở cùng Lâm Mộc, hoặc sẽ có người khác ở cùng cậu, tóm lại mặc kệ thế nào cũng sẽ có người ở cùng với Lâm Mộc. Mà chuyện của Lâm Mộc, Patrick cùng Hoàng Viễn không nói cho người khác, đỡ làm cho người khác lo lắng, không nghĩ làm cho Lâm Mộc biết chuyện sẽ phiền lòng. Cho nên Phil bọn họ không có làm việc gì sẽ bồi Lâm Mộc, nhưng không biết gì khác.

Hôm nay Lâm Mộc nằm trên ghế phơi nắng trong sân, ánh mặt trời ấm áp, gió mát, đúng là thời tiết làm cho con người ta cảm thấy thoải mái, Lâm Mộc ngủ rất thoải mái. Mà, có một ‘con mèo nhỏ’ màu trắng nằm trên bụng Lâm Mộc, đương nhiên nó cũng không phải là một con mèo, đây là đứa con Ryn của Hoàng Viễn và Ryan. Bởi vì mỗi ngày Hoàng Viễn đều đến nhà Lâm Mộc cho nên cũng dẫn con mình đi đến, sau đó Hoàng Viễn nhìn con mình hoặc là ngủ cùng Lâm Mộc hoặc là hần chơi với con mình.

Ryn rất thích Lâm Mộc, nó cảm thấy hơi thở trên người Lâm Mộc làm cho nó thoải mái, cho nên Ryn bé bỏng chỉ bằng bàn tay của Ryan sau khi ngủ cùng Lâm Mộc đã thích cuộn mình nằm trong lòng cậu ngủ. Hoàng Viễn nhìn thấy tình cảnh đó thường cười nói, con của hần bị Lâm Mộc lây bệnh thích ngủ rồi.

Một ngày này giống như mọi khi, Lâm Mộc cùng bé Ryn đang ngủ vù vù, mà Hoàng Viễn thì ngồi ở một bên dệt vải, hiện giờ Hoàng Viễn rất có phong phạm vợ hiền, dù sao hiện giờ Hoàng Viễn rất hiền lành.

Hoàng Viễn dệt vải chỉ, một để làm băng gạc, hai là làm quần áo cho ba người nhà hần, tuy Ryan luôn nói thú hình của Ryn còn nhỏ không cần quần áo, nhưng Hoàng Viễn vẫn thích làm quần áo nhỏ cho Ryn, đương nhiên quần áo sẽ phù hợp với thú hình của Ryn, Hoàng Viễn trực tiếp xem Ryn như con mèo nhỏ mà ăn mặc.

Thật ra Ryn nhỏ bé mặc vào quần áo liền cảm thấy không thoải mái, nhưng thấy cha thân nhà nó vui mừng như thế, cũng nhịn, nhưng mà cũng tranh thủ một ngày có vài tiếng không cần mặc quần áo.

Patrick cùng Ryan trở về liền nhìn thấy hình ảnh yên lặng tốt đẹp như thế, có lẽ cảm nhận được Patrick trở về, Lâm Mộc ngoài ý muốn đã tỉnh.

Lâm Mộc dụi mắt “Patrick, anh đã về rồi.” Giọng nói mềm mại, làm cho Patrick nghe xong ngứa lòng.

Y đi qua bế Ryn trong lòng Lâm Mộc đưa cho Ryan, cười ôm cậu vào lòng “Còn buồn ngủ không?”

Lâm Mộc ngáp một cái “Ừ, không mệt, chúng ta nấu cơm đi, em đói bụng.”

Dạo này Lâm Mộc rất ít khi xuống bếp, bởi vì làm chuyện gì cũng không có tinh thần, Patrick cũng không để cho cậu làm, hôm nay Lâm Mộc cảm thấy tinh thần của cậu khá tốt nên quyết định xuống bếp.

Patrick thấy cậu ngủ no rồi, cũng không có ngăn cản, Patrick tận lực làm cho mọi chuyện giống như trước kia, không có cẩn thận trước mặt Lâm Mộc, miễn cho cậu khả nghi.

Lâm Mộc xuống bếp, tự nhiên mọi người có ăn, ba động vật ăn thịt lại thỏa mãn. Bởi vì khẩu vị của Lâm Mộc thay đổi, cho nên làm rất nhiều thịt, cũng chuẩn bị cháo thịt cho Ryn.

Tầm một tháng sau, Lâm Mộc khôi phục bình thường, không có ngủ bất tỉnh như lúc trước nữa, lượng cơm lớn cũng trở về như bình thường, nhưng do một tháng ăn khá nhiều, Lâm Mộc vẫn thêm được ít thịt, nhất là người nhìn thấy mượt mà hơn trước. Lâm Mộc khôi phục bình thường, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm trong lòng, Patrick nhìn Lâm Mộc hiện giờ có chút thịt lại vui vẻ, rất khỏe mạnh, lại béo lên, trong lòng Patrick thật thỏa mãn.

Nắm thịt ở phần bụng của mình, Lâm Mộc không hài lòng, cậu quyết định giảm béo, nhưng mà dưới sự khẩn cầu của Patrick, ý tưởng này không có biện pháp thực hiện, hơn nữa Patrick nhiều lần tỏ vẻ Mộc Mộc như bây giờ làm cho y rất thích, nhưng lại rất đẹp trai, cần bản không cần giảm béo, Lâm Mộc nghe xong thấy thoải mái, cũng không nghĩ đến chuyện giảm béo nữa. Dù sao, người đàn ông của cậu đều không thêm đề ý, còn tỏ vẻ rất thích, Lâm Mộc cũng chẳng quan tâm đến cái nhìn của người khác.

Đêm nay, sau khi hai người ăn cơm chiều xong, nhìn cảnh đêm ở bên ngoài cửa sổ, Lâm Mộc dựa vào lòng Patrick, hai người đều không có nói chuyện, cùng hưởng thụ thời khắc yên tĩnh này.

Patrick an tâm ôm người trong lòng, không có việc gì thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phiên Ngoại Về Chuyện Lâm Mộc Sinh Trứng (Hai)

Từ Sắc Kinh Cức

Hwan

Vốn thân thể của Lâm Mộc chuyển tốt, không có thích ngủ như lúc trước nữa, Patrick bọn họ cũng yên lòng hơn, chỉ là không nghĩ đến, qua hơn hai tháng, Lâm Mộc lại khôi phục trạng thái trước kia ———— ăn được ngủ được. Mà khẩu vị cũng trở nên kì lạ hơn. Cậu không chỉ cực kỳ thích ăn thịt, hơn nữa khẩu vị lại đặc biệt, không phải rất cay, thì lại rất chua, điều này làm cho Hoàng Viễn thấy thế nào cũng cảm thấy Lâm Mộc mang thai, nhưng mạch tượng lại không giống, không có hỉ mạch hay hoạt mạch gì hết làm cho mọi người lo lắng, nhưng bởi vì lúc trước Lâm Mộc cũng như thế, cuối cùng cũng tốt lên, lúc này bọn họ cũng không quá lo lắng như lúc trước, đương nhiên ‘bọn họ’ không bao gồm Patrick.

Thật ra Patrick biết, lúc này Lâm Mộc vẫn có chút khác biệt, thì phải là buổi tối Mộc Mộc nhà y làm thế nào cũng không nguyện ý cho y chạm vào. Đương nhiên dưới tình huống y đang lo lắng cho Lâm Mộc, Patrick cũng không có yêu cầu quá đáng, tuy nhìn hơi vất vả, nhưng mà dùng bàn tay nhỏ bé của Lâm Mộc giúp y cũng làm cho y thấy thoải mái, chẳng qua hơi tiếc nuối một chút, cho dù Lâm Mộc có giúp thì cũng chỉ giúp đỡ một lúc rồi ngủ, thời gian còn lại y phải tự mình com no áo ấm thôi.

Buổi tối, nhà Ryan.

Hoàng Viễn thoải mái ngồi trong thùng tắm ngâm nước, hiện giờ tuy đang mùa hè, nhưng tắm nước ấm vẫn thấy thoải mái.

“Ryan, đi vào chà lưng cho em”

Thật ra không cần Hoàng Viễn kêu gọi, sau khi rửa chén xong Ryan sẽ lập tức đi vào muốn phúc lợi.

Ryan nghe thấy Hoàng Viễn gọi hần, vội vàng lập tức chạy qua.

“Sao chậm thế?” Tuy lời nói có vẻ bất mãn, nhưng nghe thấy thế nào cũng giống như đang làm nũng ấy.

Mà Ryan một bên vừa trả lời “Mới vừa rửa chén xong.” Một bên nhìn thân thể trắng nõn của bầu bạn nhà mình thấy tâm viên ý mãn, vốn muốn dùng khăn mặt kì lưng cho Hoàng Viễn lại đổi sang trực tiếp dùng tay.

“Khăn mặt, khăn mặt.” Hoàng Viễn cường điệu muốn dùng khăn mặt chà lưng cho hần.

“A Viễn, dùng tay cũng có thể kì được.”

“Thiết, tai tay em không kì được thôi, dùng khăn mặt, nếu không em không cho anh kì.”

Ryan lựa chọn thỏa hiệp, cầm khăn mặt trong tay, chậm rãi chà xát ở trên lưng Hoàng Viễn, thường dùng tay ăn chút đậu hủ, đối với việc này Hoàng Viễn không có ngăn cản, dù sao cũng là người đàn ông nhà mình, không có ngưng ngưng gì hết.

“Ai, anh nói xem rốt cuộc Lâm Mộc bị gì vậy?”

Ryan lắc đầu, nghĩ đến đối phương quay lưng về phía mình nên sẽ nhìn không thấy động tác liền nói “Chuyện này anh không biết, nhưng mà tình trạng lại giống như lúc em mang thai, cơ mà hình như cậu ấy nghiêm trọng hơn, nhìn bộ dáng tùy nơi đều có thể ngủ, hiện giờ chác 7 tộc trưởng rất lo lắng, vốn tưởng tốt rồi, không được bao lâu lại như thế nữa.”

“Ừ, tìm không được nguyên nhân vì sao Lâm Mộc lại bị như thế, em cũng lo lắng lắm, lo lắng sẽ xảy ra chuyện mà chúng ta không biết. Lâm Mộc là bạn tốt nhất của em, không có biện pháp giúp cậu ấy, lòng em khó chịu lắm.”

Ryan nghe thấy lời Hoàng Viễn nói, vội vàng đi đến trước mặt hấn an ủi nói “A Viễn, em đừng lo lắng, thật ra chúng ta đều cảm thấy Lâm Mộc là con cưng của thần thú, thần thú sẽ không để cho cậu ấy gặp nguy hiểm, chúng ta tuy lo lắng tình trạng sức khỏe của Lâm Mộc, nhưng vẫn cảm thấy cậu ấy không có việc gì. Khi hai ta kết thành bầu bạn đều được thần thú chúc phúc, Lâm Mộc tuyệt đối sẽ không có việc gì.” Đây là do hấn sùng kính thần thú vô hạn, đương nhiên cũng là an ủi bầu bạn nhà mình.

Hoàng Viễn nghe xong lời Ryan nói, trong lòng ‘thiết’ một tiếng, thầm nghĩ “Cái tên không biết kháo phở.”

Chuyện Lâm Mộc gặp được thần thú cũng nói cho Hoàng Viễn biết, nhưng mà nghĩ cũng phải, Lâm Mộc đến mang theo cơ hội mà thần thú cần, hấn đương nhiên sẽ không làm ra chuyện qua sông đoạn cầu, hơn nữa nghe nói tên thần thú kia rất thích ăn cơm do cậu nấu, làm sao có thể để cho Lâm Mộc xảy ra chuyện chứ. Cho nên, Hoàng Viễn nghĩ như thế cũng không lo lắng nữa. Tiếp theo giống như đại gia ném khăn cho Ryan “Tiếp tục lau.”

Hoàng Viễn không biết, thời điểm hấn trầm tư thì ánh mắt lửa nóng của Ryan giống như radar mà quét qua quét lại trên người hấn nhiều lần, bầu bạn nhà mình tròn bóng hiện ra trước mắt hấn, hai đầu nhũ đỏ bừng, càng nhìn càng thấy cơ thể nóng bừng.

Cho nên Ryan nịnh nọt cười “A Viễn, hai ta tắm cùng nhau đi.”

Sau đó không đợi Hoàng Viễn đồng ý liền cởi quần áo nhảy vào thùng tắm, thú nhân có bầu bạn đều biết phải làm thùng tắm thật lớn thì bản thân mới có phúc lợi. Cho nên thùng gỗ nhà Ryan đương nhiên lớn, cho dù hai người bọn họ đi vào cũng chứa được, thời điểm Hoàng Viễn nghĩ ngăn lại đã chậm rồi.

“Ừm

~ um

~, anh là đồ sắc phôi!”

“Đừng có mà chạm vào nơi đó~~”

“Ừm

a a

~” Giọng nói đã muốn thay đổi.

“Anh là đồ con rùa, còn không nhanh lên.” Đây là giọng nói không kiên nhẫn của Hoàng Viễn.

.....

Cũng rất sâu, giấc ngủ của Lâm Mộc vào mấy ngày nay rất tốt, mỗi ngày đều vô mộng ngủ thẳng cho đến khi trời sáng. Nhưng mà hôm nay lại khác thường, cậu đang ngủ say, lại nằm mơ.

“Sao ngài lại vào trong mộng của tôi, trời ơi, sao tôi lại mơ thấy ngài!” Người trước mắt ra vẻ đạo mạo giả đúng đắn chính là thần thú kia.

Thần thú bất mãn vì lời Lâm Mộc nói mà lắc lắc ống tay áo rộng thùng thình “Không thể mơ thấy ta sao, thật là! Mệt ta còn nhớ cậu đấy!”

Lâm Mộc sợ hãi “Đừng, ngài ngàn vạn lần đừng nhớ tôi, cho mấy cái bình dấm chua của nhà ngài biết, tôi lo lắng mình sống không yên!”

Thần thú bất mãn bĩu môi, nhưng mà vì lời của Lâm Mộc nói đúng là sự thật nên hấn không nói gì.

Lúc này Lâm Mộc lại hỏi ra điều nghi vấn “Nói, sao ngài lại xuất hiện trong mộng của tôi, chuyện này khẳng định không phải nguyên nhân vì tôi, tôi tình nguyện mơ thấy Patrick cùng bé con nhu thuận của tôi cũng không muốn mơ thấy ngài!”

“Tiểu Mộc Mộc, lời cậu nói làm cho tôi thấy đau lòng.”

“Đừng có mà tào lao nữa, nói mau, ngài xông vào giấc mộng của tôi để làm gì?” Nhìn người trung niên trước mắt này, chính cậu cũng không có tâm tình nháo với hấn, cậu chỉ muốn ngủ sung túc mà thôi.

Nghe được câu hỏi của Lâm Mộc, thần thú lập tức trở nên hưng phấn, nói với Lâm Mộc “Tin tức tốt, đây là một tin tức lớn cực tốt đối với cậu, cậu không cần phải cảm ơn tôi!”

Lâm Mộc dùng ánh mắt tràn đầy hoài nghi nhìn đối phương, hấn trừ bỏ làm ra những chuyện ô long còn có thể làm gì, hình tượng của thần thú không có khảo phở đã ăn sâu thâm căn cố đế trong lòng cậu, muốn thay đổi cũng không được.

.....

Buổi sáng Hoàng Viễn vừa đỡ thất lưng bủn rủn mắng chửi Ryan, vừa ai ui rời giường, mà lúc này Ryan – ông chồng hai mươi bốn hiểu tự nhiên ở bên cạnh hầu hạ, vừa đỡ dành, rồi mới ôm người đi ra ngoài ăn cơm. Lúc này bé con nhà bọn họ đã ngoan ngoãn ngồi ở trước cái bàn, Ryn biết rõ, cha thần nhà nó mà dậy trễ, tâm tình trăm phần trăm sẽ không tốt, mà nó nên ngoan ngoãn, không thôi sẽ xui xẻo.

Ryan ân cần hầu hạ Hoàng Viễn, nếu không phải do Hoàng Viễn không muốn, hấn nhất định sẽ dứt cho đối phương.

Chờ cho Hoàng Viễn ăn cháo xong, Ryan đem trứng gà đã bóc vỏ đưa cho hấn, một ngày ăn một quả trứng sẽ tốt cho sức khỏe.

Hoàng Viễn nhìn trứng gà trong tay đột nhiên có một suy nghĩ lướt qua, hấn vội hỏi Ryan “Có thú nhân sinh trứng không?”

Ryan nghi hoặc “Có, tộc trưởng của chúng ta đúng là sinh trứng, đương nhiên Jason cũng thế.”

Hoàng Viễn lập tức kích động đứng mạnh lên, sau đó lập tức chạy ra ngoài.

Ryan bị hành động của Hoàng Viễn làm cho hoảng sợ, phản ứng lại, lập tức cũng đi qua, bế người lên “Em đi đâu, thân mình không thoải mái mà còn chạy nữa.”

Hoàng Viễn chẳng thèm để ý sắc mặt của Ryan đang không tốt, lập tức vui mừng nói “Nhanh, nhanh đến nhà Lâm Mộc, em biết cậu ấy làm sao rồi!”

Ryan vừa nghe là chuyện nhà tộc trưởng, cũng không giận chuyện Hoàng Viễn không cẩn thận, lập tức ôm Hoàng Viễn chạy đến nhà tộc trưởng.

Bọn họ vừa mới vào cửa, Hoàng Viễn nhin không được kêu to “Lâm Mộc, tôi biết cậu bị gì rồi!”

Nhìn thấy Lâm Mộc đang ngồi dưới mái hiên hóng gió, Hoàng Viễn ý bảo Ryan thả hấn xuống, hấn chạy đến bên người Lâm Mộc vui mừng nói “Lâm Mộc, tôi biết cậu bị làm sao rồi, thì ra cậu sẽ sinh trứng!”

Thì ra ở bộ lạc của Hoàng Viễn không có thú nhân sinh trứng, mà hấn lại lớn nên ở nơi đó, tự nhiên không có gặp qua người sinh trứng, cho nên cũng không biết mạch tượng sinh trứng ra sao, hiện giờ thì đã biết.

Hoàng Viễn nói đến vui mừng, không có nhìn thấy khuôn mặt đen thui của Lâm Mộc.

Thật ra Ryan lại nhìn thấy, hấn vội vàng kéo Hoàng Viễn lại đừng làm cho cậu không có ánh mắt trực tiếp kéo cừu hận.

Sáng sớm Lâm Mộc tỉnh lại tâm tình rất ác liệt, Patrick đỡ dành ra sao cũng không được, hiện giờ nghe lời Hoàng Viễn nói thì sắc mặt lại càng đen.

“Má nó! Sinh trứng! Tên thần thú hỗn đản kia, chính cậu vốn không cần sinh con, đều là do tên kia, đều là do tên kia tự chủ trương, hiện giờ làm cho cậu sinh trứng! Tôi nên đánh hấn gần chết mới đúng!”

Hoàng Viễn cũng nhìn ra Lâm Mộc mất hứng.

“Làm sao vậy?”

“Hừ, sinh trứng, cậu vui hả?” Lâm Mộc tức giận nói.

“Thiết, nói như cậu không nghĩ ấy, tôi cũng không tin cậu không muốn có một đứa con của cậu với Patrick.”

Lâm Mộc yên lặng, cậu muốn, nhưng không có nghĩ là cậu sinh, MD giờ còn sinh trứng, cậu vẫn còn là người bình thường sao?

Thời điểm Patrick trở về liền nhìn thấy Hoàng Viễn bọn họ, mà Lâm Mộc thì một bộ đang tức giận, liền đi đến ôm người vào lòng, thú nhân đều luôn không thèm coi ai ra gì “Làm sao vậy?” Patrick quan tâm hỏi.

Hoàng Viễn cảm thấy vui vẻ “Mộc Mộc nhà anh muốn sinh trứng.”

Lâm Mộc phát cáu “Tôi địa ngục sinh trứng đi, tất cả nhà cậu đều sinh trứng.” Lâm Mộc cũng nểng luôn cả Ryan vô tội ở một bên đi vào.

Hoàng Viễn không có chú ý mà đắc sất nói “Ngại quá, Ryan nhà tôi sinh đẻ bằng bào thai.”

Lâm Mộc thấy hấn lại tức giận. Mà Patrick ở một bên lại mừng như điên, hỏi Ryan đứng ở một bên.

“A Viễn nói thế, giống như Lâm Mộc cũng biết.” Hấn một bên cẩn thận nói, A Viễn nói chuyện Lâm Mộc mang thai, Lâm Mộc chỉ tức giận cũng không

có phản đối.

Patrick cảm thấy hạnh phúc đến quá mãnh liệt, y cẩn thận để tay lên bụng Lâm Mộc, một cảm giác rõ ràng truyền đến, thủ thân luôn có cảm giác được sự tồn tại của con mình, lúc trước vội vàng nghĩ cho Lâm Mộc, mà lần đầu tiên y cũng không có cảm nhận được gì hết, lần này y cũng không nghĩ đến phương diện này, không nghĩ hóa ra là mang thai, cảm ơn thần thú! (Thần thú kiểu ngao nói: cậu đương nhiên phải cảm ơn ta, không có ta thì làm sao Mộc Mộc nhà cậu có thể mang thai sinh con chứ! [Lời này rất dễ làm cho người khác hiểu nhầm +_+])

Nếu Lâm Mộc mang thai, tự nhiên phải bảo trì tâm tình vui sướng, cho nên Patrick hạ lệnh đuổi khách, làm cho Hoàng Viễn bọn họ chạy nhanh đi về đi.

Patrick ôm Lâm Mộc, hôn cậu, muốn ôm người đi vào phòng.

“Mộc Mộc, chúng ta có cục cưng, em chắc vui lắm nhỉ!” Patrick ngồi trên giường ôm Lâm Mộc vào lòng.

Lâm Mộc dựa vào vai Patrick nói “Em sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ đau.” Lâm Mộc từ trên vai y đứng lên, nhìn Patrick, cả mặt mũi đều nhăn lại “A Viễn sinh con khủng bố như thế, em sẽ không như thế chứ?” Thời điểm Hoàng Viễn sinh Ryn đều chịu tội không ít.

“Yên tâm, sẽ không.” Y cũng không sống trong bộ lạc quá lâu, không biết bầu bạn sinh ra loại trứng như thế nào, có nguy hiểm hay không, nghĩ thế tâm tình vui sướng của Patrick giảm đi một nửa, ở trong lòng y, Lâm Mộc là quan trọng nhất!

Khi Gohan về nhà nhìn thấy phụ thân và cha thân của bé đang ở trên giường nị oai, bé đã thấy mà không thể trách, tình cảm của phụ thân và cha thân tốt thì bé tự nhiên cũng sẽ vui vẻ. Sau đó nhìn bọn họ vui mừng gọi bé đi qua, Gohan liền đi qua.

Gohan đã được bảy tuổi, nhìn thấy bé con nhà mình thanh tú xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi, Lâm Mộc chỉ nghĩ thôi đã thấy kiêu ngạo rồi.

Lâm Mộc sau khi được Patrick an ủi một phen cũng đã bớt lo lắng, sau đó nhìn con nhà mình trở về, liền vui mừng nói với bé “Cục cưng, ba ba có em bé rồi.”

Gohan nghe xong liền thật vui mừng “Con có em trai!” Sau đó liền có ý đồ muốn sờ bụng Lâm Mộc nhưng lại không dám sờ.

Lâm Mộc nở nụ cười “Bây giờ còn chưa hiện ra, sờ không được.” Lâm Mộc cũng không muốn nói cho bé biết chuyện cậu sinh trứng. Sinh trứng thần mã gì, làm cho người ta cảm thấy thẹn thùng quá đi.

Sau khi Patrick biết Lâm Mộc mang thai, lập tức tìm người đi đến bộ lạc Xà tức hỏi công việc liên quan, hiện giờ bọn họ được thần thú chúc phúc, hơn nữa lại là bộ lạc được thần thú thừa nhận, tự nhiên sẽ không bị bộ lạc khác bài xích. Để cho Hoàng Viễn đi theo được sự của bộ lạc khác học tập vẫn có thể.

Hoàng Viễn chỉ học tập vội một ngày rồi vội trở về, tuy rằng dùng thời gian học tập không nhiều lắm, nhưng thời gian đi đường tiêu phí hơi nhiều, gần nhất đi một hồi đều hơn nửa tháng.

Sau đó Lâm Mộc trải qua Hoàng Viễn đã được phổ cập, thời gian cậu mang thai sẽ là sáu tháng, sau đó sẽ sinh trứng, cũng chính là trứng, sau đó không còn chuyện của Lâm Mộc nữa, loại chuyện ấp trứng thuộc về thú nhân.

Về phần vấn đề sinh được Lâm Mộc qua tâm nhất, Hoàng Viễn chưa nói, sinh trứng cũng không có đau gì, vì viên trứng không có quá to, cũng chỉ bằng cỡ trứng gà thôi, trong khoảng thời gian thú nhân ấp trứng thì mới chậm rãi lớn lên, do vậy nên hậu đại của thú nhân loài rắn mới nhiều, có thể bởi vì do người sinh, cho nên một thai có vài viên, nhưng xác suất sinh ra tiểu giống cái rất thấp. Đương nhiên, chuyện Lâm Mộc sẽ sinh rất nhiều, Hoàng Viễn có ý xấu không muốn nói cho Lâm Mộc biết, đến lúc đó để cho cậu kinh ngạc một phen chơi.

Nếu như biết rõ tình huống sinh sản của Lâm Mộc, Patrick cũng yên tâm, tiếp theo là những ngày Lâm Mộc giống như búp bê sứ được chăm sóc cẩn thận, mới đầu Lâm Mộc còn cảm thấy thư thái, nhưng thời gian dài liền cảm thấy phiền, này không được, kia không được, làm cho Lâm Mộc buồn bực không thôi, tâm tình cũng không tốt, bắt đầu phản nghịch, nhưng mà dưới ánh mắt lo lắng cùng tí ti chỉ trích của một lớn một nhỏ trong nhà lên án, Lâm Mộc lập tức tước vũ khí đầu hàng, cậu có thể không để ý gì khác, nhưng phải bận tâm đến tâm tình của Gohan nhà cậu, cho nên Lâm Mộc tiếp tục cuộc sống nhàm chán của mình, nhưng mà Gohan rất hiểu chuyện mỗi ngày đều chọc cho ba ba vui vẻ, tâm tình của Lâm Mộc mới tốt lên nhiều.

Sau sáu tháng, bụng của Lâm Mộc cũng không to lắm, cậu thuận lợi sinh ra năm viên trứng, điều này làm cho cậu hưng hăng kinh ngạc một phen, đương nhiên là giả vờ thôi, cậu đã sớm biết được trong bụng cậu có mấy nhóc từ Patrick, nhưng mà chỉ muốn thỏa mãn tâm tư của Hoàng Viễn thôi.

Sáu tháng sinh sản, phải ấp trứng thêm hai tháng, bởi vì không biết trong trứng là tiểu giống đực hay tiểu giống cái, Lâm Mộc vẫn rất mong chờ bọn nó nhanh chóng phá xác đi ra.

Thật ra ấp trứng là chuyện mỗi ngày phải đều mang theo trên người.

Vì thế mà Lâm Mộc may một cái túi nhỏ bỏ tất cả cục cưng vào trong đó rồi để cho Patrick dẫn theo, nhưng mà vì trứng sẽ lớn lên, cái túi thay đổi kích thước nhiều lần, cuối cùng Patrick liền đơn giản nằm ở trên giường, như vậy con mình mới được an toàn.

Sau hai tháng, những viên trứng đã rất lớn, may mắn có lớn có nhỏ, vào buổi tối của một ngày mấy nhóc con kia cùng nhau khóc chào đời, làm cho Lâm Mộc luống cuống chân tay. May mắn đã chuẩn bị tất cả đồ dùng trước đó, bọn họ vội tới tận nửa đêm mới dỗ dành hết mấy đứa nhỏ, hai người ôm nhau nhìn con mình đang ngủ say mà vui mừng.

Ngày hôm sau, khi mọi người đến thăm cục cưng thì hung hăng kinh ngạc một phen, Hoàng Viễn liền lập tức nhào lên trước “Trời đất ơi! Bốn tiểu giống cái, không được, Lâm Mộc, dù sao cũng phải có một bé làm con dâu của tôi. Chúng ta làm thông gia đi.”

“Mơ đẹp quá nhỉ, Ryn nhà cậu có thú được cục cưng nhà tôi không còn phải xem năng lực của nó.”

Hoàng Viễn quyết định, phải dạy con mình cho tốt, nhất định phải theo đúng chuẩn mực để lừa gạt cục cưng nhà Lâm Mộc.”

Lâm Mộc ôm một bé con hôn hôn, mấy nhóc khác còn đang ngủ, chỉ có nhóc này mở to mắt nhìn khắp nơi, cũng không biết có nhìn thấy gì không.

Sacha nhìn xong cục cưng thì đi nói chuyện phiếm với Lâm Mộc, nhìn thấy một cái vòng tay màu đen ở trên cổ tay trái của cậu, cậu biết tay phải là đại kim

“Đây là cái gì?”

“Con lớn nhất nhà tôi.” Lâm Mộc cười ha hả nói. Cũng khéo, đứa sinh ra đầu tiên lại là thú nhân, một có thân thể bé tí màu đen thui nếu không nhìn kĩ thì không nhìn thấy một khối giống như bánh bao bé, nghe Patrick đó là nơi giường cánh.

Người trong bộ lạc vừa tỏ vẻ chúc mừng Patrick lại vừa hâm mộ kèm ghen tị y. Giống cái khó có được, nhà bọn họ lại có năm tiểu giống cái vị thành niên, thật sự hâm một chết bọn họ. Sacha lại trực tiếp kéo thú nhân nhà mình về nhà chuẩn bị tạo đứa nhỏ.

Patrick nhìn bốn nhóc con đang nằm ngủ trên giường, lại nhìn tiểu thú nhân sinh ra liền nằm trên cổ tay Lâm Mộc, lại nhìn bầu bạn dùng ánh mắt từ ái nhìn con mình, Patrick cảm thấy bản thân y hạnh phúc đến nỗi làm cho tất cả mọi người đều phải ghen tị.

Patrick ôm Lâm Mộc, hai người không nói gì, nhìn con của mình, tất cả đều không nói.

Ba năm sau.

Lâm Mộc nhìn mấy nhóc con đang bay trên mặt đất, chạy dưới đất, lủi rủ không ngừng mà ồn ào.

Quay đầu nhìn người đang ôm mình ở phía sau.

“Patrick, em thật hạnh phúc!”

“Hạnh phúc thì tốt rồi!”

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Bộ Lạc Du Thú - Xuyên Việt Chi Du Thú Bộ Lạc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.